

Giới thiệu Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!

Tác phẩm Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh! sẽ là một lời cảnh tỉnh rõ nhất cho những ai đang có ý định chỉ lấy chồng giàu sang nhưng không bao giờ tìm hiểu tính cách của họ ...

Đúng là như vậy, anh giàu có, cô muốn có được anh, anh đã rước cô về nhà. Không lâu sau, sự ngang trái trong tình yêu đã nảy sinh ra hận thù, cô đã có thai, cô bảo cái thai là của anh. Anh ngang ngược từ chối, cái thai đó là tên Nghịch Chủng nào cho cô ???

Anh đuổi cô ra khỏi nhà, mặc cô sống chết ra sao ... Đến khi sinh con rồi anh chỉ đến nhìn vào mặt đứa bé và thốt ra những lời cay độc với cô. Sự oan trái này đến khi nào mới kết thúc ??? Cô sẽ được giải oan chứ !!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nghiệt chủng của ai?

Giữa không trung, ánh đèn thủy tinh màu vàng nhạt, ảm áp tỏa ra; trong căn phòng nhỏ được thiết kế sang trọng, xa hoa, sàn nhà gỗ Italy thủ công được phủ lên thảm lông cừu cao cấp, mềm mại khó tin. Chỉ nhìn cũng làm người ta cảm thấy ảm áp.

Cô gái bị treo trên không trung, cả người trần trụi, ánh sáng mờ mờ trực tiếp chiếu thẳng trên da thịt của cô; hai chân bị kéo ra nhục nhũ, dùng dây thừng kéo ra, chỗ kín đáo cũng hiện ra.

Roi da trong tay từng đập, từng đập vô tình rơi vào trên thân thể cô, roi da và da thịt tiếp xúc phát ra âm thanh giống như miếng thịt bị đặt trên lò nướng nóng rực, phát ra âm thanh chát, chát.

Đôi con ngươi sắc bén của hắn nhìn chằm chằm, lời nói lạnh tanh từ môi mỏng phun ra: "Nói, trong bụng cô là nghiệt chủng của ai?"

Ninh Tự Thủy ngẩng mặt lên, đôi mắt ảm đạm không có ánh sáng, nước mắt trên gương mặt đã khô cạn không biết bao nhiêu lần, đau đớn nói: "Cái này là nghiệt chủng của anh!"

"Chát"

Roi da lại vô tình rơi vào trên da thịt của cô, sợi roi buộc chặt người cô phát ra âm thanh lạnh lẽo, con ngươi sắc bén, cô quật cường như vậy làm cho hắn càng thêm khẳng định, trong bụng của cô là con hoang của người khác.

"Ninh Tự Thủy, cô cho rằng tôi không nỡ động đến cô sao?"

Ninh Tự Thủy nhếch môi nở nụ cười thê lương: "Trên thế giới này, còn có cái gì mà anh không dám làm sao?"

Con ngươi lạnh lùng của hắn nheo lại. Vút roi da trong tay trên mặt đất, không nhìn những vết thương trên người cô.

"Nếu không chịu nói, vậy thì cô hãy mang theo nghiệt chủng của mình cùng nhau xuống địa ngục".

Có tiếng chân xoay người rời phòng.

Ánh đèn đã lên rực rỡ, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhà nhà đốt đèn, đầu ngón tay thon dài kẹp mẫu thuốc lá chọt lóe sáng, mái tóc rũ xuống, vóc người cao gầy của hắn, làn khói trắng lượn lờ, khiến người ta cảm thấy hắn cũng không tồn tại chân thật.

"Kỷ thiếu gia, chị dâu đã hôn mê. Vết thương đã xử lý, chỉ là cô ấy có dấu hiệu sinh non, nếu còn tiếp tục như vậy một lần nữa, đứa bé sẽ không giữ được". Đường Diệc Nghiêu đứng sau lưng hắn, hắn quay qua, quét ánh mắt tức giận làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

"Ừ". Kỷ Trà Thần môi mỏng cuối cùng chỉ phun ra một chữ. Mắt phượng thâm trầm sâu thẳm, cất giấu quá nhiều thứ. Mặc dù đã đi theo hắn mười năm, Đường Diệc Nghiêu cũng chưa bao giờ hiểu rõ hắn.

"Thật ra thì Chuyện này có hiểu làm gì không? Ba năm nay, chị dâu đối với anh ngoan ngoãn phục tùng, nói chuyện với anh cũng không dám lớn tiếng. Làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với anh? Kỷ thiếu gia, Ninh Tự Thủy không phải. như những người phụ nữ khác.

"Đường Diệc Nghiêu". Kỷ Trà Thần không nhẹ không nặng kêu tên hắn, xoay người lại, ánh mắt bén nhọn rơi trên người Đường Diệc Nghiêu, trong giọng nói tràn đầy ý tứ cảnh cáo.

Đường Diệc Nghiêu âm thầm thờ dài một cái, đi theo hắn nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng hiểu một chút tính tình của hắn. Giờ phút này vẫn không muốn ngồi trên móng cạp nhỏ lông đít.

"Tạm thời giữ lại đứa bé".

Đường Diệc Nghiêu xoay người, trong nháy mắt đó nghe hần hạ giọng nói, không nghe ra buồn vui. Không khỏi cười một tiếng. Kỷ thiếu gia chính là như thế, trong nóng ngoài lạnh, đối với Ninh Tự Thủy vĩnh viễn không hạ được quyết tâm.

Ninh Tự Thủy mở mắt ra nhìn hoàn cảnh quen thuộc, ngón tay không khỏi vuốt ve trên bụng khô quắt; nước mắt lặng lẽ không tiếng động rơi ra, bên tai cô tất cả đều là giọng nói lạnh lẽo vô tình của hần, "Nghiệt chủng. Nghiệt chủng."

Yêu thương Kỷ Trà Thần, nhất định là thất bại thảm hại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Không cho phép cô chết

"Cô khóc cái gì?" Giọng nói lạnh lẽo vang lên kèm theo khí thế bức người.

Ninh Tự Thủy sững sờ, ánh mắt bình tĩnh nhìn bóng dáng mê muội của hần, ngón tay lau đi nước mắt của mình, không muốn để cho hần nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của mình.

"Anh còn muốn thế nào?"

"Muốn thế nào?" Kỷ Trà Thần nhíu mày kiểm tạo thành một chữ "Xuyên" thâm trầm. Ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm gương mặt cô, ngón tay đè xuống cổ của cô, độc đoán phun ra: "Những lời này tôi không nên hỏi cô? Tại sao? Tại sao muốn phản bội tôi? Ninh Tự Thủy, cô biết phản bội tôi kết quả như thế nào?"

"Tôi không có". Ninh Tự Thủy sáng rỡ như nước, bình thần không sóng, lạnh nhạt không thẹn. Tay sờ vào trên bụng, không có nửa phần chột dạ. Kỷ Trà Thần là người đàn ông duy nhất của cô trong suốt 19 năm này, từ khi hần bẻ gãy đôi cánh của cô, bắt đầu một khắc đó, thế giới của cô chỉ còn lại Kỷ Trà Thần.

Ngón tay gia tăng sức lực trên cái cổ mảnh khảnh, ánh mắt bén nhọn tràn đầy tức giận, đáy mắt kia một thoáng âm đạm và mâu thuẫn chột lóc lên, nhìn không thấu. Trên trán toát mồ hôi hột, gân xanh nổi lên, hơi thở tàn khốc tỏa ra khiếp người, cảm giác bị nghẹt thở vô hình.

Ninh Tự Thủy không phản kháng, chậm rãi nhắm hai mắt của mình lại, yên tĩnh ở dưới bàn tay của hần ngủ say. Ba năm, cô ít nhiều cũng hiểu tính cách của Kỷ Trà Thần, hần nghĩ muốn đối phương chết, sẽ không có người có thể trốn được; phản kháng cũng chỉ tìm cho mình thêm một chút tội mà thôi. Sắc mặt tái nhợt trở nên đỏ tươi, vẻ mặt thống khổ, không thờ nổi. hai mắt trợn trắng.

"Tự Thủy." Kỷ Trà Thần thấy cô cơ hồ không còn thở, lập tức buông lỏng tay ra, đáy mắt thoáng qua lo lắng. Bàn tay vỗ lên gương mặt của cô, giận dữ hét: "Ninh Tự Thủy, tôi không cho phép cô chết! Cô có nghe hay không? Tôi không cho phép cô chết! Nếu như cô chết, mẹ của cô cũng sẽ đi theo cùng cô".

"Khụ khụ." Ninh Tự Thủy mở mắt ra, kinh ngạc nhìn hần, cầm lấy tay hần, khẩn trương nói: "Chuyện này không liên quan đến mẹ tôi, xin anh đừng lôi kéo bà ấy vào".

Kỷ Trà Thần thấy nhắc tới mẹ cô mới có phản ứng, sắc mặt càng thêm tối tăm, hung hăng ném tay của cô ra: "Vậy thì cô sống thật khỏe cho tôi! Chờ tôi tìm được người đàn ông gây ra nghiệt chủng trong bụng cô, tôi sẽ tiễn các người một nhà đoàn viên". Hất tay đi.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy mềm mại nhìn hần rời đi, tim đau xót, nước mắt chậm rãi chảy xuống. Thân thể cuộn lại, đôi tay ôm đầu gối của mình, rõ ràng đập chần vãn còn cảm thấy lạnh lẽo khác thường, không ngừng phát run. Trên cổ mơ hồ đau đớn, màu đỏ tươi và màu trắng trên da thịt giống như gông xiềng tàn khốc gắt gao kiềm chặt hần.

Hai vai run rẩy không ngừng, rốt cuộc cô đã khóc nức nở thành tiếng: "Tại sao? Kỷ Trà Thần, tại sao anh không chịu tin tưởng tôi?"

Gió thu xào xạc, lá vàng từng mảnh, từng mảnh giữa không trung bay lượn, xung quanh trở nên hoang vắng. Ninh Tự Thủy ngồi trên xích đu, nhìn cảnh tượng trước mắt, đáy mắt xẹt qua một tia tăm tối.

"Cô chủ, trở về phòng đi! Thời tiết lạnh, cô sẽ bị cảm lạnh!" Giọng nói của Bạch Kỳ, người giúp việc đầy cung kính lễ độ đối với cô.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy mong đợi nhìn cô, hỏi "Kỷ Trà Thần có trở lại không?"

"Thiếu gia chưa trở về."

"Vậy cô biết hắn đi đâu chứ?" Ninh Tự Thủy hỏi tới.

"Xin lỗi, hành tung của thiếu gia, người giúp việc không được biết".

Ninh Tự Thủy cắn môi dưới, cổ nén tiếng khóc. Kể từ đêm hôm ấy, đã nửa tháng nay Kỳ Trà Thần không xuất hiện. Cũng không ai biết hắn đi đâu, cũng không ai nói cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đây là cô tự tìm

Gió thổi ngã thùng rác, Ninh Tự Thủy nhanh chóng đứng lên đi tới đỡ dậy. Bạch Kỳ lại nhủ mày: "Cô chủ, những thứ này nên do người giúp việc đi làm".

"Có quan hệ gì". Giọng nói của Ninh Tự Thủy nhận nhặt, thân thể gầy gò mặc váy ngủ rộng thùng thình, làn váy bị gió lướt qua, bóng dáng mảnh khảnh, gầy gò, cái cằm nhọn có thể đâm thủng da thịt, sắc mặt tái nhợt làm cho người ta không khỏi lo lắng cô có thể bị gió thổi bay đi hay không.

Ban công lầu hai rèm cửa sổ lay động, một bóng người dừng lại, ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng lầu dưới, đôi tay chấp sau lưng, môi mím nhếch lên đường cong lạnh lùng.

"Kỳ thiếu gia, mấy ngày nay, tôi đã điều tra Ninh Tự Thủy không có tiếp xúc với bất kỳ người nào. Thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có." Đường Diệc Nghiêu giọng nói cung kính, ánh mắt xuyên qua thân thể cao gầy của hắn, rơi vào trên người của Ninh Tự Thủy.

Sắc mặt Kỳ Trà Thần căng thẳng, bao nhiêu gân xanh đều nổi lên, người đàn ông núp trong bóng tối đến tột cùng là người nào? Tại sao bây giờ còn chưa có có bất kỳ hành động gì?

"Tra tư liệu trước kia của cô ấy một lần nữa, không được bỏ qua chi tiết nhỏ nào".

"Vâng" Đường Diệc Nghiêu bất đắc dĩ ra cửa, nhìn bóng dáng Kỳ thiếu gia còn chưa hết hi vọng, cũng không tin tưởng Ninh Tự Thủy. Trong đầu thoáng qua gương mặt gầy gò, một cô gái yên tĩnh như Tự Thủy, làm sao cũng không giống là người phản bội Kỳ thiếu gia!

Ninh Tự Thủy quay đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc sừng sờ, đó là Kỳ Trà Thần? Mấy ngày nay hắn chưa bao giờ đi ra ngoài? Nhưng hắn cũng không muốn gặp mình sao?

Không được, cô nhất định phải nói cho hắn biết! ! Đứa bé là của hắn, hắn không thể đối với mình như vậy, đối với đứa bé của bọn họ như vậy!

Kéo váy xoay người hướng lầu hai chạy đi, mới vừa đi tới cửa cầu thang, điện thoại trong túi điện cuồng chấn động. Một dãy số xa lạ đập vào mắt, có chút chần chờ nhưng vẫn nhấn xuống phím call: "Alo!"

"Không nên đi tìm hắn! Cô sẽ chết!" Giọng nói khàn khàn trong điện thoại truyền tới, có chút lạnh lẽo.

Phía sau sống lưng Ninh Tự Thủy cứng ngắc, kỳ quái hỏi: "Anh là ai? Tại sao nói những lời như vậy với tôi?"

"Nhớ, không nên đi tìm hắn!! Ngần vạn lần không được chủ động đi tìm hắn! đô đô đô."

Cuộc trò chuyện bị cắt đứt, Ninh Tự Thủy ngây ngẩn cả người, lập tức bấm lại dãy số xa lạ, chỉ nghe đầu bên giọng nói máy móc: "Thật xin lỗi, số điện thoại của quý khách vừa gọi đã bị khóa, vui lòng gọi lại sau."

Kỳ lạ! Thật kỳ lạ! Tại sao lại bị khóa?

Người gác cổng mở ra, Kỳ Trà Thần đi ra, nhìn thấy dáng vẻ của Ninh Tự Thủy thất thần, tròn mắt nheo lại, không lên tiếng, phớt lờ, đi qua bên cạnh cô.

"Kỳ Trà Thần". Ninh Tự Thủy mở miệng gọi hắn lại, xoay người nhìn bóng lưng cao lớn cô độc của hắn, do dự, chần chờ hồi lâu mới lấy dũng khí nói chuyện: "Đứa bé thật sự là của anh. Tại sao? Có phải anh không muốn tin tưởng tôi?"

Kỳ Trà Thần quay đầu lại, ánh mắt bén nhọn bắn ra tia lạnh lẽo, giọng nói cơ hồ là từ trong kẽ răng nện ra: "Đừng cho tôi nghe lời nói này nữa! Kỳ Trà Thần tôi không đội nổi cái nón xanh này!"

Xoay người muốn đi, Ninh Tự Thủy hốt hoảng bắt được tay của hắn, giọng nói van xin vang lên: "Xin anh tin tưởng tôi...tôi thật không có làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh. Kỳ Trà Thần, tôi làm sao có thể làm chuyện có lỗi với anh?"

"Buông tay!"

Đôi mắt Ninh Tự Thủy đỏ lên, quật cường lắc đầu: "Tin tưởng tôi."

"Đây là cô tự tìm!" Kỳ Trà Thần một tay đẩy cô ngã trên mặt thảm lông, bàn tay kia bắt đầu xé rách đồ ngủ đơn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tất cả cút ra ngoài

Ninh Tự Thủy cả kinh, trong lòng mắt hốt hoảng và sợ hãi, lắc đầu, đôi tay phản kháng chống lại hắn. "Không muốn. Kỳ Trà Thần, không muốn đối xử với tôi như vậy."

Kỳ Trà Thần dường như không nghe thấy, nét mặt càng thêm tối tăm, một tay dễ dàng bắt lấy hai tay của cô giữ chặt; một tay giật chướng ngại cuối cùng trên người cô, kéo khóa quần của mình, tách ra hai chân của cô trực tiếp đi vào, hung hăng đoạt lấy cô.

"A." Đột nhiên bị tiến vào, đau đớn lan tràn tận tay chân, mồ hôi lạnh tầng tầng; trong quá khứ, hắn đối với mình dịu dàng triền miên tạo thành thói quen mãnh liệt. Không có bất kỳ nụ hôn vô vẻ, không có giọng nói dịu dàng che chở, đó cũng không phải yêu thích mà chỉ là thú tính ngược đãi. Còn chưa thích ứng, hắn cũng đã điên cuồng co rúm người, hung hăng giày xéo thân thể mềm yếu của cô.

Nhục nhả xông lên đầu, đau đớn khó nhịn, trong thoáng chốc nhìn gò má lạnh lùng vô tình của hắn, tàn khốc như tu la địa ngục; nước mắt lặng lẽ không tiếng động từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống, xệt qua khóe môi, khô sở lan tràn trong lòng. Gắt gao cắn môi dưới, không để cho mình kêu thành tiếng.

Kỳ Trà Thần nhìn thấy bộ dáng quật cường của cô như vậy, trong lòng không khỏi nổi giận. Động tác càng thêm thô lỗ, càn rỡ, không để ý chút nào đến thân thể vừa mới có chút khôi phục của cô; sức tay cơ hồ có thể mang xương cốt của cô bóp nát, trên da thịt trắng như ngọc của cô hằn lên một một tím đen hung ác, nhìn thấy ghê người.

Nơi giao hợp đau đớn khó chịu, gãy dựa không thoát hắn, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Một chút cũng không còn là bản thân cô.

"Ừm!" sau một tiếng gầm nhẹ, chất lỏng nóng bỏng từ trong khe hở chảy xuống. Kỳ Trà Thần đứng lên, sửa sang xong quần áo của mình, mặt không đổi sắc rời đi, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Ninh Tự Thủy từng dòng nước mắt trong veo từ trong đôi mắt chảy xuống, không khí lạnh lẽo vuốt ve da thịt của cô, sờn gai ốc; trong tận đáy lòng lạnh lẽo. Trong không khí còn tràn ngập mùi hoan ái, thối nát và kiêu diễm. Lặng lẽ nằm trên mặt thảm, không nhúc nhích, hai mắt mơ hồ đắm lệ nhìn lên trần nhà, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng giống như toàn bộ thế giới cũng sụp đổ.

Giữa hai đùi có hơi nóng tràn tới, bụng thật là đau. Trước mặt bỗng tối sầm, cả người đã hôn mê.

Người giúp việc ngay từ lúc đầu, bọn họ đã tản đi trước, cho dù nhìn thấy Kỳ Trà Thần đã rời đi nhưng cũng không người nào dám tới đây.

"Ký thiếu gia, tại sao anh phải trực tiếp giết đứa bé kia; cần gì hành hạ một cô gái như vậy? Xem đi, Ninh Tự Thủy vốn là cô gái rất tốt, bị anh hành hạ trở thành cái dạng gì rồi? Nếu có lần sau nữa, đứa bé thật không giữ được". Bác sĩ Thuộc Vũ Hiến nhìn không được cầu nhàu. Hành hạ một cô gái như vậy cũng không phải là tác phong của Ký thiếu gia a!

Kỳ Trà Thần nhú mày, ánh mắt lạnh lùng rơi vào hai chân mày Ninh Tự Thủy trong ngủ mê vẫn co rút nhanh, cắn môi tái nhợt của mình, giống như bị uất ức lớn lao, quật cường làm cho người ta nổi lên lòng trắc ẩn.

"Thân thể của cô ấy sớm đã không khỏe, ba năm nay mặc dù nói anh rất nỗ lực chăm sóc cô ấy, nhưng dù sao có đứa bé, sẽ bị suy yếu hơn. Ký thiếu gia, rốt cuộc anh đã nghĩ kỹ chưa? Nếu anh thật sự hận đứa bé này, tôi trực tiếp kê đơn thuốc, cái gì cũng không còn". Ánh mắt khó hiểu của Thuộc Vũ Hiến nhìn hắn.

"Tất cả cút đi ngoài!" Kỳ Trà Thần phun ra lời lạnh lẽo. Cả người phát ra thô bạo, không người nào dám đến gần.

Không biết Thuộc Vũ Hiến chuẩn bị nói gì đó, liền bị Đường Diệc Nghiêu xách đi ra.

Khớp xương ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng xệt qua cái cổ mảnh khảnh của cô, trong ánh mắt bén nhọn lóe ra thâm trầm và mâu thuẫn, môi mím lại: "Ninh Tự Thủy, cô có biết tôi rất muốn bóp chết cô không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Điện thoại thần bí

"Bác sĩ Thuộc, đứa bé." Ninh Tự Thủy mở mắt, không còn hơi sức, mí mắt rất nặng, khẩn cầu nhìn Thuộc Vũ Hiên, khẩn trương cắn môi dưới.

"Cô đừng lo lắng, đứa bé không có việc gì". Thuộc Vũ Hiên lập tức an ủi, ánh mắt có chút do dự: "Chỉ là thân thể của cô có chút lạnh, suy yếu; cho nên phải vô cùng cẩn thận. Tâm tình không thể kích động, tận lực tránh khỏi đau lòng quá mức và tức giận. Nếu không. Lần sau tôi cũng không có biện pháp."

Ninh Tự Thủy sững sờ, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, rồi lại lo lắng trùng trùng. Dáng vẻ của hân, còn có thể giữ được đứa bé này sao?

"Tốt nhất cô nên nghỉ ngơi, hôm khác tôi trở lại thăm cô!"

Thuộc Vũ Hiên muốn xoay người rời đi thì Ninh Tự Thủy giơ tay lên nắm lấy tay hân, lệ quang lóe lên, tiếng nói khàn khàn, không còn hơi sức và cam chịu: "Anh có thể nói cho tôi biết, tại sao hay không? Tại sao hân vẫn không thừa nhận đứa bé này là của hân?"

"Chuyện này." Sắc mặt Thuộc Vũ Hiên khó xử, nhìn dáng vẻ của cô tái nhợt, tiều tụy, thật sự không cách nào nhẫn tâm đẩy tay của cô ra, nhưng chuyện của Kỷ thiếu gia không tới phiên hân lắm mồm. Đừng nói hân không biết, cho dù có biết rõ, có mười lá gan cũng không dám nói chuyện của Kỷ thiếu gia a!

"Xin lỗi, tôi không phải có ý làm anh khó xử!" Ninh Tự Thủy thấy hân chần chờ, trong con người đã hiểu ra vài thứ. Kỷ Trà Thần không muốn để người ta biết gì đó, tuyệt đối không thể nào biết. Buông lỏng tay ra, ngược mắt chăm chú hỏi: "Có phải chỉ cần tâm tình tôi không chán động, hết sức điều dưỡng, đứa bé có thể bình an ra đời hay không?"

Thuộc Vũ Hiên gật đầu: "Tình huống trước mắt chỉ cần không bị kích thích, tâm tình ổn định, thai nhi chắc là sẽ không có vấn đề. Tự Thủy, cô nghỉ ngơi cho tốt".

"Cám ơn!"

"Đây là việc tôi phải làm".

Ninh Tự Thủy cắn môi, mắt thấy hân rời đi, tay đặt trên bụng, cố gắng không để cho mình rơi nước mắt. Nếu như mình đau lòng, đứa bé cũng sẽ đau lòng, cho dù Kỷ Trà Thần không chịu thừa nhận đứa bé này, nhưng dù sao cô yêu hân. Đứa bé này là thuộc về cô và Kỷ Trà Thần, cô không muốn mất đi đứa bé.

Trời sanh phụ nữ có bản năng làm mẹ để cho cô có ý chí mạnh mẽ, dù thế nào đi nữa, cô muốn sinh đứa bé này.

Điện thoại di động ở đầu giường điên cuồng chấn động, vẫn là dãy số xa lạ. Chần chờ hồi lâu, cô vẫn nhận điện thoại: "Tôi là Ninh Tự Thủy".

"Tôi đã nói rồi, không nên đi tìm hân! Tại sao không nghe lời? Bị thương, đau không?" Giọng nói khàn khàn trong điện thoại truyền tới, xa lạ, thần bí.

Trong lòng Ninh Tự Thủy hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn xung quanh cửa sổ, căn bản không có bất cứ ai. Kì gia hơn ngàn mét vuông, trong ngày thường có vệ sĩ tuần tra, từ trước đến giờ sẽ không có ai có thể đi vào. Tại sao hân lại biết?

"Rốt cuộc anh là ai? Anh muốn làm gì?"

"Tôi là ai không quan trọng! Quan trọng là, tôi có thể giúp cô rời khỏi Kỷ Trà Thần, cô muốn ôm lấy đứa nhỏ trong bụng sao? Nếu như muốn hân, nhất định phải rời khỏi Kì gia".

Rời khỏi Kỷ Trà Thần?

Ninh Tự Thủy cả kinh, cái ý niệm này, từ sau khi cô gả cho Kỷ Trà Thần, nghĩ cũng không dám nghĩ. Ngón tay nắm điện thoại di động thật chặt, đầu ngón tay trắng bệch. Lo lắng nói: "Rốt cuộc anh là ai? Tại sao nói chuyện này với tôi?"

"Tôi chỉ không muốn nhìn thấy cô tiếp tục bị tổn thương thôi. Thương hại cô thôi. Cô suy nghĩ đi, tôi sẽ tìm cô sau. Đờ, đờ đờ."

"Alo! Alo! Alo,." Ninh Tự Thủy nghe được tiếng đờ, đờ, lập tức nhấn nút gọi lại, giống như lần trước, lại một lần nữa biến thành số máy đã đóng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Biến thành giam lỏng

"Cô chủ, cô nên ăn cơm". Bạch Kỳ gõ cửa đi tới.

Ninh Tự Thủy cuống quýt đưa điện thoại di động để xuống, cố gắng khắc chế tâm tình của mình, nhẹ giọng nói: "Tôi không muốn ăn, dẹp đi".

Ánh mắt Bạch Kỳ lạnh lùng quét qua điện thoại di động trong tay cô, đáy mắt xẹt qua một tia hồ nghi, để thức ăn xuống: "Vừa có người gọi điện thoại cho cô?"

Ninh Tự Thủy cô bình tĩnh nói: "Trước kia một bạn học, tùy tiện nói chuyện vài câu".

"Xem như mình không đói bụng, nhưng đứa bé trong bụng cũng sẽ đói. Cô chủ, cũng không muốn đứa bé gặp chuyện không may chứ!" Bạch Kỳ đem một chén cháo nóng hổi đưa tới trong tay cô, giọng nói lạnh nhạt, lại cung kính.

Đúng a! Coi như mình không đói bụng, đứa bé cũng sẽ đói! Ninh Tự Thủy gật đầu: "Cảm ơn".

"Đây là việc tôi nên làm". Bạch Kỳ gật đầu, tiếp tục nói: "Thiếu gia đã căn dặn, không có sự chấp thuận của hắn, cô không thể rời phòng một bước".

"Cái gì?" Ninh Tự Thủy cả kinh, cái chén trong tay rơi trên mặt đất, cháo vụn vấy đầy đất. Lắc đầu: "Hắn không thể làm như vậy, đây là hắn đang giam lỏng tôi!"

Về mặt Bạch Kỳ vẫn không thay đổi, ngồi xổm người xuống thu dọn đồ đạc: "Đây là mệnh lệnh của thiếu gia. Tôi đi xuống lấy chén khác cho cô".

Ninh Tự Thủy chỉ cảm thấy trong lòng chua xót khó chịu, giống như có một thanh dao găm đâm vào trái tim mình từng nhát, từng nhát. Nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, cắn ngón tay mình, cố gắng không để cho mình khóc thành tiếng.

Tại sao?? Kỳ Trà Thần, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Trước kia, anh đối xử với tôi dịu dàng, đối xử với tôi rất tốt, bây giờ rốt cuộc đã đâu mất rồi?

Bạch Kỳ đưa điện thoại di động đặt trên bàn, giọng nói cung kính báo cáo: "Trong di động của cô chủ có hai dãy số bị đóng. Tôi đã điều tra, cái gì cũng không tra được. Nhưng dãy số cuối cùng, cô chủ lại nói là của cô bạn học cũ gọi cho cô ấy thôi".

Ánh mắt bén nhọn của Kỳ Trà Thần nheo lại, xương cốt rắn chắc ngón tay rõ ràng cầm lấy điện thoại di động, nhấn ghi chép trò chuyện, mày kiếm nhíu lên, sắc mặt trầm xuống, vô cùng không vui.

Bạn học cũ?

Khi hắn quyết định cưới Ninh Tự Thủy, cũng sai người đi thăm dò chuyện 16 năm trong quá khứ của cô, không rõ chi tiết, không có gì là hắn không biết. Ninh Tự Thủy tính tình dịu dàng, không thích gặp người, không gần gũi ai. Người theo đuổi bên cạnh có hơn hai trăm, cô không lựa chọn bất kỳ một người nào. Không uống rượu, không hút thuốc lá, không pha rượu, thậm chí ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám.

Hôm nay, cô lại có thể học được nói dối!

"Tiếp tục đề ý cô ấy".

"Vâng" Bạch Kỳ nhìn lướt qua điện thoại di động, chần chờ nói: "Cái này."

Kỳ Trà Thần không nói lời nào, chỉ giơ tay lên hung hăng ném một cái, điện thoại di động ở giữa không trung kéo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp, hung hăng đập vào một bên quầy thủy tinh. Miếng thủy tinh đầy đất, phản chiếu hình ảnh Kỳ Trà Thần đang nổi giận, về mặt u ám.

Bạch Kỳ không dám nói, xoay người rời đi. Mặc dù trong lòng nghi ngờ rất nhiều, lại không có gan hỏi. Kể từ sau khi thiếu gia cưới cô chủ, mặc dù ngoài mặt lạnh lùng, phớt lờ, nhưng len lén vô cùng quan tâm cô chủ.

Một năm sau, dường như cô chủ từ từ có thể đón nhận thiếu gia. Vốn là hai năm hôn nhân hòa thuận, cô chủ có thể nói là nữ chủ nhân tiêu chuẩn của Ki gia, cao quý ưu nhã, dịu dàng, lịch sự nhã nhặn, thiếu gia đối với cô sủng ái, người mù cũng biết.

Nhưng sau khi cô chủ có đứa bé, tính tình thiếu gia thay đổi lớn. Điều này khiến người ta nghĩ không ra!

"Kỳ Trà Thần, anh đem điện thoại di động trả lại cho tôi". Ninh Tự Thủy phát hiện không thấy điện thoại di động, không cần nghĩ cũng biết là Bạch Kỳ đưa cho Kỳ Trà Thần, đẩy cửa thư phòng ra, nói xong, liền ngăn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Làm đau tôi

Dưới chân của Kỳ Trà Thần một đồng miêng thủy tinh nát vụn, lòng bàn tay bị thủy tinh cắt đứt, dòng máu đỏ tươi từng giọt, từng giọt chảy xuống, nhỏ lên thềm lông cừ trắng tinh.

"Kỳ Trà Thần, tay của anh" Ninh Tự Thủy lo lắng, theo bản năng đi tới, khăn trương muốn băng bó cho hắn.

Về mặt Kỳ Trà Thần đang giận dữ, con người lạnh lẽo đáng sợ, mỗi móng từng chữ phun ra đầy quở trách: "Là ai cho phép cô vào? Là ai cho phép cô rời khỏi phòng? Hay lời tôi nói, từ trước đến giờ cô coi như gió thoảng bên tai?"

"Tôi" Ninh Tự Thủy cắn môi muốn nói lại thôi, bụng đầy uất ức, trăm miệng cũng không thể bào chữa; cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn: "Tôi chỉ muốn lấy lại điện thoại di động của tôi" Ánh mắt quét đến điện thoại bể tan nát dưới chân hắn, ngược mắt, tức giận nói: "Tại sao anh lại đập bể điện thoại di động của tôi?"

Sắc mặt Kỳ Trà Thần càng thêm tối tăm, gờ tay nắm được cằm của cô, máu dính bản da thịt tái nhợt của cô, màu đỏ tươi và trắng bệch vô cùng đối lập. Giọng nói của hắn bá đạo cường thế: "Tại sao tôi không thể? Không phải cô muốn phân rõ phải trái với tôi?"

Ninh Tự Thủy cắn chặt môi dưới, trong lòng hoang vắng. Đúng vậy! Kỳ Trà Thần từ trước nay cũng sẽ không phân rõ phải trái với người khác, hắn nói đúng thì là đúng đích, hắn nói sai thì đúng cũng là sai. Sau khi gả cho hắn không lâu, cô cũng biết Kỳ Trà Thần tuyệt đối bá đạo, ngang ngược, cùng một người như vậy ở chung một chỗ thật rất vất vả.

Nhưng được một người như vậy yêu cũng rất may mắn hạnh phúc.

"Cô đang nhớ quá khứ tôi không nói đạo lý sao?" Giọng của Kỳ Trà Thần chắc chắn, hắn học qua tâm lý học, tự nhiên có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Ninh Tự Thủy.

"Kỳ Trà Thần, anh làm đau tôi". Ninh Tự Thủy nói sang chuyện khác, hắn rất đáng sợ như vậy.

"Hừ". Đáy mắt Kỳ Trà Thần thoáng qua một tia chán ghét, ngón tay buông ra, hơi dùng sức đẩy một cái. Ninh Tự Thủy gót chân không đứng vững, cả người lao đảo xuống nằm trên mảnh kính bể. Mảnh thủy tinh sắc bén đâm rách lòng bàn tay và đầu gối cô, máu chảy ra.

Trong tròng mắt Kỳ Trà Thần chợt lóe lên đau lòng và hốt hoảng, một khắc kia, muốn khom lưng ôm lấy cô, lại bị một suy nghĩ khác bóp chết động tác. Tư thái cao cao tại thượng, nhìn đáng vẻ của cô nhếch nhác bị thương, lạnh lùng bỏ lại hai chữ "Đáng đời" xoay người, tự nhiên rời đi.

Nước mắt lạnh lẽo rơi lan tràn trên gương mặt, mặc dù đã rất cố gắng thuyết phục mình, không nên hy vọng xa vời, không cần nên suy nghĩ nữa, nhưng lại vẫn nhìn không được đau lòng và khổ sở.

Trên người phụ nữ có vết sẹo, vô cùng không tốt.

Những lời này, lúc hắn nói là ngày thứ bảy cô gả cho hắn. Ngày đó cô đựng ngà bình hoa cổ mà hắn thích nhất, cắt đứt lòng bàn tay, cho rằng hắn sẽ rất tức giận, trong lòng sợ muốn chết; nhưng hắn không giận, mà khăn trương mang cô đi bệnh viện, ra lệnh Thuộc Vũ Hiên, bắt kẻ như thế nào không thể để lại sẹo. Cô hỏi hắn "Tại sao?"

Lòng bàn tay ấm áp của hắn xoa tóc của cô, thì thầm: trên người phụ nữ có vết sẹo, vô cùng không tốt.

Một ngày kia, hắn mặc áo sơ mi trắng, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc màu vàng óng ánh của hắn, giống như cả người hắn đang đứng trong ngọn lửa.

Cũng một khắc kia, cô đột nhiên phát hiện thì ra gả cho hắn, cũng không phải quá tệ. Ở trong mắt người ngoài, hắn lạnh lùng tàn khốc, chuyên quyền độc đoán; nhưng duy chỉ có ở trước mặt cô nhu tình tựa nước, vô cùng kiên nhẫn đợi cô, cũng không đồng ý miễn cưỡng cô.

Vậy mà hôm nay, cô chảy máu tươi ở trước mặt hắn, hắn cũng có thể làm như không thấy, chỉ bỏ lại một câu châm chọc làm trái tim người chợt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cạm bẫy dụ dăng

Về mặt Bạch Kỳ không thay đổi, xử lý tốt vết thương cho Ninh Tự Thủy, thu dọn đồ đạc, ánh mắt quét đến điện thoại di động vừa cài đặt xong, hơi do dự nhưng nhìn không được lăm lăm "Cô chủ, thiếu gia hận nhất bị lừa gạt phản bội, nhất là cô".

Ninh Tự Thủy nhìn đeo băng màu trắng sưng sờ, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy khó hiểu. "Lời của cô là có ý gì?"

Kể từ khi cô gả cho Kỷ Trà Thần, Bạch Kỳ vẫn chăm sóc cuộc sống thường ngày của cô, mọi việc từ lớn đến nhỏ đều sắp xếp cho cô. Lúc đầu, cô cho rằng Kỷ Trà Thần đặt Bạch Kỳ bên cạnh cô giám thị cô, nhưng sau đó, lại thấy Bạch Kỳ ân cần, lễ phép, không có địch ý. Cô cũng từ từ buông xuống phòng bị. Nhưng Bạch Kỳ ở Kì gia đã bao lâu, đi theo Kỷ Trà Thần lâu hơn cô, cô ấy sẽ không duyên vô cớ nói nói nhảm với người.

Bạch Kỳ lắc đầu: "Không có ý gì. Hi vọng cô chủ nhớ hậu quả lần trước mà cô đã gặp." Nói vừa xong, cung kính hành lễ, rồi đi.

Sắc mặt Ninh Tự Thủy từ từ tái nhợt, sau sống lưng cũng lạnh lẽo. Đó là chuyện đã xảy ra sau khi cô gả cho Kỷ Trà Thần nửa năm, cô không có cùng bất cứ ai đi ra ngoài, kết quả vẫn bị người bắt cóc. Lần đó, cô nhìn thấy Kỷ Trà Thần nổi giận lần đầu tiên, lần đầu tiên thấy hắn giết người; cũng là một lần đó, Kỷ Trà Thần muốn cô. Cơ hồ hành hạ cô cả đêm chưa ngủ, thiếu chút nữa chết rồi.

Từ đó cô cũng không dám một mình tùy ý rời khỏi Kì gia.

Nếu như có thể, cô vĩnh viễn không cần nhớ đêm kinh khủng như vậy. Đó là Kỷ Trà Thần trở thành ác ma cả đêm, cơ hồ không còn lí trí, không có nhân tính. Sau đó, nghe Đường Diệc Nghiêu nói, đó là lần thứ ba Kỷ Trà Thần mất khống chế trong 28 năm qua. Lần đầu tiên là lúc mẹ hắn chết, lần thứ hai là lúc cha hắn chết, lần thứ ba. Chính là lúc cô gặp chuyện không may.

Điện thoại di động chấn động, lôi cô ra kí ức kinh khủng kia, nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói quen thuộc: "Thủy Thủy, gần đây có khỏe không?"

"Mẹ." Ninh Tự Thủy nghe được giọng nói của mẹ, nhất thời hốc mắt đỏ lên, tất cả uất ức xông lên đầu thật là muốn nói cho mẹ, nhưng cô làm sao mở miệng.

"Thế nào? Có phải Trà Thần khi dễ con hay không?"

"Không có, con rất khỏe! Mẹ không cần lo lắng, hắn đối với con cũng rất tốt". Ninh Tự Thủy vội vàng đáp lời. Cô không thể để cho mẹ lo lắng vì mình, cho dù thật sự nghĩ có một người có thể nghe cô nói.

"Mẹ cũng mong thế. Trà Thần, đứa bé này rất biết săn sóc người, gả cho hắn là phúc của con. Con phải chăm sóc hắn thật tốt, không nên hẹp hòi, có biết không?"

"Vâng, con biết rồi". Ninh Tự Thủy cắn môi, đè nén kích động muốn khóc. Mẹ là người thân duy nhất trên thế giới này của cô, nhưng kể từ lúc gả cho Kỷ Trà Thần, có thể số lần gặp mẹ càng ngày càng ít đi. Hắn không thích cô ra khỏi nhà, không thích cô tiếp xúc với người xa lạ, thậm chí không cho cô gặp mẹ.

"Tốt lắm, không quấy rầy con". Ninh mẫu không nói nhiều, cắt đứt điện thoại.

Ninh Tự Thủy cầm điện thoại di động, trong ống nghe truyền đến tiếng đồ đồ chói tai và nguội lạnh; cho dù trên thế giới này, người thân duy nhất cũng đứng về phía Kỷ Trà Thần, cho dù mình nói, sợ rằng mẹ cũng chỉ tin tưởng Kỷ Trà Thần, mà không phải là mình.

Hết cách rồi, ba năm nay Kỷ Trà Thần đối với cô thật tốt quá, ngay cả mẹ của cô cũng chăm sóc chu đáo, không có nửa phần chậm trễ. Mỗi lần mẹ gọi điện thoại đến đều hỏi cô có hẹp hòi với hắn hay không.

Kỷ Trà Thần, Kỷ Trà Thần, ba chữ này giống như ngọn roi quấn chặt quanh người cô, siết trái tim co rút, đau đớn. Kỷ Trà Thần, anh có biết không, em thật sự yêu anh. Thật sự sa vào cạm bẫy dụ dỗ của anh, không cách nào kềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gian phu

Trong biệt thự ba tầng Kì gia, Ninh Tự Thủy và Kỷ Trà Thần ở lầu ba, nhưng kể từ lúc cô mang thai, cô bị tra hỏi cha đứa bé là ai, không có kết quả, Kỷ Trà Thần một mình dời đến lầu hai, cách xa cô.

Ninh Tự Thủy vuốt ve cái bụng khô quắt của mình, mới hơn một tháng, không có chút dấu hiệu nào. Kỷ Trà Thần không thừa nhận đứa bé này là của mình, cũng không muốn gặp cô nữa. Vốn cho rằng có đứa bé, giữa bọn họ sẽ càng thêm hạnh phúc đầy đủ, lại không nghĩ đã đẩy tình cảm bọn họ vào địa ngục.

Nhất định có chuyện gì mà cô không biết, nhất định là có chuyện gì khiến Kỷ Trà Thần hiểu lầm mình; nếu không hắn sẽ không đột nhiên thay đổi lạnh lùng như vậy .

Ninh Tự Thủy đi lặng lẽ đến trước cửa phòng của hắn, vốn là muốn muốn đi vào, lại phát hiện cách vách cửa phòng hắn mở ra một cái khe hở; mỗi một gian phòng trong Kì gia đều được quét dọn, sau đó vội vàng khóa lại, ngoại trừ quần gia, không có ai có chìa khóa để mở cửa.

Có chút ngạc nhiên đi tới, đặt tay lên nắm cửa, vừa chuẩn bị đi vào thì ánh mắt quét đến tấm hình nằm trên mặt đất. Khom lưng nhặt lên, thấy rõ nội dung rành rành, trong phút chốc, vẻ mặt cô chợt biến đổi, ánh mắt hốt hoảng. Quay đầu lại nhìn chung quanh.

Vốn cũng không có một bóng người, chỉ có cánh cửa sổ thông gió mở ra.

Trong hình là hình ảnh cô bị Kỳ Trà Thần đè trên mặt thảm mạnh mẽ chiếm đoạt, là chuyện của hai ngày trước; tại sao lại có này tấm hình ở chỗ này? Rốt cuộc là người nào ở trong bóng tối vẫn quan sát mình?

Ninh Tự Thủy hốt hoảng không biết nên làm sao làm sao mới phải. Phải nói cho Kỳ Trà Thần sao? Hắn còn có thể tin tưởng mình sao? Nếu như nói cho hắn biết, hắn nhất định có thể tìm ra kẻ đứng trong bóng tối theo dõi chính là người kia! Cẩn môi, vừa muốn giơ tay lên gõ cửa phòng Kỳ Trà Thần, điện thoại di động vừa vụn văng lên, vẫn là dây số xa lạ.

"Rốt cuộc anh là ai? Anh muốn làm gì?" Ninh Tự Thủy không hề nghĩ ngợi lập tức nói ngay, giọng nói cố gắng kiềm chế không để run rẩy. Cảm giác trong bóng tối có một bàn tay nắm lấy cổ của mình, siết chặt làm mình không thở nổi.

"Cô muốn nói cho hắn biết? Cô cảm thấy bây giờ hắn sẽ tin tưởng lời của cô sao? Sẽ không biến tôi làm thành gian phu sao?" Giọng nói âm trầm, sâu kín vang bên tai cô.

Ngón tay Ninh Tự Thủy nắm tấm hình thật chặt, nhũn mảy, hoảng hốt tim đập dữ dội: "Anh không cần giả vờ thần bí, tôi sẽ nói cho Kỳ Trà Thần, hắn nhất định sẽ tìm ra anh".

"Ha ha. cô gái nhỏ ngây thơ. Người như vậy, cô còn muốn tin tưởng sao? Hắn một lòng cho rằng đứa nhỏ trong bụng cô không phải của hắn".

Người này rốt cuộc là ai? Thậm chí ngay cả đứa bé trong bụng của cô cũng biết rồi. Có thể chụp hình, còn có thể biết chuyện giữa cô và Kỳ Trà Thần.

"Nếu như cô muốn rời đi, tối nay 10 giờ tại cửa Bắc gặp nhau".

"Tôi sẽ không rời khỏi Kỳ Trà Thần, tôi sẽ không đi!" Ninh Tự Thủy nhìn điện thoại quát, mà bên kia đã cúp điện thoại, tiếng đô đô vang ra. Trên trán hiện đầy mồ hôi, hành lang sáng sủa nhưng làm cho người ta có cảm giác âm u đáng sợ.

Cửa phòng chợt bị mở ra, ánh mắt bén nhọn của Kỳ Trà Thần nhìn chằm chằm Ninh Tự Thủy, đáy mắt không che giấu chán ghét, không vui nói: "Cô đến đây làm gì?"

"Tôi." Ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn hắn, giống như nhìn thấy cứu tinh, mở miệng muốn nói cho hắn chuyện mới vừa xảy ra. Nhưng trong đầu hiện lên giọng nói người đàn ông thần bí, bắt đầu do dự. Kỳ Trà Thần sẽ tin tưởng lời của mình sao? Nếu là lúc trước, cô nhất định không chút nghĩ ngợi nói cho hắn biết, nhưng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Thân thể dâm đẳng

"Trong tay cô cầm cái gì?" Ánh mắt Kỳ Trà Thần quét đến cái gì đó trong tay cô nắm thật chặt, mảy kiếm nhũn lên.

"Không có. Không có gì." Ninh Tự Thủy lắp bắp, vẻ mặt hốt hoảng, nhanh chóng đem vật cầm trong tay hình nhét vào trong tay áo, trong tay nắm thật chặt điện thoại di động. Cả người cũng sợ đổ mồ hôi lạnh.

Tròng mắt Kỳ Trà Thần thoáng qua nghi ngờ, nghiêng người tóm tay cô, lấy ra tấm hình cô giấu ở trong tay áo. Vẻ mặt trầm xuống, chân mày nhíu lại, phát ra chán ghét. Ngón tay nắm thật chặt cổ tay của cô, tức giận nói: "Ninh Tự Thủy, lá gan cô càng lúc càng lớn".

"Không phải! Không phải như thế. Anh hãy nghe tôi nói." Ninh Tự Thủy đau quá cau mày, cuống quýt muốn cùng hắn giải thích. Nhưng.....

Kỳ Trà Thần nhìn thấy tấm hình, con ngươi căng thẳng, gia tăng sức trong tay, trong giọng nói tràn đầy tức giận chưa từng có: "Ninh Tự Thủy, người đàn ông kia là ai? Đây hình do hắn chụp đúng hay không?"

"Không phải. Không phải vậy." Ninh Tự Thủy lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi và vô lực, cổ tay đau đớn, xương cốt gần như muốn bị hắn bóp nát. Nhìn ánh mắt của hắn, khó nhọc nói: "Tôi không biết hắn là ai! Ta cũng không biết tại sao tấm hình ở cách vách phòng của anh. . . . Anh phải tin tưởng tôi có được hay không?"

"Hừ". Về mặt Kỳ Trà Thần càng thêm tức giận, nhẹ buông tay, đẩy cô đụng phải vách tường, ánh mắt lạnh lùng như muốn giết cô: "Cô cho rằng giải thích như vậy, tôi sẽ tin tưởng sao?"

Khuỷu tay Ninh Tự Thủy gần như đã mất đi cảm giác, chết lặng, cắn môi dưới, vẻ mặt xuất hiện một tia quật cường. Nước mắt tràn vào trong hốc mắt chậm chạp không chịu rơi xuống, ngược mắt, đau lòng, khổ sở, uất ức, các loại tâm tình đan trộn vào nhau. Lắm lần hỏi "Tại sao? Kỳ Trà Thần, anh nói cho tôi biết tại sao? Tại sao trong một đêm cái gì cũng thay đổi? Tại sao anh không muốn tin tưởng tôi?"

Nước mắt giống như viên trân châu, từng giọt, từng giọt rơi xuống, chảy tràn lên da thịt trắng như ngọc của cô, óng ánh trong suốt, đầm đìa đáng yêu; như ẩn như hiện quật cường, làm cho người ta thương tiếc.

Đáy mắt Kỳ Trà Thần chợt lóe lên đau lòng chợt tắt, không để người ta nhìn thấy kịp; trong 3 năm qua, hắn rất ít nhìn thấy Ninh Tự Thủy ở trước mặt mình khóc. Cho dù hắn khi dễ cô thế nào đi nữa, cô cũng giả vờ như không có gì, hắn vừa xoay người, không biết cô đã khóc bao nhiêu lần.

"Đứa bé này rõ ràng là con của chúng ta."

"Câm miệng!" Kỳ Trà Thần giận dữ ngắt lời cô, ánh mắt hung hăng nhìn cô chằm chằm, bén nhọn hơn lưỡi dao, nghe giọng nói của mình như là phát ra từ trong kẽ răng: "Tôi cảnh cáo cô, đừng nhắc tới đứa bé này ở trước mặt tôi! Ninh Tự Thủy, thân thể dâm dăng của cô vĩnh viễn không thể nào mang thai đứa con của tôi! Cô chờ cùng nghiệt chủng xuống địa ngục đi".

"Hừ!" một tiếng lạnh lùng, tấm hình trong tay hung hăng ném lên mặt Ninh Tự Thủy, xoay người rời đi. Đôi tay nắm lại thật chặt, tất cả gân xanh nổi lên. Thật sự nếu không rời đi, hắn sẽ không khác chế được mình giết cô gái này.

Mới vừa gặp quỷ, lại còn đau lòng, nước mắt của cô rơi nhanh.

Ninh Tự Thủy đau lòng muốn chết nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở hành lang, hai mắt đăm lẹ, tầm mắt mờ hồ. Giống như vùi nước hư, nước mắt không cảm được chảy ra trên da thịt trắng ngần lan ra, không sưng mắt. Người kia nói đúng, hắn không tin mình. Kỳ Trà Thần từ trước đến giờ cũng không tin tưởng mình.

Kỳ Trà Thần không gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Giết đứa bé

Đêm khuya yên tĩnh, khoảng không gian đen kịt, chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng. Cuối mùa thu ban đêm vô cùng lạnh lẽo, mấy chiếc lá khô rơi xuống không tiếng động bị giẫm dưới chân, phát ra âm thanh rào rào.

Ninh Tự Thủy chỉ mặc áo ngủ, khoác áo khoác, rón rén đi tới cửa Bắc. Nhìn chung quanh yên tĩnh, không có bất kỳ khác thường, có chút bất an. Đôi tay nắm lại thật chặt, dừng bước, không biết nên không nên đi không.

Cho dù Kỳ Trà Thần không tin mình, nhưng mình vẫn yêu hắn. Không muốn rời khỏi Kỳ Trà Thần, chỉ vì muốn biết rõ người núp trong bóng tối rốt cuộc là ai. Tại sao hắn biết chuyện của mình và Kỳ Trà Thần, tại sao nói có thể mạng cô đi?

"Kỳ quái, ngày thường đều có hộ vệ tuần tra, tối nay sao không có ai vậy? Chẳng lẽ hắn tới thật?" Ninh Tự Thủy cho rằng có gì đó quái lạ, mắt cẩn thận nhìn hoàn cảnh xung quanh, ánh đèn như ẩn như hiện, từ trước đến giờ không thấy rõ tình huống nơi xa. Chỉ cảm thấy có chút âm u, sau sống lưng lạnh lẽo.

"Cô ở nơi này làm gì?" Đột nhiên, sau lưng có tiếng nói lạnh lẽo, dọa Ninh Tự Thủy giật mình. Xoay người nhìn thấy Kỳ Trà Thần, đứng cách đó không xa, vẻ mặt căng thẳng, con ngươi bén nhọn, rõ ràng tâm tình không vui. Bước chân lui về sau một bước, chân chõ: "Tôi. Tôi không ngủ được, đi ra tản bộ".

"Tản bộ?" Kỳ Trà Thần mày kiếm nhướng lên, ánh mắt ra dấu cho thuộc hạ.

Sau lưng hộ vệ gật đầu, đi tới cửa Bắc, dọc theo tra xét một hồi, lập tức đã chạy tới báo: "Kỷ tiên sinh, ba hộ vệ tuần tra đã bị hôn mê. Bên ngoài cửa Bắc có một chiếc xe, nhưng không có bất kỳ người nào".

Về mặt của Kỳ Trà Thần càng thêm tối tăm, ánh mắt lạnh lẽo trợn mắt nhìn Ninh Tự Thủy, bình tĩnh nói: "Đi thăm dò biển số xe, lấy vân tay lưu lại trên xe đưa đi hóa nghiệm. Nếu tuần tra hôn mê, rõ ràng còn chưa chạy xa, phải người đuổi theo".

"Vâng"

Trong ánh mắt Ninh Tụ Thủy thoáng qua khiếp sợ, ánh mắt Kỳ Trà Thần như thể chỉ sợ cũng quá quen thuộc. Trong trí nhớ của cô, hấn lộ ra ánh mắt như thế chỉ có một lần. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy hấn giết người. Dáng vẻ của hấn như một ông vua đi tới vườn tay nắm lấy cô. Lúc ấy cô vô cùng sợ hãi, theo bản năng tránh khỏi tay của hấn. Cũng chính là hành động trốn tránh, hoàn toàn chọc giận Kỳ Trà Thần. Đêm đó, cô mất đi đồng trinh, bị hấn hung hăng hành hạ cả đêm.

"Là hấn tới đón cô, phải không? Ninh Tụ Thủy!" Kỳ Trà Thần từng bước, từng bước ép sát, bóng dáng cao lớn bao quanh thân thể mảnh khảnh của cô, thật kín kẽ. Giọng nói như từ địa ngục đến, khiến cho Ninh Tụ Thủy không nhìn được khẽ run.

"Không phải. Tôi cũng không biết hấn là ai! Tôi thật sự không biết. Tôi chỉ tới đây tán bộ". Ninh Tụ Thủy lắc đầu, lên tiếng phủ nhận. Tuyệt đối không thể thừa nhận, Kỳ Trà Thần giận lên, sợ rằng thật sự sẽ giết cô.

"Tôi nói rồi, ở Kỉ gia không có ai có thể nói dối với tôi. Cô, cũng không thể!"

Một giây kế tiếp Kỳ Trà Thần bắt được cổ tay của cô, vừa thô lỗ vừa kéo cô vào trong phòng.

"Buông tôi ra. Kỳ Trà Thần, anh buông tôi ra! Anh làm đau tôi. Kỳ Trà Thần, anh buông tôi ra." Mặc kệ Ninh Tụ Thủy gào thét, hấn giống như không nghe thấy. Lôi cổ tay của cô, chân đạp cửa phòng, ném cô ngã nhào trên giường mềm mại. Tức giận, từ trên cao nhìn xuống cô.

Ninh Tụ Thủy chưa tỉnh hồn, thờ phỉ phò, đôi tay gắt gao ôm trước ngực của mình, nhìn hấn: "Kỳ Trà Thần, anh đã không tin tôi, vậy anh giết đứa bé thôi".

Vậy cô tự tay mình giết đứa bé đi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tư cách cầu xin

Con người đen thẫm chợt lóe lên, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, môi mỏng nâng lên nụ cười mỉa mai, bàn tay dọc theo eo của cô bao trùm trên bụng. Giọng nói lạnh lẽo như từ trong địa ngục đến: "Cái nghiệt chủng này là chứng cứ tốt nhất biết cô dám dăng. Tôi làm sao có thể hủy diệt?"

"Anh. . . ." Ninh Tụ Thủy không thể tin nhìn hấn, người này còn là Kỳ Trà Thần mình biết sao? Tiện tay, nắm một bên gối hung hăng đập vào trên người của hấn: "Anh là ác ma! Kỳ Trà Thần, cái người này ác ma, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể bỏ qua cho tôi? Nếu như anh không còn yêu tôi, nếu như anh thật chán ghét tôi như vậy, vậy. Chúng ta ly hôn đi!"

Nước mắt ở trong hốc mắt quật cường đảo quanh, vốn tưởng rằng cả đời mình cũng sẽ không chủ động nói ra những lời như vậy. Mình không bỏ được hấn, nhưng bây giờ. Tất cả đều không thể quay trở lại. Thì ra nói "Ly hôn" là đau lòng như thế, nhưng cũng cảm thấy là một loại giải thoát.

Nếu như hai người ở chung một chỗ hành hạ lẫn nhau, vậy cũng không bằng tách ra. Cô sẽ luôn luôn thương hấn thật tốt, còn có thể đem yêu thương giữ gìn tốt đẹp. Ít nhất. Cô có thể nhớ Kỳ Trà Thần của mình yêu, dịu dàng như nước.

"Ly hôn?" Kỳ Trà Thần con người căng thẳng, hung hăng nắm chặt cằm của cô, giọng nói lạnh lẽo, tàn khốc: "Nếu như cô không muốn gặp mẹ cô nữa, thì nói ly hôn với tôi thử một chút?"

Buông tay ra, xoay người rời đi.

Ninh Tụ Thủy kinh hoàng, vội vàng từ trên giường bò dậy, nắm lấy cánh tay hấn hốt hoảng nói: "Kỳ Trà Thần, đây là chuyện giữa chúng ta. Tôi cầu xin anh không nên đem mẹ tôi liên lụy vào."

Kỳ Trà Thần dừng bước lại, nhú mày, nhếch miệng nở nụ cười nhiều ý vị: "Nhìn dáng vẻ của cô thật rất quan tâm đến mẹ cô. Không bằng, cô nói cho tôi biết người đàn ông hoang đã rốt cuộc là ai? Tôi có thể suy xét bỏ qua cho mẹ cô".

Tay chân Ninh Tụ Thủy lạnh lẽo, đôi vai gầy nhỏ bé khẽ run, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, níu thật chặt lấy quần áo của hấn: "Kỳ Trà Thần, tại sao anh có thể không nói lý lẽ như vậy? Đây là chuyện của hai người chúng ta, làm sao anh có thể liên lụy mẹ tôi? Anh đã nói sẽ không cùng người bình thường so đo, anh đã nói. cả đời anh cũng sẽ không tổn thương tôi. Anh nói anh yêu."

"Đủ rồi". gương mặt Kỳ Trà Thần tức giận, lạnh lùng ngắt lời cô. Tay dùng sức vung khỏi tay của cô, lạnh giọng quát lên: "Ninh Tụ Thủy, chuyện cho tới

bây giờ, tư cách cầu xin tôi, cô cũng không có. Nếu người đàn ông hoang dã đó quan trọng hơn so với mẹ cô, vậy thì cô chờ xem, tôi sẽ khiến cho từng người quan tâm bên cạnh cô, toàn bộ xuống Địa ngục".

"Không cần. Không cần." Ninh Tự Thủy hốt hoảng lần nữa ôm lấy hông của hắn, sợ hãi chiếm cứ cả buồng tim. Nếu như người khác nói lời như vậy, có lẽ cô sẽ không tin, nhưng Kỷ Trà Thần nói, cô tin chắc, không nghi ngờ, cho tới bây giờ, lời nói của Kỷ Trà Thần nói ra khỏi miệng, đều làm được.

"Buông ra!" Kỷ Trà Thần nhú mày, vẻ mặt không vui.

"Không cần. Cầu xin anh Kỷ Trà Thần! Không nên tôn thương mẹ tôi! Bà là người thân duy nhất của tôi trên thế giới này, anh không thể đối với bà như vậy." Nước mắt không biết từ lúc nào lan tràn gò má trắng ngần, kiên cường ngày xưa toàn bộ tan thành mây khói. Đôi mắt Kỷ Trà Thần lạnh lùng vô tình, cô hoàn toàn đã hỏng mắt.

Bước chân Kỷ Trà Thần dừng lại, con ngươi nhìn chăm chăm cô, âm lãnh hỏi: "Cô thật muốn cầu xin tôi?"

Ninh Tự Thủy cắn môi, hai mắt mơ hồ đắm lệ nhìn bóng dáng lạnh lùng của hắn, thận trọng gật đầu. Nắm lấy quần áo của hắn thật chặt, không dám buông tay.

☆, Chương 12: Tư cách cầu xin

Con ngươi đen thẫm chợt lóe lên, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, môi mỏng nâng lên nụ cười mỉa mai, bàn tay dọc theo eo của cô bao trùm trên bụng. Giọng nói lạnh lẽo như từ trong địa ngục đến: "Cái nghiệt chủng này là chứng cứ tốt nhất biết cô dám dâng. Tôi làm sao có thể hủy diệt?"

"Anh." Ninh Tự Thủy không thể tin nhìn hắn, người này còn là Kỷ Trà Thần mình biết sao? Tiện tay, nắm một bên gối hung hăng đập vào trên người của hắn: "Anh là ác ma! Kỷ Trà Thần, cái người này ác ma, rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể bỏ qua cho tôi? Nếu như anh không còn yêu tôi, nếu như anh thật chán ghét tôi như vậy, vậy. Chúng ta ly hôn đi!"

Nước mắt ở trong hốc mắt quật cường đảo quanh, vốn tưởng rằng cả đời mình cũng sẽ không chủ động nói ra những lời như vậy. Mình không bỏ được hắn, nhưng bây giờ. Tất cả đều không thể quay trở lại. Thì ra nói "Ly hôn" là đau lòng như thế, nhưng cũng cảm thấy là một loại giải thoát.

Nếu như hai người ở chung một chỗ hành hạ lẫn nhau, vậy cũng không bằng tách ra. Cô sẽ luôn luôn thương hắn thật tốt, còn có thể đem yêu thương giữ gìn tốt đẹp. Ít nhất. Cô có thể nhớ Kỷ Trà Thần của mình yêu, dịu dàng như nước.

"Ly hôn?" Kỷ Trà Thần con ngươi căng thẳng, hung hăng nắm chặt cằm của cô, giọng nói lạnh lẽo, tàn khốc: "Nếu như cô không muốn gặp mẹ cô nữa, thì nói ly hôn với tôi thử một chút?"

Buông tay ra, xoay người rời đi.

Ninh Tự Thủy kinh hoàng, vội vàng từ trên giường bò dậy, nắm lấy cánh tay hắn hốt hoảng nói: "Kỷ Trà Thần, đây là chuyện giữa chúng ta. Tôi cầu xin anh không nên đem mẹ tôi liên lụy vào."

Kỷ Trà Thần dừng bước lại, nhú mày, nhếch miệng nở nụ cười nhiều ý vị: "Nhìn dáng vẻ của cô thật rất quan tâm đến mẹ cô. Không bằng, cô nói cho tôi biết người đàn ông hoang dã rốt cuộc là ai? Tôi có thể suy xét bỏ qua cho mẹ cô".

Tay chân Ninh Tự Thủy lạnh lẽo, đôi vai gầy nhỏ bé khẽ run, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, níu thật chặt lấy quần áo của hắn: "Kỷ Trà Thần, tại sao anh có thể không nói lý lẽ như vậy? Đây là chuyện của hai người chúng ta, làm sao anh có thể liên lụy mẹ tôi? Anh đã nói sẽ không cùng người bình thường so đo, anh đã nói. cả đời anh cũng sẽ không tôn thương tôi. Anh nói anh yêu."

"Đủ rồi". Gương mặt Kỷ Trà Thần tức giận, lạnh lùng ngắt lời cô. Tay dùng sức vung khỏi tay của cô, lạnh giọng quát lên: "Ninh Tự Thủy, chuyện cho tới bây giờ, tư cách cầu xin tôi, cô cũng không có. Nếu người đàn ông hoang dã đó quan trọng hơn so với mẹ cô, vậy thì cô chờ xem, tôi sẽ khiến cho từng người quan tâm bên cạnh cô, toàn bộ xuống Địa ngục".

"Không cần. Không cần." Ninh Tự Thủy hốt hoảng lần nữa ôm lấy hông của hắn, sợ hãi chiếm cứ cả buồng tim. Nếu như người khác nói lời như vậy, có lẽ cô sẽ không tin, nhưng Kỷ Trà Thần nói, cô tin chắc, không nghi ngờ, cho tới bây giờ, lời nói của Kỷ Trà Thần nói ra khỏi miệng, đều làm được.

"Buông ra!" Kỷ Trà Thần nhú mày, vẻ mặt không vui.

"Không cần. Cầu xin anh Kỷ Trà Thần! Không nên tôn thương mẹ tôi! Bà là người thân duy nhất của tôi trên thế giới này, anh không thể đối với bà như vậy." Nước mắt không biết từ lúc nào lan tràn gò má trắng ngần, kiên cường ngày xưa toàn bộ tan thành mây khói. Đôi mắt Kỷ Trà Thần lạnh lùng vô tình, cô hoàn toàn đã hỏng mắt.

Bước chân Kỷ Trà Thần dừng lại, con ngươi nhìn chăm chăm cô, âm lãnh hỏi: "Cô thật muốn cầu xin tôi?"

Ninh Tự Thủy cắn môi, hai mắt mơ hồ đắm lệ nhìn bóng dáng lạnh lùng của hắn, thận trọng gật đầu. Nắm lấy quần áo của hắn thật chặt, không dám buông tay.

Chương 13: Phụ trách đập lửa

"Lấy lòng tôi!" Ba chữ lạnh lùng từ trong môi mỏng vang lên, không có bất kỳ màu sắc cảm tình, tàn nhẫn làm cho lòng người ta lạnh lẽo.

Ninh Tự Thủy sửng sốt, trong nháy mắt, cho là mình nghe lầm. Cho dù kết hôn ba năm, chuyện ở trên giường cho tới bây giờ đều là Kỷ Trà Thần chủ động, mỗi lần cùng hắn gần gũi, cô khăn trương, tay chân cũng không biết làm thế nào. Nhưng hắn chưa bao giờ ghét bỏ cô. Ngược lại cảm thấy cô không cần phải hiểu nhiều như vậy, cứ đem mình giao tất cả cho hắn là tốt rồi.

Nhưng bây giờ. Hắn lại nói ra như vậy.

"A" Kỷ Trà Thần môi mỏng cong lên nụ cười châm chọc: "Nhìn đáng vẻ, cô cũng không phải là rất yêu mẹ".

Xoay người, muốn đi.

"Tốt". Ninh Tự Thủy nhắm mắt, trong phút chốc kia, âm thanh yếu đuối vang lên, nước mắt lần nữa không tiếng động rơi xuống, đặc dính lông mi khẽ run. Nếu như đem tự ái của cô dẫm xuống đất, có thể để cho hắn hài lòng, cô cái gì cũng không cần.

Cái gì tự ái, cái gì khuất nhục, cô đều có thể nuốt xuống.

Bóng lưng Kỷ Trà Thần cứng ngắc một chút, xoay người đối mặt với cô, cúi đầu nhìn giọt nước mắt trong vắt, vẻ mặt âm trầm đáng sợ. Tất cả gân xanh đều nổi lên, cũng đang nỗ lực khắc chế mình, không thể mềm lòng, không thể bị bề ngoài của cô lừa gạt!

Ninh Tự Thủy mở mắt, chậm rãi ngồi xổm người xuống; ngón tay mảnh khảnh đẹp mắt dường như ông trời sinh ra một đôi tay để chơi đàn dương cầm, run rẩy vòng qua dây lưng hắn, cứng ngắc cời ra, kéo khóa quần xuống, một vật rất kiểu ngạo bung ra, sợ vẻ mặt cô biến đổi lớn. Đây là lần đầu tiên cô thanh tỉnh quan sát thứ quan trọng nhất của hắn.

Mất nhìn vật trước mắt, mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ các loại cảm xúc dây dưa rối nùi, không biết làm gì, không biết như thế nào bắt đầu. Cô chưa từng có tiếp xúc qua những thứ này!

"Ngậm nó". Kỷ Trà Thần có chút không nhìn được rồi, lạnh lùng mở miệng. Nhìn bộ dáng cô ngượng ngùng, giống như trở lại lúc mới quen cô chưa lâu. Cô chính là như vậy, kinh nghiệm sống chưa nhiều, cái gì cũng không hiểu. Sạch sẽ giống như là một tờ giấy trắng, tùy tiện để cho hắn vẽ xấu.

Đáng tiếc

Tờ giấy trắng này đã bị dơ bẩn.

Ninh Tự Thủy run rẩy đôi tay bụng lấy vật của hắn, cố nén sợ hãi, môi chậm rãi đến gần, miệng mới vừa hé mở, Kỷ Trà Thần đã không kịp chờ đợi đem vật của hắn đút vào trong miệng của cô, bị đôi môi nhỏ cô cực nóng bao quanh.

"Ừm." Ninh Tự Thủy cả kinh, muốn phun ra; nhưng Kỷ Trà Thần đã giữ chặt cô cái ót, không cho phép cô có một chút cơ hội nào tránh lui. Đáng vẻ cao ngạo, hơi thở mạnh mẽ: "Cô đã quyến rũ tôi, nhất định phải phụ trách tất lửa".

Ninh Tự Thủy khó chịu không có biện pháp hít thở, chỉ có cảm giác miệng mình bị đau nhức, rất ngứa, rất khó chịu. Lời của hắn, sao khó nghe, chói mắt. Cô lúc nào thì quyến rũ hắn? Rõ ràng là hắn đang uy hiếp mình.

Con người Kỷ Trà Thần lạnh tanh từ từ trở nên nóng bỏng, nhìn chằm chằm cô, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì cô tuổi còn rất trẻ, cho dù cưới về nhà ba năm, hắn rất ít ép buộc cô làm chuyện như vậy. Ngoại trừ tâm tình rất tốt, trạng thái thoải mái. Trước kia lại càng không để cho cô dùng môi thay mình giải quyết, chưa bao giờ biết môi nhỏ của cô ngậm chặt hứng thú như thế!

Quả thật có thể làm cho hắn nổi điên, không nhìn được mình.

"Không muốn mẹ cô có chuyện, thì dùng đầu lưỡi của cô liếm đi." Hơi thở hắn trở nên nặng nề, giọng nói không còn lạnh lẽo nữa, mà trở nên thâm trầm mang theo cảm giác khó có thể che giấu.

Chương 14: Nuốt vào bụng

Trong lòng xấu hổ từng chút, từng chút lan tràn, từ từ vây quanh cô. Con người khẽ chớp nhìn thấy hình dáng hân mơn hồ, cảm nhận được hơi thở của hân cực nóng và biến hóa, Ninh Tự Thủy ho nhẹ một tiếng, cổ nén xấu hổ, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, lấy lòng vật của hân, thỏa mãn hân.

Kỷ Trà Thần, anh biết hay không, tiếp tục như vậy, tình yêu của chúng ta sớm muộn sẽ bị người tiêu xài không còn, sớm muộn, em sẽ không nhận được, mà rời khỏi anh.

Từng tí đau đớn đều ở nào đó một chỗ trong thân thể, tập trung thành một dòng nước nhỏ, lẳng lặng chảy xuôi xuống đáy lòng; không khóc nổi, đau cũng không kêu được. Cái gáy bị hân giữ chặt, vật trong miệng cơ hồ muốn đem cổ họng của cô đâm thủng, bên tai mơ hồ nghe tiếng thở thật thấp, một mùi tanh trong đầu nhũn tràn ra. "Khụ khụ. . . ." Ninh Tự Thủy nằm trên mặt đất, không ngừng ho khan, khó chịu cơ hồ muốn rơi nước mắt. Vật kia, có ít thứ vào trong bụng của mình, thật buồn nôn, cô đưa ngón tay vào cổ họng muốn moi ra.

Ánh mắt bén nhọn của Kỷ Trà Thần căng thẳng, một giây kế tiếp nâng lên cảm nhỏ của cô lên. Tay cứng ngắt hạ xuống, lúc nào thì cô trở nên gầy đi như vậy? Đè nén kinh ngạc trong lòng, giọng nói ra lệnh: "Không cho phép nôn ra! Nuốt vào bụng!"

Ninh Tự Thủy quật cường nhìn hân, hồi lâu, khi nhìn hân cứng rắn, rốt cuộc vẫn phải nhắm mắt, đem mấy thứ kia nuốt xuống. Tuyệt vọng từng chút, từng chút lan tràn ra.

"Ninh Tự Thủy, cô đã thay đổi". Con người Kỷ Trà Thần đầy thâm ý nhìn chằm chằm cô hồi lâu, lạnh lùng khạc ra một câu nói. Sửa sang xong y phục, rời phòng.

Ninh Tự Thủy mở mắt gắt gao nhìn ra cửa, hốc mắt nóng lên, khóe môi nở nụ cười thê lương. Là tôi thay đổi sao? Kỷ Trà Thần, tại sao anh không thay đổi? Anh làm cho tôi yêu anh, rồi lại tàn nhẫn đối xử với tôi như vậy. Rốt cuộc tôi làm sai sao, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy? Kỷ Trà Thần, rốt cuộc tại sao anh có thể không tin tôi? Nói cho tôi biết có được hay không? Nếu như người không muốn tin tưởng tôi, không yêu tôi, thì ban đầu tại sao dùng hôn nhân giữ tôi lại? Tại sao muốn cứu tôi?

"Kỷ thiếu gia, tôi đã điều tra, không tìm được bất kỳ chỉ tay nào, xe cũng là do vứt bỏ sửa chữa lại, không có bảng số xe, không có bất kỳ dấu mới. Về phần ba hộ vệ bị hôn mê, khi tỉnh lại, xác nhận là trong đồ ăn bị bỏ thuốc". Đường Diệc Nghiêu cung kính giọng nói.

"Bỏ thuốc?" Kỷ Trà Thần nhíu mày, vẻ mặt dưới ánh đèn màu cam càng thêm trở nên lạnh lùng: "Bữa ăn Kì gia vẫn do đầu bếp Kì gia phụ trách, không thể nào ăn được phía ngoài."

"Ý của Kỷ thiếu gia là trong Kì gia xuất hiện sát thủ?"

"Tôi muốn biết là ai có lá gan lớn dám phản bội tôi". Giọng nói Kỷ Trà Thần âm trầm tràn đầy tức giận. Ở Kì gia lại có thể xuất hiện sát thủ, chuyện này hẳn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

"Vâng, tôi sẽ đi xử lý". Đường Diệc Nghiêu gật đầu, muốn nói lại thôi cuối cùng vẫn mở miệng: "Kỷ thiếu gia, tôi cũng điều tra chuyện của Tự Thủy lúc trước, từ lúc cô ấy lớn lên cho đến bây giờ có 201 người theo đuổi, nhưng cô ấy cũng không có tiếp nhận. Chỉ là, trước đây không lâu, cô ấy đi làm, đồng nghiệp Tề Hạo đối với cô ấy rất tốt, hai người quan hệ hình như có chút thân thiết".

Tất cả gân xanh Kỷ Trà Thần nổi lên, vẻ mặt lại trấn định không sợ hãi, nhếch miệng nở nụ cười, đầy ý vị, kéo môi nói: "Chúng ta có thể xem kịch hay".

Con mắt Đường Diệc Nghiêu lướt qua, nhìn thấy Kỷ Trà Thần lộ ra vẻ mặt như thế, sau sống lưng mồ hôi lạnh tuôn ra, Kỷ thiếu gia lại muốn ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Tôi thích cô

Ninh Tự Thủy bị Bạch Kỳ chuyển xuống lầu, nhìn trong phòng hình như bị người giúp việc lần nữa quét dọn, mở miệng: "Trong nhà xảy ra chuyện gì đặc biệt sao?"

Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi, giọng nói cung kính lễ độ: "Thiếu gia mời một vị khách ở lại".

Khách? Ninh Tự Thủy không nhận được chút tò mò và kinh ngạc. Kết hôn ba năm, Kỳ Trà Thần chưa từng muốn mời bất cứ người nào về nhà làm khách, thậm chí, ngay cả một người bạn thân thiết cũng không tới. Cô cũng không biết bạn bè của Kỳ Trà Thần, ngoại trừ Đường Diệc Nghiêu và bác sĩ Thuộc Vũ Hiến vẫn đi theo bên người hắn, người giúp việc Bạch Kỳ.

Bên ngoài chỉ biết Kỳ Trà Thần kết hôn, giấu kín vợ trong nhà, không cho bất kỳ người nào nhìn thấy tướng mạo của cô. Đã từng có tuần san tạp chí muốn đưa tin chuyện tình hắn với vợ hắn, còn chưa bắt đầu tiến hành thì trong một đêm tất cả mọi người đều biến mất. Ninh Tự Thủy cũng không hiểu tại sao hắn không muốn công khai thân phận của cô ra bên ngoài, có lẽ hắn chỉ cảm thấy đùa như vậy rất vui, cho nên mới kết hôn.

Có một ngày nào đó chán ghét, ly hôn cũng sẽ không có người biết. Nghĩ tới đây, tim cô đau nhói. Biết rõ yêu người đàn ông như vậy giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong, nhưng cô không kiềm chế bị đắm chìm. Từ lúc mười sáu tuổi đến mười chín tuổi, ba năm thời gian tốt đẹp nhất, cô đều hầu ở bên cạnh hắn.

Đi tới phòng khách, nhìn thấy một công tử văn nhã ngồi trên ghế sa lon, Trông mắt Ninh Tự Thủy ngẩn ra, hai vai khẽ run, kinh ngạc một giây, ánh mắt quét qua Kỳ Trà Thần, khoe môi hắn như ẩn như hiện nụ cười, rét lạnh thế kia.

Tề Hạo đứng lên, ánh mắt dịu dàng rơi vào trên người Ninh Tự Thủy, trong âm thanh không cách nào che giấu mất mát: "Tự Thủy, cảm ơn cô mời tôi làm khách".

"Tôi?" Ninh Tự Thủy mờ mịt, ánh mắt nhìn Kỳ Trà Thần. Là hắn, nhất định là hắn đang giờ trò quý.

Kỳ Trà Thần đứng lên, khoe miệng nâng lên nụ cười dịu dàng, đi tới trước mặt cô. Đầu ngón tay thân mật xẹt qua tóc cô rơi xuống sau tai, giọng nói ôn hòa, nghe không nhận ra bất kỳ cái gì hờn giận: "Không phải em nói muốn mời đồng nghiệp đến nhà làm khách sao? Quý tham ngủ. Mau tiếp đãi Tề Tiên Sinh, anh có chút chuyện phải xử lý".

"Tôi."

"Tề Tiên Sinh, các người từ từ tán gẫu, tôi còn có chuyện xử lý. Xin lỗi không tiếp được rồi. . . ." Kỳ Trà Thần không nhìn cô muốn nói chuyện gì, vội vàng muốn giải thích, lễ phép gật đầu, rời đi.

Tề Hạo gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng thon dài của Kỳ Trà Thần, biến mất cuối hành lang. Cuối cùng rơi vào trên người Ninh Tự Thủy, môi mím nở ra nụ cười đắng chát, giọng nói mất mát: "Tôi không ngờ cô đã kết hôn rồi. Rõ ràng còn trẻ như vậy."

Trong lòng Ninh Tự Thủy không yên, có một loại cảm giác vô cùng xấu; Kỳ Trà Thần tại sao muốn mời Tề Hạo ở lại? Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Hay hắn hiểu lắm quan hệ giữa mình và Tề Hạo?

"Tự Thủy, cô thương hắn mới gả cho hắn sao?" Tề Hạo chân thành trong ánh mắt tràn đầy bức thiết.

"Hả?" Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần, nở nụ cười gượng gạo: "Tề Hạo, anh đi trước thôi. Hôm nay có thể là có hiểu lầm gì, mới làm phiền anh tới đây. Tôi thật xin lỗi."

"Không phải!" Tề Hạo ngắt lời cô, con ngươi nghiêm túc, tình cảm chân thành: "Không có hiểu lầm gì cả, tôi thích cô, Tự Thủy. Từ ngày đầu tiên cô đến phòng tranh đi làm, tôi đã thích cô".

Ninh Tự Thủy chớp mắt, tràn đầy kinh ngạc, vội vàng cắt đứt lời của hắn nói: "Đừng nói nữa Tề Hạo, đi mau!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tôi van cầu anh

Bóp bóp bóp

Cửa cầu thang truyền đến tiếng vỗ tay giòn giã, Ninh Tự Thủy quay đầu lại nhìn thấy Kỳ Trà Thần lạnh lùng, như ẩn như hiện nụ cười, đôi môi bạc tình khạc ra lời nói đầy lạnh lẽo: "Đẹp thay một đôi chim tình thâm!"

"Kỳ Trà Thần, anh nghe tôi giải thích, tôi và Tề Hạo thật không có gì."

"Em đang sợ sao?" Kỳ Trà Thần từng bước từng bước ép sát đi đến trước mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên bờ vai khẽ run của cô, ánh mắt âm u quét qua trên người người đàn ông không biết sống chết, lại dám dòm ngó thứ thuộc về hắn.

"Tôi"

"Kỷ tiên sinh, từ trước đến giờ anh cũng không yêu Tụ Thủy! Vậy anh cần gì phải trói chặt cô ấy không thả?" Tề Hạo cắt đứt lời của Ninh Tụ Thủy, ánh mắt nhìn Kỷ Trà Thần không hề sợ hãi. Nhìn thấy hắn đi tới, Tụ Thủy rất sợ hãi, người đàn ông này rất nguy hiểm, giống như một con dã thú ẩn nấp, tùy lúc có thể đem người ta xé nát.

Kỷ Trà Thần giận quá mỉm cười, tao nhã ngồi trên ghế sa lon, con người đen nhánh, sắc bén rất ý vị rơi vào trên người Tề Hạo, nhẹ giọng nói: "Chắc hẳn Tề Tiên Sinh còn chưa biết tôi là ai".

Tề Hạo sững sờ, ánh mắt nhìn Kỷ Trà Thần cẩn thận quan sát một lúc, vẻ mặt rất quen, cũng không nhớ ra đã gặp qua hắn ở đâu.

"Thiếu gia của chúng tôi tên đầy đủ là Kỷ Trà Thần". Bạch Kỳ gần từng tiếng ba chữ cuối cùng.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Tề Hạo tái nhợt, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông tao nhã trước mắt này, trong xương lộ ra lười biếng, trong lúc vô hình có một cảm giác bị đè ép không thể kháng cự. Hắn chính là Kỷ Trà Thần trong truyền thuyết! Kỷ Trà Thần một mình nắm giữ bảy phần trong thế giới ngầm!

Kỷ Trà Thần nghiêng đầu, con người ngược nhìn Ninh Tụ Thủy, chậm rãi nói: "Tụ Thủy, em còn nhớ rõ có một lần trên phố, có người tìm em muốn xin số liên lạc không?"

Thân thể gầy nhỏ của Ninh Tụ Thủy cứng đờ, tay chân cũng toát mồ hôi lạnh. Cô chưa từng quên, cô làm sao có thể quên. Một lần đó, cũng chỉ có một tên nhóc muốn xin số điện thoại của cô, kết quả bị Kỷ Trà Thần cắt đầu lười.

"Kỷ Trà Thần, tôi và hắn thật không có gì. Anh đừng dính líu người vô tội. Đứa bé trong bụng tôi từ trước đến giờ cũng không phải là của hắn! Tôi cầu xin anh bỏ qua cho hắn có được hay không?"

Khóe môi Kỷ Trà Thần cười yếu ớt, gật đầu: "Anh tự nhiên biết đứa bé trong bụng em không phải của hắn. Chỉ là em quên rồi. Cho tới bây giờ anh đều không thích người khác dòm ngó những thứ thuộc về anh, cho dù có bỏ xuống, cũng không thể lấy. Tới đây!"

Ninh Tụ Thủy nắm đôi tay thật chặt, vào giờ phút này, cô không thể chọc giận Kỷ Trà Thần nữa rồi. Nhìn hắn giống như không tức giận, nhưng thực tế hắn vô cùng tức giận như bị lửa thiêu đốt. Cô chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, ngồi xuống, bị bàn tay to của hắn trong nháy mắt kéo vào ngực.

"Bạch Kỳ, khoét hai mắt của hắn, chặt hai tay ném ra ngoài".

"Đừng. Kỷ Trà Thần, anh không thể đối xử với bạn bè của tôi như vậy!" Ninh Tụ Thủy kinh ngạc gào thét, quên mất Kỷ Trà Thần hận nhất chính là cô nói giúp người đàn ông khác.

Tề Hạo cảm thấy người đàn ông này vô cùng nguy hiểm, lắc đầu: "Anh không thể làm như vậy. Kỷ tiên sinh, cho dù năng lực của anh rất lớn, anh cũng không có quyền đối xử với tôi như vậy".

"Không có quyền?" Kỷ Trà Thần cười lạnh, giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng khạc ra: "Tôi chính là có quyền tuyệt đối. Bạch Kỳ!"

"Vâng, thiếu gia!" Bạch Kỳ bắt được vai của Tề Hạo, trực tiếp nắm giữ mệnh môn, làm cho hắn không cách nào phản kháng lại.

"Đừng. Đừng! Kỷ Trà Thần, không nên như vậy làm! Tôi van cầu anh. Đừng làm như vậy! Đây là một mạng người. Tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy!" Ninh Tụ Thủy nắm thật chặt áo của hắn, mặc cho nước mắt ở trên mặt tràn lan. Làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nói lại lần nữa

"A." Tiếng thét thảm thiết như tan nát cõi lòng trong phòng khách không ngừng vọng ra, vô cùng thê lương.

Ninh Tụ Thủy muốn quay đầu nhìn lại, nhưng đầu bị Kỷ Trà Thần đè chặt, trầm giọng ra lệnh: "Không cho phép nhìn". Cảnh tượng máu tanh như vậy, hắn không muốn cho cô tận mắt nhìn thấy.

"Kỷ Trà Thần, anh buông tôi ra. Cái tên ác ma này. Anh quá đáng sợ. Tôi không muốn ở lại chỗ này nữa." Ninh Tụ Thủy vùng vẫy khóc, nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt cuộn cuộn.

Kỷ Trà Thần một tay nắm lấy cánh tay cô, hơi dùng sức như muốn bóp nát xương cô. "Em nói lại lần nữa."

"Tôi. . . ." Ninh Tự Thủy mới vừa mở miệng, ánh mắt lướt xuống sàn nhà trắng tinh, máu đỏ tươi chói mắt, trời đất quay cuồng, dạ dày không ngừng sôi trào, mơ hồ nôn mửa, trước mặt bỗng tối sầm, cả người hôn mê trong ngực của hắn.

"Thiếu gia, cần gọi bác sĩ Thuộc tới không?" Bạch Kỳ mở miệng.

"Ừ". Kỷ Trà Thần ôm cô quay người đi lên lầu, ánh mắt lạnh lùng không hề liếc nhìn Tề Hạo bị móc hai mắt. Mặc kệ là ai, dòm ngó đồ của hắn, đều phải trả giá thật lớn.

Bạch Kỳ ở dưới lầu xử lý chuyện còn lại.

Đường Diệc Nghiêu cau mày nhìn tất cả, chỉ cảm thấy tiếc hận, tiếp tục như vậy, Kỷ thiếu gia và Ninh Tự Thủy chỉ biết tổn thương lẫn nhau càng ngày càng sâu.

"Kỷ thiếu gia, anh làm như vậy, sẽ làm Ninh Tự Thủy hận anh".

Kỷ Trà Thần hững hờ, vẻ mặt lạnh lùng, bóng dáng lạnh lùng dưới ánh đèn càng thêm trở nên cứng nhắc. Môi mông nâng lên: "Trước khi tôi chưa mất đi hứng thú, bất luận kẻ nào cũng không thể dòm ngó đến cô ấy".

Đường Diệc Nghiêu nhìn bóng lưng cao lớn của hắn biến mất, bắt đầu đi lác đầu.

"Tại sao? Tại sao hắn phải tàn nhẫn như vậy?" Ninh Tự Thủy mở mắt, vẻ mặt mờ mịt, trên mặt không có đau lòng. Đều do mình, nếu như không phải mình, Tề Hạo không gặp phải chuyện tàn nhẫn này.

Thuộc Vũ Hiên tới nghe Đường Diệc Nghiêu nói qua chuyện như vậy, bắt đầu đi lác đầu: "Đây chính là Kỷ thiếu gia".

"Hắn ở đâu? Tôi muốn gặp hắn! Hắn rốt cuộc muốn như thế nào? Người kế tiếp là ai? Hắn chuẩn bị đối phó với bạn bè của tôi như thế nào?" Ninh Tự Thủy vô cùng hoảng loạn, tâm tình kích động.

Thuộc Vũ Hiên nhanh chóng dè dặt của cô nói: "Cô bình tĩnh một chút. Kỷ thiếu gia đã đi rồi, sợ là nửa tháng cũng chưa trở lại. Không sao, cô không cần lo lắng nữa".

"Tôi nên làm thế nào? Tôi thật sự không biết nên làm sao bây giờ....." Ninh Tự Thủy cuộn lại thành một cục, ôm lấy hai chân của mình, trong hốc mắt đầy nước, cắn môi không chịu khuất phục.

Thuộc Vũ Hiên bắt đầu than thở: "Tính khí Kỷ thiếu gia, cô cũng biết. Cô không thể phản kháng hắn, chỉ có thể thuận theo hắn".

"Cho nên. . . ." Ninh Tự Thủy ngẩng đầu nhìn hắn, nụ cười thê lương, đau thương: "Hắn muốn tôi gả cho hắn, tôi không có quyền phản đối; hắn muốn nhục nhã tôi.tôi không còn hơi sức phản kháng. Hắn còn muốn tôi thế nào? Hắn không tin đứa bé trong bụng tôi là của hắn, cứ việc giết chết đứa bé đi. Tại sao muốn hành hạ tôi như vậy, hành hạ bạn bè của tôi. Bọn họ đều vô tội."

Trong con người Thuộc Vũ Hiên có chút đau lòng, mười sáu tuổi, Ninh Tự Thủy còn nhỏ như vậy đã bị Kỷ thiếu gia nhìn trúng. Ba năm nay, Kỷ thiếu gia đối với cô che chở, không cần nói cũng biết; nhưng chuyện đã xảy ra hôm nay, thật không phải cô gái 19 tuổi có thể chịu đựng.

Cô vẫn là một đứa bé, nhưng lại mang thai. Con đường sau này, cô phải trải qua như thế nào?

Ngón tay gầy nhỏ chậm rãi dờ đến trên bụng của mình, âm thầm quyết định. Không vì cái gì khác, chỉ vì đứa bé này, chỉ vì mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Gian phu của cô

"Như thế nào? Có muốn đi cùng tôi hay không?" Giọng trầm thấp trong điện thoại truyền tới, cầm điện thoại di động, tay đang run rẩy. Ninh Tự Thủy rũ mắt, tỉnh táo mở miệng: "Tôi làm sao biết anh là người tốt hay là người xấu?"

"Ha ha. Thật ra cô không ngu ngốc. Tôi đối với cô không có chút hứng thú, chỉ là nhìn không thuận mắt hành động của người khác thôi".

"Tôi không thể đi một mình, tôi còn có mẹ. Nếu như anh có thể để cho mẹ tôi bình an vô sự rời khỏi, tôi đồng ý đi theo anh". Ninh Tự Thủy nín thở. Trên

thế giới này cô chỉ còn lại một mình mẹ là người thân, dù sao chẳng nữa cũng không thể để cho mẹ bị Kỳ Trà Thần làm tổn thương.

"Tốt. Tôi đồng ý với cô. Chờ tin tức của tôi. Đồ đồ."

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng đô đô, hai mắt Ninh Tự Thủy khép hờ, hốc mắt càng rất đau, tim rất đau. Chiếc nhẫn kim cương nơi ngón áp út lóe sáng chói mắt, nhưng lúc này hình như đang châm chọc cô. Tim được số điện thoại của mẹ: "Mẹ, nếu có người đến đón mẹ rồi đi, mẹ hãy đi cùng hẳn. Nhớ là tìm cơ hội rồi đi. Không cho bất cứ kẻ nào tìm đến mẹ".

"Thủy Thủy, xảy ra chuyện gì?" tiếng Ninh mẫu trong điện thoại truyền đến.

"Mẹ, đừng hỏi! Tóm lại mẹ nghe lời của con, nhất định không được để bất cứ ai tìm được, nhất là người của Kỳ Trà Thần. Trước kia hẳn đưa cho mẹ thẻ tín dụng, không nên dùng, khi cha còn sống có để lại tiền, con đã lên mở một trương mục để trong tủ sắt, mẹ cầm tiền đi đâu cũng được. Tóm lại không nên để người ta tìm được. Nhất định phải chú ý an toàn". Giọng nói Ninh Tự Thủy lo lắng, có vẻ khác thường. Cho dù người thân bí đó cam kết sẽ bảo vệ mẹ bình an, nhưng cô cũng không biết đối phương là ai, làm sao có thể yên tâm đem mẹ giao cho hẳn !

"Con và Kỳ Trà Thần xảy ra chuyện gì sao? Tự Thủy, con đừng hù dọa mẹ! Nếu như cãi nhau, con."

"Mẹ, nghe lời của con có được hay không? Con van xin mẹ". Giọng nói Ninh Tự Thủy nghẹn ngào. Mẹ, thật xin lỗi. Không phải là con không nói cho mẹ biết, chỉ là con không muốn để cho mẹ lo lắng, con không thể để cho mẹ bị tổn thương.

"Ồi! Được rồi! Mẹ nghe lời của con! Nhưng con cũng phải đồng ý với mẹ, phải chăm sóc tốt cho mình".

"Vâng. Mẹ cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình. Nhớ giữ cách liên lạc giữa chúng ta". Ninh Tự Thủy không yên lòng dặn dò.

"Tốt".

Ninh Tự Thủy buông điện thoại di động xuống, nước mắt rơi xuống. Ánh mắt nhìn cái giường lớn mềm mại, ba năm nay bọn họ đều ngủ ở trên giường lớn này, ấm áp như vậy; hôm nay chỉ còn lại lạnh lẽo, chỉ còn lại một mình cô đếm không hết nước mắt, cùng một bụng đầy khó hiểu, uất ức.

Bảy ngày sau.

"Ninh Tự Thủy! !" Kỳ Trà Thần đập tung cánh cửa trắng, hung hăng, hai tròng mắt tức giận, trên trán không che giấu được một mối, đứng ở cửa, giống như một đốm lửa, muốn thiêu đốt người ta.

Ninh Tự Thủy để quyển sách trên tay xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hẳn, đã sớm đoán được hẳn sẽ như thế. Trầm mặc, không nói một lời.

"Mẹ cô đâu? Bị gian phu của cô đón đi rồi phải không? Rốt cuộc cô không nhận được rồi hả ? Hả?" Kỳ Trà Thần từng bước, từng bước đi tới trước mặt cô, trên cao nhìn xuống, ngón tay nắm chặt cằm của cô, dùng sức rất lớn, da thịt trắng nõn rất nhanh ứng đỏ một mảng.

"Tôi không biết anh nói gì". Ánh mắt Ninh Tự Thủy quật cường, sạch sẽ trong suốt nhìn hẳn.

"Cô mới vừa gọi điện thoại cho mẹ cô xong, ngày thứ hai, bà ta đã im hơi lặng tiếng biến mất rồi, cô muốn tôi tin chuyện này chỉ là trùng hợp sao?" Trên mặt Kỳ Trà Thần gân xanh nổi lên. Nếu như có thể, hẳn thật muốn bóp chết cô gái không biết chết sống này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Công cụ tình dục

Nếu như không phải là điện thoại của Bạch Kỳ, hẳn bạn phải xử lý công việc tại NewYork xa xôi, thì cái gì cũng không biết. Vốn cho rằng bị kẻ thù của mình ép buộc, lập tức ném tất cả mọi chuyện, long đong một mối ngồi máy bay cấp tốc quay về, lại không nghĩ rằng cô tìm cách để cho mẹ cô rời khỏi. Nếu như mình trở lại chậm một chút nữa, không phải cô cũng muốn chạy trốn?

"Tôi không có". Ninh Tự Thủy lên tiếng phủ nhận, khi nhìn thấy con người của hẳn âm trầm, cô hoảng hốt, tim thỉnh thoảng loạn nhịp, ngón tay bấu thật chặt vào trong da thịt của mình. Không thể hốt hoảng, không thể để hẳn nhìn ra sơ hở.

"Cô." Ánh mắt sắc nhọn càng thêm lạnh lẽo, ngón tay hơi gồng sức càng lúc càng lớn, hẳn muốn bóp nát xương cốt của cô. Môi mỏng khạc ra lời lạnh lẽo: "Tôi hận nhất người nào nói dối với tôi".

Ninh Tự Thủy nghe tiếng của hắn, thân thể không nhìn được khe hở, còn chưa kịp mở miệng: "Xoẹt" tiếng quần áo bị xé rách vang lên, da thịt bị bóc trần trong không khí. "A. Buông tôi ra." Ninh Tự Thủy từ chối, không thể, hắn không thể đối với mình như vậy.

"Buông cô ra? Buông cô ra để cô đi tìm tên gian phu đó sao? Ninh Tự Thủy, tại sao cô trở nên dâm đãng như thế?" Con người của Kỷ Trà Thần tức giận trở thành màu đỏ, nhìn cô chăm chăm, giống như là không để ý đến dã tính bộc phát, một giây kế tiếp có thể hung hăng xé nát cô.

"Tôi không có. Tôi phải nói bao nhiêu lần, anh mới có thể tin tưởng tôi? A" lời nói còn chưa dứt, thân thể bị hắn quay lại, thỉnh linh xâm chiếm, đau thấu tim gan, lan tràn đến tế bào trong thân thể.

"Tôi vĩnh viễn sẽ không thả cô ra. Ninh Tự Thủy, cho dù chết cô cũng chỉ có thể ở chỗ này". Tiếng nói lạnh lẽo vô tình ở trong không khí xẹt qua.

"Đừng. Buông tôi ra. Kỷ Trà Thần, anh buông tôi ra. Tôi không phải là công cụ tình dục của anh." Nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, bàn tay tát trên gương mặt, tiếng nói tràn đầy bất lực, cầu xin.

Bàn tay ấm áp nắm chặt eo của cô, một tay khác nắm thật chặt hai tay của cô, để cho cô không cách nào phản kháng, nghe tiếng nói yếu ớt của cô, hắn càng thêm dùng sức tiến vào. Chất lỏng ẩm ướt đối với hắn mà nói giống như một loại cổ vũ, tiếp tục làm nhục chiếm đoạt cô.

"Đừng? Ninh Tự Thủy, cô mở to hai mắt nhìn một chút, dưới thân thể của cô ở dưới người của tôi, đến cỡ nào nhiệt tình phản ứng." Môi của hắn kề bên tai cô thổi một hơi nóng, tràn đầy tà khí.

Kỷ Trà Thần nói một chút cũng không sai, thân thể của cô rất thành thực có phản ứng, trở nên nóng ran, trở nên không nghe theo sự khống chế của cô, muốn đáp lại hắn. Bởi vì chuyện này, trong lòng cô càng thêm xấu hổ, tại sao cô có thể ở trong tình huống như thế này lại có thể có phản ứng với hắn? Ngón tay nắm thật chặt vào ghế sofa, hai mắt nhắm lại, giọng nói khàn khàn không còn hơi sức vang lên, đứt quãng: "Tôi hận anh! Kỷ Trà Thần, tôi hận anh."

"Hận?" Kỷ Trà Thần càng thêm trở nên hung hăng, gần như muốn đem tất cả oán giận phát tiết ở trong thân thể của cô, cắn răng nghiêng lợi: "Tại sao cô hận tôi? Ninh Tự Thủy! Cô không có tư cách hận tôi!"

"A....." Ninh Tự Thủy đau gần như muốn ngất xỉu Thân thể giống như không phải của mình nữa rồi, trước mắt mờ hồ, thật giống như đứng trong đám mây, nhanh chóng rơi xuống.

Rõ ràng thông khổ như vậy, rồi lại cảm giác không thể giải thích chột đến.

Mẹ, con thật rất mệt mỏi, mệt mỏi quá. Chỉ cần mẹ bình an vô sự, con yên tâm. yên tâm

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Sinh ra nghiệt chủng

"Tôi nói này đại gia! Tôi gọi anh là đại gia không được sao? Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi chân trước đem thân thể của cô ấy chữa trị khỏi, anh chân sau đem cô ấy hành hạ, nửa cái mạng cũng muốn mất. anh không biết cô ấy ra máu sao! Thiếu chút nữa. thiếu một chút nữa đứa bé cũng sẽ không còn!" Thuộc Vũ Hiên dựng râu trợn mắt, tức giận giờ chân nhìn Kỷ Trà Thần. Hắn cũng không phải ranh rồi, không có chuyện để làm, đặc biệt mỗi ngày vây xung quanh Ninh Tự Thủy, hắn còn có một đồng lớn bệnh nhân chờ xem bệnh.

Không tốt.

Kỷ Trà Thần không nói lời nào, cả người căng cứng, ánh mắt khóa chặt thân thể người nằm trên giường bệnh. Vẻ mặt tái nhợt không có tia máu, gầy gò đáng sợ, mỏng manh nhỏ bé. Muốn mở miệng, cổ họng cứng ngắt, không nói ra lời.

Con người sâu thẳm u ám, rõ ràng vẫn là gương mặt này, rõ ràng vẫn là người này, nhưng tại sao đột nhiên lại thay đổi. Vì muốn giữ cô lại, thậm chí hắn không tiếc dùng hôn nhân trói buộc cô, nhưng vẫn không trói buộc được lòng của cô sao?

"Anh rốt cuộc nói một câu đi? Rốt cuộc không muốn đứa bé chứ? Đừng như vậy, tôi sẽ cho cô ấy uống thuốc, chuyện gì cũng sẽ giải quyết xong". Thuộc Vũ Hiên thúc giục. Nhìn hai người chơi đùa, bọn họ không mệt, hắn cũng mệt mỏi. Mỗi ngày lớn vồn đi theo sau đấy, thì còn làm được chuyện gì!

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ mỏng manh, chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của cô, hàng mi dài, run nhẹ, tiếng hít thở yếu ớt giống như lúc nào cũng có thể biến mất. Trong không khí lạnh lẽo tràn ngập mùi thuốc khử trùng, dường như muốn đông thành băng.

Hồi lâu, tiếng nói lạnh lẽo từ trong môi mỏng của hắc phun ra: "Tốt". Nếu như không có đứa bé này, tất cả có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Thuộc Vũ Hiên ngẩn ra, về mặt kinh ngạc nhìn Kỳ Trà Thần, sững sờ thật lâu không phản ứng kịp. Hắc thật có thể tàn nhẫn giết chết đứa bé này?

"Tôi sẽ không để cho cô ấy sinh ra nghiệt chủng này". Tiếng nói lạnh lùng của Kỳ Trà Thần lượn lờ giữa không khí, còn lạnh hơn mùa đông sắp đến, trong không khí lạnh lẽo càng thêm lạnh lẽo.

"Tốt! Tôi lập tức đi lấy thuốc". Thuộc Vũ Hiên phục hồi tinh thần, gật đầu.

Ngón tay Kỳ Trà Thần nắm viên thuốc, chỉ cần bây giờ dứt cho cô uống, tất cả đều sẽ kết thúc. Người đàn ông hoang dã đó, hắc sẽ tìm ra, cũng nhất định phải để cho Ninh Tự Thủy trả giá cao vì phản bội hắc.

Viên thuốc mới vừa áp vào bờ môi của cô, Ninh Tự Thủy đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng chăm chăm hắc, hoảng sợ không yên, xoay người bò đến góc giường, kinh hoàng lắc đầu: "Tôi không uống! Tôi không muốn uống! Kỳ Trà Thần, tôi sẽ không thể hủy bỏ đứa bé này! Anh cũng không thể ép buộc tôi hủy bỏ đứa bé này. . . . Anh tuyệt đối không thể làm như vậy".

Tại sao anh có thể giết đứa con ruột thịt của mình? Anh không thể tàn nhẫn như vậy!

Kỳ Trà Thần nhíu mày kiểm, môi mỏng nhấp nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng: "Ngoan, uống nó đi, xong rồi tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra".

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Tôi không uống. . . . Tôi tuyệt đối sẽ không uống. Trừ phi tôi chết!" Tay vuốt ve cái bụng khô quắt, đứa bé này là con của bọn hắc! Nếu như mất đi đứa bé này, thật không biết mình còn có thể tiếp tục yêu hắc hay không. Có lẽ, sẽ hận chết hắc!

"Cô tình nguyện chết, cũng muốn sinh nghiệt chủng này?" Về mặt Kỳ Trà Thần tức giận, ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bụng của cô, vừa nghĩ tới trong bụng của cô mang thai con hoang của người khác, tim hắc giống như có ngàn vạn con kiến cắn xé, đau đớn khó nhịn, tức giận khó đè nén.

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra, giọng nói nghẹn ngào nhưng vô cùng kiên định: "Đúng vậy". Nếu như đứa bé không còn, tình yêu của cô và Kỳ Trà Thần cũng sẽ hoàn toàn chết đi. .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Một thi thể, hai mạng người

Kỳ Trà Thần tức giận, một tay nắm chắc cằm của cô, một tay đem viên thuốc đặt lên môi cô, buộc cô nuốt xuống. "Uống đi! Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô sinh ra nghiệt chủng này!"

Ninh Tự Thủy khép chặt hàm răng, chết cũng không nhả ra. Nước mắt đảo quanh, cuối cùng quật cường không nhịn được đau lòng, từng giọt nước mắt lạnh lẽo không tiếng động rơi xuống. Tay che lấy bụng của mình, tim giống như là bị người cầm dao băm cắt từng mảnh từng mảnh, đau thấu tim gan, đau không nói nên lời.

Bảo bối, mẹ thật không muốn mất con, thật không muốn để cho cha con tổn thương con.

Trong bụng mơ hồ truyền đến con đau, dường như đứa nhỏ trong bụng cảm ứng được tâm tình kích động của mẹ, đang chống cự

Ninh Tự Thủy đau đớn, trán đổ mồ hôi lạnh, nhớ tới lời của Thuộc Vũ Hiên, tâm tình không thể kích động, không thể tức giận. Tay gắt gao nắm lấy quần áo, trong lòng không ngừng nói chuyện với đứa bé: bảo bối, đừng rời xa mẹ, bảo bối, mẹ không tức giận, không kích động, con đừng. Đừng. . . Rời bỏ mẹ.

Trước mắt trở nên mơ hồ, bên tai không còn nghe được gì. Giống như Kỳ Trà Thần, Thiệu Kỳ Hiên, không còn ai tồn tại, không gian này chỉ còn lại cô và bảo bối, hai người.

Thuộc Vũ Hiên nhìn thấy Ninh Tự Thủy không đứng, tiến lên chụp tay Kỳ Trà Thần, rống to: "Anh còn làm như vậy, thì sẽ một thi thể, hai mạng người đấy".

Thân thể Kỳ Trà Thần cứng đờ, trông mắt tàn nhẫn, lúc này mới phản ứng được. Ánh mắt thất vọng, thậm chí vô cùng đau đớn, quét lên khuôn mặt Ninh Tự Thủy tràn đầy nước mắt, hừ lạnh một tiếng, hất tay rời khỏi phòng bệnh. Cửa bị đóng rầm một tiếng.

Ninh Tự Thủy thở phào nhẹ nhõm, cả người không còn hơi sức nằm trên giường. Ngón tay cổ cứng, nắm lấy ống tay áo Thuộc Vũ Hiên, khẽ sờ cầu xin: "Bác sĩ ThuộcTôi van cầu anh.Cứu đứa bé. Cứu."

Ngón tay không còn hơi sức buông ra, yên lặng ở giữa không trung kéo một đường cong, trong phút chốc, tay của cô rơi xuống Thuộc Vũ Hiên lập tức bắt được, giọng nói chắc nịch: "Yên tâm! Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô và đứa bé gặp chuyện"

Về mặt Ninh Tự Thủy mệt mỏi, trông mắt đầy cảm kích, khó mở hai chữ: "Cám ơn."

Tầm mắt rũ xuống, hôn mê.

Thuộc Vũ Hiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu: "Thật không biết đến cùng là người nào gây nghiệp chướng".

Kỷ Trà Thần đứng tại cửa phòng bệnh, đầu ngón tay đang kẹp tàn thuốc đã muốn cháy hết nhưng thủy chung không hít hơi nào, khói xanh vẫn vút bao quanh thân hình cao lớn của hắn, mờ mờ, nhạt nhẽo.

Hành lang vắng vẻ phát ra tiếng bước chân lạnh lẽo, rất nhanh, Đường Diệc Nghiêu đứng trước mặt của hắn. "Tôi tìm khắp rồi, không tìm được tung tích mẹ của Ninh Tự Thủy. Giống như biến mất khỏi thế gian, không để lại một chút dấu vết nào".

Kỷ Trà Thần giờ tay lên, tàn thuốc từ đầu ngón tay rơi xuống, rất nhanh rơi xuống, đóm lửa giữa không trung giống như pháo hoa tịch mịch thoáng hiện. Giọng nói lạnh lẽo: "Tình huống Kỉ gia thế nào?"

"Đã tìm được người hạ độc trong thức ăn, chính là làm mười năm ở Kỉ gia, Trương Bá." Đường Diệc Nghiêu cảm thấy trên người hắn tản mát ra hơi sức, không tự chủ được cúi đầu.

"Có thể khiến người mười năm trung thành cảnh cảnh phản bội tôi". Ánh mắt Kỷ Trà Thần lạnh lùng, môi mỏng cong lên, âm trầm nói: "Người nào?"

Đường Diệc Nghiêu xấu hổ cúi đầu: "Thật xin lỗi, Kỷ thiếu gia, lúc chúng tôi đi tìm, Trương Bá đã biến mất. Ông ta là người cô đơn, không có thân thích, hiện tại tung tích không rõ".

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh tôi một trận

"Tiếp tục tìm". Kỷ Trà Thần lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người đi tới phòng làm việc của Thuộc Vũ Hiên.

Thuộc Vũ Hiên nhìn thấy hắn, vội vàng đem bệnh án của Ninh Tự Thủy cất xong, gật đầu: "Thế nào? Tới đây hỏi tôi, cô ấy chết chưa?"

Kỷ Trà Thần ngồi xuống, trong tay giờ lên cái túi màu vàng ném vào trên bàn. Môi mỏng nâng lên: "Giúp tôi xét nghiệm một lần nữa".

Trong ánh mắt Thuộc Vũ Hiên toát ra cổ quái, mở túi, nhìn thấy tờ xét nghiệm thì cả người đều ngây dại. Ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, lắc đầu: "Kỷ thiếu gia, anh đùa giỡn sao? Chuyện này. chuyện này sao có thể?"

"Nhìn bác sĩ ký tên". Kỷ Trà Thần không nhìn hắn kinh ngạc, lạnh nhạt mở miệng.

Thuộc Vũ Hiên vội vàng lật xem tờ cuối cùng, chỉ nhìn thấy trên tờ giấy trắng sạch sẽ, chữ ký mạnh mẽ đánh thép: Dr. Chung.

"Lúc đầu là giáo sư Chung Tín Bách tự mình làm xét nghiệm? Vậy. Cho nên." Thuộc Vũ Hiên hốt hoảng, lời nói không còn mạch lạc, ánh mắt nhìn Kỷ Trà Thần lạnh nhạt, nói không lên một câu hoàn chỉnh.

"Tôi muốn xét nghiệm một lần nữa. Rốt cuộc. Tôi có thể có đứa bé hay không?" Giọng nói Kỷ Trà Thần vang lên, lạnh lẽo mười phần. Ánh mắt âm trầm nhìn hắn: "Tôi không cho phép có một phần sai lầm nào".

Thuộc Vũ Hiên thận trọng gật đầu: "Yên tâm, tôi hiểu. Sẽ sớm sắp xếp cho anh".

Khó trách, Kỷ thiếu gia một mực không chịu tin đứa nhỏ trong bụng Ninh Tự Thủy là của mình. Ở phương diện này, Dr. Chung có thể nói là rất uy tín, gần như chưa từng xuất hiện sai lầm. Nhưngchuyện Ninh Tự Thủy mang thai, rốt cuộc là báo cáo xét nghiệm của Kỷ thiếu gia có vấn đề, hay làCô ấy thật phản bội Kỷ thiếu gia ? ? ?

Ánh mắt Kỷ Trà Thần cô đơn chuyển ra ngoài cửa sổ, đầy mắt âm trầm. Đây là hắn cho Ninh Tự Thủy một cơ hội Nếu như báo cáo của giáo sư Chung sai lầm, hắn sẽ dùng nửa đời để đền bù cho mấy ngày nay tổn thương Ninh Tự Thủy; nếu như không phải

"Bác sĩ Thuộc."Ánh mắt Ninh Tự Thủy do dự, muốn nói lại thôi.

Thuộc Vũ Hiên phục hồi tinh thần lại, cười một tiếng: "Thế nào?"

"Điện thoại di động của anh có thể cho tôi mượn dùng một chút hay không?" Ánh mắt Ninh Tự Thủy thận trọng cầu xin hẳn. Kỳ Trà Thần nhốt cô trong phòng bệnh, không có bất kỳ thiết bị truyền tin liên lạc bên ngoài. Nhưng không biết tung tích của mẹ, cô không an lòng, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể năn nỉ Thuộc Vũ Hiên mỗi ngày tới làm kiểm tra cho cô.

"Cô muốn tìm Kỳ thiếu gia? Hay là." Đáy mắt Thuộc Vũ Hiên chợt lóe lên phức tạp, giọng nói bình thường, cũng không có gì không đúng.

Ninh Tự Thủy rũ xuống rèm mắt, cắn môi, không nói một lời. gương mặt gầy gò, tái nhợt không khí sắc, nhìn cũng làm người ta lo lắng.

Thuộc Vũ Hiên hít sâu một hơi: "Thôi. Nhìn dáng vẻ của cô cũng biết không thể nào tìm Kỳ thiếu gia, cùng lắm là. để Kỳ thiếu gia biết, đánh tôi một trận" Từ túi áo khoác trắng, móc ra điện thoại di động của mình đưa cho cô.

Ninh Tự Thủy nhận lấy, ánh mắt cảm kích cười một tiếng: "Cám ơn".

"Không cần khách khí. Tôi sẽ chờ kiểm tra cho cô, cầm điện thoại đi! Nhớ đừng nhận cuộc gọi của bạn gái tôi". Thuộc Vũ Hiên cố ý trêu ghẹo, nói một câu.

Ninh Tự Thủy mỉm môi miễn cưỡng cười, gật đầu. Ánh mắt tiến hẳn rồi đi, lúc này mới thận trọng mở địa chỉ trang web, đăng nhập hộp thư, tên và mật mã, phát một điện tín. Tay gắt gao cầm di động, nửa giờ sau vẫn không nhận được bất kỳ tin tức. Trong lòng bắt đầu lo lắng và hốt hoảng.

Mẹ, không phải mẹ đã xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao không trả lời điện tín của con? Nhưng đây là phương thức liên lạc duy nhất giữa chúng ta !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sẽ không buông tha

Lúc Thuộc Vũ Hiên đến, Ninh Tự Thủy nói mình mệt mỏi đưa điện thoại di động trả lại cho hẳn rồi nghỉ ngơi. Xoay người đứng ở cửa phòng bệnh, ngón tay nhấn mấy cái vào điện thoại di động, không có bất kỳ cuộc trò chuyện nào, gọi điện thoại cho công ty điện tín thăm dò, cũng không có bất kỳ cuộc trò chuyện nào.

Rốt cuộc cô muốn liên lạc điện thoại với ai? Mở hộp thư, phát hiện có dấu vết bị dọn dẹp, chẳng lẽ cô ấy thật sự giấu Kỳ thiếu gia làm một chút chuyện không cho người khác biết?

"Hắc xì. . .!" Ninh Tự Thủy không nhịn được hắt xì, vuốt vuốt cái mũi của mình. Vào thu thời tiết lạnh như vậy, không khí lạnh như vậy, không biết rốt cuộc mẹ ở nơi nào, có sống tốt hay không. Trong lòng lo lắng, thật lâu cũng chưa bỏ được .

Ở bệnh viện một tuần, Thuộc Vũ Hiên rốt cuộc nói đùa nhỏ trong bụng cô không sao. Rất khỏe mạnh, trở về chú ý nhiều hơn, tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Bạch Kỳ và Đường Diệc Nghiêu tới đón cô trở về, Ninh Tự Thủy đứng ở cửa, chần chừ, nhìn không được mở miệng hỏi: "Kỳ Trà Thần có ở nhà không?"

"Kỳ thiếu gia có chút chuyện gấp phải đi Pháp để xử lý, đoán chừng một, hai tháng chắc là mới trở về". Thái độ Đường Diệc Nghiêu đối với cô vẫn khách khí lễ độ. Mặc dù người hẳn kính nể nhất là Kỳ Trà Thần, nhưng cũng đồng thời thương thức Ninh Tự Thủy. Một cô gái nhỏ sau khi trải qua chuyện này, vẫn kiên cường, rất khó có được.

Ninh Tự Thủy thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hẳn không có ở nhà, mình có thể buông lỏng cảnh giác một chút, ít nhất trong thời gian 1 tháng, có thể biết rõ một ít chuyện.

"Cô chủ, trước khi đi thiếu gia đã căn dặn, sau này cô ở chỗ này". Bạch Kỳ đưa Ninh Tự Thủy tới căn phòng trên lầu hai sát vách gian phòng Kỳ Trà Thần, cũng là căn phòng mà cô phát hiện ra tấm khó coi của mình.

"Nơi này?" Ninh Tự Thủy nhú chân mày xinh đẹp, thỉnh cầu nói: "Tôi có thể không ở nơi không?"

"Xin đừng làm khó những người giúp việc chúng tôi". Bạch Kỳ cúi đầu, giọng nói xa lạ.

Ninh Tự Thủy hít sâu một hơi, ánh mắt rơi vào gian phòng tối đen, cắn môi nói: "Được, tôi biết rồi".

Nhất định là hắn muốn tiếp tục lấn nhục cô, nhất định muốn tiếp tục xem cô như trò cười.

Kỷ Trà Thần, rốt cuộc tôi phải làm sao, anh mới có thể tin tưởng tôi?

Bạch Kỳ không giúp cô sắp xếp lại hành lý, trên thực tế đồ của cô cũng ít đáng thương, chỉ vài bộ đồ để tắm rửa thay đổi. Tay sờ soạn đèn trên vách tường, Cốc

Ánh sáng chói mắt xua đi bóng tối trong mỗi góc phòng. Bố trí trang nhã, mặc kệ từ màu sắc ga giường đến rèm cửa sổ, bàn trang điểm đều lựa chọn màu trắng nhạt, trên sàn nhà trơn bóng không bằng thảm lông ấm áp trên lầu. Đơn giản nhất là đèn chân không kiểu cổ, cả căn phòng đơn giản đến nỗi không có gì đơn giản hơn.

Đây được xem là gì? Giam vào lãnh cung sao?

Khỏe miệng Ninh Tự Thủy hiện lên nụ cười cay đắng, thấy rèm cửa sổ bị kéo kín mít, khó trách cả căn phòng tối đen như mực, âm u kinh khủng. Mới vừa đi tới bên cửa sổ muốn kéo mở màn cửa sổ thì giọng nói máy móc của Bạch Kỳ từ phía sau truyền đến: "Thiếu gia đã căn dặn, cô chủ không thể kéo màn cửa sổ ra".

Ninh Tự Thủy sững sờ, tò mò: "Tại sao?"

"Đây là thiếu gia căn dặn". Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi.

Ninh Tự Thủy gật đầu: "Tôi biết rồi. Cô đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi".

Bạch Kỳ cung kính hành lễ, xoay người, rời đi.

Ninh Tự Thủy nhìn xung quanh căn phòng một chút, ngồi trên giường, tay sờ soạn trên bụng: "Bảo bối, đừng nghịch ngợm, cùng mẹ cố gắng nhé. Mẹ sẽ không buông tha con, cho nên con cũng không thể rời bỏ mẹ nha".

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không cách nào có đứa bé

"Tại sao anh muốn Đường Diệc Nghiêu lừa cô ấy nói anh đi Pháp?" Thuộc Vũ Hiên cời xuống áo khoác máng lên móc áo, quay đầu lại nhìn hấn.

Kỷ Trà Thần rũ rèm mắt, ngón tay gõ đầu gối của mình, thấp giọng nói: "Bảo cáo". Khi báo cáo xét nghiệm còn chưa có, hấn không muốn làm ra chuyện gì xúc động.

Trông mắt Thuộc Vũ Hiên ngẩn ra, vẻ mặt có chút khó coi, xoay người kéo ghế dựa ngồi xuống. Kéo ngăn kéo ra, không nhịn được hỏi "Nếu như anh thật không thể có đứa bé, anh sẽ đối xử với Ninh Tự Thủy như thế nào?"

Trông mắt Kỷ Trà Thần lạnh lẽo lướt qua: "Đây không phải là chuyện của cậu nên hỏi".

Thuộc Vũ Hiên cắn môi gật đầu, nhún vai không sao cả. Từ trong ngăn kéo lấy ra bảng báo cáo của Kỷ Trà Thần, đưa cho hấn nói: "Anh nghĩ báo cáo trước mặt hay nghĩ báo cáo của bác sĩ Chung sai lầm?"

Kỷ Trà Thần vừa nhận lấy báo cáo, cúi đầu lật xem, vẻ mặt không có cảm xúc, xem đến kết luận cuối cùng thì nhếch miệng lên cười lạnh: "Quan trọng là kết quả".

Ninh Tự Thủy, quả thật cô phản bội tôi.

Hai tay Thuộc Vũ Hiên vuốt vuốt: "Tôi nhớ Đường Diệc Nghiêu có nói lúc anh 23 tuổi đã bị thương nặng, là lúc ấy tạo thành sao? anh vẫn biết như thế?"

Đầu ngón tay Kỷ Trà Thần dùng sức nắm tờ giấy, trầm mặc, tỏ ra cam chịu.

Thuộc Vũ Hiên bắt đầu dĩ than thở: "Kỉ gia chỉ còn lại một mình anh, mà tôi nghiên cứu kỹ, thân thể của anh thật không có cách nào có đứa bé".

"Không sao cả". Ngón tay xinh đẹp của Kỳ Trà Thần rút cuộc không một chút do dự xé bản báo cáo thành từng mảnh, tuyệt nhiên, dường như đã đưa quyết định gì. Đứng lên, xoay người muốn rời khỏi.

Trực giác Thuộc Vũ Hiên giống như biết hẳn muốn đi đâu, vội vàng đứng lên nói: "Kỷ thiếu gia, đã lâu chưa uống một chén, chúng ta đi uống một chén được không?"

Kỷ Trà Thần dừng bước, quay đầu lại, con ngươi đen nhánh thâm ý nhìn hắn. . . .

Thuộc Vũ Hiên nhún vai không sao cả: "Dù sao giết người không phải lần đầu tiên, cho cô ấy một chút thời gian đi!"

Ánh mắt Kỷ Trà Thần lạnh lùng rũ xuống, đôi tay bỏ vào trong túi, trầm tư một lát, gật đầu: "Được, chỗ cũ".

Bạch Kỳ đưa thức ăn lên lầu, vừa mở cửa đã nhìn thấy Đường Diệc Nghiêu đứng ở hành lang.

"Cô nói xem, tại sao Kỷ thiếu gia lại sắp xếp cho cô ấy ở gian phòng này?" Đường Diệc Nghiêu không nhịn được trong lòng tò mò lắm mồm mà hỏi.

Bạch Kỳ lườm hắn một cái: "Đi theo bên cạnh thiếu gia nhiều năm như vậy, anh còn không hiểu được, không nên hỏi, không nên hỏi".

Đường Diệc Nghiêu chép miệng: "Tôi cảm thấy Ninh Tự Thủy sẽ không phản bội Kỷ thiếu gia".

"Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường". Bạch Kỳ mặt không chút thay đổi nói. Ninh Tự Thủy phản bội không phản bội, không có quan hệ gì với cô. Cô chỉ nghe theo căn dặn của thiếu gia.

"Các người đang nói cái gì?" Ninh Tự Thủy không biết từ lúc nào đứng cách bọn họ ba bước.

Đường Diệc Nghiêu cả kinh, vội vàng cúi đầu: "Không có. Không có gì".

Bạch Kỳ rất lạnh nhạt tiến lên: "Cô chủ có chuyện gì không?"

Ninh Tự Thủy gật đầu: "Trong phòng không có xông nhang, tôi không ngủ được".

"Xin lỗi, là lỗi của tôi, bây giờ tôi đi lấy". Bạch Kỳ cúi đầu hành lễ, chậm rãi lui ba bước, xoay người xuống lầu.

Đường Diệc Nghiêu không biết lời nói lúc này, cô có nghe hay không, vẫn cúi đầu: "Vậy tôi cũng đi xuống".

"Chờ một chút". Ninh Tự Thủy gọi hắn lại, hỏi dò: "Kỷ Trà Thần thật không có trong nước sao? Hay Hắn đang tránh tôi?"

Đường Diệc Nghiêu chỉ cảm thấy da đầu tê dại, Kỷ thiếu gia đã căn dặn không thể để cho cô ấy biết, nhưng Ninh Tự Thủy cũng không phải là ngu ngốc. Quay đầu lại cười có chút chột dạ: "Cô chủ, không nên làm khó tôi".

Ninh Tự Thủy nhất thời hiểu được, gật đầu: "Cảm ơn".

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không được chết tử tế

Chiếc xe màu đen chạy như tên bắn trên đường lớn, sắc trời u ám, mây đen vô che kín. Trong chiếc xe thể thao màu đen sang trọng, một người đàn ông đang ngồi, vẻ mặt thông dong đập lút cản gió, liễu mạng không để ý mấy chiếc xe đi theo phía sau. Ánh mắt chợt quét phía chân trời đỏ thắm cách đó không xa, làn khói báo động cuộn cuộn nổi lên. Trong tầm mắt mờ hồ xuất hiện một bóng dáng trắng, gầy gò nhỏ yếu, điên cuồng muốn xông vào bên trong, lại bị mấy người dắt ra ngoài.

Không biết, vì sao con người đó trầm mặc trong lòng chợt bị kích thích một chút. Chờ mình phản ứng kịp, xe đã vọt như bay về hướng kia.

Người của hắn đi theo phía sau cả kinh, cũng vội vàng chuyển hướng vọt qua.

Dừng xe, mở cửa xe, xuống xe, đóng cửa xe, động tác liền một mạch. Bóng dáng thon dài dưới ngọn lửa chiều rọi bị kéo dài ra, đôi mắt khóa thật chặt trên người cô gái, gương mặt non nớt, đôi mắt sạch sẽ, trên da thịt trắng như ngọc lan đầy nước mắt, đôi môi đỏ thắm cắn chặt, quật cường hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Làm cho lòng người ta không khỏi thương tiếc.

"Buông cô ấy ra". Hấn đứng tại chỗ, giọng nói lạnh lùng, thái độ lạnh lùng, khí thế vương giả, ánh mắt ngạo nghễ nhìn xuống thế giới này.

Cô gái sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, không chỉ có ngũ quan xinh đẹp, khí chất cao quý của hấn, khí phách khiếp người. Ngay cả cô từ nhỏ có gia sư dạy dỗ tốt, cũng khó tránh khỏi sững sờ.

"Mày là ai? Dám trông nom chuyện của lão tử?" Người đàn ông nắm cô gái, vẻ mặt hung thần ác sát, nhưng hai chân lại nhũn ra, bán đứng mình. Đối mặt với người đàn ông u ám trước mắt, làm sao không sợ hãi.

Hấn chỉ hơi cau mày, không nói một lời. Người phía sau xuống xe, lập tức cúi đầu nói: "Ký thiếu gia, giao cho chúng tôi xử lý". Đây là Ký thiếu gia, chưa bao giờ ra tay giết chóc. Hấn nhẹ nhàng bước, đi tới trước mặt cô, ngón tay dịu dàng bưng kín ánh mắt của cô: "Đừng nhìn".

Chờ mọi thứ yên tĩnh trở lại thì tất cả mọi người đã chết hết rồi. Cô gái không khỏi lạnh run, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, hơi thở trở nên lười biếng, hấn rốt cuộc là người nào?

"Tôi thích cô gái lạnh lùng, yên tĩnh, nhưng tôi không thích chơi đùa bao nuôi. Cho nên em gả cho tôi". Người đàn ông đã kéo cô, ôm vào trong ngực, nhốt chặt.

"Anh nhất định điên rồi." Đôi tay cô phát run nắm chặt y phục của hấn, trong không khí tất cả đều là mùi vị dưng mãnh của hấn. Hấn làm sao muốn kết hôn với một cô gái lần đầu tiên gặp mặt. Từ trước đến giờ hấn cũng không hiểu rõ cô, mà cô mới 16 tuổi a!

Hấn dường như dung túng, lại quý trọng vỗ nhẹ nhẹ sau lưng của cô, đôi môi dính vào đường cong duyên dáng bên tai cô, dùng giọng nói mê hoặc: "Nhớ, em là người phụ nữ của tôi, đừng để cho tôi thấy có đàn ông khác đến gần em, nếu không, giết không tha!"

Khi giọng điệu của hấn càng nhẹ, tính chất uy hiếp càng làm cho người ta sợ hãi! Cô bắt đầu phát run! "Nhưng tôi mới 16 tuổi, nhà tôi thiếu nợ, rất nhiều rất nhiều tiền. Tôi."

Hấn vừa cười, ánh mắt khóa chặt, không chút để ý: "Kết hôn với tôi, những chuyện này tự nhiên tôi sẽ thay em giải quyết. Đừng sợ, tôi sẽ không đánh em, tôi chỉ làm cho những người đàn ông có ý đồ với em không được chết từ tế".

"A." Ninh Tự Thủy từ trong mộng thức tỉnh, mới phát hiện cả người mình mồ hôi lạnh nhỏ giọt. Gần đây cô hay nằm mơ liên tục, mơ thấy hình ảnh Ký Trà Thần lúc mới gặp gỡ.

Hấn cũng chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền quyết định muốn kết hôn với cô. Bá đạo như vậy, cường thế; thay cô trả nợ, giải quyết hàng loạt chủ nợ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chạy trời không khỏi nắng (1)

Cô vốn là một tiểu thư khuê các, công ty bị phá sản, cha tự sát chết, mẹ bị người mang đi; cô cho là tương lai mình sẽ là không trọn vẹn, không chịu nổi, lại không nghĩ rằng sự xuất hiện của hấn làm thay đổi cục diện. Sau khi cùng hấn kết hôn ở chung một chỗ, tất cả thật giống như chuyện đương nhiên.

Hấn rất bận rộn, nếu nói đi công tác sẽ hai, ba tháng cũng sẽ không thấy bóng dáng, lâu hơn sẽ là nửa năm; nhưng mỗi lần trở về cũng sẽ mang quà tặng cho cô, mỗi ngày sẽ có một cuộc điện thoại. Hấn cũng làm như lời nói lúc ban đầu, khiến cho những người đàn ông đến gần cô không được chết từ tế.

Biết rõ hấn nguy hiểm như Satan, không nên động tình, nhưng đối mặt sự dịu dàng săn sóc của hấn, thỉnh thoảng phát ra hơi thở tịch mịch cô đơn, tim của cô vẫn không nhịn được chìm đắm. Nhớ Thuộc Vũ Hiên đã từng nói với cô: trên thế giới này, mặc kệ là người người phụ nữ của ai, chỉ cần là Ký thiếu gia muốn người, đối phương không thể chạy thoát".

Quả thật như thế. Cô cũng chạy trời không khỏi nắng.

Ngẩng lên đầu, lau nước mắt, không thể khóc nữa. Minh đau lòng, đứa bé cũng sẽ đau lòng.

Bùm.

Cửa bị người thô lỗ đá ra, dọa Ninh Tự Thủy giật mình, nhìn thấy Kỳ Trà Thần đứng ở cửa, vẻ mặt đầy tức giận, không khỏi cuộn lại một chút. Hấn quả nhiên không đi.

Kỳ Trà Thần từng bước tiến tới gần, trên người có mùi rượu nồng nặc, con ngươi bén nhọn khóa gương mặt của cô, môi bạc tình mím lại, hỏi: "Tại sao? Ninh Tự Thủy? Nói cho tôi biết, tôi đối với cô còn chưa đủ tốt sao? Vì sao muốn phản bội tôi?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Tôi không có. Cho dù anh hỏi tôi bao nhiêu lần, tôi cũng chỉ có thể nói cho anh biết, tôi chưa từng phản bội anh. Đứa bé trong bụng tôi là của anh".

"Câm miệng". Kỳ Trà Thần rống lên, ngắt lời cô, ánh mắt đỏ lên: "Đứa bé của tôi? Cô có biết hay không. lúc tôi 23 tuổi thì bác sĩ đã nói cả đời này tôi cũng không thể có đứa bé".

Ninh Tự Thủy sững sờ, cả người cũng bị khiếp sợ, thật lâu không phản ứng kịp. Gương mặt cũng cứng ngắc, vẻ mặt không thể tin: "Không thể nào. Làm sao có thể?"

Kỳ Trà Thần không thể có đứa bé?

Vậy đứa bé trong bụng mình từ đâu tới?

"A" môi bạc tình cười lạnh: "Chuyện cho tới bây giờ, cô còn dám nói ngịch chủng này là của tôi sao?"

"Nhưng tôi thật sự không có. Tôi không biết. Tại sao là như vậy? Nghĩ sai rồi sao? Nhất định là nghĩ sai rồi." Ninh Tự Thủy trở nên kinh hoàng, con ngươi mất đi tiêu cự. Nếu như đứa bé này không phải của hấn, là của ai? Minh trừ Kỳ Trà Thần, từ trước đến giờ không có người đàn ông khác.

Về mặt Kỳ Trà Thần lạnh lùng, đường nét căng thẳng thô bạo đáng sợ. Nếu như có thể, hấn cũng muốn nghĩ tất cả là sai lầm rồi.

Thuộc Vũ Hiên thở hổn hển chạy tới, vỗ vai Kỳ Trà Thần nói: "Anh phát điên cái gì? Chạy nhanh như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì làm thế nào?"

Ninh Tự Thủy thấy Thuộc Vũ Hiên giống như nhìn thấy cứu tinh: "Bác sĩ Thuộc, đây không phải là thật phải hay không? Anh nói cho tôi biết."

Thuộc Vũ Hiên nhìn không khí giữa hai người, mới uống rượu được một nửa, vẻ mặt Kỳ thiếu gia càng ngày càng kém, trực tiếp chạy đi. Hấn nghĩ cũng biết có thể là tìm đến Ninh Tự Thủy, chắc là cáo tố sự tình cho cô. Ánh mắt do dự đảo quanh hai người, cuối cùng lại không thể không gật đầu: "Bảo cáo mới nhất hôm nay đã có, Kỳ thiếu gia, chính xác không có cách nào có đứa bé".

Ninh Tự Thủy ngây người như phỗng. Ông trời ơi, tại sao đùa giỡn với tôi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chạy trời không khỏi nắng (2)

Kỳ Trà Thần nắm cánh tay nhỏ bé của cô, cổ tay thô lỗ kéo cô xuống giường, lão đảo nghiêng ngã đi thẳng xuống lầu, không để ý thân thể của cô chút nào. Vào giờ phút này, lý trí của hấn đã bị lửa giận đốt không còn một mống.

"Buông tôi ra. Kỳ Trà Thần, rốt cuộc anh muốn làm gì?" vẻ mặt Ninh Tự Thủy hốt hoảng hỏi.

"Không phải cô ghét nơi này sao? Hôm nay tôi cho cô cơ hội đi, cô cút đi." giọng nói lạnh lẽo của Kỳ Trà Thần vang lên, sải bước, bóp chặt cổ tay của cô, hơi sức lớn gần như muốn bóp gãy xương của cô.

"Buông tôi ra, Kỳ Trà Thần. Đau. Tôi sẽ tự mình đi!" Ninh Tự Thủy dừng bước lại, đau muốn rơi nước mắt.

Thuộc Vũ Hiên đi theo sau lưng của bọn họ, giọng nói lo lắng: "Kỳ thiếu gia, anh bình tĩnh một chút!"

Kỳ Trà Thần dừng bước, con ngươi bén nhọn nhìn chằm chằm gương mặt quật cường, không một chút chịu thua của cô. Hấn ý theo từ trong đáy lòng dâng lên, ánh mắt của hấn phát hỏa, gần như muốn giết cô. Nếu như lòng dạ có thể độc ác một chút, hấn đã sớm giết cô!

Đường Diệc Nghiêu và Bạch Kỳ đã bị kinh động, vội vàng chạy tới, dò hỏi: "Kỳ thiếu gia, xảy ra chuyện gì?"

Ninh Tự Thủy hít mũi, chịu đựng đau lòng nói: "Tôi sẽ đi, anh không cần đuổi. Ba năm nay, cảm ơn anh đã chăm sóc."

Cái gì cũng không cần, cứ như vậy kết thúc đi!

Ninh Tự Thủy từ trong tay của hắn rút tay của mình ra, lướt qua bên cạnh hắn, không nhìn hắn chút nào; chân từng bước, từng bước đi xuống.
Đêm rất tối, gió rất lạnh, nước mắt cũng bị đông lạnh rớt xuống.

Rốt cuộc tại sao ông trời trêu đùa cô như thế? Tại sao phải đối xử với cô như vậy?

Mây kiếm Kỳ Trà Thần nhàn lại, quay đầu lại nhìn thấy cô đi tới bên cạnh thùng rác, ánh mắt quét trên mặt đất có gì không đúng, khi phản ứng lại, người nhào tới Ninh Tự Thủy, ôm cả người cô vào trong ngực, thân hình cao lớn bảo hộ cô thật chặt ở trong ngực.

Bùm

Thùng rác bỗng nhiên nổ tung, vang vọng, ánh lửa văng khắp nơi làm Kỳ Trà Thần bị thương Về mặt của mọi người cũng phản ứng phức tạp, hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Cả người Ninh Tự Thủy cũng hoảng sợ ngẩn ra Núp trong ngực Kỳ Trà Thần cũng không nhúc nhích.

Đường Diệc Nghiêu và Thuộc Vũ Hiên nhanh chóng đi tới, đỡ Kỳ Trà Thần dậy, nhìn trên tây trang của hắn máu tươi đầm đìa, từng giọt trơn bóng rơi trên mặt.

"Kỳ thiếu gia"

Một tiếng này làm thức tỉnh Ninh Tự Thủy từ cõi hư vô, ánh mắt kinh ngạc nhìn trên mặt Kỳ Trà Thần tái nhợt, nhìn chỗ nổ tung, cách gần như vậy; vốn hắn có thể mặc kệ mình, nhưng hắn vẫn không có, ngược lại dùng thân thể của hắn bảo vệ cô, để cho cô không bị một chút thương tổn.

"Kỳ Trà Thần." Giọng nói của Ninh Tự Thủy cũng đang run rẩy, hoang mang sợ hãi nhìn hắn, đầy mắt tràn đầy lo lắng.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, môi mím chặt không nói lời nào. Trong phút chốc, cả người ngã xuống mặt đất.

"Kỳ thiếu gia" Thuộc Vũ Hiên kịp thời ôm lấy hắn, nói với Đường Diệc Nghiêu: "Tôi đi xử lý cho hắn, cậu nhanh chóng kiểm tra từng góc trong Kì gia. Bạch Kỳ, giúp tôi chuẩn bị thuốc".

Bạch Kỳ nhanh chóng xoay người vào phòng đi lấy thuốc, Thuộc Vũ Hiên đã ôm Kỳ Trà Thần vội vã đi vào. Tất cả mọi người vội vội vàng vàng, không có ai chú ý đến Ninh Tự Thủy chôn chân tại nguyên chỗ.

Cả người Ninh Tự Thủy đứng trong gió rét cũng không để ý. Không nghĩ ra tại sao hắn phải làm như vậy, hắn không phải hận mình sao? Nếu như hắn không ôm mình, mình cũng sẽ không chết được, nhưng đứa bé nhất định sẽ không giữ được. Hắn hiểu rõ như vậy, nhưng tại sao phải cứu cô?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yêu quá nhiều

Tay chân lạnh lẽo, do dự thật lâu, Ninh Tự Thủy cũng chậm rãi đi vào nhà, đi đến cửa phòng của Kỳ Trà Thần, cẩn thận gõ. Người giúp việc ra ra vào vào, cô nhìn Kỳ Trà Thần nằm trên giường không chớp mắt, Thuộc Vũ Hiên đang xử lý vết thương cho hắn.

Sau lưng cũng bị thương, máu tươi không ngừng chảy xuống, nhiễm đỏ ga giường màu trắng, màu đỏ thẫm chói mắt.

Không biết mình đứng bao lâu, cho đến khi Thuộc Vũ Hiên vỗ vai của cô một cái, lúc này mới khôi phục lại tinh thần: "Bác sĩ Thuộc, hắn thế nào?"

"Không sao. Nhưng phải nhiều nằm sấp vài ngày." Giọng nói Thuộc Vũ Hiên nhàn nhạt, trông mắt lạnh lùng liếc cô một cái, không nhìn được tiếp tục mở miệng nói: "Bất quá những năm gần đây Kỳ thiếu gia rất ít bị thương, hay là cô đi trước, hoặc chuẩn bị sẵn sàng." Người Kì gia, không bỏ qua cho cô.

Ninh Tự Thủy khàn giọng, ánh mắt nhìn Kỳ Trà Thần hôn mê, cúi đầu. Giờ phút này, cô có thể đi sao?

"Thôi, nhìn dáng dấp của cô cũng sẽ không ra đi vào lúc này. Nếu không ba năm nay Kỳ thiếu gia thật sự phí công yêu thương cô. Kỳ thiếu gia tỉnh lại, sẽ phải uống thuốc tiêu viêm, hẳn không uống thuốc giảm đau, tôi không thể ở lại được". Thuộc Vũ Hiền thấy đáng về trầm mặc của cô, đã cảm thấy phiền lòng.

Phiền lòng hơn chính là Ninh Tự Thủy phản bội Kỳ thiếu gia!

Ninh Tự Thủy chần chờ gật đầu, đi tới bên giường ngồi xuống. Lặng lẽ nhìn bộ dạng hần ngủ say, an tĩnh như vậy, không che đậy, không phòng bị, đơn giản như đứa bé. Lông mi thật dài, da thịt nhẵn bóng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng vô tình, hấp dẫn trí mạng.

"Tại sao muốn cứu tôi? Ba năm trước đây anh đã cứu tôi, ba năm sau anh đã cứu tôi. Tại sao hết lần này đến lần khác muốn cứu tôi? Có phải rất đau hay không?" Giọng nói Ninh Tự Thủy nghẹn ngào, nước mắt từng giọt rơi xuống, đưa tay muốn vuốt ve bàn tay to của hần, nhưng nửa chừng dừng lại.

Hần cũng không thích mình chạm vào.

"Tôi thật sự không vì sao biết sao biến thành như vậy, nhưng tôi thật không có phản bội anh; anh đã cứu tôi, cho tôi ngôi nhà yên ổn, cho tôi dịu dàng và thâm tình, tôi yêu anh, yêu đến tận xương cũng cảm thấy chưa đủ, thì tại sao lại phản bội anh?" nước mắt Ninh Tự Thủy không ngừng rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt của cô, vai nhẹ nhàng run rẩy. Nhìn thấy lông mi của hần đang run rẩy, cuống quýt dùng đôi tay che miệng, tránh làm ồn ào đến hần.

Cả người khóc không thành tiếng, thân thể cong lại ngồi xồm trên mặt đất, cắn ngón tay của mình, mặc cho nước mắt tràn rờ rờ xuống.

Lúc trời sáng, rốt cuộc Kỳ Trà Thần mở mắt, con ngươi lạnh lùng nhìn chằm chằm người bên giường.

Ninh Tự Thủy nhìn thấy hần tỉnh lại, rốt cuộc an tâm. "Bác sĩ Thuộc nói anh tỉnh lại phải uống thuốc tiêu viêm". Xoay người đi lấy thuốc, lại nghe tiếng lạnh lẽo của hần ở sau lưng: "Cút".

Dừng bước lại, xoay người ánh mắt cầu xin nhìn hần: "Tôi biết, bây giờ tôi giải thích thế nào cũng không được, tôi cũng biết anh rất ghét tôi nhưng Có thể để cho tôi chăm sóc anh, ít nhất chờ anh khỏe lại".

Con ngươi Kỳ Trà Thần lướt qua: "Lúc tôi đưa cô tới đây, tôi đã nói sẽ không để cho cô bị thương. Trước khi tôi còn chưa đổi ý, cút ngay".

Ánh mắt Ninh Tự Thủy khép hờ, cắn môi dưới. Cô nghe hiểu được của ý tứ trong lời nói của hần, vì còn ở trong Kì gia, cho nên hần thực hiện lời hứa ban đầu của mình, nếu như bên ngoài ở Kì gia, chắc chắn hần sẽ mặc kệ chết sống của cô. Là cô tự mình đa tình.

"Tôi biết. Nhưng mặc kệ vì cái gì, anh đã cứu tôi". Cho nên, tôi muốn ở lại chăm sóc cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đây là dạy dỗ

Ninh Tự Thủy đem thuốc tiêu viêm và nước ấm đưa cho hần, Kỳ Trà Thần mày kiếm khẽ chau, quay đầu đi, ánh mắt lạnh lùng dường như không nhìn thấy sự tồn tại của cô.

"Anh hận tôi thế nào, cũng đừng bỏ rơi thân thể của mình. Bác sĩ Thuộc nói anh chưa bao giờ uống thuốc giảm đau, vì anh có thể nhịn. Nhưng Thuốc tiêu viêm nếu như không uống, vết thương nhiễm trùng thì làm thế nào? Kì gia làm thế nào?" giọng nói của Ninh Tự Thủy nhàn nhạt, không cứng không mềm, không nhỏ trong cô hòng, nghe vào trong lỗ tai rất thoải mái.

Kỳ Trà Thần vẫn không lên tiếng, Ninh Tự Thủy đang không biết làm sao mới tốt, trong lúc này Đường Diệc Nghiêu đi vào.

Ninh Tự Thủy đứng lên đem thuốc và nước giao cho hần, ánh mắt nhìn thật sâu Kỳ Trà Thần: "Hần không chịu uống thuốc tôi đưa, nhưng bác sĩ Thuộc nói, thuốc tiêu viêm phải uống. Giao cho anh, tôi đi ra ngoài trước".

Đường Diệc Nghiêu gật đầu, lần này ánh mắt nhìn Ninh Tự Thủy có một chút chán ghét. Chuyện lúc trước không đề cập tới, nhưng lần này Ninh Tự Thủy liên lụy Kỳ thiếu gia bị thương sẽ khiến người của Kì gia chán ghét cô. Mấy năm nay, Kỳ Trà Thần bao nhiêu sóng gió chưa từng trải qua, nhưng bị thương nặng như vậy, chưa có mấy lần. Bản lĩnh Kỳ Trà Thần, có thể làm hần bị thương càng không có mấy.

"Kỳ thiếu gia, uống thuốc". Đường Diệc Nghiêu đem thuốc và nước đưa đến.

Kỷ Trà Thần nhìn cũng không nhìn, mím môi nói: "Điều tra thế nào?"

"Tra ra được, có một người mới tới làm hộ vệ, nhưng lúc chúng tôi đi tìm hắn, hắn lại mất tích, căn bản không tìm được người. Những chỗ khác của Kì gia, tôi đều cẩn thận kiểm tra, không có bất kỳ khác thường nào". Đường Diệc Nghiêu bắt đầu đi đem thuốc tiêu viêm bỏ vào trong thùng rác.

"Đầu tiên là hộ vệ hôn mê, cửa Bắc không người nào canh giữ; kế tiếp là hộ vệ mới tới quá yếu; Đường Diệc Nghiêu, gần đây cậu rất thanh nhàn? Phải không?" giọng nói Kỷ Trà Thần không mặn không nhạt, càng làm cho người ta sợ hãi, ánh mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt của Đường Diệc Nghiêu, toát mồ hôi lạnh.

"Là tôi làm việc thiếu trách nhiệm, chấp nhận trừng phạt". Sau sống lưng Đường Diệc Nghiêu cũng lạnh, đừng nói Kỷ thiếu gia trách mắng, nếu Kỷ thiếu gia lấy đi tánh mạng của hắn, hắn cũng không dám nói một tiếng không.

Điện thoại di động trên đầu giường điên cuồng rung lên, Đường Diệc Nghiêu do dự một chút, vẫn đưa tay nhấn máy bộ đàm kề sát vào bên tai Kỷ thiếu gia: "Lần này chỉ là dạy dỗ, nếu như anh còn dám làm cô ấy bị thương, lần sau cũng sẽ không nhẹ thế này đâu".

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần cũng lạnh xuống: "Lý Diệc Phi ở trong tay anh" (Lý Diệc Phi mẹ của Ninh Tự Thủy).

"A, không phải anh một mực điều tra sao? Hi vọng anh nhanh một chút tra được, như vậy trò chơi mới càng thêm đặc sắc. tút tút."

Cuộc trò chuyện cắt đứt, nhưng gọi lại số đó thì trở thành số máy không có thật.

"Bất kể dùng biện pháp gì, nhất định phải tra ra số điện thoại này từ đâu gọi tới. Chuyện còn lại, không cần tôi dạy cho cậu?" Giọng nói của Kỷ Trà Thần đè nén cực hạn tức giận, người này ở trong bóng tối giờ trò quỷ, rốt cuộc là người nào?

Lại dám khiêu khích Kỷ Trà Thần hắn.

"Vâng" Đường Diệc Nghiêu cung kính gật đầu, lui về phía sau ba bước, lúc này mới ra khỏi cửa phòng.

Tay Kỷ Trà Thần vuốt điện thoại di động, cuối cùng vẫn bấm một dãy số: "Yêu quái, giúp tôi điều tra một chuyện."

"Ồ. Không có thời gian. Tôi rất bận. A a." Điện thoại bên kia truyền tới những tiếng động kỳ quái.

Kỷ Trà Thần kiểm chế tức giận: "Một việc giá 500 vạn".

"Ồ! Vậy anh chờ tin tức của tôi. Ừ. Cúp."

Kỷ Trà Thần nhìn chằm chằm điện thoại di động, dường như muốn làm cho nát vụn. Yêu quái đáng chết này, không biết ở trên giường phụ nữ nào phong lưu khoái hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Đối xử với hắn tốt một chút

Đường Diệc Nghiêu đứng ở cửa nhìn ánh mắt lo lắng của Ninh Tự Thủy, mím môi, đáng vẻ do dự thật lâu cũng không dám mở miệng. Âm thầm than thở.

"Hắn. Uống thuốc không?" Ninh Tự Thủy thận trọng hỏi, trong ánh mắt đầy lo lắng, thật lòng thật dạ, không một chút giả vờ.

"Ninh tiểu thư, nếu cô đối với Kỷ thiếu gia không phải xuất phát từ chân tâm, xin cô đừng thương tổn hắn nữa. Bây giờ có thể đi ngay, đừng vì tự trách áy náy mà ở lại. Tôi bảo đảm, bây giờ cô có thể đi, Kỷ thiếu gia sẽ không ra tay với cô". Đường Diệc Nghiêu thấp giọng nói. Ba chữ "Ninh tiểu thư" đem khoảng cách giữa bọn họ kéo dài ra. Cũng loại bỏ Ninh Tự Thủy ra ngoài Kì gia.

Đường Diệc Nghiêu cái gì cũng có thể nhịn được, nhưng không cách nào nhịn được có người thương tổn đến Kỷ thiếu gia.

Ninh Tự Thủy rũ mắt, đôi vai gầy nhỏ bé nhẹ nhàng run rẩy, cắn môi, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu: "Tôi. Tôi không có biện pháp rời đi vào lúc này. Tôi muốn ở lại chăm sóc hắn". Kỷ Trà Thần không chút do dự bảo hộ mình trong ngực, thậm chí lúc té xuống đất cũng đem chịu lực đặt trên người của mình, không để cho cô bị một chút tổn thương nào.

Vào lúc này, làm sao cô có thể rời bỏ hắn ra đi?

"Thiếu gia do tôi chăm sóc là được rồi". Tiếng Bạch Kỳ lạnh lùng từ phía sau truyền tới, tròng mắt khóa chặt trên người Ninh Tự Thủy: "Nếu thiếu gia để cho cô đi, vậy thì đi đi. Đừng chờ thiếu gia thay đổi tâm ý, đến lúc đó không ai cứu được cô".

"Tôi. . . ." Ninh Tự Thủy do dự, bóng dáng gầy nhỏ bị ánh đèn ngội lạnh kéo rất dài, môi dưới gần như bị cắn chảy máu. trên trán xinh đẹp, mâu thuẫn và giãy giụa khắc sâu vô cùng rõ ràng.

Đường Diệc Nghiêu vừa chuẩn bị mở miệng, Thuộc Vũ Hiên đi tới lạnh nhạt nói: "Các người cũng đừng ép buộc cô ấy nữa".

"Bác sĩ Thuộc" Ánh mắt Bạch Kỳ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Thuộc Vũ Hiên thay Ninh Tự Thủy nói chuyện.

Thuộc Vũ Hiên dừng bước lại đứng bên cạnh cô, ngón tay nhẹ nhàng vỗ vai của cô: "Nếu muốn ở lại thì lại. Huống chi, mặc dù ngoài miệng Thần nói để cho cô đi, nhưng trong lòng chắc là không thể bỏ được. Tất cả mọi người nghỉ ngơi đi, cô cũng phải nghỉ ngơi thật tốt. Bây giờ đã có thai ba tháng, cũng chưa ổn định".

Ánh mắt Bạch Kỳ và Đường Diệc Nghiêu bắt đầu lơ đãng, gật đầu, rời đi.

Ninh Tự Thủy vẫn cúi đầu, chột ngắc đầu, khuôn mặt tràn đầy nước mắt, giọng nói khàn khàn: "Thật sự hẳn không có biện pháp có đứa bé sao? Một chút xú cơ hội cũng không có sao?"

Thuộc Vũ Hiên thờ dài, đôi tay chấp sau lưng, ánh mắt bắt đầu nhìn cô, giải thích: "Ninh Tự Thủy, tôi hi vọng cô hiểu. Thần đã từng bị thương, rất nặng. Cho nên. Đối xử với hẳn tốt một chút!"

"Tôi biết rồi". Ninh Tự Thủy vội ngắt lời hẳn, không muốn nghe lời tàn nhẫn như vậy.

Lời như vậy, đối với Kỳ Trà Thần, đối với cô mà nói, cũng quá mức nặng nề.

Trong nháy mắt xoay người, nước mắt từng giọt rơi xuống, lặng lẽ không tiếng động rơi vào trên sàn nhà. Đẩy cửa phòng, cả người cuộn lại trên mặt đất, cằn rờ khóc lên.

Nếu như không phải là Kỳ Trà Thần, đứa bé kia từ đâu tới? Cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông khác ngoài Kỳ Trà Thần; dù là đồng nghiệp Tề Hạo cũng chỉ trò chuyện, hàn huyên vài câu.

Nghĩ đến Tề Hạo, Ninh Tự Thủy không khỏi có vài phần áy náy, nếu như không phải vì mình, căn bản hẳn cũng sẽ không phải chịu đựng tất cả. vốn dĩ, mình mới là đầu sỏ gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Không muốn nhìn thấy cô

Bóng tối từ từ bao trùm lấy cô, nước biển lạnh lẽo cuốn tới, gần như muốn chìm cô chết đuối, mờ mịt không tìm thấy bất kỳ điểm gì để chống đỡ. Chột nghĩ đến một chuyện rất kỳ quái.

Ba tháng trước, Kỳ Trà Thần đi Nhật Bản công tác, chỉ vài ngày rồi trở lại. Có một đêm, cô uống nhiều sữa tươi một chút, cũng cảm thấy mệt mỏi, giữa mơ hồ, dường như cảm thấy có người đè mình, nắm hai tay của mình, hơi thở nóng rực, dùng sức mạnh, không cho phép cô cự tuyệt, hung hăng đoạt lấy cô.

Trong đêm tối không thấy rõ người nằm trên thân thể mình, nhưng cảm giác là Kỳ Trà Thần. Bởi vì ngoại trừ Kỳ Trà Thần Ki gia ra, sẽ không có người ban đêm dám xông vào phòng của cô. Nhưng ngày thứ hai, phát hiện trên giường không có gì cả, người giúp việc cũng nói Kỳ Trà Thần chưa bao giờ đã trở lại. Còn tưởng rằng mình gặp một giấc mơ ngu ngốc, âm thầm mắng mình thật lâu.

Nhưng hôm nay xem ra, hình như không chỉ là mộng mà thôi!

Ninh Tự Thủy mới vừa đi tới bên ngoài phòng, liền nghe thấy tiếng một cô gái xa lạ gào to: "Kỷ thiếu gia bị thương. Kỷ thiếu gia bị thương ư! Đây quả thực là tin tức lớn trong ngày, so với tin Tổng thống Bush yêu Saddam còn ly kỳ hơn."

"Được rồi, Tiểu Ngư Nhi, đừng nhảy nhót loạn." Nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Trà Thần càng ngày càng lạnh thì Kỷ Gấm Sóc vội vàng đem bảo bối của mình ôm trong ngực, nắm hai tay của cô, không cho phép động tay động chân đối với Kỷ thiếu gia.

Ninh Tự Thủy gõ gõ cửa, đi tới, thấy Kỳ Gấm Sóc hơi sững sờ, gật đầu, dịu dàng giọng nói nói: "Chào anh."

"Xin chào, chúng ta đã gặp nhau. Tôi là Kỳ Gấm Sóc, người này là anh em tốt của tôi. Vị này là vị hôn thê của tôi, Tiểu Ngư Nhi". Đôi con người của Kỳ Gấm Sóc bên dưới gọng mắt kính bằng kim loại rất ôn hòa, ngũ quan tinh xảo, sạch sẽ xinh đẹp. Làm cho người ta nhìn thấy, suy nghĩ đầu tiên chính là: tao nhã lịch sự, tác phong nhanh nhẹn, ôn hòa, như một quân tử.

Nhưng con cá nhỏ Tiểu Ngư Nhi trong ngực quân tử cũng không dịu dàng, thò đầu ra, ánh mắt chớp chớp, hiếu kỳ nói: "Kỳ thiếu gia có vợ ? Trời ạ! Tôi lại không biết, chỉ có Tiểu Ngư Nhi tôi là không biết chuyện gì".

Ninh Tự Thủy nở nụ cười: "Chào mọi người, tôi là Ninh Tự Thủy. Các vị có thể gọi tôi Tự Thủy". Ánh mắt len lén nhìn Kỳ Trà Thần, nằm sấp trên giường, siết chặt nắm tay, nhìn dáng đáp biết tâm tình không quá tốt.

"Tự Thủy, Tự Thủy? thời gian như nước, yên tĩnh như nước. Có phải không ? Dáng đáp của cô thích hợp cổ xưa a." Trong lúc cô còn đang ngăn người thì Tiểu Ngư Nhi đi tới trước mặt cô.

"À?" Cổ xưa? Đây coi là khen ngợi sao ?

Ninh Tự Thủy lúng túng cười cười với cô, thật không biết trả lời thế nào.

Kỳ Gấm Sóc kéo Tiểu Ngư Nhi hoạt bát vào trong ngực của mình, cười giải thích: "Cô ấy ở nước ngoài quá lâu, quên mất quốc ngữ. Ý của cô ấy là trông cô rất cổ điển tao nhã".

"Đúng! Đúng! Đúng! Chính là ý này". Tiểu Ngư Nhi gật đầu như giả vờ, thuận tiện véo véo cánh tay Kỳ Gấm Sóc. Kỳ Gấm Sóc cười một tiếng, ánh mắt nhìn Tiểu Ngư Nhi tràn đầy cưng chiều và thương yêu.

Ninh Tự Thủy cười yếu ớt, ánh mắt thủy chung rơi vào trên người của Kỳ Trà Thần. Lần đầu tiên, cô gặp được bạn bè của hắn, thật ngoài ý muốn.

Kỳ Gấm Sóc thấy không khí có quá giữa hai người bọn họ, chủ động mở miệng nói: "Chuyện còn lại, tôi giúp anh giải quyết, không cần gấp, dưỡng bệnh cho tốt. Chúng tôi đi trước".

"Cút". Kỳ Trà Thần thuận miệng phun ra một chữ. Khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Tiểu Ngư Nhi còn chưa kịp nắm tay gọi tên Ninh Tự Thủy liền bị Kỳ Gấm Sóc bắt cóc đi về.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy hâm mộ đưa bọn họ rời đi, Kỳ Gấm Sóc lịch sự nho nhã, Tiểu Ngư Nhi hoạt bát hiếu động, hai người một động một tĩnh, vừa lúc bổ sung cho nhau.

"Tôi không muốn nhìn thấy cô". Kỳ Trà Thần lạnh lùng phun ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không bỏ được anh

Ánh mắt Ninh Tự Thủy do dự nhìn hắn: "Anh đừng tức giận, trên người bị thương, nghỉ ngơi cho tốt. Tôi. Không phải cố ý chọc giận anh".

Sống lưng Kỳ Trà Thần cứng đờ, bỗng nhiên con mắt chớp một cái, môi mím phun ra hai chữ: "Tới đây".

Ánh mắt của hắn quá đáng sợ, nhưng Ninh Tự Thủy không chút do dự đi tới bên hắn, chậm rãi đứng ở bên giường, con người dịu dàng đón nhận ánh mắt âm trầm của hắn, khăn trương mím môi môi dưới.

Kỳ Trà Thần vươn tay nắm được cằm của cô, thấp giọng nói: "Tại sao?" Cho dù cách một cánh cửa, lời nói của Đường Diệc Nghiêu, hắn cũng nghe.

Ninh Tự Thủy sững sờ, nửa ngày mới suy nghĩ ra lời của hắn, rũ mắt, xấu hổ, mở miệng: "Tôi. Không bỏ được anh". Cho dù không biết đùa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện gì, cho dù hắn làm thương tổn cô, nhưng cô vẫn không nhìn được thương hắn, nhớ hắn, nhìn thấy hắn bị thương, tim của cô càng đau hơn. Tình nguyện người bị thương là chính mình cũng không muốn là Kỳ Trà Thần.

"A." Môi mím đỏ thắm Kỳ Trà Thần cong lên nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng khóa chặt trên khuôn mặt trắng nõn của cô: "Ninh Tự Thủy, là cô tự

mình không đi, sau này xảy ra chuyện gì, cô cũng đừng hối hận".

"Tôi không hối hận". Ánh mắt Ninh Tự Thủy nghiêm túc nhìn chăm chú vào hắn, cảm đau đớn làm cho cô dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tôi tin rằng Trà Thần của tôi, sẽ không làm tổn thương tôi".

Ngón tay Kỳ Trà Thần rõ ràng cứng đờ, trong đáy mắt không gọn sóng nhanh chóng thoáng qua một tia khiếp sợ. Người nhút nhát, nhu nhược như Ninh Tự Thủy lại có thể nói ra như vậy. Ba năm nay hoặc nhiều hoặc ít, hắn đều nói qua lời nói tình ý triền miên, nhưng cho tới bây giờ Ninh Tự Thủy cũng không phản ứng; cho dù lúc hai người yêu nhau, cô cũng không nói ra miệng.

Môi mòng hơi khô khốc, nhưng không nhìn được quyền rũ người muốn hôn, trong đầu Kỳ Trà Thần chớp lên tình cảm nóng bỏng, bụng dưới hơi phát hỏa, một giây kế tiếp, liền hôn lên môi của cô. Đầu lưỡi thuần thực cạy hàm răng của cô, hôn từng điểm mẫn cảm của cô, lưỡi to bao lấy đầu lưỡi mềm mại, xoắn xuýt, mút, khê cắn, cọ sát, triền miên.

"Ừm" Môi đỏ mọng không nhìn được phát ra tiếng kêu rất nhỏ, không còn kịp phun ra nuốt vào chất mật dọc theo khoe môi chậm rãi chảy xuống. Ánh mắt mê ly, mờ mịt, thân thể bởi vì thiếu đường khí mà trở nên mềm mại.

Con người Kỳ Trà Thần mở ra, cũng không định buông tha cô như thế. Ngón tay thon dài cách lớp quần trên chọc đảo nguyên của cô, nhẹ nhàng, chậm rãi, đốt lửa mà sát vùng đất bí ẩn của cô.

"Ừm Dừng" Ninh Tự Thủy thở hổn hển, thật vất vả nặn ra ba chữ, gương mặt ửng đỏ, muốn chạy trốn, nhưng lại cảm thấy không có chỗ để trốn.

Môi mòng Kỳ Trà Thần chứa đựng nụ cười đầy thâm ý, ngón tay trực tiếp vòng qua lớp quần xâm nhập, cảm giác được dấu hiệu, nụ cười càng sâu hơn: "Dừng? Ninh Tự Thủy, thân thể của cô luôn thành thực hơn với miệng. Há?"

Ninh Tự Thủy xấu hổ không ngóc đầu lên được, cắn chặt môi của mình, cảm thấy môi của hắn dính vào tai của mình, hơi thở nóng hổi phả vào tai, thật ấm áp, rất nhột, ý loạn tình mê. Càng cảm giác thân thể mình này sinh khác thường, hạ thân đã ẩm ướt.

Ngón tay ác ý quấy rối, làm Ninh Tự Thủy kinh sợ thét chói tai, hai mắt giống như con thỏ nhỏ bị dọa phát sợ sững sờ nhìn Kỳ Trà Thần, không biết làm sao. Hắn như vậy vẫn có thể làm sao?

Mày kiếm Kỳ Trà Thần nhú lại, một giây kế tiếp rút ngón tay lau chất lỏng lên quần áo của cô, đáy mắt thoáng qua một tia chán ghét: "Đi ra ngoài".

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cầm kỳ thi họa

Động tác kia, ánh mắt kia, không thể nghi ngờ làm tim Ninh Tự Thủy đau nhói. Nước mắt ngập vành mắt, có lẽ cô cũng sớm biết có tình huống như thế, thế nhưng chuyện như vậy cứ tái diễn hết lần này lại đến lần khác, nên tìm, không có cách nào đề nên được khổ sở.

Kỳ Trà Thần cũng đã thu lại vẻ hưng phấn vừa rồi, sắc mặt lạnh tanh quay đầu không nhìn tới cô.

Ninh Tự Thủy chỉnh sửa lại quần áo, khoe miệng cong lên cười khổ. Kỳ Trà Thần, mặc kệ anh bây giờ có chán ghét em bao nhiêu, em vẫn cứ yêu anh, không rời rời khỏi anh. Em thật sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh, em yêu anh, không hề hồ thẹn với lòng mình.

Một tuần sau, vết thương của Kỳ Trà Thần cũng đỡ hơn nhiều, ít nhất cũng có thể ngồi dậy. Ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào Đường Diệc Nghiêu, tiếng nói lạnh lẽo từ miệng hắn truyền tới: "Một tuần lễ mà một dây số cũng không tra ra? Há?" Tiếng nói tràn đầy tính nguy hiểm.

Trán Đường Diệc Nghiêu phủ đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu không dám nói lời nào.

"Tôi cho anh thêm thời hạn một ngày. Không tra ra được, thì đừng xuất hiện trước mặt tôi."

"Vâng!" Đường Diệc Nghiêu gật đầu, xoay người rời đi. Con mắt nhìn lướt qua Kỳ Trà Thần có chút tò mò, tự dưng trở nên nghiêm khắc như vậy, có phải là bởi vì Ninh Tự Thủy?

Ninh Tự Thủy đứng ở trong sân, nhìn người đi qua đi lại, không khỏi tò mò hỏi: "Nhiều người như vậy, người của Kỳ gia toàn bộ đều bị đối sao?"

Bạch Kỳ: "Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, nên phải phòng bị. Cô chủ vẫn cứ là nên trở về phòng nghỉ ngơi, tránh nhờ bị đụng phải."

Ánh mắt Ninh Tụ Thủy trở nên có chút thương cảm, sau ngày hôm đó Kỳ Trà Thần chưa từng gặp cô, hẳn sai người canh giữ ở cửa, cho dù cô có thỉnh cầu như thế nào, Kỳ Trà Thần cũng cwich tuyệt không gặp. Vừa mới định cất bước trở về, lại nghe thấy phía sau có tiếng gọi vui sướng: "Tụ Thủy, Tụ Thủy, tìm được chị rồi....."

Còn chưa xoay người hết, cô đã bị một lực lớn đụng vào, liền bị một lực lượng đụng vào, cơ thể suýt ngã xuống mặt sàn, Ninh Tụ Thủy đưa trong tiềm thức vội đưa tay bảo vệ bụng. Tiếng kêu thét lại vang lên lần nữa: "A. Thủy Thủy."

"Tiểu Ngư Nhi!" Tiếng nói lạnh ngắt lộ ra bất mãn nghiêm trọng, đôi tay đã kịp đỡ lấy Ninh Tụ Thủy, Kỳ Gấm Sóc lo lắng nhìn Ninh Tụ Thủy, quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?"

Ninh Tụ Thủy bị hoảng sợ tâm trí còn chưa hồi kíp, lạng ra mấy giây, phát hiện Kỳ Gấm Sóc tay vẫn còn ở phần eo của mình, vội vàng lui lại mấy bước, lúng túng gật đầu.

"Oa! Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết. Thật may là chị không có việc gì." Tiểu Ngư Nhi tới gần về phía Ninh Tụ Thủy, ngửi được hương thơm trên người cô. Kỳ thực cơ thể có run lên một chút, con mắt lặng lẽ nhìn chằm chằm Kỳ Gấm Sóc một cái, trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại che lấp đáng sợ.

Ninh Tụ Thủy vỗ vỗ phía sau lưng của cô gái: "Tôi không sao."

"Tiểu Ngư Nhi, tới đây." Kỳ Gấm Sóc lạnh lùng phun ra năm chữ, không đợi Tiểu Ngư Nhi có phản ứng đã cường thế kéo cô vào ngực mình: "Em tới khi nào mới có thể nê nếp một chút?"

Tiểu Ngư Nhi vô tội chep miệng ba: "Em cũng không phải là cố ý."

Kỳ Trà Thần trùng hợp đi ra, ánh mắt lạnh lùng quét qua ba người, trầm thấp nói: "Tới đây."

Ninh Tụ Thủy thần thò mấy giây, bước chân vẫn là bước về phía hắn.

Kỳ Gấm Sóc nhìn hẩn khí sắc không tệ, đề xuất nói: "Không bằng cùng đi uống rượu đi. Rất lâu không có đi ra ngoài tụ tập rồi."

"Được đấy được đấy! Tôi muốn uống đến say với Kỳ thiếu!" Tiểu Ngư Nhi phấn khích đến nhảy dựng, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra cái gì.

"Tôi." Ninh Tụ Thủy vừa mới chuẩn bị cự tuyệt, Kỳ Trà Thần lại trước một bước nắm bả vai của cô, thật thấp giọng nói nói: "Được thôi."

Xuân sắc vô bến bờ. Thành phố A nổi tiếng là chốn ăn chơi. Quán bar, vũ trường, khách sạn năm sao. Kết làm một thể. Chỉ phục vụ cho những nhân vật hết sức quan trọng trong thương giới. Chỉ nhận mặt, không nhận tiền.

Ninh Tụ Thủy lớn như vậy nhưng lại lần đầu tiên biết tới nơi này, có chút lúng túng, trái lại Tiểu Ngư Nhi lại giống như cá gặp nước, thật giống như là khách quen của chỗ này. Hai người đàn ông cụng ly bắt đầu uống. Nhưng vết thương trên người Kỳ Trà Thần còn chưa khỏi hẳn, uống nhiều rượu như vậy sẽ tổn hại đến sức khỏe, muốn mở miệng khuyên anh, nhưng rồi lại sợ làm hẩn mất mặt mũi trước bạn bè.

"Tụ Thủy, chị ngại ngần cái gì vậy? Uống rượu đi." Tiểu Ngư Nhi đem ly rượu hỗn hợp nhét vào tay cô. Một ly rượu lại có thể có bảy thứ màu sắc, rất là đẹp mắt.

Ninh Tụ Thủy có chút do dự: "Tôi không biết uống rượu."

"A. Chị đúng là một cô gái ngoan, hay cứ uống thử một chút xem." Con mắt Tiểu Ngư Nhi lóe lên tia gian trá giục dấy: "Ở đây có ai là không uống rượu? Nhất định phải uống."

"Nếu đã bảo cô uống..., thì uống đi!" Kỳ Trà Thần ngồi một bên, ngón tay cầm ly rượu, con ngươi thâm trầm, dưới ánh đèn mờ mờ càng hiện lên vẻ u mịch khó hiểu, Có điều cặp môi kia lại nhếch lên một đường cong lạnh lùng, giống như là uy hiếp, giống như là cảnh cáo.

"Được. Tôi uống!" Ninh Tụ Thủy ngón tay chạm nhẹ qua bụng, trong lòng thầm nói với đứa bé: con yêu không phải sợ, mẹ chỉ uống một chút thôi, con đừng sợ, phải dũng cảm.

Nhấp một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống cổ họng, mùi rượu rất nhạt, cũng không tính là khó uống. Chẳng lẽ, là rượu không còn đi, cho nên Kỳ Trà Thần mới có thể để cho cô uống. Hẩn —— vẫn quan tâm cô sao?

Cái ý niệm trong đầu này, khiến Ninh Tụ Thủy trong tim thầm vui sướng.

"Aizzz, chị uống rượu cũng quá nhẹ rồi. Quá không có ý nghĩa, chúng ta chơi trò oản tù tì hỏi đáp đi!" Tiểu Ngư Nhi gào khóc gọi.

"Oản tù tì?" Ninh Tụ Thủy hơi chần chừ, ngưng ngừng nói: "Tôi không biết."

"Vậy còn tung súc sắc ?"

"Cũng không."

"Aizz. Vậy trước đi cô chơi giải trí bằng cái gì ah?"

"Cầm kỳ thư họa. (Đàn, cờ, viết chữ, vẽ tranh)"

Ký Trà Thần & Kỹ Gấm Sóc & Tiểu Ngư Nhi: Còn có người có thể coi cầm kỳ thi họa là thứ trò chơi giải trí sao? Quả nhiên điển hình là thiên kim tiểu thư nha.

Ninh Tụ Thủy thấy sắc mặt của bọn họ có chút bất thường, lúng túng hỏi, "Sao vậy? Tôi nói sai gì sao?"

"Phụt. Ha ha. Không có. Không. Ha ha. Cầm Sóc, em thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy một người đơn thuần như vậy. Thật đơn thuần a, thật đáng yêu." Tiểu Ngư Nhi tựa vào ngực Cầm Sóc cười lẫn lộn.

Kỹ Cầm Sóc cũng chịu vuốt mũi Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt thương thức nhìn vào Ninh Tụ Thủy: "Em thật rất có tài mỹ."

"Cám ơn." Ninh Tụ Thủy hai tay cầm ly rượu thấp giọng nói: "Cám ơn." Cúi đầu im lặng uống rượu. Ánh đèn chiếu vào sườn mặt cô, an tĩnh như vậy, an tĩnh giống như không tồn tại. Ba người kia lại bắt đầu cụng ly, nhất là Tiểu Ngư Nhi không ngừng đang tìm Ký Trà Thần rót rượu, cố ý rót rượu, hướng chỉ còn có Kỹ Gấm Sóc ở một bên chỗ dựa, cô ta càng thêm không chút kiêng kỵ.

"Uống nữa. Phù phù." Tiểu Ngư Nhi hào hùng kêu to, cả người ngã xuống lồng ngực Kỹ Cầm Sóc bất tỉnh nhân sự.

Kỹ Gấm Sóc bất đắc dĩ than thở: "Dầu gì cũng là phụ nữ cầu tôi, nể mặt một tí. Say thành ra như vậy. Ngày mai hẳn là nhức đầu."

Ký Trà Thần khinh thường nhú mày: "Tự tìm."

Ninh Tụ Thủy đi ra toilet, cảm giác trời đất quay vòng, ngất xỉu. Chân sái một cái, cả người ngã xuống đất ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Người đàn ông thần bí

"Cẩn thận." Tiếng nói cảnh báo dè dặt huyền hoặc, một đôi bàn tay đã ôm cô vào trong ngực, ổn định cô

Con người Ninh Tụ Thủy lơ mơ ngược nhìn khuôn mặt người đàn ông, da hân rất trắng, tựa như ôn ngọc, cũng bởi vì da trắng, nên ngũ quan tuần mỹ thoát nhìn lại càng thêm phần sắc nét, nhất là đôi môi, hồng nhuận giống như là bôi son (van: anh này là trai hay gái trời ='). Khuôn mặt hân mặc dù đẹp như vậy, nhưng lại không có nửa điểm nữ khí, nhất là ánh mắt kia, thoát nhìn vừa sắc sảo vừa kiêu ngạo.

"Cô không sao chứ? Tiểu thư?" Người đàn ông lịch sự thu tay mình lại, cặp mắt nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ ửng của cô, cơ hồ có mấy phần ý cười.

Ninh Tụ Thủy phục hồi lại ý thức, lắc đầu: "Tôi không sao, cảm ơn." Đầu vẫn còn rất choáng, toàn bộ không gian thật giống như đều xoay vòng không yên. Muốn nhắc chân rời đi, nhưng cơ thể lại mềm nhũn lao đảo ngã xuống.

"Aizz, tiểu thư." Người đàn ông vội vươn tay nhưng chưa kịp chạm vào ống tay áo cô, Ninh Tụ Thủy đã bị ôm vào trong ngực.

Bàn tay Ký Trà Thần giữ lấy eo cô, con người mang theo nồng đậm địch ý ngênh đón đôi con người của người đàn ông kia, lạnh lùng nói: "Anh không có tư cách chạm vào cô ấy."

Ninh Tụ Thủy nghe được tiếng quen thuộc từ đỉnh đầu vang lên, ngẩng đầu ngây ngốc cười một tiếng: "Ký Trà Thần." Cả người đắm vào trong ngực của hân.

Người đàn ông kia ôn hòa cười, gật đầu: "Chắc tiên sinh đây hiểu lầm, tôi chỉ là thấy vị tiểu thư này đứng không vững, muốn đỡ cô ấy thôi."

Ký Trà Thần tay càng thêm lực, cặp mắt lướt xuống người trong ngực đang trong bộ dáng say khướt, không vòng vo tam quốc, nửa ôm nửa kéo mang cô rời khỏi vòng mắt nhìn lướt qua trong ngực say huân huân người, không làm dư thừa dây dưa, nửa ôm nửa kéo mang theo cô rời đi nơi xuân sắc vô biên này.

Người đàn ông kia đứng với tư thế đút tay vào trong túi. Ánh mắt chăm chăm nhìn vào bóng lưng họ, mỗi móng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào mãnh liệt. Một người mặc đồ đen đứng đằng sau anh ta hỏi, "Thiếu gia, có cần chúng tôi đi theo không?"

"Không cần, bây giờ chưa phải lúc." Tiếng nói thanh nhã của người đàn ông vang lên.

Ninh Tụ Thủy, chúng ta sẽ còn cơ hội gặp mặt.

Ký Trà Thần đem Ninh Tụ Thủy nhét vào trong xe, phân phó tài xế lái xe. Ninh Tụ Thủy cả người nằm ở trên người của hắn, hai mắt mơ màng, hai tay ôm gương mặt của hắn, "Nác" ợ một hơi rượu.

Người thấy mùi rượu nồng nặc, Ký Trà Thần không khỏi nhíu mày, giọng điệu âm lệ nói: "Xuống xe."

"Đừng." Ninh Tụ Thủy có chút bất thường giọng nói, ánh mắt vô tội mà uất ức nhìn hắn: "Ký Trà Thần, tại sao anh không phải tin tưởng tôi? Tại sao anh phải đối với tôi tốt như vậy? Nếu như không phải anh đã đối với tôi tốt như vậy. Có lẽ tôi cũng sẽ không.... Cũng sẽ không...."

"Không cái gì?"

"Tôi cũng sẽ không." Câu nói còn chưa nói hết, trước mặt cô bỗng tối sầm, đầu rũ xuống bờ vai to lớn của hắn, hôn mê bất tỉnh.

Ngón tay Ký Trà Thần có chút cứng ngắc, con ngươi sáng rực nhìn vào gương mặt ửng hồng của cô, hơi thở thơm như hoa lan, yên tĩnh như xử nữ, ánh mắt dần dần trở nên thâm u, âm u....

Ninh Tụ Thủy làm một giấc mộng đẹp, trong mộng cô cùng Ký Trà Thần ngồi ở trong xe. Hai tay của hắn dùng sức ôm lấy cô, hung hăng, thật chặt, gần như muốn đem xương cô bóp nát vụn. Cảm giác như thế, giống như là sợ cô biến mất vậy.

Trên cánh môi đỏ thắm tràn đầy nụ cười hạnh phúc, giấc mộng này thật đẹp, thật muốn vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Nếu như, anh không từng tốt với tôi như vậy, có lẽ, tôi cũng sẽ không hết mực yêu anh. Mặc kệ là anh trước đoạt tự do của tôi hay là làm tổn thương bạn bè của tôi, tôi cũng vẫn không có cách nào ngừng yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Kiểm tra sức khỏe.

Ninh Tụ Thủy tỉnh lại nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, không khỏi vỗ vỗ đầu. Chỉ uống một chút rượu thôi, sao lại say lợi hại như vậy. Tối hôm xảy ra chuyện gì, bản thân cô vậy mà một chút hình ảnh cũng không có.

Vén chăn lên, chân trần đi tới bên cửa sổ gần như là thói quen của cô, ngón tay vừa chạm vào rèm cửa sổ chợt nhớ tới lời căn dặn của Bạch Kỳ, không thể kéo rèm cửa sổ ra. (chắc đây là cửa sổ sắt đất)

Tại sao không thể chứ? Hay là sau rèm cửa sổ này cất giấu bí mật gì sao? Ngón tay siết chặt nắm lấy rèm cửa sổ, dùng sức không ngừng, tim cô cũng 'thình thịch' nhảy lên. Mở ra xem một chút chắc cũng không vấn đề gì đi. dù sao cũng không có ai biết.

Hít sâu một hơi, mới vừa đưa tay lên thì sau lưng chợt vang lên tiếng nói lạnh lẽo: "Cô chủ, rèm cửa sổ này không thể kéo ra."

Ninh Tụ Thủy bị dọa giật mình, ngón tay run run hạ xuống, về mặt tái nhợt quay đầu lại nhìn về mặt lạnh lùng của Bạch Kỳ, cắn môi, muốn giải thích: "Tôi...."

Ánh mắt Bạch Kỳ nhìn xuống chân cô, xoay người cầm một đôi dép, đi tới trước mặt cô để xuống: "Dù là ban ngày nhưng nhiệt độ vẫn thấp, cô chủ lần sau nhớ phải đi dép, để tránh bị cảm."

Ninh Tụ Thủy xấu hổ đỏ mặt, nhẹ giọng: "Cám ơn. Ký Trà Thần đâu?"

"Cậu chủ ra ngoài làm việc, không có nói khi nào thì trở lại." Bạch Kỳ trực tiếp trả lời vấn đề tiếp theo của cô.

"À." Ninh Tụ Thủy như có mất mát gật đầu. Không biết mình tối hôm qua uống say có làm chuyện gì bất thường hay không, có mất mặt hay không? Hắn có càng thêm tức giận hay không?

"Cô chủ, mời dùng bữa ăn sáng. Sau đó Đường tiên sinh sẽ đưa cô đến bệnh viện kiểm tra." Bạch Kỳ mở miệng nói làm kéo hồn phách cô trở lại.

"Kiểm tra?" Ánh mắt Ninh Tụ Thủy cảnh giác nhìn Bạch Kỳ, chẳng lẽ là Kỳ Trà Thần vẫn còn giữ ý muốn muốn cô phá bỏ đứa bé này sao?

"Vâng, thai nhi ở thời điểm ba bốn tháng thường là không ổn định, cho nên phải đi kiểm tra." Bạch Kỳ giải thích.

--- -- -- -- --
"Tình trạng hiện tại của thai nhi xem như là ổn định, nhưng vẫn phải nhớ cẩn thận một chút. Nhất là chuyện chăn gối, nhất định phải dè chừng, có thể không làm thì đừng làm." Người phụ nữ mặc áo ngoài trắng lạnh lẽo nói, lời như vậy không biết cô ta đã nói mấy ngàn lần

Ninh Tụ Thủy hơi đỏ mặt, cắn môi gật đầu. Hỏi bác sĩ còn có cái gì cần phải chú ý nữa không sau đó rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ. Đi ra không nhìn thấy Đường Diệc Nghiêu cô không khỏi nhủ thầm, kể từ sau khi Kỳ Trà Thần bị thương, Đường Diệc Nghiêu đối với cô chính là trạng thái này.

Rõ ràng là chênh lệch rất nhiều a. Aizzz, thật không biết những chuyện này đến khi nào mới kết thúc. Tay vuốt lên trên bụng, mặc dù không biết đã chuyện gì xảy ra với đứa bé này. Nhưng cô chắc chắn một điều là đây là con của Kỳ Trà Thần.

Chắc chắn là thế.

Đi một mình đến bãi cỏ của bệnh viện, trên đường nhỏ tĩnh mịch, một người đàn ông thân trọng dịu dàng vợ mình đang cẩn thận dịu dàng vợ đang mang thai, người phụ nữ tay đặt trên bụng đang nhón cao của mình, hai người nở nụ cười ngọt ngào, tràn đầy mong đợi đối với tiểu sinh mệnh sắp được chào đời.

Thấy cảnh tượng như vậy, hốc mắt Ninh Tụ Thủy không khỏi chua xót, khịt khịt mũi mấy cái nước mắt liền chảy xuống. Con yêu, mẹ cũng rất muốn cha, con có phải hay không cũng muốn cha rồi hả?

Con yêu, đừng trách cứ cha con, cha không phải là không thích con, chỉ là bởi vì cha đang có chuyện hiểu lầm mẹ, chỉ cần có một ngày cha không hiểu lầm mẹ nữa, cha chắc chắn sẽ rất yêu thích con. Cho nên người nhất định không được trách cha nha.

"Đừng khóc, đối với thân thể không tốt." Tiếng nói thanh nhã vang lên, sau đó là chiếc khăn tay tơ tằm màu trắng đập vào tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thân thiết hơn một chút.

Khuôn mặt trước mắt này có chút quen thuộc, cảm giác cũng quen thuộc như vậy, nhất là cặp mắt, giống như đã từng quen biết, nhưng lại không nghĩ ra là đã gặp qua nơi nào.

"Tiểu thư." Người đàn ông không còn chần chừ, trực tiếp sử dụng khăn tay lau nước mắt trên mặt cô.

Ninh Tụ Thủy sững sờ, lui về sau một bước, tránh tay của hắn, vội vàng cầm khăn tay gật đầu nói: "Cám ơn." Bây giờ lại có thể có người đàn ông mang khăn tay tùy thân, thật là hiếm thấy.

Người đàn ông cười cười, hai bên nhàn nhạt má lúm đồng tiền ngọt ngào, đôi tay đứt trong túi quần, nghiêng đầu nhìn một đôi vợ chồng đang đi ở đằng xa: "Nhìn bọn họ rất hạnh phúc, đúng không?"

"Nguyên tắc nhất nhân tâm, bạc thủ bất tương ly"(*) Đáy mắt phẳng lặng của Ninh Tụ Thủy phẳng phát tia hâm mộ. Đó là cuộc sống cô khát vọng không thể cầu, có thể cùng Kỳ Trà Thần nắm tay nhau sống đến già, hôm nay xem ra là xa xôi không thực tế cỡ nào

(*) Nguyên được một lòng người, bạc đầu chẳng xa nhau

"Thê thê phục thê thê, giá thú bất tu đề."(*) Người đàn ông đọc lên hai câu thơ trước, con người trong suốt dịu dàng nhìn cô. Khi ánh mắt chạm phải chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô thì mắt mắt chợt lóe lên.

(*) Thê thê phục thê thê, gả cưới rồi đợi khóc. (van: lấy 2 anh chị đừng đọc thơ nữa, làm em tổn hàng nghìn noron trong trí óc.)

Ninh Tụ Thủy cười càng thêm khổ sở. Cuộc này hôn nhân, vừa bắt đầu đã không lí giải được, hôm nay đi tới bước này, đúng sai phải trái nghiêm nhiên không thể nói rõ ràng "Cám ơn khăn tay của anh, bị bẩn rồi, tôi."

"Đừng khách khí, vứt đi." Người đàn ông ôn hòa cười một tiếng, nhưng ngữ điệu lại chắc chắn kiên quyết, không đa thuyết nhất cú (không nói nhiều chỉ nói 1 câu), xoay người rời đi.

Ninh Tụ Thủy nhìn bóng lưng của hắn, nhìn lại khăn tay trong tay cô, chất liệu cực tốt, tơ tằm mềm mại trơn nhẵn, mang theo mùi thơm thoang thoang, cứ

như vậy vứt bỏ không khỏi đáng tiếc. Có lẽ nên mang về rửa sạch sẽ, nếu như có duyên gặp lại sẽ trả lại cho hắn đi. Lúc ngẩng đầu, đã không thấy bóng dáng hắn rồi.

"Cô sao lại một mình đến đây? Tôi tìm cô cả một vòng." Đường Diệc Nghiêu bước nhanh đi tới, ánh mắt nóng nảy phai đi, giọng nói mang mấy phần trách cứ, trách cứ.

Ninh Tụ Thủy chỉ là cười nhạt, không có giải thích nhiều, đi theo Đường Diệc Nghiêu trở về.

Cách đó không xa, một người đàn ông đang dựa vào thân cây, nhẹ nhàng cười nhìn bóng lưng mảnh khảnh, khóe miệng giương lên một đường cong lạnh lùng. Hôm qua mới gặp mặt, cô hôm nay lại không nhớ gì cả? Không sao, về sau sẽ còn có rất nhiều cơ hội gặp mặt.

Ninh Tụ Thủy vừa bước đến cửa liền nghe thấy tiếng cười khúc khích bên trong, không khỏi tò mò bước xuống. Đi tới phòng khách thì nhìn thấy một cô gái dựa vào ở Kỳ Trà Thần, mặt mày thanh tú, trông mắt toàn là ý cười.

Nụ cười chồng chất, đẹp đẽ như vậy, tươi sáng như vậy. Nhưng cả người đều như cây tầm gửi dính sát vào Kỳ Trà Thần, mà Kỳ Trà Thần nhưng mà không có nửa điểm là khó chịu, ngược lại là cánh môi chứa đựng nụ cười nhàn nhạt.

Một mảng lớn khổ sở tan ra trong lòng cô.

Thuộc Vũ Hiên từng nói, Trong đôi mắt Kỳ Trà Thần không chứa không đựng bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ có mình cô.

"Ah, chị dâu về rồi. Chào chị dâu! Em là Dương Lưu Vân. Chị có thể gọi em Lưu Vân." Dương Lưu Vân đứng lên, hướng về phía Ninh Tụ Thủy cười càn rỡ, thật giống như không rành thế sự, thuần khiết ngây thơ. (vạn: ngược lại thì có, m.n nhớ tên con bà làng này nhé, ả về sau sẽ đóng vai trò rất quan trọng đây :shoot: :shoot: :shoot:)

Ninh Tụ Thủy thử nhìn Kỳ Trà Thần một cái, hắn không có bất kỳ phản ứng gì. Đáy lòng càng thêm mất mát, nhẹ nhàng gật đầu: "Xin chào, cô gọi tôi là Tụ Thủy là được rồi."

"Được rồi! Thật ra thì em so với chị còn lớn hơn một tuổi đấy. Gọi chị là chị dâu có chút không quen, gọi tên chữ nghe thân thiết hơn một chút." Dương Lưu Vân ngẩng đầu hỏi bên cạnh người đàn ông: "Thần, anh nói có không phải?"

Kỳ Trà Thần mí mắt đều không gợn hạ xuống, đơn điệu "Ừ" một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Người yêu thể thân.

Cái chữ 'Thần' này giống như dao găm sắc nhọn đâm vào tim Ninh Tụ Thủy, vết đâm kia sao mà đau, sao mà sâu như vậy. Kết hôn ba năm, cô chưa từng dùng cách gọi thân mật như vậy gọi hắn. Bởi vì hắn không thích, thế nhưng cô gái trước mắt này lại có thể. Cô gái so với cô lớn hơn một tuổi này lại có thể. Và hắn cũng không phản đối.

"Cậu chủ, có thể ăn cơm rồi." Bạch Kỳ vừa đứng xuất hiện, mở miệng.

"Ừ." Kỳ Trà Thần đứng lên, con người nhàn nhạt quét qua Ninh Tụ Thủy đang cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, bỏ lại hai chữ: "Ăn cơm."

Dương Lưu Vân trái lại còn thân mật nắm cánh tay Ninh Tụ Thủy, vui vẻ nói: "Ăn cơm á? Tôi thích nhất là ăn cơm do Bạch Kỳ làm, tiếc là nhiều năm rồi chưa được ăn đến."

Ninh Tụ Thủy thật là không có thói quen cùng người khác tiếp xúc thân mật như này, nhìn xem nụ cười trên mặt Dương Lưu Vân này lại không thể từ chối, chỉ có thể lúng túng cười một tiếng.

Con mắt Kỳ Trà Thần rõ ràng là nhìn thấy được cô khó xử, nhưng lại làm như không thấy. Thản nhiên ngồi xuống, thản nhiên ăn cơm.

Dương Lưu Vân nói về rất nhiều đề tài, nhưng phần lớn đều là cô ta tự mình nói..., Kỳ Trà Thần cùng Ninh Tụ Thủy hai người chỉ nghe. Cho đến khi Bạch Kỳ mang bát canh cá bày lên bàn, Dương Lưu Vân nhíu mày: "Bạch Kỳ, sao cô có thể quên Thần từ trước đến nay đều không ăn cá."

Ninh Tụ Thủy sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Kỳ Trà Thần. Hắn chưa từng ăn cá? Chính cô trong ba năm nay cũng không biết, hắn cũng chưa từng nói qua....Mà Dương Lưu Vân lại biết....

Không đợi Bạch Kỳ trả lời, Dương Lưu Vân tiếp tục mở miệng nói: "Còn nữa Thần không thích ăn hành, không thích mùi gừng, sao cô có thể để miếng

gừng lớn như vậy. Sai lầm đơn giản như vậy, không giống như là cô lại phạm phải nha."

"Em ăn xong thì về phòng nghỉ ngơi." Kỷ Trà Thần nhủ chặt chân mày, đặt đĩa xuống quay người lên lầu các hạ chiếc đĩa quay người đi lên lầu.

Dương Lư Vân ánh mắt khó hiểu nhìn Ninh Tự Thủy, rồi lại nhìn bóng lưng đang dần dần mất hẳn, phòng miệng: "Là tôi nói sai gì sao?"

Ninh Tự Thủy thật chẳng có khẩu vị bèn buông bát đĩa xuống: "Dương tiểu thư từ từ dùng bữa, tôi có chút mệt mỏi nên nghỉ ngơi trước."

Con mắt Dương Lư Vân chớp lóe bất định nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Ninh Tự Thủy, ánh mắt từ trước ngực cô trượt xuống phần bụng hơi nhô ra, môi đang cắn chiếc đĩa cười càng thêm vui sướng. (van: muốn tặng bà này phát súng :shoot: chết luôn từ chương này đi cho rồi.)

Bạch Kỳ mang một bát cháo đi vào, Ninh Tự Thủy không nghĩ được tò mò hỏi: "Kỷ Trà Thần và Dương tiểu thư quen nhau?"

"Cha mẹ Dương tiểu thư vì cứu cha mẹ cậu chủ mà chết, cho nên Kỳ gia đối với cô ấy vẫn luôn chiều chuộng. Năm Dương tiểu thư mười hai tuổi thiếu gặp xếp cho cô ấy sang New Zealand, cũng là gần đây mới trở về."

Ninh Tự Thủy hơi thất thần, thì ra bọn họ là thanh mai trúc mã, cho nên cô ấy biết tất cả sở thích của Kỷ Trà Thần, cho nên cô ấy cùng Kỷ Trà Thần thân thiết như vậy cũng là chuyện thường tình.

"Cô chủ?"

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn Bạch Kỳ, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của cô ấy vang lên lần nữa: "Chẳng lẽ cô chủ không nhận thấy ngũ quan của cô cùng với Dương tiểu thư rất giống sao?"

Dao găm một lần nữa đâm sâu thêm một nhát vào tim, sắc mặt cô hoảng hốt, suýt chút nữa ngã xuống đất. Trong đầu hiện lên nét mặt tươi cười sáng lạn của Dương Lư Vân, ngũ quan tinh xảo kia, làn da trắng mịn kia, cùng với cô lại thật sự có mấy phần tương tự.

Kỷ Trà Thần đem cô làm thế thân sao? Lhoong, không thể nào. Hẳn nếu thích Dương Lư Vân thì trực tiếp đưa cô ấy từ New Zealand trở về là được rồi, cần gì phải làm điều thừa. Sẽ không, Kỷ Trà Thần sẽ không đem cô làm thế thân, nhất định sẽ không.

Con yêu, chúng ta phải tin tưởng cha. Cha nhất định cần chúng ta.

Ninh Tự Thủy vẫn vì yêu Kỷ Trà Thần mà tự tìm có, bởi vì yêu hắn, cho nên tin tưởng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Độc được nhu tình

"Thần, anh nhìn xem cái này là em vẽ tại New Zealand, dựa vào ký ức nha! Tiếc là.....Anh càng ngày càng già rồi." Dương Lư Vân cảm xúc về trong tay phòng miệng, có chút tiếc hận nói.

Con mắt Kỷ Trà Thần nhìn xuống bức vẽ, so với hắn năm đó cơ hồ giống như đúc, lúc Dương Lư Vân rời đi mới mười hai tuổi, vậy mà có thể vẽ giống như vậy, đã là rất khó.

"Nha đầu ngọc, vẽ rất đẹp." Bàn tay phủ lên trên đầu cô ta, nhẹ nhàng xoa.

Con mắt Dương Lư Vân thoáng hiện lên xao động: "Có thật không? Vậy em tặng nó cho anh được không? Nhất định không được đánh mất đó."

"Được." Kỷ Trà Thần gật đầu, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhân nhật.

Dương Lư Vân nhón chân lên khẽ hôn thật nhanh lên gò má hắn, khuôn mặt ửng đỏ, ngượng ngùng nhanh chóng xoay người.

Kỷ Trà Thần có chút thất thần, nhìn bóng lưng cô ta đang rời đi, ngón tay không khỏi chạm lên gò má, trong con mắt nhanh chóng có chút dịu dàng cùng cưng chiều. Nha đầu này, rốt cuộc cũng đã lớn rồi.

Tất cả màn vừa rồi đều thu hết vào tầm mắt, Ninh Tự Thủy dựa vào vách tường lạnh lẽo dần dần trượt xuống, nước mắt không ngừng rơi xuống, tim đau quá, thật sự rất đau, nhìn Kỷ Trà Thần đối với cô gái khác dịu dàng, trong lòng thật khó chịu thậm chí là ghen tị, nhu tình của hắn, là thuốc độc của cô, khi hắn đem phần nhu tình này cho người khác, cô chỉ có thể độc phát độc chết.

Ánh mắt mong đợi của Dương Lư Vân, cô sao có thể không hiểu, chính cô cũng đã từng dùng ánh mắt như vậy nhìn Kỷ Trà Thần, ánh mắt của Kỷ Trà

Thần cung chiều, cô sao có thể không hiểu, đó chính là ánh mắt hần từng nhìn cô.

Nhưng ánh mắt như vậy vĩnh viễn không thuộc về cô.....

"Nghe lén xong chưa?" Tiếng nói lạnh tanh vang lên, Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn sắc mặt thiếu kiên nhẫn của Kỳ Trà Thần, khịt mũi một cái, đứng lên, căn môi: "Tôi không có cố ý.....Tôi chỉ là....."

"Tôi để cô ở lại, không vì cái gì khác." Kỳ Trà Thần Kỳ trước tiên đánh ngắt lời cô, con mắt hiện lên tia sắc bén: "Chỉ là tôi đợi sau khi cô sinh ra nghiệt chủng, sẽ tự tay bóp chết nó." Chỉ có như vậy, hần với Ninh Tự Thủy mới có thể chân chính bắt đầu lại một lần nữa.

Ninh Tự Thủy lắc đầu, nước mắt lăn xuống càng nhiều: "Anh không thể làm như vậy. Đứa bé là con của chúng ta.....Anh không thể....."

Bàn tay lần thứ hai bóp tại cần cổ mảnh khảnh của cô, cả người bị hung tợn vây chặt: "Cô lại còn không biết xấu hổ dám nói ra những lời này? Ninh Tự Thủy, dịu dàng đơn thuần của cô đi đâu hết rồi?"

Dòng nước mắt nguội lạnh từ khóe mắt chảy xuống, vết thương trong lòng càng bị xé lớn hơn, đau không thuốc chữa. Khóe miệng chứa nụ cười đắng chát, thê lương mà bi thương. 'Không biết xấu hổ', hần cư nhiên dùng bốn chữ này để hình dung cô....

"Đau. Kỳ Trà Thần, tôi đau." Ninh Tự Thủy thật sự khó thở, con mắt mở to, vẻ mặt khổ sở hiện lên.

Kỳ Trà Thần giống như không nghe thấy, hơi sức trên tay càng lúc càng lớn. Khuôn mặt siết chặt, gần như dữ tợn, vẻ mặt phản hận hung ác giống như chính là muốn bóp chết cô.

"Dừng tay. Cậu chủ." Bạch Kỳ kịp thời xuất hiện, bắt được tay Kỳ Trà Thần nói: "Cậu chủ, cậu thật muốn bóp chết cô chủ sao?"

Tiếng nói đem Kỳ Trà Thần kéo về thực tại, ánh mắt như là mới tỉnh từ trong mộng nhìn cô, buông lỏng tay ra. Hít sâu một hơi, con mắt âm u bất định, trầm giọng nói: "Đừng để cô ta chết....."

Bạch Kỳ đỡ lấy Ninh Tự Thủy xụi lơ ngã ngồi xuống, gật đầu: "Vâng". Lại càng thêm thương cảm đối với Ninh Tự Thủy.

"Anh ta không giết tôi, chính là vì muốn nhìn tôi khổ sở, phải không?" Trong giọng nói Ninh Tự Thủy tràn đầy tuyệt vọng. Cho là mấy ngày nay yên ổn, là hần bắt đầu có thể tiếp nhận cô, là hần bắt đầu hòa hoãn giữa hai người, hóa ra đều không phải.....

Tất cả đều là cô tự mình đa tình, hoá ra là như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ghen.

Quan hệ của Kỳ Trà Thần và cô đã tụt tệ đến mức không có cách nào cứu vãn, điều đáng buồn nhất chính là cô lại không có cách nào không yêu hần, mỗi thời khắc đều nhớ đến hần, thậm chí cảm giác đứa nhỏ trong bụng cũng đang nghĩ đến nếu không có cha, mẹ sẽ hỏng mất.

Tất cả uất ức cô chỉ có thể nuốt vào trong bụng, nhìn Dương Lưu Vân cùng Kỳ Trà Thần nói nói cười cười. Có lúc, cô nhìn thấy bóng dáng bọn họ kẻ sát bên nhau, thật giống một đôi yêu nhau, trai tài gái sắc, trời sinh một cặp. So với cô, Dương Lưu Vân càng giống như vợ của Kỳ Trà Thần hơn, hiểu rõ sở thích của hần, hiểu tính cách của hần. Mà cô, ba năm ngoài cùng hần ở trên giường, cũng chưa bao giờ hiểu những cái khác của hần....

Hơn bốn tháng, bụng cô nhô lên tương đối rõ ràng. Kỳ Trà Thần vẫn như cũ không nhìn đến sự tồn tại của cô, vẫn cùng Dương Lưu Vân ở trong phòng nói nói chuyện cười đùa, mà cô chỉ như thứ đồ trang trí trong cái nhà này, lâu rồi cô thậm chí còn không muốn ra cửa phòng, không muốn nhìn thấy bọn họ ăn ý cùng kẻ hợp. Đau thương rồi cũng sẽ dần tê liệt. Hiện tại, cô chỉ muốn thuận lợi sinh đứa con này, cho nên vẫn là không nên chọc giận Kỳ Trà Thần thì tốt hơn.

Ninh Tự Thủy phục hồi lại nhận thức lúc này mới phát hiện ra đã ngồi cả một buổi chiều, bất tri bất giác cô đã vẽ xong bức họa Kỳ Trà Thần. Nhìn chính hần trên giá vẽ, ánh mắt sắc bén, sắc mặt căng thẳng, một tư thái ngạo nghễ giống như là đang cúi xuống nhìn thế giới. Khóe môi cô nâng lên một nụ cười khổ, hần không biết, cô thích nhất là vẽ tranh, sở trường nhất cũng là vẽ tranh. Có điều là sau khi gả cho hần cô chưa từng chạm qua giấy vẽ, cho nên hần không biết.

Dương Lưu Vân vẽ Kỳ Trà Thần chỉ là tựa như, nhưng Ninh Tự Thủy vẽ Kỳ Trà Thần không chỉ có tựa như, mà càng thêm giống, đem những quyền luyện đối với Kỳ Trà Thần trút xuống nét vẽ, gần như không cần yếu tố tưởng tượng, cứ như vậy tự nhiên mà vẽ ra.

"Mình đang làm gì vậy? Ghen với Dương Lưu Vân sao? Ninh Tự Thủy, mày đang ghen, thế nào bản thân không thua kém so với Dương Lưu Vân chứ....." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve qua hình vẽ, nhớ nhưng với thâm tình cùng tồn tại, vui mừng với khổ sở cùng dây dưa. Đôi tay lấy bức vẽ xuống, muốn xé đi, không thể cứ tiếp tục sa vào như vậy, nhưng khi tiếng xé giấy phát ra trong nháy mắt, ngón tay rốt cục lại dừng lại.

Tỉ mỉ nhìn chân dung của hắn, chung quy vẫn không bỏ được, chung quy vẫn không hạ được quyết tâm, ném hắn từ trong tim cô ra ngoài.

"Aizzz." Thở dài một cái, đem bức họa cuộn tròn đứng lên đặt vào ngăn kéo.

Thư phòng.

"Lần trước tra được cuộc điện thoại thần bí đó là từ thành phố B gọi tới, nhưng khi tôi theo đến đó lại không tìm được bất kỳ tung tích. Đầu mỗi lại đứt." Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, hổ thẹn. Ở thế giới hắc ám Kỳ gia chiếm bảy phần, bất cứ sự việc gì hắn cũng có thể tra ra trong thời gian ngắn, đem cái người giả thần giả quỷ bắt về. Chỉ có lần này là hết cách rồi, đã lâu như vậy, lại không tra được mây may tin tức, xem đối phương mai ẩn sâu vô cùng, không chỉ có tâm kế, mà còn có tính nhẫn nại. Bất nhiên bất hội thời gian rất lâu không có động tĩnh, giống như là đang ẩn núp trong bóng tối, tùy thời hành động.

"Tìm được mẹ Ninh Tự Thủy chưa?" Mày kiếm Kỳ Trà Thần nhủ lại, đối với cái chuyện này có mấy phần bất mãn.

"Lần trước ở Anh tìm được tung tích của bà ấy, nhưng khi người của chúng ta tới thì bà ấy lại như không khí biến mất dạng, tôi....." Đường Diệc Nghiêu còn chưa nói hết, điện thoại di động liên vang lên, áy náy nhìn Kỳ Trà Thần, lại được sự chấp nhận, lúc này mới nhận điện thoại, con mắt ngẩn ra lập tức nghiêng đầu đối với Kỳ Trà Thần nói: "Vừa rồi bên Hàn Quốc tìm được tung tích của mẹ Ninh Tự Thủy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngẫu nhiên gặp tại bệnh viện

Con mắt Kỳ Trà Thần lướt qua, bình tĩnh nói: "Cậu đích thân đi, bất cứ giá nào cũng nhất định phải đưa bà ấy bình an trở về. Nhớ, là bình an."

"Vâng." Đường Diệc Nghiêu cúi đầu.

Kỳ Trà Thần không khỏi xoa nhẹ mi tâm. Sau khi công ty của cha Ninh Tự Thủy bị phá sản, đeo trên lưng khoản nợ khổng lồ nhưng lại không có khả năng chi trả nên tự sát, hôm nay cô chỉ còn lại một mình mẹ. Cho dù hận cô, hận cô phản bội, nhưng trong tiềm thức vẫn không muốn cô bị tổn thương quá sâu. Ít nhất, không muốn cô một lần nữa ném thử cảm giác khốn khổ khi mất đi người thân.

Kỳ Trà Thần đồng ý để tài xế đưa cô đến bệnh viện khám thai bình thường, nhưng chưa từng liếc nhìn cô một cái, bỏ mặc, giống như là không nhìn thấy.

Hắn không giết chết đứa nhỏ này, Ninh Tự Thủy đã rất mãn nguyện rồi, còn mong cầu xa gì nữa chứ? Nhìn hắn cùng Dương Lưu Vân tình cảm càng ngày càng tốt, nhưng lại không làm gì được, cái gì cũng không có, nhưng ít ra, cô còn đứa bé.

Cho dù là Kỳ Trà Thần không cần đứa bé này.

Tuy rằng Thuộc Vũ Hiên không thuộc khoa phụ sản, nhưng khi Ninh Tự Thủy đến, hắn vẫn là vì nể mặt Kỳ thiếu mà tới khoa này. Kể từ khi biết Kỳ thiếu không thể có con, thái độ hắn đối với Ninh Tự Thủy cũng lạnh nhạt hơn nhiều. Trước kia là vì Kỳ Trà Thần yêu chiều cô, nên cho dù cô có làm gì cũng không chấp nhặt, những người này cũng không dám bỏ cô ngoài mắt, hôm nay mất đi tình yêu của Kỳ Trà Thần, nên Ninh Tự Thủy có cái gì cũng không thể..... Cũng tốt, những thứ này cho tới bây giờ cô đều không quan tâm.

"Cảm ơn anh." Con mắt Ninh Tự Thủy chân thành nhìn Thuộc Vũ Hiên, mặc dù cô biết hắn vì Kỳ Trà Thần mới đến, nhưng hắn đã từng thật tâm mà cứu cô và đứa bé, dựa vào điểm này thôi cũng phải nói cảm ơn.

"Đừng khách sáo, tôi đưa cô ra ngoài." Thuộc Vũ Hiên giọng điệu bình thản nói.

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Không cần đâu, tạm biệt."

Xoay người, rồi đi.

Thuộc Vũ Hiên nhìn bóng lưng mảnh khảnh càng lúc càng xa, bất đắc dĩ thở dài, có chút thương tiếc, một cô gái tràn đầy linh khí như vậy, tại sao lại không chung thủy với Kỳ thiếu? Bằng không cô cùng với Kỳ thiếu đúng là trời sinh một cặp, làm đổ kị chết bao người.

Minh Tự Thủy vừa đi qua hành lang, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc: "Tiên sinh, chờ một chút."

Người đàn ông dừng bước, con mắt ôn nhu nhìn Ninh Tự Thủy từng bước từng bước đi tới trước mặt mình, khóe miệng cười khẽ: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Ninh Tự Thủy lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn tay, đưa cho hắn: "Không nghĩ đến hôm nay lại gặp anh ở bệnh viện....khăn tay của anh sạch rồi, trả lại anh."

Trông mặt người đàn ông nhìn xuống chiếc khăn tay màu trắng sạch sẽ hiếm thấy, tràn ngập mùi hương bột giặt, "Tôi đã nói không cần rồi, nếu không cô cứ giữ lại mà dùng, dù sao tôi cũng chưa từng sử dụng qua."

"Cái này." Ninh Tự Thủy có chút ngượng ngùng, sao có thể lấy khăn tay của hắn làm của mình chứ?

"Cô ghét bỏ?" Người đàn ông thử hỏi nói.

"Không có."

Khóe miệng người đàn ông cười sâu hơn, ánh mắt nhìn xuống phần bụng nhô ra của cô, giọng bình thản nói: "Cô đến khám thai?"

Ninh Tự Thủy thấy vậy, cứ bất buộc đưa cho hắn trái lại làm mình có vẻ tự kiêu, nên lặng lẽ thu lại khăn tay, gật đầu, "Phải. Bác sĩ nói thai nhi rất khỏe mạnh."

"Chồng cô đâu? Tại sao không đi cùng cô?" Thật giống như một câu hỏi vô ý.

Nụ cười nhạt trên mặt Ninh Tự Thủy bỗng cứng đờ, cúi đầu, giọng điệu khổ tâm nói: "Anh ấy.....Rất bận. Không sao cả, tôi có thể tự chăm sóc tốt bản thân."

"Một người đàn ông dù có bận hơn nữa cũng không thể bỏ mặc vợ và con mình, trừ phi -- giữa hai người xảy ra chuyện gì." Ánh mắt người đàn ông ôn hòa vô hại, nhưng ngôn ngữ lại sắc bén vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Một ý niệm.

Ánh mắt kinh ngạc của Ninh Tự Thủy xuất hiện sợ hãi cùng phòng bị, người đàn ông trước mặt rốt cục là dạng người gì, mà lại có thể nhìn rõ lòng người sâu sắc.

Người đàn ông biết mình đã quá mức nóng lòng, đây không phải là tình trạng tốt đẹp gì, lập tức sửa lời: "Xin lỗi, trước kia tôi học về tâm lý học, thành thói quen rồi."

Thì ra là học về tâm lý học, khó trách lại thích suy đoán lòng người, "Không sao, bởi vì anh nói không sai. Nhưng mà, không phải ai cũng thích bị người khác suy đoán."

"Cô là một cô gái tốt." Người đàn ông chẳng biết tại sao lại nói ra một câu: "Cô và đứa bé đều sẽ hạnh phúc."

Khóe miệng Ninh Tự Thủy cười lên một nụ cười sáng lạn, gật đầu: "Cảm ơn. Anh cũng sẽ hạnh phúc." Tay đưa lên bụng, dường như cảm thấy đứa bé hưng phấn, con yêu, con vì nghe thấy có người đang chúc phúc cho chúng ta mà vui mừng sao?

"Tôi phải đi. Cảm ơn câu nói của anh!"

Ánh mắt của người đàn ông dừng lại trên mặt cô, mở miệng nói: "Tôi còn có thể gặp cô lần nữa ở nơi này không?"

Ninh Tự Thủy sững sờ, rõ ràng không cần và cũng không có lý do để nói cho hắn biết, nhưng vẫn là không nhịn được mà mở miệng, "Sau này mỗi tháng tôi đều đến đây khám thai, đều vào giờ này."

Người đàn ông gật đầu: "Đi thôi. Cần thận một chút, tự chăm sóc mình tốt."

"Hẹn gặp lại." Ninh Tự Thủy xoay người, tâm trạng tích tụ không khỏi trở nên tốt. Có lẽ bởi vì cuối cùng cũng có người nói chuyện với chính mình, mặc dù mình cũng không biết tí gì về anh ta, nhưng ít nhất anh ta cho cô cảm giác anh ta không phải là người xấu.

"Tôi còn chưa biết tên cô?" Tiếng nói ầm ập từ phía sau truyền đến, Ninh Tự Thủy dừng bước lại, quay đầu lại đối diện đôi mắt hắc: "Trữ tĩnh chí viễn, lưu niên tự thủy." (van: cái này mình để nguyên Hán Việt cho nó hay, và căn bản mình cũng ko biết dịch ra nó là gì :-P)

"Ninh Tự Thủy." Người đàn ông lặp lại thêm một lần, khóe miệng hiện lên nụ cười, "Nếu như có một ngày cô bỏ được, như vậy hiện tại cô sẽ vui vẻ so với những gì cô đã trải qua."

Ninh Tự Thủy sững sờ, thần sắc trên mặt biến đổi, gật đầu: "Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Bỏ được, mới có thể vui vẻ. Bỏ Ký Trà Thần, mình thật sẽ vui vẻ không? Không biết. Ninh Tự Thủy mù mờ đi ra ngoài bệnh viện, ngồi trong xe nhìn phong cảnh xa lạ của thành phố, trong con mắt lần đầu tiên xuất hiện hoang mang bối rối.

Cổ chấp với bỏ xuống, chỉ là một ý niệm trong nhất thời mà thôi. Vừa đọc thành Phật, một niệm thành Phật, một niệm thành ma.

Người đàn ông dựa người vào cột trụ, mặc cho ánh mặt trời hắt vào. Ánh mắt chứa nhiều ý vị nhìn xuống những bông hoa đang đung đưa cách đó không xa, tự nói: "Ninh Tự Thủy, rốt cục có một ngày, em bỏ xuống được, chỉ sợ đến lúc đó em hoàn toàn tuyệt vọng."

Phụ nữ, luôn là sau khi tuyệt vọng, mới có thể trở nên vô tình.

Ninh Tự Thủy trở về nhà lại thấy bầu không khí có chút khác thường, ánh mắt rơi vào trên người Tiểu Ngư Nhi, kinh ngạc: "Tiểu Ngư Nhi, sao em lại tới đây?"

Tiểu Ngư Nhi hung hăng trừng mắt nhìn Kỷ Cẩm Sóc một cái, kéo tay Ninh Tự Thủy vừa đi về phòng về nói: "Đi, chúng ta lên lầu."

"Tức chết em rồi... Kỷ thiếu sao có thể như vậy chứ! Anh ta coi chị thành cái gì? Cứ nhiên chơi đùa một phụ nữ ở trong nhà, anh ta không hề bận tâm đến cảm nhận của chị." Tiểu Ngư Nhi đặt mông ngồi xuống giường thờ hồng học, lòng đầy căm phẫn, giống như dường nữ ở đây là của Kỷ Cẩm Sóc chứ không phải là Kỷ Trà Thần.

Ninh Tự Thủy giọng nói không ngạc nhiên nói: "Cha mẹ Dương tiểu thư là ân nhân của gia đình anh ấy."

"Hừ, ân nhân thì sao? Ân nhân là phải nuôi dưỡng trong nhà à...." Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi rơi xuống bụng cô, lập tức nhảy bắn lên tận mười hai thước: "Tự Thủy, chị mang thai? Chị cứ nhiên mang thai? A..... Chẳng lẽ vì chị mang thai nên Kỷ Trà Thần mới nuôi công cụ phát tiết trong nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Có cảm giác thành công.

Công cụ phát tiết?

Ninh Tự Thủy nhếch miệng cười khô, thế nào lại có cảm giác chính mình mới là công cụ phát tiết, còn Dương Lưu Vân mới là bảo bối trong lòng Kỷ Trà Thần.

"Tự Thủy, chị sao lại không chút tức giận vậy! Kỷ thiếu thật đốn mạt!" Tiểu Ngư Nhi ngựa răng, hận không thể xuống dưới lầu cắn Kỷ Trà Thần một phát. Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Cảm ơn em." Tiểu Ngư Nhi là thật lòng quan tâm cô, cô có thể cảm nhận được. Tinh thần hoạt bát của Tiểu Ngư Nhi, giống như không bao giờ phải phiền não thật làm cho người ta ngưỡng mộ, nhất là Kỷ Cẩm Sóc cung chiều cùng dung túng cô ấy, càng làm cho người ta ước ao.

"Aizz, em đánh không lại Kỷ thiếu, nếu không là có thể giúp chị đánh anh ta một trận hả giận. Chị cũng thật là, tính tình mềm yếu như vậy, nhất định sẽ bị Kỷ thiếu khi dễ thảm...." Tiểu Ngư Nhi trời sinh tính khí khá, thích bảo vệ những người nhỏ bé, nhìn Ninh Tự Thủy người mà cô quý mến, cô thấy việc làm của Kỷ thiếu thật là vô liêm sỉ. Sau này nhất định phải khiến Kỷ Cẩm Sóc cho Kỷ thiếu vào danh sách đen, không cho qua lại, không phải người ta thường nói 'vật hợp theo loài' sao?!

Kỷ Cẩm Sóc tay cầm ly rượu cười nhẹ nhàng: "Đoán chừng hiện tại Tiểu Ngư Nhi đang đem tổ tông mười tám đời của anh ra ân cần chào hỏi rồi."

Kỷ Trà Thần không khỏi hơi nướng đầu lông mày, Kỷ Cẩm Sóc trực tiếp lấy ra một tờ chi phiếu, điền mấy con số đưa cho hắn: "Phí bồi thường tinh thần, không được động vào người phụ nữ của tôi." Hắn ít nhiều cũng hiểu được tính cách của Kỷ Trà Thần, có thù phải trả, tuyệt đối không chịu thua thiệt. Nếu hắn không chủ động đưa tiền, không biết Kỷ Trà Thần sẽ dùng phương pháp gì để trừng phạt Tiểu Ngư Nhi.

Aizzzz, cũng không biết Tiểu Ngư Nhi với Dương Lư Vãn không hợp chỗ nào, mới gặp lần đầu tiên đã khó chịu Lư Vãn. Tùy tiện nói mấy câu khiến hần bây giờ phí mất năm trăm vạn.....Bây giờ, vợ không dễ nuôi nha!

Chi phiếu năm trăm vạn đổi lấy an toàn của Tiểu Ngư Nhi. Dù sao mắng cũng đã mắng rồi, năm trăm vạn này hần thu nhận. Khóe môi nhẹ nhàng dẫn ra: "Cũng chỉ có cậu mới có thể coi trọng người phụ nữ đó."

Có lúc, Kỷ Trà Thần cũng hoài nghi mắt Kỷ Cẩm Sóc có vấn đề, dạng phụ nữ nào bọn họ cũng không thiếu, dạng phụ nữ nào cũng đều đã chơi đùa, vậy mà Kỷ Cẩm Sóc lại chọn duy nhất Tiểu Ngư Nhi, người phụ nữ không có bình tĩnh, lúc nào cũng hơi sức dư thừa, nông nổi bông bột. Đúng là tự tìm phiền toái.

Kỷ Cẩm Sóc đối với Tiểu Ngư Nhi dung túng nuông chiều lúc mới đầu làm hần rơi mắt kính (ý chỉ quá ngạc nhiên), tác phong làm việc của Kỷ Cẩm Sóc cực kỳ không ngoan và khéo léo, gần như không có địch thủ, nhưng trong thâm cốt hần là một người quyết tuyệt, cũng không thích phiền toái, vậy mà lại chủ động tìm cho mình phiền toái lớn như vậy Tiểu Ngư Nhi, khiến cho người ngoài trăm mối suy luận cũng không thể hiểu nổi.

Kỷ Cẩm Sóc cười dịu dàng, ánh mắt dừng lại trên mặt của hần nói: "Bởi vì Tiểu Ngư Nhi rất đơn giản, buồn vui cáu giận của cô ấy đều viết hết trên mặt, và lại việc cô ấy hay trêu chọc về điểm này không tính là chuyện to tát gì. Có thể làm cho cô ấy vui vẻ, Cô hi vọng ai ố cũng viết ở trên mặt, hướng chỉ cô chọc về điểm này chuyện nhỏ cũng không tính là chuyện gì. Có thể làm cho cô vui vẻ, vĩnh viễn giống con cá trong nước vui vẻ bơi qua bơi lại, có cảm giác rất công. Tôi ngược lại lại không hiểu, anh sao lại chọn cô gái giống như Ninh Tự Thủy? Bên ngoài mềm yếu, bên trong kiên cường, bên trong có đau không không cũng sẽ đè nén, không oán thán. Ở cùng với người phụ nữ như vậy, anh không mệt sao?"

Cái cảm giác thành công quái đản! Kỷ Trà Thần dựa vào ghế salon, khóe miệng hiện lên nụ cười vô lực: "Kỷ thực có mệt. Có lẽ --- ban đầu cậu nói đúng. Cô ấy không thích hợp với tôi."

Kỷ Cẩm Sóc nhướn mày, từ lời nói của hần mà bén nhạy nhận ra điều gì đó. Lời nói này Kỷ nhưng là không giống với phong cách câu Kỷ Trà Thần a! "Hai người muốn ly hôn rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hiểu lầm sâu hơn (1)

"Ly hôn? Từ sau khi tôi quyết định cưới cô ấy, tôi đã không có ý định thả cô ấy đi. Cho dù chết, cô ấy cũng chỉ có thể chết tại Kỷ gia." Kỷ Trà Thần giọng điệu lạnh lùng không biến đổi.

"Vậy còn Dương Lư Vãn thì sao? Thông minh như anh, chẳng lẽ không nhận ra cô bé đó có tình ý với anh chứ?" Kỷ Cẩm Sóc trực tiếp hỏi thẳng.

Lư Vãn?

Kỷ Trà Thần không khỏi nhíu mày, trong trí nhớ đó cô ta vẫn là cô gái nhỏ không hiểu biết sự đời, cần được hần bảo vệ. Cha mẹ cô ta vì cha mẹ hần mà chết, mặc dù cuối cùng cha mẹ hần vẫn chết, nhưng hần vẫn phải có trách nhiệm chăm sóc cô ta. Hướng hồ, đó là một cô gái ngoan ngoãn cởi mở, hần vẫn xem như em gái mà đối xử. Đối với tình cảm của cô ta hần không phải là không thấy, mà chọn làm như không thấy.

"Nên cắt tuyệt thì không cắt tuyệt, cần gì phải chịu rắc rối. Nhưng mà, Dương Lư Vãn và Ninh Tự Thủy lại giống nhau đến mấy phần, không phải lúc trước anh tìm Ninh Tự Thủy là có ý....." Kỷ Cẩm Sóc làm như vô ý nói.

Kỷ Trà Thần lại rơi vào trầm tư, Ninh Tự Thủy và Dương Lư Vãn giống nhau sao? Hần chưa bao giờ chú ý tới điểm này.

Vì lo lắng cho túi tiền của mình, Kỷ Cẩm Sóc quyết định mang Tiểu Ngư Nhi đi du lịch nước ngoài, để tránh cô luôn nói về chuyện Ninh Tự Thủy mà cho hần phiền toái. Chọc giận ai thì chọc, nhưng duy chỉ Kỷ Trà Thần là không thể chọc vào, bởi vì hậu quả của việc chọc giận Kỷ Trà Thần, là hậu quả không ai có thể chịu đựng.

Dương Lư Vãn đối với địch ý của Tiểu Ngư Nhi, gần như làm như không thấy, vẫn tiếp tục chuyện ta ta làm, tính tình vui vẻ cởi mở khiến cho người của Kỷ gia từ trên xuống dưới đều rất quý mến, gần như đều đã quên rằng Ninh Tự Thủy mới là nữ chủ nhân của cái nhà này.

"Choang ——" Một tiếng vỡ thanh thủy kêu lên...

Kỷ Trà Thần đi tới, trừng mắt nhìn thấy Dương Lư Vãn đang ngã trên sàn nhà, toàn bộ sau lưng đều bị nhuộm một mảnh máu đỏ, mà Ninh Tự Thủy đứng bên cạnh, như là bị kinh sợ, rất lâu sau vẫn không hoàn hồn lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Ký Trà Thần vẻ mặt khó coi.

Ninh Tự Thủy khôi phục lại nhận thức, hoảng hốt nhìn Ký Trà Thần không biết nên trả lời như thế nào: "Tôi.....cũng không biết chuyện gì xảy ra. Bình hoa bỗng rụng rơi xuống, Dương tiểu thư vì cứu tôi, nên mới....."

"Câm miệng." Ký Trà Thần trừng mắt liếc nhìn cô, nhanh chóng ôm lấy Dương Lư Vân, ngữ điệu quan tâm nói: "Lư Vân, chịu đựng một chút, anh lập tức gọi Thuộc Vũ Hiên tới đây." (van: F*ck :chair:)

Sắc mặt Dương Lư Vân đau đớn tái nhợt, cả người tựa trong ngực Ký Trà Thần run run, ngữ điệu khó khăn nói: "Đừng trách Tự Thủy, cô ấy có bầu, không sao, em không sao."

Ánh mắt Ký Trà Thần lạnh lẽo quét ngang Ninh Tự Thủy, vì nghiệt chủng trong bụng cô nên Lư Vân mới bị thương.

Ninh Tự Thủy bị ánh mắt của hắn dọa sợ đến run rẩy, cánh môi run run lại không nói ra được câu gì. Lòng tràn đầy ủy khuất cùng lo lắng, cô không cũng biết vì sao lại trở nên như vậy, cô lại càng không biết Dương Lư Vân sẽ xử thân thể cứu cô cùng đứa bé.

Dương Lư Vân nằm trên giường Ký Trà Thần, nắm chặt tay hắn, vẫn không ngừng lặp lại: "Thần, không nên trách Tự Thủy.....Thật sự là không biết vì sao bình lại rơi xuống....."

"Được, em hãy cố gắng chịu đựng." Ký Trà Thần cầm lấy tay cô ta, đẩy mắt xẹt, đẩy mắt xẹt qua tia đau lòng. Quay đầu lại nói với Bạch Kỳ: "Bảo Thuộc Vũ Hiên trong mười phút nữa phải tới đây, nếu không ngày mai tôi sẽ đào cái bệnh viện của hắn lên."

"Vâng" Bạch Kỳ gật đầu, ánh mắt hồ hững nhìn qua Ninh Tự Thủy đang đứng trong góc, tựa như nghi hoặc, tựa như trách cứ, tựa như thương hại.

Thuộc Vũ Hiên một đôi mắt gấu mèo mới bước vào căn phòng đã không nhận được oán trách: "Xin anh đấy, đừng coi tôi như người giúp việc mà sai bảo được không! Không phải ai cũng giống như anh, nửa đêm không ngủ thích bị giày vò thì cũng đừng hại...."

Chữ 'người' còn chưa nói ra, đã bị ánh mắt sắc bén của Ký Trà Thần làm cho im bật.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hiểu lầm sâu hơn (2)

"Sao lại bị thương thành như vậy?" Thuộc Vũ Hiên nhíu mày lại, động tác thành thực nhanh chóng xé áo lưng của Dương Lư Vân ra, vải dính vào vết thương, khi vén lên thì Dương Lư Vân không hề được kêu lên: "Đau....."

Lông mày Ký Trà Thần nhíu chặt, bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, thì thầm: "Nhịn một chút rồi sẽ qua thôi."

Dương Lư Vân khẽ chớp mắt, nước mắt ướt nhẹp, đau gần như không nói ra lời, giọng khàn khàn nói: "Thần, thật sự rất đau."

"Anh ở bên cạnh em, chịu đựng thêm chút rồi sẽ không đau nữa." Ký Trà Thần nắm tay cô ta chặt thêm, đẩy mắt thoáng qua một tia đau lòng. Hắn chứng kiến Dương Lư Vân từ bé đến lúc trưởng thành, mặc dù tám năm nay cô ở nước ngoài, nhưng hai người vẫn có liên lạc. Cách ứng xử của Dương Lư Vân vô luận là từ bên ngoài hay bên trong đều rất tốt, hơn nữa cô còn đơn thuần thiện lương. Dù bản thân bị thương thành ra như vậy, vẫn còn nói tốt cho Ninh Tự Thủy.

Nghĩ tới đây, ánh mắt sắc bén hồ hững quét qua Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy cắn môi đứng một bên, cảm thấy được Ký Trà Thần bài xích đối với mình, trong lòng không khỏi phát run. Bản thân cô cũng không biết vì sao lại xảy ra chuyện này, khi đi qua bình hoa, bình hoa bỗng rụng rơi xuống, khi nó chuẩn bị rơi xuống người cô thì Dương Lư Vân xông đến đỡ cô ra, nhưng cô cũng không tránh khỏi bản thân bị va đập bị thương. Nếu không phải cô nắm được lan can trong mấy bước leo xuống, bản thân cũng sẽ bị ngã xuống lầu. Đến bây giờ chân vẫn còn cảm giác ần ần đau.

Ngồi trên giường mình, Ninh Tự Thủy đau đớn vén váy mình lên, mắt cá chân sưng đỏ thành một khối, đau khiến cô phát run, chỉ tiếc là không ai quan tâm tới cô bị thương, cũng không có ai để ý lúc cô rời đi. Trong không gian đó, sự tồn tại của cô là dư thừa, không được hoan nghênh. Ngay cả bác sĩ Thuộc cũng chán ghét cô!

Bên trong phòng điện thoại vang lên, phá vỡ sự yên lặng, vô cùng chói tai.

Ninh Tự Thủy có loại dự cảm xấu, do dự mấy giây cuối cùng vẫn là nhận nghe điện thoại, nghe được giọng nói quen thuộc mà xa lạ: "Rất oan ức phải không? Đây chính là cái giá mà cô yêu hắn. Trong lòng hắn căn bản là không có cô.....cô chỉ là một vật thay thế."

"Không. Không phải vậy!" Ninh Tự Thủy kích động nói lớn: "Tôi không phải vật thay thế, tôi không phải!"

"Có phải hay không trong lòng cô rõ nhất. Mẹ cô chỉ nghe cô nói mới đi phải không?! Hiện tại ngay cả tôi cũng không tìm được bà ấy."

Ninh Tự Thủy nghĩ đến mẹ, ổn định lại tinh thần: "Phải. Tôi căn bản không biết anh là ai, sao có thể yên tâm giao mẹ ruột cho anh?"

"Kể cả vậy tôi vẫn sẽ tìm ra mẹ cô. Mặt khác nói cho cô biết, Ký Trà Thần cũng đang tìm mẹ cô, có điều nếu bị hắn tìm được, kết quả của cô có thể sẽ càng thảm hơn. Suy nghĩ kỹ đi, cô muốn nói tung tích mẹ cô cho tôi biết hay không!"

"Tôi không biết mẹ tôi ở đâu. Mà nếu tôi biết, cũng sẽ không nói cho anh. Bị Ký Trà Thần tìm được, ít nhất anh ta còn chút tôn trọng mẹ vợ." Ninh Tự Thủy quát cường nói. Ngực không khỏi thắt chặt, nếu như bị Ký Trà Thần tìm được, đúng là không biết sẽ có kết quả gì.

"Ha. Cô gái nhỏ này ăn to nói lớn thật không tốt chút nào. Tôi còn sẽ tìm cô nữa, đến khi cô cam tâm tình nguyện đi theo tôi mới thôi."

Không đợi cô mở miệng, một tiếng đập máy truyền tới.....

Toàn bộ tâm tư Ninh Tự Thủy đều rối loạn, mẹ đang ở đâu? Người thần bí đó rốt cuộc là người nào? Mục đích của hắn là gì? Cô cái gì cũng không biết, thậm chí trong bụng tại sao lại có đứa bé cũng không biết. Tại sao tất cả giấy xét nghiệm đều nói Ký Trà Thần không thể có con, vậy đứa bé trong bụng cô là của ai?

Con à, con có thể nói cho mẹ biết được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tự Thủy bị thương.

"Ưm" Ninh Tự Thủy cảm thấy đau nhức, mở mắt ra thì lại thấy Bạch Kỳ đang cầm túi đá chườm lên mắt cá chân mình. Hóa ra vừa nãy cô ôm áo len mẹ rồi bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Nhưng mà, làm sao Bạch Kỳ biết chân cô bị sưng lên?

"Cô."

"Tôi thấy lúc cô chủ đi bộ không được bình thường, chắc hẳn chân của cô bị thương. Tôi đã kiểm tra rồi, không bị thương gân cốt, hai ngày nữa sẽ ổn." Bạch Kỳ bình tĩnh ngắt lời cô.

Ninh Tự Thủy mấp máy môi, không ngờ toàn bộ Kỳ gia người quan tâm đến cô nhất lại là Bạch Kỳ nhìn có vẻ lạnh lùng này.

"Cám ơn."

"Không cần, đây là chuyện tôi nên làm. Cậu chủ vì chuyện của Dương tiểu thư chắc hẳn rất tức giận, hai ngày này cô đừng chạm mặt bọn họ." Bạch Kỳ tốt bụng nhắc nhở, bằng không không biết cô chủ ngốc nghếch này không gì lại đi chọc giận cậu chủ.

Ninh Tự Thủy có chút áy náy, thận trọng hỏi "Tôi muốn đi thăm Dương tiểu thư cũng không được sao?"

Bạch Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn cô: "Nếu như cô không sợ cậu chủ làm ra chuyện gì tổn thương mình thì cứ việc đến thăm."

Ninh Tự Thủy hiểu được ý trong lời nói cô ấy, sự phẫn nộ, thô bạo của Ký Trà Thần trong những ngày qua cô đã được trải nghiệm một lần rồi, không muốn lại phải chịu thêm lần thứ hai. Bỏ đi, vẫn nên chờ Dương Lưu Vân khỏe lên một chút, mình lại đến thăm. Chân cô hai ngày nay chỉ sợ không cách nào đi đứng được.

Nhưng mà nhớ đến việc Ký Trà Thần vẫn đang bên cạnh Dương Lưu Vân, đáy lòng cô lại chưa xót mạnh mẽ. Hốc mắt khô khốc, chẳng lẽ thật sự phải buông tay như vậy sao? Nhất định phải lấy 'ly hôn' để kết thúc sao? Tại sao vận mệnh lại muốn đùa cợt mình? Tôi chỉ muốn một gia đình, muốn một nơi ẩn nấp để dựa vào, nếu vận mệnh đã cho tôi, tại sao bây giờ lại đến lấy đi?

Ký Trà Thần, tôi yêu anh, rất sâu rất nặng, anh tốt cùng có hiểu hay không?

Dương Lưu Vân nằm lý trên giường, một ngày ba bữa đều do Kỷ Trà Thần tự tay dứt tận miệng. Toàn thân hơi chật vật, bởi vì lưng bị thương nên không cách nào rửa mặt chải đầu, đầu tóc rối bời không chịu nổi. Cô ta phồng miệng nói: "Em đã khỏe hơn nhiều rồi, Thần anh không cần mỗi ngày trông coi em. Hay đến chỗ Tự Thủy đi! Dù sao cô ấy cũng đang có thai....."

Ngón tay Kỷ Trà Thần chợt cứng đờ, sau đó tiếp tục đưa thìa đến môi cô ta: "Ăn cơm."

Dương Lưu Vân ăn xong một miếng lại tiếp tục nói: "Đi mà..... Thật sự là em không muốn bị anh nhìn em nhếch nhác thế này. Đầu tóc đều bốc mùi, thật là mất mặt!"

Kỷ Trà Thần nhìn bộ dạng dí dỏm lè lưỡi một cái của cô ta, trong lòng không khỏi ảm áp lên, khóe miệng không nhịn được nâng lên một nụ cười: "Không có, em ở trong lòng anh luôn luôn là xinh đẹp."

Ánh mắt Dương Lưu Vân sáng lên, không tin hỏi: "Có thật không? Đẹp hơn so với Ninh Tự Thủy không?"

Nụ cười bên khóe miệng Kỷ Trà Thần dần dần biến mất, im lặng hồi lâu không nói lời nào.

Dương Lưu Vân lại tiếp tục nói: "Mặc dù em không biết anh với Ninh Tự Thủy bị làm sao, nhưng dù sao cô ấy cũng đang mang thai con anh. Anh phải đối xử với cô ấy tốt một chút, hơn nữa phụ nữ có thai rất nhạy cảm, rất thích khóc, tính cách cũng có thể dị hơn trước, nhưng anh phải bao dung cô ấy. Đừng giận cô ấy, đi thăm cô ấy đi!" (van: con này muốn thêm dầu vào lửa đây mà :?)

Cô ta càng nói như vậy, càng khiến Kỷ Trà Thần thấy cô ta thiện lương, còn Ninh Tự Thủy cô cho hẳn đội một cái nón xanh cũng có thể cho hẳn đội một cái nón xanh nữa.

Nếu Ninh Tự Thủy trong sạch giống như trước đây, thiện lương giống trước đây, bọn họ cũng không không lâm vào tình trạng này.

Kỷ Trà Thần chợt dừng suy nghĩ, sao mình có thể so sánh hai người này với nhau chứ! Đặt bát xuống, kéo chân đến eo cho Dương Lưu Vân, bình tĩnh dặn dò: "Nghỉ ngơi thật tốt, không được xem ti vi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thổ lộ chân tình

Ninh Tự Thủy để quyển sách trên tay xuống, nghiêng đầu nhìn thấy Kỷ Trà Thần chẳng biết lúc nào đứng ở trước cửa, đang nhìn chăm chăm cô. Trong ánh mắt thoáng qua một tia lo lắng, muốn mở miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Kỷ Trà Thần cũng không mở miệng, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô, nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt lạnh lùng rơi trên bụng cô.

Ninh Tự Thủy xoa xoa bụng: "Kỷ Trà Thần, chúng ta nói chuyện chút đi!"

"Nói chuyện gì?" giọng nói lạnh lẽo của Kỷ Trà Thần không một chút cảm xúc, ánh mắt sắc bén đảo quanh toàn thân cô. Vừa rồi thấy bộ dáng đọc sách của cô, rất là nghiêm túc, hết sức chăm chú, ngay cả hẳn đứng đó lâu như vậy cũng không phát hiện. Ninh Tự Thủy là như vậy, rất an tĩnh, rất ngoan ngoãn, cho cô một quyển từ điển Tân Hoa, cô cũng có thể ngồi yên tĩnh một ngày.

Nhưng tại sao một phụ nữ nhu thuận đáng yêu, nay lại trở nên sâu không lường được như vậy?

Hắn đã cho người kiểm tra cái bình hoa đó, là có người động tay chân vào nó mới có thể rơi xuống, mà bình hoa đó lại có dấu vân tay của Ninh Tự Thủy, cố tình hãm hại Văn Nhi. (đoạn này chỉ muốn đâm thẳng cha này)

Ninh Tự Thủy thấy ánh mắt hằn hắc càng lạnh lùng. Cả người không tự chủ run nhẹ một cái. Nhẹ giọng nói: "Em nguyện ý để đưa bé sinh ra làm xét nghiệm DNA với anh, nếu như đứa bé không phải con anh, em nguyện ý anh xử trí, nhưng bây giờ xin tha cho nó một mạng!"

Nếu như đứa bé, thật không phải là Kỷ Trà Thần, như vậy mặc kệ là của ai, cô đều chấp nhận. Chỉ là đứa bé là vô tội, chuyện của người lớn, không thể để nó chịu đựng.

Kỷ Trà Thần cười lạnh: "Cái này còn cần thiết sao?"

Ninh Tự Thủy ngẩn ra, trái tim xẹt qua tia tuyệt vọng. Hắn đã cho rằng đứa bé này không phải là của mình, cô nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Yêu nhau vô dụng, tương tư càng vô dụng hơn.

"Kỷ Trà Thần, anh có biết không. Trước khi gặp anh, em từng tưởng tượng sau này mình sẽ yêu người như thế nào?. Mặc kệ anh ta có thể có bao nhiêu tiền, có bao nhiêu quyền lợi; nhưng chỉ cần là thật tâm đối với em, dịu dàng săn sóc, cùng em cả đời. Là người đàn ông ôn hòa như Kỷ Gấm Sóc, nhưng. Sự xuất hiện của anh khiến cuộc sống của em hoàn toàn thay đổi."

Kỷ Trà Thần nhủ mảy, vẻ mặt không vui. Cô cứ nhiên so sánh hẳn với Kỷ Gấm Sóc, cô đang muốn chứng minh điều gì? Là cô muốn yêu người đàn ông giống Kỷ Gấm Sóc sao? Cho nên, nỗ lực ba năm của hẳn, cũng không làm cô yêu hẳn! Thật là buồn cười!

Ninh Tự Thủy không để ý biến hóa trên khuôn mặt hẳn, cúi đầu đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tiếp tục nói: "Ba năm nay, anh đối với em rất tốt, từng chút từng chút thấm vào lòng em, càng ngày càng nhiều, quá nhiều sẽ phải tràn ra. Biết bao lần em tự nói với mình, người đàn ông giống như anh không thể nào mà yêu em được, một khi yêu vào sẽ tan xương nát thịt; nhưng đối mặt với sự săn sóc dịu dàng của anh, thậm chí đôi lúc với sự lạnh lùng kinh khủng của anh, em không cách nào không chế được trái tim mình. Anh đã đem.

Nơi này lấp đầy. Anh có biết hay không?"

Kỷ Trà Thần nheo mắt phượng, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, chỉ mới hơn bốn tháng, trừ bụng to lên, trông cô rất gầy. Hôm nay, vì người đàn ông đó, lời như vậy cô cũng có thể nói được sao?

Tự Thủy của hẳn, chưa từng nói lời động chân tình như vậy.

Tiếng ghen ngào không ra, một giọt nước mắt lăn xuống. Tên da thịt trắng bệch lơ mờ xẹt, hai mắt đầm lệ.

"Kỷ Trà Thần, em yêu anh. Em nhận thua, em thực sự yêu anh." Khóc không thành tiếng, tan vỡ, không chịu đựng nổi..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Bối vì yêu!!

Kỷ Trà Thần mím chặt môi mỏng thành một đường cong, thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô. Nếu như nửa năm trước cô nói như vậy, nhất định hẳn sẽ mừng rỡ như điên, nhưng hôm nay, tâm chết rồi; đối mặt với biểu diễn "Thâm tình" của cô, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng. Cô đứng là có thiên phú diễn trò.

Cho hẳn đội nón xanh, cố ý tổn thương Vân Nhi, chỉ với những thứ này hẳn không thể tha thứ!!!

Ninh Tự Thủy khóc càng mãnh liệt hơn, bàn tay run rẩy chủ động nắm lấy bàn tay cứng ngắc của hẳn, khẩn cầu: "Thần, em van xin anh! Tin tưởng có được không, cho chúng ta một cơ hội cuối cùng. Thời gian sẽ chứng minh tâm lòng của em đối với anh, cầu xin anh!!!"

Bối vì thương hẳn, cho nên bỏ đi tự ái mà cầu hẳn, bối vì yêu, cho nên ăn nói khép nép cầu xin sự tin tưởng nơi hẳn??.

Đời này, không có người đàn ông nào có thể làm cho cô yêu đến mức điên cuồng như vậy. Điều nói, cô bé mười tám mười chín tuổi không thể nào yêu một người chân chính được, bởi vì đó sẽ là người trong lòng cô cả đời!

Bóp ——

Kỷ Trà Thần vô tình hất tay cô ra, đẩy mắt lạnh lẽo tràn qua tia chán ghét, giống như ghét bỏ cô bị hùi vậy. Tiếng nói lạnh lẽo tuôn ra: "Cầu xin tôi? Cô không xứng! Ninh Tự Thủy, cô không có tư cách cầu xin tôi! Càng không tư cách vì nghiệt chủng trong bụng cô cầu xin tôi!"

Hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Ninh Tự Thủy gấp gấp, đứng lên muốn kéo ở tay áo của hẳn, nhưng vừa bắt được tay áo của hẳn, Kỷ Trà Thần vung tay lên, Ninh Tự Thủy ngã nhào trên đất, trong nháy mắt về mặt trắng bệch. Thân thể của cô vốn đã không được tốt, sau khi bị va chạm mạnh như vậy, động đến thai nhi. Cảm giác hai đùi giữa có một cỗ nhiệt lưu đang chảy xuống.

"Thật là đau. Đau. Thần, em đau quá." Nước mắt ở trong hốc mắt tràn ra, ngược mắt cầu khẩn người đàn ông cao cao tại thượng kia. Ngón tay run rẩy nín lấy ống quần Tây của hẳn, đau khổ cầu xin: "Cầu xin anh cứu em, cứu đứa bé."

Kỷ Trà Thần, cầu xin cứu em cùng đứa bé! Van cầu anh!

Kỷ Trà Thần cúi đầu nhìn cô khổ sở cầu xin, nhìn cô thống khổ, sàn nhà nhuộm đỏ máu tươi, khẽ cúi người xuống, muốn nâng cô lên nhưng trong đầu thoáng qua vẻ đau đớn của Vân Nhi, bộ dạng kêu đau của Vân Nhi. (Vân Nhi cái NND~ bức thẳng cha này quá à! Mỗi lần vô edit muốn chửi tổ tông hẳn lên! Thật là xấu hổ có người đàn ông ngu tới mức độ này!!)

Dừng động tác , thẳng lưng lên, vô tình mở miệng: "Đau? Ninh Tự Thủy, tôi tư cách kêu đau cô cũng không có."

Bỏ lại ánh mắt lãnh khốc cùng bóng lưng, vô tình rời đi, không để Minh Tự Thủy đang giãy giụa thống khổ cùng đứa nhỏ trong bụng kia. Đó không phải là vấn đề hấn nên quan tâm (đi chết đi~ đồ đàn ông xấu xa~)

Nước mắt nóng bỏng rơi xuống. Tại sao? Tại sao em khẩn cầu như vậy... anh cũng không để ý? Tại sao???

Lòng Ninh Tự Thủy đau đớn như bị dao cắt, đau không kêu được; đó không phải nỗi đau của thân thể, mà là đáy lòng, bị người ta xé ra từng mảnh từng mảnh, vỡ hoàn toàn, cũng không liền lại được nữa. Kỷ Trà Thần, tại sao anh không tin tưởng em, không cứu em, không cho chúng ta một cơ hội cuối cùng??

Thật là đau ——

Ngón tay không còn hơi sức che bụng, cảm thấy đứa bé dần trôi đi từng chút từng chút. Con à, mẹ van cầu con đừng rời đi, đừng bỏ lại mẹ. Con à, con không thể vứt bỏ mẹ, nếu không mẹ thật không biết nên làm gì nữa.

Mùi máu tanh không ngừng lan tràn, mùi nhàn nhạt, lại nồng nặc bị thương, xua đi không được. Thất vọng cùng tuyệt vọng bao quanh, nhanh chóng bị rơi xuống vực sâu, không kéo lên được nữa

Ninh Tự Thủy chống đỡ không nổi, chậm rãi nằm xuống, ánh mắt đưa về phía cửa.

Kỷ Trà Thần, cuối cùng cũng không trở lại ! Thật không có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Sự quan tâm của hấn

Ninh Tự Thủy mở mắt, chuyện đầu tiên cô làm chính là vuốt ve bụng của mình. Cảm thấy nhô ra , lúc này mới hơi thờ phào nhẹ nhõm. Đứa bé không có việc gì, thật tốt quá.

"Vì đứa bé này, tình nguyện cùng Kỷ thiếu gia trở mặt, đáng giá không?" Giọng nói lạnh lùng của Thuộc Vũ Hiên, sự lạnh nhạt trong mắt có chút không hiểu. Cha của đứa bé này rốt cuộc là người nào? Có thể khiến cho Ninh Tự Thủy không tiếc gì mà duy trì! Ngay cả khát vọng mãnh liệt muốn sinh đứa bé này ra? Nếu như không phải là ý chí của cô kiên định, đứa bé của cô đã sớm không giữ được.

Ninh Tự Thủy rừ mắt, nước mắt quay ngược. Nhịn không khóc, cũng không giải thích. Toàn bộ thế giới sẽ không tin tưởng cô, coi như cô giải thích đến khô cổ. Thì có giải quyết được gì?

Thấy cô trầm mặc, Thuộc Vũ Hiên cũng không tiện nói gì."Cô đã hôn mê ba ngày, ở lại chút nữa y tá sẽ đưa đồ ăn cho cô, nghỉ ngơi thật tốt."

"Cám ơn." Phát sốt ba ngày, không có chết, chỉ là giọng hơi khan đi, cũng coi như cô may mắn.

Sau khi Thuộc Vũ Hiên đi khỏi không lâu có người đi tới, Ninh Tự Thủy cho là y tá, không ngần ngại nhàn nhạt mở miệng: "Tôi không có khẩu vị, cô để một bên đi!"

"Không ăn đồ, làm sao khỏi bệnh?" Tiếng nói thanh nhã vang lên, khiến Ninh Tự Thủy giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy hấn, không khỏi sùng sốt: "Làm sao anh biết chỗ này?"

Người đàn ông bùng cháy ngồi xuống, cười rất dịu dàng. Vừa thay cô quấy cháo trắng, vừa mở miệng: "Ba ngày trước nhìn thấy cô vào bệnh viện, cho nên thừa dịp hôm nay không có ai lên đến thăm, ăn một chút sẽ tốt hơn!.."

Ninh Tự Thủy được hấn đỡ ngồi dậy, nghi ngờ: "Anh ở gần đây?"

Người đàn ông cười không nói, đem chén nhét vào tay cô. Ánh mắt ý bảo cô ăn nhanh một chút.

Ninh Tự Thủy ăn rất chậm, ánh mắt dán trên người hấn quan sát. Trên người hấn có một loại hơi thở ôn hòa, không nhiễm một tia bụi bẩn, sạch sẽ thuần khiết; cũng không hỏi chuyện riêng của cô, cũng không hỏi thân phận của cô, trừ tên hấn không có để ý đến bất cứ thứ gì khác.

"Tôi Còn không biết tên anh là gì?"

"Tôi không muốn lừa dối cô, nhưng bây giờ tôi không thể nói cho cô biết. Chẳng qua tôi đồng ý với cô, một ngày nào đó, cô sẽ biết. Hơn nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cô." Người đàn ông nghiêm túc ngắm nhìn cô, lời thề son sắt.

Ninh Tự Thủy khép hờ mắt, suy nghĩ một chút gật đầu: "Tôi biết rồi. Anh không muốn nói tôi sẽ không miễn cưỡng. Chỉ là —— anh không nên tìm tôi nữa sẽ gặp nguy hiểm."

Đôi môi đỏ thắm của người đàn ông nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt trời như tỏa ra ở đáy mắt: "Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân. Cô cũng tự chăm sóc tốt cho mình, hiểu chưa?"

Ninh Tự Thủy gật đầu một cái! Đưa mắt nhìn hẩn đi ra ngoài, không tới một phút, Bạch Kỳ đưa thức ăn tới, thấy trên bàn để chén không, nghi ngờ: "Vừa có người đến thăm cô sao?"

Ninh Tự Thủy kéo chăn, tránh ra ánh mắt của cô nói: "Tôi đói bụng nên kêu y tá mang chút đồ ăn tới."

Bạch Kỳ như suy nghĩ gì đó sau gật đầu, đem thức ăn vừa mang tới đi, xoay người ra khỏi phòng bệnh ném vào thùng rác. Lập tức bấm số điện thoại thư phòng Kỳ gia: "Thiếu gia, tôi phát hiện cô chủ có cái gì không đúng, ừ." (Mỗi lần đến khúc có thằng cha này lại muốn lôi hẩn ra đầm đầm đầm!!! Nát đầu thì thôi... Ah~)

Trong lòng Ninh Tự Thủy có một chút lo lắng, không biết vừa rồi hẩn đi ra ngoài có bị Bạch Kỳ trông thấy không. Có thể khiến Kỳ Trà Thần hiểu lầm lẫn nữa không?

Thương thế của Dương Lưu Vân đã tốt lên, có thể xuống giường. Biết Ninh Tự Thủy ở bệnh viện, đòi phải tới thăm cô, Kỳ Trà Thần cũng không cản được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Người người thương hẩn (1)

"Tự Thủy, cô không sao chứ? Đứa bé có khỏe không?"

Ninh Tự Thủy ánh mắt cảm kích nhìn cô, gật đầu: "Lần trước còn phải cảm ơn cô. Không phải vậy." (chị Thủy đoạn này vẫn ngu quá!!! Aiz)

"Cô với tôi còn khách khí gì chứ! Cô là vợ của Thần, vậy chính là người nhà của tôi! Cứu cô là việc nên làm, đừng nói những lời khách sáo như thế!" Dương Lưu Vân ngắt lời cô, ngồi ở trên ghế gọt táo.

Ninh Tự Thủy chần chờ thật lâu, cuối cùng không nhịn được mở miệng: "Thật ra thì —— cô yêu Kỳ Trà Thần, có phải hay không!" Thật ra điều này không cần mở miệng hỏi, chỉ cần có mặt đều nhìn ra được.

Dương Lưu Vân tay cứng đờ, trên mặt rất nhanh khôi phục nụ cười: "Sao vô duyên vô cớ lại hỏi cái này. Quả táo rất nhanh sẽ gọt xong."

"Vậy tại sao cô không trở lại sớm một chút?" Ninh Tự Thủy giọng nói mát mát ngắt giọng cô ta, nếu như Dương Lưu Vân trở về sớm chút, có lẽ Kỳ Trà Thần cũng sẽ không chọn cô, có lẽ mọi chuyện hiện tại sẽ không xảy ra. Nhưng —— như vậy cô sẽ biến thành cái dạng gì?

Dương Lưu Vân buông con dao cùng quả táo xuống, chăm chú nhìn cô, mở miệng nói: "Tôi nhận được tin tức thì hai người đã kết hôn. Tất cả đều chậm."

Ninh Tự Thủy ngẩn ra, cho dù đã sớm đoán được, nhưng nghe được chính miệng Dương Lưu Vân thừa nhận, vẫn cảm thấy đau khổ. Cô ta yêu hẩn, họ yêu cùng một người đàn ông.

Hốc mắt Dương Lưu Vân hơi đỏ, ngửa đầu nhìn trần nhà mấy phút đồng hồ, sau thu lại tầm mắt giống như thu lại toàn bộ đau khổ. "Mặc dù không hiểu vì sao Thần lại chọn cô, nhưng mấy ngày nay tôi hiểu biết rõ, Thần cùng cô không vui vẻ. Đây cũng là nguyên nhân tôi ở lại. Tôi chỉ muốn Thần thật vui vẻ, vì anh ấy chuyện gì tôi cũng nguyện ý làm."

"Cô hận tôi sao?" Nếu như không có mình, có lẽ Dương Lưu Vân cùng Kỳ Trà Thần sẽ là một đôi người người hâm mộ~.

Dương Lưu Vân nhún vai, bĩu môi nói: "Không thể nói là hận, chỉ là ghen tỵ. Rất ghen tỵ, người đàn ông ưu tú như Thần, người gặp người thích người đàn ông, đột nhiên giữa đường chạy ra một người phụ nữ chiếm lấy Thần, là ai cũng sẽ bất bình. (Con này nó đang nói nó~ *bực)

Nhất định. Nhưng khi tôi thấy cô thì lại không ghen tỵ. Bởi vì cuộc sống của các người không hạnh phúc, chuyện vì sao hai người kết hôn tôi rất rõ ràng. Ba năm nay, Thần cũng không giới thiệu cô với bạn bè, chưa bao giờ công nhận thân phận của cô, thời gian hai người ở chung không nhiều.

Từ trước tới giờ cũng không hiểu rõ lẫn nhau, vội vội vàng vàng kết hôn; cũng chỉ vui đùa nhất thời của Thần, hai người sớm muộn gì cũng sẽ tách ra. . . .

Một lời sắc bén đem toàn bộ vấn đề giữa cô và Kỳ Trà Thần nói ra. Đúng a! Sống chung ba năm, thời gian bọn họ có thể cùng nhau rất ít, hẳn đối với cô dịu dàng sẵn sốc, nhưng cô chưa từng hiểu rõ về Kỳ Trà Thần.

Thậm chí ngay cả hẳn thích ăn cái gì cô cũng không biết.

Dương Lưu Vân lại tiếp tục gọt táo, giọng buồn lòng: "Tôi sẽ không làm gì cô, cứ cô chỉ vì nghi ngờ đứa bé đó là của Thần; chỉ cần Thần vui vẻ, tôi sẽ vui vẻ. Cho nên, cô cũng đừng để phòng tôi sẽ khích bác cô và Thần ly hôn." (sẽ không ư? Chém vừa thôi!!)

Ninh Tự Thủy sững sờ, vội vàng lắc đầu: "Tôi không có ý này. Tôi chỉ là Chỉ là. . . ."

"Tôi hiểu biết rõ trong lòng cô đang suy nghĩ gì." Dương Lưu Vân thiện giải nhân ý thay cô nói: "Cô dù sao cũng là vợ của Thần, quan hệ của hai người có luật pháp thừa nhận và bảo vệ. Nhưng người vợ nào có thể chịu được bên cạnh chồng mình có người phụ nữ khác thân mật như vậy. Trong lòng không thoải mái là bình thường, điều này cho thấy cô rất thích Thần."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Người người thương hẳn (2)

Ninh Tự Thủy cắn môi, có lẽ trước kia cô quá xem thường Dương Lưu Vân. Cô ta rất thông minh, chuyện gì cũng có thể nhìn thấu.

Dương Lưu Vân gọt xong táo đưa cho cô, vỏ táo từ đầu đến cuối cũng không dứt đoạn. Khóe môi nở nụ cười tùy ý: "Ăn chút trái cây đối với thân thể rất tốt!"

Ninh Tự Thủy chần chờ nhận lấy, nhìn cô ta đứng lên, lau tay, kéo cửa ra. Đến cửa rồi lại đột nhiên dừng bước, quay đầu thần nhiên cười, âm áp nhắc nhở: "Phụ nữ yêu Thần đều rất đáng thương. . . . Kết quả của cô nhắc nhở cho tôi biết, trên thế giới này ngoại trừ Dương Lưu Vân tôi ra, không có người nào có thể chịu được Thần."

Rầm——

Quả táo trong tay rơi xuống đất, lăn ra cửa, mà bóng hình xinh đẹp đã biến mất không thấy.

Kỳ Trà Thần, người đàn ông mà người gặp người thích! Tìm lại bắt đầu quặn đau! Không cho phép nghĩ, Ninh Tự Thủy! Mà không thể muốn hẳn được nữa, câu nói kia sao tàn nhẫn, vứt bỏ mây, hoàn toàn không để ý đến chết sống của mây, mà không thể muốn người đàn ông tàn khốc vô tình như vậy được!!!

Đau đến trắng bệch khuôn mặt, quật cường cắn môi dưới, nỗ lực không nghĩ về người đàn ông đó.

Con à!! Mẹ chỉ còn lại mỗi con thôi. .

"Tôi tới Hàn Quốc thì chuyện đã xảy ra." Đường Diệc Nghiêu áy náy đứng bên cạnh Kỳ Trà Thần, chuyện này lại bị hỏng.

Kỳ Trà Thần nhíu mày, giọng nói lạnh lùng: "Xác định người đã chết sao?"

"Lúc ấy xe đâm thẳng xuống vách đá, nếu không chết, nhưng bị dòng nước xiết đánh thẳng vào, sợ rằng cũng khó sống." Đường Diệc Nghiêu phỏng đoán, cũng không thể xác định.

"Tiếp tục tìm cho tôi. Mặc kệ như thế nào, sống, tôi muốn nhìn thấy người, chết, tôi cũng phải thấy xác." Kỳ Trà Thần âm thầm thờ dài, tiếp tục căn dặn: "Chuyện này tạm thời chìm xuống, không thể để cho cô ấy biết."

Đường Diệc Nghiêu tự nhiên biết "Cô ấy" chỉ là ai! Nếu để cho Ninh Tự Thủy biết mình mẹ đã chết, sợ rằng cô cũng sẽ sống không sống nổi.

Đi ra khỏi thư phòng nhìn thấy Dương Lưu Vân, gật đầu cười một tiếng: "Dương tiểu thư!"

Dương Lưu Vân cười rục rịch, chủ động ôm lấy cánh tay của hắn: "Anh Nghiêu, sao lại khách khí với em thế!"

Đường Diệc Nghiêu hai mắt cũng sắc lên, trong giọng nói cung kính khó có thể che giấu dịu dàng: "Cô là tiểu thư, tôi chỉ là thủ hạ của Kỳ thiếu gia!"

Dương Lư Vân chau môi lên: "Hồi còn nhỏ anh đều ôm em, khi đó thật tốt. Hiện tại không tốt chút nào."

Đường Diệc Nghiêu cười yếu ớt không nói. Chuyện đã qua, đã trở thành quá khứ. Cho dù hắn có nhớ đến đi nữa, cũng chỉ là đã từng. Hôm nay, cô là tiểu thư, hắn chỉ là thủ hạ của Kỳ Trà Thần.

"Anh và Thần nói xong rồi? Em có thể đi vào chưa?" Dương Lư Vân bên cạnh phỏng đoán, thật ra thì cô ta muốn biết Đường Diệc Nghiêu trong khoảng thời gian này đi nơi nào, làm chuyện gì.

Đường Diệc Nghiêu gật đầu: "Ừ. Cô có thể đi vào tìm Kỳ thiếu gia!"

Dương Lư Vân cùng hắn gấp thoáng qua, đi đến cửa nhìn không được quay đầu lại, gọi hắn: "Anh Nghiêu."

Đường Diệc Nghiêu dừng bước lại.

"Thần, có phải đã hết thương Ninh Tự Thủy không?" Đáy mắt Dương Lư Vân xẹt qua tia cầu xin, buồn khổ nhìn hắn, giống như đáp án của hắn rất quan trọng.

Đường Diệc Nghiêu biết rõ mình không nên lăm lăm, nhưng trước mặt hắn không phải ai khác. Mà là Dương Lư Vân, đó đã từng là bảo bối do một tay hắn che chở. Do dự mấy giây, mở miệng: "Tôi không biết Kỳ thiếu gia yêu hay không, nhưng Kỳ thiếu gia đối với cô ấy không hạ được quyết tâm"

Dương Lư Vân hiểu biết, gật đầu, không làm khó hắn. "Cảm ơn anh Nghiêu! Em biết rõ nên làm thế nào." Đẩy cửa vào, không nhìn Đường Diệc Nghiêu thêm cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Lùng bắt gian phu (1)

Đường Diệc Nghiêu đáy mắt xẹt qua một tia mắt mát, ním chặt môi không nói thêm lời nào. Lúc mới bắt đầu hắn đã hiểu rõ, Dương Lư Vân 12 tuổi mới nhỏ như vậy, nhưng đã hiểu được yêu người nào. Cô yêu Kỳ Trà Thần, mà hắn chỉ có thể đứng sau bọn họ, bảo vệ bọn họ.

Bầu trời trong xanh nắng ráo, Ninh Tự Thủy tự mình ra khỏi phòng bệnh kiếm một chỗ ngồi xuống, cảm thụ tốt đẹp chính là không khí cùng thời tiết. Ở Kỳ gia, cô chỉ là một khúc gỗ, bị không chế bị theo dõi, ở bệnh viện lúc này dù chỉ có mình cô, nhưng ít ra cô được hít thở thoải mái.

Áo khoác rộng thùng thình bồng phũ lên vai cô, nghiêng đầu nhìn thấy người đàn ông, khẽ mỉm cười: "Cảm ơn."

Người đàn ông ở bên cạnh cô ngồi xuống, thay cô cài nút áo, giọng nói quan tâm: "Mặc dù thời tiết tốt, nhưng không thể mặc phong phanh, đừng để bị cảm."

"Tôi biết rồi. Tôi sẽ chăm sóc mình thật tốt, không vì thân thể của mình, cũng phải vì đứa bé trong bụng!" Ninh Tự Thủy đưa tay xoa xoa bụng, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười hạnh phúc. Không biết vì cô có một loại trực giác, đứa bé này là của Kỳ Trà Thần. Hơn nữa mỗi lần tìm quần áo thì chỉ cần nghĩ tới đứa bé, sẽ không thấy đau nữa, cái gì cũng có thể nhẫn nại.

"Lớn như vậy, còn mấy tháng nữa là ra đời rồi đi!" Ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng roi trên bụng cô, rất cẩn thận, như sợ cô sẽ vỡ vụn vậy.

Ninh Tự Thủy cười: "Anh không cần phải cẩn thận như vậy, không sao! Anh có thể sờ mà, thỉnh thoảng nó cũng đá tôi!"

"Là bé trai sao?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Không biết. Mặc kệ là con trai hay con gái tôi đều yêu nó. Muốn để cho mình một bất ngờ."

Người đàn ông cười dịu dàng, lấy sợi dây chuyền từ trên cổ, nhét vào trong lòng bàn tay của cô: "Đây coi như là lễ ra mắt cho đứa bé."

Ninh Tự Thủy nhìn kỹ cũng biết sợi dây chuyền này rất mắc tiền, đem dây chuyền trả lại cho hắn. "Xin lỗi, dây chuyền quý giá như vậy tôi không thể nhận. Anh có thể theo tôi nói chuyện phiếm, tôi đã rất cảm kích anh. Tại sao có thể nhận đồ vật của anh nữa?"

Người đàn ông đẹp như tranh vẽ nhìn mảy: "Đây là tôi đưa cho đứa bé, không phải cô. Hãy cầm lấy, tôi có việc gấp rồi đi một chút. Ngộ nhớ cô có xảy ra chuyện gì, còn có thể ứng phó."

"Anh phải đi?" Ninh Tự Thủy sững sờ, trong lòng có chút mất mát. Một ngày nay, người đàn ông này sẽ bớt chút thời gian đến thăm cô. Hai người giống như bạn bè bình thường, nói chuyện trên trời dưới đất, cô rất thích nói chuyện phiếm với người đàn ông mặc dù xa lạ này, hình như bọn họ đã từng quen biết nhau rất lâu trước đó. Đối với cách nhìn người hay sự việc, đều nhất trí.

Người đàn ông đẩy mắt xẹt qua một tia âm trầm, gật đầu: "Ừm! Có chuyện rất quan trọng chờ tôi xử lý, cô phải chăm sóc thật tốt mình. Không thể không bảo vệ bản thân mình."

"Tôi biết rồi. Vậy anh có trở lại không?" Ninh Tự Thủy không nhận được hồi i. Thật vất vả mới có người bạn hợp ý, cô không muốn mất đi như vậy.

"Tôi nhất định sẽ trở về." Người đàn ông lộ ra nụ cười ấm áp, còn chưa mở miệng nói gì. Về mặt Ninh Tự Thủy chợt hốt hoảng, đứng lên, níu lấy tay áo của hắn nói: "Anh đi mau!"

"Thế nào?"

"Hắn tới." Ninh Tự Thủy đứng trước mặt người đàn ông, ánh mắt nhìn chiếc xe đang từ từ tiến đến, là Kỳ Trà Thần không sai. Hắn làm sao đột nhiên tới? Ngộ nhớ bị nhìn thấy cô cùng người đàn ông xa lạ ở chung một chỗ, nhất định sẽ hiểu lầm. Cô không thể liên lụy người khác!

Người đàn ông nhìn theo ánh mắt của cô, nhất thời hiểu. Cúi đầu, ánh mắt tràn đầy lo lắng: "Vậy còn cô?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lùng bắt gian phu (2)

"Tôi không sao. Yên tâm đi! Hắn sẽ không thương tổn tôi!" Lúc nói những lời này, ánh mắt Ninh Tự Thủy nháy nháy. Những lời này có bao nhiêu có độ tin cậy, ngay cả cô cũng không biết. Lần trước nếu không phải Bạch Kỳ ngăn lại, sợ rằng cô đã sớm bị Kỳ Trà Thần bóp chết.

Người đàn ông thở dài một cái. Hôm nay hắn vẫn không thể cùng Kỳ Trà Thần xung đột chính diện, chỉ có rời đi trước. Như vậy đối với Ninh Tự Thủy hay với hắn đều tốt nhất, bàn tay vỗ vỗ bả vai của cô: "Vậy cô cẩn thận một chút, tự chăm sóc tốt cho mình. Tôi làm xong việc sẽ trở về tìm cô."

Ninh Tự Thủy gật đầu, không kịp nói thêm điều gì, hắn đã rời đi. Xe của Kỳ Trà Thần ngừng lại, một nhóm người đi tới đây. Đi theo phía sau hắn là một nhóm người, hùng hục đi về phía cô, giống như là cố ý tới bắt cô.

Kỳ Trà Thần nhìn áo đàn ông trên người cô, ánh mắt không khỏi lướt lên trên, dần dần lạnh lùng. Cắn răng nghiến lợi: "Người đàn ông kia đâu?"

Ninh Tự Thủy không nhìn hắn, có lẽ đã đi xa. Ổn định tinh thần: "Tôi không biết anh đang nói đến điều gì."

Kỳ Trà Thần ánh mắt lạnh lùng lướt đi, bàn tay nhanh chóng cởi áo trên người cô, ném xuống đất. "Gian phu! Ở bệnh viện các người không đủ thời gian hoan nhạc, tôi có thể mời hai người về nhà từ từ ôn chuyện!" Cố ý nhấn mạnh hai chữ "Ôn chuyện". Tức giận tím mặt, xa xa nhìn thấy cô và một người đàn ông đứng chung một chỗ, nhưng bây giờ lại lên tiếng phủ nhận.

Người đàn ông kia nhất định chính là gian phu của cô!

Ninh Tự Thủy bị động tác thô lỗ của hắn làm giật mình, không đứng vững thiếu chút nữa té trên mặt đất. Tay gãi gao níu lấy quần áo, ánh mắt quật cường nhìn hắn: "Mặc kệ anh có tin hay không, tôi cùng hắn chỉ là bạn bè quan hệ. Chuyện này cùng hắn không có một chút quan hệ."

Cư nhiên cũng gian phu nói chuyện?

Gân xanh trên trán Kỳ Trà Thần nổi lên, nhíu mày cười lạnh: "Đường Diệc Nghiêu, lục soát cho tôi, tôi không tin hôm nay lại để cho gian phu chạy mất."

Ninh Tự Thủy cả kinh, ánh mắt cầu khẩn nhìn Đường Diệc Nghiêu nhưng hắn lại làm như không thấy. Mang theo một đám đông tìm tới bệnh viện, mà Kỳ Trà Thần vẫn đứng nguyên tại chỗ cùng Ninh Tự Thủy bốn mắt thẳng tắp nhìn nhau. Nếu như nói, trước kia đối với cô còn một chút tình nghĩa, thì giờ phút này, thấy cô cùng người đàn ông đó đứng cạnh nhau một chút tình nghĩa cũng mất sạch.

Nhịp tim Ninh Tự Thủy đập nhanh, đẩy mắt chợt lóe lên lo lắng. Không biết hắn đã đi chưa, hiện tại Kỳ Trà Thần tức giận như vậy, ngộ nhớ bị bắt được, ngay cả mạng sống cũng không giữ nổi.

Kỳ Trà Thần giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nụ cười bí hiểm: "Rất lo lắng cho tình nhân của cô? Chẳng lẽ không giới thiệu cho tôi biết chút sao?"

Hả?" Ngón tay vòng quanh qua sợi tóc mềm mại của cô, dùng sức kéo khiến da đầu của cô hơi đau.

Ninh Tự Thủy ánh mắt bất lực, giọng nói chân thành cầu khẩn: "Kỷ Trà Thần, chuyện này là chuyện giữa tôi và anh. Tôi cùng hấn không có cái gì, ngay cả tên của hấn là gì cũng không biết. Anh đừng lãng phí thời gian tổn thương người vô tội!"

"Vô tội?" Kỷ Trà Thần đối với hai chữ này rất bất mãn. Nhíu mày nói: "Không có hấn, nghiệt chủng trong bụng cô từ đâu tới?" Bàn tay dọc theo cổ của cô đi xuống, cuối cùng dừng lại trên bụng của cô! Đáy mắt xẹt qua tia độc ác, hung tàn đáng sợ.

Ninh Tự Thủy quật cường cắn môi, về đũa bé, cô không muốn nói cũng không có sức giải thích nữa.

Hai người giằng co một hồi, Đường Diệc Nghiêu dẫn người trở lại, lắc đầu: "Không tìm thấy kẻ nào."

Ánh mắt Kỷ Trà Thần lướt lên, vẻ mặt không vui. Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội thiếu chút nữa có thể bắt được người đàn ông kia rồi, cứ nhiên để cho hấn chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tin vui vô tình

Ninh Tự Thủy nghe thấy Đường Húc Nghiêu nói vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ lo lắng an nguy của hấn, nhưng không biết hành động của cô trong lúc này, ở trong mắt Kỷ Trà Thần toàn bộ là nhục nhã cùng phản bội.

"Nếu thân thể đã tốt rồi, theo tôi trở về!" Kỷ Trà Thần lạnh lùng mở miệng.

Trở về Kỷ gia? Mỗi ngày nhìn hấn cùng với Dương Lưu Vân nói nói cười cười sao? Không...không được!

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Tôi. Ta không muốn về! Ở bệnh viện tốt vô cùng, thân thể tôi không tốt cần ở lại bệnh viện quan sát."

"Ninh Tự Thủy, cô không có tư cách cùng tôi nói mấy cái này." Mặt Kỷ Trà Thần lộ ra tia âm trầm, cầm lấy tay cô vừa lỏng vừa kéo nhét vào trong xe. Thủ hạ muốn đi theo, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Kỷ Trà Thần hù dọa đứng nguyên tại chỗ không dám động.

Cửa xe khóa chặt, Kỷ trà Thần nghiêng đầu ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm cô, thâm trầm sâu thẳm, tà mị bảy phần. Giống như dã thú đói bụng từ rất lâu nhìn thấy thức ăn mỹ vị vậy.

Ninh Tự Thủy sợ hãi cuộn người lại, mở miệng âm thanh đều đang run rẩy: "Anh. Anh muốn làm cái gì?"

Ánh mắt khinh miệt của Kỷ Trà Thần quét qua bụng của cô, khóa bờ môi nhỏ của cô lại, trong đầu thoáng qua tiêu hồn của ngày đó, bụng dưới đầy nhiệt nóng bỏng.

"Lấy lòng tôi." Ba chữ lạnh lẽo vang vọng trong buồng xe vang vọng.

Ninh Tự Thủy cứng người, lắc đầu: "Không —— tôi không muốn!" Tay nắm lấy tay cầm cửa, muốn trốn.

Kỷ trà Thần động tác nhanh hơn, cầm giữ cổ tay của cô, giọng nói trầm xuống: "Ninh Tự Thủy, cô không có lựa chọn khác! Nếu không lấy lòng tôi, hoặc là còi! Nếu như cô muốn tôi làm cho nghiệt chủng trong bụng cô ra ngoài bây giờ, tôi không ngại!"

Rõ ràng không muốn nói những lời tổn thương cô như vậy, nhưng lời nói hôm nay của cô..., cử chỉ của cô, điều duy nhất chưa nói là phản bội hấn. Vậy hấn vì sao còn phải đồng tình thương hại một người phụ nữ phản bội mình?.

Nước mắt đầy tràn ở hốc mắt, không thể tin nhìn hấn, khàn khàn: "Tại sao?"

"Không muốn nghiệt chủng trong bụng cô có chuyện, thì nhanh chút." Kỷ Trà Thần cổ họng căng thẳng, lời nói gấp gáp.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt mà xuống, rơi vào trong lòng bàn tay. Vì bảo bảo, cô phải lựa chọn! Kiêu ngạo của cô, tự ái của cô đã sớm không còn sót lại chút gì.

Kỷ Trà Thần, chà đạp tôn nghiêm của tôi như vậy, rất vu vơ sao?

Ngón tay ngọc thon dài run rẩy kéo khóa quần của hấn ra, cởi quần lót xuống, cúi đầu há miệng nhỏ, ngậm phái nam của hấn, lập tức đầy miệng nhỏ nhả

Không đợi cô làm động tác kế tiếp, Kỳ Trà Thần đã co rúm thân thể, nam căn đi loạn trong miệng cô, dường như muốn xuyên qua cổ họng cô.

"Ừm. . . ." Mùi vị cổ quái, đau đớn, khiến Ninh Tự Thủy rất không thích ứng được, dạ dày nhộn nhạo, thậm chí muốn ói. Nhưng thứ dính dính đó vẫn ở trong miệng cô, vô lực phản kháng.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần trở nên nóng bỏng, hô hấp gấp rút. Không không chế nổi mình co rút người nhanh hơn. Cái miệng nhỏ nhắn của cô so với phía dưới càng thêm nóng bỏng, khít khao, khiến cho hân liên tiếp mất khống chế.

Ninh Tự Thủy theo bản năng ngậm miệng lại, hàm răng cắn trên phái nam nóng bỏng.

Mồ hôi hột dọc theo khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng chảy xuống, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ bé của cô, dường như đang hoài nghi cô đang dụ dỗ hân sao. Cự nhiên trêu đùa hân như vậy.

Cuối cùng cũng thẳng đến, mồm mọng nóng bỏng bắn ra, khiến cho miệng cô đầy những thứ Lại một lần nữa bị buộc nuốt vào trong bụng. Lần này, Kỳ Trà Thần mới nhân từ mở cửa xe, vị ngại ngại khó chịu, cô chật vật không chịu nổi, Kỳ Trà Thần ướt nhẹp.

Không cần phải nói, tất cả mọi người có thể đoán được bọn họ vừa có trận chiến kịch liệt như thế nào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Đêm khuya triền miên (1)

Nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, Ninh Tự Thủy người cuộn lại ở ghế sau, đầu không dám ngẩng lên nhìn bất cứ người nào. Là hân cố ý, cố ý trước mặt nhiều người như vậy nhục nhã cô! Tất cả mọi người sẽ cho rằng cô là một dâm nữ!

Là cô phản bội Kỳ thiếu gia, là ác nhân, tội đáng chết vạn lần.

Nhục nhã như vậy, gần như khiến cô bất lực muốn chết đi! Nếu như không có đứa bé trong bụng này!

"Lái xe!" Kỳ Trà Thần sửa sang xong y phục, chỉnh tề ngồi bên cạnh ghế lái, căn dặn tài xế, giống như chưa từng có gì xảy ra.

Tài xế lên xe không có vẻ mặt gì, mở cửa xe, mùi hoan ái dần dần biến mất; xe như mũi tên lao thẳng đường cao tốc. Không nhìn nhiều, không hỏi thêm một câu.

Ninh Tự Thủy khẽ nghiêng đầu, thấy phong cảnh xinh đẹp bên ngoài, mắt khô khốc; có lẽ, nước mắt của cô đã khô cạn đi rồi! Tay, không kiềm chế được đưa tay vuốt bụng, con à, lòng mẹ rất đau!

Kỳ Trà Thần nhìn qua gương chiếu hậu thấy động tác của cô không khỏi nhíu mày. Cô lại nhớ nhung người người đàn ông kia, cố sống cố chết che chở nghiêm chỉnh trong bụng, phụ nữ đáng chết đáng chết! Tất cả đều là cô tự tìm! Thu hồi những thương hại cùng đồng tình không nên có, khuôn mặt lại trở nên lạnh lẽo.

——tuyển phân cách hoa lệ——

"Anh Kỳ, đã lâu không gặp." Dương Lưu Vân đối với Kỳ Gấm Sóc rất kính trọng mặc dù Tiểu Ngư Nhi không thích cô.

Kỳ Gấm Sóc ánh mắt tán thưởng nhìn Dương Lưu Vân gật đầu: "Lưu Vân thật là càng lớn càng xinh đẹp rồi."

Tiểu Ngư Nhi đứng bên cạnh hân không vui lắm bầm mấy tiếng, nơi nào đẹp nhất, còn không bằng một móng tay của Ninh Tự Thủy. Ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Kỳ Trà Thần: "Này, tại sao không mang theo Tự Thủy tới hả?"

Kỳ Trà Thần nâng ly rượu lên, một thân tây trang hoa nhã, thần sắc lạnh lùng. "Nơi này không thích hợp với cô ấy."

"Là muốn cô ấy ở trong nhà ngây ngốc, bên ngoài ong bướm đi" Ánh mắt liếc Dương Lưu Vân một cái, trừng Kỳ Gấm Sóc: "Đàn ông các người đứng là một dạng, sắc phôi!" Xoay người, đi.

Dương Lưu Vân nở nụ cười không nhìn được, hỏi Kỳ Gấm Sóc: "Có phải cô ấy hiểu lầm cái gì không? Em không biết cô thế nào lại có thành kiến với em nhiều như vậy." Kỳ Trà Thần mang cô ta tới bữa tiệc này, cô ta cũng rất bất ngờ.

Kỳ Gấm Sóc thu hồi ánh mắt cung chiêu lại, xin lỗi cười: "Xin lỗi, cô ấy bị tôi làm hư rồi. Tính khí của đứa nhỏ, chớ để ý."

Dương Lư Vn lắc đầu: "Không có việc gì."

Ký Trà Thần quét mắt một vòng, đáy mắt liên tục thay đổi, khách ra vào như nước, nhằm chán. Tại sao mang Dương Lư Vn tới đây? Hình như là bởi vì Ninh Tự Thủy gần đây đều không xuất hiện, giam mình trong phòng. Hắn lại không muốn chủ động đi gặp cô, như vậy cố ý đem Dương Lư Vn tới đây giải sầu, thuận tiện nhìn xem mình có chuyện gì muốn làm.

Dương Lư Vn khéo léo an tĩnh đi theo bên cạnh hắn, cùng với hắn xã giao, hàn huyên; so với Ninh Tự Thủy, ở phương diện giao tiếp này Dương Lư Vn rất khéo léo dịu dàng, nói chuyện tự nhiên, lão luyện không giống với cô gái hai mươi tuổi. (A phi~ con quý cái tu luyện thành tinh thì có!!!)

Hơn nửa đêm, hai người bọn họ mới về nhà. Ký Trà Thần mặc dù uống rất nhiều, nhưng vẫn chưa đến mức say. Đến giữa cửa, ánh mắt quét qua ánh đèn trong khe cửa, lòng đầy nghi hoặc, trẻ như vậy còn ai ở phòng của hắn?

Đẩy cửa ra, nhìn thấy bóng lưng gầy quay lưng lại với hắn, áo ngủ màu trắng mỏng manh; tóc dài như thác nước rủ xuống, che kín da thịt trắng nõn, như ẩn như hiện; trong không khí hình như cũng tràn ngập hương hoa nhài thơm mát.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đêm khuya triền miên (2)

Ninh Tự Thủy giật mình, vừa lúc quay người lại thấy quần áo rơi trên đất. Đôi mắt sợ hãi nhìn hắn, cô không ngờ tối nay hắn sẽ trở về, hắn không phải là cùng Dương Lư Vn đi ra ngoài sao?

Ký Trà Thần thấy cô không trả lời, đi tới trước mặt cô, mở miệng lần nữa: "Là ai cho cô tự tiện vào phòng tôi?"

Ninh Tự Thủy ánh mắt nhu nhược rất uất ức, nhặt quần áo rơi trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Em chỉ là không ngủ được, thấy người giúp việc đưa đồ vào, em chỉ ;là giúp anh."

"Cô tới quấy rầy tôi sao?" Ký Trà Thần nâng cao giọng.

"A." Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, đôi mắt cô kinh ngạc nhìn lại ánh mắt đang rực lửa của hắn, theo ánh mắt của hắn cúi đầu nhìn thấy dây áo ngủ của cô bị buông lỏng, không mặc áo lót nên bầu ngực, như ẩn như hiện. Rùng mình một cái, vội vàng buộc lại dây áo. Lắc đầu: "Không phải. Em đi ngủ đây, anh cũng nghỉ sớm một chút."

Thật là quá đen đủi, cô chỉ là không ngủ được, có chút nhớ hắn, dù sao cũng đã hơn một tuần cô chưa gặp hắn. Buổi tối nghe Bạch Kỳ nói bọn họ ra ngoài, cho nên cô mới dám vào phòng hắn. Không ngờ bị hắn bắt quả tang.

Trong nháy mắt, Ký Trà Thần bắt được cổ tay của cô, thuận thế kéo cô vào ngực mình, bàn tay nóng bỏng ôm lấy vòng eo mỹ lệ của cô khiến cô dán chặt vào người hắn, dục hóa dưới bụng bùng lên.

Ninh Tự Thủy chưa hoàn hồn, bờ môi anh đào mềm mọng nhanh chóng bị hắn chiếm lấy, cánh môi run rẩy như đôi hồ điệp dừng trên bầu ngực cô, bá đạo mà chiếm lấy từng chút từng chút của cô, khiến từng ngách nhỏ trong cô thấm đẫm mùi rượu nhàn nhạt.

Thân thể nhỏ nhắn của Ninh Tự Thủy bị choáng váng, đại não trống rỗng, tay chân luống cuống, mặc cho hắn một lần lại một lần dùng môi phác họa lại đôi bông đào, mặc cho từng trận khoái cảm truyền khắp toàn thân. Đẩy hắn ra? Nhưng bờ ngực ấm áp của hắn ôm lấy cô khiến cô lưu luyến, không thể buông ra được.

Một lúc lâu sau, Ký Trà Thần rốt cuộc mới thỏa mãn rời cánh môi cô đi, trên nở một nụ cười thỏa mãn, ngón tay sờ nhẹ lên cánh môi anh đào của cô dần đi xuống xương quai xanh, dục hóa ngày càng lớn. Cho dù có bầu, vóc người cô có chút biến dạng, nhưng lại rất ý vị, phụ nữ dịu dàng.

Có lẽ là ý tứ đó.

Ninh Tự Thủy sợ hãi ánh mắt của hắn, không rõ bây giờ hắn có ý gì; tức giận? Say rượu? Muốn lui về phía sau, nhưng bàn tay cứng rắn của hắn đã bắt được eo cô, không còn hơi sức nhúc nhích.

Ký Trà Thần vừa định xé rách áo ngủ của cô, cửa chợt bị mở ra, người tới sững sờ, vẻ mặt cứng ngắc, vội vã nói: "Thật xin lỗi, em không biết." (Con này là nó cố ý!!! Chém chém!)

Ninh Tự Thủy nhìn thấy người đứng ở ngoài là Dương Lư Vn đang cầm chén trà cô xấu hổ muốn chui xuống đất. Cô rốt cuộc đang làm gì? Không đợi bất kì ai mở miệng, hoảng hốt chạy đi, đem không gian nhường lại cho hai người họ~.

Không biết cô bị ảo giác không mà khi đi qua Dương Lư Vãn, cứ nhiên thấy vẻ oán giận ở đáy mắt cô ta. Trở về phòng Ninh Tự Thủy lắc đầu, an ủi mình: "Nhất định là mình nhìn lầm rồi, Dương Lư Vãn không phải là loại phụ nữ kia." (Nó chính là loại đó đấy!! Chị ngu vừa thôi!!)

Không gian tĩnh lặng, Kỳ Trà Thần thấy Ninh Tự Thủy chạy mất, có chút không vui, ánh mắt lãnh liệt nhìn phá hư mình chuyện tốt người gây ra hánh mất lãnh liệt nhìn người phá hư chuyện tốt của hắn, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cố ý phá hư

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lùng nhìn cô ta hồi lâu, thấy cánh tay cô ta đang run rẩy cảm cáy chén trà, không nặn không nhặt nói: "Em nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ừ." Dương Lư Vãn xoay người rời khỏi phòng, lúc xuống cầu thang nhìn thấy Đường Diệc Nghiêu đứng đó cười một tiếng: "Anh Diệc Nghiêu."

Đường Diệc Nghiêu lướt mắt nhìn, suy tư chốc lát, không xác định hỏi "Là em có ý?"

Dương Lư Vãn gật đầu: "Vâng" không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của hắn, từ trên cầu thang đi tới trước mặt hắn, ngừng đầu lên thân nhiên nói: "Chẳng qua em là vì suy nghĩ cho Ninh Tự Thủy, thân thể cô ta không khỏe, lại có đứa bé; chịu không được Thần."

Đường Diệc Nghiêu híp mắt, vừa định mở miệng rồi lại nghe cô tiếp tục nói: "Thật ra thì, đứa nhỏ trong bụng Ninh Tự Thủy không phải của Thần có phải không?"

Dương Lư Vãn ánh mắt hắn lóe lên kinh ngạc, xác định ý tưởng trong lòng mình. Cánh môi mím lại: "Cho nên Thần mới có thể lúc lạnh lúc nóng, thậm chí cố ý hành hạ cô ta."

Đường Diệc Nghiêu rũ mắt, không nói một lời; tiểu thư năm nào bây giờ đã quá thông minh sắc xảo rồi,

"Em không có ý gì khác, chỉ là không muốn để Thần chịu tổn thương nữa thôi. Quên đi, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể khiến Thần bị tổn thương, mà cô ta làm hại." Dương Lư Vãn chưa nói hết, hắn cũng hiểu ——

Ninh Tự Thủy tồn tại, chỉ làm liên lụy Kỳ Trà Thần.

Dương Lư Vãn thấy hắn không nói lời nào, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn chủ động nắm lấy tay hắn, giọng nói dịu dàng điềm đạm lộ ra mấy phần đáng yêu: "Anh Diệc Nghiêu, anh đi theo Thần nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh hi vọng nhìn anh ấy phải đau khổ như vậy sao? Em không cầu xin anh ấy, mặc kệ anh ấy và người nào ở chung một chỗ, em chỉ muốn thấy Thần hạnh phúc liên hải lòng. Ninh Tự Thủy kia có thể khiến Thần hạnh phúc sao?"

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu thoáng qua âm đạm, ý nghĩ của hắn nhất trí với Dương Lư Vãn, nhìn nước mắt lăn qua, trong mắt lưu chuyển, xinh đẹp động lòng người, đây cũng trong lòng bị kích thích, ngón tay không kiềm chế được vuốt tóc ả, thì thầm: "Vãn Vãn, làm em lại thiện lương như vậy?" (Sắc nước miếng thiện lương cái rắm!!!)

Tại sao có thể như vậy không muốn Kỳ thiếu gia hỏi đáp mà buông bỏ? Trong lòng tràn đầy hâm mộ cùng ghen tỵ nhưng không cách nào nói ra miệng. Bởi vì cô là ân nhân của Kỳ gia, là ân nhân của Kỳ thiếu gia; mà hắn —— cái gì cũng không phải.

Cánh môi Dương Lư Vãn nở nụ cười khổ, thật giống như không sao cả; ánh mắt ở dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ diêm lệ, chỉ là đáy mắt xẹt qua âm lãnh nhanh chóng được nụ cười che lấp mà Đường Diệc Nghiêu không thể nào biết được

Kỳ Trà Thần nhét tay trong túi, thật lâu mới bước chân tới cửa sổ. Ánh trăng nhàn nhạt, bao trùm lên thân hình cao lớn, giống như khoác cho hắn thêm một tầng ánh sáng ưu buồn; mày kiếm nhíu chặt khóe môi cũng mím lại.

Cười Ninh Tự Thủy, chưa từng hối hận. Ngày đó là ngày giỗ mẹ hắn, hắn ở trên núi cả ngày, có lẽ là số mạng, đã khiến hắn gặp cô. Hắn cũng không phải là người thích lo chuyện bao đồng, thế nhưng lại bị cô hấp dẫn, thậm chí mới lần đầu tiên gặp qua đã muốn trói cô ở bên người.

Người khác muốn phụ nữ, bao nuôi đơn giản, bức bách đi vào khuôn khổ, nhưng hắn khinh thường loại đó. Hắn Kỳ Trà Thần muốn một phụ nữ, sẽ để cô can tâm tình nguyện; cho nên hắn dùng hôn nhân trói chặt cô, giữ cô lại, tự tay xây một vương quốc cho cô, bảo vệ cô an toàn bên trong, không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương cô.

Ninh Tự Thủy là cô gái đặc biệt nhất hắn từng gặp qua, mảnh mai lại trống không, không làm bộ một chút nào; cha mẹ cô đúng là dùng phương thức truyền thống giáo dục cô, ngay cả giải trí cũng là cảm kỳ thư họa, cô không phải người cùng thế giới với hắn.

Chương 57: Si tình mù quáng.

Hắn thích bộ dáng an tĩnh khéo léo của cô, thích cô mặc kệ người ta khi dễ, thích thân thể nhỏ bé run rẩy của cô dưới thân hắn, uống éo rên rì, thích bàn tay hắn ôm chặt lấy cô, giống như hắn là ông trời của cô, là tất cả của cô.

Ba năm nay, hắn chưa đem ba chữ “Anh yêu em” nói ra khỏi miệng; hắn nghĩ cô là hiểu hắn, mặc dù bận rộn đến đâu hắn cũng chưa từng quên đi cô, mỗi lần đều hoàn thành công việc nhanh chóng để về nhà, mỗi lần nhìn thấy cô cả sự mệt mỏi đều không cánh bay đi; nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới có ngày cô lại phản bội hắn.

Không có đứa bé, là hắn thiếu cô, muốn dùng một đời dịu dàng che chở cô, vì cô làm vườn treo, vì cô xây Thế Giới Dưới Biển, chỉ vì cô cười dịu dàng một tiếng. Hắn bá đạo chỉ cho phép cô cười với mình hắn, chỉ có hắn mới có tư cách nhìn thấy Ninh Tự Thủy cười, xin đẹp, dịu dàng như một thiên sứ.

Không đem thân phận của cô công bố cho mọi người biết, là bởi vì hắn không muốn cô bị tổn thương; kẻ thù của hắn nhiều như vậy, bao nhiêu người muốn tìm được điểm yếu để giết chết hắn. Mà hắn nhược điểm duy nhất của hắn là —— Ninh Tự Thủy.

Năm đó nhưng tên khốn kiếp đã dùng tính mạng mẹ để bức cha hắn chết, cho nên hắn càng không thể để cho Ninh Tự Thủy tiến sâu vào trong vòng đen luân quần ấy, ngay cả bạn bè hắn cũng không cho phép cô tiếp xúc, không cho phép cô biết nhiều như vậy, để tránh cô bị thương tổn.

Cô chủ động yêu cầu đi ra ngoài làm việc, tốn rất nhiều thời gian, thậm chí còn giận dữ hắn; cuối cùng hắn mềm lòng, dung túng cô; nếu ban đầu biết sẽ có tình trạng như ngày hôm nay, bất chấp dùng biện pháp gì, hắn nhất định sẽ không để cho cô đi ra ngoài, sẽ không cho cơ hội nào để phản bội hắn!

Cây đao cắm vào tim hắn khiến hắn đau đớn, tẩm đều rỉ máu; hắn muốn giết cô, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt cô, tâm liền mềm nhũn ra, một lần lại một lần biến thành triển miên, không lối thoát.

Thật không nghĩ đến trước đó không lâu, cô cư nhiên ở bệnh viện công khai cùng người đàn ông kia gặp mặt lần nữa, còn che chở cho hắn, hành động như vậy khiến cho hắn đau lòng đến mức nào, thậm chí là hận, là chán ghét. Hắn tuyệt đối không nhận cô vì người khác mà sinh đứa bé ra, cả đời này đều không thể.

Nếu như không có cách nào yêu nhau, vậy hãy để cho bọn họ tổn thương lẫn nhau đi.

——tuyển phân cách hoa lệ——

"Tình huống của cô ấy như thế nào?" Kỳ Trà Thần ánh mắt âm lệ rơi trên người Thuộc Vũ Hiên.

Thuộc Vũ Hiên bắt đầu dĩ mếu máo, hai chân vắt chéo như bộ dáng của đại gia. "Còn có thể như thế nào? Bắt đầu không ổn định rồi, hơn nữa tôi phát hiện đứa bé của cô ấy nếu có sinh ra được thì cũng có dị tật, thậm chí không sống được."

Kỳ Trà Thần nhủ mảy, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói ra lệnh: "Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, nhất định phải làm cho đứa bé sống sót."

Thuộc Vũ Hiên con mắt lóe sáng đứng lên: "Cậu thay đổi chủ ý? Muốn đứa nhỏ này hả?"

Hắn rũ mắt xuống, đôi tay đặt trên đầu gối, bờ môi bạc bẽo nở nụ cười âm lãnh: "Tôi chỉ cần cậu đảm bảo cho đứa bé phải sống chào đời, về phần có thể sống bao lâu thì tôi không thể nói trước."

Thuộc Vũ Hiên khi nhìn thấy sự vô tình trong mắt hắn là hiểu hắn có ý gì, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, cả tóc gáy cũng dựng ngược lên. "Sao có thể như vậy? Có quá tàn nhẫn hay không?" Muốn người mẹ nhìn con mình chết, trong thiên hạ sợ rằng không còn chuyện gì tàn nhẫn hơn.

"Chuyện của tôi lúc nào đến lượt cậu chất vấn?" Kỳ Trà Thần giọng nói lạnh lẽo không vui, trợn mắt nhìn Thuộc Vũ Hiên một cái. "Không muốn tôi đem bệnh viện cậu nổ tung, tốt nhất theo lời tôi nói mà làm."

Chương 58: Lễ vật thành niên.

Sự khác thường của hán đêm đó, khiến Ninh Tự Thủy sợ hãi, cũng không dám vào phòng của hán nữa, càng không dám xuất hiện trước mặt hán. May là Kỳ Trà Thần cũng không có tìm cô gây phiền phức, phải chăng công việc rất bận rộn. Trong nhà chỉ còn lại Dương Lưu Vân và cô.

"Tiểu thư, cô ở đây tìm cái gì?" giọng nói lạnh tanh của Bạch Kỳ vang lên ngoài cửa, tiếp theo tiếng Dương Lưu Vân lo lắng: "Chiếc nhẫn của tôi không thấy, mấy người có thấy chiếc nhẫn của tôi không?"

"Không có."

"Làm sao sẽ không thấy đây? Tôi không tìm được, không biết nó đâu rồi?" Dương Lưu Vân vừa nức nở vừa nói. (Con này đang diễn~)

Ninh Tự Thủy không nhin được tò mò mở cửa, nhìn thấy Dương Lưu Vân khom đi qua đi lại ở hành lang như tìm cái gì; trong mắt toàn là nóng nảy cùng kích động, giống như đang tìm một thứ vô cùng quan trọng. Toàn bộ người của Kỳ gia cũng đang vì ả mà tìm kiếm.

Dương Lưu Vân xoay người nhìn thấy Ninh Tự Thủy, ánh mắt nhanh chóng rơi vào ngón tay vô danh của cô, hưng phấn thét chói tai: "Chiếc nhẫn của tôi."

Ninh Tự Thủy sợ hết hồn, lui về phía sau nghi ngờ hỏi "Cô nói cái gì?"

"Chiếc nhẫn." Dương Lưu Vân chỉ chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh của cô nói: "Chiếc nhẫn trên tay cô là của tôi."

Ninh Tự Thủy cúi đầu nhìn qua chiếc nhẫn trên tay mình một cái rồi cười phủ nhận: "Không phải, đây là nhẫn cưới của tôi và Thần."

Ánh mắt Dương Lưu Vân âm trầm, nhìn chòng chọc chiếc nhẫn, thỉnh cầu nói: "Vậy cô có thể lấy xuống cho tôi xem một chút không? "

Ninh Tự Thủy chần chờ, nhưng ánh mắt của tất cả người giúp việc đều rơi trên người cô. Thái độ Dương Lưu Vân chân thành cầu xin, nếu như không cho nhìn, thì người ta sẽ nói cô keo kiệt. Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ chỉ có thể tháo nhẫn xuống đưa cho ả.

Dương Lưu Vân cầm chiếc nhẫn trong tay, ánh mắt thất vọng lập tức rơi xuống. "Thật không phải là của tôi, mặc dù chiếc nhẫn của cô giống của tôi như đúc, nhưng bên trong chiếc nhẫn lại khắc tên của tôi. Thật xin lỗi."

Mặc dù chiếc nhẫn của cô với của tôi giống nhau như đúc.

Khuôn mặt của Ninh Tự Thủy từ từ trắng bệch, ánh mắt phức tạp hốt hoảng không dám nhìn ánh mắt của Dương Lưu Vân; nhẫn cưới của cô và Kỳ Trà Thần cố ý đặt là nhẫn cặp tình nhân, trừ cô cùng Kỳ Trà Thần ra sẽ không có cặp nhẫn thứ hai nào giống vậy.

Dương Lưu Vân không phát hiện sự khác thường của cô, tiếp tục tiếc hận: "Chiếc nhẫn là quà Thần tặng tôi sinh nhật 18 tuổi, nghe nói là cố ý đặt, nếu như mất rồi, tôi sẽ đau lòng chết được. Bạch Kỳ, cô nhanh chóng tìm giúp tôi đi!"

"Dạ, tiểu thư." Bạch Kỳ mang theo mấy người hầu tiếp tục tìm kiếm.

"Trà nhẫn cho cô." Dương Lưu Vân thấy cô đeo lại nhẫn, cười một tiếng: "Đeo lên ngón tay cô thật là đẹp mắt."

"Thật sao?" Ninh Tự Thủy nở nụ cười cứng ngắc, tam cô đau đớn chẳng chút. Rõ ràng là một đôi nhẫn cưới, độc nhất vô nhị, tại sao phải nhiều hơn một chiếc? Vừa vặn là quà sinh nhật 18 tuổi của Dương Lưu Vân.

Vừa lúc, là sau khi bọn họ kết hôn một năm.

"Bạch Kỳ." Ninh Tự Thủy nhìn Dương Lưu Vân xuống lầu, tay gắt gao nắm lên. Sẽ không, Kỳ Trà Thần sẽ không đối xử với cô như thế.

"Cô chủ có việc cần dặn?" Bạch Kỳ dừng bước lại, thấy vẻ mặt của cô không được tốt, quan tâm hỏi: "Thân thể cô không thoải mái sao? Cần tôi gọi bác sĩ Thuộc tới không?"

Ninh Tự Thủy khẽ lắc đầu, tiếng nói nhỏ nhẹ: "Cô biết sinh nhật Dương tiểu thư vào ngày nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: “Lưu Vân” “Chúng tôi thích”

"Ngày mùng 8 tháng 3."

Tim giống như bị búa sắt hung hăng đập một cái, nặng nề rơi xuống, rơi xuống vực sâu. Ngày mùng 8 tháng 3, là ngày thứ ba sau kỉ niệm ngày kết hôn của bọn họ. Cô nhớ, vốn là hôm đó hắn sẽ đưa cô đi thăm mẹ, nhưng mà sáng sớm hắn đã rời khỏi Kỳ gia nói là có một người quan trọng đang chờ hắn.

Người kia chính là —— Dương Lư Vân.

Còn tặng cô ta chiếc nhẫn giống nhẫn cưới của bọn họ. Kỳ Trà Thần, anh rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ tôi thật sự chỉ là một vật thay thế sao?

"Tìm được, tìm được." Dương Lư Vân nhắc vẩy lên, trên mặt mang nụ cười vui sướng chạy tới, đem chiếc nhẫn trong tay giơ lên trước mặt Ninh Tự Thủy: "Tôi tìm được chiếc nhẫn Thần tặng cho rồi. Cô xem, nơi này có khắc tên của tôi! Tôi hôm nay mới phát hiện thì ra chiếc nhẫn của chúng ta giống nhau, ha ha."

Ninh Tự Thủy nhìn nụ cười sung sướng của ả, cô ngay cả cười cũng không nổi, muốn khóc nhưng không có nước mắt.

"Tự Thủy, cô tức giận sao? Nếu như cô không thích chiếc nhẫn của tôi với cô giống nhau, tôi có thể vứt bỏ. Chỉ cần cô đừng tức giận, không cần tức giận." Dương Lư Vân thu lại nụ cười trên mặt, lo lắng nhìn cô, giống như thật sự sợ cô tức giận vậy.

Ninh Tự Thủy im lặng thật lâu, mới tìm được giọng nói của mình. "Tôi không có tức giận." Chỉ là không ngờ, chiếc nhẫn của hai người họ giống nhau như vậy, thậm chí cô còn nhìn thấy bên trong chiếc nhẫn có khắc chữ "Lư Vân" bốn chữ "Chúng tôi thích".

Chữ viết quen thuộc kia, cô làm sao không biết. Là Kỳ Trà Thần tự tay khắc, cho nên Dương Lư Vân mới có thể quý trọng đến thế.

"Cô không có tức giận là tốt rồi, phụ nữ có thai tức giận sẽ không tốt cho đứa bé. Đứa bé, con phải cố gắng làm mẹ con vui vẻ nhé." Dương Lư Vân hướng về phía bụng cô nói chuyện, móc sợi dây bạc trong túi xuyên chiếc nhẫn vào đeo lên cổ.

"Cô vẫn đeo chiếc nhẫn trên cổ?" Trong lòng khổ sở muốn chết, ghen tức muốn chết, cũng đau muốn chết.

"Ừ." Dương Lư Vân gật đầu, một tay sờ sờ chiếc nhẫn về mặt vô cùng dịu dàng. "Thần tặng tôi chiếc nhẫn này trong lễ thành nhân, cũng là món quà tốt nhất tôi nhận được."

Lễ thành nhân 18 tuổi, tự tay khắc chữ lên chiếc nhẫn cho cô ta. Kỳ Trà Thần anh đây muốn nói, Dương Lư Vân là người anh yêu, cô mười tám tuổi, anh dùng chiếc nhẫn để buộc chặt cô ta lại sao? Anh che chở bảo vệ cô ta, anh đang đợi cô ta lớn lên, thật sao?

Vậy tôi đây? Vậy tôi là cái thứ gì? Chỉ là anh tịch mịch, là vật an ủi lúc anh nhàm chán? Chỉ là công cụ phát tiết của anh sao?

Anh tốt với tôi, dịu dàng với tôi, quan tâm tôi tất cả những thứ đó đều là giả sao? Chỉ là coi tôi là vật thay thế cho cô ta?

"Tự Thủy, làm sao cô lại khóc?" Dương Lư Vân kinh ngạc, đưa tay muốn lau nước mắt bên má cô, thân thể Ninh Tự Thủy không tự chủ lui về phía sau; ánh mắt có chút ý lạnh nhìn cô.

Đưa tay vuốt gò má mình, đầu ngón tay cảm giác được lạnh buốt, ngay cả cô cũng không biết mình khóc. Tại sao còn khóc được đây? Không phải sớm biết hắn lãnh khốc, hắn vô tình sao? Tại sao khi biết rõ chân tướng thì đau lòng, lòng như dao cắt, không cách nào quên được.

Hôn nhân của cô và Kỳ Trà Thần là một âm mưu, là âm mưu Kỳ Trà Thần bảo vệ Dương Lư Vân. Tình cảnh ba người giống như trong phim điện ảnh, cô được xem là cái gì? Một kẻ vô tội đáng thương mà thôi, thân phận của người thứ ba, đã xen vào tình cảm của bọn họ. Từ đầu tới cuối, cô lại chính là kẻ thứ ba, là người thay thế.

Kỳ Trà Thần, anh đặt tôi ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cô cười cái gì?

"Thiếu gia, cô chủ từ buổi trưa tới giờ cũng không ăn cái gì, khi này tôi đi đưa bữa khuya, cô ấy cũng không đụng qua." Bạch Kỳ mặc dù không thích Ninh Tự Thủy, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, chỉ cần Ninh Tự Thủy một ngày còn là nữ chủ nhân của Kỳ gia, cô sẽ phải tận tâm chăm sóc tới cô ấy.

Kỳ Trà Thần nhíu mày, bỏ lại tài liệu trong tay xuống. Ngắc đầu hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết."

Không ăn com? Thân hình đã vốn gầy gò, lại đang mang bầu, không ăn com là định đi tìm chết sao? Muốn chết, cũng phải hỏi hán một tiếng xem hán có đồng ý hay không?

"Chuẩn bị điểm tâm đưa vào phòng cô ấy." Kỳ Trà Thần nói xong đứng lên bước về phía phòng Ninh Tụ Thủy.

Đẩy cửa ra nhìn thấy bóng lưng ngồi dưới đất, gục đầu trên giường, tóc dài mềm mượt đen nhánh rũ xuống sau lưng, an tĩnh dưới ánh đèn.

Như vậy ngồi, cô ấy không khó chịu sao?

Ninh Tụ Thủy cảm giác có người, khi quay đầu lại thấy bóng dáng không khỏi ngỡ người, hai mắt đỏ bừng giống như thỏ, còn giống một tên hề. Hán vẫn luôn đem cô biến thành một con hề đi? Nhìn cô diễn trò ở nơi này, nhìn cô thất bại.

Cho nên, đứa bé là của ai từ trước đến giờ cũng không quan trọng.

Cô khóc? Cái ý niệm này ở trong lòng chợt lóe lên, Kỳ Trà Thần chân mày không khỏi nhíu chặt hơn, nước mắt của cô cũng thật nhiều đi.

"Coi như cô tuyệt thực đến chết nghiệt chủng trong bụng, tôi cũng sẽ không bỏ qua hán." Kỳ Trà Thần đứng ở trước mặt cô, giống như vị vua, cao cao tại thượng, uy nghiêm khiếp người. Ánh mắt âm lãnh dường như nhìn thấu tất thấy.

Ninh Tụ Thủy mím môi không nói, cánh môi nhếch lên nụ cười tự giễu. Đứa bé, hán có tư cách gì để nói đến đứa bé?

Kỳ Trà Thần trầm mặt xuống, sau đó bàn tay to lớn bóp lấy cằm cô, giọng nói lạnh lẽo vang bên tai cô: "Cô cười cái gì?" Chán ghét nụ cười như vậy của cô, chẳng biết tại sao tìm hán sẽ vì nụ cười này mà bấn loạn.

Cô không thích hợp cười như vậy. Gương mặt này sẽ không có nụ cười xấu xí như vậy.

Cầm bị nắm vô cùng đau, nhưng cô quật cường không kêu một tiếng, ánh mắt không sợ hãi nói với hán; gian nan phun ra một câu: "Chúc mừng anh, mơ ước trở thành hiện thực."

Ánh mắt Kỳ Trà Thần sâu thẳm, gia tăng sức lực, tiếng nói phát ra gần như là gầm rống: "Rốt cuộc ý cô là gì?"

Ninh Tụ Thủy khép mắt, không muốn nói nhiều. Còn có thể có ý gì, chúc mừng tất cả đều nằm trong vòng khống chế của hán, chúc mừng hán thành công giam cô làm tù binh, thành công nghiền nát tâm can của cô.

"Thiếu gia."

Bầu không khí vào lúc khẩn trương nhất, Bạch Kỳ xuất hiện phá vỡ tình huống cứng ngắc. Bưng khay đi tới: "Cô chủ, ăn một chút gì đi."

Kỳ Trà Thần buông lỏng ra tay của mình, đứng thẳng lưng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Ninh Tụ Thủy, nhìn không thấu rốt cuộc hiện tại cô đang nghĩ gì, muốn làm cái gì. Lời nói của cô..., là có ý gì?.

Ninh Tụ Thủy khẽ quay đầu, trên cằm có một vài vết máu đọng. Giọng nói khan khan: "Tôi không ăn, mang đi."

Không phải cô không muốn ăn, mà thực sự ăn không trôi! Vừa nghĩ tới chuyện này, cô không tài nào nuốt nổi.

"Ăn." Bắn ra một chữ, nặng nề như băng đá.

Ninh Tụ Thủy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hán, quật cường mở miệng: "Kỳ Trà Thần anh có thể giam giữ tôi, thay đổi vận mệnh của tôi, nhưng anh không thể quản tôi ăn ngủ như thế nào. Đừng tưởng rằng, tất cả mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của anh."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tự làm tự chịu

Một câu nói đã hoàn toàn chọc giận Kỳ Trà Thần, khuôn mặt xanh mét khó coi đến tận cùng. Các khớp xương va vào nhau vang dội, bờ môi cong lên nguy hiểm: "Vậy cô hãy mở to mắt ra xem, tôi có thể khống chế nổi cô hay không!"

"Tôi không ăn. Umh."

Ninh Tự Thủy còn chưa nói hết, Kỳ Trà Thần đã nắm lấy cằm cô, cầm cái chén Bạch Kỳ bung vào, mạnh mẽ nhét hết vào miệng cô. "Tôi bắt cô ăn, cô tuyệt đối sẽ phải ăn."

Cháo, bị bắn ra ngoài, hai tay vẫn phản kháng. Nước mắt không tự chủ lần nữa rơi xuống, hấn tại sao có thể dùng phương thức tàn nhẫn như vậy bức bách cô?

Kỳ Trà Thần thấy cô phản kháng quyết liệt, khuôn mặt càng thêm âm trầm, mím môi nói: "Bạch Kỳ, cầm lấy hai tay cô ấy."

Bạch Kỳ sững sờ, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô dưới đất, không đành lòng. "Thiếu gia."

"Tôi nói rồi..., cô không nghe thấy sao?"

Giọng nói lạnh lẽo phiêu đảng vang lên trong đêm, so với cái lạnh của mùa đông còn băng giá hơn gấp ngàn lần. Bạch Kỳ không còn hơi sức phản bác, chỉ có thể bắt lấy hai tay Ninh Tự Thủy, ghét vào tai Ninh Tự Thủy: "Cô chủ, không nên phản kháng, sẽ bớt khổ sở."

Ninh Tự Thủy bị gắt gao khóa chặt tay không thể nhúc nhích, cháo dính hết trên quần áo, nước mắt rửa sạch khuôn mặt, sự khổ sở giã giụa trong đáy mắt. Môi dưới cũng bị cắn ra máu, vị tanh ngái lan khắp khoang miệng, khó chịu.

"Kỳ Trà Thần, tôi hận anh. Tôi hận anh."

Yêu càng sâu, khi phát hiện ra chân tướng thì càng đau lòng, hận càng sâu. Ba năm nay, tất cả cô bỏ ra rốt cuộc đổi lại được gì? Tại sao cô lại ngu ngốc đi yêu một đại ác ma như vậy?

Gân xanh trên trán Kỳ Trà Thần nổi lên, ánh mắt không thể tin nhìn cô: "Hận?" Cô có tư cách gì hận tôi? Ninh Tự Thủy, tất cả đều là cô tự tìm.

Số cháo còn lại mạnh mẽ bị ép vào trong miệng cô, buộc cô nuốt xuống; bất kể có bông cỏ họng của cô hay không. Cảm thụ của cô, hấn sẽ không bao giờ để ý tới nữa.

“Choang!”

Chén sứ bị vứt trên mặt đất, vỡ vụn, mảnh vỡ văng ra khắp nơi, xệt qua gò má Ninh Tự Thủy, tạo thành một vết thương nhỏ, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ khuôn mặt trắng bệch của cô. Tái nhọt cùng đỏ thẫm, đối chiếu rất có tính tương phản.

"Tôi tuyệt đối không cho phép nghiệt chủng này chết, nếu không tôi sẽ để những người bên cạnh cô chôn theo." Tiếng nói của ác ma không ngừng vang vọng bên tai cô, không gian này sao mà lạnh lẽo, thân thể cô không ngừng run rẩy.

Nước mắt làm nhòe khuôn mặt, cùng màu đỏ tươi trộn lại với nhau. Một trận khó chịu cuộn cuộn trong dạ dày, một giây kế tiếp, cô nhanh chóng chạy vào phòng tắm nôn mửa. Những thứ vừa bị nhét vào miệng cô, thậm chí trước nước uống đều phun ra, giống như muốn nôn hết cả dạ dày ra ngoài.

Là tôi tự chuốc phiền toái, là tôi đáng đời; nếu như tôi không yêu anh, nếu như tôi không ngây thơ nghĩ là anh yêu tôi, bảo hộ tôi, thương tôi, cưng chiều tôi...tôi cũng sẽ không ngây thơ cho rằng đứa bé sinh ra sẽ được làm xét nghiệm, tất cả đều có thể bắt đầu lần nữa; tôi càng không ngây thơ cho rằng anh quá yêu tôi, mới nhất thời lạc mất phương hướng, chỉ vô tâm tổn thương tôi.

Tất cả những thứ hôm nay đều là tôi tự tìm. Yêu anh, đúng là đáng đời tôi!

"Ô ô." Ninh Tự Thủy ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo khóc rống, mắt đau, cuống họng đau nhức, tim đau, cả người cũng rất đau. Mùi lạ tan ra trong không khí, gay mũi khó ngửi.

Bạch Kỳ im lặng không lên tiếng dọn dẹp đồ, mắt nhìn phòng tắm, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Quyết định của Thần.

Phản kháng thiếu gia, không thể nào có tốt kết quả, ba năm, đạo lý này cô chủ vẫn không hiểu rõ sao?

"Cút ra ngoài!" Ninh Tự Thủy ngồi ở bên giường cũng không ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tái nhợt còn lưu lại một vết đỏ thẫm nhàn nhạt. Ánh mắt vẫn dán trên mặt đất, lông mi bất động, cả người tĩnh lặng.

Bạch Kỳ cầm hòm thuốc, ngó chừng vết thương của cô lạnh giọng nói: "Vết thương không xử lý sẽ để lại sẹo."

"Tôi nói, rút ra ngoài!" Ninh Tự Thủy ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh băng. Để lại vết sẹo thì như thế nào? Biến dạng thì như thế nào? Cô hoàn toàn không quan tâm, vết thương này là hấn để lại trên mặt cô, càng ghi khắc lại những tổn thương hấn gây ra cho cô.

Cuộc hôn nhân này từ đầu tới cuối, đều rất tức cười, hoang đường mà thôi.

Bạch Kỳ âm thầm than thở, đặt hòm thuốc bên giường, xoay người rời đi.

Đêm khuya yên tĩnh, Ninh Tự Thủy bất an lo lắng, chau mày, như thế nào cũng không giãn ra; tay chân cứng ngắc như lọt vào bên trong con ác mộng, cảm giác có người ngồi ở bên giường, dùng gì đó thoa lên mặt mình, muốn mở mắt xem một chút là ai, nhưng mở thế nào cũng không ra.

"Tĩnh một chút, cô gặp ác mộng sao?" Có người lay thân thể cô, rót cuộc có thể mở mắt, mở hơi lạnh rơi trên trán, nhìn rõ khuôn mặt của người kia bỗng sùng sốt: "Sao lại là cô?"

Dương Lưu Vân đem hòm thuốc thu thập một chút, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, kéo kéo chăn. "Trong lúc vô tình tôi nghe được cô và Thần cãi vã, tôi biết rõ cô rất tức giận, nhưng đừng làm tổn thương khuôn mặt của mình. Gương mặt này là mẹ cô cho cô, nếu như nhìn thấy vết sẹo, có đau lòng không? Tự Thủy, cô không phải là người hay thất thường như thế." (Con này nó đang đạo đức giả)

Trong lòng Ninh Tự Thủy chấn động, không ngờ Dương Lưu Vân lại hiểu rõ cô như thế. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên mặt, hơi đau. Đúng vậy a, nếu như bị mẹ thấy vết sẹo này, bà ấy sẽ rất đau lòng?

Dương Lưu Vân kéo tay của cô, quan tâm nói: "Tôi đã bôi thuốc rồi, mấy ngày nữa sẽ tốt. Lúc lên da non sẽ rất ngứa, nhất định không được gãi không nhất định sẽ có sẹo đó."

Ninh Tự Thủy nghi ngờ nhìn về mặt chân thành của ả, không có nửa điểm dối trá; không hiểu lắc đầu: "Tại sao cô lại quan tâm tôi như vậy?" Nếu như trên mặt cô có sẹo không phải đối với cô ta sẽ tốt hơn sao?

Dương Lưu Vân cười khê, buông cô ra tay, đặt trong chăn. "Tôi nói rồi, tôi chỉ quan tâm Thần có hạnh phúc không thôi, những thứ khác tôi không thèm để ý. Chỉ cần một ngày Thần chưa ly hôn với cô thì vẫn đại biểu Thần vẫn quan tâm cô; như vậy sao tôi có thể nhìn cô chà đạp bản thân mình."

"Quan tâm?" Ninh Tự Thủy nâng chân mày xinh đẹp, khóe miệng kéo ra nụ cười châm chọc. "Hấn nơi nào quan tâm tôi?" Hấn không có quan tâm qua cô!

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi thật tốt. Mặc kệ như thế nào, tôi đều hi vọng cô và Thần hạnh phúc chung một chỗ." Dương Lưu Vân cầm hòm thuốc xoay người rời đi. (Đoạn này ta muốn chém nát mặt nó)

Ninh Tự Thủy nhìn chằm chằm bóng lưng của ả, trong lòng không tài nào hiểu. Tại sao có thể có người phụ nữ nguyện hi sinh cho người mình yêu đến dạng này, sẽ quan tâm đối với chính tình địch của mình? Điều này quá không bình thường.

"Tại sao không phải hi vọng chúng tôi ly hôn? Như vậy cô và hấn có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ."

Dương Lưu Vân dừng bước lại, bóng lưng cứng đờ. Hồi lâu, mới quay mặt lại nói: "Tôi vĩnh viễn tôn trọng quyết định của Thần."

Vĩnh viễn tôn trọng quyết định của Thần?

Ả đang đợi hành động tiếp theo của hấn sao? Ả đang đợi của hấn chủ động ly hôn, ả một mực chờ đợi hấn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chúng ta là một

Ninh Tự Thủy nhắm mắt, chỉ cảm thấy mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi. Kỳ Trà Thần, yêu anh quá mệt mỏi.

Dương Lưu Vân ra khỏi phòng, đóng khê cửa. Xoay người vào phòng Kỳ Trà Thần, để hòm thuốc xuống. "Xử lý tốt, bảo đảm sẽ không lưu sẹo."

Kỳ Trà Thần ngẩng đầu lên, không khỏi nhú mày: "Tại sao phải làm như vậy?"

Dương Lưu Vân đi tới bên cạnh hấn, cười yếu ớt: "Bởi vì em biết anh không để cô ấy lưu lại sẹo. Không chỉ bởi vì cô ấy là vợ anh, còn là vì anh không

thích nhất phụ nữ có sẹo."

Kỷ Trà Thần đưa tay kéo cổ tay của cô, thấy vết sẹo, đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng. Vết sẹo này là do hắn làm hại, năm đó cô còn nhỏ như vậy, lại thay hắn đỡ lấy một đao kia, thiếu chút nữa mất cánh tay, mặc dù sau đã hết sức chữa chạy, nhưng vẫn lưu lại vết sẹo này.

Dương Lư Vân rút tay của mình về, kéo tay áo che kín vết sẹo kia, vô tư cười: "Không có việc gì, đều đã qua rồi. Thần, em hiện tại rất tốt."

"Thật sao?" Giọng Kỷ Trà Thần nhàn nhạt ý tại ngôn ngoại (*ý ngoài lời nói). Dương Lư Vân thật vui vẻ, còn giả bộ vui vẻ, chẳng lẽ hắn không hiểu sao?

Dương Lư Vân ngồi chồm hổm ở trước mặt của hắn, ngẩng đầu chân thành nhìn hắn, gật đầu: "Dạ! Thần, em thật sự là thật vui vẻ. Em thừa nhận, em thích anh, thích rất nhiều năm. Khi mười hai tuổi liền bị anh mang đi, nhưng em rất vui vẻ; bởi vì em biết anh quan tâm em. Hàng năm mấy ngày anh đi thăm em là mấy ngày em hạnh phúc nhất. Cha mẹ em là vì cứu cha mẹ anh mà chết, em vì anh mà thiếu chút nữa mất đi cánh tay, nhưng nếu như thời gian quay trở lại em vẫn sẽ làm như thế, bởi vì anh đáng giá để em làm vậy."

Những chuyện cũ hiện ra mồn một trước mắt, giống như mới chỉ hôm qua. Năm đó tiểu nha đầu nhỏ như vậy, lại dũng cảm như thế; cũng bởi lần xảy ra bị kịch đó, hắn mới đưa cô rời khỏi mình. Dương gia chỉ còn lại Dương Lư Vân, hắn có trách nhiệm bảo vệ an toàn của cô.

"Nhưng khi biết anh kết hôn em vô cùng đau lòng, mà em biết tình yêu thì không thể nào miễn cưỡng. Chỉ cần anh và cô ấy có thể hạnh phúc, cái gì em cũng không để ý; hôm nay có thể ở lại bên cạnh anh em đã thấy rất thỏa mãn. Nếu như có chuyện em thực sự không vui, vậy chính là em nhìn thấy anh không vui vẻ. Người không vui vẻ, em sẽ không vui vẻ."

Tìm Kỷ Trà Thần không khỏi nhảy lên, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve trán cô ta. Môi mỏng khẽ thì thầm: "Nha đầu ngốc."

Dương Lư Vân cười cười, nằm ở trên đầu gối hắn. Nhìn một tầng ánh sáng qua khe cửa có người bên ngoài, tiếp tục mở miệng: "Đứa ngốc, chúng ta là một."

Ngoài cửa, Ninh Tự Thủy nhếch môi cười thê lương một tiếng. Hai chân gần như chết lặng, trở về phòng của mình, hít sâu một hơi; ánh đèn chiếu lên khuôn mặt cô, vô cùng thê lương.

Bọn họ "Thâm tình" người ngoài cũng biết, cô nhếch nhác không chỗ ẩn núp.

Hàn Quốc.

"Không tìm được." Một người mặc âu phục đen đứng trước người đàn ông, đầu cúi thấp xuống.

Người đàn ông không khỏi cau mày, ánh mắt bén nhọn quét qua mấy người: "Làm sao không tìm được? Chỉ cần không chết, nhất định có thể tìm được."

"Bởi vì người của Kỷ Trà Thần cũng đang tìm kiếm ở đây, cho nên chúng tôi không dám quá lộ liễu, hành động bị ngăn trở; chỉ là người bên Kỷ Trà Thần cũng không tìm được."

Ánh mắt người đàn ông khẽ lướt qua, vẻ mặt khốn hoặc. "Hàn Quốc nói lớn cũng không tính lớn, chúng ta tốn nhiều thời gian như vậy sao lại không tìm thấy? Cậu tiếp tục tìm, dù sao đi chăng nữa nhất định phải tìm được Lý Diệc Phi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Âm mưu sương mù

"Vâng" người đàn ông nhảy mất với mấy người sau lưng, xoay người rời đi.

Người đàn ông ngửa đầu nhìn không trung, âm thầm thờ dài. Tự Thủy, em cố gắng chống đỡ, đợi khi tìm được mẹ em, tôi nhất định trở về dẫn em đi. Em sẽ không phải buồn phiền nữa rồi

————tuyển phân cách hoa lệ————

"Hong môn."

Kỷ Trà Thần nhìn chằm chằm người trong màn hình, hơi nhú mày: "Không có?"

"Không có."

"Si Mị, cậu tự đâm đầu vào chỗ chết?" Ký Trà Thần nâng cao giọng, tốn nhiều tiền như vậy, lâu như vậy, kết quả điều tra chỉ có hai chữ?

Si Mị bắt đầu dĩ nhiên vai: "Tôi có thể tra được Hồng môn cũng dễ mất tới, tin tức đó với anh coi như không tệ, nếu không phải tôi còn có chút địa vị, chắc sớm đã bị diệt rồi. Làm sao anh lại chọc tôi người của Hồng môn? Nghe nói Hồng môn này rất tà đạo, không ai biết bọn họ làm cái gì, cũng không ai biết bọn họ có bao nhiêu thành viên. Nhưng nếu bọn họ đã đặt ra mục tiêu thì nhất định phải thực hiện được, anh cẩn thận một chút."

Ký Trà Thần nhíu mày gắt gao, giọng nói dè dặt: "Vậy cậu có tra được Lý Diệc Phi có quan hệ gì với Hồng môn?"

"Cái này thật không có." Si Mị nhún vai chuyển điện thoại qua: "Chỉ vì không thể phụ tâm lòng và tiền của anh, tôi tặng kèm anh một tin tức, Lý Diệc Phi lúc tuổi còn trẻ có quan hệ với một người, người này hiện giờ ở Đức rất có danh tiếng, Sở Kỳ."

"Là hán?" Ký Trà Thần ngoài ý muốn, Sở Kỳ đang ở nước Đức thế lực rất rộng, hắc bạch đều ăn sạch, mặc dù hán (KTT) ở nước Đức cũng có buôn bán, nhưng cùng hán (Sở Kỳ) xưa nay đều nước sông không phạm nước giếng. Nhìn như vậy, những thứ kia xác thực không phải gian phu của Ninh Tự Thủy gây nên. Mà là Sở Kỳ? Nếu không Si Mị sẽ không vô duyên vô cớ nói cho hán biết tin tức này.

"Vậy bây giờ Lý Diệc Phi có phải trong tay Sở Kỳ không?"

"Theo tôi được biết, cũng không có ở đây. Ài, đừng hỏi tôi Lý Diệc Phi bây giờ đang ở đâu? Thượng Đế biết, dù sao tôi cũng không biết." Si Mị nhìn thấu ý nghĩ của hán, trực tiếp trả lời, tiết kiệm nước miếng cho nhau.

Ký Trà Thần nhìn chòng chọc hán: "Cậu lại gấp gấp lên giường của ai?"

Si Mị trong tay cầm Laffey vừa bật được nửa tiếng, nghe mùi rượu, hương thụ nói: "Cái này không thể trả lời, gần đây không có chuyện gì thì đừng tìm tôi! Tôi rất vội, hoan nghênh anh đến Trí Lợi làm khách. Ha ha!"

Là vội vàng cùng phụ nữ quần quýt, sống mơ mơ màng màng sao? Ký Trà Thần im lặng nhìn hán biến mất trên màn hình, Si Mị có tin tức tình báo nhanh nhất, người của hán trải rộng khắp thế giới, cũng rất nhiều người bỏ ra hàng đồng tiền tới chỗ hán mua tin tức; nếu như hán không tìm được Lý Diệc Phi, chỉ sợ là —— chết!

Nếu như Lý Diệc Phi chết rồi, Ninh Tự Thủy ——

Không thể! Tin tức này hán tuyệt đối không để Ninh Tự Thủy biết, nếu không hậu quả khó mà lường được. Giờ phút này đứa bé trong bụng cô, một khi biết tin tức này nhất định sẽ hồng mất, tên nghiệt chủng kia sẽ không có cách nào sinh ra được.

Hán làm sao biết được cha của nghiệt chủng là ai?

"Đường Diệc Nghiêu."

Đường Diệc Nghiêu nghe được tiếng, đẩy cửa vào, đứng trước mặt của hán. "Ký thiếu gia" không biết Ký thiếu gia lại có chuyện gì cần hán làm.

Giờ phút này, Ninh Tự Thủy trong phòng ra sức nôn mửa. Không biết vì sao gần đây ăn gì cũng bị nôn ra, rất khó chịu. Tiểu tử trong bụng kháng nghị, nhất định gây vô cô.

Bạch Kỳ đưa cho nước cho cô súc miệng, quan tâm mở miệng: "Có cần tôi gọi bác sĩ Thuộc tới không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tôi là bác sĩ

Bạch Kỳ đưa cho cô nước súc miệng, mở miệng quan tâm: "Có cần tôi gọi bác sĩ Thuộc tới không?"

Ninh Tự Thủy khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt ảm đạm, cả người tiêu tụy đi rất nhiều. Lắc đầu: "Đừng gọi, mang thai không phải là như vậy sao?"

"Nhưng tinh thần của cô rất kém, khi trước bác sĩ Thuộc có nói qua có có dấu hiệu sanh non, vẫn là vẫn là mời ngài ấy đến thì hơn." Bạch Kỳ không yên lòng. Thiếu gia đối với đứa bé này rất dễ tâm, cho nên cô không thể phạm sai lầm được.

Ninh Tự Thủy vô lực tựa lưng trên giường, thì thầm: "Tùy tiện, cô thấy được thì làm."

Bác sĩ Thuộc thuận tiện đem theo một bác sĩ khoa sản, kiểm tra cho thân thể Ninh Tự Thủy chuyên nghiệp hơn. Thuộc Vũ Hiên nhìn bộ dáng tiêu tụy của

cô rất là rối rắm, nhiều lần nhìn Bạch Kỳ muốn nói lại thôi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Đứa bé không có sao chứ?" Ninh Tự Thủy quan tâm hỏi. Cho dù bản thân cô không quan tâm, nhưng cô vẫn suy nghĩ đến đứa bé.

"Cô mang thai khẩu vị không được tốt sao? Dinh dưỡng không đầy đủ, mặc kệ như thế nào nhất định phải ăn một chút, nếu không đứa bé sinh ra sẽ không khỏe mạnh." Giọng nói lạnh tanh của vị nữ bác sĩ, dọn dẹp đồ đạc của mình. Tình huống như thế cô thấy nhiều, thấy nhưng không thể trách.

"Tôi đã rất nỗ lực buộc bản thân ăn rồi, ăn xong rồi cũng sẽ nôn ra hết." Giọng nói của Ninh Tự Thủy yếu đuối, ánh mắt mong sự giúp đỡ nhìn bác sĩ.

"Tôi sẽ ghi lại một số phương pháp để cải thiện khẩu vị, sau này làm theo chỉ dẫn sẽ không có vấn đề gì."

"Cám ơn."

Bạch Kỳ đưa bác sĩ ra ngoài, mà Thuộc Vũ Hiên lại không đi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào vết sẹo trên mặt cô. "Làm sao lại thành ra như vậy? Kỳ thiếu gia đâu có đánh phụ nữ!"

Ninh Tự Thủy sờ lên khuôn mặt, vô tư cười một tiếng. "Không phải hấn cố ý, là mảnh vụn tự bay lên mặt tôi thôi."

"Xử lý qua sẽ không để lại sẹo, nếu như không hết, kêu Bạch Kỳ nói với tôi một tiếng, tôi đưa cô loại kem liền sẹo khác." Thuộc Vũ Hiên cuối cùng cũng không đành lòng. Cô mới chưa đầy hai mươi, Lại đau thương như phụ nữ bốn mươi. Về mặt tiền tuy này, so với quỹ còn khó coi hơn.

Tiếp tục như vậy, thân thể làm sao có thể chống đỡ nổi?

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu nhìn thẳng mắt hấn, mím môi, lời nói sắc bén: "Không phải anh cũng cho rằng tôi phản bội Kỳ Trà Thần sao? Mặt của tôi bị phá hủy, không phải là trút giận được cho Kỳ thiếu gia sao?"

Thuộc Vũ Hiên sững sờ, không hiểu giọng nói của cô lại tràn đầy giễu cợt cùng uất ức như vậy. Chỉ là không thích cô nói như thế, mở miệng nói: "Quan tâm mặt của cô, không vì bất luận kẻ nào; chỉ vì tôi là bác sĩ."

"Cám ơn." Ninh Tự Thủy cúi đầu, không muốn nói nhiều. Thuộc Vũ Hiên cùng Kỳ Trà Thần rất thân thiết, hấn không thể nào không biết quan hệ của Kỳ Trà Thần cùng Dương Lưu Vân.

Từ đầu đến cuối, tất cả mọi người đều biết, chỉ có kẻ ngu ngốc như cô mới không hiểu sự tình thôi.

"Bệnh thần kinh. Thật không biết ban đầu Kỳ thiếu gia coi trọng cô vì cái gì? Còn không bằng một nửa Lưu Vân." Thuộc Vũ Hiên bị thái độ của cô làm cho không sao giải thích nổi, một bụng hỏa khí, giận dữ vút lại một câu, xoay người đóng sầm cửa.

"Ha ha. . . ." Ninh Tự Thủy cười đến thê lương, vô cùng thê lương. Trong mắt người khác cô nghiễm nhiên trở thành con bệnh! Nhưng nếu như cô không bị bệnh thần kinh, sao lại có thể đi yêu Kỳ Trà Thần?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thiếu niên nhanh nhẹn

Bạch Kỳ nhìn vật trong tay Đường Diệc Nghiêu không khỏi nhú mày, chần chờ: "Như vậy là sao?"

Đường Diệc Nghiêu bắt đầu dĩ than thở: "Đây là lệnh của Kỳ thiếu gia."

"Nhưng điều này đối với cô ấy quá tàn nhẫn." Làm chuyện tàn nhẫn như vậy, cô không đành lòng.

"Cầm đi! Chẳng lẽ cô muốn làm trái với lệnh của Kỳ thiếu gia? Cô không phải vẫn trung thành nhất với ngài ấy sao?" Đường Diệc Nghiêu lộ sự nhét mạnh vào tay cô, đẩy cô vào giữa phòng.

Bạch Kỳ đứng đó hồi lâu mới chần chờ mở miệng, mãi cho đến khi Ninh Tự Thủy quay đầu lại nhìn mình, lúc này mới chậm rãi bước tới trước mặt cô: "Đây là thuốc bổ thiếu gia nói tôi cho cô uống, rất có lợi với thai nhi."

Hàng mi của cô vốn ngừng lại bỗng run rẩy, môi mỏng khẽ nhếch nhẹ cười giễu cợt: "Hấn lại muốn tôi xóa sạch đứa nhỏ trong bụng? Bên trong bỏ cái gì?"

Bạch Kỳ buông rèm mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Cái này thật chỉ là thuốc bổ. Cô không nên hoài nghi quan tâm của thiếu gia với cô."

"Quan tâm?" Hai chữ chậm chọc nhường nào.

Ninh Tự Thủy bùng chén qua, không nói một lời uống một hơi cạn hết chất lỏng có vị quái lạ. Ngẩng đầu nhìn Bạch Kỳ: "Như vậy đã được chưa? Đi ra ngoài."

Bạch Kỳ biết trong lòng cô khó chịu, nhất là sủng ái của thiếu gia đối với Dương tiểu thư, đối với cô lạnh nhạt, hành hạ mấy ngày nay, người khác nhìn cũng đau lòng; nhưng cô chỉ là người làm, không thay đổi được gì. Điều duy nhất có thể làm được là chăm sóc thật tốt cho cô.

Chén thuốc kia không tạo tổn thương cho cô, chỉ là những hạt tinh phấn nhỏ lẫn qua táo khô cũng bị cô nuốt vào bụng. Cô không thể nào rời khỏi Kỳ gia, coi như cô có đi khỏi, dựa vào tình phận trong bụng cô, dù có đi chân trời góc bể, thiếu gia cũng đều bắt cô trở lại được.

Ninh Tự Thủy thấy cô đi ra ngoài, lúc này mới chậm rãi đứng lên. Đi tới rèm cửa sổ đóng chặt trước mặt kéo ra, dừng bước lại. Đôi mắt âm thầm nhìn chằm chằm tấm rèm màu đen, rốt cuộc đằng sau bức rèm này cất giấu bí mật gì? Tại sao Kỳ Trà Thần muốn cô ở căn phòng này? Tại sao không cho phép cô kéo rèm cửa sổ ra?

Ngón tay trắng nõn nắm lấy rèm cửa sổ, tim cô bắt đầu nhảy loạn không ngừng; dù thế nào đi nữa quan hệ của cô và hắn cũng không thể quay lại như trước được nữa, cô ở lại gian phòng này, tại sao không thể biết phía sau rèm cửa là cái gì?

Đôi mắt chậm rãi khép lại, do dự, nếu như bị hắn phát hiện, sợ rằng hắn sẽ lại hành hạ cô; nhưng nếu cứ để như vậy, cô vĩnh viễn không biết phía sau rèm cất giấu bí mật gì.

Xoẹt. . .

Không một chút chần chừ cô nhanh chóng kéo tấm rèm ra, nhất thời, Ninh Tự Thủy liền đứng ngây người.

Cả cửa sổ bị bật kín, chỉ có nền đen, bên trên là một bức vẽ xinh đẹp động lòng người, tay vẽ có chút non nớt, nhưng rất ngây thơ chất phác; trên bức vẽ là một người phụ nữ ôm một đứa nhỏ, là một cậu bé có tác phong nhanh nhẹn, đặt chân dưới ánh nắng chiều. Cả bức hình đẹp mỹ lệ, khiến cô cảm thấy hoa mắt. So với những danh họa nổi tiếng kia chỉ có hơn chứ không kém, ít nhất có thể nhìn ra được người trong bức họa này, trong lòng tràn ngập yêu thương, đối với mỗi nhân vật trong bức họa đều cảm thấy yêu quý.

"Chính cô kéo rèm cửa ra." Tiếng nói nhạt nhạt vang lên phía sau lưng cô, không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

Ninh Tự Thủy ngửa đầu nhìn bức vẽ, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, không hiểu tại sao trong lòng cô cảm thấy rất chua chát. Mờ miệng lầm bầm: "Nếu như tôi không đoán sai, người phụ nữ trung niên trong này là mẹ hắn, cô gái là cô, thiếu niên là hắn, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thời gian dịu dàng

Dương Lưu Vân đi tới bên cạnh cô, sóng vai kề chân cô. Ngắm nhìn hốc mắt đỏ, khóe môi nở nụ cười nhàn nhạt. Gật đầu: "Vâng"

"Tại sao cái cửa sổ này lại bị che lại?" Ninh Tự Thủy thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu hỏi. Trong lòng rất nhiều mối nghi ngờ.

"Cô nhất định không biết gian phòng này trước kia là của ai." Ánh mắt Dương Lưu Vân chắc chắn đến gần cô, ánh mắt đầy thâm ý mà quét qua. Tiếp tục nói: "Đây là gian phòng ngày trước mẹ Thần thích nhất, sau sự ra đi của bác ấy, anh ấy liền ra lệnh đem bật kín toàn bộ cửa sổ, một mình ở trong ấy ba ngày ba đêm, lúc ấy trên người anh ấy còn bị thương, mọi người cũng hết cách, đi vào cũng bị đuổi ra đi; cuối cùng không có biện pháp để tôi đi vào. Thần không có ra tay với tôi, còn ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ trị liệu vết thương trên người. Tôi hiểu hết sự khổ sở anh ấy phải chịu, màu đen tượng trưng cho sự đè nén trong lòng anh ấy, cho nên tôi đã vẽ bức tranh lên tấm kính này, hi vọng trong đôi mắt của anh ấy còn nhìn thấy màu sắc. Chỉ là không ngờ bao nhiêu năm rồi anh ấy vẫn giữ lại căn phòng này, còn không cho người kéo rèm cửa ra."

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy càng tái nhợt, gian phòng này là của mẹ Kỳ Trà Thần, đối với hắn mà nói rất quan trọng; mà Dương Lưu Vân vẽ tranh trên cửa sổ, lấy cả tính bá đạo kia sao có thể tiếp nhận, đối với Dương Lưu Vân nhất định có cảm tình sâu đậm, cho nên mới dung túng. Gian phòng này đối với hắn mà nói không chỉ là lưu lại kỉ niệm của mẹ, còn có chỗ này là Dương Lưu Vân cho hắn ấm áp.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Tự Thủy chỉ thấy đau xót, giống như bị vứt vào cối xay thịt, đau đớn không chịu nổi. Nơi này là kỉ niệm nỗi nhớ của bọn họ, có quá khứ của bọn họ, không có một chút gì thuộc về cô. Ba năm nay Kỳ Trà Thần cũng không cho cô kéo rèm cửa gian phòng này, cũng chưa từng nói chuyện người nhà của hắn cho cô.

Cô như một kẻ ngu độn nhất thế gian, chìm đắm trong sự dịu dàng săn sóc của hắn, cho rằng đây chính là yêu, đây chính là hôn nhân, là vĩnh viễn. Cô rất mong đợi tương lai với hắn, hôm nay xem ra, mới thấy cô ngây thơ buồn cười cỡ nào. Ở trong mắt Kỳ Trà Thần và Dương Lưu Vân, cô dư thừa,

chương mắt cỡ nào.

Rèm mi chậm rãi buông xuống, giống như là kết cục kéo tấm màn xuống, trước mắt toàn bộ là một mảnh bóng tối, không có gió, không ánh sáng, chỉ còn lại rối loạn.

"Thần đề cho cô ở gian phòng này thật ra thì tôi có chút ghen tị, dù sao nơi này cũng có kỉ niệm của chúng tôi. Anh ấy ở nơi này ôm tôi, chặt như vậy, chặt đến xương của tôi đều thấy đau; mà tôi biết anh ấy cần tôi, chỉ có ôm chặt tôi, anh ấy mới có cảm giác tồn tại chân thật, biết mình còn sống." Dương Lư Vân nhớ lại những chuyện phát sinh ở nơi này, trong mắt toàn bộ là dịu dàng cùng hoài niệm. Một đoạn kia đẹp để cỡ nào, chỉ có cô cùng Kỷ Trà Thần, chỉ có cô và hắn.

"Đủ rồi." Ninh Tự Thủy không chịu được nín lấy trái tim của mình, đau triệt để, tê tâm liệt phế. Dương Lư Vân thâm tình, chính là châm chọc cô. Bọn họ có rất nhiều rất nhiều kỉ niệm tốt đẹp để nhớ lại, mà cô không có gì cả. "Đi ra ngoài."

Dương Lư Vân phục hồi tinh thần lại, dung nhan ngây thơ chỉ cười yếu ớt. Trong mắt lóe ra ánh sáng chân thành tha thiết, mím môi nói: "Nói cho cô biết những thứ này không phải khoe khoang với cô, chỉ là muốn để cho cô biết, cô đối với Thần thật không có gì giải thích nổi, cô không thể cho anh ấy hạnh phúc!"

"Đi ra ngoài!" Ninh Tự Thủy mở miệng lần nữa, tiếng lạnh lùng mấy phần. Ánh mắt hờ hững chăm chăm ả, không muốn ả nói nhiều hơn một câu. Dương Lư Vân không phải đang nói như ý kia, mà đang tuyên bố với cô, Kỷ Trà Thần là thuộc về Dương Lư Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Không còn hơi sức tuyệt vọng

Cô không mang lại cho hắn hạnh phúc!

Một câu nói tàn nhẫn cỡ nào, cô và Kỷ Trà Thần đã từng có hạnh phúc. Bọn họ sẽ có một mái nhà ấm áp, hắn là người chồng biết săn sóc, sẽ có đứa bé khéo léo; thì ra tất cả là đều là suy nghĩ của riêng cô, thì ra tất cả mọi thứ tốt đẹp cũng chỉ là giả tưởng; vén tấm màn lên hiện ra sân khấu sự thật trần trụi tàn nhẫn.

Ninh Tự Thủy từ từ ngồi xổm xuống, hai tay nâng gương mặt, sụt sùi nước mắt, bờ vai nhỏ nhẹ run rẩy. Nước mắt thấm qua khe hở tích tích rơi trên mặt thảm, khô sở không nói, lòng chằng chịt vết thương, máu tươi đầm đìa, đi về phía tuyệt vọng.

Hắn đề cho mi đồ vành mắt, mi vẫn còn cười tha thứ, thì ra là mi đã sớm nghĩ kỹ, mi phải để người nào bên cạnh hắn, cô cho là cô đủ kiên cường, lại ngày từng ngày thất vọng, cô không có lấy một tia hi vọng, hi vọng không phải quá xa vời.

Trong Radio truyền ra tiếng than nhẹ của nam ca sĩ, tiếng đàn dương cầm nhàn nhạt đau thương hòa với lời ca. Truyền ra thất vọng vô hạn, tại sao yêu nhau lại tổn thương nhau, để cho người ta cuối cùng cũng không còn hơi sức tuyệt vọng.

Dương Lư Vân đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng nước mắt này, ngón tay sạch sẽ sờ sờ khóe mắt, đáy mắt lóe lên nụ cười rần rết, môi mọng đỏ tươi nở nụ cười khinh thường.

Cuộc hôn nhân khổ sở như vậy, không cần lâu nữa sẽ có thể đi đến hồi kết rồi. Có thể là người phụ nữ hầu hạ bên cạnh Thần không oán hận, toàn thế giới chỉ có ả —— Dương Lư Vân.

Đứa nhỏ trong bụng đã được sáu tháng, cái bụng đã lớn hơn một chút; cô đã thật lâu cô không có gặp Kỷ Trà Thần, chỉ cần cô không ra khỏi phòng một bước cũng sẽ không nhìn thấy hắn, thậm chí ngay cả Dương Lư Vân cũng rất tự giác không tới quấy rầy cô.

Thế giới rất an tĩnh, an tĩnh chỉ còn lại hai người cô cùng đứa bé. Như vậy cũng tốt, ít tổn thương một chút, còn có thể duy trì một phần tôn nghiêm cuối cùng.

Chỉ là không có tin tức của mẹ, không có tin tức của người kia, thậm chí người thần bí trong khoảng thời gian này cũng không tới quấy rầy cô. Yên bình ngắn ngủi dường như là thời gian để chuẩn bị nổi lên âm mưu lớn.

Bạch Kỳ mở cửa sổ nhỏ thông gió cho mát, quay đầu lại nhìn gò má gầy gò của Ninh Tự Thủy, nhin không được mở miệng nói: "Cô nên ra ngoài đi dạo, sẽ tốt hơn đối với thai nhi."

Ninh Tự Thủy sờ bụng lớn, lắc đầu. Đi ra ngoài sẽ gặp phải Kỷ Trà Thần, những thứ nhục nhã nhục nhã kia còn trong ký ức còn mới nguyên, tự ái bị

giảm dần không còn một chút; nếu như vậy cô thà cả đời không nhìn đến hắn. Một ngày nay, tâm tình của cô từ bình tĩnh lại, Dương Lưu Vân không trở lại khoe khoang hạnh phúc của bọn họ, tâm cô cũng sẽ không đau, sẽ không ghen tị, sẽ không khổ sở.

Bạch Kỳ bắt đầu đi than thở, không nhiều lời, rồi đi.

Ninh Tự Thủy ánh mắt xa xăm nhìn phong cảnh ngoài cửa, bởi vì bắt đầu vào mùa đông rồi, thời tiết rét lạnh khác thường; vốn những cây xanh lá cũng đã khô cong, rơi rụng trên mặt đất; mây đen âm u quanh quẩn trên bầu trời giống như lúc nào cũng có thể tùy ý mưa xuống. Bước chân không tự chủ đi ra khỏi phòng.

Cô đi ra ngoài cần phải đi qua thư phòng, bước chân vừa lúc chuẩn bị bước qua, bên tai lại truyền đến tiếng kì lạ; cánh cửa khép hờ, bóng dáng trần trụi của cô gái cùng dáng người đàn ông cao lớn quấn lấy nhau; thời tiết mặc dù rét lạnh, nhưng nhiệt độ trong phòng cao khác thường. Rõ ràng muốn đòi chân đi nhưng nó lại không nghe theo ý thức sai bảo, dừng lại bất động.

"Thần, anh nhẹ một chút. Đau."

Lầu cao vạm vỡ trong khoảnh khắc sụp đổ, trời đất quay cuồng, thế giới sụp đổ, nước mắt theo gò má lạnh lẽo rơi xuống không một tiếng động, tâm mất mơ hồ, vạm vỡ xuyên tim không đau bằng lúc này; bên tai tất cả đều là tiếng rên rỉ đáng xấu hổ, không biết bao nhiêu lần quanh quẩn trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chúng ta ly hôn

"Thần, anh thật giỏi. A. Cái đó thật lớn. Em thật thích."

"Ừm. Em muốn chết. Thần thật là lợi hại a. A. Ừ."

Ninh Tự Thủy đôi tay che miệng của mình, sợ mình khóc thành tiếng kinh động hai người họ. Một khắc kia, cô thật rất muốn đẩy cửa ra, vào chất vấn bọn họ đang làm cái gì? Tại sao lại làm ra chuyện như vậy trong nhà? Như vậy cô làm sao chịu đựng nổi.

Nhưng cô kìm nén cái ý niệm này, cô không thể, cũng không thể đi vào.

Tâm, rất đau; giống như là bị người ta cầm nhọn đâm từng nhát một vào tim cô, đem xương thịt cô đều róc ra; hiểu lầm của hắn, cô cam chịu, thương thể của hắn hại, cô quên được, hắn vô tình, cô bao dung.

Nhưng vì cái gì cuối cùng đổi lấy một lần lại một lần hắn tổn thương cô? Rõ ràng cùng Dương Lưu Vân ở chung một chỗ, vì sao lại không thả cô?

Bọn họ áp áp một chỗ, thân thể hòa trộn, linh hồn dung hợp.

"A. " Cuối cùng tiếng ngâm yêu kiều lên cao triêu của cô gái, thấp thờ gấp rên rỉ lần lượt thay đổi cùng nhau, trong không khí hình như cũng tràn ngập mùi ngai ngái. Người bên trong thư phòng không nhận ra có người ở bên ngoài, lửa nóng triền miên.

Ninh Tự Thủy lao đảo nghiêng ngã trở lại phòng của mình, linh hồn giống như bị rút đi, chỉ còn lại cái xác không. Bụng mơ hồ đau, nước mắt không cảm được chảy xuống.

Con à, con cũng cảm thấy mẹ đau lòng rồi sao? Có phải con cũng rất khổ sở không? Con à đừng khổ sở, con còn có mẹ, mẹ còn con nữa, con ngoan ngoãn, đừng đau lòng; cha không nhớ con, mẹ muốn con.

Cả người đều lạnh lẽo, ôm chầm, nhắm mắt lại, tối đen như mực, nước mắt theo khe hở chảy xuống, ướt đầm ga giường, mướt lớn; bất tri bất giác ngủ thiếp đi; lòng đau đến tê dại, có lẽ sẽ nhanh không còn đau nữa.

Tuyết rơi như lông ngỗng bay tán loạn, đem trọn cái thế giới tươi đẹp bao phủ trong mảnh áo; rét lạnh rồi mỹ lệ vô hạn.

Cái thế giới này, sẽ có chỗ nào lạnh hơn lòng của cô?

Khắp nơi trong phòng đều tràn ngập không khí ấm áp, bên trong phòng khách Kỳ Trà Thần cùng Dương Lưu Vân đều mặc quần áo mỏng; uống trà nói chuyện phiếm, rất hợp lòng nhau.

Ninh Tự Thủy hít mũi một cái, mắt sưng đỏ giống như mắt thỏ; thấy hình ảnh xinh đẹp này, khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc. Rõ ràng cô mới là vợ của hắn, rõ ràng mang đứa bé của hắn, lại yên lặng thừa nhận sự tổn thương hắn dành cho cô, nhìn những chuyện bọn họ làm trong nhà; sao mà tàn nhẫn đến thế.

Cô, không muốn nhin nữa; rồi đi, nhất định phải rời khỏi hân!

Mấy ngày nay cô đều trải qua sự đau đớn cắt ruột gan, cả ngày lẫn đêm đầu đau, mất ngủ, tuyệt vọng. Không tìm được người nào để bày tỏ, cắn chặt hàm răng nuốt máu vào bụng. Tâm trí cô chết lặng rồi.

Đầu ngón tay trắng bệch dùng sức nắm giấy thỏa thuận li hôn, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh đứng trước mặt hân, khi bọn hân hai người ánh mắt kinh ngạc nhìn xuống tờ giấy có chữ thỏa thuận ly hôn.

Kỷ Trà Thần nhếch mắt nhìn mấy chữ trên giấy, ánh mắt trầm xuống. Môi mỏng mím phát ra tiếng lạnh lẽo: "Đây là ý gì?"

Lần đầu tiên ánh mắt dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hân, trái tim khẽ run, ánh mắt như thể thật đáng sợ; nhưng những thứ tổn thương kia hiện lên trong đầu cô, đôi tay nắm lại. Tất cả đều kết thúc đi! Ly hôn, tác thành cho hân, đây là kết cục tốt nhất.

"Chúng ta ly hôn."

Con mắt Dương Lưu Vân ngây thơ lóe lên kinh ngạc, cầm giấy thỏa thuận li hôn kinh ngạc hỏi: "Tự Thủy, cô đang đùa gì thế? Cô cùng Thần ly hôn? Cô bây giờ đang mang đứa nhỏ của Thần! Cô có nghĩ tới cảm thụ của Thần không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Không yêu anh nữa

Ninh Tự Thủy liếc cô ta một cái, muốn cười lạnh cũng cười không nổi. Nhìn thấy Dương Lưu Vân nghĩ đến chuyện nghe được ở ngoài thư phòng, cảm thấy buồn nôn, mai mỉa.

Về mặt Kỷ Trà Thần âm trầm đáng sợ, từ trong tay Dương Lưu Vân cầm lấy giấy thỏa thuận li hôn không nói hai lời xé nát bậy. Ninh Tự Thủy cả kinh: "Kỷ Trà Thần, anh. . . ."

"Ly hôn thành toàn cho cô? Xin lỗi, tôi không làm được." Con ngươi sắc bén của Kỷ Trà Thần khóa chặt ánh mắt sung đỏ của cô, đẩy mắt nhanh chóng xẹt qua một tia nghi ngờ, dường như cô khóc; xảy ra chuyện gì, cô lại chủ động nhắc tới ly hôn? Thái độ vẫn kiên quyết như thế.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy không hiểu, rõ ràng hân muốn lựa chọn Dương Lưu Vân, tại sao còn không chịu ly hôn? Vì trả thù mình sao? Trả thù cái gọi là "Phản bội" sao? Trong lời của hân, cô nghe đều hiểu. Ngón tay khẽ run, nhần cười trên ngón tay chưa từng rút ra, chính hân vì cô đeo lên, từ từ tháo ra, trái tim đang bị xé nát từng mảnh, không nỡ cũng tốt, cô phải dứt bỏ.

Cô yêu Kỷ Trà Thần, yêu đến mất đi mình; nhưng lại không có biện pháp ở lại nơi này chịu đựng đoạn hôn nhân còn chưa chính thức kết thúc thì hân cùng với Dương Lưu Vân xảy ra quan hệ; ô nhiễm đoạn cảm tình này, cũng dơ bẩn hôn nhân của bọn hân.

Kỷ Trà Thần nhìn động tác của cô, ánh mắt càng thêm sắc bén, mím chặt môi nói: "Ninh Tự Thủy, cô tháo chiếc nhẫn ra thử một chút?"

Hân đã từng nói, cả đời này cũng không cho phép cô tháo chiếc nhẫn ra! Tuyệt đối không cho phép!

Ánh mắt Ninh Tự Thủy rung rung nhìn hân, nhưng vẫn tháo chiếc nhẫn ra. Đặt trên khay trà, khổ sở nói: "Kỷ Trà Thần, tôi không muốn, cũng sẽ không yêu anh nữa."

Yêu anh, thật quá khổ, cũng quá mệt mỏi. Hôm nay, tôi bị vết thương chồng chất, thật không cách nào chống đỡ.

Khi chiếc nhẫn đảo quanh vòng trên bàn trà giống như tấm màn rơi xuống màn sân khấu, an tĩnh nằm trên khay trà. Về mặt Kỷ Trà Thần ngẩn ra, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua kinh ngạc, trong phút chốc chỉ cảm thấy tim đau đớn khó nhịn, về mặt khó coi đến mức tận cùng.

Kỷ Trà Thần, tôi không muốn, cũng sẽ không yêu anh nữa.

Những lời này ở bên tai không ngừng lặp lại phát ra, cô nói kiên quyết như vậy, thái độ kiên định như vậy. Thật cứ như vậy muốn rời khỏi? Muốn cùng gian phu cao bay xa chạy sao?

"Được, tôi có thể ký tên". Kỷ Trà Thần vừa nói xong, Ninh Tự Thủy và Dương Lưu Vân đều ngây người.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy nghi ngờ, hân dễ dàng đồng ý như vậy? Không tin hỏi lại: "Anh thật sự ý đồng ý ly hôn?"

Kỷ Trà Thần gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo, xa lạ nhìn cô, mở miệng một câu nói trong nháy mắt đánh cô xuống địa ngục: "Nếu cô có thể đi hết 5 mét than lửa tôi sẽ thả cô đi".

"Thần. . . ." Dương Lưu Vân kinh ngạc, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Ninh Tự Thủy. . . .

Ninh Tự Thủy kinh hãi, thân thể cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích, ánh mắt không thể tin được, nhìn Kỷ Trà Thần lạnh lùng, là hắn đang nói đùa sao? Lại muốn cô đi hết 5 mét than lửa?

Đừng nói cô hiện tại mang thai, coi như không có mang thai cô cũng không có biện pháp chịu đựng khổ sở như vậy.

Con người âm trầm của Kỷ Trà Thần thoáng qua âm u, đôi tay nắm lại thật chặt phía sau lưng. Về mặt đường như có chút hài lòng, hẳn hiểu Ninh Tự Thủy, cô tuyệt đối không thể có lá gan dám đi qua lò lửa, như vậy cô tuyệt đối không thể rời khỏi Kì gia.

"Tự Thủy, cô đừng căng thẳng. Thần, anh cũng đừng tức giận, có lời gì thì nói từ từ. Các người là vợ chồng. . . ." Dương Lưu Vân đứng ở giữa hai người khuyên nhủ, đầu nhanh chóng đầy mồ hôi.

"Tốt."

Không biết đã trải qua bao lâu, giọng nói của Ninh Tự Thủy vang lên trong phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Chuẩn bị than lửa

Chắc chắn trong đáy mắt của Kỷ Trà Thần đầy khiếp sợ, hắn cũng không nghĩ đến mình sẽ có dũng khí lớn như vậy!

Khỏe mỗi tươi cười đáng chất lan tràn, tay sờ xoạc đến bụng, con oi, vì mẹ, vì tự do sau này, chúng ta đánh cuộc một phen; con phải cùng mẹ kiên cường đứng cam có được không? Chỉ có 5 mét, chỉ cần đi hết 5 mét than lửa, chúng ta có thể rời khỏi cái nhà tù này rồi.

"Bạch Kỳ, chuẩn bị than lửa!" Kỷ Trà Thần lạnh lùng mở miệng. Ninh Tự Thủy, cô thật muốn làm như vậy? Không biết vì sao, nhìn về mặt chắc chắn của cô, không hề chùng bước, muốn rời khỏi nơi này, trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

Ninh Tự Thủy như vậy, hẳn chưa từng biết, chưa từng thấy qua.

"Hai người không nên như vậy có được không. . . ." Tròng mắt Dương Lưu Vân lo lắng ở giữa hai người vang vọng, lo lắng sắp khóc, nhưng hai người này cũng không để ý đến lời của cô ta.

Ninh Tự Thủy xoay người đi ra bên ngoài, không ngừng an ủi mình, rất nhanh rất cô có thể rời đi thôi. Sau khi rời khỏi đây, có thể nghĩ biện pháp tìm mẹ, có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Gió bắc lạnh lùng thổi mạnh, đau nhói da thịt non mềm; bông tuyết trên trời không ngừng phát phối, giống như tinh linh dí dỏm đáng yêu; toàn bộ thế giới màu trắng, sạch sẽ như trong lòng Ninh Tự Thủy, hoang vu yên tĩnh.

Tuyết đọng nơi cánh cổng bị quét sạch, trải lên một tầng than lửa thật dày, vàng sáng mờ mờ, hồng tinh thiêu đốt, giữa trời gió lạnh mùi khét dính vào than củi. Ánh mắt tất cả mọi người lo lắng nhìn Ninh Tự Thủy có vẻ vô cùng gầy nhỏ trong gió tuyết, nâng cao bụng bự đi hết 5 mét than lửa, có thể sống sao?

Bông tuyết rơi vào lông mi thật dài của hắn, đáy mắt lạnh lẽo. Chỉ cần giờ phút này cô đổi ý, hoặc hối hận rút lui, chỉ cần cô nhận thua, không đi cùng gian phu đó.

Ninh Tự Thủy đứng trước than lửa, nghiêng đầu nhìn ngắm nhìn Kỷ Trà Thần, tái nhợt vô sắc gò má của trời xanh lạnh cười một tiếng. Đôi tay nắm thật chặt, trong lòng sợ muốn chết lại cố làm ra vẻ trấn định, nhất là ánh mắt quét qua Dương Lưu Vân đứng bên cạnh hắn, nơi này không còn lý do để cô lưu lại. Nếu như đây là hành hạ cuối cùng của hắn dành cho mình, cô vui vẻ đón nhận. Đi hết 5 mét than lửa, chỉ mong từ nay, bọn hắn không hề nữa gặp nhau, như người xa lạ.

"Tự Thủy, cô đừng làm chuyện điên rồ." Dương Lưu Vân chưa từ bỏ ý định, đang cố khuyên can.

Lẩn tránh ánh mắt sắc bén của Kỷ Trà Thần, gian nan khom lưng, cúi gầy giữ ấm, chân không mềm mại giẫm trên mặt tuyết lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Từng nợ hân

Mặc dù mang thai, nhưng cô vẫn ốm yếu giống như lúc nào cũng có thể bị gió thổi đi, dưới con mắt mọi người, nhấc chân dặm than củi thiêu đốt.

"Xi xèo." Hung hăng đau, da thịt đốt trội cảm giác đau, thì ra là mùi vị như vậy.

"Ừ." Đau thấu tâm can, cô hung hăng cắn chặt đôi môi, sẽ không kêu đau, chân dứt khoát bước trong lửa than. Thôi miên mình, lạnh lẽo làm thân kinh chết lặng, tất cả mọi thứ, đều đưa vào quá khứ, quên đau, quên đau.

Trong mắt đờ đẫn trở thành hư không, nụ cười cứng trên mặt, trong lòng của Kỷ Trà Thần, giống như bị độc châm đâm trúng, mùi da thịt cháy xông vào trong mũi, hân chợt muốn xông qua, ôm cô gái nôi điên này từ lửa than ra ngoài, nhưng hân chỉ có thể cắn chặt răng, nắm chặt quả đấm, không để cho mình phát ra tiếng.

"Xi xèo, xi xèo."

Lửa đốt nóng rực đau đớn làm cho vẻ mặt của cô trắng bệch, bệnh hoạn tiều tụy; trên trán rịn mồ hôi, hàm răng cắn môi dưới, đáy mắt nước mắt đảo quanh, quật cường chậm chạp không chịu rơi xuống! Dưới lòng bàn chân da thịt bị bỏng đau đớn, tan lòng nát dạ đau đớn, mỗi một bước đều là đi trên đao kiếm, đau đớn tận xương tủy.

Lông mày Kỷ Trà Thần nhíu chặt chung một chỗ, ánh mắt khóa chặt mỗi một bước đi của cô; trong đôi mắt cô khổ sở giãy giụa, cô lại không khóc, một giọt nước mắt cũng không rơi. Mảnh này, làm cho hân quá mức rung động, thật lâu cũng không phản ứng kịp.

Dương Lưu Vân thu hồi ánh mắt lo lắng, nghiêng đầu ngược nhìn Kỷ Trà Thần đứng bên cạnh, cảm nhận cả người hân thô bạo và nguy hiểm, lông mày thanh tú đầu xẹt qua khác thường, im lặng không lên tiếng. Rũ mắt, lông mi bị bông tuyết thấm ướt lạnh lẽo.

Ninh Tự Thủy tay sờ xoang ở trên bụng, đã không có tâm tư đi trông nom người khác, không ngừng nói chuyện với đứa con trong bụng, dù sao chẳng nữa, cô cũng muốn chống đỡ! Nhất định phải rời đi lúc này thôi, vừa nghĩ tới hân và Dương Lưu Vân trong thư phòng, một phút, không, là một giây đồng hồ cũng không ở được!

Thời gian từng giây, từng phút trôi qua, thật giống như rất nhiều thế kỷ, khi Ninh Tự Thủy từ than lửa bước xuống thì mùi da thịt bị thiêu cháy lan tràn trong không khí, lao đảo một cái không đứng vững ngã xuống đất, hoàn hảo có tuyết đọng dày đặc; đau, vào thời khắc này có vẻ như vậy không có ý nghĩa.

Khi cô ở trong tầm mắt hân từng bước một đi xa, không thấy một tia lưu luyến. Bóng lưng thon gầy, nhu nhược kiên nghị, không ngờ làm cho hân nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, cô nhu nhược, trong con người mang theo quật cường và cốt khí trời sinh. Tuyết rơi vào trong lửa than, có thể làm cho hơi nóng hạ xuống, cô gái này, cũng sẽ không đến nỗi chết tại chỗ. Vừa nghĩ thoáng qua, Kỷ Trà Thần đột nhiên cau mày, con đường này, rõ ràng là chính cô lựa chọn, sống hay chết, có quan hệ gì đến hân?

Ninh Tự Thủy đứng lên, quay đầu lại nhìn về mặt hung hăng của Kỷ Trà Thần, chịu đựng hai chân đau đớn kịch liệt, gian nan mở miệng: "Tôi đi hết rồi, anh có thể đến!"

Về mặt hân lạnh lùng, trong mắt ưu buồn, xẹt qua một chút bị thương, "Ninh Tự Thủy, tại sao?" Tại sao quật cường như vậy?

"Tại sao không, chỉ cần có thể rời khỏi anh, làm cái gì, tôi đều cam tâm tình nguyện." Cô cười nhạt, dưới ánh sáng nhợt nhạt thê lương.

Tròng mắt kịch liệt run lên, dường như trái tim hung hăng bị bóp chặt, một giây kế tiếp, liền nảy sinh ra vô tận hận ý, tức giận giống như con sóng to cuộn tới, hân luống cuống mở ra bước chân, vòng qua lửa than đi tới bên người cô, hân bắt được y phục của cô. Thật giống như ông vua cao cao tại thượng, ánh mắt sắc bén hình như muốn giết chết cô "soạt", áo khoác đã bị hân hung hăng xé rách. "Ba năm trước đây tôi giúp cô giải quyết tất cả mọi chuyện, tất cả của cô đều là tôi cho; hôm nay muốn đi, một chút đồ vật cô cũng không thể mang đi".

Theo bản năng, Ninh Tự Thủy ôm lấy hai cánh tay, toàn thân đã sớm bối vì đau nhức run rẩy không còn một chút hơi sức, từ trước đến giờ không cách nào ngăn trở hân thô bạo. Gió lạnh thấu xương, cười cười nước mắt cũng rơi xuống, rơi nhẹ trên đầu ngón tay của hân. Tròng mắt không còn hơi sức nhìn Kỷ Trà Thần, nước mắt rơi vào trên mặt bông tuyết cùng nhau hòa tan, an tĩnh chảy xuôi. Hành vi của hân hoàn toàn đã hủy diệt tình yêu của cô, tuyệt tình, tuyệt vọng, tâm chết, đối với Kỷ Trà Thần, không còn có bất kỳ yêu thương nào cả.

"Anh nói đúng, tất cả đều là anh cho tôi, tôi từng nợ anh, tôi sẽ không mang đi, cảm ơn ba năm nay anh chăm sóc tôi" giọng nói khàn khàn, yếu đuối của Ninh Tự Thủy vang vọng trong lỗ tai của từng người, sau đó, ngón tay cứng ngắc cởi y phục ra, chậm rãi cởi xuống, vút trên mặt đất; găng tay lông, áo len. Quần, quần áo giữ ấm, cuối cùng chỉ còn lại một bộ áo sơ mi thật mỏng che đậy thân thể. Theo bản năng muốn che kín da thịt mình lộ ra ngoài, có thể tưởng tượng đến hân đối với mình nhục nhã, giờ phút này còn có cái gì kiêng kỵ hay sao?

Thiếu hấn, toàn bộ trả lại cho hấn đi! Kể cả tự ái của mình.

Tay nắm lấy quần lót chậm rãi đi xuống còi xuống.

Trông mắt hẹp dài, rí máu đỏ sậm, giọng nói lạnh lẽo trong băng tuyết ngập trời vô cùng chói tai: "Đủ rồi! Cút!"

Khỏe môi Ninh Tự Thủy khê kéo, đôi tay bảo vệ bụng của mình, không để cho cô còi trần truồng coi như là Kỳ Trà Thần nhân từ rồi. Thu hồi ánh mắt của mình, không hề nhìn nữa, không có một tia quyến luyến, chịu đựng đau đớn dưới chân, gian nan cất bước, dẫu chân từng bước từng bước đạp tuyết đọng rồi đi. Run rẩy đi ra ngoài cửa lớn.

Kết thúc, đi ra cánh cửa này, tất cả cũng kết thúc.

Kỳ Trà Thần đứng tại chỗ, nhìn cô lung la lung lay nhưng thủy chung bóng lưng không ngã, ánh mắt đỏ sậm, đột nhiên có chút đau xót, Kì gia ở ngoại ô thành phố, người thừa thốt, cô gái này bị trọng thương, sẽ không đau chết, cũng sẽ chết rét! Bị thương như vậy, cô muốn đi; lột sạch y phục của cô, cô vẫn muốn đi! Quạt cuồng như thế, không nói lý như thế. Hấn đang có hành động chẳng qua làm khó cô, không để cho cô rời đi, để cho cô biết khó mà lui.

Ninh Tự Thủy thật giống như không biết, giống như đắm sầm vào bức tường phía Nam, máu chảy cũng muốn ngu ngốc vượt qua, vĩnh viễn không quay đầu. Bóng dáng của cô ở trong gió tuyết chấp chèn, dường như lúc nào cũng sẽ ngã xuống, dẫu lòng chợt toát ra một cái ý niệm, cô rời khỏi, vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại nữa.

Hấn vĩnh viễn mất cô.

Dương Lưu Vân kéo kéo tay của hấn, lúc này mới phát hiện tay Kỳ Trà Thần lạnh lẽo đáng sợ. Nhỏ giọng nói: "Thần, anh lo lắng cho cô ấy, thì tìm cô ấy trở về thôi."

Tuyết càng lớn, trong nháy mắt, trên mặt đất trải xuống một tầng trắng xóa, mỗi một bước cô đi, lưu lại một dấu chân máu đỏ, màu đỏ rõ nét, rơi vào trong mắt hấn, làm ánh mắt hấn trầm xuống. Lạnh lẽo mở miệng: "Ninh Tự Thủy, nhớ lấy, tất cả đều là cô tự tìm".

Bóng lưng mềm yếu dừng lại, cô không quay đầu lại, khổ sở cười cười, rồi lại bước chân, sẽ không nhớ nữa, tất cả liên quan đến người đàn ông này, bao gồm mỗi một câu cùng hấn nói qua, cô đều muốn quên mất hoàn toàn.

Cho dù đau, cũng muốn quên! Từng nợ hấn, tất cả đều đã trả sạch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Kiếp sau không gặp

"Ninh Tự Thủy, tốt nhất cô không nên để tôi tìm được; nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua nghiệt chủng trong bụng cô, sẽ không bỏ qua cho cô". Tiếng nói nóng nảy, tức giận, nếu như, hôm nay cô gái này may mắn không chết, vậy cuối cùng hấn cũng làm xong một chuyện, khi cô ra đi, mắt không thấy, lòng không phiền, điều này đã là khai ân cực lớn đối với cô.

Dĩ nhiên sẽ không rồi, vĩnh viễn sẽ không, Kỳ Trà Thần, tôi van xin, cuộc đời này, không, kiếp sau cũng không sẽ gặp anh!

Bạch Kỳ nhìn tuyết đọng màu trắng tinh chảy xuống máu tươi, không khỏi than thở; nhìn vào nhà, lại nhìn phương hướng Ninh Tự Thủy rời khỏi; rõ ràng hai người yêu nhau như vậy, nhưng vì sao cuối cùng yêu đến tách ra? Oán hận lẫn nhau, tình nghĩa hoàn toàn mất hết.

Gió tuyết thổi ngược, rơi lên da thịt non mềm, hòa tan, lạnh lẽo thấm vào càng lạnh lẽo, bước chân đã bị đông cứng, ngược lại cảm giác đau không hề rõ ràng nữa. Đôi môi tím bầm không ngừng lay động, thậm chí, hơi thở cũng lạnh, trước mắt màu xám trắng.

Không phân rõ phương hướng, không biết mình đi bao lâu rồi, một thế kỷ hay bảy thế kỷ; bóng tuyết rơi vào trên người của cô, giống như mặc lên người lễ phục, trắng noãn đẹp mắt lại mang theo rét lạnh trí mạng; phía sau dấu chân của cô đều là vết máu loang lổ, nhìn thấy ghê tởm.

Xương cốt đau đớn, thân thể lạnh run vẫn không ngừng toát ra mồ hôi, thấm ướt một tầng y phục cuối cùng; không nhìn được nhảy mũi. Kỳ quái là bụng không có bất kỳ đau đớn nào, đứa bé an tĩnh kỳ lạ, giống như biết cô đau đớn, không muốn hành hạ cô nữa, vô cùng khéo léo. Cách Kì gia đã rất xa chứ? Đại não hỗn loạn, bốn phía hoang vu, cô không phân rõ được phương hướng, nên đi nơi nào? Như vậy, còn có thể kiên trì bao lâu, cô thật là muốn dừng lại, nằm trên mặt tuyết, như vậy, tất cả đau khổ cũng kết thúc.

Trên người không có tiền, không có điện thoại di động, không có người quen biết, thậm chí mình nên đi nơi nào cũng không biết. Mù mờ ngơ ngàng thế

giới rộng lớn, nhưng không có chỗ cho mình đi, cỡ nào chầm chọc buồn cười. Hai chân đã đau đớn không cất bước, cả người mệt lả té trên sườn dốc tuyết phủ. Tâm mắt càng ngày càng nặng, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, cái miệng nhỏ nhắn thở ra luồng khí trắng, chẳng lẽ muốn chết trong trời đông ở nơi này sao?

Không! Cô nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, cô không thể chết, không thể mang theo đứa bé cùng chết! Hít sâu một hơi, đứng lên cũng không nổi, nắm khối băng trong tay từng chút bò tới phía trước mặt. Cô phải sống rồi đi lúc này thôi, cô còn phải sinh con, đi tìm mẹ, cuộc sống sau này sẽ rất tốt đẹp, mà không phải ở chỗ này buông tha.

Da thịt mềm mại bị giá rét cắt vỡ, máu tươi đầm đìa nhuộm đỏ màu trắng thánh khiết, cô bò qua, lưu lại dấu vết quanh co trên mặt đất. Nước mắt rơi xuống trong nháy mắt đông thành băng, cửa vào ngón tay, cổ nén đau đớn để không bị ngạt đi.

Mí mắt càng lúc càng nặng, chống đỡ không nổi. Con ơi, con phải làm sao? Mẹ phải làm sao đây? Cảnh vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ, là nhìn lầm rồi sao? Trước mắt rõ ràng xuất hiện một đôi chân, giày da màu đen trên mặt tuyết màu trắng mảnh liệt đối lập.

Một giây kế tiếp, đôi tay ôm chặt lấy chân của hắn, ngón tay nín chặt lấy quần Tây của hắn, không còn hơi sức ngẩng đầu, khăn khăn phun ra hai chữ: "Cứu tôi. . . ."

"Bùm!" cả người hôn mê.

Không gian ảm áp, thậm chí, trong không khí mang theo mùi hoa nhàn nhạt; là nằm mơ sao? Hay là tôi đã chết? Ninh Tự Thủy mở mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ, có chút đơn sơ, bàn ghế cũ rách, ga giường ố vàng, dường như vết bẩn giặt không sạch.

Đây là chỗ nào?

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông ước chừng hơn 40 tuổi, mặc áo khoác trắng, thấy Ninh Tự Thủy tỉnh lại không khỏi lộ ra nụ cười an tâm: "Rốt cuộc cô đã tỉnh, cô nằm lâu trong tuyết, hai chân lại bị thương nghiêm trọng, đứa nhỏ trong bụng lại không có chuyện gì, quả thật là một kỳ tích a!"

Ninh Tự Thủy khẽ lấy lại tinh thần, hiểu mình được cứu đến bệnh viện. Ánh mắt mờ mịt mấy giây, mở miệng hỏi thăm: "Là ông đã cứu tôi?"

Bác sĩ cười lắc đầu: "Là có người tốt bụng gặp cô hôn mê trong đồng tuyết, đưa cô tới đây".

"Cám ơn". Ánh mắt Ninh Tự Thủy cảm kích, không thấy những người khác trong phòng, không khỏi hỏi "Xin hỏi người tốt bụng kia vẫn còn chứ?"

"Hắn đã đi rồi, yên tâm hắn để lại chi phí đủ cho cô ở lại bệnh viện điều trị hai chân, chờ đứa bé trong bụng cô ra đời". Bác sĩ trấn an cô: "Vận khí của cô thật tốt".

Khóe miệng Ninh Tự Thủy nâng lên nụ cười khổ, như có điều suy nghĩ: "Vận khí tôi tốt sao? Có lẽ vậy!"

Rời khỏi Kỳ Trà Thần, có lẽ đối với cô thật sự là một loại may mắn. Bọn họ vốn không phải là loại người cùng một thế giới, tách ra đều tốt cho hai người. Tay sờ xoang đến bụng, bác sĩ nói đứa bé không có việc gì, khóe miệng hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Con ơi, con rất kiên cường, rất tuyệt, mẹ kiêu ngạo vì con.

Cô cần tôi thông báo cho người nhà không ?? "Bác sĩ thấy cô mất hồn, không nhận được mở miệng hỏi. Nhìn cô chỉ có một mình rất đáng thương, nhất là mang cái bụng bự, trừ bụng nhỏ cao, những nơi khác đều gầy yếu.

Người nhà? Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Không có". Ly hôn với Kỳ Trà Thần, mẹ không biết tung tích, cô đã không có người nhà để liên lạc.

Bác sĩ thấy cô không muốn nhiều lời, bắt đầu đi thăm hỏi: "Được rồi, vậy cô nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai tôi kiểm tra thân thể cho cô".

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, cũng không ngẩng đầu. Cả người lâm vào trầm tư. Con đường sau này phải đi như thế nào? Người tốt bụng kia là ai, tại sao lại xuất hiện trong trời tuyết lớn ở vùng ngoại ô yên tĩnh, tại sao phải cứu cô, còn phải trả nhiều tiền thuốc thang cho cô?

Y tá thay thuốc hai chân cô xong, bác sĩ Hoàng đi tới, thấy vẻ mặt cô chuyển biến tốt, an tâm nói: "Hoàn hảo hai chân cũng không có thương tổn đến xương bàn chân, nhưng vết phồng bình thường, nghỉ ngơi mấy tháng sẽ tốt thôi; hơn nữa tôi bảo đảm sẽ không lưu lại sẹo"

Về mặt Ninh Tự Thủy hững hờ, không sao cả, gật đầu nói tiếng cảm ơn. Chỉ cần hai chân không tàn tật, có sẹo hay không, cũng không quan trọng.

Bác sĩ Hoàng thấy cô tinh thần vẫn không tốt, ánh mắt ra hiệu bảo y tá đi ra ngoài trước. Kéo cái ghế ngồi bên giường, mở miệng hỏi: "Mặc dù tôi nói con của cô không có việc gì, nhưng trời sinh thể chất của cô không tốt, đứa bé bị giầy vò như vậy, mặc dù có thể giữ được, nhưng nếu cô điều trị không tốt, xem như đứa bé được sinh ra, cũng có thể sẽ chết hoặc là bị tàn tật".

Ninh Tự Thủy kinh hoàng, ánh mắt kinh ngạc, trừng to nhìn ông ta: "Ông vừa nói gì?"

"Nếu cô không muốn đứa bé có chuyện, thì điều trị thân thể thật tốt, điều chỉnh cảm xúc của mình." Bác sĩ Hoàng biết cô nghe, cũng không nói lại nữa. Mặc dù không biết cô gái này xảy ra chuyện gì, nhưng ông ta khẳng định, cô muốn sinh đứa bé này, nếu không, sẽ không vất vả chống đỡ như vậy.

"Có phải chỉ cần tôi nghỉ ngơi thật tốt, chỉ cần tôi ngoan ngoãn phối hợp điều trị, đứa bé sẽ không có việc gì hay không?" Ninh Tự Thủy đưa tay nín lấy

ổng tay áo của ông ta, trong ánh mắt yếu đuối đều là khẩn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Hân không có tiền đồ

Cô không thể mất đi đứa bé này, đó là sợi dây liên lạc cuối cùng giữa cô và Kỳ Trà Thần, đứa bé vô tội.

Bác sĩ Hoàng gạt đầu, bắt được tay của cô đặt trong chăn ấm áp, an ủi: "Yên tâm, tôi sẽ hết sức".

"Cám ơn ông!"

Lời nói chân thành, ánh mắt tràn ngập biết ơn làm cho ánh mắt của bác sĩ Hoàng nhấp nháy nhưng không để lại dấu vết, cười to, thu tay lại, sau đó xoa người rời khỏi phòng bệnh!

Đêm lặng lẽ buông xuống, trên giường bệnh, Ninh Tự Thủy trần trọc trở mình, không cách nào ngủ được, trong bóng đêm mở hai mắt ra, trong con ngươi đen như mực không cách nào che giấu bi thương. Chưa từng mở đèn nhưng cặp mắt mở to đau thương nhìn mộ điểm nào đó trong bóng tối, hai hàng lệ chảy xuống không tiếng động.

Hai tay buông thõng lặng lẽ nắm chặt, cổ nén tiếng nức nở trong đêm tối nhưng vẫn có vẻ rõ ràng.

"Con ơi, có phải mẹ rất không có tiền đồ hay không!"

Dường như tay vẫn tìm được điểm rơi xoa nhẹ trên bụng, đầu ngón tay khẽ run, nhẹ nhàng xẹt qua tâm linh mà cô gời gắm, nước mắt càng không chút kiêng kỵ tuôn ra.

Dường như muốn tìm một nơi để thổ lộ, cánh môi Ninh Tự Thủy tiếp tục lầm bầm nói: "Mẹ rất nhớ cha của con, con ơi, có phải con cũng nhớ đến cha như mẹ hay không! Con ơi, chắc hẳn cha muốn mẹ đứng không? Cha đã từng đối xử với mẹ rất tốt! Nhưng vì hiểu lầm mẹ, cho nên hẳn phải đối xử với mẹ như vậy, hẳn chỉ muốn phát tiết tức giận, mới có thể trả thù mẹ. . . . Con ơi, cha sẽ tìm đến chúng ta, nhất định sẽ tìm đến chúng ta Hân vẫn chưa suy nghĩ ra, chúng ta chờ một chút, nhất định hẳn sẽ tới."

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ cùng với tiếng nức nở của Ninh Tự Thủy vang lên.

Ninh Tự Thủy nghẹn ngào không thể kìm nén nổi, phun ra từng chữ mang theo đau buồn sâu sắc, rốt cuộc, không biết là xoa dịu đứa bé có chút khó chịu trong bụng, hay đang xoa dịu trái tim không biết làm thế nào để tin tưởng của cô.

Cô cho rằng trái tim đã chết, tuy nhiên nó không cách nào không chế được mình nhớ đến hẳn, cô biết, cô rất không có tiền đồ, nhưng cô làm sao có thể quên hẳn đã từng đối xử tốt với mình!

Cô không nhận được đưa ra nhiều lý do hẳn đã từng đối xử tốt với cô, cuối cùng, từ trong đáy lòng, không có cách nào hạ quyết tâm vứt bỏ người đàn ông kia! Biết rất rõ tất cả là tự mình dối mình, nhưng nếu không như thế, thậm chí cô không biết mình có thể kiên trì nổi hay không, có thể vì đau lòng mà chết hay không.

Hân Kỳ Trà Thần, người đàn ông một tay che trời, chỉ cần hẳn muốn, trên thế giới này, sẽ không có chuyện gì mà hẳn không thể nắm giữ trong lòng bàn tay. Huống chi là tin tức một người, cho dù nơi này rất vắng vẻ, nhưng chỉ cần hẳn muốn, nhất định hẳn sẽ tra ra được.

Hơn nữa, cô mất tích trong thời gian ngắn nhất, có thể tìm được, nhưng. . . . cuối cùng hẳn vẫn chưa tới, hẳn thật không muốn mình nữa.

Hân làm sao không muốn mình? Hân làm sao không muốn mình? Khóe mắt chưa khô, một lần nữa bị nước mắt bao phủ, Ninh Tự Thủy một tay vuốt bụng, một tay dùng sức nắm chặt cái chân, thân thể không ngừng run rẩy, nơi trái tim bị mình đột ngột xé toác một vết thương rất lớn, máu tươi đầm đìa, đau nhức làm cho cô hít thở không thông.

"Con ơi, chúng ta phải cố gắng, cùng nhau cố gắng, chỉ cần con ra khỏi bụng mẹ, mẹ có thể làm cho cha của con biết, mẹ thật rất yêu cha con. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tha thứ lỗi lầm cho cha được không? Bởi vì chúng ta cũng rất yêu cha phải không?"

Cổ nén nước mắt, Ninh Tự Thủy nở nụ cười, hiện tại, điều duy nhất có thể làm cho cô kiên trì chính là sinh đứa bé, chỉ cần sinh ra đứa bé, có thể chứng minh cô chưa bao giờ thay đổi lòng dạ, có thể xóa bỏ hiểu lầm, có thể trở lại bên cạnh hẳn.

Ninh Tự Thủy, không có gì là không chịu đựng được, có đứa bé, còn có gì không chịu đựng được

Cố gắng muốn cười, nhưng càng làm cho nước mắt tuôn ra mãnh liệt, cho dù xoa dịu mình như thế, nhưng trong lòng không tránh khỏi trống rỗng và đau đớn, cô thật rất khổ sở.

Không biết Ninh Tự Thủy khóc đã bao lâu, rốt cuộc vô cùng mệt mỏi, hai mắt nhắm lại, nén nước mắt, chìm vào trong hương vị ngọt ngào.

Trong nháy mắt, một tuần lễ trôi qua.

Mỗi ngày, dường như Ninh Tự Thủy muốn đem cái gì có thể nhét vào trong dạ dày, toàn bộ cố gắng nhét vào, rất cố gắng, rất nỗ lực muốn ăn hết, cô muốn đứa bé khỏe mạnh, muốn cho mình khỏe mạnh, bởi vì chỉ cần đứa bé sinh ra, cô có thể chứng minh mình.

Lý tưởng và thực tế luôn cách nhau quá xa, mỗi ngày Ninh Tự Thủy đều nỗ lực ăn như vậy, nhưng chỉ cần thức ăn vào dạ dày, cuối cùng cũng sẽ không kiềm chế được phun ra ngoài.

Rõ ràng rất cố gắng, rõ ràng nên đầy đặn, nhưng cô càng ngày càng gầy gò.

Ngồi trước gương, Ninh Tự Thủy nhìn thân thể mình, dường như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi ngã, so với lúc trước, dường như mình gầy hơn. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ khuôn mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, ngón tay kéo nhẹ giữa gò má, không một chút thịt để kéo ra.

Một chút mượt mà cuối cùng cũng biến mất không thấy.

Đáy mắt đỏ ngầu vì vừa nôn, khóe mắt còn đọng lại nước mắt, giống như một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ.

Ruồng bỏ.

Hai chữ này rõ ràng đâm mình bị thương, thân thể mỏng manh của Ninh Tự Thủy không khỏi run rẩy.

Ninh Tự Thủy, tại sao cô không có tiền đồ như vậy, cô có biết, nếu cô tiếp tục như vậy nữa, đứa bé không thể khỏe mạnh lớn lên hay không ?

Tại sao cô không có tiền đồ như vậy.

Tay đè trên bồn rửa mặt, dùng sức nắm chặt, Ninh Tự Thủy dùng sức cắn chặt cánh môi, hận nhìn thấy mình ở trong gương nhợt nhạt, tiều tụy, rõ ràng cô muốn hồng hào, rõ ràng muốn trắng mập, rõ ràng đã rất nỗ lực, tại sao lại không thể, tại sao ngay cả cái này cũng muốn chống đối cô, rốt cuộc muốn cô làm thế nào, muốn cô làm thế nào.

Thân thể từ trên xe lăn dần dần trượt xuống, Ninh Tự Thủy quỳ gối trên mặt đất lạnh lẽo, nước mắt cũng không hề nén nổi nữa, trào ra, cô đã rất cố gắng, rất nỗ lực ăn, rất cố gắng, rất cố gắng không để cho mình bị thương, rất cố gắng, rất nỗ lực muốn cho mình kiên cường chống đỡ, nhưng tại sao, tại sao không có một chút hiệu quả nào, càng ngày cô càng gầy, càng ngày càng suy yếu.

"A."

Bị đè nén quá lâu, Ninh Tự Thủy cũng không thể kiềm chế nổi nữa, phát ra một tiếng thét chói tai, vung tay lên, đem tất cả đồ vật gạt văng trên đất, bàn tay nhỏ bé nặng nề rũ xuống, chẳng qua, ra sức một chút liền đổi lấy thờ hồng hộc.

Bàn tay nhỏ bé lại vỗ mạnh trên đất mặt, dường như muốn dùng thân thể đau đớn xóa đi trái tim rất nát, đau đớn và bất lực của mình.

Dường như không cảm thấy đau, so với đau lòng, cuối cùng có đáng gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lại bùng lên Hi vọng

Bà vai run rẩy, nước mắt nhỏ xuống, trên mặt đất đọng lại từng giọt nước mắt, Ninh Tự Thủy bị đè nén một tuần lễ, nước mắt giống như dây trần châu bị đứt, mãnh liệt rơi xuống.

Lách cách, Y tá trẻ đợi bên ngoài có chút lo lắng!

"Ninh tiểu thư, cô làm sao vậy?"

Y tá trẻ xông tới, nhìn thấy Ninh Tự Thủy ngã quỵ trên mặt đất, sợ hãi, lập tức chạy tới, muốn đỡ Ninh Tự Thủy lên. Nhưng không biết hơi sức từ đâu, Ninh Tự Thủy dùng sức đẩy Y tá trẻ ra, gầm nhẹ: "Đừng đụng tôi, đừng lo cho tôi, cũng không muốn chăm sóc tôi!"

Cô vô dụng như vậy, không đáng giá để người khác giúp cô.

"Ninh tiểu thư."

"Tôi nói đừng lo cho tôi!"

Ninh Tự Thủy ở chỗ này hơn một tuần lễ, cho tới bây giờ, chưa từng lớn tiếng qua lại với người khác, Ninh Tự Thủy vẫn dịu dàng lễ phép đối đãi với người khác, trong lúc nhất thời, lửa giận của cô khiến Y tá trẻ ngăn người tại chỗ, không biết nên làm gì. Sững sờ, trong đầu chỉ có một ý niệm thoáng qua, Ninh tiểu thư bị làm sao, nếu không.

Thân thể không khỏi run lên, Ninh Tự Thủy cúi thấp đầu cũng không phát hiện Y tá trẻ khác thường. Tiếng bước chân sau lưng rời đi, Ninh Tự Thủy tự giễu cười một tiếng, chính xác, cô không đáng giá để bất cứ ai đối xử tốt với cô.

Cô biết không nên nổi giận với Y tá trẻ, dù sao ở chỗ này, bọn họ đối xử với cô tốt như thế, làm cho cô cảm thấy trên thế giới này, vẫn có người tốt, nhưng.

Cô không được tức giận, cô thật hận mình.

"Rốt cuộc cô muốn hành hạ mình hay đang hành hạ con của cô? Tại sao không muốn giữ đứa bé nữa? Vậy rất đơn giản, bây giờ tôi lập tức sắp xếp phẫu thuật cho cô, lấy nó ra! Cô như vậy, chỉ làm người khác khi dễ cô, nhưng không có bất cứ ai đồng tình với cô ! Là ai nói muốn chăm sóc thân thể cho tốt, là ai nói muốn đứa bé khỏe mạnh ra đời, mà bây giờ thì sao? Ninh Tự Thủy, cô thật làm cho người ta thất vọng!"

Bác sĩ Hoàng đi tới, cũng không lập tức tiến lên kéo Ninh Tự Thủy quỳ trên mặt đất, mà đứng bên cửa, lạnh lùng nhìn cô. Ông ta không biết vì sao lại tức giận, nghe Y tá trẻ lo lắng giải thích, cơn giận của ông ta xôn xao, cũng không phải là vì cô như vậy, rất có thể sẽ làm cho ông ta. Mà tức giận đối với hành vi của cô, tức giận cô không biết quý trọng mình, không nhận được tức giận.

"Ông cho rằng tôi không muốn sao? Tôi đã cố gắng để cho mình khỏe mạnh, nhưng ông nhìn tôi đi, nhìn tôi đi."

Thân thể Ninh Tự Thủy cứng đờ, nước mắt dừng lại trong hốc mắt, dừng lại mấy giây, đột nhiên quay mặt sang, nước mắt ràn rụa giắt trên khuôn mặt tái nhợt, vì dùng sức, bị cắn rách, trên cánh môi máu tươi tuôn ra, bàn tay nhỏ bé vì đập mạnh xuống đất mà nứt ra, máu tươi đang theo nhau nhỏ xuống.

Thân thể theo lời nói kích động mà run rẩy, lời nói phun ra, bàn tay nhỏ bé đầy máu tươi kéo trên mặt của mình, kéo trên người của mình, thân thể không có mấy lạnh nhạt, có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng và vô lực của cô.

"Chỉ vì vậy mà cô buông tha, chỉ một tuần lễ mà cô đã buông tha, vậy tầm quan trọng của đứa bé này với cô cũng chỉ có kiên trì một tuần phải không? Chưa đến cuối cùng, tại sao cô biết không thể. Vậy từ trước đến giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới kiên trì, tất cả chỉ là nói suông, cô là một người mẹ hèn yếu, Ninh Tự Thủy, cô có biết hay không, bộ dạng của cô sẽ làm cho con của cô cũng chán ghét cô, bởi vì bộ dạng này của cô, không xứng làm mẹ của nó" !

Bác sĩ Hoàng cũng không sợ làm đau Ninh Tự Thủy, đột nhiên sai bước đi tới, kéo Ninh Tự Thủy lên, sau đó dùng sức giữ chặt cằm Ninh Tự Thủy, để cho Ninh Tự Thủy nhìn vào trong gương trước mặt, nhìn khuôn mặt ông ta tràn đầy tức giận và bộ dạng bây giờ của cô.

"Tôi."

Ninh Tự Thủy nghẹn ngào, nhìn khuôn mặt trắng nõn của mình tràn đầy máu tươi kinh khủng, bàn tay nhỏ bé bị thương rướm máu ở nơi nào, cả người giống như bất cứ lúc nào có thể ngã đi. Tại sao cô muốn hành hạ mình như vậy, cô hành hạ mình, không phải tương đương hành hạ đứa bé sao?

Ninh Tự Thủy, rốt cuộc cô đang làm gì? Xem như ăn bị nôn ra, có thể tiếp tục ăn, cho đến khi không phun ra mới thôi.

Mới một tuần lễ mà thôi, cứ thế từ bỏ sao? Sự kiên trì của cô đâu rồi, kiên trì đâu rồi? Vậy cô thật sự muốn buông tha Kỳ Trà Thần sao? Cô yêu cũng chỉ có như vậy sao?

Không.

Không.

Cô không thể buông tha.

Cô phải kiên trì, coi như khó hơn nữa cô cũng phải kiên trì.

"Bác sĩ Hoàng, giúp tôi chuẩn bị ăn. Tôi muốn ăn!"

Khuôn mặt rung rung nở nụ cười, sau đó nhìn bác sĩ Hoàng, không nói lời xin lỗi, bởi vì cô biết, người có thể nói với cô như vậy, nhất định là người thật lòng quan tâm cô mới có vẻ mặt thất vọng và đau buồn này. Điều ông ta muốn không phải là xin lỗi, mà là cô tiếp tục kiên cường, không phải bộ dạng vì một chút xúy khó khăn liền buông tha.

Thái độ Bác sĩ Hoàng dịu lại, nhìn khuôn mặt Ninh Tự Thủy lại bừng lên hy vọng, khỏe miệng cũng không lập tức che giấu, lạnh lùng nói: "Tôi hi vọng

đây là lần cuối cùng, Ninh Tự Thủy, nếu như lại có lần tiếp theo, đừng mơ tôi sẽ tiến hành bất kỳ điều trị nào cho cô và đứa bé, cô không biết quý trọng mình, cũng không có bất kỳ ai sẽ quý trọng cô. Lập tức dọn dẹp bộ dạng giống quý một chút, sau đó ra ngoài ăn !"

Buông tay, đem Ninh Tự Thủy ném lên xe lăn, sau đó xoay người đi tới bên cạnh cửa, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, mắt ra hiệu cho Y tá trẻ. Y tá trẻ lập tức đi tới bên người Ninh Tự Thủy, sau đó cầm khăn lông sạch sẽ giúp Ninh Tự Thủy lau người, băng bó tay bị thương

"Thật xin lỗi, mới vừa. . . ." Ninh Tự Thủy nhìn Y tá trẻ nhiệt tình, cẩn thận giúp mình lau và băng bó, nghĩ đến lời nói vừa rồi của mình tràn đầy công kích và tổn thương, trên mặt có chút áy náy, cô lại đem tức giận của mình, giận chó đánh mèo trút lên người khác, nhưng người ta không có bất kỳ ý muốn trách cứ mình.

"Không có việc gì, chỉ cần cô có thể khỏe mạnh, những thứ khác đều không quan trọng!"

Y tá trẻ cười ngọt ngào cắt đứt lời Ninh Tự Thủy, vừa nghiêm túc băng bó, nụ cười ngọt ngào trên mặt làm cho trái tim không ấm áp của Ninh Tự Thủy tràn vào một chút ấm áp. Trên thế giới này, vẫn có người tốt, người tốt gặp được việc tốt, cô nên tin tưởng. Xem như cố gắng không nhất định có thể đạt được kết quả mình mong muốn, nhưng không cố gắng, nhất định không thể có kết quả.

Đẩy mắt thoáng qua quyết tâm, Ninh Tự Thủy, đây là lần cuối cùng, mặc kệ khổ sở bao nhiêu, mặc kệ khổ cực như thế nào, cô cũng phải kiên trì, bởi vì chỉ cần kiên trì, mới có hi vọng.

"Về sau đừng tổn thương mình như vậy nữa, trên thế giới này, nếu như mình cũng không thương mình, vậy thì còn ai thương mình đây? Thân thể do cha mẹ sinh ra, đừng tùy ý gây tổn thương cho mình, biết không? Tốt lắm, băng bó xong, tôi đẩy cô đi ra ngoài ăn chút gì đó, tin là đứa bé nhất định rất đói rồi, cẩn thận nó kháng nghị!"

Y tá trẻ vừa đẩy Ninh Tự Thủy, vừa cười ngọt ngào, nói.

Bàn tay băng bó của Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng vuốt bụng, đứa bé vẫn ngoan ngoãn, không có kháng nghị gì, cô làm thương tổn mình và đứa bé như vậy, đứa bé cũng vẫn ngoan, có đứa bé quan tâm, bác sĩ và y tá đối với mình thật tốt, cô vẫn muốn nổi điên làm gì. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Là hấn đã tới

Ninh Tự Thủy ngoan ngoãn từng lần một, ăn những thứ thức ăn dinh dưỡng kia, từng lần một, vào trong phòng tắm nôn ra, cứ như thế vòng đi vòng lại, rốt cuộc, sau khi nhét vào trong bụng mình một chút thức ăn, cả người đã hoàn toàn không có hơi sức, nằm trên giường, suy yếu khác thường.

"Rất tốt, tiếp tục cố gắng!"

Cuối cùng trên mặt Bác sĩ Hoàng có nụ cười, cười động viên Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy suy yếu nở nụ cười, tay vỗ trên bụng, chân thành nói: "Cám ơn!"

"Cô biết, tôi muốn không là hai chữ này!"

Bác sĩ Hoàng nhướng mày, bộ dáng như là cô hiểu được. Treu chọc Ninh Tự Thủy không nhịn được cười ra tiếng, thật ra cô vẫn rất hạnh phúc, không phải sao? Chỉ cần kiên trì, cô nhất định sẽ càng thêm hạnh phúc!

"Ừ, tôi sẽ cố gắng!"

Ninh Tự Thủy gật đầu quả quyết, bàn tay đặt trên bụng càng thêm dùng sức mấy phần. Đẩy mắt kiên quyết của bà mẹ mang thai đứa bé là bộ dáng xinh đẹp nhất, bác sĩ Hoàng không khỏi nhìn một giây, sau khi phát hiện, lập tức dời đi ánh mắt, ho khan một tiếng, nói: "Cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi còn có một số việc phải bận rộn!"

Không đợi Ninh Tự Thủy nói gì nữa, đã xoay người rời đi!

Ninh Tự Thủy nhìn cánh cửa khép lại, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên nụ cười, tay dịu dàng vuốt bụng, từng chữ từng câu nói: "Con ơi, con phải tin tưởng mẹ, mẹ nhất định sẽ kiên trì. Mẹ bảo đảm, đây là lần cuối cùng, mẹ tuyệt đối sẽ không tự giận mình nữa, mẹ sẽ ngoan ngoãn, con cũng phải ngoan ngoãn, cùng mẹ kiên trì, cùng nhau chờ ánh bình minh."

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, đêm đến, Ninh Tự Thủy ngủ an ổn rất nhiều.

Thời gian trôi qua, ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào đã bắt đầu có hoa tuyết bay, ánh sáng màu trắng bạc chiếu rọi vào trong phòng bệnh, kéo dài một bóng dáng thật dài. Trên giường Ninh Tự Thủy tiếp tục an ổn ngủ, cho đến khi bóng dáng kia biến mất không thấy nữa, Ninh Tự Thủy ngủ trên giường, hơi thở từ từ thiếu an ổn, thân thể bắt đầu lo lắng giãy dụa, trên vầng trán mịn giọt mồ hôi tuôn ra.

"Kỷ Trà Thần."

Cánh môi mềm mại thốt ra ba chữ khắc vào trong lòng thì cả người Ninh Tự Thủy từ trên giường ngồi dậy, thở hổn hển. Cô nằm mơ thấy Kỷ Trà Thần, nằm mơ thấy hắn đến thăm mình, hơn nữa mỉm cười thật dịu dàng với mình. Nhưng trong lúc bất chợt, nụ cười kia biến thành nụ cười cay nghiệt, lạnh lùng nhìn cô, không ngừng nói: "Ninh Tự Thủy, mang theo nghiệt chủng chết chung đi!"

Cô liều mạng muốn giải thích, liều mạng muốn kéo hắn lại, nhưng hắn chạy càng lúc càng xa.

Trong lòng trống rỗng, cảm giác rất lo lắng.

Tay Ninh Tự Thủy chặn ngực, cố gắng hít thở sâu, muốn đè xuống cảm giác không tốt, nhưng càng muốn đè nén thì càng không có cách nào đè nén. . . .

Không biết từ nơi nào, gió lạnh thổi tới làm cho cả người lạnh lẽo, Ninh Tự Thủy rùng mình một cái, kéo cao tấm chăn, ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Khép lại tất nhẹ, rất nhẹ, nhưng lại giống như một quả chùy đập vào lòng Ninh Tự Thủy, khiến cho Ninh Tự Thủy không khỏi chấn động.

Cửa tại sao mở ra.

Kỷ Trà Thần.

Không biết vì sao, trong đầu thoáng qua ba chữ này, càng nghĩ, càng cảm thấy trong không khí đều là mùi vị của Kỷ Trà Thần lưu lại, loại cảm giác đó bắt đầu mãnh liệt lan tràn trong lòng, là hắn, nhất định là hắn.

Trừ hắn ra, sẽ không có người nào cho mình cảm giác mãnh liệt như thế, sẽ không để cho tim của mình co rút nhanh như vậy.

Kỷ Trà Thần, chờ tôi một chút.

Giống như bị trúng tà, Ninh Tự Thủy bị thương, tay nhanh chóng vén chăn lên, cũng không kịp nghĩ làm vết thương của mình bị thương thêm, càng không quản đến đau đớn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cô muốn chạy đuổi theo, cô muốn đuổi kịp Kỷ Trà Thần, tại sao rõ ràng đến thăm mình, cũng không cho mình biết.

Hắn vẫn quan tâm cô có đúng không, nhất định là như vậy.

Hắn sẽ không nhẫn tâm với cô như vậy, cô vẫn tin tưởng.

Dùng sức hút hút lỗ mũi, lúc Ninh Tự Thủy một chân dẫm trên đất, đau đớn cuộn tới khoan tim, Ninh Tự Thủy hít vào một hơi.

Đau quá.

Nhìn xe lăn một bên, Ninh Tự Thủy khẽ cắn răng, cô đã không có thời gian dùng cái đồ rất chậm kia.

Dùng sức thở ra một hơi, Ninh Tự Thủy nhắm hai mắt lại, hạ quyết tâm, hai chân hoàn toàn bước mạnh lên mặt đất. khi hai chân bị thương dẫm trên đất thì từng trận đau đớn thấu xương làm cho Ninh Tự Thủy muốn ngất xỉu, thật sự rất đau.

Có chất lỏng ướt dính từ vết thương dưới lòng bàn chân trào ra, Ninh Tự Thủy đã không để ý lời bác sĩ Hoàng nói, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng chạy đuổi, cô không thể để cho Kỷ Trà Thần rời đi như vậy. Cô muốn ngay trước mặt của hắn, hỏi hắn, nếu quả thật không quan tâm mình, tại sao đêm khuya len lén đến thăm mình.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Ninh Tự Thủy gian nan bước ra ba bước, trong nháy mắt, máu ướt tẩm vài màu trắng quần trên chân, tẩm vài màu trắng trong nháy mắt hoàn toàn đỏ ngầu, mép giường ba bước cũng lưu lại một vết máu thật sâu. Bước đầu tiên đau khoét xương, bước thứ hai đau cắt thịt, bắt đầu bước thứ ba. có lẽ đã không còn đau như vậy nữa.

Bước chân cũng bắt đầu không khỏi tăng nhanh, rất nhanh kéo cửa ra, cũng không còn kịp mặc áo khoác, lúc kéo cánh cửa, gió rét lạnh lập tức luồn vào trong xương, Ninh Tự Thủy rùng mình một cái, bước chân không dừng lại, nhảy ra khỏi cửa phòng.

Trong tuyết bay, cặp mắt Ninh Tự Thủy lo lắng nhìn về phía ngoài phòng bệnh, lão đạo nghiêng ngã đi trên hành lang, vội vàng bước ra ngoài.

Mấy phút sau, một đường vết máu thật dài, rớt cuộc Ninh Tự Thủy đi tới trước sân phía ngoài, khi Ninh Tự Thủy nhìn thấy trong sân lưu lại một hàng dấu chân không đồng nhất thì đáy mắt lập tức tràn vào một chút nóng bức đủ để đã thương người, quả thật là hân.

Quả thật là hân.

Kỷ Trà Thần.

Gần như không chút do dự, cái gì đau đớn, cái gì giá rét, Ninh Tự Thủy cũng không cảm giác được, cũng không để ý máu đỏ thấm phía dưới, chân không đạp đi, bước chân nóng hừng hực bước đi trong tuyết, lập tức in lại vết máu rất sâu, gió lạnh luồng vào cổ và vết thương trên chân vô cùng bỏng rát, thân thể Ninh Tự Thủy mất thăng bằng, bước đầu tiên đã ngã vào trong tuyết.

Trên tay lạnh lẽo, thân thể mất hơi ấm, Ninh Tự Thủy thở hổn hển, không biết lấy hơi sức từ đâu, dùng sức chống người đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, cất bước, bắt đầu tăng nhanh bước chân, trong tuyết lưu lại một dấu vết máu chói mắt.

Tiếng động cơ xe phát động trong đêm tối vang lên, linh hồn Ninh Tự Thủy càng giống như bị níu kéo, điên cuồng chạy lên phía trước.

Gần.

Gần.

Ninh Tự Thủy càng đi nhanh hơn, rốt cuộc đi ra bệnh viện, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía bên ngoài cửa bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Mâu thuẫn đấu tranh

Chiếc xe màu đen bóng trong tuyết trắng nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một vết xe thật dài in trên mặt tuyết. Nói cho cô biết, thật sự có người đến . . .

Bầu trời đầy bông tuyết bay tán loạn, rơi vào trên tóc cô, trên y phục, dính vào lông mi một lớp màu trắng, giống như là người tuyết.

"Kỷ Trà Thần. Kỷ Trà Thần."

Giọng nói Ninh Tự Thủy đang run rẩy, nhắc chân muốn tiếp tục đuổi theo, ai ngờ nhắc chân bước đầu tiên, dưới chân mềm nhũn, đau đớn, người ngã xuống mặt tuyết thật dày, không còn hơi sức bò dậy. Bông tuyết trắng bị máu tươi nhiễm đỏ, xinh đẹp chói mắt, giá buốt làm chết lặng thần kinh của cô, không cảm thấy dưới chân đau đớn chút nào.

"Kỷ Trà Thần, anh tới thăm tôi. Tại sao không để cho tôi biết? Tại sao không để cho tôi gặp anh?"

Nước mắt tràn mi, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chòng chọc theo phương hướng kia, khuôn mặt vui sướng và hy vọng. Trong tay nắm một khối tuyết, khóe miệng khẽ giơ lên, nở nụ cười hạnh phúc, như kẻ ngốc, lầm bầm: "Là hân. Là Kỷ Trà Thần. Là hân đến thăm mình. Hân còn quan tâm mình. Hân không có."

Tiếng nói càng ngày càng suy yếu, câu nói còn sót lại chưa nói xong, thân thể kịch liệt run rẩy, mí mắt nặng nề, tối sầm lại, cả người vừa ngã vào trong đống tuyết, hôn mê bất tỉnh.

Bão tuyết vẫn nổi lên, trút xuống trên người của cô, bao trùm lên lớp tuyết trắng thật mỏng. Tuyết mỏng rơi vào trên người cô hòa tan thành nước lạnh lẽo, ướt đầm y phục thật mỏng.

Đêm thật yên tĩnh.

Cô nằm trong tuyết, trong lòng tràn đầy chờ mong và hạnh phúc. (con đàn!)

Hân vẫn còn quan tâm mình, là hân cứu mình. Nhất định là như vậy.

Kỷ Trà Thần, cuối cùng tôi tin tưởng anh sẽ không tuyệt tình với tôi như thế, tôi tin tưởng.

Đồng hồ báo thức cổ xưa phát ra tiếng điểm báo giờ, tiếng kêu cô đơn không ngừng vang vọng trong phòng khách, đèn thủy tinh đã tắt, chỉ để lại một chiếc đèn bàn màu vàng, trong phòng không khí âm áp, nhưng tĩnh lặng đáng sợ.

Dương Lưu Vân cởi giày ra, cuộn người vùi trên ghế sa lon. Máy móc nghiêng đầu nhìn con số đang chạy trên đồng hồ báo thức, ánh mắt không khỏi âm ảm. Đã trễ thế này, tại sao Thần vẫn chưa về?

Ngoài phòng tuyết rơi lớn như vậy, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lúc Thần đi ra ngoài quên mang theo điện thoại di động, ngay cả Đường Diệc Nghiêu cũng không mang theo trên người, trễ như thế không trở lại, cô thật sự rất lo lắng.

Chợt, cửa mở ra, gió Bắc nhân cơ hội chui vào. Bóng dáng chưa vào trong phòng, trên áo khoác rơi vào một lớp bông tuyết trắng trắng lạnh thấu xương, gặp phải không khí ấm áp, phút chốc hòa tan.

Con mắt Dương Lưu Vân nhất thời lóe sáng, giày cũng không mang vào, vội vàng chạy thật nhanh tới trước mặt của hắn. "Thần, rốt cuộc anh đã trở về".

Kỷ Trà Thần thay giày, cởi áo khoác ngoài. Gật đầu, ánh mắt rơi vào chân không chân của cô, giọng nhàn nhạt nói: "Trễ như thế, tại sao không nghỉ ngơi?"

"Em thấy đã khuya anh còn chưa trở về, rất lo lắng, không ngủ được. Anh trở về là tốt." Dương Lưu Vân một tay giúp phủi đi bông tuyết trên tóc hắn, lúc đến gần hắn, lại nghe trên người của hắn có mùi nước khử trùng nhàn nhạt.

Trên người của Thần tại sao có mùi nước sát trùng ? Tại sao hắn phải đi bệnh viện?

Trong lòng có một loại cảm giác lo lắng, bộ dạng già vờ như thuận miệng: "Đúng rồi, tại sao trễ thế này anh mới về? Anh Nghiêu cũng không mang theo bên người, ngộ nhờ gặp chuyện không may thì làm thế nào?"

Kỷ Trà Thần bắt được tay cô đặt trên cánh tay mình, giữa hai lòng mày cất giấu một chút mệt mỏi. Nhỏ giọng: "Chỉ là xử lý một ít chuyện của công ty, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút."

Bàn tay chỉ thuận thế vuốt vuốt tóc của cô, khóe miệng nhàn nhạt cung chiêu.

Dương Lưu Vân khéo léo gạt đầu, đối với hắn nở nụ cười: "Được, vậy anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, không nên để mình quá mệt mỏi"

Kỷ Trà Thần không nói thêm gì nữa, quay người đi lên lầu.

Dương Lưu Vân đứng tại chỗ, ánh mắt đưa bóng lưng cao lớn của hắn lên lầu, nụ cười trên khóe miệng dần dần biến mất. Thần rõ ràng đáp án qua loa với mình, nếu như xử lý chuyện của công ty, tại sao không mang theo Đường Diệc Nghiêu bên người? Hắn đang giấu giếm mình đi đâu, làm chuyện gì?

Kể từ khi Ninh Tự Thủy rời đi, Thần vẫn không khác gì lúc trước, cho nên cô cũng không suy nghĩ nhiều. Thần có thể độc ác để cho cô ta đi trên than lửa, buộc cô ta côi y phục trước mặt mọi người, không thể nào lưu tình với cô ta.

Có lẽ, Thần đi bệnh viện thật sự có chuyện xử lý. Thuộc Vũ Hiên không phải là làm việc ở bệnh viện sao, Thần có thể đi tìm hắn đấy.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dương Lưu Vân hơi yên tâm lại. Chờ mãi mới đến lúc Ninh Tự Thủy chủ động đưa ra yêu cầu rời đi, cô không muốn xuất hiện biến cố gì nữa. Chỉ cần Ninh Tự Thủy rời đi, chỉ cần mình vẫn canh giữ ở bên người Thần, tin tưởng một ngày nào đó, Thần sẽ bị mình cảm động.

Cầm một ly trà an thần, lẽ ra muốn đưa cho Thần uống nghỉ ngơi tốt, lúc đi tới hành lang lại không nghĩ nhìn thấy Thần một mình từ lầu ba đi xuống. Nhất thời cảm thấy kỳ quái, phòng ngủ Thần ở lầu hai, tại sao hắn phải đi lầu ba?

Theo bản năng, Dương Lưu Vân không lập tức tiến lên mà đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Kỷ Trà Thần đi vào gian phòng của Ninh Tự Thủy ở. Cửa phòng không đóng lại, lộ ra một khe hở, mượn ánh đèn nhìn thấy thần ngồi trước bàn trang điểm.

Ngón tay không tự chủ nắm ly trà thật chặt, cắn chặt môi của mình, ánh mắt trong bóng đêm có mấy phần dữ tợn, vẻ mặt âm trầm đáng sợ. Lòng tràn đầy không cam lòng và không hiểu! Tại sao có thể như vậy? Tại sao đêm hôm khuya khoắc Thần vào phòng của Ninh Tự Thủy? Nếu như hắn thật sự tuyệt tình với Ninh Tự Thủy, tại sao còn phải cầm trái đào Ninh Tự Thủy thích nhất.

Chẳng lẽ Thần không có tuyệt tình với Ninh Tự Thủy?

Trong lòng nhất thời hoảng loạn, nếu Thần thật chán ghét cô ta, nên đem đồ Ninh Tự Thủy đã dùng qua, tiếp xúc qua, sớm vứt bỏ toàn bộ mới đúng, tại sao có thể cất giữ tốt như vậy? Tại sao lúc nửa đêm canh ba một mình ngồi trong phòng của cô ta ?

Thần đang nhớ đến Ninh Tự Thủy sao? Hắn còn nhớ nhưng Ninh Tự Thủy.

Khóe miệng Dương Lưu Vân xẹt qua nụ cười châm chọc, tại sao bọn họ có thể như vậy.

Bóng đêm trầm mê, ánh đèn chân không rơi vào bóng dáng cao thẳng của hắn. Ngồi trước trang điểm, nhìn vật phẩm cô đã dùng qua, không khỏi mất hồn. Gian phòng này là nơi cô ở lần cuối cùng, trong không khí dường như vẫn còn giữ lại hơi thở của cô, giống như ôm ấp quanh mình.

Tay không nhìn được nhặt cây lược gỗ trên bàn trang điểm mà cô thích nhất, trước kia cô thích nhất ngồi dưới gương từ từ cắt tỉa mái tóc đen thật dài

mình. Hắn cũng từng giúp cô cắt tóc, mềm mại như tơ, giống như đoạn gấm lụa, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc của cô, dường như cũng có thể cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể cô càng lúc càng lên cao.

Về mặt tái nhợt chợt lóe lên trong đầu, cho dù là trong giấc mộng, cô cũng nhúu chặt mày, giống như có tâm sự nặng nề, cắn môi dưới, giống như đứa bé quật cường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Không phải là ảo giác

Hắn nắm giữ động tĩnh mỗi ngày của cô, biết tình trạng thân thể của cô, cũng biết đứa bé kia thiếu chút nữa đã mất. Nhưng hắn hao phí rất nhiều tâm tư như vậy, tại sao phút cuối cùng lại buông tha?

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của mình trong gương, đường nét răn rồi, cau có, lạnh lùng và kháng cự, nhưng đáy mắt có chút thương hại.

Thương hại?

Đôi môi mỏng bạc tình không khỏi nâng lên nụ cười tự giễu, soi mình trong gương lắc đầu.

Không thể!

Tại sao mình có thể có lòng thương hại với một phụ nữ như vậy?

Tại sao hắn có thể có lòng thương hại với cô gái kia ?

Trên mặt nở nụ cười rất thê lương, không thua đáy mắt; nắm chặt cây lược gỗ, dùng sức rất lớn, răng lược đâm thủng da thịt của hắn, màu máu đỏ tươi tràn ra, nhuộm đỏ lòng bàn tay, ẩm ướt, nhóp nhúa. gân xanh trên tay cũng nổi lên, dùng sức nắm chặt, giống như cầm một thanh kiếm sắc bén, tự làm tổn thương mình.

Rắc

Tiếng vang nặng nề phá vỡ yên tĩnh, cuối cùng cây lược gãy thành hai đoạn. cũng như trái tim hắn, đã sớm vỡ thành hai nửa, chấp vả không hoàn chỉnh.

Quan hệ giữa bọn họ cũng như cây lược gỗ này hoàn toàn đoạn lìa, bất luận dùng biện pháp gì cũng không cách nào chữa trị. Vết nứt đó, không có gì có thể chữa trị liền lạc.

"Một phụ nữ phản bội tôi, không xứng đáng để tôi thương hại." Kỷ Trà Thần soi mình trong gương, lạnh giọng nói, khinh bỉ hành vi của mình. Lại có thể đi bệnh viện nhìn cô, lại có thể có chút mềm lòng với cô! !

Đứng lên, một tay chống trên bàn trang điểm, một tay hung hăng đập vào trên gương. tiếng vang rào rào, gương vỡ thành rất nhiều mảnh, rơi xuống, từng mảnh, từng mảnh, trong từng mảnh vụn đều có vẻ mặt lãnh khốc của hắn.

Giờ phút này, dùng hai chữ "Kinh khủng" để hình dung hắn, tuyệt đối không quá!

Mảnh vụn phá vỡ tay của hắn, dòng máu đỏ tươi tích tích rơi xuống, rơi vào trong mảnh vụn, xuất hiện một đóa hoa xinh đẹp; hơi thở nhàn nhạt máu tanh đang tràn ngập, dường như cố ý che lấp hơi thở lưu lại của cô.

"Ninh Tự Thủy, tôi sẽ khiến cho cô trả giá thật lớn. Trả giá lớn nhất".

Tiếng nói lạnh lùng trong màn đêm yên tĩnh không ngừng vang vọng, lạnh lẽo đáng sợ. Xoay người rời khỏi phòng, để lại mặt sàn đầy bừa bãi, từng mảnh vụn thủy tinh và cây lược gỗ vỡ thành hai nửa không thể chấp vả.

Dương Lưu Vân không cần ẩn nấp nữa, bởi vì từ trước đến giờ Kỷ Trà Thần không chú ý tới cô. Ánh mắt nhìn mọi thứ bề tan tành đầy đất, tầm mắt rũ xuống, khóe miệng không nhin được cong lên nụ cười nhàn nhạt, thâm ý làm cho người ta nhìn không thấu.

Đổ sạch ly trà an thần, xoay người đi lên phòng ngủ trên lầu ba của Ninh Tự Thủy và Kỷ Trà Thần. Mở đèn, nhìn tất cả bài biện bên trong, một vật cũng không có dấu vết động tới, thậm chí sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Hai tay nắm chặt thật chặt, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay. Trong lòng tràn đầy oán hận, ánh mắt dưới ánh đèn vô cùng lạnh lùng, tiếng nghiến răng vang lên.

Cô ta chờ lâu như vậy, nhìn lâu như vậy, vào thời khắc này không thể thất bại. Vào thời khắc này, không thể để cho Ninh Tự Thủy trở lại bên cạnh Thần!

Thần là của cô, chỉ thuộc về cô, bất luận kẻ nào cũng không giành được!

"Kỷ Trà Thần." Ninh Tự Thủy cảm thấy thân thể ấm áp, đầu óc từ từ tỉnh táo, lập tức ngồi dậy, miệng gọi tên của hắn. Nghiêng đầu nhìn thấy bác sĩ Hoàng, mặt tràn đầy lo lắng nhìn mình.

Một giây kế tiếp, Ninh Tự Thủy nắm thật chặt ống tay áo của ông ta, kích động, hỏi: "Tại sao tôi trở về đây? Tôi hôm qua có phải Kỷ Trà Thần đưa tôi về không?"

Về mặt Bác sĩ Hoàng có chút khác thường, trở tay nắm tay cô trong lòng bàn tay. "Tôi hôm qua, tôi đi kiểm tra phòng, phát hiện cô không có trong phòng, nên đi tìm cô. Rốt cuộc tôi nhìn thấy cô nằm trong tuyết, cô cũng thiệt là. Tại sao lại không thương tiếc thân thể của mình như vậy? Chẳng lẽ những lời trước đó cô nói với tôi đều là giả sao? Thật may tôi phát hiện ra sớm, ôm cô trở lại."

Ninh Tự Thủy lắc đầu, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ: "Không phải vậy. Không phải như thế. Tôi hôm qua không thể là ông đưa tôi về. Là hắn, là Kỷ Trà Thần! Là Kỷ Trà Thần đưa tôi về, tôi hôm qua rõ ràng tôi nhìn thấy hắn. Hắn đến thăm tôi, hắn không bỏ mặc tôi, không thể không quan tâm tôi."

Bác sĩ Hoàng nhún mày, dùng sức cầm tay của cô, giọng nói bình tĩnh: "Cô đừng vờ ngờ ngẩn nữa, được không? Kỷ Trà Thần làm sao có thể đến bệnh viện cũ rách này?"

"Là thật! Bác sĩ Hoàng, ông phải tin tôi. Tôi là vợ của Kỷ Trà Thần, 16 tuổi tôi đã gả cho hắn. Bởi vì chúng tôi có hiểu lầm mới tách ra, nhưng hắn sẽ không thể không quan tâm tôi. Trước đó là hắn đã cứu tôi trong đồng tuyết, là hắn đưa tôi vào trong bệnh viện, phải không?" Ninh Tự Thủy ngắt đầu, ánh mắt bức thiết nhìn ông ta, cõi lòng tràn đầy mong đợi: "Là hắn bảo ông tới chăm sóc tôi, là hắn không cho phép ông nói cho tôi biết, phải không? Ông nói cho tôi biết đi. Bác sĩ Hoàng, tôi van cầu ông, nói cho tôi biết. Tôi bảo đảm, tuyệt đối tôi sẽ không nói cho Kỷ Trà Thần."

Sống lưng Bác sĩ Hoàng rõ ràng cứng ngắc, ánh mắt nhấp nháy không ngừng. Nhìn trên mặt cô tràn đầy mong đợi, ông ta phải nói cho cô biết sự thật thế nào đây? Không, ông ta không thể nói.

"Tự Thủy, cô đừng suy nghĩ nhiều quá. Ngày đó, người đưa cô đến bệnh viện không phải là hắn, tôi hôm qua cũng là tôi ôm cô từ trong tuyết trở về. từ đó đến giờ, Kỷ Trà Thần chưa từng tới."

"Bác sĩ Hoàng, tôi van cầu ông nói cho tôi biết, tôi sẽ không nói cho hắn biết. Là hắn đã cứu tôi, là hắn đưa tôi trở lại, mấy ngày nay, buổi tối hắn đến thăm tôi. Tôi biết là hắn." Rốt cuộc cũng chưa từ bỏ ý định, hơi thở quen thuộc, cảm giác quen thuộc, cô không nghĩ sai.

"Cô đừng u mê nữa, nếu là Kỷ Trà Thần, hắn không đưa cô đi bệnh viện tốt, tại sao cố tình đưa đến bệnh viện nhỏ này? Mấy ngày nay, tôi vẫn lo lắng cho cô ngủ không ngon, mỗi đêm kiểm tra phòng, cũng chưa bao giờ thấy người nào đến phòng bệnh của cô. Tất cả mọi thứ đều là ảo giác của cô. Là cô quá nhớ hắn nên sinh ra ảo giác như vậy".

"Không phải vậy. Tôi biết rõ mình không nghĩ sai. Nhất định là hắn. Ông không lừa được tôi đâu". Ninh Tự Thủy nghẹn ngào, đôi mắt đầm lệ nhìn thấy trong đáy mắt bác sĩ Hoàng có chút khác thường, càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Ánh mắt chần chờ, do dự né tránh của Bác sĩ Hoàng, đã nói cho cô biết.

Thì ra, thật sự là Kỷ Trà Thần cứu mình, là hắn đưa mình tới bệnh viện, là hắn đến thăm mình. Tôi hôm qua cũng là Kỷ Trà Thần đưa mình trở lại.

Hắn thật không bỏ mặc mình, không có không muốn mình. Hắn chỉ tức giận, chỉ không biết xuất hiện trước mặt cô như thế nào mà thôi.

Bác sĩ Hoàng nhìn trong ánh mắt cô, mặc dù tràn đầy nước, nhưng trong ánh mắt vẫn lóe sáng lấp lánh. Khóe miệng hơi cong, nhưng là thật lòng, đây là lần đầu tiên sau khi cô tới nơi này, nụ cười từ trong nội tâm phát ra. Trên gương mặt tiêu tụy, lần đầu tiên nở nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hắn tức giận

Trong nháy mắt chần chờ, không biết phải làm thế nào để cắt đứt mong đợi trong lòng cô.

Nếu có thể để cho cô có động lực chăm sóc thân thể mình hơn, vậy coi như cho cô một niềm tin, để chống đỡ. Huống chi, Kỷ tiên sinh đã không trở lại nữa.

Ninh Tự Thủy buông ra tay của ông ta, ôm lấy chần, vừa khóc vừa cười. Bác sĩ Hoàng trầm mặc đã cho cô đáp án, Ký Trà Thần thật sự đã tới, thật sự vẫn còn lặng lẽ quan tâm mình. Hắn nói những lời đó, từ trước đến giờ là đang giận mình, là đang đối gạt mình mà thôi.

Nước mắt ràn rụa, nhưng nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Trái tim đang mềm mại chậm rãi tan ra, một hạt giống mọc rễ này mầm, từ từ lớn lên, nở thành một đóa hoa xinh đẹp, thơm ngát. Trong lòng càng lúc càng ấm áp, ấm áp tất cả cuộc sống của cô.

Giờ phút này, cô cảm thấy, mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

"Con ơi, con xem Cha thật không có ý định tổn thương mẹ. Hắn vẫn quan tâm chúng ta. chỉ là hắn không biết làm thế nào biểu đạt tình cảm của mình thôi. Chúng ta phải thông cảm cho cha. Chúng ta phải chờ cha trở lại thăm chúng ta."

Trên khuôn mặt Ninh Tự Thủy chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, không nhận được hắc xì một cái cũng không thêm đề ý. Ngẩng đầu, buông lỏng nói: "Bác sĩ Hoàng, tôi muốn ăn"

"Chờ một chút, tôi sẽ bảo y tá đem cho cô" Bác sĩ Hoàng gật đầu. Ánh mắt tràn đầy phức tạp và mâu thuẫn, không biết mình làm như vậy, đối với cô là tốt hay xấu. "Cô còn cần đôi chân này hay không? Trời lạnh như vậy, đi chân trần ra ngoài, người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi cô còn bị thương!" Trong giọng nói nghiêm nghị lộ ra tức giận, trách móc cô tùy hứng, không thương tiếc thân thể của mình.

Đối mặt với trách móc của ông ta, Ninh Tự Thủy chỉ nở nụ cười. Trong lòng biết bác sĩ Hoàng thật lòng quan tâm, nhưng tối hôm qua, vì đuổi theo Ký Trà Thần nên không thể chú ý được, không thể không vội vã xuống giường, cũng không suy nghĩ đến hậu quả.

"Tôi biết rồi, về sau không dám nữa, ông đừng tức giận".

Bác sĩ Hoàng bắt đầu đi lấy thuốc, không thể làm gì khác hơn là thay thuốc cho cô.

Rất nhanh, y tá đưa thức ăn tới, khẩu vị Ninh Tự Thủy đột nhiên thật tốt, ăn hết tất cả cũng không còn bất kỳ phản ứng không tốt. Sau khi ăn xong còn ăn một ít trái cây, khiến cho y tá trẻ không khỏi kinh ngạc, tại sao khẩu vị của cô đột nhiên tốt như vậy ?

Ninh Tự Thủy nhìn thấy y tá thu dọn đồ đạc, không nhận được mở miệng: "Cô biết tối hôm qua bác sĩ Hoàng trực đến mấy giờ không? Tôi nhìn thấy vẻ mặt của ông ta cũng không tốt lắm, đáng vẻ rất mệt mỏi"

"Trực?" Y tá trẻ không khỏi kinh ngạc, lắc đầu: "Tối hôm qua, 9 giờ Bác sĩ Hoàng đã về rồi, không thể nào ở bệnh viện trực a".

Trong nháy mắt, Ninh Tự Thủy đã hiểu, cúi đầu, khoe miệng không nhận được nở nụ cười. Quả nhiên không phải là bác sĩ Hoàng.

Là Ký Trà Thần, tối hôm qua là Ký Trà Thần đưa mình về. Hắn không bỏ mặc mình ở trong tuyết bị chết cứng, nói rõ hắn đang quan tâm mình, hắn không độc ác như vậy.

Con ơi, cha con đang dùng cách của hắn, lặng lẽ quan tâm chúng ta! Chúng ta cũng phải cố gắng lên, không thể để cho hắn thất vọng !

Tâm tình Ninh Tự Thủy thật tốt, nghiêng đầu nhìn bông tuyết bay, thật lòng cảm thấy mùa đông này không còn rét lạnh, bông tuyết thật đẹp, trong lòng càng thêm ấm áp dạt dào, mọi đau đớn đều biến mất.

Tất cả cũng sẽ tốt hơn!

Y tá trẻ nhìn cô đang chìm đắm trong vui sướng, không khỏi kinh ngạc. Thu dọn xong đồ đạc, lập tức đi đến phòng làm việc, tìm bác sĩ Hoàng hỏi một chút. "Bác sĩ Hoàng, tại sao Ninh tiểu thư đột nhiên thay đổi nhiều như vậy? Tôi cảm giác, so với lúc trước, cô ấy hoàn toàn biến thành một người khác."

Ánh mắt của bác sĩ Hoàng từ trên bệnh án dời đi, nói thật: "Không có việc gì, cô ấy đã nghĩ thông suốt. Chăm sóc cô ấy thật tốt, có chuyện gì nhớ báo cho tôi biết trước tiên".

Nói xong, cúi đầu tiếp tục xem bệnh án.

Y tá trẻ vẫn cảm thấy kỳ quái, muốn nói gì nữa, nhưng nhìn bộ dạng bác sĩ Hoàng bận rộn, mình cũng ngượng ngùng mở miệng. Cũng không còn nghĩ đến chuyện lúc sáng nay, chép miệng, xoay người đi ra phòng làm việc.

Có lẽ bác sĩ Hoàng nói rất đúng, Ninh tiểu thư đột nhiên nghĩ thông suốt đi? Lòng dạ phụ nữ cũng thay đổi vô cùng nhanh chóng, cũng không hề gì. Ninh Tự Thủy chịu ăn, tâm tình khá lên, công việc của cô cũng sẽ tương đối thoải mái, như vậy chẳng phải là tốt sao !

Đường Diệc Nghiêu vừa chấm dứt một cuộc điện thoại, quay đầu lại, đã nhìn thấy Dương Lưu Vân không biết đứng sau lưng mình từ lúc nào, gật đầu cười một tiếng: "Tiểu thư"

Dương Lưu Vân bụng một ly cà phê đặt trên bàn hắn, cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Em biết anh Nghiêu rất bận, cho nên pha cà phê cho anh, uống một chút xem kỹ thuật pha của em cũng không tệ lắm".

"Cám ơn tiểu thư." Trong lòng Đường Diệc Nghiêu tràn đầy kích động và hưng phấn, đây là lần đầu tiên Lưu Vân pha cà phê cho mình. Nhưng hắn vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể âm thầm vui vẻ trong lòng.

Dương Lưu Vân nghiêng đầu, tầm mắt có chút lo lắng, lông mày xinh đẹp tràn đầy lo lắng và bất an.

Đường Diệc Nghiêu không nhịn được, hỏi "Làm sao vậy tiểu thư?"

Dương Lưu Vân cắn môi, chần chờ thật lâu, mở miệng hỏi "Em biết Thần không thích người khác hỏi đến chuyện của hắn, nhưng. Tối hôm qua em chờ hắn đến rất khuya, em nghĩ thấy trên người hắn có một mùi nước sát trùng nhân nhát, em rất sợ thân thể Thần xảy ra chuyện gì. Anh Nghiêu, Thần không sao chứ?"

Về mặt Đường Diệc Nghiêu thay đổi, nhưng vẫn lắc đầu: "Không có việc gì, tiểu thư đừng lo lắng"

Dương Lưu Vân thu phản ứng của hắn vào đáy mắt, càng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng. Đường Diệc Nghiêu biết Thần đi đâu, hắn biết chuyện của Thần và Ninh Tự Thủy.

Nửa đêm canh ba, Thần không ở trong phòng của mình nghỉ ngơi, mà từ bên ngoài trở về, trên người có mùi nước sát trùng, ngoại trừ lúc đi nhìn Ninh Tự Thủy dính vào thì không có lý do khác.

Về mặt lo lắng ngồi xuống ghế, bả vai gầy gò khẽ run, trong ánh mắt đầy lo lắng, làm bầm lâu bầu như nói cho Đường Diệc Nghiêu nghe.

"Thần chưa bao giờ nguyện ý đem cảm thụ của mình nói cho người khác biết, cho dù thân thể không thoải mái cũng sẽ không nói ra. Gần đây khẩu vị của hắn cũng không tốt lắm, không phải là có chuyện gì chứ? Không được. Em muốn gọi điện thoại cho anh Vũ Hiến hỏi một chút."

Nói xong, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, nhấn con số thứ nhất thì tay đã bị người đè lại. Ngắc đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn Đường Diệc Nghiêu.

Về mặt Đường Diệc Nghiêu nặng nề, thấy cô lo lắng cho Thần, hốt hoảng không bình tĩnh, thật không đành lòng nhìn cô như vậy. Tại sao cô thiện lương và yếu đuối như vậy, lúc nào cũng lo lắng cho Kỳ thiếu gia, tại sao mình có thể tiếp tục giấu giếm cô đây?

"Thân thể Kỳ thiếu gia thật không có việc gì, chẳng qua."

"Chẳng qua cái gì?" Thấy hắn trầm mặc, Dương Lưu Vân gấp rút hỏi.

Chẳng qua hắn đi nhìn Ninh Tự Thủy". Nhìn thấy cô thiện lương và dịu dàng sẵn sàng, hắn thật không đành lòng giấu giếm hoặc lừa gạt.

Dương Lưu Vân bỗng nhiên đứng lên, kinh ngạc: "Tự Thủy? Không phải cô ấy đi rồi sao ? Tại sao Thần đi tìm cô ấy ? Không phải Thần muốn gây bất lợi cho cô ấy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lòng tiểu nhân

Đáy chớp động toàn bộ đều là lo lắng, ngón tay nắm chặt lấy cánh tay áo hắn, khẩn cầu: "Anh Diệc Nghiêu, Tự Thủy đã rất đáng thương, cô ấy không nên bị thương tổn nữa. Cô ấy hiện tại như thế nào? Có khỏe không?"

Đường Diệc Nghiêu thân thể rõ ràng chấn động, ánh mắt rơi trên bàn tay đang nắm chặt áo hắn. Trong lòng xẹt qua một chút khác thường, nhìn về mặt cô lo lắng, không khỏi cảm thấy vui mừng. Lưu Vân thật sự là quá thiện lương, mới vừa hắn còn tưởng rằng Lưu Vân biết sẽ đau lòng, nhưng.

Mình thật là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. (thằng ngu thì có)

"Đừng lo lắng, trước mắt cô ấy không có việc gì."

Dương Lưu Vân thở phào nhẹ nhõm, tay từ từ buông xuống dưới, ngón tay bắn khoắn lo lắng nắm lấy vạt áo của mình. Không có lâu sau, nước mắt đã chảy ướt, giọng nói nức nở, nước mắt rơi trên mặt thấm mềm mại.

Đường Diệc Nghiêu lập tức hoảng hốt. "Tiểu thư, làm sao cô khóc?"

"Đều tại em không tốt, nếu như không phải là em, bọn họ đến bây giờ cũng sẽ không phải thành tình huống này, Tự Thủy càng sẽ không phải khổ sở như vậy. Là lỗi của em. Em chính là yêu tinh hại người." (quá chuẩn) Giọng nói Dương Lưu Vân nghẹn ngào, tự trách muốn chết.

Giơ tay lên muốn tát mình một bạt tai, giờ lên trước mặt bị Đường Diệc Nghiêu tóm được, ngẩng đầu mắt ướt lệ nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của hắn, giống như rất tức giận.

Đường Diệc Nghiêu nắm thật chặt bàn tay gầy gò của ả, thấy ả khóc hoa lệ đầm mưa, trong lòng rất đau. Bất đắc dĩ than thở, buông cô ra tay, lòng bàn tay dịu dàng lau nước mắt trên mặt ả. Nghiêm túc nói cho ả biết: "Đừng tự trách, chuyện này không phải lỗi của em. Em có lòng tốt, em cũng chỉ muốn bọn họ thôi hành hạ lẫn nhau nữa. Chuyện thành ra như vậy, cũng không phải là em muốn."

Dương Lư Vân hít mũi một cái, khóc rất đáng thương. Khàn khàn giọng hỏi "Anh Diệc Nghiêu, anh có thấy em rất xấu không? Em rất vô dụng, em không có biện pháp khuyên Thần không nên thương tổn Tự Thủy. Em thật sự rất vô dụng."

"Ai nói? Cái người này sao thiện lương, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác vậy. Em đã tận lực, cũng đừng mang tất cả trách nhiệm đổ về mình." Đường Diệc Nghiêu ánh mắt dịu dàng nhìn ả, đáy mắt đó là cung chiều vô tận.

Nước mắt Dương Lư Vân càng tràn ra, thân thể khẽ run, giống như vô ý rất tự nhiên đầu gục vào trong ngực hắn. Bàn tay níu lấy áo của hắn, giọng buồn nói: "Anh Diệc Nghiêu, anh đối với em thật tốt."

Toàn thân Đường Diệc Nghiêu cứng ngắc, vẻ mặt vừa sợ lại vừa mừng, tâm kích liệt nhảy lên, hưng phấn chạy dọc thân thể hắn. Cánh tay cứng ngắc nâng lên, ở giữa không trung khẽ run hồi lâu cuối cùng đặt nhẹ lên đầu ả, nhẹ giọng nói: "Bởi vì em trong lòng tôi vĩnh viễn đều tốt nhất." Đáng giá để tôi đối với em tốt như vậy.

Kể từ khi ả ra nước ngoài, những năm này đây là lần đầu tiên cùng với ả tiếp xúc thân mật. Cùng quá khứ bất đồng, từ một cô gái nhỏ lương thiện đáng yêu biến thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Hắn thậm chí cảm thấy cảm thấy bầu ngực ả mềm mại hòa cùng bờ ngực rắn chắc của hắn, xúc cảm như vậy khiến cho dòng máu trong người hắn sôi trào, thân thể bị thiếu đốt.

Đây là một người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu mến nên có phản ứng bình thường, chỉ cần ả tùy ý làm một hành động cũng khiến hắn phát điên cuồng rồi.

Dương Lư Vân núp ở trong ngực của hắn, cảm thấy nhịp đập tim hắn, nhiệt độ của người hắn đều biến hóa, môi mòng không khỏi nhếch lên nụ cười. ả đoán không lầm, những năm này Đường Diệc Nghiêu tâm đối với ả chưa bao giờ thay đổi, tốt nhất là không lên trêu chọc khiến hắn nổi lên phản ứng.

"Này Tự Thủy bây giờ đang ở đâu? Em thật nhớ cô ấy, cũng không biết thương thế ở chân cô ấy ngày đó thế nào?"

"Chuyện này." Đường Diệc Nghiêu chần chờ, chỗ của Ninh Tự Thủy là Kỳ thiếu gia ra lệnh không cho phép bất kỳ người nào biết. Ngộ nhờ bị Kỳ thiếu gia biết Lư Vân đã biết, còn muốn đi nhìn Ninh Tự Thủy, hậu quả.

Dương Lư Vân ngẩng đầu, nước mắt không tiếng động rơi xuống, tiếng uất ức nhỏ giọng vang lên: "Em thật sự chỉ là lo lắng cho cô ấy mà thôi. Còn là anh cho rằng em sẽ thương tổn cô ấy? Nếu như là vậy, em ngày đó còn cầu xin Thần làm gì? Anh không tin tưởng em."

"Không phải." Đường Diệc Nghiêu ngắt lời ả, ngăn cản suy nghĩ lung tung của ả. "Là Kỳ thiếu gia ra lệnh, không cho phép để lộ ra vị trí của Ninh Tự Thủy."

Dương Lư Vân cắn môi, lầm bầm "Em biết rõ không nên làm khó anh. Nhưng em chính là không có tiền đồ, lo lắng như vậy."

Đường Diệc Nghiêu đau lòng, lần nữa lau đi nước mắt của ả, dịu dàng nói: "Đừng khóc, cùng lắm thì tôi cho em biết cô ấy ở nơi nào, em lên lên đi đừng cho Kỳ thiếu gia biết."

Ánh mắt Dương Lư Vân sáng lên, hưng phấn còn không kịp biểu đạt, ngay sau đó ảm đạm vẻ mặt, lo lắng giọng nói: "Thôi, em không nên đi. Ngộ nhờ bị Thần phát hiện, hắn sẽ trách phạt anh. Em không muốn thấy anh bị trách phạt." Lời của cô..., giống như gió mát mùa xuân phảng phất của lòng hắn. ả đây là đang lo lắng, quan tâm hắn! (Thằng này ngu đến độ không chưa nổi rồi)

Không tiếp tục bận tâm thân phận của nhau, bàn tay vuốt ve tóc của ả, nụ cười rõ ràng: "Nha đầu ngốc! Không sao, Kỳ thiếu gia sẽ không phát hiện, phát hiện cũng sẽ không làm gì tôi. Tôi chỉ sợ cậu ấy giận em."

Dương Lư Vân cảm động hốc mắt lại đỏ hồng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy eo hắn, méo máo bảo đảm nói: "Em tuyệt đối sẽ không để Thần phát hiện, tuyệt đối sẽ không để Thần trách phạt anh. Anh Diệc Nghiêu, anh cũng đồng ý với em từ nay đừng kêu em là tiểu thư nữa, gọi em là Lư Vân."

Đường Diệc Nghiêu mừng rỡ như điên, không tới một phút, tâm tình kích động không nói lên lời, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại chần chờ. "Nhưng mà, thân phận của chúng ta cách xa nhau."

Dương Lư Vân dẫu mờ lên: "Em mặc kệ, nếu như anh lo lắng Thần sẽ trách anh, vậy sau này lúc chỉ có hai người chúng ta liền kêu em là Lư Vân. Mặc kệ em lớn bao nhiêu, mặc kệ thời gian qua bao lâu, em vĩnh viễn là Lư Vân nha đầu ngốc của anh."

Đường Diệc Nghiêu nghe vậy, tâm kích liệt run rẩy.

"Có được hay không? Có được hay không vậy." Dương Lư Vân nắm lấy quần áo hắn, giọng nũng nịu, trong ánh mắt toàn bộ đều là yếu ớt.

Cuối cùng vẫn còn không chịu nổi sự dịu dàng, không kháng cự được đáng yêu của ả, Đường Diệc Nghiêu gật đầu: "Được, Lư Vân."

Dương Lưu Vân nở nụ cười hạnh phúc, có chút ngượng ngùng tựa vào trong ngực của hắn. Đáy mắt tất cả đều là được như ý hã hê, chỉ cần ả muốn, không có lòng người đàn ông nào có thể kháng cự được ả.

Đường Diệc Nghiêu cũng thế.

Tên dưới đều như vậy. Về sau, Kỳ Trà Thần cũng là như thế.

Đường Diệc Nghiêu đem địa chỉ bệnh viện Ninh Tự Thủy ở viết vội xuống, dặn dò ả lúc đi đừng để Kỳ thiếu gia phát hiện, cũng đừng để Ninh Tự Thủy thấy. Dương Lưu Vân rất sáng khoái đồng ý, lời thề son sắt bảo đảm tuyệt đối sẽ không để bất kỳ người nào biết ả tự mình đi xem Ninh Tự Thủy.

Lòng bàn tay siết thật chặt tờ giấy đi ra khỏi phòng Đường Diệc Nghiêu, cửa khép lại này trong nháy mắt, quay đầu hướng Đường Diệc Nghiêu mím môi cười một tiếng, rục rờ huyền lệ.

Chẳng qua là khi cửa hoàn toàn khép lại thì nụ cười trên mặt biến mất, mắt nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay trở nên lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đợi không được hắn

Những ngày này đối với Ninh Tự Thủy mà nói vừa là hạnh phúc vừa đau khổ. Hạnh phúc là biết Kỳ Trà Thần còn quan tâm cô, đau khổ chính là cô một mực chờ đợi khi tối, đợi đến buổi tối Kỳ Trà Thần sẽ đến thăm cô và đưa bé.

Ăn xong bữa tối, Ninh Tự Thủy trước giờ chưa thấy mệt nhọc, sẽ phải nghỉ ngơi sớm một chút, khiến ý tá cũng ngạc nhiên. Tắt đèn, ánh sáng bên ngoài trắng như tuyết hắt vào, nằm trên giường một chút buồn ngủ cũng không có. Cô chỉ là muốn sớm đi nằm sớm, chờ Kỳ Trà Thần.

Nghĩ đến có thể nhìn người mà cô ngày nhớ đêm mong, tâm liền bắt đầu không thể chờ đợi.

Trượt tay trên bụng, khoe miệng háp háy giống như Nguyệt Nha. "Con à, đợi một ngày có phải con cũng rất nhớ cha đúng không? Không sao, đợi thêm một lúc nữa chúng ta sẽ thấy cha đến rồi. Con phải ngoan ngoãn, tạm thời không nên ngủ gật, phải đợi thấy cha mới có thể ngủ, biết không?"

Tay xoa xoa bụng, thân thể được chăn sưởi ấm, nhưng tâm được Kỳ Trà Thần sưởi ấm! Lặng lẽ chờ đợi từng chút thời gian trôi, chờ Kỳ Trà Thần đến thăm cô. Giống như là thiếu nữ mới yêu muốn hẹn hò cùng người yêu mình vậy, tràn đầy chờ mong, kích động một chút buồn ngủ cũng không có.

Thời gian bất chợt đã quá nửa đêm, nhưng phòng bệnh trống rỗng trừ cô ra, không có người khác, cửa phòng đóng chặt cũng không có mở ra. Trong lòng có mất mát nho nhỏ, sờ sờ bụng, lẩm bẩm "Con à, con ngủ thiếp đi sao?"

"Cha nhất định là quá bận rộn, cho nên hôm nay không có tới đây. Con biết không? Hắn có công ty có rất nhiều người muốn làm việc, mỗi ngày đều rất bận. Hôm nay nhất định là quá bận rộn, quá mệt mỏi, cho nên không có đến thăm chúng ta. Con không được tức giận cha."

Ninh Tự Thủy cũng không biết cùng đứa bé nói bao nhiêu lời, nói xong liền ngủ.

Cửa chợt bị mở ra, ánh sáng nhàn nhạt chiếu từ cửa sổ vào. Bác sĩ Hoàng đi tới bên giường thấy cô ngủ trên mặt còn nụ cười, không khỏi không tiếng động thở dài. Người phụ nữ ngốc này, một mực chờ đợi Kỳ tiên sinh sao?

Thời đại bon chen tâm kế như vậy, sao lại xuất hiện cô gái ngu dại thế này đây?

Đắp chặn lại cho cô, lại xoay người kéo rèm cửa sổ vào, gian phòng lập tức tối tăm, xoay người, lặng yên không tiếng động ra khỏi gian phòng.

Hôm sau.

Ninh Tự Thủy ngồi dậy, phát hiện rèm cửa sổ bị kéo vào, ý tá đang dọn dẹp phòng, không khỏi hỏi "Là cô giúp tôi kéo rèm cửa sổ sao?"

Ý tá ngẩng đầu liếc nhìn rèm cửa đóng chặt, lắc đầu: "Không phải ạ! Thế nào? Tối hôm qua tôi không giúp cô kéo rèm vào mà?"

"Không có việc gì, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút."

Ninh Tự Thủy vẽ mặt trong nháy mắt trở nên như đưa đám, nhìn chăm chăm bụng ả này muốn chết. Tối hôm qua nhất định là Kỳ Trà Thần tới, mà cô lại đợi đến ngủ thiếp đi. Thật là không dùng được, không có tiền đồ. Tại sao có thể ngủ thiếp đi đây?

Con à, thật xin lỗi a! Lại để cho con không được thấy cha! Tối nay chúng ta nhất định phải kiên trì, tin tưởng có thể thấy hắn.

Chỉ là ——

Tối qua cô đã ngủ rất trễ rồi, mà Kỳ Trà Thần cũng đến thăm mình. Có thể thấy được hán gần đây rất bận, có thể mệt hay không?

Chỉ là ——

Bận rộn như vậy, trễ như vậy còn kiên trì đến thăm cô. . . Biểu hiện Kỳ Trà Thần thực sự để ý đến cô.

Trái tim một hồi ngọt ngào đập dồn, không khỏi dính vào trên mặt, trở nên hồng nhuận. Âm thầm hạ quyết tâm, tối nay nhất định không thể ngủ, nhất định phải chờ Kỳ Trà Thần tới đây. Nói cho hán biết, nếu quả như thật bận rộn như vậy cũng đừng không cần đến thăm cô. Dù sao bây giờ là mùa đông, buổi tối đều rất lạnh, vạn nhất đem hán đông lại thành cục thì sao.

Y tá kéo rèm cửa sổ ra, hôm nay trời đẹp, nắng ấm trên trời chiếu xuống, cùng tâm tình của cô giống nhau. Một ngày mới, mới bắt đầu.

Nằm viện là một việc vô cùng nhàm chán, cùng đứa bé nói chuyện, cùng y tá nói chuyện phiếm cũng không khiến cô hết tịch mịch. Cũng may, bác sĩ Hoàng biết cô thích hội họa, cố ý tặng cô một bộ đơn dụng cụ vẽ đơn giản, lúc không có chuyện gì làm cô một mình vẽ tranh.

Vẽ Kỳ Trà Thần trong trí nhớ, vẽ những thứ kia tốt đẹp trong đầu kia, thậm chí cô còn có thể tưởng tượng đứa nhỏ của mình cùng Kỳ Trà Thần sẽ như thế nào. Vẽ thật xinh đẹp sẽ sợ đứa bé ra đời ngộ nhờ không có xinh đẹp như vậy, cô sẽ có cảm giác mất mát, vẽ xấu lại sợ đứa bé kháng nghị.

Biểu tình nho nhỏ. Sờ sờ bụng, cười nói: "Con à, chỉ cần chờ con ra đời, chờ cha biết chân tướng, mẹ muốn mặc kệ con hình dạng thế nào hán cũng rất thích người."

Mặt trời mọc mặt trời lặn, một ngày lại kéo tám rèm roi xuống, Ninh Tự Thủy lại nằm ở trên giường lẳng lặng chờ đợi Kỳ Trà Thần tới. Lời thề son sắt mà nói không đợi được Kỳ Trà Thần tuyệt đối không ngủ, nhưng vẫn là không nhận được đã buồn ngủ.

Lần này không phải là của cô quyết tâm không đủ, mà là bác sĩ Hoàng bảo y tá thêm chút gì đó vào trong thức ăn của cô khiến cô rất nhanh buồn ngủ. Phụ nữ có thai thức đêm không tốt cho thân thể, nhưng cô từ trước đến giờ không nghe khuyên, hán cũng chỉ có thể dùng phương thức như thế thôi.

Liên tiếp mấy ngày lặp lại như thế, Ninh Tự Thủy tức giận chính mình vô dụng, nhưng cũng bó tay hết cách. Không biết vì sao gần đây sẽ dễ dàng ngủ thiếp đi như vậy, chỉ mấy ngày ngắn ngủi vui vẻ rạng rỡ, cô cũng béo lên một chút, gò má gầy cuối cùng cũng có thêm chút thịt.

Mặc dù đợi không được Kỳ Trà Thần, nhưng biết hán mỗi đêm cũng đến thăm cô, bảo vệ cô, cô đã cảm thấy rất vui vẻ. Thậm chí cô trong mơ mơ màng màng còn cảm thấy có người kéo chăn cho mình, kéo dần ni tâm cho cô.

Kỳ Trà Thần đối với cô thật tốt quá, về sau cô phải trả lại gấp bội, tăng gấp bội tốt với hán mới được.

—————

Dương Lưu Vân rón rén đi vào phòng của Kỳ Trà Thần, từ trong khe cửa có thể nhìn thấy ánh đèn hơi sáng, chỉ mấy phút ngắn ngủi ánh đèn dập tắt, cả phòng cũng chìm vào yên tĩnh.

Thần, nên đi ngủ.

Dương Lưu Vân lúc này mới an tâm trở về phòng của mình. Căn cứ quan sát mấy ngày nay của ả, ban ngày Thần phải đi công ty xử lý mọi việc, buổi tối cũng không ra ngoài cũng mấy ngày nay hán không đi thăm Ninh Tự Thủy rồi.

Tay nhặt tờ giấy trên bàn trang điểm, chữ viết cường tráng mạnh mẽ, nếp uốn trên tờ giấy. nhớ lại địa chỉ trên giấy một lần nữa, lấy một chiếc bật lửa ra, tờ giấy bốc cháy lên, khói lửa mù mịt, ánh lửa chiếu sáng mặt ả, âm lạnh mà hờ hững.

Cuối cùng hóa thành một đám tro bụi, rơi trên mặt đất. Gió từ cửa sổ thổi tới, tan thành mây khói, tất cả bình tĩnh lại.

Dương Lưu Vân từ trong tủ quần áo lấy ra áo khoác đỏ chót ả thích nhất, đeo khăn quàng cổ, đeo vớ bao tay đi ra ngoài, vừa đi đến cửa dừng bước lại, quay trở lại bàn trang điểm, lấy bên trong hai thứ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Người nào đang nói dối

Một mực đặt trong túi xách, còn dư lại một chiếc nhẫn, nhẹ nhàng, chậm rãi đeo lên ngón áp út.

Khóe miệng cong lên một đường, trông mắt dịu dàng vô cùng, say mê vô cùng, giống như trong nháy mắt đó là Thần quỷ một chân xuống đất vì ả đeo

lên này cái nhẩn cười. (Min: Con này bệnh nặng!)

Ngón tay say mê vuốt ve chiếc nhẩn, hít sâu một hơi, kéo lên toàn bộ dừng khí, ra khỏi phòng cửa.

Ả không có sai, chỉ là vì bảo vệ hạnh phúc của ả mà thôi! !

Mặc dù vẫn không đợi được Kỳ Trà Thần nhưng Ninh Tụ Thủy kiên trì tin tưởng hấn thật sự có tới, có quan tâm cô, chỉ là cô vô dụng, sau khi mang thai đứa bé càng ngày càng trở nên lười, càng ngày càng thích ngủ mà thôi.

Ninh Tụ Thủy nằm ở trên giường, tay sờ xoang bụng nhô ra. Khỏe miệng kiêu diễm nụ cười hạnh phúc, cõi lòng đầy mong đợi nói: "Con ả, cha thật rất bận, mỗi ngày có rất nhiều việc cần hoàn thành, cho nên mới phải tới trễ như vậy. Con không thể trách cha, muốn trách chỉ có thể trách mẹ vô dụng. . ."

"Con ả, tối nay chúng tôi nhất định sẽ đợi được cha, mẹ hiện tại tinh thần rất tốt, tuyệt không muốn ngủ. Con cũng không được ngủ trước đó nha."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ninh Tụ Thủy an tĩnh nằm, thậm chí lật người cũng không dám, chờ đợi có chút nóng nảy; tại sao hấn còn không có tới? Tối nay hấn không tới sao?

Sẽ không, Kỳ Trà Thần nhất định sẽ tới đây, coi như tối nay không đến, tối mai cũng sẽ tới.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng mở ra một chút, một bóng dáng gầy nhỏ đi trên hành lang đèn chiếu vào tạo thành một chiếc bóng đổ dài xuống. Dương Lư Vân đặt chân ở cửa ra vào, rơi vào ánh mắt trên chiếc bụng nhô ra kia, còn có nụ cười hạnh phúc trên mặt cô (NTT đó nha), tay gắt gao nắm vào, một cổ oán hận không ngừng sinh ra trong lòng ả.

Chịu thương tổn lớn vậy, cô vẫn khôi phục lại! Vẫn cho là Thần đối với cô đã chết tâm, lại không nghĩ rằng đem cô giấu đi.

Ninh Tụ Thủy ánh mắt mong đợi thật sâu chợt nhói, cái loại mong đợi đó là ánh mắt đẹp nhất của thiếu nữ, tràn đầy hi vọng; giọng nói ấy sao dịu dàng, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên người ả nhàn nhạt, giống như dát cho ả lên một tầng vàng sáng, như thể nhu cùng yên tĩnh. Chuyện cho tới bây giờ ả vẫn không chết tâm với Thần.

Cấn chặt dưới môi, cảm giác đau đớn khắc chế sự vọng động của mình, mới không có nhất thời vọt lên. Ả không thể kích động, không thể đi sai một bước, nếu không ả sẽ vĩnh viễn mất đi Thần.

Ninh Tụ Thủy nhìn chuông đầu giường, thời gian cũng không sớm, liền tắt đèn, trong bóng tối cõi lòng đầy mong đợi tối nay có thể đợi được Kỳ Trà Thần, có thể để cho đứa bé nhìn thấy cha.

Chợt, cửa nhẹ nhàng bị người mở ra, bóng đen lặng lẽ đi vào.

Ninh Tụ Thủy tâm tình kích động đang không ngừng thăng hoa, hấn thật tới, Kỳ Trà Thần thật tới. Hấn đến thăm cô và đứa bé, hấn không có thực sự vứt bỏ cô cùng đứa bé, những chuyện trước kia hấn làm cũng không phải thật tâm gây nên. Nếu không sẽ không cứu cô trong tuyệt, còn tìm người đến chăm sóc mình.

Hấn còn quan tâm cô.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Ninh Tụ Thủy nhanh chóng mở đèn ngủ ra, lập tức ngồi dậy, vui mừng bùng bùng, hưng phấn nói: "Em biết ngay anh vẫn quan tâm em, rất quan tâm, Kỳ Trà Thần." Bóng dáng đột nhiên bị ánh đèn chiếu vào, trở nên tay chân luống cuống, mắt né tránh, tự trách, mâu thuẫn nhìn Ninh Tụ Thủy, do dự không tiến đến.

Ninh Tụ Thủy nhìn chăm chú thấy rõ người tới, trong nháy mắt vẻ mặt tái nhợt rất khó chịu. Mất mát như đưa đám tự lảm bảm: "Thế nào lại là cô? Hấn đâu?" Hấn tại sao không có tới?

"Hấn?" Dương Lư Vân nắm thật chắc ví da, biết rõ trong miệng cô "hấn" chính là Kỳ Trà Thần, nhưng vẫn là làm bộ như cái gì cũng không biết. Vẻ mặt mờ mịt hỏi "Hấn là ai? Tụ Thủy, có phải cô hiểu lầm cái gì không?"

Ninh Tụ Thủy lưng trên giường, muốn cuộn người vào gối nhưng ý thức bụng mình lớn không thể làm được. Đối với sự xuất hiện của Dương Lư Vân, rất lạnh nhạt: "Tại sao cô tới nơi này?"

Dương Lư Vân đi tới trước mặt cô, ánh mắt chần chờ nhìn cô, chậm chạp không chịu mở miệng, muốn nói lại thôi, giống như bị cái gì làm khó.

Ninh Tụ Thủy nghiêng đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm ả, hỏi "Là Kỳ Trà Thần cho cô đến đây? Hấn tại sao phải để cô tới?"

Trừ Kỳ Trà Thần, cô không nghĩ ra bất kỳ lý do khác, có thể để cho Dương Lư Vân nửa đêm canh ba chạy đến tới bệnh viện thăm mình. Nhưng tại sao hấn lại để cho ả tới? Mà bản thân lại không tới?

Dưới ánh đèn mờ mờ khiến nụ cười trên mặt Dương Lư Vân có chút không được tự nhiên, mím môi nói: "Tôi biết rõ có thể cô không thích tôi, không muốn gặp tôi. Nhưng ngày đó tôi nhìn thấy cô bị thương nặng ra sao, tôi sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cho nên đi theo sau cô, gặp cô hôn mê ở

trong đồng tuyết liền đem cô đưa đến bệnh viện, tôi rất lo lắng thân thể của cô, rất muốn tự mình chăm sóc cô, nhưng sợ bị Thần biết, sợ hấn gây bất lợi cho cô, tôi vạn bất đắc dĩ mới mỗi đêm khuya chạy tới thăm cô."

Ninh Tự Thủy chấn động trong lòng, ánh lạnh đi vài phần. Cô không tin lời nói của Dương Lưu Vân, không phải! Người kia không phải Dương Lưu Vân, mỗi ngày đến bệnh viện thăm mình, cũng sẽ không phải là Dương Lưu Vân.

Cô có thể rõ ràng cảm thấy rõ ràng hơi thở quen thuộc, là Kỷ Trà Thần. Là người đàn ông sống cùng cô ba năm, là chồng yêu của cô —— Kỷ Trà Thần.

Không phải Dương Lưu Vân, à ta nhất định nói láo!

Dương Lưu Vân về mặt áy náy mấy phần không đành lòng, than thở thật sâu. Tay đưa ra trước bắt được bàn tay của Ninh Tự Thủy, miệng vẫn lo lắng nói: "Tự Thủy, chúng tôi nợ cô quá nhiều. Tôi không biết Thần lại có thể làm ra những chuyện không lý trí như vậy, bởi vì một câu nói của tôi khiến cô bị tổn thương. Tôi biết sự thật này sẽ khiến cô khó có thể tiếp nhận, nhưng chuyện cho tới bây giờ tôi không muốn giấu giếm cô nữa."

"Tôi vốn tên là Dương Lưu Niên, lúc tôi nhỏ còn thuận miệng nói qua về sau nếu sinh con gái nhất định phải gọi Tự Thủy. Nhưng sau lại bởi vì thầy bói nói tôi không thích hợp với tên này, liền đổi thành Vân. Sau đó tôi bị thương khiến Thần sợ hãi, hấn không muốn tôi bị thương nữa mới đưa tôi ra nước ngoài. Có thể bởi vì điều này. Khi hấn lần đầu gặp cô mới động lòng trắc ẩn, nhưng tôi thì tôi thực sự không muốn giành hấn với cô. Tôi cầu xin Thần, để cho cô về nhà, nhưng Thần nói đứa nhỏ trong bụng cô không phải của hấn, hấn sẽ không lưu lại phụ nữ phản bội mình."

Ninh Tự Thủy lạnh nhạt nghe à kể, mặc dù theo lời à, cô cũng có nghĩ qua. Nhưng lại không thay đổi vẫn tin tưởng hấn sẽ không nói những lời như vậy với cô, Kỷ Trà Thần chỉ là hiểu lầm cô, mới có thể làm ra những thứ kia nghĩ một đằng nói một nẻo, bởi vì hấn quá tức giận.

Trên gương mặt có biến hóa. Dương Lưu Vân thấy vẻ mặt như cũ không thay đổi của cô, hình như không tin lời à nói. Đôi mày xinh đẹp khẽ cau lại, đôi tay nắm thật chặt lấy, móng tay gần như làm rách bề mặt ví da, lưu lại dấu vết dữ tợn. (Đúng là con quỷ cái)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Trong lòng không trọn vẹn

"Tự Thủy, tôi biết rõ những chuyện này cô khó mà tin được, nhưng cô phải biết Thần đã nhận định đứa bé trong bụng cô không phải của hấn, hấn sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô vậy sao? Hấn mặc kệ cô xảy ra chuyện gì cũng không nhìn tới, cô xảy ra chuyện nằm trên đồng tuyết hấn cũng không quản, như thế nào sẽ đi quan tâm cô? Tôi hôm qua mới lên nghe anh Diệc Nghiêu cùng Thần nói chuyện, thì ra là Thần luôn biết cô ở đâu. Hấn thái độ phiền trong bụng của cô, dù cô có đang ở đâu đi chăng nữa hấn đều biết, thời gian dài như vậy hấn không xuất hiện là đợi cô sinh đứa bé. Hấn nói hấn muốn tự tay giết chết đứa bé trong bụng cô" Hấn muốn tự tay giết chết đứa bé.

Một câu nói dễ dàng đâm thủng cô. Kỷ Trà Thần nói, hấn sẽ tự tay giết đứa bé này. Hấn nói vậy.

Mấy ngày nay hấn thật không có tới sao? Hấn thật đối với cô một chút quan tâm cũng không có sao?

Dương Lưu Vân thấy vẻ mặt cô bắt đầu có chút biến hóa, nắm thật chặt tay cô, ánh mắt ân cần lộ ra lo lắng chân thành. "Tự Thủy, tôi thật sự rất lo lắng, Thần sẽ thương tổn đến cô, hấn là người nói được là làm được, hấn thực sự muốn gây bất lợi cho cô, thậm chí bác sĩ Hoàng cũng bị hấn thu mua. Tôi đã hết cách để bảo vệ cô rồi, Tự Thủy cô không thể ở lại nơi này, cô sẽ xảy ra chuyện."

"Sẽ không." Ninh Tự Thủy lớn tiếng ngắt lời à, ánh mắt đã bắt đầu hoảng loạn, hạnh phúc không còn. Tôi tắm mồ mị, lắc đầu, ngón tay nín thật chặt lấy ga giường, đầu ngón tay dùng sức trắng bệch. "Kỷ Trà Thần không làm chuyện này, cô lừa ta! Nhất định là cô đang gạt tôi. Tôi không tin, mỗi lời cô nói một câu tôi đều không tin tưởng."

Đau lòng lan tràn, hốc mắt tràn ra thứ gì đó rất đau. Liều mạng thuyết phục mình, sẽ không phải như vậy!

"Cô còn chưa tin lời của tôi sao?" Dương Lưu Vân bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi từ trong bao da lấy ra một vật nhọn nhọn ở trước mắt của cô: "Vật này dù sao cũng không lừa cô đi? Nếu như không phải là tôi cho người cứu cô, sợi dây chuyền này sao lại trong tay tôi?"

Ninh Tự Thủy ngây ngẩn cả người, nhìn sợi dây chuyền trong tay à. Đó là sợi dây trước khi hôn mê cô đã nắm thật chặt trong tay, Dương Lưu Vân cầm trong tay, thật sự là Dương Lưu Vân cứu cô, mấy ngày nay cũng là Dương Lưu Vân lên đến thăm cô?

Chính cô đều luôn hiểu lầm (Đúng là nó xấu xa đó chị~ A u~), cho là Kỷ Trà Thần cứu cô, cho rằng hấn còn quan tâm cô, còn để ý cô? Không quang minh chính đại xuất hiện trước mặt cô, là bởi vì hấn sĩ diện, hấn cao ngạo không cúi đầu, mới dùng phương pháp này quan tâm cô.

Thì ra là, tất cả đều là do cô tự lừa mình sao?

Nước mắt kìm nén không được, từng giọt lớn, từng giọt lớn rơi xuống, lạnh lẽo. Là tự cô đa tình sao? Hấn từ trước đến giờ đều không để ý qua sống

chết của cô sao? Hấn là đang chờ đứa bé ra đời, tự tay giết chết đứa nhỏ sao?

"Thật xin lỗi, Tự Thủy. Thật sự xin lỗi, tôi biết những thứ này đều là do tôi làm hại, nếu như ban đầu tôi không có nghe lời của hấn nước ngoài, nếu như mà tôi có thể trở về sớm một chút, hấn cũng sẽ không đối với cô. Thật xin lỗi, Tự Thủy, tôi thật sự vô cùng xin lỗi! Tôi chỉ muốn bồi thường cô một chút gì đó, cô đừng quá khổ sở (edit xong đoạn này chỉ muốn rút dếp ra cho vào mặt con DLV~). Tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp khuyên Thần, để hấn không làm tổn thương cô nữa."

Về mặt Dương Lưu Vân áy náy, chậm rãi cúi đầu, ăn nói khép nép giọng nói giống như là cầu xin Ninh Tự Thủy tha thứ. Ánh mắt chột dạ không dám nhìn tới Ninh Tự Thủy, vẫn rơi vào trên giường đơn. Khóe miệng khẽ nhếch lên một chút, hoàn hảo trước khi ả đến đây đã xin sợi dây chuyền trong tay Đường Diệc Nghiêu, nếu không cũng không thể khiến Ninh Tự Thủy tin tưởng thật sự là ả cứu cô.

Chỉ cần khiến Ninh Tự Thủy tin tưởng người cứu cô không phải Kỷ Trà Thần, như vậy chuyện còn lại ả cũng sẽ tin tưởng mình làm được .

"Tôi không tin. Tôi không tin Kỷ Trà Thần đối với tôi như vậy. Tôi không tin." Ninh Tự Thủy khổ sở ôm đầu của mình, nước mắt ả chảy ướt đẫm, môi dưới bị cắn tới bật máu.

Dương Lưu Vân nhẹ giọng thờ dài, bắt đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi cũng không muốn khiến cho cô khổ sở như vậy. Nhưng tôi thật sự chính là quá lo lắng Thần gây bất lợi cho cô, tình cảnh bây giờ của cô và đứa bé quá nguy hiểm."

Gian phòng hình như quá nóng rồi, Dương Lưu Vân tùy ý kéo khăn quàng cổ của mình ra, trên cổ điểm đỏ ửng thật sâu khiến Ninh Tự Thủy đau nhói, đó là vết hôn, rất rõ ràng vết hôn.

Còn có chiếc nhẫn trên ngón vô danh của Dương Lưu Vân, là chiếc ả đeo trên cổ, hôm nay lại đổi trên ngón vô danh. Phía trên còn có khắc: Lưu Vân, chúng ta thích.

"Hấn không phải đối với tôi như vậy. Tôi không tin. Tôi muốn tìm hấn hỏi rõ ràng. Tôi không tin." Ninh Tự Thủy giống như nổi điên chạy ra ngoài, hoảng hốt liền áo khoác cũng không mặc, giày cũng không mang, vừa vịn dầm chân lên mặt đất băng lạnh, đau thấu xương.

Từng bước chân, nước mắt mờ hồ rơi xuống, nỗi đau bên ngoài không bằng nỗi đau trong lòng cô.

Dương Lưu Vân nói láo, không phải thật.

Đứng ngoài cửa nhìn, Dương Lưu Vân thấy vẻ mặt đau đớn của cô, khóe miệng nở ra nụ cười nhàn nhạt, đứng ở cuối hành lang, nhìn cô chân không, mỏng manh mà nhếch nhác chạy trong đồng tuyết, nhẹ nhàng mở miệng: "Ninh Tự Thủy, cô đừng trách tôi. Trách chi có thể trách cô không nên chiếm đoạt lòng của Thần, không nên để cho hấn do dự không dứt." (Lòng dạ con này quá sâu, quá hiểm độc)

"Cô đã không mang lại cho hấn hạnh phúc, vậy thì hoàn toàn biến mất trước thế giới của hấn đi. Hạnh phúc của hấn, do tôi phụ trách!" Xoay người, khăn quàng cổ tung bay trong gió, bóng dáng nhỏ rời đi.

Đêm khuya, bệnh viện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài chiếc đèn đường chiếu sáng nhàn nhạt, lại bắt đầu rơi tuyết, tiêu sái mà rơi trên người cô, thân thể lạnh run, nước mắt một mực chảy xuôi. Những dấu chân sau lưng đều là vết máu, hiện lên giữa đám tuyết thật là bất mắt.

Ninh Tự Thủy cố nén đau từng bước từng bước hướng cổng viện mà đi, đôi tay trở nên đỏ bưng, thân thể đã lạnh không ngừng đang phát run, nhưng trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

"Không phải thật. Kỷ Trà Thần, anh nói cho tôi biết không phải thật. Anh chính là quan tâm tôi."

Thật là đau —— cổ họng rất khó chịu giống như bị lửa đốt, tim bị áp bức đến không thở nổi. Mỗi chỗ cô đi qua, máu chảy không ngừng cùng nước mắt tuôn rơi.

Dưới chân đau không còn hơi sức, đặt mông trên mặt tuyết mềm. Ninh Tự Thủy theo bản năng che lấy bụng của mình, nước mắt lẫn trào ra càng thêm mãnh liệt. Nghẹn ngào: "Con à, cha không phải đối với mẹ như vậy. Hấn chỉ là tức giận nói nhảm. Hấn không có cùng Dương Lưu Vân ở chung một chỗ. Hấn không có không quan tâm chúng ta. A."

Không hề nén xuống nữa, tiếng hét thê lương phá tan đêm tuyết tĩnh lặng.

Đôi tay không ngừng vỗ lên nền tuyết, bị dùi vật cửa đứt ngón tay ngón tay, chảy máu cũng không để ý. Toàn bộ thế giới không trọn vẹn, kém xa tương tượng trong lòng cô.

Tôi nên như nghĩ như thế nào, trong lòng của anh có vị trí cho tôi không.

Tôi nên nghĩ thế nào, anh đối tốt với tôi rồi cuộc bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Đêm tuyết huyết lệ

Không biết hơi sức cùng dưng khí từ đâu tới, Ninh Tụ Thủy lần nữa bò dậy, vết thương ở chân đã bị làm cho lạnh lẽo tới thần kinh, không có cảm giác đau. Khập khểnh đi ra khỏi cửa chính bệnh viện, chậm rãi đi lại ở trên đường.

Kiểm - mai Khang tục tục bạch tục (câu này Min không hiểu, có vẻ như là một câu đồng dao chăng?). Ký Trà Thần, anh đang ở đâu?

Ký Trà Thần, em rất nhớ anh.

Ký Trà Thần, anh ôm em một cái được không?

Mờ mịt luống cuống đứng ngã tư đường, mỗi hướng đều xa xôi không thể chạm tới, xa tới không nhìn thấy điểm cuối. Dưới đèn đường, những bong tuyết đẹp đẽ kia như những tinh linh vui sướng nhảy múa trong đêm.

Ninh Tụ Thủy giang hai tay để những bong tuyết rơi vào lòng bàn tay mình, từ từ hòa tan thành giọt nước nhỏ, từng giọt nước mắt lớn như hạt đầu từ khóe mắt cô rơi xuống, xẹt qua khóe môi, đau đớn không tả.

Lần nữa muốn cất bước nhưng không còn hơi sức để đi tiếp nữa rồi.

Bởi vì —— cô ở nơi nào Ký Trà Thần cũng biết.

Dựa vào trụ đèn đường lạnh lẽo, chậm rãi ngồi dưới đất, giống như là sắp chết. Tiếng nước nở, giống độn vật nhỏ bị thương, mặc dù tiếng rất nhỏ, cũng không quá đau thương, giống như từng tế bào trong thân thể đều đau đớn, khóc thút thít.

"Ký Trà Thần, anh đang ở đâu? Anh nói cho em biết. Anh nói cho em biết có được không? Tất cả đều không phải thật."

"Ký Trà Thần anh không muốn giết chết em cùng đứa nhỏ, anh thật không muốn tổn thương em."

Khuôn mặt khổ sở vùi vào lòng bàn tay, nước mắt theo khe hở chảy xuống. Mặc dù hành động trước kia của Ký Trà Thần rất ác liệt, nhưng chưa bao giờ chân chính tổn thương cô; mỗi lần cô có chuyện hấn đều kêu Thuộc Vũ Hiên tới trong thời gian ngắn nhất.

Cô tin tưởng hấn không thật tâm muốn tổn thương cô. Hấn không có.

Nếu như nói sự việc trong thư phòng kia là ngoài ý muốn, cô có thể tha thứ, nhưng sự xuất hiện của Dương Lưu Vân hôm nay đối với cô mà nói thật sự đã kích trí mạng.

Không phải Ký Trà Thần mà là Dương Lưu Vân.

Vết hôn trên cổ ả, chiếc nhẫn ở ngón áp út, đánh thẳng cô vào địa ngục.

Tất cả, đều là tự cô đa tình!

"Ninh Tụ Thủy, rốt cuộc cô có cần hai chân không? Sao lại tùy hứng như vậy?" Giọng trầm thấp tràn đầy tức giận từ đỉnh đầu truyền đến, Ninh Tụ Thủy ngẩng đầu ánh mắt lóe lên nhìn bác sĩ Hoàng đi tới.

Păng ——

Ninh Tụ Thủy vô tình gạt tay hấn ra, không cho phép hấn tới gần cô.

Bác sĩ Hoàng thấy vết nước mắt giàn giụa, hốc mắt sưng đỏ, bả vai vẫn khẽ run, không biết cô ngây người trong đồng tuyết bao lâu. Cũng không biết, cô còn có thể kiên trì bao lâu, cứ tiếp tục như vậy, đứa nhỏ nhất định không ổn.

Nhưng kinh ngạc nhất là vẻ mặt của cô, nhìn hấn, giống như là đang nhìn một người xa lạ.

"Tụ Thủy, cô làm sao vậy?"

Păng ——

Ninh Tụ Thủy lần nữa gạt tay hấn ra, ngẩng đầu ánh mắt lạnh lẽo nhìn hấn, mở miệng hỏi: "Tôi hỏi anh, có phải anh nhận tiền của Ký Trà Thần?" bác sĩ Hoàng tối sầm mặt lại, đáy mắt hiện lên một tia áy náy. Hấn có nhận tiền của Ký tiên sinh, nhưng nếu như hấn không nhận, Ký tiên sinh sẽ không bỏ qua cho người nhà của hấn, hấn hoàn toàn bắt đắc dĩ.

Ninh Tụ Thủy quay mặt sang một bên, nước mắt lần nữa rơi xuống. Tâm trạng quá đau khổ, thật sự rất đau.

Thì ra là —— Dương Lưu Vân nói đều là thật, ả không có lừa gạt cô.

"Tại sao?" Ninh Tự Thủy khẽ sờ gằm lên. Nhìn thần thái trầm mặc không nói của hấn, không khỏi thấy mình buồn cười. còn cần hỏi nữa sao?

Chim chết vì môi, người chết vì tiền.

Cái thế giới này con người có thể vượt qua được mọi thứ, duy chỉ tiền là không qua nổi.

Là cô quá ngu, quá đàn, quá si ngốc.

Lại cho rằng thế giới này vẫn còn người tốt. Sẽ không có, sẽ không bao giờ có nữa.

"Tự Thủy, tôi biết dù có giải thích thì cô cũng không tin. Cô tức giận có thể mắng tôi, đánh tôi, nhưng đừng tự tổn thương thân thể mình được không, cô không suy nghĩ cho mình, cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ chứ." Ánh mắt vô cùng chân thành của bác sĩ Hoàng tràn đầy lo lắng, mặc dù hấn cảm tiền của Kỳ tiên sinh, nhưng sự chăm sóc mấy ngày nay đối với Ninh Tự Thủy, quan tâm, tình cảm, đều không phải là giả.

Ninh Tự Thủy lắc đầu, ánh mắt cũng không chứa bất kì một tia tin tưởng nào nữa. Lạnh lùng nhìn hấn, nâng bàn tay còn dính vết máu lau khô nước mắt, nhếch miệng nở nụ cười tự giễu. Sự ngu dại khờ cười: "Tôi nghĩ rằng mình đã chết trong đồng tuyết này rồi. Không ngờ vẫn còn có thể sống sót, là các người chăm sóc tôi để tôi tin rằng trên thế giới này vẫn còn người tốt, để cho tôi tin rằng thế giới này vẫn còn tốt đẹp. Nhưng, tại sao? Tại sao các người đối xử với tôi như vậy? ? Tại sao lại nhận tiền của Kỳ Trà Thần? Mỗi ngày xem tôi giống một kẻ ngốc, nhất định rất thú vị phải không."

"Không phải vậy. Tự Thủy, cô hãy nghe tôi nói." Trong lòng bác sĩ Hoàng vô cùng bứt rứt. Ông trời, hấn rốt cuộc đã làm cái gì thế này? Đem một con người thiện lương tổn thương thành như vậy?

"Có phải Kỳ Trà Thần muốn khi tôi sinh anh thông báo cho hấn?" Ninh Tự Thủy ngắt lời hấn.

Bác sĩ Hoàng cắn môi, vẻ mặt mâu thuẫn mà phức tạp. Không biết nên làm gì, nói gì, thái độ của Kỳ tiên sinh làm hấn đoán không ra. Nếu như nói Kỳ tiên sinh quan tâm Ninh Tự Thủy, lại chỉ bỏ lại một câu: "Đứa bé ra đời phải là sống." Kỳ tiên sinh chưa bao giờ hỏi han đến cô, càng không quan tâm tới vết thương ở hai chân cô.

Hấn trầm mặc để Ninh Tự Thủy biết đáp án. Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối tăm, bông tuyết bay phấp phới, nụ cười nản lòng. Bàn tay lạnh lẽo vuốt ve bụng, cảm thấy một trận nhói đau, trán ướt đầm mồ hôi.

"Nếu như đứa bé sinh ra được, nhất định sẽ bị hấn hại chết, tôi tình nguyện để đứa bé chết trong bụng tôi."

Ninh Tự Thủy cắn môi, vẻ mặt quật cường, nước mắt quanh quẩn ở trong hốc mắt, cũng rốt cuộc không chịu rơi xuống. Cô gượng tay lên khiến hấn kinh ngạc, hung hăng đánh lên bụng mình.

"Đừng. Không nên như vậy. Ninh Tự Thủy. Thật xin lỗi. Van cầu cô đừng như vậy." Bác sĩ Hoàng bất chấp những thứ khác, bắt được tay của cô, cầu khẩn: "Không nên như vậy làm."

Không nên tàn nhẫn với chính mình, đối với đứa bé. Đối với tôi.

Thật là đau, bụng thật là đau. Con à, mẹ thật không muốn làm như vậy. Nhưng mẹ phải như thế nào mới có thể bảo vệ con?

Nếu như đứa nhỏ chết ở trong bụng cô, có lẽ cô còn có thể lừa gạt mình, Kỳ Trà Thần không có giết đứa nhỏ.

Con à, có trách thì trách mẹ, là mẹ vô dụng, là mẹ nợ con.

"Ninh Tự Thủy. Ninh Tự Thủy." Bác sĩ Hoàng ôm thân thể cô nằm trên mặt đất, cúi đầu thấy chất lỏng khác thường từ hai chân cô chảy ra. Không khỏi nhũn mày, chất lỏng đỏ tươi ướt đầm quần áo cô, tạo thành một mảng lớn giữa đồng tuyết, giống như đóa hoa mai nở rộ giữa đêm đông.

Ninh Tự Thủy đau muốn ngất đi, bàn tay gát gao nắm lấy quần áo của hấn, mồm miệng nhiều lần, cũng không kêu lên một tiếng.

"Cô muốn nói gì?" Hốc mắt ửng hồng, cúi đầu, lỗ tai dán vào bên môi cô, rốt cuộc nghe được tiếng khản cầu gần như không tiếng động của cô: cứu đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Có thể sẽ chết

"Ninh Tự Thủy, cô cố gắng chống đỡ, tôi nhất định sẽ cứu cô. Cũng nhất định sẽ cứu đứa bé." Bác sĩ Hoàng chặt vật bé cô từ trong đồng tuyết lên, thân thể gầy nhỏ lạnh lẽo cũng bắt đầu cứng ngắc, tro mắt nhìn Ninh Tự Thủy nhắm hai mắt lại, hai tay buông thõng xuống.

"Ninh Tự Thủy chống đỡ. Cô nhất định phải cố gắng."

Có lẽ, cả đời hần cũng không quên mùa đông của năm này hần ôm một phụ nữ có thai chạy như điên, cả người cô máu đầm đìa, vết thương khắp người, đau lòng tuyệt vọng.

Cái mùa đông này, lạnh lẽo làm cho người ta tuyệt vọng.

Đem Ninh Tự Thủy đặt trên giường bệnh, dặn người lập tức chuẩn bị phòng phẫu thuật, cô sinh non, đứa bé có thể sống hay không, cô có thể sống không, vẫn là một ẩn số.

Cô y tá sợ hãi mặt trắng bệch, trước khi hần bước vào phòng phẫu thuật, thận trọng hỏi "Cô. Cô ấy muốn sinh. . . Có muốn thông báo cho Ký tiên sinh hay không?"

Bác sĩ Hoàng dừng bước, sau khi do dự mấy giây, cuối cùng cũng nặng nề gật đầu.

Ninh Tự Thủy, thật xin lỗi, tôi không thể không làm như vậy.

"Ninh Tự Thủy, tỉnh một chút. Tỉnh một chút." Tiếng kêu của bác sĩ Hoàng cũng không làm cô tỉnh dậy, bắt đầu dĩ chi hung hăng đặt mấy cái bạt tai lên mặt cô.

Giữa hỗn loạn, cảm thấy mặt mình nóng bừng, bụng đau đớn kịch liệt, cả người đều toát mồ hôi lạnh. Mở mắt nhìn thấy ánh mắt lo lắng của bác sĩ Hoàng đang chuyển thành mừng rỡ.

Lông mi run rẩy, chân mày nhíu chặt, yếu ớt thở dốc, miệng há mở, chậm rãi phun ra hai tiếng: "Đứa nhỏ."

Bác sĩ Hoàng nắm tay cô thật chặt, thỉnh cầu cô nói: "Ninh Tự Thủy, đừng buông tha! Cô cũng phải cứu đứa bé, một mình tôi không thể làm được, cô với tôi phải cùng nhau cố gắng, có được hay không? Cùng nhau cố gắng, vì đứa bé!"

Chợt hiểu, nước mắt từ từ lăn xuống (Min: Chị làm nước mắt quá vậy!), ánh mắt chân thành của bác sĩ Hoàng, lo lắng, không phải giả, cũng không phải diễn trò. Trong lòng lại có một dòng nước ấm chảy qua, còn có người so với cô còn kiên trì hơn, còn quan tâm đứa nhỏ này, vậy sao cô có thể buông tha?

Đè nén đồng ý, chậm rãi gật đầu.

"Cám ơn!" Bác sĩ Hoàng nhìn thấy hi vọng trong mắt cô, khóe miệng nở nụ cười an tâm. Chỉ cần Ninh Tự Thủy không buông tha, vậy hần cũng sẽ tuyệt không buông tha.

"Hiện tại cô hãy nghe tôi nói, nước ối đã vỡ, hiện tại cô phải sinh con. Làm theo lời tôi, hít sâu. Hít sâu một hơi, một hơi nữa. Hơi thở. hút khí."

Ninh Tự Thủy bị đau đớn hành hạ, tiếng nói bên tai cũng trở nên xa xôi và mơ hồ, có thể tưởng tượng tới đứa nhỏ vô tội trong bụng cô, kiên trì lâu như vậy, tại sao có thể dễ dàng buông tha? Dù cô chết đi rồi, cô cũng không thể buông tha.

Hít sâu. thở ra. Hít sâu. Lặp lại như thế nhiều lần, hình như đau đớn cũng bớt đi chút ít.

"Cô phải giữ vững thể lực, bây giờ chưa tới bước ngoặt cuối cùng, tôi sẽ hướng dẫn cô từng bước một...cô chỉ cần theo lời tôi nói mà làm, người cô và đứa nhỏ sẽ không có chuyện." Bác sĩ Hoàng chắc chắn, cổ trấn định cô, nhưng trong lòng nhưng vẫn có chút bàng hoàng, hần không thể xác định Ninh Tự Thủy yếu ớt như vậy liệu có chống đỡ được không, dù sao thân thể của cô so với những người phụ nữ có thai bình thường yếu hơn rất nhiều, khi sinh con cũng nguy hiểm gấp bội lần so với những phụ nữ khác..

Hai tay Ninh Tự Thủy lạng lẽ níu chặt lấy hai bên giường, mỗi lần đau lại đau đớn hơn lần trước. Một lần đau như muốn chết đi, đau đớn tới mức cô muốn buông tha!

Không được ——

Ninh Tự Thủy, mày không thể buông tha! Mày phải sinh con ra mới được, đây là chứng cứ duy nhất chứng minh mày trong sạch, dù cho phải dùng tính mạng để bảo vệ bảo bối, cũng tuyệt không thể buông.

Trong đầu nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên cô cùng Ký Trà Thần gặp gỡ, hồi tưởng quãng thời gian hai người ở chung, bình yên như vậy, lại ấm áp, an tĩnh, ánh mặt trời giữa trưa chiếu lên hai người họ bao phủ một tầng sáng, giống như hào quang.

Ký Trà Thần, em thật là đau, anh biết không, em thực sự rất đau. Đau không chỉ là thân thể, mà còn có tâm. Anh đang ở đâu, tại sao không đến thăm em, tại sao không nói cho em đây tất cả đều là giả, anh có nghĩ qua như vậy quá tàn nhẫn với em không.

"A."

Tiếng kêu tê tâm phế liệt xé rách màn đêm tĩnh lặng, chuyển động thô lương, tiếng lòng của cô tựa dây cung, giống như một giây kè tiếng kêu kia sẽ biến mất, người cũng sẽ chết đi.

"Kỷ Trà Thần. Em rất. Đau." Nước mắt Ninh Tụ Thủy chảy ra ngày càng nhiều, càng thương sẽ càng nhớ đến hần. Nếu như hần có thể ở bên cạnh cô, nếu như cô không có bốc đồng rồi đi. nếu như bây giờ bọn họ vẫn ở cùng nhau.

Đau như vậy, có thể giảm đi chút ít hay không?

"Tụ Thủy, chịu đựng! Cô không thể buông tha, cố gắng lên!" Bác sĩ Hoàng cảm thấy Ninh Tụ Thủy đã không còn chịu nổi nữa, nhưng đứa nhỏ còn chưa đi ra, cô không thể buông tha.

"A. Thật là đau! Kỷ Trà Thần. Em thật là đau. A. Mẹ. Mẹ."

Ninh Tụ Thủy khổ sở gào thét, quần áo đã khô lại ướt, ướt rồi lại khô, cứ như vậy. Trong lòng cô vô cùng nhớ mẹ. Thì ra mẹ sinh ra cô cũng không dễ dàng, quá đau khổ.

Đây là hình phạt quá tàn nhẫn, quá khổ sở.

Phụ nữ sanh con đúng là dạo chơi Quỷ môn quan một chuyến, những lời này một chút cũng không sai, cô gần như cảm thấy mình sắp chết, nhưng thân thể đau đớn, đang nhắc nhở cô, cô còn chưa chết, không có chết, không thể chết được.

"Cứu tôi. Thật là đau."

Khổ sở cầu khẩn, vùng vẫy giãy giụa.

Trên trán bác sĩ Hoàng đầy mồ hôi, mặt ủ mày chau, một chút cũng biện pháp cũng không có. Đối mặt với khẩn cầu của Ninh Tụ Thủy, lần đầu tiên cảm giác mình là một bác sĩ vô dụng, không cách nào giảm bớt đau đớn của cô.

"Không được, đầu của đứa bé bị cuống rốn quấn lấy, từ nãy đến giờ không ra được, tiếp tục như vậy người mẹ cùng đứa trẻ cũng sẽ chết."

Trong phút chốc, không khí nặng nề bao trùm cả phòng phẫu thuật.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, một bóng dáng cao gầy chiếu một cái bóng vàng vọt trên hành lang. Vẻ mặt hồ hững, ánh mắt sắc bén, căng thẳng lạnh lùng, cũng như bình thường, cũng không khác thường. Bên tai nghe tiếng kêu tê tâm phế liệt sau cánh cửa kia, đáy mắt không có nửa điểm dao động. (thằng ch* này!!!)

Đường Diệc Nghiêu đứng ở bên cạnh hần, vẫn nhìn chăm chú vào biến hóa trên khuôn mặt hần, bất đắc dĩ hần không có nửa điểm phản ứng, thật giống như người bên trong sống chết cũng không liên quan gì tới hần.

Cửa phòng phẫu thuật được mở được ra, bác sĩ Hoàng bước nhanh tới, tháo khẩu trang xuống, ánh mắt vội vàng nhìn thẳng hần, giống như nhìn thấy hi vọng.

"Kỷ tiên sinh, tình huống của Ninh tiểu thư hiện giờ rất nguy hiểm, đầu của đứa bé bị cuống rốn quấn lấy không có biện pháp ra ngoài. Tiếp tục như vậy chỉ sợ cả mẹ và con đều chết."

Về mặt Kỷ Trà Thần vẫn nhàn nhạt như cũ, con mắt híp lại khẽ nhìn bác sĩ Hoàng, không nói một lời, chỉ chờ hần nói tiếp.

Làm sao để có biện pháp bảo vệ. "Hiện tại chỉ có một biện pháp, chính là làm phẫu thuật lấy đứa nhỏ ra. Nhưng cô ấy vốn sinh non, thân thể yếu ớt, lại ra máu không ngừng, làm phẫu thuật chỉ có thể cứu được đứa bé, cô ấy có thể sẽ chết. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Hoặc điên khùng hoặc chết

Ánh mắt bác sĩ Hoàng có chút cầu khẩn nhìn hần, chờ đáp án của hần. Hi vọng. Hi vọng hần có thể nhận từ một chút, dù là chỉ có một chút.

Cô có thể sẽ chết! ! !

Những lời này không ngừng vang vọng bên tai, lông mi của Kỷ Trà Thần khẽ run nhẹ, môi mỏng vô tình bắn ra ba chữ: "Bảo vệ đứa bé."

Cả thân thể giống như là bị sét đánh trúng, bác sĩ Hoàng không khỏi lui về phía sau một bước, ánh mắt không thể tin nhìn hần, khẩn cầu: "Kỷ tiên sinh."

"Nói cho cô ta biết, nếu chết, nghiệt chủng này ngay cả tro cốt cũng không còn (thằng này quá ác)." Tiếng nói lạnh lẽo như từ địa ngục tới, vô tình, tàn khốc, không nhân tính, đây mới là diện mạo vốn có của Kỳ Trà Thần.

Người phụ nữ nằm trong phòng phẫu thuật, ôm nghiệt chủng, hẳn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ?

Bác sĩ Hoàng như còn muốn nói điều gì, Đường Diệc Nghiêu ra hiệu bằng mắt với hắn: Anh có muốn người nhà không?

Bác sĩ Hoàng cắn môi, chần chờ mấy giây vô nghĩa rồi xoay người về phòng bệnh. Trên thế giới này tại sao lại có người tàn nhẫn như vậy? Người nằm trên giường là vợ hắn, còn là một cô gái thiện lương yếu ớt!

Đường Diệc Nghiêu nghiêng đầu nhìn gò má hắn, hôm nay hắn lại một lần nữa lĩnh giáo lòng dạ độc ác của Kỳ Trà Thần, đối xử với người phụ nữ mình đã từng yêu lại có thể tuyệt tình như vậy.

Kỳ Trà Thần, thật đáng sợ!

Ninh Tự Thủy ngay cả hơi sức để thở cũng không có, khuôn ngực phập phồng, tầm mắt rơi vào trên người hắn: "Đứa bé. Cứu đứa bé."

Bác sĩ Hoàng tâm loạn như ma, không biết nên làm thế nào cho phải, giờ phút này nếu đem lời Kỳ tiên sinh nói cho cô biết, cô hoặc là điên mất, hoặc là chết. Dù sao đi chăng nữa tình huống nào, hắn đều không muốn thấy.

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, nếu như có thể cứu Ninh Tự Thủy, vậy thì thử một chút đi! Không cần để ý hậu quả.

Bàn tay hắn nắm lấy tay cô, giọng nói trầm thấp mà nghiêm túc nói: "Ninh Tự Thủy, cô hãy chịu đựng! Kỳ tiên sinh đang ở ngoài cửa, hắn để cho tôi nói cho cô biết, chỉ cần cô kiên trì, cô và đứa bé sinh ra bình an vô sự, hắn sẽ tha thứ cho cô. Các người sẽ bắt đầu lại lần nữa."

Kỳ Trà Thần, ba chữ đơn giản, nhất thời liền khiến ý thức của cô tỉnh táo không ít, vốn âm ỉ bùng cháy lên hi vọng. Nắm lấy tay hắn, kích động mà hỏi: "Hắn tới? Hắn. Ở bên ngoài?"

Bác sĩ Hoàng ánh mắt nháy nháy, nhưng vẫn gật đầu: "Phải, hắn đang ở bên ngoài, hắn rất lo lắng cô. Trên thực tế hắn cho tôi tiền là để tôi chăm sóc tốt cho cô, hắn muốn biết thời gian cô sinh con cũng vì lo lắng cho cô. cô hiểu lầm hắn."

"Phải. Thật sao?" Tiếng khàn khàn vang lên, sự khó thở, gắng gượng chống cự bùng lên, nước mắt lần nữa lăn xuống: "Anh. Không lừa tôi?"

Ánh mắt bác sĩ Hoàng lần nữa thấp xuống, dùng lực thật lớn mới gật đầu: "Tôi không lừa cô."

Thật xin lỗi!

Ninh Tự Thủy dùng hết hơi sức, khóe miệng rớt cuộc nặn ra một nụ cười, nước mắt long lanh. Nói đứt quãng: ". Tòà. Sẽ. Không buông tha."

"Hiện tại cô cùng đứa bé rất nguy hiểm, tôi phải lập tức phẫu thuật cho cô. Đối với cô có thể sẽ rất nguy hiểm, nhưng tôi đảm bảo với cô nhất định sẽ cứu đứa bé. Cô có thể tin tưởng tôi không?"

Thấy hi vọng trong mắt cô, là hắn biết điều mình làm không có lỗi. Kỳ Trà Thần không quan tâm tới mạng sống của cô, chỉ cần bản thân cô không buông tha, hắn nhất định có thể cứu cô!

Chỉ là ——

Ai cũng không nghĩ tới, Kỳ Trà Thần nếu có thể cho cô sinh, cũng có thể để cho cô chết, ngay tức khắc.

Dặn dò người nhanh chóng chuẩn bị phẫu thuật, ánh mắt cuối cùng rơi ở khuôn mặt trắng bệch như người chết của Ninh Tự Thủy, thấy cô đang cố gắng nói câu: cảm ơn!

"Cảm ơn" hai chữ nặng nề đè ở trong lòng hắn, bứt rứt không dám nhìn tới ánh mắt trong suốt của cô nữa. Cự nhiên hắn lại lừa cô lần thứ nhất.

Ninh Tự Thủy, thật xin lỗi! Chỉ vì tôi muốn cứu cô, chờ cô khỏe, nếu như phải giết tôi tôi cũng cam lòng không oán trách!

Ngoài cửa ánh mắt lãnh liệt của Kỳ Trà Thần chăm chú nhìn lên đèn đỏ đang sáng, bên trong đã không còn bất kì âm thanh nào phát ra, thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí cũng bị ngưng lại, vạn vật yên tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở thật mỏng.

Chợt, hắn nhếch môi cười, ánh mắt lạnh lùng càng thêm thâm trầm "Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể khiến người đàn ông kia đứng về phía cô, thủ đoạn của cô vẫn còn tốt như vậy."

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, lập tức hiểu ý tứ của Kỳ Trà Thần. Mở miệng nói: "Cần tôi đi giải quyết không?"

Không có ai có thể phản bội Kỳ thiếu gia!

Kỷ Trà Thần không lên tiếng, thu lại ánh mắt, tìm đau đớn như có hàng vạn con trùng cắn nuốt. Chỉ là, hắn không vì chuyện này mà động lòng trắc ẩn, mềm lòng.

"Không xong, bác sĩ Hoàng, bệnh nhân xuất huyết."

Bác sĩ Hoàng thần kinh càng căng thẳng, chuyện hắn không muốn nhất đã xảy ra. Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Ninh Tự Thủy, trong lòng không ngừng lẩm nhẩm: Đừng buông tay, Ninh Tự Thủy cô không thể buông tay! Kỷ Trà Thần vẫn còn chờ cô ở bên ngoài.

Dao phẫu thuật nhanh chóng rạch một đường trên bụng cô, mỗi lần đều sâu hơn, rút cuộc cũng qua tầng khó nạn, thấy được đứa nhỏ, một đồng máu thịt mơ hồ, không rõ mặt tai mũi miệng.

Không do dự chút nào cắt đứt cuống rốn, lập tức lấy đứa bé ra.

Y ta nhanh chóng tiến hành công việc của mình, lau vết máu, đứa bé an tĩnh nhắm mắt không mở miệng, không có bất kỳ phản ứng, thậm chí ngay cả khuôn mặt đều tím bầm.

"Bác sĩ Hoàng, đứa nhỏ giống như không."

Bác sĩ Hoàng nhú mày, tâm cũng lạnh nửa đoạn. Nếu như đứa bé thật đã chết rồi, Ninh Tự Thủy còn có thể tiếp tục sống sao? Lập tức mở miệng: "Lập tức thông báo cho bác sĩ Dương tới đây, cô chuẩn bị thiết bị cấp cứu đi. Tôi muốn lập tức tiến hành phẫu thuật."

"Vâng"

Trong phòng phẫu thuật hỗn loạn, mỗi người thần kinh đều căng thẳng, đề cao tinh thần để xử lý mọi việc.

Cô ý tá không ngừng vỗ vỗ vào bụng đứa nhỏ, phát ra tiếng thanh thúy, đứa nhỏ có phản ứng hay không, chỉ còn lại chút nhiệt độ và gần như không hô hấp. Bởi vì sinh non, nên nhỏ hơn so với những đứa nhỏ bình thường, chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút.

Chẳng lẽ đứa bé sẽ phải chết đi như vậy sao?

Bác sĩ Hoàng chuyên tâm làm phẫu thuật khâu lại cho Ninh Tự Thủy, bởi vì bệnh viện này là tuyến sau, dụng cụ không tân tiến, ngay cả vá vết thương so với các bệnh viện khác cũng kém xa, nhưng hắn sẽ cố gắng! Đây là hắn thiếu Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy, tôi không phải cố ý lừa gạt cô. Tôi chỉ muốn cô sống, vì đứa nhỏ, cô nhất định phải sống!

Bác sĩ Dương nhanh chóng đi vào, tiến hành cấp cứu cho đứa nhỏ.

Ngoài phòng bệnh, điện thoại của Kỷ Trà Thần vang lên, màn hình sáng lên hai chữ “Vân Nhi”, chần chờ mấy giây, sau đó tiếp điện thoại. Tiếng Dương Lưu Vân quan tâm xuyên qua làn sóng điện từ vào tai hắn: "Thần, anh đang ở đâu? Trễ như thế, không trở lại, em rất lo lắng."

Cổ họng bỗng nghẹn lại, ánh mắt nhìn qua phòng phẫu thuật, mở miệng nói: "Cùng Vũ Hiên uống rượu, muộn rồi anh không thể trở về, em nghỉ ngơi sớm đi, ngoan."

Chữ “Ng Sloan” cuối cùng mang theo cung chiều nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Bắn chết tại bãi đỗ xe

"Được, vậy anh cũng chú ý nghỉ ngơi." Dương Lưu Vân ngắt điện thoại, ánh mắt xuyên thấu qua hành lang dài rơi trên người hắn.

Thần cư nhiên lừa à ! ! !

Ninh Tự Thủy, cô thật đáng chết!

Nếu như không phải là à cái máy nghe trộm trong di động của Đường Diệc Nghiêu, à sẽ không tin tưởng Kỷ Trà Thần cư nhiên nửa đêm chạy đến bệnh viện, chỉ vì Ninh Tự Thủy muốn sinh.

Thần, anh hận, chẳng lẽ đều là giả?

Mạn Thiên Phi Tuyết, Bắc Phong quát, ben tai tạo thành tiếng "Ong ong". Đoàn người lặng lẽ không tiếng động đi tới cổng lớn của bệnh viện cũ rách, một bóng đen chạy ra ngoài, giảm thấp âm lượng: "Tiên sinh, phụ nữ kia hình như nguy hiểm đến tính mạng, vẫn còn cấp cứu. Đứa bé vẫn đang trong phòng giải phẫu, vừa mới có một bác sĩ đi vào, không biết đang làm cái gì."

Người đàn có đôi mày như mực vẽ, có chút nếp nhăn. Ánh mắt âm trầm mà lo lắng nhìn về phía lầu hai bệnh viện còn sáng đèn, cô bây giờ đang ở bên trong? Giờ phút này, có phải cô rất nguy hiểm hay không?

"Lấy tính cách của Kỳ Trà Thần, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đứa bé. Tôi muốn các cậu đi tìm một trẻ con mới sinh, không khác biệt lắm chết thể thân."

"Nhưng lúc này rất khó để tìm đứa trẻ chết thay."

"Tôi mặc kệ cậu lấy biện pháp gì, nhất định phải giữ được đứa nhỏ của cô ấy. Nếu không cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Người đàn ông lạnh lùng cắt đứt lời của tên kia.

Không thể làm gì khác hơn là gật đầu, lập tức xoay người rời đi. Tuyết rơi lớn như vậy, coi như có thể tìm được đứa trẻ thôi thóp như vậy, đưa tới địa phương vắng vẻ như này, thời gian cũng không đủ để hành động!

Người đàn ông chờ một chút, bấm điện thoại: "Sư phụ, con tìm được cô ấy rồi. Chỉ là tình huống trước mắt cô ấy rất nguy hiểm. Cái gì? Tạm thời mặc kệ cô ấy? Nhưng."

Không đợi lời hắn nói xong, đối phương đã ngắt điện thoại. Chần chờ nhìn chằm chằm điện thoại, không hiểu ý tứ sư phụ, thật mặc kệ cô ấy sao?

Mặc dù không cam tâm, nhưng lời của sư phụ nói lại không thể không nghe. Sư phụ muốn hắn làm như vậy, nhất định là có dụng ý sâu hơn, nếu sư phụ nói không cần trông nom, liền đại biểu cho cô không có việc gì.

Thở dài một hơi, xoay người hất tay rời đi.

Trong phòng phẫu thuật, mùi máu tanh nồng nặc, ánh đèn chói sáng chói mắt, hai bác sĩ đều toàn lực ứng phó. Cô ý tá không ngừng lau mồ hôi trên trán bọn họ, để tránh cho mồ hôi nhỏ giọt lên vết thương, sẽ gây phiền toái cho bệnh nhân.

Bác sĩ Dương nhíu chặt chân mày, thở dài một cái, hướng về phía bác sĩ Hoàng lắc đầu: "Không có biện pháp, đứa bé này không thể cứu sống."

Bác sĩ Hoàng sững sờ, ánh mắt thâm u rơi trên người đứa nhỏ, nhiều nếp nhăn trên da thịt thật không đẹp mắt, nhỏ nhỏ, đáng đáp như một cây sô. Hắn không sợ đứa nhỏ chết rồi, Kỳ tiên sinh sẽ trách tội xuống, chỉ sợ Ninh Tự Thủy tỉnh lại biết đứa nhỏ đã chết, sẽ không chịu đựng nổi.

"Không được, bác sĩ Dương thử lại lần nữa đi, không nên khinh địch buông tay, chỉ cần có một tia hi vọng, đều không thể buông tay."

Bác sĩ Dương thấy ánh mắt cầu khẩn của hắn, bắt đầu gật đầu, không hề từ bỏ đứa nhỏ này. Chỉ là cho dù hiện tại cứu sống đứa bé, cũng không thể chắc chắn khi nào chết đi, dù sao cũng sinh non, thiên tính so với những đứa nhỏ khác yếu hơn nhiều.

Ninh Tự Thủy bị gây mê, vẫn không có ý thức, thậm chí ngay cả đứa nhỏ cũng chưa thấy qua, đứa nhỏ là nam hay nữ cũng không biết.

Đèn đỏ ở phòng phẫu thuật sáng đèn mãi tới trưa ngày thứ hai mới tắt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, đứa nhỏ tạm thời không có nguy hiểm, nhưng người mẹ mất máu quá nhiều, mặc dù được cứu, nhưng không biết lúc nào mới có thể tỉnh.

Nhưng Thương đế đã rất nhân từ cứu vớt rồi..

Kỳ Trà Thần đã không còn ở bệnh viện, công ty sáng sớm đã có chuyện, hắn chạy về xử lý. Nhận được điện thoại của Đường Diệc Nghiêu, người mẹ và đứa nhỏ chưa chết, hắn không ra về gì ngắt điện thoại. Tài liệu trong tay cũng không nhìn nổi nữa, tên nghiệt chủng kia rốt cuộc cũng sinh ra rồi.

Nhưng đến bây giờ người đàn ông kia vẫn không xuất hiện! ! Chẳng lẽ hắn thật không thèm để ý nghiệt chủng của mình, cũng không quan tâm người phụ nữ kia sao?

Ninh Tự Thủy, cô rốt cuộc vì dạng đàn ông nào mà phản bội tôi? Thương hại cô nằm trong phòng phẫu thuật sống chết chưa rõ, hắn cũng không tới thăm lấy một lần, thật báo ứng! (Không có gian phu lấy đầu ra người tới thăm, hừ)

Môi mòng cong lên, giễu cợt, không nói cũng biết.

Đến bãi đậu xe, còn chưa kịp lên xe, đã thấy Dương Lưu Vân ôm bình thủy đi tới, bởi vì mặc ít, thân thể nhỏ bé không khỏi run rẩy.

Kỳ Trà Thần nhíu mày một cái, sai bước đi tới. Đem áo khoác thật dày khoác lên người ả (Con này thật biết dùng khổ nhục kế! V~), tiếng nói trách cứ: "Trời lạnh như thế này, em ra ngoài làm cái gì?"

Dương Lưu Vân cười một tiếng, đưa bình giữ nhiệt ra như dâng món đồ trân quý: "Tôi qua khẳng định anh uống rất nhiều rượu, em sợ anh hôm nay không có khẩu vị ăn cơm, cố ý làm đưa tới cho anh."

"Đưa ngực." Kỳ Trà Thần vuốt trán ả, sinh lòng thương tiếc. Những chuyện này rõ ràng có thể để cho người giúp việc làm, ả nhất định tự mình làm, trời lạnh như thế này chạy đến cũng không sợ bị đông cứng?.

"Anh đưa em về nhà." Cánh tay thon dài của Kỳ Trà Thần nắm lấy bả vai ả, để cho nửa người ả rúc vào ngực hắn. (Đoạn này thật là cầu!)

Dương Lưu Vân nghiêng đầu nhìn ngón tay trắng nõn của hắn khoắc lên vai của mình, ánh mắt sùng sốt một chút, khuôn mặt ngượng ngùng gật đầu, ôm hộp giữ nhiệt ngực bị hắn đưa lên xe.

Tài xế, cung kính mở cửa xe ra, Dương Lưu Vân lên xe trước, Kỳ Trà Thần đi theo sau. Tài xế chạy chậm, ánh mắt xuyên qua gương chiếu hậu, nhìn thấy động cơ, nhìn qua Dương Lưu Vân.

Kỳ Trà Thần nghiêng đầu thấy Dương Lưu Vân vẫn run run, giọng nói nhàn nhạt: "Còn rất lạnh sao? Nhanh trở về một chút."

Tài xế giống như không nghe thấy, không có bất kỳ động tác gì. Kỳ Trà Thần cau mày, ngẩng đầu chưa kịp mở miệng, chợt nghe người bên cạnh thét lên một tiếng: "Dừng."

Dương Lưu Vân nghiêng người, cả người chấn trước mặt Kỳ Trà Thần, một phát đạn chính xác bắn vào bụng ả, máu tươi phọt ra ngoài, nhiễm đỏ áo khoắc. Đau đớn, khiến cho vẻ mặt của ả nháy mắt trở nên trắng bệch.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần tối sầm lại, thật nhanh rút dao găm trên người ra, lúc tài xế không kịp phản ứng cắt đứt cổ họng của hắn, máu tươi văng khắp nơi, vẩy lên khuôn mặt tái nhợt của Dương Lưu Vân, đỏ thắm cùng tái nhợt tạo thành một mảng đối lập.

Kỳ Trà Thần xoay người đem Dương Lưu Vân ôm vào trong ngực, giọng nói trầm xuống: "Vân nhi.". Dương Lưu Vân đau đớn cắn chặt môi, ngón tay nắm lấy hắn, đau đớn khó nhịn, đau đớn mỗi lần như dao cắt. "Em đã đồng ý qua, sẽ không ngăn trước mặt anh nữa, rất xin lỗi. Em lại nuốt lời rồi. Bởi vì. Em. Tôi không muốn Thần bị thương." (Con này tự tìm người bắn mình sau đó hết tội lên người chị Thủy!)

Một dòng nước mắt từ từ trào ra, rơi vào bàn tay to của hắn, nóng bỏng làm da thịt hắn bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Ngủ tiếp một hồi

Ánh mắt âm lệ thâm trầm đau lòng, căng thẳng một đường như muốn đứt rời (yêu nó à đầu mà phải đau lòng thế! Điên), vẻ mặt âm lãnh đáng sợ. Trong đầu giống như nhớ lại hình ảnh nhiều năm trước, thân thể non nớt ngăn trước mặt hắn máu tươi lan tràn, thế nhưng hắn lại không thể ra sức. Vậy mà hôm nay, chuyện cũ lặp lại, trong lòng hắn nhói đau. Tình cảnh hiện tại, so với năm đó có gì khác biệt?

Ả vẫn ngu như vậy, vẫn cố gắng che chắn trước mặt hắn; ngu đến vì hắn mà bị thương còn nói lời xin lỗi. Sau lần đó hắn đã để ả đồng ý với hắn, không cho phép ngăn cản trước mặt hắn.

Sau hỗn loạn cùng đau đớn ả từ từ tỉnh lại, ôm cô, níu chặt cánh tay. "Vân nhi, nhìn một chút, anh sẽ đưa em đến bệnh viện."

Nhấn báo động bên trong xe, rất nhanh một đám người xuất hiện ở bãi đậu xe, đưa bọn họ tới bệnh viện của Thuộc Vũ Hiên.

Dọc theo đường đi máu tươi không ngừng chảy ra, nhiễm đỏ áo sơ mi của hắn, bàn tay cảm thấy ả suy yếu, mày kiếm càng nhíu chặt. Muốn dùng độ ấm của hắn để sưởi ấm cho ả (Lãng mạn quá nhỉ! Ta khinh), nhưng tốn công vô ích.

Dương Lưu Vân nhẹ giọng rầm rì một chút, nửa mắt rũ xuống, thân thể run rẩy. Tiếng nói yếu ớt vang lên trong buồng xe yên tĩnh: "Thần, em thật là đau. Lạnh quá. Anh có thể ôm chặt em không?"

Kỳ Trà Thần vòng chặt cánh tay, lại sợ làm ả đau. Nhìn bộ dáng đang thương của ả, cúi đầu đặt bờ môi ấm áp lên trán ả. "Vân nhi ngoan, có anh ở đây, không sợ. Lát nữa đến bệnh viện, em sẽ không có chuyện gì."

Dương Lưu Vân gian nan gật đầu, ánh mắt yếu đuối muốn nhìn khuôn mặt hắn cho rõ ràng, bàn tay dính máu vuốt ve mặt hắn, lại sợ làm đau hắn. Ngón tay níu thật chặt áo sơ mi trắng của hắn, lưu lại dấu vết đỏ thắm đẫm ả.

"Thần, lần này em sẽ chết sao?"

"Anh Thần, Vân Nhi sẽ chết sao?"

Một năm kia, ả cũng nằm trong ngực hắn hỏi vậy, ả có thể chết sao.

Kỷ Trà Thần hiển nhiên cũng nhớ đoạn chuyện cũ này, ánh mắt kiên định dính chặt trên khuôn mặt ả, giọng nói bá đạo cường thế: "Sẽ không! Anh sẽ không để cho Vân Nhi chết."

Hốc mắt Dương Lưu Vân hạ nhiệt, rất an tâm chậm rãi nhắm mắt lại. Giọng nói khan khan đứt quãng: "Thần nói. Em sẽ không chết. Em nhất định sẽ không chết. Em tin tưởng anh."

Ngoe đầu, cả người rơi vào hôn mê.

"Nhanh lên một chút." Kỷ Trà Thần mím môi, hai chữ lạnh lẽo vô cùng uy nghiêm ra lệnh.

Bởi vì bão tuyết đêm qua, tuyết đọng trên đường vẫn chưa được dọn đi, cho nên cho dù muốn đi nhanh, cũng bất lực. Thời tiết như vậy, con đường, tốc độ như hiện giờ đã vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật xe.

Nhưng Đường Diệc Nghiêu không quản được nhiều như vậy, người ngồi phía sau là Dương Lưu Vân (Gián phu- dâm phụ), máu ả chảy không ngừng, hôn mê bất tỉnh, chậm lại một chút, rất có thể ả sẽ gặp nguy hiểm.

Hắn nghĩ nếu giờ phút này ôm ả là hắn,; lòng tràn đầy thống hận người làm ả bị thương.

Bàn tay nắm thật chặt tay lái, gân xanh đều nổi hết lên, chân nhanh chóng nhấn ga, vì Vân Nhi, hắn sẽ trả bất kì giá nào (Thằng ngu!).

Thuộc Vũ Hiên đã sớm chờ ở cổng bệnh viện, nhìn thấy xe bọn họ, lập tức cho người ôm Dương Lưu Vân xuống, mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thấy ả thì chân mày không khỏi nhíu chặt. Nghiêm túc nói: "Cô ấy mất máu quá độ, rất nguy hiểm. Tôi lập tức chuẩn bị phẫu thuật lấy đạn ra."

Kỷ Trà Thần gật đầu, một mực đi theo đoàn người tới cửa phòng phẫu thuật. Nhìn thấy đèn đỏ sáng lên, ánh mắt lạnh lùng không khỏi xẹt qua vài tia lo lắng. Người nằm trong đó là cô gái nhiều lần bảo vệ hắn.

Thật có thể cười ——

Hắn đường đường là một người đàn ông, hắn là Kỷ Trà Thần, lại để một người phụ nữ đi bảo vệ mình! !

Còn là một người phụ nữ hắn không thương! !

Đường Diệc Nghiêu ít nhíu mày, không tinh táo hơn Kỷ Trà Thần, sự lo lắng của hắn toàn bộ viết ở trong ánh mắt, trên mặt, thậm chí ngay khi mở cửa vừa rồi tay cũng run rẩy; thấy Dương Lưu Vân an tĩnh nằm trong ngực hắn như vậy, tâm trong lúc nhất thời liền sợ lên, ngộ nhờ cô ấy đã xảy ra chuyện gì, vậy hắn phải như thế nào cho phải?

Ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Trà Thần rơi vào người Đường Diệc Nghiêu môi mím lại: "Tài xế của công ty vốn rất trung thành, tại sao đột nhiên phản bội? ?"

Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, bên ngoài Kỷ Trà Thần càng bình tĩnh liền đại biểu trong lòng của hắn càng tức giận. "Tôi sẽ tra ngay bây giờ, nhất định sẽ cho Kỷ thiếu gia một đáp án thỏa mãn."

Kỷ Trà Thần mím môi không lên tiếng, cả người đều dính máu của Dương Lưu Vân, nhiệt độ thấp dán lên da thịt hắn. Tâm tình nghi ngờ phức tạp mâu thuẫn, đối mặt với thâm tình của Dương Lưu Vân, hắn không thương, nhưng không cách nào không cảm động bởi cử chỉ của ả, thế gian này không có mấy cô gái vì hắn mà làm được như thế, nhất là khi hắn không yêu ả chút nào.

Vân Nhi, tại sao em luôn ngu như vậy?

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu trông nhìn thật sâu vào cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt, không cam lòng rời đi. Lòng tràn đầy hỗn loạn cùng lo lắng, hắn không có biện pháp rời đi dưới tình huống cô như vậy.

Nhưng ——

Hung thủ tổn thương Dương Lưu Vân không thể tha thứ! Hắn muốn bắt được người đứng phía sau đòi lại cho Dương Lưu Vân một cái công đạo. (Đòi đi~ ta hận!)

Lưu Vân, em chờ, anh Diệc Nghiêu nhất định báo thù cho em! !

Ôm cái ý nghĩ này, lúc này Đường Diệc Nghiêu mới rời khỏi đại sảnh bệnh viện.

Ninh Tự Thủy được đưa vào phòng bệnh, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, chân mày lá liễu vẫn nhíu chặt, khuôn mặt rất khó sờ.

Ngón tay ấm áp nhẹ nhàng xoa chân mày nhíu chặt, không tiếng động thờ dài. Bác sĩ Hoàng mới nhìn túi nước biển thứ tư được thay, Ninh Tự Thủy không có chút dấu hiệu tỉnh lại. Đứa bé mặc dù tạm thời được cứu sống, nhưng vẫn phải ở trong phòng kính, bên ngoài vẫn có người của Kỷ tiên sinh trông chừng, trừ y tá, người khác không thể đến gần. Thậm chí hắn là bác sĩ cũng không có biện pháp đi thăm đứa bé.

"Tự Thủy, cô tỉnh lại đi. Đừng ngủ nữa, chẳng lẽ cô không muốn nhìn thấy con gái mình sao?"

Tiếng lẩm bẩm lọt vào tai cô, chân mày Ninh Tự Thủy hạ xuống, lông mi kịch liệt run rẩy, nhưng không mở mắt.

Là ai ?

Là ai nói chuyện bên tai cô? Là ai vuốt ve chân mày cô? Trong mơ màng, cảm giác là có người đang nói chuyện với cô, muốn mở mắt nhìn một chút, nhưng không có hơi sức, rất mệt mỏi.

Đứa nhỏ. Con gái? Chẳng lẽ cô sinh ra con gái sao? Thật tốt quá.

Kỷ Trà Thần!

Là anh sao? Là anh ở bên cạnh bảo vệ em sao? (Hắn ở chỗ khác chứ à!) Em thật muốn mở mắt nhìn anh, nhưng em rất vô dụng, mở mắt không được, không thể thấy anh.

Mệt quá. Em muốn ngủ tiếp một hồi! ! Kỷ Trà Thần, anh đừng tức giận. Em sẽ rất nhanh tỉnh lại, em sẽ rất nhanh có thể nhìn thấy anh và con gái.

Một giọt nước mắt không tiếng động từ khóe mắt trào ra, được một bàn tay ấm áp lau đi. Chân mày không nhíu chặt nữa, cô ngủ rất an ổn, như đứa trẻ.

Bác sĩ Hoàng bắt đầu đi thăm hỏi, đắp kín chăn cho cô, đi ra trước phòng bệnh, đóng kín cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Không có đứa bé

Thuộc Vũ Hiên cuối cùng từ phòng phẫu thuật đi ra, lấy khẩu trang xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Trà Thần đứng ngoài cửa, rõ ràng là một thân nhếch nhác, nhưng trên mặt của hắn không nhìn thấy bất kỳ nhếch nhác cùng lo âu nào.

Kỷ Trà Thần thấy hắn ra ngoài, cũng không nóng nảy tiến lên mở miệng, ánh mắt chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không nói mà uy, khí thế cứng rắn, môi mỏng bạc tỉnh mím chặt, mang theo lạnh lùng. Giống như là nói cho hắn biết, nếu như Dương Lưu Vân xảy ra chuyện gì, bệnh viện của hắn cũng không bảo vệ nổi.

"Tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, cậu đi xem cô ấy chút đi, sau đó tới phòng làm việc của tôi nói chuyện." Thuộc Vũ Hiên thấp giọng, nói xong, cúi đầu, cau mày tự hỏi nên mở miệng thế nào với Kỷ thiếu gia đây.

Không nói, thật có lỗi với Dương Lưu Vân, hơn nữa ả sớm muộn sẽ biết; nếu nói. Bệnh viện của hắn khó mà duy trì được.

Thượng Đế, một Ninh Tự Thủy vừa đi, tại sao lại tới một Dương Lưu Vân? Hơn nữa tại sao mỗi lần xui xẻo lại là hắn? Thật là chọn lầm bạn tốt! Vô ý! !

Phòng bệnh cao cấp.

Dương Lưu Vân an tĩnh nằm ở trên giường, cánh tay được truyền nước biển, vẻ mặt rất yếu ớt, lông mi bất động, bởi vì mới tiêm thuốc mê, cho nên lâu sau mới có thể tỉnh lại.

Bất tỉnh cũng tốt, đau đớn như vậy ả làm sao nhận được?

Kỷ Trà Thần nhẹ nhàng nâng tay ả lên, nhẹ nhàng hôn xuống. Ánh mắt nhìn ả, mở miệng lẩm bẩm: "Đứa ngốc, về sau không cho làm như vậy."

Dương gia chỉ còn một mình ả, cha mẹ ả vì cha mẹ hắn mà chết, ả hai lần vì hắn mà bị đe dọa tới tính mạng, Kỉ gia thiếu bọn họ, thế nào vẫn không rõ.

Về mặt nặng nề của Thuộc Vũ Hiên khiến hắn bất ổn, nhưng mặc kệ Dương Lưu Vân đã xảy ra chuyện gì, hắn đều nghĩ ra biện pháp bảo vệ ả, lo cho ả chu toàn.

Vì bị mất máu nhiều, cần dặn y tá chăm sóc thật tốt. Xoay người hướng phòng làm việc của Thuộc Vũ Hiên bước tới.

Thuộc Vũ Hiên khổ não nhìn bệnh án, đối diện với Kỷ Trà Thần ngồi đó đã nửa tiếng rồi, hắn vẫn không cách nào mở miệng. Kỷ Trà Thần trầm mặc hơn hắn càng nguy hiểm, không mở miệng chủ động hỏi, vẫn chỉ dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm hắn. Nếu như hắn chủ động hỏi, có lẽ sẽ dễ mở miệng hơn.

"Kỷ thiếu gia, chuyện này tôi không dám nói cho cô ấy biết, tôi cho cậu biết, nhưng cậu nhất định phải chịu đựng, không nên tức giận. Ngần vạn đừng tức giận!" Cậu tức giận, bệnh viện của tôi coi như xong rồi.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lùng nhìn lên, bàn tay đặt trước hai chân, vẻ mặt trầm xuống, mím môi nói: "Cậu đang nói nhảm sao."

Ý ngầm: Nếu cậu không nói, bệnh viện này nát bét.

Thuộc Vũ Hiên lau mồ hôi, nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói chán chờ: "Cậu cũng biết tử cung của phụ nữ rất yếu, nhưng viên đạn kia tổn thương tới tử cung của cô ấy, dù y thuật của tôi có cao hơn nữa, cũng không còn biện pháp." (Tự thuê ng bắn mình bh vô sinh con nhé!)

Kỳ Trà Thần không chỉ trầm mặt xuống, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sắc bén, bén nhọn như đao, dừng lại trên người hắn (TVH). Trong lúc vô hình tạo thành một loại cảm giác bị áp bức, làm cho thần kinh của Thuộc Vũ Hiên vô cùng căng thẳng.

"Luu Vân. Về sau, không thể nào có đứa nhỏ." Thuộc Vũ Hiên nói xong câu đó, lập tức đứng lên, lui về phía sau ba bước.

Một giây kế tiếp, quả đấm của Kỳ Trà Thần hung hăng nện trên bàn, bước lên túm lấy y phục của hắn (TVH), xách lên, hung hăng, nện từng chữ một ra: "Cậu lặp lại lần nữa."

Thuộc Vũ Hiên hai chân run lên, nhìn lên bàn làm việc của mình nứt ra, khóc không ra nước mắt. Đối diện với ánh mắt sắc bén của Kỳ Trà Thần, nhắm mắt nói: "Tôi biết rõ chuyện này đối với cậu rất khó tiếp nhận, nhưng chúng tôi đã tận lực. Chỗ đạn bắn bị thương dù sao cũng là tử cung, không phải những chỗ khác."

Kỳ Trà Thần buông lỏng tay, hung hăng vút y đập mạnh vào góc tường (Bh sẽ gọi TVH là y chỗ đỡ mắt công), ngăn y không cho nói thêm nữa.

Không thể có đứa bé!!!

Cái kết quả này, quả thật là muốn mạng người.

Vân Nhi còn nhỏ như vậy, nếu ả biết sau này sẽ không làm mẹ được nữa, sẽ đau lòng biết bao?

Như vậy, Dương gia chẳng phải là tuyệt hậu rồi.

Hai tay nắm chặt toàn gân xanh, tiếng khớp xương va đập vào nhau tập trung trong một chỗ phát ra tiếng vang. Dung nhan lạnh lùng kia đã không thể dùng hai từ "Kinh khủng" để hình dung nữa rồi. nếu như không phải vì hắn, Vân Nhi làm sao sẽ mất đi cơ hội làm mẹ?

Hắn đã không có năng lực có đứa bé, tại sao chuyện tàn nhẫn như vậy có thể xảy ra trên người Vân Nhi? ! (Min: aiz ta chỉ có thể nói một câu ác giả ác báo!)

Thuộc Vũ Hiên bị đụng vào vách tường, các đốt xương sống đều muốn nứt ra, nhưng không dám lên tiếng. Y rõ ràng Kỳ thiếu gia đang đau lòng, chính hắn không thể có đứa nhỏ, hôm nay còn liên lụy Dương Lưu Vân không thể có đứa nhỏ, làm sao có thể không tự trách, trong lòng làm sao có thể không khó chịu?

Hai người không nói chuyện, ánh mắt chuyển tới người đứng bên ngoài cửa Đường Diệc Nghiêu, trong mắt hắn toàn đau lòng cùng day dứt. (Lũ ngu đi chết đi yah~)

Lưu Vân về sau không thể có con! !!!

Đường Diệc Nghiêu thật là muốn gầm lên, tại sao đối với cô ấy tàn nhẫn như vậy? Có đau khổ gì hãy để hắn chịu đựng là được, tại sao nhất định phải là Lưu Vân? Cô ấy thiện lương đáng yêu làm sao (ta phi), tại sao muốn tước đoạt tư cách làm mẹ của cô ấy?

"Kết quả." Môi mỏng của Kỳ Trà Thần nhếch lên, lạnh lùng vẻ mặt, nhìn Thuộc Vũ Hiên cảnh cáo một cái.

"Người đã chết, không tìm được đồng đảng. Chỉ là phát hiện hai cuộc điện thoại rất kì quái." Đường Diệc Nghiêu khắc chế bi thống trong lòng, đi lên trước, đem điện thoại giao cho Kỳ Trà Thần.

Cách màng mỏng, ngón tay trắng nõn của Kỳ Trà Thần nhẹ nhàng gỡ mấy cái, ánh mắt rơi vào nhật kí trò chuyện thì vô cùng lạnh lẽo. Ngón tay dùng sức gần như bóp vỡ điện thoại di động, mắt phượng nheo lại những tia sáng lạnh lẽo.

"Số điện thoại tôi điều tra, không có tín hiệu, không thể nào tra được." Đường Diệc Nghiêu mở miệng bổ sung.

"Bùm" điện thoại di động bị Kỳ Trà Thần hung hăng ném trên mặt đất, vỡ làm bảy mảnh. Môi mỏng phản hận, nhả ra ba chữ: "Ninh —— Tự —— Thủy!"

Trong lòng Thuộc Vũ Hiên hơi hồi hộp, theo bản năng nói: "Có thể chỉ là một hiểu lầm hay không?"

Hai người đàn ông này ánh mắt lạnh lẽo giống nhau rơi trên người y, làm cho Thuộc Vũ Hiên không biết phải làm sao, lập tức biết mình đã nói sai. Cho dù y nói đúng, lấy cảm xúc phần nộ của hai người kia, cũng không nghe nổi.

"Bác sĩ, bệnh nhân đã tỉnh lại, yêu cầu gặp Kỳ tiên sinh." Tiếng y ta vang lên, phá vỡ thế cục khấn trương của ba người, không khí ngột ngạt.

Kỷ Trà Thần bước tới cửa, chợt dừng bước, quay đầu nhìn hai người ra lệnh: "Chuyện này không thể cho Vân Nhi biết."

Thuộc Vũ Hiền che miệng của mình, bảo đảm sẽ không nói cho Dương Lư Vân.

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu âm thầm, chần chờ hồi lâu nhưng vẫn gặt đầu đồng ý. Lư Vân biết sẽ chỉ thêm đau lòng, có thể là gặt một ngày sẽ tốt một ngày.

Dọc theo đường đi hai người người đàn ông đều không lên tiếng, Đường Diệc Nghiêu cũng im lặng đi phía sau hần, hôm nay biết chuyện này là Ninh Tự Thủy làm, Kỷ thiếu gia sẽ làm như thế nào? Mà hần muốn đối với Lư Vân ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Không đau

Hần biết những năm này Dương Lư Vân vẫn yêu Kỷ thiếu gia, hai lần vì hần, ngay cả mạng cũng không muốn, hôm nay vì hần, tư cách làm mẹ cũng mất đi, chẳng lẽ Kỷ thiếu gia không cho cô một công đạo sao?

Trước cửa phòng bệnh, Đường Diệc Nghiêu mở miệng, thấp giọng hỏi: "Kỷ thiếu gia tính nói với tiểu thư thế nào?"

Kỷ Trà Thần dừng bước, mặc dù không quay đầu lại, nhưng bóng lưng rõ ràng cứng ngắc. Giọng nói của hần lạnh lẽo, kiên định trả lời: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm với Vân nhi".

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu khiếp sợ, nhìn theo bóng lưng, cao gầy, kiên định của hần; bàn tay cầm cánh cửa, gân xanh nổi lên.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm với Vân nhi! ! !

Kỷ thiếu gia đồng ý chịu trách nhiệm với Lư Vân? Đây là hần cam kết sẽ lấy Lư Vân sao?

Lòng ngực đau đớn chậm rãi di động, lan tràn đến cả tay chân, toàn bộ cứng ngắc. Kết quả như thế, sẽ làm Lư Vân rất vui vẻ. Nhưng —— tại sao tim của mình lại đau như vậy, còn có ghen tỵ thật sâu?

Rõ ràng Kỷ thiếu gia không yêu Lư Vân người yêu Lư Vân là mình.

Bất đắc dĩ, hết lần này đến lần khác, người Lư Vân yêu cho tới bây giờ chỉ có Kỷ thiếu gia, hần biết, sớm đã biết.

"Nhưng mà"

"Tôi sẽ nói cho Vân nhi, người không thể sinh con là tôi" Kỷ Trà Thần lạnh lùng cắt đứt lời của hần, bỏ lại một câu, đi vào trong phòng bệnh.

Kỷ Trà Thần hần làm việc chưa bao giờ cần giải thích với bất luận kẻ nào, lần này cũng vậy, là bởi vì hần biết tâm tư của Đường Diệc Nghiêu, nhưng hiểu tâm tư của Vân nhi hơn.

Nợ nhà họ Dương nhiều như vậy, hần nên cho Vân nhi một công đạo, cho nên cần phải chịu trách nhiệm cuộc sống sau này của cô!

Đường Diệc Nghiêu trở mặt nhìn cánh cửa khép lại, nhưng không đi vào. Cúi đầu, khóe miệng nở nụ cười đắng chát, nếu Lư Vân muốn như vậy, vậy thì hần sẽ yên lặng cất giấu tâm sự của mình. Vẫn bảo vệ Kỷ thiếu gia và Lư Vân, cuộc đời này không thay đổi.

Dương Lư Vân tỉnh lại, vẫn rất suy yếu, nhìn thấy Kỷ Trà Thần, câu nói đầu tiên liền hỏi: "Anh không sao chứ?"

Kỷ Trà Thần ngồi xuống bên giường, tay sờ xoạc lên trán của cô, ánh mắt mang theo thương tiếc. Lắm bả nói: "Đứa ngốc, anh không sao. Em mới vừa tỉnh, cần phải khỏe mạnh"

"Ừ." Dương Lư Vân đáp lời, tay bị hần giữ trong lòng bàn tay, cảm thấy thật ấm áp, rất ấm áp. Không gian yên tĩnh thật lâu, cô chậm rãi mở miệng: "Anh Diệc Nghiêu có điều tra ra được là ai làm không? Còn ai muốn hại anh không?"

"Những chuyện này, em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý." Kỷ Trà Thần nhẹ nhàng vỗ nhẹ mặt cô, ý bảo cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Dương Lư Vân nhẹ nhàng gặt đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Cảm thấy Kỷ Trà Thần buông lỏng tay ra, lập tức mở mắt, muốn rời giường, vừa động một chút, bụng đau đớn kịch liệt: "A."

Kỷ Trà Thần lập tức xoay người trở lại, trách móc: "Ai cho em cử động hả?"

Dương Lưu Vân uất ức, vành mắt ửng đỏ, yếu ớt nói: "Thần, anh đừng đi. em sợ. em rất sợ. đau quá."

Kỷ Trà Thần nhìn chòng chọc cô mấy giây, hốc mắt hồng hồng, rất đáng thương, hẳn là động đến vết thương rồi, mới có thể làm cho cô đau đớn, cắn chặt môi, bộ dáng ủy khuất.

"Được rồi, anh không đi. Anh chờ em ngủ rồi đi" Kỷ Trà Thần ngồi xuống, kéo chăn đắp cho cô "Ngủ đi."

Lúc này Dương Lưu Vân mới nhu thuận nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Kỷ Trà Thần vẫn ngồi bên cạnh cô, nhìn cô bình yên ngủ, lúc này mới an tâm rồi đi. Đi tới cửa nói với Đường Diệc Nghiêu: "Giúp tôi chăm sóc tốt cho cô ấy"

Đường Diệc Nghiêu gật đầu. Dương Lưu Vân ngủ không còn mùi của Kỷ Trà Thần nữa, lúc này mới mở mắt, khóe miệng nở nụ cười âm hiểm đắc ý. Đường Diệc Nghiêu cũng biết Kỷ Trà Thần lúc này muốn đi làm cái gì.

Bác sĩ Hoàng cách lớp kính xa xa nhìn đến đứa trẻ trong rương dưỡng khí, so với lúc vừa ra đời tốt hơn nhiều, mặc dù bộ dáng vẫn yếu ớt, nhưng ít ra vẻ mặt không tím tái, da thịt nhiều nếp nhăn, an tĩnh nằm ở đó, không khóc, không làm khó. Y tá nói, từ lúc phát ra tiếng đến bây giờ, con bé không khóc lần nào nữa.

Kỷ tiên sinh còn chưa đến, không biết số phận của Ninh Tự Thủy và đứa bé ra sao. Trực giác nói cho mình biết, sẽ không có chuyện tốt xảy ra. Nếu không, cho đến bây giờ, Kỷ tiên sinh cũng sẽ không đến liếc mắt nhìn đứa bé.

Nên làm gì đây?

Y tá trẻ vội vàng chạy tới, nơi hành lang vắng vẻ tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Bác sĩ Hoàng nhíu mày: "Chạy cái gì? Chẳng lẽ quên mất bên trong bệnh viện cấm chạy sao?"

Y tá trẻ thở hồng hộc, trên trán cũng rịn mồ hôi hột. Ánh mắt khẩn trương quét qua hai người canh giữ ở phòng trẻ sơ sinh, kéo bác sĩ Hoàng qua một bên, nhỏ giọng nói: "Không xong, Kỷ tiên sinh tới, đến phòng của Ninh tiểu thư đi. Về mặt của hắn thoát nhìn rất không tốt, ông nói Ninh tiểu thư có thể gặp chuyện không may hay không?"

Về mặt Bác sĩ Hoàng lập tức thay đổi, chuyện không tốt quả nhiên sắp xảy ra. Nghiêng đầu nhìn hộ vệ nơi cửa, ánh mắt rũ xuống, âm thầm quyết định, quyết định thật nhanh, kéo tay Y tá trẻ về trước phòng làm việc của mình.

Kỷ Trà Thần đập cánh cửa cũ rách ra, người nằm trên giường, về mặt bệnh hoạn, tái nhợt, tóc bị mồ hôi thấm ướt, vẫn không gọi sạch qua, tản mát ra mùi hôi thối, nhếch nhác, bết bết không chịu nổi, thậm chí trên nệm còn loang lổ vết máu.

Trong lòng mơ hồ xao động, trong đầu hình ảnh Vân nhi cả người đầy vết máu chợt lóe lên, ánh mắt lạnh lẽo; Vân nhi bị cô làm hại thiếu chút nữa chết, hôm nay không cách nào làm mẹ, lúc này cô còn có thể nằm ngủ được?

Về mặt càng lúc càng lạnh, ánh mắt âm trầm khóa lại về mặt tiểu tụy của cô, lạnh lùng nhìn chòng chọc một hồi lâu; phần nộ trong lòng thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt, thời gian yên tĩnh, không gian yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của bọn họ quấn lấy nhau.

Chân mày Ninh Tự Thủy nhíu chặt, mơ hồ cảm giác có người đứng ở bên giường, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mình.

Là ai ?

Là Kỷ Trà Thần sao?

Hắn vẫn ở chỗ này chưa rời khỏi sao?

Ninh Tự Thủy cố gắng chống mí mắt, hi vọng mình đừng ngủ. Không để cho bọn Kỷ Trà Thần chờ mình quá lâu, còn có con gái, cô thật muốn trông thấy con gái, không biết đáng về con bé thế nào.

Lông mi kịch liệt run rẩy, sau một lúc vất vả, mí mắt mở ra, ánh đèn chói mắt muốn chảy nước mắt, nhưng vì Kỷ Trà Thần và đứa bé, cô nhịn ý nghĩ nhắm mắt lại.

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nhưng lúc nhìn thấy rõ ràng hình dáng người đứng bên cạnh thì trên khuôn mặt tái nhợt toát ra vẻ vui. Tay chống lấy giường, muốn ngồi dậy, khẽ động đến vết thương, cô đau đớn nhíu mày thật chặt, không ngừng hít sâu.

Vết thương mới vá lại tốt, hiệu lực thuốc tê đã hết, căn bản không thích hợp cử động.

Nhưng nhìn đến Kỷ Trà Thần, trong lòng thật sự vui vẻ, cô có thể nuốt vào hết thay đau đớn. Chỉ cần có hắn bên cạnh mình, có hắn quan tâm, đau đớn gì cô đều không sợ.

Đôi tay chống đỡ lấy giường, thân thể thận trọng cử động, mỗi một động tác chậm rãi đều giống như qua một thế kỷ. Đau đớn kịch liệt từng cơn cuộn lấy, trong lòng không ngừng tự nhủ, không đau, không đau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Thấy buồn nôn

Kỷ Trà Thần đặt chân đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, trong đáy mắt cô đau đớn, không có ý nghĩa.

Ninh Tự Thủy mạo hiểm một đầu mồ hôi lạnh, mới vừa ngồi xong, nâng cánh tay run rẩy, ngón tay muốn nắm ống tay áo của hắn, trên mặt vui sướng không cần nói cũng biết. Chẳng qua, khi đầu ngón tay xẹt qua ống tay áo của hắn trong nháy mắt, Kỷ Trà Thần rõ ràng đẩy một bước, tránh được tay của cô.

Ninh Tự Thủy không khỏi sững sờ, ánh mắt nhìn hắn, nụ cười trên mặt từ từ cứng ngắc, là mình nhìn lầm rồi sao? Tại sao trong đáy mắt của Kỷ Trà Thần, cô nhìn thấy "Chán ghét" !

Suy nghĩ nhiều ngày như vậy, tưởng nhớ nhiều ngày như vậy——

Hôm nay rốt cuộc hắn đứng trước mặt của mình, nhưng tại sao vẻ mặt lại lạnh lùng, xa lạ như thế? Tại sao hắn muốn tránh thoát tay của mình?

"Kỷ Trà Thần——" Tiếng gọi khổ sở vang lên, trong phòng phẫu thuật, cô thiếu chút nữa cho rằng mình đã chết, là Kỷ Trà Thần tồn tại để cho mình dừng cảm sống sót. Coi như sinh con thì hắn không ở bên cạnh mình cũng không còn quan hệ, hiện tại tất cả đều đã qua——

Con gái là của hắn, mình cũng không sao, hắn đứng ở trước mặt, bọn họ có thể lần nữa bắt đầu.

Ninh Tự Thủy kèm chế hoang mang trong lòng, yếu ớt nặn ra một nụ cười nhàn nhạt ở miệng, giọng khàn khàn cẩn thận hỏi: "Có phải anh tức giận em không chăm sóc tốt cho mình phải không? Anh đừng tức giận, được không? Bây giờ em khỏe rồi, đứa bé cũng rất khỏe, là một bé gái——"

Tròng mắt Kỷ Trà Thần chột long lên, khí thế lạnh lùng làm Ninh Tự Thủy sợ hãi, sợ hãi từ trong đáy lòng thâm lặng sinh ra.

"Anh làm sao vậy?" Vẻ mặt Ninh Tự Thủy mờ mịt nhìn hắn, không hiểu tại sao hắn muốn tức giận như vậy? hay hắn không thích con gái? Muốn một đứa con trai?

Kỷ Trà Thần lạnh lùng nhìn cô đau nhừ mảy, bộ dạng gượng cười với mình. dùng gương mặt thánh thiện và ánh mắt vô tội tranh thủ lòng thương hại của hắn, hắn đã sai lầm, hắn sớm nên giải quyết cô, như thế —— Vân nhi cũng sẽ không gặp chuyện không may!

Một tay để phía sau lưng rút cuộc lấy ra, đem một phần tài liệu quăng vào trên mặt của cô, tiếng nói lạnh lẽo không có một chút tình cảm khạc ra ba chữ: "Ký nó đi".

Mặt bị đập đau rất, ánh mắt không khỏi hoang mang, từ trên mặt Kỷ Trà Thần chuyển dời đến tài liệu, nhìn thấy dòng chữ to thì trong nháy mắt vẻ mặt trắng bệch, trong ánh mắt viết đầy không thể tin. Lắc đầu: "Không phải vậy —— Tại sao lại —— Không phải là giấy thỏa thuận li hôn ——"

Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, hốc mắt đỏ lên. Ánh mắt cầu khẩn van xin hỏi: "Kỷ Trà Thần, đây là ý gì? Có phải nghĩ sai rồi không? Con gái là của anh, em không hề có lỗi với anh —— Tại sao anh còn muốn cùng tôi ly hôn?"

Đôi tay Kỷ Trà Thần đặt sau lưng, nắm thật chặt thành quả đấm, nhìn thấy bộ dáng cô lệ rơi đầy mặt, thật là điềm đạm đáng yêu, đáng tiếc —— hắn sẽ không rơi vào bẫy bị lừa gạt!

"Kỷ Trà Thần, là hiểu lầm phải hay không? Nhất định anh đùa với em phải không?" Giọng nói Ninh Tự Thủy nghẹn ngào, trong đôi mắt còn tràn đầy một hy vọng, Kỷ Trà Thần chắc chắn muốn mình. Đứa bé đã được sinh ra rồi, có giám định ADN, quan hệ của bọn họ không nói cũng biết.

"Ninh Tự Thủy, đừng làm mất đi sự kiên nhẫn của tôi" Trong không gian vang lên giọng nói lạnh lẽo của hắn một lần nữa, như từ địa ngục đến, tàn nhẫn bâu mòn tận xương tủy.

Gió từ khe hở cửa sổ cũ rách thổi lên, không khí lạnh lẽo đè nén làm cho người thở không nổi. Thân thể gầy gò nhỏ yếu đang đập chần thật dày vẫn lạnh run rẩy, ngón tay nắm chặt giấy thỏa thuận, nước mắt lăn xuống càng thêm mãnh liệt, bà vai khẽ run, nghẹn ngào, giọng nói đứt quãng trong không khí thê lương quay về: "Rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Kỷ Trà Thần, em không thể không có anh. Rốt cuộc em làm gì để cho anh tức giận như vậy hả ? Em sai rồi, em sửa đổi có được không? Anh đừng không quan tâm em —— Sau này em không bao giờ nữa bóc đồng rời khỏi anh nữa, cầu xin anh —— Đừng bỏ em —— Kỷ Trà Thần, em cũng sẽ không tùy hứng nữa"

Khi một người đem tự ái của mình để dưới đất mặc cho người khác chà đạp, chỉ có thể nói cô yêu người kia như mạng. Cô đã từng vì mình rời khỏi hắn, cũng có thể trôi qua rất tốt, nhưng kết quả nói cho cô biết, cô sai rồi, sai rất thái quá. Cô không thể không có hắn, không có thể giới của hắn, cô giống

như là cá mất đi nước, làm sao sống sót đây?

Cá rời đi nước kết cục chỉ có hai loại: Một là chết, hai là đổi cách hô hấp khác.

"Ký Trà Thần, anh đừng không để ý tới em—— Không nên dùng ánh mắt như thể nhìn em, em sẽ không làm cho anh tức giận nữa, về sau, nhất định em sẽ nghe lời của anh. Chỉ cần anh không thích, em sẽ sửa đổi tất cả—— Như vậy cũng không thể được sao?" Ánh mắt Ninh Tụ Thủy cầu khẩn nhìn hần, chỉ cần có thể ở bên cạnh hần, làm gì mình cũng nguyện ý.

Chỉ cần không rời khỏi hần!

Về mặt Ký Trà Thần âm trầm, con ngươi sắc bén khóa chặt dung nhan tiêu tụy, môi bạc tình phun ra một câu : "Cái gì cũng nguyện ý?"

Ninh Tụ Thủy gật đầu, tâm trạng quá đau khổ. Thừa chết thiếu sống, sinh ra con gái, chính là vì có thể ở lại bên cạnh hần, có thể một nhà đoàn tụ. Vì chuyện này, cái gì cô cũng có thể chịu được, chỉ cần Ký Trà Thần không tức giận. Mình có thể làm một người vợ tốt, người mẹ tốt.

"Ký tên".

Hai chữ đơn giản không ngừng vang vọng bên tai, một thanh đao bén nhọn hung hăng đâm thủng trái tim của cô, muốn đâm cô đến chết.

"Không ký—— Không ký—— Em sẽ không ký—— Em không muốn rời khỏi anh—— Em không muốn ly hôn với anh——" Ninh Tụ Thủy bốc đồng đem giấy thỏa thuận ly hôn vứt trên mặt đất, ôm chần nức nở, nước mắt thấm ướt chần, một mảng lớn. Nức nở tiếng thê lương đau lòng, bóp chặt tim người.

Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy tình cảnh như thế cũng sẽ đau lòng, sẽ dao động, nhưng Ký Trà Thần, ngay cả chân mày cũng không nhíu qua, trong tròng mắt lạnh lùng có chút khinh bỉ và xem thường: "Cô đem tự ái ném dưới chân để người khác tùy ý chà đạp thì cũng không có bất luận kẻ nào yêu cô. Ninh Tụ Thủy, ký tên đi. Tôi không muốn Kì gia có một chút vết nhơ như cô, bây giờ—— cô làm cho người ta nhìn cảm thấy muốn buồn nôn"

Thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên, hai mắt đăm lẹ, kinh ngạc nhìn hần: "Anh nói cái gì? Muốn buồn nôn?"

Tôi là vết nhơ của Kì gia?

Thì ra là ——

Anh vẫn không tin tôi!

Môi mòng của hần nâng lên nụ cười châm chọc, giọng nói lạnh lùng: "Bốn chữ, thấy muốn buồn nôn để hình dung cô cũng có chút uất ức, Ninh Tụ Thủy, bây giờ ký tên hậu quả vẫn không tính là nghiêm trọng, nếu không ——"

Đã nói đến nước này, không cần nhiều lời nữa.

Ninh Tụ Thủy gạt mình, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ hần sẽ làm chuyện gì bất lợi với đứa bé sao?

Nước mắt lần lượt cuốn lấy, cắn môi, ánh mắt nhìn xuống giấy thỏa thuận ly hôn dưới đất, lòng đau như đao cắt, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hần. Long mi kịch liệt run rẩy, cuối cùng dần dần trở nên tuyệt vọng.

"Có phải—— Tôi làm bất cứ cái gì, anh cũng sẽ không quay đầu lại hay không?"

Trả lời cô chỉ có một bầu không khí lạnh lẽo và tiếng hít thở nặng nề, trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đánh tráo

Hít mũi một cái, lau nước mắt trên mặt, gật đầu: "Được, tôi ký"

Con ngươi bình tĩnh của Ký Trà Thần xét qua cảm xúc khác thường, nhìn thấy cô vốn nên vui vẻ ký tên, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, nhưng nước mắt của cô hiện ra trong suốt, so với bông tuyết thuần khiết nhất của mùa đông càng thêm trong suốt, cảm giác tim mơ hồ đau đớn.

Không được, mình không thể mềm lòng! Vân nhi còn nằm ở trong bệnh viện, Vân nhi vô tội, vô duyên vô cớ chịu đựng tất cả! Tất cả đều là quỷ kế của cô gái trước mắt này, nước mắt của cô ta cũng không thể lừa gạt được mình nữa.

Động tác chậm rãi trượt xuống giường, hai chân vốn bị thương nghiêm trọng, cộng thêm tổn thương do giá rét, càng thêm không cách nào xuống đất, lòng

bàn chân mới vừa rơi vào trên mặt đất lạnh lẽo, đau nhói kịch liệt ở dưới mảnh liệt vọt lên, hai chân mềm nhũn, cả người ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm: "A——"

Vết thương xé rách, máu tươi tràn ra nhiễm đỏ đồng phục bệnh nhân màu trắng, màu sắc chói mắt, mùi máu tươi mơ hồ.

Ninh Tự Thủy gần như đau ngất đi, mồ hôi lạnh trên trán lóng lánh, cả người nằm trên sàn nhà, mái tóc đen như thác nước đổ xuống sau lưng cô, giống như là tảo biển, quần lý.

Tay nhẹ lướt qua miệng vết thương, ngay cả chạm vào cũng không dám, rõ ràng cảm giác đau đớn, lần này so với lần kia từ kịch liệt đến mãnh liệt, thì ra đau có thể chia rất nhiều loại, đau nhất chính là buông bỏ tất cả, vứt bỏ tất cả, nhưng không đòi được một ánh mắt quan tâm của người yêu.

Đáy mắt Kỳ Trà Thần chỉ có lạnh lùng!

Ngón tay nắm lấy được giấy thỏa thuận ly hôn, mơ hồ nhìn dòng chữ phía trên, nước mắt đã chảy rơi xuống, rơi vào trên tờ giấy rất nhanh thấm ướt; tay nắm lấy bút, lật tới tờ cuối cùng, một bên có chữ ký rồng bay phượng múa của hắn, kiên quyết tức giận.

Khóe miệng khổ sở muốn chết, ngón tay cầm bút cứng ngắc, rơi vào nơi trống không, trong lòng càng lúc càng đau, co rút dữ dội, giống như muốn chết.

"Kỳ Trà Thần, tại sao?" Ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ ngắm nhìn hắn cao cao tại thượng, khoảng cách giữa hai người rõ ràng gần như vậy, lại xa xôi như vậy, sao hắn lạnh lẽo, xa xôi như vậy, xa tới cô dùng hết hơi sức toàn thân nhưng ngay cả chéo áo của hắn cũng chạm không tới.

"Tại sao có kết quả như thế? Kỳ Trà Thần, anh nói cho em biết, tất cả đều là giả, không phải thật—— Anh đối với em là thật lòng—— Anh không có lừa gạt em———có phải không? Anh đối với em là thật lòng, anh thật sự yêu em——"

Giọng nói khàn khàn, nghẹn ngào nói không được.

Yêu?

Kỳ Trà Thần khẽ cau mày, nhếch miệng lên nụ cười vô cùng châm chọc. Mình không nên nhất, đúng là động lòng, động tình đối với cô gái này! Từ trước đến giờ cô ta cũng không xứng đáng để được mình yêu, một chút cũng không xứng! Yêu cô, quả thật là sỉ nhục cả đời của hắn.

"Không có" Tiếng nói lạnh lẽo từ trong miệng hắn khạc ra, quả thật là một đao trí mạng.

"Không phải—— Không phải——" Ninh Tự Thủy lắc đầu, phủ nhận, đau lòng muốn chết.

"Anh có yêu em, anh thật lòng đối với em, anh chưa bao giờ lừa gạt em—— Kỳ Trà Thần, anh đối với em là thật lòng—— Anh không lừa được em—— tại sao anh muốn gạt em nói anh không có, tại sao? Em cảm thấy, anh đối với em thật lòng—— Anh không thích Dương Lưu Vân, anh không có thật muốn giết con của chúng ta—— Anh không có——"

Tiếng gầm nhẹ, đau thấu tim gan.

Mình thật là vô dụng, cho đến bây giờ không có biện pháp chết tâm, không có biện pháp ký tên, càng không biện pháp không có hắn.

Ninh Tự Thủy, tại sao cô có thể vô dụng như vậy! Tại sao có thể!

Kỳ Trà Thần ngăn người, trông mắt lạnh lẽo, cúi đầu chậm rãi đến gần cô, hơi thở nóng bỏng phun lên mặt của cô, tiếng nói âm trầm: "Cô cho rằng tại sao mình có thể ở bệnh viện lấy được nhiều chăm sóc như vậy?" Con người sắc bén nhìn từ cổ của cô thẳng xuống xương quai xanh rồi đến bụng, nói tiếp: "Tôi cũng chỉ chờ cô sinh nghiệt chủng ra ngoài, tự tay đưa cô xuống Địa ngục".

Ầm——

Cái gì gọi là rơi vào trong nước lạnh băng, nổi lên kịch liệt rối loạn bất an——

Cái gì gọi là dập tắt ánh đèn toàn thế giới, chỉ còn lại một vùng tăm tối——

Cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy———Tất cả thật giống như đều yên tĩnh, vẫn yên tĩnh.

Y tá trẻ ôm một đứa bé thoi thóp trong ngực, ánh mắt lo lắng nhìn bác sĩ Hoàng, do dự: "Bác sĩ Hoàng, thật có thể làm như vậy không?"

Bác sĩ Hoàng liếc mắt nhìn đứa bé trong ngực cô, thật sâu than thở: "Đứa bé này bệnh tim bẩm sinh rất nghiêm trọng, căn bản sống không lâu, đã như vậy tại sao không thể dùng nó để cứu mạng một đứa bé khác? Chẳng lẽ cô nhẫn tâm nhìn Ninh Tự Thủy mất đi con mình?"

"Nghiêm trọng như vậy sao?" trái tim Y tá trẻ bùm bùm cuồng loạn, mặc dù nói rất đồng tình với Ninh tiểu thư, nhưng khi bị phát hiện, kết quả của bọn họ, không nói cũng biết, rất thâm trầm.

Bác sĩ Hoàng vỗ vỗ bả vai của cô: "Kỳ tiên sinh tới sẽ không có chuyện tốt, không phải muốn đem cướp đứa bé, chính là tổn thương đứa bé. Ninh Tự Thủy mất đi đứa bé, kết quả chỉ có chết, cô muốn nhìn một người gặp chuyện không may sao? Nếu cô không muốn làm, tôi cũng không miễn cưỡng cô——"

Y tá trẻ hít một hơi thật sâu, gật đầu: "Được, tôi làm. Ninh tiểu thư là người tốt như vậy, không nên bị thương tổn nữa"

"Tôi thay mặt Ninh tiểu thư cảm ơn cô, nhớ kỹ, tôi chỉ có thể dẫn hai người kia ra ngoài một lúc, cô nhất định phải nắm chặt thời gian, ôm đứa bé từ cửa sau đi ra ngoài, nơi đó tôi có sắp xếp xe đang đợi cô. Cô mang đứa bé trốn đến nông thôn đi, tôi xử lý xong chuyện nơi đây, sẽ mang Ninh tiểu thư đi tìm cô".

Bác sĩ Hoàng không yên lòng dặn dò.

Y tá trẻ thận trọng gật đầu: "Yên tâm đi, bác sĩ Hoàng, tất nhiên là tôi sẽ lấy tánh mạng để bảo vệ đứa bé kia."

Hai người nhìn nhau, thận trọng gật đầu.

Bác sĩ Hoàng rất nhanh dẫn dụ hai người canh giữ ở cửa ra ngoài, Y tá trẻ nhân cơ hội len lén đi vào, đem quần áo trên người hai đứa bé thay đổi, sau ôm con Ninh Tự Thủy nhanh chóng chạy ra cửa sau bệnh viện.

Đứa bé bị cô nhét vào trong áo khoác ngoài của mình, cho nên không có người nhìn ra được, chỉ thấy một cô gái nổi điên chạy trên mặt tuyết.

Bước chân vừa bước ra cửa sau, ánh mắt nhìn trên đường nhỏ vắng vẻ không có một bóng người, cũng không có xe chờ đợi mình. Y tá trẻ sốt ruột, mặc dù đang trong ngực của mình, nhưng đứa trẻ rất yếu ớt, căn bản không chống đỡ được bao lâu, còn chờ đợi như vậy, đứa trẻ sẽ xảy ra chuyện——

Chợt, cái ột bị va chạm nghiêm trọng, kịch liệt đau đớn, cái gì cũng không kịp nhìn, trước mắt tối đen như mực, cả người vô ý thức ngã xuống trong tuyết.

Người tới cởi áo khoác ngoài của cô ra, đem lấy đứa trẻ mà cô gắt gao bảo hộ trong ngực, ôm đến ngực mình, đối với người bên cạnh ra hiệu bằng mắt, hai người vội vã rời đi. Trời đầy bão tuyết lại bắt đầu không ngừng rơi xuống, che kín các dấu chân, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, giống như, cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Bầu trời âm u, nặng nề như vậy, gió lạnh thấu xương—— người nằm trên tuyết, vẫn không có cảm giác gì, thân thể bắt đầu dần dần cứng ngắc, mất hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Bóp chết

Bác sĩ Hoàng xa xa nhìn đứa trẻ sau cửa sổ thủy tinh, hơi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần đứa bé bị đổi đi, sẽ không có việc gì. Chờ chuyện trở lại bình thường, sẽ giải thích cho Ninh Tự Thủy!

Chẳng qua, bây giờ không biết Ninh Tự Thủy thế nào, Kỳ tiên sinh ở trong phòng bệnh, không cho phép bất cứ ai tiến vào, cũng không ai biết, rốt cuộc bọn họ đang nói những gì.

Ninh Tự Thủy thật lâu mới phản ứng được, vẻ mặt kinh ngạc, hoảng sợ nói không ra lời.

Không phải vậy, không phải vậy—— Bác sĩ Hoàng nói, hấn quan tâm của mình, lúc mình ở trong phòng sinh, hấn ở bên ngoài, chính miệng hấn nói, đợi cô ra ngoài bắt đầu lại lần nữa.

Kỳ Trà Thần, sẽ không—— Sẽ không!

Rất nhanh, thủ hạ ôm vào đứa trẻ mềm nhũn, con người lạnh lùng của Kỳ Trà Thần vừa rơi xuống ở trên người nó, trong nháy mắt trở nên đồ ngấu, tức giận từ trên thân phát ra một cách tự nhiên, khí lạnh bức người—— nghiệt chủng!

Ninh Tự Thủy không nhịn được lạnh run, ánh mắt ngấm nhìn đứa bé trong tã lót nằm trong ngực người đàn ông—— đó là con gái của cô!

Đây là cô lần đầu tiên nhìn thấy con gái của mình!

Kỳ Trà Thần vô cùng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, lúc này mới không có lập tức ra tay, nhưng con người băng lãnh nhìn chằm chằm người đang co quắp trên mặt đất, đáy mắt lạnh lùng ra hiệu.

Con ơi——

Hốc mắt Ninh Tự Thủy lại đỏ lên, tay gấu gao cầm bút, môi dưới cũng bị mình cắn, cả khoang miệng toàn bộ đều là mùi máu tươi. Mùi vị chua xót và ngai ngái hòa vào nhau, rất giống —— cái chết.

"Không nên thương tổn con gái của em —— Kỳ Trà Thần, đó là con gái của chúng ta ——" Giọng nói cầu khẩn hèn mọn không thể hèn mọn hơn nữa.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lẽo, bàn tay lập tức túm quần áo đứa trẻ kéo đến trong ngực của mình, nhìn chăm chăm khuôn mặt xa lạ kia, da căng thẳng, bề ngoài bình thường, từ mắt đến lỗ mũi, miệng, không có một chút giống mình, chỉ có đôi môi đỏ mọng giống Ninh Tự Thủy.

Nghiệt chủng chính là nghiệt chủng.

"Đừng ——" Trong lòng Ninh Tự Thủy lo lắng, trái tim cũng muốn vọt ra khỏi cổ họng của mình. Từ hèn mọn đến bụi bặm, nhiều lần cầu khẩn: "Xin anh, đừng tổn thương con gái của em —— Đừng —— Em ký tên! Em đồng ý ký tên —— Ô ô ——"

Ánh mắt cuối cùng nhìn lướt qua con gái đang ngủ, nó còn nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, nó cần người bảo vệ. Nó còn đang trong giấc ngủ, đáng thương còn không biết cha của mình sẽ ra tay với mình ——

Nước mắt, nước mũi hòa vào một chỗ rơi xuống, tay cầm bút cứng ngắc ở trên tờ giấy trắng viết được một chút, mỗi một giây, mỗi một bút đều giống như dao găm cắt mất từng miếng thịt trong lòng của cô.

Con gái là máu thịt của cô —— Kỳ Trà Thần là mạng của cô, dù sao chẳng nữa bên nào cũng làm cho cô đau đến không muốn sống.

Thời gian trôi qua như mây thế kỷ, buông tay ra, bút lăn xuống lòng bàn chân hần, Ninh Tự Thủy khóc không thành tiếng: "Em ký tên —— Cầu xin anh —— Đừng thương tổn con gái của em —— Đừng thương tổn nó —— Nó là của anh ——"

Kỳ Trà Thần cao cao tại thượng, ánh mắt lạnh lùng coi thường cô nhếch nhác, cô cầu khẩn ——

Nghiệt chủng này gieo họa, nó không nên sống trên đời này. Vì nghiệt chủng này mà cô gái trước mắt hoàn toàn phản bội mình, tổn thương Vân nhi, hần làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ?

Vân nhi bị tổn thương, hần phải đòi lại một nào từ trên người các cô!

Đôi môi vô tình tràn lên nụ cười lạnh lùng tà mị, đáy mắt không kịp, ngón tay dịu dàng nhẹ nhàng xẹt qua da thịt nhiều nếp nhăn, giọng nói thật thấp, lạnh thấu xương: "Cô nhìn xem dáng dấp của nó rất giống cô —— hèn mọn như nhau"

Ninh Tự Thủy run cầm cập, một loại dự cảm xấu thăm lạng nảy sinh. Kỳ Trà Thần sẽ không bỏ qua mình ——

"Đừng —— Kỳ Trà Thần, em van xin anh —— đừng làm như vậy —— Đừng làm như vậy ——"

Kéo lê thân thể không trọn vẹn, không chịu nổi, bò lổm ngổm trên mặt đất tối, cố hết sức lực bò đến dưới chân của hần, tay lạnh ngắt cứng đờ ôm chặt lấy bắp chân của hần, lắc đầu: "Van xin anh —— Kỳ Trà Thần, đừng tàn nhẫn như vậy —— Không nên thương tổn đứa bé —— Nó vô tội ——"

"Vô tội?" Môi mòng Kỳ Trà Thần kéo ra nụ cười lạnh, hỏi ngược lại: "Vậy Vân nhi không vô tội sao?"

Ninh Tự Thủy sững sờ, không hiểu ý của hần. Đáy mắt hần là hận, là thịnh nộ, là thô bạo —— Cuốn tới!

"Ninh Tự Thủy, thương thể của Vân nhi, tôi sẽ làm cho cô trả lại gấp bội. Nghiệt chủng này của cô, tôi muốn cô tận mắt nhìn nó chết thế nào."

Tiếng nói lạnh lẽo từ địa ngục truyền đến, giờ phút này hần không phải là người, là ác quỷ được thả ra từ địa ngục, không có tính người, không có tình cảm, chỉ có chém giết. Hai bàn tay đã từng vuốt ve tất cả da thịt cô, cho cô cực hạn vui vẻ, giờ phút này là giống như ác ma bóp cô đứa trẻ ——

"Không ——" kêu thét đau thấu tim gan, chất lỏng ấm áp chảy xuống, đó không phải là nước mắt, là máu —— Cố gắng muốn đứng lên, vết thương lại cực hạn thương, thân thể mềm yếu vô lực, giống như linh hồn vậy.

Đôi tay ôm chặt lấy chân của hần, khóc cầu xin, kêu rên: "Em cầu xin anh, Kỳ Trà Thần —— Đừng thương tổn con gái của em —— Đừng —— Em cầu xin anh —— Từ trước đến giờ, em không làm bất kỳ điều gì với Dương Lưu Vân —— Em thật sự không có —— Cầu xin anh phải tin tưởng em ——"

Về mặt Kỳ Trà Thần lạnh lùng, xẹt qua một chút chán ghét, lời của cô ——, hần từng chữ từng câu cũng sẽ không tin tưởng! Đưa chân vô tình đá vào bụng cô, thân thể yếu ớt trực tiếp bị hần đá bay —— hơi sức trong tay không chút nào dừng lại ——

Đau đớn ——

Vô dụng ——

Tuyệt vọng ——

Tim kịch liệt đau đớn, thiếu chút nữa làm cho cô hôn mê bất tỉnh, nhưng cô không thể ngất đi, không thể! Con gái vẫn còn ở trong tay của hần, đứa bé vô tội ——

"Đừng—— Ô ô—— Cầu xin anh đừng——"

Cả người Ninh Tự Thủy nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, tay che kín vết thương tung tóe, máu tươi chảy càng lúc càng nhiều, nhiễm đỏ sàn nhà, tạo thành một vũng máu sâu, vẻ mặt giống như người chết. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn Kỳ Trà Thần, đau đến không muốn sống cũng không cách nào hình dung, giờ phút này trong lòng của cô tuyệt vọng và lạnh lẽo.

Tức giận, oán hận——

Giờ phút này cũng lộ vẻ yếu ớt.

"Van xin anh đừng—— Kỳ Trà Thần—— Đừng—— Anh giết em đi—— Đừng thương tổn đứa bé——"

Dường như Kỳ Trà Thần không nghe thấy, ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên người của cô, ngón tay gia tăng hơi sức.

Đứa trẻ bắt đầu khó khăn phát ra tiếng, da thịt vốn xanh đen từ từ bắt đầu trở nên tím tái, giống như lúc nó vừa ra đời——Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, ngũ quan nhỏ nhỏ cũng vận vẹo, đè ép đến một nơi, vẻ mặt khổ sở khác thường.

Đáng thương nó còn nhỏ, thậm chí ngay cả khả năng bày tỏ mình khổ sở cũng không có.

"Đừng—— Đừng—— Kỳ Trà Thần, rốt cuộc em đã làm gì sai? Anh muốn trừng phạt em như vậy, trừng phạt con của em—— Chẳng lẽ em yêu anh cũng là có tội sao?"

Từng chữ, từng câu, máu và nước mắt rơi đầy.

Ninh Tự Thủy một tay nắm sàn nhà, bò tới Kỳ Trà Thần, một tay bưng kín vết thương, máu thấm qua kẻ hở tay của cô chảy xuống——

Cô bò qua, phía sau, vết máu kéo thật dài——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Pháo hoa nở rộ

Mùi tanh của máu tươi bao phủ không khí yên tĩnh, chậm rãi lan ra, một đường vết máu, một đường nước mắt, tất cả đều làm cô đau đớn và vô dụng.

Ngón tay của hắn ở cổ của đứa trẻ rơi xuống dấu vết bầm tím, mang theo xiềng xích cái chết. Khuôn mặt nhỏ bé vốn dữ tợn khổ sở, rốt cuộc chân mày giãn ra, bình tĩnh, bình thản. Chẳng qua hơi thở đã biến mất theo, thân thể nhỏ nhỏ trở nên cứng ngắc và lạnh lẽo.

"Đừng—— Kỳ Trà Thần—— Tôi hận anh, tôi hận anh——"

Ninh Tự Thủy lại khó khăn bò đến dưới chân của hắn, tròng mắt tràn đầy giọt lệ khổ sở và oán hận trước nay chưa từng có, còn có tuyệt vọng thật sâu, trái tim hoảng loạn.

Tên thủ hạ đứng ở cửa cũng không nhận được, quay đầu sang chỗ khác, không đành lòng nhìn một màn thê lương như vậy.

Kỳ Trà Thần buông lỏng tay ra, một tay kia nắm lên tà áo, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nghiệt chủng, chẳng biết tại sao, trong lòng có một loại cảm giác tiêu ngải, mất mát. Gương mặt nhỏ nhỏ trước mắt, dường như trời sinh có một loại cảm giác liên hệ thân mật với mình.

Bất quá, những thứ này đều không quan trọng. Quan trọng là hiện tại nghiệt chủng đã chết.

Không biết Ninh Tự Thủy từ đâu có hơi sức và dũng khí, chịu đựng bụng đau đớn kịch liệt, lão đảo đứng lên, đoạt lấy tà áo trong tay hắn, đem đứa bé gắt gao bảo vệ trong ngực của mình.

"Con ơi, con nói chuyện với mẹ đi—— Con ơi, con mở mắt nhìn mẹ một chút đi——" Nghe ngào, nước mắt từng giọt rơi vào trên da thịt nhăn nhoe của đứa trẻ, nhưng cũng không làm dịu đi sức sống đã mất của đứa trẻ.

Kỳ Trà Thần cũng không giận, hai chân thon dài đứng rất vững, gương mặt lạnh lẽo nhìn nghiệt chủng cô ôm trong ngực, cũng đã chết rồi, cô vẫn còn hy vọng xa vời cái gì?

"Con ơi, đừng bỏ lại mẹ một mình—— Con ơi, con ơi—— Không phải đã nói muốn vĩnh viễn ở cùng mẹ sao?" Ninh Tự Thủy dùng sức lắc lắc cánh tay nhỏ bé giống như búp sen của nó, nhưng không được đáp lại bất kỳ điều gì, môi áp vào môi nhỏ của đứa trẻ thổi hơi——

Lần thứ nhất, môi của nó lạnh lẽo ——

Lần thứ hai, môi của nó vẫn lạnh lẽo ——

Lần thứ ba ——

Lần thứ tư ——

Không có bất kỳ thay đổi và phản ứng, nước mắt sôi trào mãnh liệt, đôi tay hung hăng ôm đứa trẻ trong ngực của mình, hận không được hòa tan vào trong máu của mình. Đây là đứa trẻ cô vất vả khổ sở mang thai, đây là đứa bé cô không muốn sống cũng muốn bảo vệ tốt ——

Tại sao?

Tại sao trời cao muốn tàn nhẫn như vậy? Tại sao Ký Trà Thần lại tàn nhẫn như vậy?

Rốt cuộc cô làm sai cái gì, phải lấy tàn nhẫn trừng phạt như vậy? Nếu như muốn trừng phạt thì trừng phạt một mình cô, tại sao phải trừng phạt trên người con gái của cô?

"A——"

Ninh Tự Thủy không thể đè nén bi phiền trong lòng được nữa, gào lên tan nát cõi lòng, giống như là con vật bị thương, tiếng nức nở, vô cùng thê lương, vô cùng đau thương, vô cùng não lòng.

Vạn tên xuyên tim, cũng chẳng qua là như thế.

Thế gian này có cái gì tàn nhẫn hơn, thống khổ hơn so với việc tận mắt nhìn thấy con của mình chết?

Con bé mới đến thế giới này chưa được mấy ngày, đã chết đi. Chết trong tay cha ruột của mình —— Tại sao phải xảy ra chuyện bi thảm như vậy?

"A—— A——"

Ninh Tự Thủy chống đỡ không nổi thân thể tàn yếu, ngã trên mặt đất, tâm tâm niệm niệm chỉ che chở con của mình, không quan tâm đến bất cứ cái gì khác nữa, cái gì nhìn cũng không thấy được, không nghe được.

Tay dính đầy máu lạnh lẽo nhẹ xoa gương mặt đứa bé, một giọt nước mắt rơi trên mắt của nó. Tiếng khàn khàn thật thấp vang lên: "Xin lỗi——
Thật xin lỗi——Thật xin lỗi——"

Xương cốt đau đớn, áy náy, tự trách, đau thấu tim phổi.

"Mẹ đã sai rồi—— Là mẹ đã sai rồi—— Mẹ không nên yêu ma quỷ, mẹ không nên ôm lấy bất kỳ hy vọng nào đối với hắn. Thật xin lỗi——
đừng rời bỏ mẹ —— Cầu xin con, đừng bỏ lại mẹ một mình —— Con ơi —— Mẹ sai rồi—— Mẹ không dám. Mẹ cũng không dám yêu nữa——"

Ma quỷ?

Ký Trà Thần nhú mày kiểm, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, khom lưng, bàn tay mạnh mẽ đoạt lấy đứa trẻ trong ngực cô, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Ninh Tự Thủy, cô lặp lại lần nữa xem?"

Hai mắt nhắm lệ mơ hồ không nhìn thấy rõ tức giận trên mặt hắn, như vậy cũng tốt——

Cuộc đời này, không, đời sau, cô cũng không muốn gặp lại người đàn ông này.

"Ký Trà Thần, 19 năm qua, tôi chưa bao giờ hối hận bất cứ chuyện gì, nhưng nếu như có thể có một lần, tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không yêu anh"

Nếu tôi không yêu anh, trái tim không chìm đắm vào anh, chìm đắm trong giấc mộng giả dối, có lẽ hôm nay cũng sẽ không có nhiều đau đớn như vậy.

Nếu tôi không yêu anh, không hết lòng bỏ ra, tự cho đây là cuộc hôn nhân tốt đẹp, anh là người chồng ấm áp, hôm nay con gái của tôi cũng không sẽ chết——

Anh tự tay giết chết con của tôi ——

Anh tự tay hủy diệt tất cả hy vọng và lòng tràn đầy quyến luyến của tôi.

Con gái của tôi chết trong tay anh, anh tự tay giết con gái của mình, ha ha —— Tôi còn dám yêu anh nữa sao?

"Cô ——"

Về mặt Ký Trà Thần lạnh lùng, hung hăng, một tay trực tiếp nắm cổ của cô, dùng sức buộc chặt, giống như thật muốn mạng của cô.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy vẫn rơi vào trên tâ lốt, khóe miệng nhàn nhạt, nụ cười tắt lịm, giờ phút này, tốt nhất Kỷ Trà Thần bóp chết cô, nếu không cô cũng sẽ đau lòng mà chết. Vết thương đau đớn từng cơn cuộn lấy, đau đớn càng rõ ràng, cô ý hành hạ cô. Máu tươi theo ống quần từng giọt rơi vào trên sàn nhà, dưới ánh đèn màu cam càng thêm lạnh lẽo.

Nước mắt óng ánh, trong suốt dính trên lông mi kịch liệt run rẩy, hai mắt nhắm lại chợt mở ra, lạnh lùng, ngăm nhìn hấn rất lâu, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Kỷ Trà Thần, anh sẽ phải hối hận! Một ngày nào đó, anh sẽ hối hận hôm nay tự tay giết con gái ruột của mình. Ha ha —— Anh giết tôi đi, giết tôi đi —— Nếu không, anh sẽ hối hận ——"

"Ninh Tự Thủy! Đừng cho là tôi không dám giết cô !" Kỷ Trà Thần gầm nhẹ một tiếng, con ngươi tức giận trừng chặt cô, một tay giờ đưa rỏ lên, tiếng nói lạnh lẽo thấu xương "Tôi muốn xem, người nào hối hận trước !"

"Đừng—— A——"

Tiếng nói còn chưa dứt, Kỷ Trà Thần buông lỏng tay, bóng dáng cấp tốc rơi xuống, hung hăng, từ trên cao rơi xuống —— Tiếng trầm muộn rất giống pháo hoa nổ rộ vang lên!

Pháo hoa bay lên chỗ cao nhất bầu trời xanh thì trong nháy mắt nổ rộ, trong nháy mắt tan tác, thời gian rất ngắn, rất yên tĩnh nổ rộ.

Máu thịt be bét, máu đen từng mảng lớn lan tràn, gần như muốn thấm ướt từng góc trong phòng, bi thương, thê lương, chán chường, hơi thở cái chết càng thêm nồng nặc.

Ninh Tự Thủy chưa bao giờ hận qua một người như vậy, trong lòng chưa bao giờ tràn đầy mãnh liệt hận ý như thế. Hai mắt lạnh lùng theo dõi hấn, móng tay dài bám thật sâu vào cổ tay hấn, tét da, tiến vào trong thịt của hấn.

"Kỷ Trà Thần, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh, cho dù chết tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh! Anh ——"

Trước mặt bỗng tối sầm, tâm tình kích động đến cực điểm, trông mắt nhắm lại, đã hôn mê, tàn phá thân thể "Rầm" ngã trong vũng máu, bên cạnh đứa trẻ ——

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Làm sao giải thích?

Kỷ Trà Thần ngẩn ra, ánh mắt vừa rồi thật sự là Ninh Tự Thủy sao? Cúi đầu, phức tạp, con ngươi sáng tối chớp chớp nhìn chăm chăm cô gái hôn mê trên mặt đất, nhíu mày giống như là một quý.

Cổ tay đau đớn, rất nhỏ, nhưng dường như tĩnh mạch kia liên thông với buồng, lại làm cho trái tim đau theo.

Một cơn lạnh buốt từ lòng bàn chân nhanh chóng xông lên đỉnh đầu, cả người tê dại —— Giờ phút này, ý thức hơi khôi phục, rốt cuộc vừa rồi mình đã làm gì?

Không phải giết nghiệt chủng coi như xong sao? Tại sao thi thể của nghiệt chủng cũng không bỏ qua ?

Mình thật là bị tức giận điên rồi! ! !

"Kỷ thiếu gia ——" Thủ hạ đứng ở bên cạnh hấn, đợi rất lâu, mở miệng, xin chỉ thị của hấn.

Kỷ Trà Thần khôi phục bình tĩnh, lúc này con ngươi thu lại: "Để lại người trông chừng cô ta, chúng ta đi."

Ninh Tự Thủy, tất cả đều là cô tự tìm! Không có ai có thể tổn thương Vân nhi, tuyệt đối không thể!

Liên tục chờ đợi bên ngoài, bác sĩ Hoàng vừa thấy bọn họ đi khỏi, lúc này mới vội vã chạy vào trong phòng bệnh của cô. Vừa bước vào phòng, còn chưa nhìn thấy rõ hiện trạng, ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, dạ dày mơ hồ muốn nôn mửa.

Khi nhìn thấy người ngã bên cạnh đứa trẻ thì trong lòng run sợ, cảnh tượng trước mắt, ông ta sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên chân thật thể nghiệm cái gì gọi là "Rợn cả tóc gáy".

Cả căn phòng đều là vết máu, đè nén gay mũi, đứa trẻ trong vũng máu đã tắt thở, Ninh Tự Thủy hôn mê bất tỉnh, nhưng toàn thân đều là vết máu, vẻ mặt trắng bệch, hơi thở mong manh, cũng không khác gì đã chết.

Cả phòng đều đang run rẩy, kịch liệt run rẩy và chấn động. Bác sĩ Hoàng quả thật cũng không dám tưởng tượng, nếu không phải mình đã thay thế đứa bé này, hậu quả sẽ như thế nào ?

Trái tim Ninh Tự Thủy đã tan nát rồi, đã chết rồi, chôn vùi đi thôi!

Đôi tay run lên, ôm cô vào trong ngực, thận trọng đặt lên giường, kiểm tra vết thương của cô, máu tươi đầm đìa, quần áo cũng dính vào vết thương, tất cả đường chỉ may và đều đứt, máu thịt be bét. Phải bóc ra toàn bộ, và lại một lần nữa ——

Ninh Tự Thủy, tại sao cô ngốc như vậy?

Bác sĩ Hoàng đè nén kích động và lo lắng trong lòng, bảo y tá chuẩn bị phòng mổ, lại một lần nữa, xử lý vết thương cho Ninh Tự Thủy.

Chẳng qua vết thương trên thân thể có thể may vá lại, nhưng một vết thương lớn trong lòng cô, làm thế nào kín miệng ?

Sau 3 tiếng phẫu thuật, rốt cuộc Ninh Tự Thủy được đẩy ra khỏi phòng mổ, cũng thay mọi thứ trong phòng bệnh. Trước hết cho người dọn dẹp, thi thể của đứa bé cũng đã xử lý xong, không thể giữ lại nữa. Nếu bị Kỳ tiên sinh phát hiện ra manh mối, truy xét đến cùng, sẽ gặp phiền phức lớn.

Bác sĩ Hoàng đi đến phòng làm việc, cố ý nhìn hành lang không có bất kỳ người nào, lúc này mới dám bấm điện thoại, nhưng bên kia vẫn lạnh lẽo không có bất kỳ phản ứng nào.

Hồngбет, không phải đã xảy ra chuyện rồi ?

Tại sao không ai nghe điện thoại?

Gọi điện thoại của tài xế, cũng không thông —— Hai người cũng không có biện pháp liên lạc nữa, bắt đầu lo lắng, lần này ông ta phải giải thích với Ninh Tự Thủy thế nào đây ?

Chuyện này, càng ngày càng phức tạp.

Dương Lưu Vân mờ mắt nhìn thấy Kỳ Trà Thần, hắn đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, ngồi trên ghế, nhìn thấy cô tỉnh lại, tay nắm chặt tay của cô, mím môi nói: "Tỉnh rồi, đói không?"

"Có chút." Khóe miệng Dương Lưu Vân mím lại, hạnh phúc treo trên mặt. Nếu như mỗi ngày tỉnh lại, nhìn thấy Thần đầu tiên thì tốt biết bao?

Kỳ Trà Thần vừa tự tay đứt cô ăn, vừa nói: "Đang suy nghĩ gì?"

"Nếu mỗi ngày mờ mắt ra, nhìn thấy Thần đầu tiên, này thì tốt biết bao." Giọng nói nhàn nhạt, buồn bã như mất mát. "Vậy em nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới!"

Bàn tay ấm áp xoa cái trán của cô, giọng nói dịu dàng: "Đứa ngốc, như vậy liền thỏa mãn sao ? Nếu anh nói, muốn em gả cho anh thì sao ?"

Dương Lưu Vân lập tức ngây người, phản ứng kịp lúc, hốc mắt đỏ lên, hít hít mũi lắc đầu: "Em không muốn."

"Tại sao?" Kỳ Trà Thần buông bát xuống, hai tay nắm tay của cô vào trong lòng bàn tay của mình, cẩn thận che chở.

Dương Lưu Vân cup mắt, do dự, nửa ngày mới mở miệng: "Em không muốn Thần vì cảm kích, vì đồng tình mới cùng em ở chung một chỗ. Em không sao —— Em cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì Thần, chỉ cần Thần vui vẻ, hạnh phúc. Em không hy vọng Thần miễn cưỡng mình ——"

"Anh không miễn cưỡng mình." Giọng nói Kỳ Trà Thần lạnh nhạt ngắt lời cô, bàn tay vuốt ve cái trán của cô, trong giọng nói lộ ra không cho phép kháng cự: "Anh quyết định, chờ em khỏe một chút, trước tiên anh công bố tin cưới, chờ em thật khỏe, sẽ đính hôn. Qua một năm, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ".

Về mặt tiêu tụy của Dương Lưu Vân vẫn không vui sướng, do dự lại lo lắng hỏi: "Nhưng Tự Thủy——"

"Đừng nhắc đến cô gái này!" Kỳ Trà Thần lạnh lùng ngắt lời cô, rõ ràng không muốn bàn bất cứ chuyện gì của người này! Thậm chí ngay cả tên cũng không muốn nghe —— Thấy vẻ mặt Dương Lưu Vân sợ hãi, lúc này mới khôi phục lại vẻ mặt cũ: "Ngoan, đừng thương thật tốt. Chuyện còn lại, anh sẽ xử lý, an tâm chờ làm cô dâu của anh".

"Ừ." Dương Lưu Vân gạt đầu, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào, đưa mắt nhìn Kỳ Trà Thần.

Rốt cuộc, Thần chủ động tỏ lộ với mình !

Chỉ cần công bố tin cưới, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ biết phụ nữ của Kỳ Trà Thần là cô Dương Lưu Vân, mà không phải Ninh Tự Thủy! Cô gái kia, sẽ hoàn toàn biến mất trong cuộc đời của Thần.

Đường Diệc Nghiêu vẫn ở lại bệnh viện chăm sóc Dương Lưu Vân, đứng ở ngoài cửa, nghe được lời nói của Kỳ thiếu gia, tim rất đau, hắn không làm được chúc mừng Kỳ thiếu gia và Lưu Vân! Thật không làm được!

Đẩy cửa ra, Dương Lưu Vân hài lòng xem tạp chí, con người thâm ý nhìn cô chăm chăm, không khỏi cảm thấy có chút cảm giác xa lạ, Lưu Vân như vậy, để cho hắn cảm thấy xa lạ.

Dương Lưu Vân cảm thấy có người nhìn mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy Đường Diệc Nghiêu, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Anh Diệc Nghiêu"

Đường Diệc Nghiêu chỉ gật đầu, cất bước đến trước mặt cô, giọng nói mát mẻ: "Em thật muốn gả cho Kỳ thiếu gia sao? Lưu Vân?"

Nụ cười trên khóe miệng Dương Lưu Vân cứng ngắc, gật đầu: "Đúng vậy! Chẳng lẽ anh Diệc Nghiêu không vui mừng cho em sao?"

Vui mừng? Tại sao có thể vui mừng cho được? Trơ mắt nhìn cô gái mình yêu nhiều năm như vậy, gả cho chủ nhân của mình, hắn làm sao vui mừng?

Dương Lưu Vân nhìn thấy đáy mắt hắn do dự và chán chường, đưa tay nhẹ nhàng nắn ống tay áo của hắn, cẩn thận hỏi: "Anh Diệc Nghiêu, anh làm sao vậy? Có phải anh không hy vọng Lưu Vân gả cho Thần hay không? Không phải anh hi vọng Lưu Vân có hạnh phúc sao?"

"Làm sao anh không muốn em hạnh phúc? Chẳng qua, em xác định Kỳ thiếu gia sẽ cho em hạnh phúc sao?"

Em có biết, hắn mới vừa làm cái gì không? Hắn tự tay giết con của Ninh Tự Thủy, hắn đá Ninh Tự Thủy một đá, thiếu chút nữa bóp chết cô ấy. Người đàn ông tàn nhẫn như vậy, vô tình, quyết tuyệt, thật có thể cho em hạnh phúc sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

"Em xác định không thể nữa xác định." Dương Lưu Vân nhắc tới Kỳ Trà Thần, ánh mắt sáng lên, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi. Khóe miệng mang nụ cười hạnh phúc, đắm chìm trong tình yêu của thiếu nữ.

"Em yêu Thần nhiều năm như vậy, anh ấy rốt cuộc cũng đã thấy, nguyện ý lấy em, em làm sao sẽ không hạnh phúc đây? Cùng Thần ở chung một chỗ, chính là hạnh phúc lớn nhất đời em."

"Vậy tôi thì sao?" Đường Diệc Nghiêu bật thốt lên, khi phản ứng lại đã muộn rồi.

Dương Lưu Vân sững sờ, ánh mắt khôn hoặc khiếp đảm nhìn hắn, giống như không nghe hiểu ý tứ của hắn vậy.

Nếu đã vậy, hôm nay nhất định nói hết lời đi!

Không thể nói, ả đã là người của Kỳ thiếu gia, làm sao mà lại có cái ý tương không chân thực ấy chứ.

Nhưng Kỳ thiếu gia không thương ả, người chân chính yêu ả, chỉ có mày.

Vậy thì như thế nào? Người trong lòng ả không phải mày.

Đường Diệc Nghiêu nhếch miệng nở nụ cười nhạt, hắn làm sao có thể tranh giành phụ nữ với Kỳ thiếu gia chứ? Huống chi, trong lòng ả không có hắn, dù là có một chút bóng dáng của hắn, hắn cũng không nguyện buông tha giống như bây giờ.

"Anh Diệc Nghiêu, anh làm sao vậy? Bộ dáng của anh thật làm em lo lắng đó. Có phải Lưu Vân đã làm sai chuyện gì khiến anh tức giận phải không?" Ngón tay Dương Lưu Vân nắn lấy ống tay áo hắn, giọng nói nức nở, gây têp theo nước mắt rơi xuống. (Mịa con này thật biết làm trò)

"Không có." Đường Diệc Nghiêu chờ một giây, bắt lấy tay ả, bàn tay ấm áp khẽ vuốt dòng nước mắt của ả: "Anh Diệc Nghiêu vĩnh viễn sẽ không giận em."

"Thật?" Dương Lưu Vân không tin.

"Muốn thế nào em mới tin tưởng?"

Dương Lưu Vân rũ mắt xuống, suy tư hồi lâu, ngoắc ngoắc ngón tay về phía hắn, ý bảo hắn tới gần chút nữa. Đường Diệc Nghiêu nghi ngờ đến gần ả, lại gần chút nữa, dừng sát ở trước mặt ả, còn một đốt ngón tay nữa hai người sẽ môi chạm môi.

Dương Lưu Vân nghiêng thân thể về phía trước, môi lập tức chạm vào môi mỏng của Đường Diệc Nghiêu.

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, thân thể cứng ngắc giống tảng đá. Con người trừng lớn, không phản ứng kịp, trên môi hắn là môi mềm của Dương Lưu Vân? Tim hắn nhảy bịch bịch, hô hấp cũng dần trở nên dồn dập.

Mềm mại không tưởng tượng nổi, hương vị ngọt ngào ngon miệng, mùi hương thấm vào lòng người.

Đang lúc Đường Diệc Nghiêu không khác chế được bản thân thì sự mềm mại kia bỗng nhiên tách ra, trong lòng hắn hơi mất mát, trống rỗng.

Dương Lư Vân lui đầu về phía sau, tạo ra khoảng cách giữa hai người. Hai tay nâng mặt hắn, dùng giọng nói vô cùng chân thành: "Ồ trong lòng của Lư Vân, anh Diệc Nghiêu là người vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế. Cho dù cùng Thần kết hôn, em cũng không muốn mất đi anh Diệc Nghiêu, anh ở trong lòng em quan trọng như vậy. Anh Diệc Nghiêu, anh nói cho em biết, em cùng thần kết hôn, em sẽ mất đi anh sao?"

Ánh mắt tràn đầy lo lắng, hoảng sợ cùng hi vọng, cứ long lanh như vậy nhìn ngắm hắn, còn nghĩ được hương thơm trên người ả, làm thế nào để hắn nhân tâm nói ra đáp án đây?

"Không biết." Đường Diệc Nghiêu nắm lấy tay ả, cam kết: "Mặc kệ Lư Vân gả cho người nào, mặc kệ Lư Vân làm chuyện gì, anh vĩnh viễn ở bên cạnh em."

Dương Lư Vân rút cuộc nở nụ cười an tâm rực rỡ, hai tay chủ động ôm lấy cổ hắn, ngực ả vô tình áp vào lồng ngực cứng rắn của hắn. Mọi vô tình trượt qua vành tai hắn, hơi thở như có như không, ấm áp mê người trên choker đục vọng trong hắn ngóc đầu dậy.

"Em biết ngay anh Diệc Nghiêu là người duy nhất trên thế giới hiểu rõ em nhất, em tin tưởng trên thế giới này không có người nào đối tốt với em hơn anh."

Hương thơm dịu dàng, lời ngon tiếng ngọt, Đường Diệc Nghiêu đã lọt thật sâu trong cảm bầy của ả.

Hắn ở trong lòng ả quan trọng như vậy sao, ả đang quan tâm hắn, hắn làm sao có thể để ả thất vọng đây?

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ót của ả, mái tóc mềm mại. Cảm nhận thân thể mềm mại của ả, trong lòng vừa kích động, sôi trào mãnh liệt, thậm chí trên môi còn lưu lại hương thơm, hơi thở ấm áp của ả.

Một tia mềm mại khẽ xẹt qua tâm hắn.

Khỏe miệng Dương Lư Vân nở nụ cười, ánh mắt âm hiểm lóe lên. Gả cho Thần là mơ ước mà ả cố gắng theo đuổi, nhưng Đường Diệc Nghiêu ả cũng không muốn buông tha, dù sao hắn đối với ả là thật lòng, tin tưởng chỉ cần ả cho hắn ngon ngọt, hắn cũng sẽ không rời ả đi, sau này vẫn còn cần hắn giúp ả đuổi những người phụ nữ bám theo Kỷ Trà Thần đi.

"Anh Diệc Nghiêu, anh thật tốt."

Trong lòng Đường Diệc Nghiêu bỗng chưa sót. Đứa ngốc, có lẽ ả không biết, hắn chỉ đối tốt với mình ả mà thôi!

Bệnh viện.

Ninh Tự Thủy vẫn hôn mê bất tỉnh, không biết rốt cuộc là vết thương quá nghiêm trọng, hay do tiềm thức cô trốn tránh, không muốn tỉnh lại.

Bác sĩ Hoàng một bước cũng không rời vẫn bên cạnh coi chừng cô, chỉ sợ khi cô tỉnh lại sẽ nghĩ không thông, làm ra việc ngu ngốc.

Chỉ là cô vẫn nằm trên giường như vậy, không còn sức sống, không có dấu hiệu tỉnh lại, hai ngày rồi, chỉ là dựa vào dịch truyền cũng không phải là biện pháp.

Có thể sử dụng biện pháp gì để cô tự nguyện tỉnh lại đây?

Hai ngày nay hắn cũng sắp phát điên rồi, không tìm được ý tá đó, cũng không tìm được đứa bé; Ninh Tự Thủy lại trở thành như vậy. Bên ngoài bệnh viện còn có người của Kỷ Trà Thần coi chừng, muốn đem Ninh Tự Thủy dời khỏi chỗ này cũng không thể.

Kỷ tiên sinh cũng giết đứa nhỏ của cô, sao còn muốn giam cô ở đây?

Chẳng lẽ còn cảm thấy cô chưa đủ đáng thương sao?

"Tự Thủy, cô tỉnh lại đi. Đừng ngủ nữa. Cầu xin cô, tỉnh lại được không?"

Bác sĩ Hoàng ngồi bên giường, tay vuốt ve ngón tay của cô, cầu khẩn cô. Nếu cứ ngủ như vậy, cô có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Giống như bướm bướm phá cánh lông mi run rẩy kịch liệt, sau quá trình gãy gục, chậm rãi mở mắt, khi ánh mắt nhìn rõ diện mạo của người ngồi bên cạnh giường thì mạnh mẽ đẩy hắn ra.

Bác sĩ Hoàng đang đắm chìm trong sự vui sướng vì cô tỉnh lại, không có phòng bị, bị cô đẩy ngã trên mặt đất.

Ánh mắt thù hận của Ninh Tự Thủy nhìn hắn, ho khan vài tiếng.

"Anh lại gạt tôi! Anh lại gạt tôi! Tôi hận anh, tôi hận các người. . . . Các người đều gạt tôi. . . . Đứa nhỏ. . . . Đứa nhỏ của tôi. . . ."

Nói xong, nhỏ ổng truyền dịch trên tay ra, máu chảy trên cánh tay trắng nõn của cô. . . . Vén chăn muốn xuống giường. . . .

Bác sĩ Hoàng không có thời gian kinh ngạc, nhanh chóng bò dậy, ngăn cản cô, quan tâm nói: "Bộ đáng hiện giờ của cô không thể xuống giường được. Ninh Tự Thủy, cô bình tĩnh một chút."

"Buông tôi ra. . . . Anh dứt ngay. . . . Không nên đụng tôi! Tôi hận các người. . . . Các người đem con tôi giấu đi chỗ nào rồi hả ? Con của tôi. . . . Cút ngay. . . ."

Ninh Tự Thủy liều mạng giãy giụa, bắt đầu đi thân thể không còn hơi sức, sức của hắn lớn hơn rất nhiều, ngăn hai tay cô lại.

Nhấc chân đá một cái lên bụng hắn, không có đau đến hắn, ngược lại cô đau đến không chịu nổi, đau đến kịch liệt ôm lấy đầu, sau đó té xỉu ngay tại chỗ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

"Ninh Tự Thủy. . . . Ninh Tự Thủy. . . ."

Không gian tĩnh lặng, từng giọt nước tràn ngập mùi nước khử trùng gay mũi. Nhưng Ninh Tự Thủy mở mắt lần nữa thì thấy bác sĩ Hoàng canh giữ bên giường, không có lên tiếng. Chỉ nhớ hết ổng truyền dịch lần nữa. . . .

Bác sĩ Hoàng tỉnh lại, che chỗ cánh tay chàm máu của cô, vô cùng tức giận: "Cô rốt cuộc muốn làm cái gì? Thân thể của cô hiện tại rất yếu. . . ."

Ninh Tự Thủy lại lần nữa đẩy hắn ra, ánh mắt lạnh lùng, lạnh lùng mở miệng: "Cút ngay. Không nên đụng tôi. Tôi muốn đi tìm con gái tôi, tôi muốn mang nó rời khỏi các người. . . . Các người đều là ma quỷ, ma quỷ ăn thịt người."

Bác sĩ Hoàng cup mắt xuống, vừa mới chuẩn bị mở miệng thì ánh mắt quét qua bóng đen ngoài cửa, cắn môi độc ác nói: "Ninh Tự Thủy, cô nên nhận rõ sự thật, đứa nhỏ đã chết. . . ."

Bóng dáng gầy nhỏ của Ninh Tự Thủy ngẩn ra, ánh mắt kinh ngạc, ngẩng đầu chăm chú nhìn chằm chằm mặt của hắn, sau một hồi, si ngốc khẽ cười.

"Anh lại gạt tôi? Anh lại muốn gạt tôi, phải không? Con gái tôi làm sao chết được? Nó không có chết. . . . Nó đang gọi tôi. . . . Anh không nghe thấy sao? Nó khóc thật đáng thương. . . . Nó hiện giờ chắc chắn rất lạnh, rất đau, nó cần tôi. . . ." (:cry: edit đoạn này mất cả tiếng đồng hồ, đau lòng quá!! Đứa nhỏ đáng thương)

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, tinh thần của cô sa sút giống như —— người điên.

Bác sĩ Hoàng áp chế tay của cô, chịu đựng đau lòng, nghiêm túc mở miệng: "Ninh Tự Thủy, cô đừng lừa mình dối người. Đứa nhỏ đã chết, nó đã chết? Coi như không có chết, nó cũng sẽ không mở miệng nói chuyện, càng không gọi cô? Cô đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa. . . ."

"Gạt tôi. . . . Anh nhất định là gạt tôi! Tại sao mỗi người đều muốn gạt tôi?" Ninh Tự Thủy trong lúc nhất thời thất kinh, không biết làm sao, đôi tay khổ sở nắm lấy tóc, cúi đầu.

Bác sĩ Hoàng hốc mắt ướt nước, nhưng giờ phút này hắn cái gì cũng không thể nói. Bóng dáng khi nãy ngoài cửa là Kỷ tiên sinh phái tới theo dõi bọn họ, hướng chỉ hiện tại đứa bé tung tích không rõ, hắn làm sao có thể mở miệng? Chỉ có hết sức chăm sóc thân thể của cô, khiến cô nhanh chóng hồi phục, đem sự thật nói cho cô biết.

Bỗng nhiên, Ninh Tự Thủy ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u, bờ môi bị cắn nát mấp máy: "Các người là ác ma, các người gạt tôi. . . . con tôi không chết, nó đang gọi tôi. . . . Nó khóc thật đau lòng, nó đang gọi tôi. . . . Tôi muốn đi tìm nó. . . ."

Ninh Tự Thủy lần nữa nổi điên muốn xuống giường, vết thương ở tay, hai chân, cô giống như không còn tri giác nữa. Thân thể của cô không cảm thấy đau là gì. Trong lòng chỉ chứa tiếng khóc của con gái, khóc đến khan giọng rất đáng thương.

Bác sĩ Hoàng nhanh chóng bắt lấy cô, Ninh Tự Thủy điên cuồng phản kháng. . . . Rất nhanh kinh động đến y tá, vội chạy vào, liền nghe thấy tiếng của hắn: "Mau chuẩn bị thuốc an thần."

"Vâng. . . ."

Y tá lấy lại tinh thần lập tức làm theo.

Ninh Tự Thủy sau khi bị tiêm thuốc an thần thì hôn mê, yên tĩnh nằm trên giường, không có hơi thở của ai, nhiệt độ lạnh lẽo, vẻ mặt tái nhợt, còn lại hơi

thở thoi thóp bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Đồng phục sạch sẽ trên người lần nữa bị nhiễm máu đỏ tươi.

Bác sĩ Hoàng không đành lòng nhìn nữa, quay đầu dặn y tá: "Giúp cô ấy xử lý vết thương, trước mắt không để cô ấy tỉnh lại, chăm sóc cô ấy thật tốt, có chuyện gì lập tức cho tôi biết."

Chuyên tâm dặn dò xong. Xoay người, bước nhanh ra khỏi nơi khiến hấn không thể thờ nổi nữa.

Dựa vào hành lang bệnh viện cả người chán chường trượt xuống, khổ sở nắm tóc của mình, hấn đến rớt cuộc đã làm cái gì? Cư nhiên liên tục lừa cô, ở trong phòng giải phẫu cho cô ấy biết bao hi vọng, kết quả lại là sự đả kích mang tính chất hủy diệt.

Nhìn tuyết trắng mịn màng, toàn thể giới đều bao phủ màu bạc trắng, sự thê lương di chuyển trong đầu. Cúi đầu nhìn hai tay của mình, vốn nên hành y cứu người, nhưng lúc này đã biến thành kẻ giết người.

Nếu như Ninh Tự Thủy xảy ra chuyện gì, hấn cũng là đồng lõa cho tội ác đó.

Ninh Tự Thủy mỗi lần tỉnh lại cũng sẽ giãy giụa, điên cuồng muốn đi tìm con của mình, mỗi lần đều phải tiêm thuốc an thần để kết thúc, miệng vết thương sau mỗi lần như vậy đều toét ra, tiếp tục như vậy nữa, cô không bị chết thì cũng bị tàn phế.

Pằng——

Ninh Tự Thủy còn chưa kịp nổi điên nhớ hết ống tiêm ra thì bác sĩ Hoàng đã hung hăng cho cô một cái bạt tai vào mặt, Ninh Tự Thủy lập tức ngẩn người, không khóc không làm khó, ánh mắt âm đạm trống rỗng nhìn hấn.

Một tát này Ninh Tự Thủy không có cảm giác đau đớn, bác sĩ Hoàng cũng đau tới đáy lòng.

"Ninh Tự Thủy, mạng của cô rốt cuộc còn cần hay không? Cô không muốn sống nữa, tôi liền không lãng phí thuốc, nhân lực để cứu cô. Đứa nhỏ đã chết, cô rốt cuộc khi nào mới có thể nhận rõ sự thật này?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy không kinh hãi, hồ hững nhìn hấn, đối với lời nói của hấn không có lấy một phản ứng nhỏ nào.

"Đúng, tôi lừa cô. Chúng tôi là ma quỷ, chúng tôi giết đứa nhỏ của cô. Vậy cô phải đi tìm chết sao? Giống như phế vật đi tìm chết hay sao? Tại sao cô không nghĩ tới mình trở nên mạnh mẽ, đi trả thù những người đã làm tổn thương cô. Cô trở nên mạnh mẽ cường đại, trở lại hung hăng trả thù chúng tôi, để cho chúng tôi hối hận đã làm những việc như thế đối với cô."

Nếu như vậy có thể kích thích ý chí tồn tại của cô, về sau cho dù bị cô trả thù, hấn cũng cam lòng.

Về mặt bình tĩnh không có bất kì phản ứng nào, thu hồi ánh mắt chết lặng, cúi đầu nhìn khăn trải giường trắng tinh, bất động, không nói. Trong ánh mắt là sự già nua, là đen tối.

Không gian tĩnh lặng, hai người cũng không mở miệng nữa, tiếng hít thở nhàn nhạt hòa vào một chỗ. Bác sĩ Hoàng thay cô kéo chăn, không dám nhìn vào ánh mắt trống rỗng củ cô nữa, nhỏ giọng nói: "Cô tốt nhất hãy nghỉ ngơi, tôi bảo đảm, dù sao đi nữa cũng sẽ để cô bình an rời khỏi nơi này."

Ninh Tự Thủy vẫn không mở miệng, chỉ nhắm hai mắt lại, bàn tay trong chăn níu thật chặt lấy ga giường, dùng hết sức khiến gân xanh nổi lên, nhịp tim dồn dập. Trong đầu một màn kia nhanh chóng xẹt qua, máu tươi đầm đìa, thê thảm không nhìn nổi, thậm chí giờ phút này cánh mũi cô còn ngửi được mùi máu tanh.

Hận——

Hận thấu xương, này sinh ở nơi mềm mại nhất.

Kỷ Trà Thần, tôi hận anh!

Ba ngày liên tiếp, Ninh Tự Thủy tỉnh lại cũng không náo, nhưng cũng không mở miệng nói một câu. Về mặt luôn hồ hững như vậy, ánh mắt trống rỗng đáng sợ, giống như toàn thể giới đều không liên quan đến cô, sống trong thế giới của mình. Người khác cho ăn cơm, cô mở miệng, người khác nước uống cô liền uống.

Nhưng dù ai nói chuyện với cô đi chăng nữa, cô đều giống như không nghe được.

Cả bác sĩ y tá trong bệnh viện đều nói, cô bị điên rồi.

Bất kể họ có ở trước mặt cô cười nhạo, sau lưng bàn luận âm ỉ, cô đều không có phản ứng, thế giới này không liên quan đến cô, họ không liên quan đến cô. Chỉ là mỗi một đêm bước vào giấc ngủ cô đều mơ thấy cảnh đứa con bị bóp chết, tìm đau đến thất lại, như sắp chết.

Bác sĩ Hoàng biết cô không điên, chỉ là không muốn tiếp xúc với họ, cô không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào nữa. Bộ dáng hiện tại của cô so với điên cuồng càng làm cho người ta e ngại, bởi vì chuyện gì cô cũng đem giấu trong lòng, sớm muộn gì cũng bị đè nén, đè nén đến chết.

Chương 98

Quá nửa đêm, Ninh Tự Thủy lần nữa từ trong cơn ác mộng thoát ra, đưa tay lau đi nước mắt nhòe trên gương mặt, về mặt hồ hững, giống như đó chỉ là một giọt nước mưa, chứ không phải là nước mắt của cô. Quần áo cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, ban đêm, lạnh buốt người, thân thể nhỏ bé run rẩy.

Nghiêng đầu nhìn sự tĩnh lặng ngoài cửa sổ, đôi mắt hồ hững hư không, không có một tia tiêu cự, ánh mắt âm đạm. Hình như thấy được cái gì đó ở nơi rất xa, nhưng hình như cũng không thấy cái gì.

Vén chỗ bị thương lên, chân không đi trên đất, một tia lạnh lẽo đau đớn bao trùm lấy cô, nhưng theo thói quen thì cô không có cảm giác. Bước từng bước chân cứng ngắc, từng bước từng bước đi ra bên ngoài, hành lang mờ tối, dưới ánh đèn màu cam, bóng lưng gầy gò âm đạm vô cùng thô lương.

Một nỗi đau vô hình không thể chạm tới. Bước qua phòng trực thấy y tá đang nhẹ nhàng ngủ, không thể nào nhìn thấy cô, đi ngang qua. Ra khỏi cửa khu nội trú, trên đất đầy nước sau khi tuyết tan ra, lạnh thấu xương, cô giẫm lên không có cảm giác, đi từng bước từng bước, đáy mắt là một khoảng vắng vẻ âm u, sâu hun hút không thấy đáy, bất kể bên trong thả thứ gì, cũng sẽ giống như đồng hồ cát, sẽ bị sót lại một chút.

Dưới một cây đại thụ, bước chân dừng lại, trầm ngâm nhìn một mảnh trời sáng, một chút mây đen cũng không có, sạch sẽ giống như là có người lau qua. Mấy vì sao ở như ẩn như hiện, lóe ra ánh sáng. Phía tây, có một ngôi sao lớn nhất sáng nhất, không ngừng sáng lên màu bạc kim, giống như ánh mặt trời ấm áp ôm lấy cô.

Trong nháy mắt đó, gió thổi vào mặt, đáy mắt u ám không tiếng động chảy ra từng giọt nước, như thế nào cũng không ngăn nổi nó tràn ra. Bờ vai gầy nhỏ nhẹ nhàng run rẩy, nhưng về mặt cô vẫn như cũ, không có bất kỳ thay đổi.

Lòng cô thật thô lương, hoang vắng.

Quần áo trên người mỏng manh, chân giẫm lên nước băng tan, rét lạnh đáng sợ, dù thế nào cũng không sánh bằng lạnh buốt trong tim cô.

Sinh mạng yếu ớt, hai bàn tay trắng. Tình yêu không có, nhà không có, hôn nhân không có, đứa nhỏ của cô —— cũng không có!

Hôm nay, cô hai bàn tay trắng!

Hận, cô hận Kỷ Trà Thần! Thậm chí muốn mạnh bạo trả thù hắn, mỗi đêm cô thoát khỏi ác mộng, nhưng hiện tại cô không có cái gì, lấy gì để trả thù hắn? Làm sao có năng lực để so sánh với người đàn ông ác ma kia?

Con à, con nói cho mẹ, nên làm như thế nào?

Nên làm như thế nào? Mắt chậm rãi nhắm lại, nước mắt chậm rãi tuôn ra cũng không có ngừng, mãnh liệt mà chảy, trong lòng đau đớn, đè nén, không chỗ phát tiết. Toàn bộ thế giới cũng lừa cô, tất cả mọi người đều lừa cô.

Thân thể gầy yếu bị gió lạnh thổi tới, phù phù một tiếng ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Nếu như có thể, cô tình nguyện ngủ say như vậy cả đời, vĩnh viễn không cần tỉnh lại. Con à, chúng ta ở trong cơn mộng đừng tỉnh nữa nhé, không tỉnh lại cũng sẽ không có khổ sở nhiều như vậy, không tỉnh lại mẹ sẽ không mất đi con!

Buổi sáng bác sĩ Hoàng tìm được Ninh Tự Thủy té xỉu trên mặt đất, cô lại phát sốt, nhiệt độ rất cao. Nhú chặt chân mày, vội vã ôm cô trở về phòng.

Ninh Tự Thủy lần này bệnh rất nguy kịch, cũng không dậy nổi, sốt cao không lùi, thậm chí ngay cả một phút tỉnh táo cũng không có. Mỗi ngày đều dựa vào nước biển để duy trì sự sống, cả người gầy teo đi, gương mặt nhô xương ra thật đáng sợ, cảm nhận như thanh đao, ngón tay khô gầy chỉ còn dư lại một lớp da bao lấy xương, nằm ở trên giường, yên tĩnh mà bình thản, bộ dáng như đèn sắp cạn dầu.

Bác sĩ Hoàng cũng hết cách, cô là cố ý, cô cố ý hành hạ thân thể của mình, trong lòng cô đau đớn không còn biện pháp. Nếu cứ tình trạng như thế này, cô nhất định sẽ chết mất.

Bác sĩ Hoàng vẫn ngồi bên bên giường, vuốt nhẹ gương mặt của cô, da thịt không hề có cảm giác trơn mềm như nước nữa, chỉ như con người cô hiện giờ khi cạn lực cùng. Hốc mắt hằn đã đỏ gần hết, nghẹn ngào mấy cái, mới mở miệng: "Ninh Tự Thủy, tôi van cầu cô, xem như tôi cầu xin cô. Đừng chết, đừng buông tha chính mình! Cho dù không có ai yêu cô, cô cũng nên yêu bản thân mình! Cầu xin cô đừng dùng cái chết để trừng phạt người khác, không đáng giá. Thật không đáng giá."

Đừng tỉnh, tôi không muốn tỉnh nữa, tôi không muốn tách khỏi đứa nhỏ..

Con à, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, không ai có thể tách chúng ta ra.

Một chút động tĩnh của lông mi cũng không có, cho dù bên tai xẹt qua những lời nói rất đau lòng, rất cảm động, nhưng cô cũng không muốn tỉnh lại. Tỉnh lại đối mặt với đau đớn cũng thống hận, cô không chịu nổi, nói cô nhát gan cũng được, yếu đuối cũng chẳng sao, cô cái gì cũng không muốn nữa rồi, không muốn Kỳ Trà Thần, không muốn bất cứ kẻ nào, chỉ muốn yên lặng cùng đứa nhỏ ở chung một chỗ, như vậy là đủ rồi.

"Bác sĩ Hoàng, có điện thoại trong phòng làm việc tìm anh." Y tá mới đến đứng ngoài cửa, ánh mắt tò mò nhìn "Hoạt Từ Nhân" trên giường bệnh.

Đây chính là "Kẻ điên" trong lời đồn đại của các y tá bác sĩ ở đây sao?

Bác sĩ Hoàng cúi đầu mấy giây, sau khi khôi phục như bình thường, lúc này mới đứng lên, gật đầu: "Tôi biết rồi, làm phiền cô giúp tôi chăm sóc cho cô ấy."

"A, tốt!" Y tá trẻ mới tới gật đầu, nhìn bóng lưng kì quái của hắn biến mất nơi hành lang, bác sĩ Hoàng vừa mới khóc sao? Sao mắt lại hồng như vậy?

Đi vào phòng bệnh, trong lúc vô hình có một loại đè nén khiến cô phải nhẹ nhàng, cẩn thận kiểm tra thiết bị để không xảy ra vấn đề gì. Lúc này mới quan sát cẩn thận người trên giường, quá gầy, y như quỷ vậy. Nếu như có thể trắng hơn, béo hơn một chút, hẳn là một đại mỹ nhân.

Không biết vì sao a, y tá trẻ cảm giác được khuôn mặt cô chứa đựng nồng nặc bi thương, không khỏi khiến cho người ta đau lòng, sinh ra một loại lo lắng.

"Làm sao cô ở chỗ này?" Y tá trưởng đi tới, ánh mắt quét qua Ninh Tự Thủy một giây.

Y tá trẻ sợ hết hồn, lập tức xoay người lấp bấp nói: "Phải Phải Bác sĩ Hoàng dặn tôi chăm sóc cho cô ấy."

Y tá trưởng bắt đầu đi lắc đầu, than thở thật sâu: "Cho dù cô có chăm sóc nữa cũng vô dụng, là tự cô ấy không muốn sống!"

"À?" Y tá trẻ kinh ngạc, không nhận được tò mò hỏi: "Tại sao vậy?"

"Tóm lại, cô không cần phải hỏi nhiều. Công việc như chúng ta có rất nhiều điều không thỏa đáng, chăm sóc bệnh nhân là chức trách của chúng ta, những thứ khác cái gì cũng không cần quản. Cho dù có nghe được cái gì, cũng phải làm bộ như không biết. Hiểu không?" Y tá trưởng nghiêm mặt khiển trách.

Y tá trẻ cái hiểu cái không"A..." Một tiếng.

"Đúng rồi, tháng này tờ báo nổi tiếng có nói một phụ nữ quốc tịch Trung Quốc bị tai nạn xe cộ ở Hàn Quốc, thi thể vẫn chưa tìm được, bước đầu dự đoán là chết rồi. Cô không phải là nói muốn đi Hàn Quốc du lịch sao? Tôi khuyên vẫn là đừng đi thì hơn, hướng chi bệnh viện gần đây rất bận rộn, cô ở lại mà học hỏi."

Y tá trưởng ngôn từ chính nghĩa, thật ra thì chính là không muốn để cho cô y tá trẻ nghỉ.

"Đã chết rồi sao? Thật hay giả? Tôi sợ không dám đi nữa rồi, tờ báo đâu? Tôi đều không thấy." Mới tốt nghiệp ra nên y tá trẻ rất đơn thuần, người khác nói cái gì sẽ tin cái đó.

"Ai, chính là phần này, xem thật kỹ đi! Quốc gia mình không xem cho hết, cần gì đi Hàn Quốc chứ. Những người có tiền này không có việc gì liền thích bày trò, chơi đùa tới mạng sống cũng không còn."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Y tá tiếc hận lắc đầu, xoay người rồi đi.

Y tá trẻ lật tờ báo ra, nhỏ giọng đọc, từng chữ rất rõ ràng: "Một phụ nữ có Quốc tịch Trung Quốc Lý Diệc Phi xảy ra tai nạn xe cộ ở Hàn Quốc, rơi vào dòng nước xiết, trong xe chỉ tìm thấy giấy tờ chứng minh thân phận, mặc dù phía bên Hàn Quốc đang nỗ lực tìm kiếm, nhưng đến nay vẫn không có tin tức. Theo dự đoán ban đầu, phụ nữ này đã chết."

Thì ra là thật. Sóng lưng lạnh rần.

"Còn lo lắng làm gì? Đi theo tôi đi kiểm tra các phòng!" Y tá trưởng đứng ngoài cửa, quay đầu lại gào lên một câu.

Y tá trẻ giật mình tỉnh mộng, hoảng sợ tờ báo rơi trên mặt đất không kịp nhặt, vội vàng đi theo sau y tá trưởng: "A, tôi tới đây."

Tiếng bước chân từ từ biến mất ở hành lang, không gian lại trở nên tịch mịch, chỉ còn lại không khí lạnh lẽo nhẹ nhàng phun ra.

Ninh Tự Thủy mở mắt, nhìn chăm chăm trần nhà hồi lâu, lúc này mới ngồi dậy, khom lưng nhặt tờ báo lên, nhưng nhìn thấy nhìn thấy tiêu đề trên tờ báo thì mơ hồ. Bởi vì nhiều ngày không mở miệng nói, bây giờ nhất thời không phát ra được tiếng nào.

Liếm láp khỏe môi hồi lâu, cổ họng khô khốc rồi cuộc cũng phun ra hai chữ không rõ ràng: ma-ma.

Ngón tay không còn hơi sức nắm thật chặt tờ báo, áp vào ngực của mình. Có một loại đau đớn không có cách nào nói ra miệng được, nó giống như máu trong thân thể lạnh lẽo chảy xuôi, tràn ngập trong từng góc ngách của cơ thể, trong từng tế bào, đau đớn đến chết đi sống lại, nhưng không cách nào mở miệng, cũng không có thuốc giảm đau nào có thể dùng.

Trên thế giới này, cô cái gì cũng không có nữa. Không có người yêu, không có đứa nhỏ, cũng không có mẹ.

Cái gì cũng không có!

Mẹ, thật xin lỗi. Là con hại chết người, nếu con không đẻ mẹ rồi đi, có lẽ hiện giờ mẹ đang sống rất tốt. Thật xin lỗi, là con gái bất hiếu.

Mẹ, mẹ đừng sợ, con sẽ không bỏ mẹ. Một nhà ba người chúng ta sẽ rất nhanh đoàn tụ, rất nhanh!

Dương Lưu Vân cố chấp không chịu ở viện nữa, Kỳ Trà Thần cũng không miễn cưỡng ả, tự đi đón ả xuất viện, thậm chí đem ả đến lầu ba, để ả sát vách để dàng chăm sóc.

Kỳ Trà Thần đã để truyền thông phát ra một tin tức, tin bọn hắn muốn kết hôn đã truyền ra khắp thành phố, không ai là không biết không người nào không hiểu. Trong lúc nhất thời, Dương Lưu Vân trở thành đối tượng mà tất cả phụ nữ ao ước ghen tị, có thể được Kỳ Trà Thần thương yêu như vậy, che chở trong lòng bàn tay, có bao người phụ nữ gặp mà không dám mơ ước.

Bữa tiệc đính hôn được bố trí ở khách sạn nổi tiếng nhất thành phố F, Kỳ Trà Thần bởi vì lo lắng vết thương của ả nên có ý định từ chối, nhưng Dương Lưu Vân kiên quyết nói mình không có việc gì (Mình Cố đến để khoe ả mà! Con đ*** này), không muốn đợi thêm nữa. Mặc dù đợi nhiều năm như vậy, đợi thêm hai ngày cũng không việc gì, nhưng khi ả biết Ninh Tự Thủy vẫn còn ở trong bệnh viện thì lòng ả không cách nào để xuống. Phải mau chóng đính hôn, để cho mọi người biết Kỳ Trà Thần là thuộc về ả, bất cứ kẻ nào cũng không giành được.

Lễ phục đơn giản hào phóng, làn váy lê thật dài trên mặt đất, trong gương đôi gò má dịu dàng tràn ngập hạnh phúc. Rồi cuộc, ngày hôm nay ả đã có thể danh chính ngôn thuận có được Thần, có thể lấy danh nghĩa bạn đời để đứng cạnh hắn, sánh vai cùng hắn.

Chợt, trong gương xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng khiến Dương Lưu Vân giật mình, xoay người ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắn: "Anh Diệc Nghiêu, anh nói xem hôm nay em có xinh đẹp không?"

Đường Diệc Nghiêu cúi đầu nhìn dung nhan mỹ lệ kèm theo lễ phục trang trọng, bên hông buộc nơ con bướm xinh đẹp, Mỹ Lệ không gì sánh được. Trên mặt trang điểm nhạt, đôi mắt ướt át, ánh sáng lưu chuyển, làm động lòng người.

"Đẹp mắt, Lưu Vân vĩnh viễn đều đẹp nhất ." (Hừ còn không bằng cái móng chân chị Thủy!!)

Dương Lưu Vân then thùng cúi đầu cười một tiếng, hai má đỏ lên. Tay nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, ánh mắt ngây thơ trong suốt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: "Thần đâu? Anh ấy đã chuẩn bị xong chưa?"

"Kỷ thiếu gia đã thay quần áo xong, ký giả cũng đến, tất cả tân khách đã hội trường, bữa tiệc đính hôn hôm nay sẽ được truyền hình trực tiếp."
Giọng nói Đường Diệc Nghiêu có chút mỉa mai, lần này là đính hôn, lần sau bọn họ chính là kết hôn.

Mà hắn, thật chỉ có thể như vậy mà bảo vệ bọn họ? Thật có thể trở mặt nhìn Lưu Vân gả cho Kỷ thiếu gia sao?

Dương Lưu Vân cười càng thêm rực rỡ, đôi tay bưng lấy gò má mình, luống cuống mà hỏi: "Anh Diệc Nghiêu, làm thế nào? Em rất khản trương."
Ngộ nhớ sau đó em nói sai thì làm thế nào? Nhiều người nhìn như vậy, sẽ rất mất mặt!"

Đường Diệc Nghiêu cho ả một ánh mắt an ủi, từ trong hộp lấy ra một sợi dây chuyền tinh xảo: "Sẽ không, có anh. Kỷ thiếu gia sẽ bên cạnh em, sẽ không nói bậy. Huống chi. Chuyện cô dâu nói năng lộn xộn cũng là chuyện thường tình, sẽ không ai cười em, chỉ có thể chúc mừng em thôi." (Góm nó làm bộ đấy!)

Dây chuyền đeo lên cổ ả, đôi vai trần, xương quai xanh, thậm chí sau lưng đều đều lộ ra, da thịt tuyết trắng, trơn mềm như tơ; kim cương dừng lại giữa xương quai xanh, chiếu lấp lánh, hoa lệ xa xỉ, vô cùng huyền ảo.

Không thể nghi ngờ, hôm nay ả là phụ nữ xinh đẹp nhất!

"Oa, thật là xinh đẹp." Dương Lưu Vân tay sờ xoạc dây chuyền, giọng nói hạnh phúc: "Có anh Diệc Nghiêu cùng Thần thương yêu, em thực sự là người phụ nữ hạnh phúc nhất. Mà em vẫn sợ, sợ đây chỉ là một giấc mộng đẹp, chờ tỉnh mộng thì cái gì cũng không có."

"Không phải là mộng, Lưu Vân, em hãy nhớ anh Diệc Nghiêu sẽ vĩnh viễn yêu thương em. Cho dù muốn tỉnh mộng, anh cũng sẽ không cho nó tỉnh lại.

Anh sẽ khiến em vĩnh viễn hạnh phúc như vậy."

Hốc mắt Dương Lưu Vân đỏ lên, đứng lên, cánh tay thon dài chủ động ôm lấy cổ hắn, bộ ngực mềm mại giống như vô ý dán thật chặt vào lồng ngực quen thuộc của hắn. Hít mũi một cái: "Cám ơn anh, anh Diệc Nghiêu. Em vĩnh viễn sẽ không quên anh ở trong lòng em là người quan trọng nhất, so với Thần còn quan trọng hơn."

Đường Diệc Nghiêu ngẩn người, đôi tay đặt trên bờ vai của ả, nhiệt độ nóng rực cảm nhận thân thể ả, mềm mịn trơn nhẵn như tơ. Không kiềm chế được kích động trong lòng: "Vậy em có thể vì anh mà không đính hôn với Kỷ thiếu gia sao?"

Dương Lưu Vân nhất thời sững sốt, ánh mắt phức tạp mà mâu thuẫn nhìn hắn, mím môi, thật lâu không mở miệng.

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu cũng âm thầm xuống, đang lúc hắn muốn buông tha thì nghe được giọng nói kiên định của Dương Lưu Vân: "Nếu như mà em cùng Thần đính hôn sẽ làm anh Diệc Nghiêu không vui, vậy em. Tình nguyện không. Anh Diệc Nghiêu, anh đừng có không vui, có được hay không?" Con người sạch sẽ của Dương Lưu Vân nhìn hắn cầu xin, cẩn thận, nước mắt nhẹ nhàng tràn ra.

"Cô bé ngốc! Anh Diệc Nghiêu nói đùa với em, làm sao em có thể cho là thật đây? Anh chỉ muốn em vĩnh viễn đều vui vẻ, đều hạnh phúc. Tốt lắm, thời gian không còn sớm, Kỷ thiếu gia đang chờ em, anh đưa em ra ngoài."

Trong đầu thoáng qua đoạn đối thoại của hắn cùng Kỷ thiếu gia, Kỷ thiếu gia vì trách nhiệm mới cùng cô kết hôn, quyết định này không có ai thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Nếu như Lưu Vân không gả cho Kỷ thiếu gia, sớm muộn sẽ có một ngày ả phát hiện ra chuyện ả không thể sinh con, đến lúc đó chắc chắn ả sẽ rất đau lòng.

Khỏe miệng Đường Diệc Nghiêu nặn ra nụ cười gượng ép, hắn làm sao có thể nhẫn tâm phá hư hạnh phúc của Dương Lưu Vân?

Tại sao hắn có thể nhẫn tâm để ả làm trái với tâm nguyện của mình, không đính hôn với Kỷ thiếu gia đây?

Nếu như gả cho Kỷ thiếu gia là hạnh phúc lớn nhất của ả, vậy hắn cũng sẽ cười dắt tay ả trao cho Kỷ thiếu gia nếu đó là mong muốn lớn nhất của ả, làm một người luôn im lặng bảo vệ ả, không mong báo đáp, không mưu cầu gì mà yêu ả, thì có quan hệ gì?

Dương Lưu Vân nở nụ cười an tâm: "Anh làm em sợ muốn chết! Chỉ là nghe được anh nói như vậy thì em an tâm hơn rồi, em tin tưởng mặc kệ xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ bên cạnh em."

Ngón tay mảnh khảnh níu thật chặt tay áo hắn, đang muốn xem hắn đối với ả nặng tình đến cỡ nào.

Đường Diệc Nghiêu chỉ cười không nói, dắt tay ả, chậm rãi rời khỏi phòng nghỉ. Ở lối ra, nhìn thấy bóng dáng của Kỷ thiếu gia thì lập tức buông lỏng tay Dương Lưu Vân ra.

Kỷ Trà Thần một thân tây trang màu đen, cà vạt màu lam sáng, hai chân thon dài bao bởi quần tây thẳng thốn, bằng phẳng có thể thấy dấu vết của nếp gấp, một đôi giày da bóng loáng dẫm trên mặt đất, vững như bàn thạch.

Hình dáng căng thẳng trên mặt không hề xuất hiện bất cứ một nụ cười, đôi tay cầm ở trong túi, môi mím chặt tạo thành một đường cong hờ hững, người trước mặt khen hắn lấy lòng hắn, nhưng hình như hắn không nghe thấy được. Ánh mắt mờ mịt mà bén nhọn, trong lúc vô hình, không nói mà uy, những người đó biết điều ngậm miệng lại.

Ánh mắt Kỷ Trà Thần dời đến trên người Dương Lưu Vân thì vẻ mặt lúc này mới chuyển biến tốt. Hai chân thon dài bước tới bên người ả, cười yếu ớt: "Hôm nay em rất đẹp."

Dương Lưu Vân cười rất ý tứ, hai mắt mờ to nhìn hắn, đưa tay thay hắn chỉnh sửa cà vạt một chút sau đó mới mở miệng: "Anh hôm nay cũng rất đẹp trai, làm thế nào bây giờ? Em sợ rằng anh đã mê hoặc hết phụ nữ ở đây rồi, em chẳng phải là rất phiền toái?"

Kỷ Trà Thần cầm lấy tay ả, con mắt không gọn sóng nhìn ả, mấy phần cung chiêu, cũng không thâm tình. "Ngoan, đừng cùng mấy người đó so sánh với em."

"Kỷ thiếu gia, đã đến lúc, hai người nên ra đại sảnh." Đường Diệc Nghiêu đứng ở một bên nhắc nhở, người bên ngoài đang chờ hai bọn họ.

Kỷ Trà Thần gật đầu, thái độ thân sĩ vươn cánh tay mình ra, Dương Lưu Vân ấn ý khoác lên cánh tay của hắn, hai người nhất trí trong hành động đi tới

hội trường.

Ánh đèn lần lượt thay đổi, đèn thủy tinh lóe lên tia sáng chói mắt, âm nhạc hoàn mỹ vang lên khi bọn hắn bước tới, ánh mắt của toàn bộ người ở đây cũng bị bóng dáng của họ hấp dẫn.

Tuần nam mỹ nữ, trai tài gái sắc, trời đất tạo nên, sánh vai cùng nhau.

Những người phụ nữ kia hâm mộ Dương Lư Vân may mắn với số tốt, lại có thể lọt được vào mắt xanh của Kỳ Trà Thần, có thể cùng hắn đính hôn.

Dương Lư Vân ngẩng đầu lên, trên mặt là hạnh phúc, vẻ mặt kiêu ngạo, giờ phút này ả chờ đợi thật lâu, rốt cuộc đã được vạn người chú ý, tất cả mọi người sẽ biết rõ ả là vợ của Kỳ Trà Thần, không còn lâu nữa ả chính là vợ chính thức của Kỳ Trà Thần.

Hai người bước tới khán đài trên hội trường trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, thắm đỏ chói, Microphone, bong bóng màu hồng cùng những đóa hồng kiều diễm ướt át, khắp nơi đều là cảnh tượng hạnh phúc vui sướng.

Âm nhạc du dương, không khí hòa hợp, trên mặt duy trì một nụ cười ưu nhã, nghe người dẫn chương trình nói qua lời chúc phúc, đón nhận ánh mắt cùng tiếng vỗ tay chúc phúc của mọi người.

Kỳ Trà Thần xoay người cùng Dương Lư Vân mặt đối mặt, trao chiếc nhẫn đính hôn.

Dương Lư Vân đưa ngón tay đang run rẩy lên (Mia~ đoạn này thật là F***), ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm chiếc nhẫn đính hôn, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, nhìn nó từng chút từng chút được Kỳ Trà Thần đeo vào ngón áp út, trong lòng kích động, hốc mắt đều đỏ

Đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đến.

Từ đó về sau Kỳ Trà Thần chỉ thuộc về một mình ả, người khác vĩnh viễn đừng mơ tưởng cướp đi thứ thuộc về ả!

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt chúc phúc cho họ, trăm miệng một lời: "Hôn môi. Hôn môi." Tiếng vang dội, khí thế hào hùng.

Dương Lư Vân thẹn thùng có chút ngượng ngùng, nhìn thấy hai tay của Kỳ Trà Thần đặt lên vai ả, trái tim nhảy loạn, vì khăn trang thân thể cũng cứng ngắc.

Thần muốn trước mặt mọi người mà hôn ả sao?

Ánh mắt tràn đầy chờ mong, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm khẽ giờ lên, hiện ra góc độ hoàn mỹ, như vậy khoảnh khắc kia, các ký giả bắt ở dưới chụp được chắc chắn là tấm ảnh đẹp nhất.

Kỳ Trà Thần ánh mắt lạnh lùng không để lại dấu vết trầm xuống, vẻ mặt thần nhiên, vô cùng không tự nhiên cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán ả, đầy đặn thương tiếc.

Nháy mắt, Dương Lư Vân mở mắt, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, lông mi run rẩy kịch liệt. Tiếng vỗ tay của mọi người vang lên lần nữa, ả chỉ có thể mím môi cười ưu nhã (Làm trò hử!!), cùng khí chất cao quý. Quay đầu đối mặt với chúc phúc của mọi người, ánh mắt lên lút quét qua khuôn mặt nghiêm nghị của Kỳ Trà Thần, trong lòng cảm giác nặng nề.

Ninh Tự Thủy đỡ đầu ngồi ở trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn hai người trong tivi đứng chung một chỗ, ống kính còn cố ý cắt ra hình ảnh mười ngón tay của hai người họ đan vào nhau, biểu hiện bọn họ ngọt ngào thể nào yêu nhau thể nào..

Bọn họ trên màn hình, rất xứng đôi, trời sinh một đôi. Kỳ Trà Thần mặc tây trang đeo cà vạt khiến tất cả mọi người chú ý, tuyên bố bữa tiệc đính hôn của bọn họ bắt đầu.

Kỳ Trà Thần, anh nhất định rất yêu Dương Lư Vân, mới có thể tâm cam tình nguyện xuất hiện trên màn ảnh để mọi người chúc phúc.

Dương Lư Vân, chúc mừng cô rốt cuộc đã đạt được thứ mà mình muốn.

Chúc mừng các người có thể quang minh chính đại mà ở cùng một chỗ.

Chiếc hôn dưới ống kính kia dịu dàng cỡ nào, thâm tình cỡ nào. Thâm tình đến độ khiến cô cảm thấy đây chính là hai diễn viên xuất sắc nhất màn ảnh.

Ngón tay sờ chiếc điện thoại di động bên cạnh, chết lặng bấm một chuỗi số, truyền đến tiếng lạnh lẽo, nhếch miệng lên nở một nụ cười thê lương lạnh lùng. Lại lần nữa bấm một số khác, bị chuyển đến hộp thoại.

Trầm mặc hồi lâu, giọng nói khan khàn, đứt quãng: giúp tôi. Chuyển tới hắn. Tôi hận hắn! Cho dù làm quỷ. Tôi cũng sẽ không tha thứ hắn! Tuyệt đối sẽ không!"

Điện thoại di động bị ném xuống mặt đất, vỡ làm bảy mảnh.

Hồ hững bước xuống giường, khóa trái cửa lại, xoay người đi vào bên trong phòng tắm, trong bồn tắm đồ đầy nước lạnh. Ngón tay cứng ngắc cởi nút cài của đồng phục bệnh nhân ra, một nút một nút, đầu tiên lộ ra xương quai xanh gầy gò, tiếp theo là cả người trần trụi, sau đó là quần.

Cả người trần truồng, không mảnh vải che thân, nhấc chân chậm rãi giẫm vào trong nước lạnh lẽo, thân thể không khỏi ngán ra, đã trải qua vài giây thích ứng, thân thể chậm rãi nằm trong nước lạnh. Trong nước trong suốt, thậm chí còn nhìn thấy vết sẹo hình chân rết xấu xí trên bụng cô, xấu xí không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Tự sát

Bởi vì vết thương lại vỡ ra một lần nữa, may một lần lại một lần, hôm nay lưu lại một đường vết sẹo xấu xí, không thể xóa được. Giống như hình xăm trên người, vĩnh viễn bỏ không được, phải mang theo phá hủy thân thể cả đời, mãi cho đến khi thân thể thối rữa.

Đầu chậm rãi thấm vào trong nước lạnh, cả tóc cũng ẩm ướt, ướt chèm nhẹp, dính sát hai bên gương mặt.

Cảm giác lạnh lẽo, tất cả hệ thống thần kinh chết lặng, cảm giác tê dại khổng chế dây thần kinh đau đớn.

Men theo mép bồn tắm, cô cố vươn tay thu mảnh kiếng bể, cố ý đập bể kiếng trước đó, ánh sáng lạnh lùng hiện ra—— Đầu ngón tay cứng ngắc nắm mảnh vụn, da thịt mong manh rất nhanh bị cắt rách, dòng máu đỏ tươi tràn ra, cô cũng không để ý.

Từ trong nước lạnh nâng cánh tay tê dại đến mắt cảm giác của mình, mảnh vụn trong tay dính vết máu không chút do dự hướng cổ tay của mình hung hăng cắt xuống một vết thương—— Sâu gần như thấy xương——

Máu tươi phun ra văng khắp nơi—— Trong nháy mắt nhuộm đỏ cả nước trong bồn tắm.

Đã sớm không có cảm giác đau đớn, ánh mắt trống rỗng của Ninh Tự Thủy chết lặng nhìn cổ tay của mình, máu từ màu đỏ tươi từ từ biến thành đỏ sẫm, nước bồn tắm càng lúc càng vẫn đục, tầm mắt từ từ nặng nề, cảnh tượng trước mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ——

Bạn ngửi qua mùi vị nồng nặc của máu chưa ?

Tối tăm, ăn mòn, cô độc, hơi thở chán chường, không có cảm giác đau đớn, nhưng có thể vô cùng rõ ràng cảm giác được máu từng dòng, từng dòng từ trong thân thể biến mất, rất tuyệt diệu.

Không sợ hãi cảm giác chết chóc, cả người tênh, giống như trôi trong đám mây, trái tim bị treo thật cao, rồi nhanh chóng rơi xuống——

Chất lỏng nóng hồi từ thân thể chảy ra, trong nháy mắt bị thế giới này làm lạnh. Dòng máu màu đỏ thấm ở trên làn da nõn nà có vẻ vô cùng chói mắt, cao quý, lạnh lẽo, giờ phút này cô chìm trong nước lạnh, yên tĩnh và yên lòng như vậy.

Chân mày vẫn nhũn chặt, rớt cuộc từ từ giãn ra, giống như không còn bị ai, thống khổ nữa, không còn cảm thấy sống không bằng chết——

Bạn biết hận từ vị một người sao? Cái loại hận thấu xương chính là muốn hủy đi xương cốt của đối phương, uống máu của hắn, hận không thể hủy diệt toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Bạn biết cô độc là gì sao? Cô độc là đáng xấu hổ, nhưng mỗi người cũng sẽ có. Mà cô, giờ phút này trở thành người cô độc nhất trên thế giới. Không có người thân, không có bạn bè, không có bất kỳ thứ gì.

Bạn biết cái gì là "Mất không thể mất" sao? Lúc cô cho rằng thế giới này vẫn rất tốt đẹp, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người tốt, nhưng cô tin chắc tốt đẹp trong cuộc đời thì mọi người bắt tay bức cô tìm đến cái chết.

Tuyệt vọng, vô dụng, khổ sở, bị thương, tự trách, áy náy, rớt cuộc mọi người đã đẩy cô đến đường cùng.

Máu tích tích rơi trên sàn nhà trơn bóng, dưới ánh đèn mờ ảo lại là tội ác.

Trong một ngày, ở nơi này tình yêu nở hoa, ở một chỗ khác có sinh mạng biến mất.

Nếu như mọi thứ có thể làm lại từ đầu, tôi cầu nguyện mình chịu đựng hết hành hạ trong cuộc đời, trải qua đau khổ, chỉ cần không gặp lại anh nữa. Nếu như tất cả làm lại lần nữa, tôi tuyệt đối, chết cũng không sẽ yêu một người mình không thể yêu. Nhưng thực tế không có “nếu như”, chỉ có “nhưng mà”.

Dù không ai có cách đảo ngược thời gian. Trong phút chốc, chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út kia, khi hắn hôn Dương Lưu Vân, trong đầu vẫn lần quần cái chết của con gái, cái chết của mẹ, là những ngày mà mình bị tra tấn hành hạ.

Ba năm hôn nhân triền miên hoan ái, hết lòng hết dạ, đôi lầy cũng chỉ là sự trả thù điên cuồng của hấn, nhất quyết tổn thương. Mình có thể đưa cho hấn món quà đính hôn tốt nhất, chính là dùng tất cả máu tươi của mình, rửa sạch, xoá hết ba năm tình cảm——

Ba năm lừa gạt, vết thương đầy người, hai mạng người, Kỳ Trà Thần, nợ của anh, tôi sớm trả sạch. Còn lại, là anh nợ tôi, cả đời này, anh cũng không cách nào đền bù, tôi hận!

Lòng của tôi hận anh, xương của tôi hận anh, máu của tôi hận anh, cho dù hóa thành tro, mối hận này cũng sẽ không chút nào giảm bớt.

Thường nói, con người trước cái chết có thể nhìn thấy vật trân quý nhất cả đời này, thì ra là thật ——

Mẹ, con gái, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia cắt nữa.

Lông mi xanh đen run rẩy kịch liệt, khôi phục bình tĩnh lúc đầu, con người trống rỗng từ từ rũ xuống, chậm rãi nhắm lại, tối đen như mực, hoàn toàn lạnh lẽo.

Tỉ tách ——

Máu dọc theo cánh tay của cô bên mép bồn tắm trượt xuống, tích tích rơi vào trong bồn tắm yên tĩnh, gợn lăn tăn trên mặt nước, tiếng tỉ tách bên trong không gian yên tĩnh không ngừng vang vọng, rất trong trẻo, cũng rất quyết tuyệt.

Trong không khí, mùi máu tươi và tử vong đan xen vào nhau, lan ra tràn ngập. Giờ phút này, cô là ngọn nguồn xinh đẹp nhất, là tín đồ của tình yêu, hơi thở bị gió thổi bay đi——

Rèm cửa sổ bị gió lướt trên, ở giữa không trung nhẹ nhàng tung bay, sau một lúc lâu, rốt cuộc hạ màn kết thúc, tất cả khôi phục lại yên tĩnh lúc đầu.

Vì lần tránh tai mắt của Kỳ Trà Thần, một nhóm người trực tiếp từ cửa sổ bò vào, người đàn ông nhìn quanh phòng bệnh, trống rỗng không có bất kỳ người nào, cửa khóa trái, nói rõ người cũng không đi ra ngoài. Cuối cùng ánh mắt rơi vào cửa phòng tắm, mí mắt phải không ngừng giật giật, cảm giác không tốt.

Chẳng lẽ mình đến chậm sao?

Người đàn ông đi tới trước cửa, tay nắm chặt tay khóa cửa, do dự thật lâu, mới chậm rãi đẩy cửa mở ra, trong nháy mắt đó, không chỉ riêng hấn, bao gồm mấy người đứng bên cạnh hấn cũng ngăn cản cả người ——

Trong phòng tắm, nơi nơi màu đỏ, nồng nặc mùi máu tươi, người nằm trong bồn tắm, cả người trần truồng, ngủ trong bồn tắm màu đỏ thắm, tối tăm, giống như một tấm chăn màu đỏ đắp lên người cô, vẻ mặt của cô trắng bệch, không có một chút tức giận, càng giống như là tế điện thần chết.

Mày kiếm người đàn ông nhả lại, trong lòng cũng rối rắm. Tại sao có thể như vậy? Tại sao cô ấy lựa chọn phương thức như thế kết thúc tánh mạng của mình?

"Các người nhắm mắt lại."

Tiếng nói lạnh lùng vang lên, tất cả mọi người làm theo. Mà hấn cầm cái khăn tắm trên móc sắt, một tay vớt cô lên, tay kia cẩn thận bọc cái khăn tắm quanh người cô. Vẻ mặt căng thẳng, khó coi tới cực điểm.

Thân thể trong ngực lạnh lẽo, thậm chí bắt đầu cứng ngắt, đáng chết, tại sao mình không tìm đến cô sớm một chút!

Trong lòng ảo não ôm cô đi ra khỏi phòng tắm, mới vừa ngậm miệng, cửa chợt bị người đẩy ra, bác sĩ Hoàng tiến vào nhìn thấy bọn họ, không khỏi kinh hoàng: "Các người là ai? Buông cô ấy ra ——"

Lời còn chưa nói xong, mấy người đàn ông đã bắt lấy ông ta, bịt chặt miệng ông ta lại, để tránh cho ông ta kinh động đến nhiều người hơn, bại lộ hành tung của bọn họ.

Con người lạnh lùng của người đàn ông rơi vào trên người bác sĩ Hoàng, quan sát ba lần, hơi dùng sức ôm chặt Ninh Tự Thủy, hấn không có thời gian ở chỗ này cùng ông ta lãng phí nữa rồi.

"Tôi không thể nói cho ông biết tôi là ai! Nhưng tôi biết ông rất quan tâm Ninh Tự Thủy, tôi cũng vì quan tâm cô ấy mới tới đây. Cô ấy đã tự sát trong phòng tắm ——"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bệnh viện phát hỏa

Hai chữ "Tự sát" xẹt qua bên tai bác sĩ Hoàng, con người không khỏi phóng đại, ánh mắt kinh hãi nhìn Ninh Tự Thủy trong ngực đã chết —— Quả thật không thể tin được!

Người đàn ông đến gần một bước, tiếp tục nói: "Tôi không bảo đảm có thể nhất định cứu sống cô ấy, nhưng tôi phải mang cô ấy đi. Ở lại đây, sớm muộn gì cô ấy ngay cả hải cốt cũng không còn. Nếu ông cũng nghĩ vậy, thì phải phối hợp với tôi"

Cho thù hạ một ánh mắt, ra hiệu cho bọn họ có thể buông tay.

Con người tỉnh mạch của Bác sĩ Hoàng có chút đau xót, nhìn Ninh Tự Thủy, hốc mắt chua xót, miệng há ra, thật lâu mới phát ra tiếng nói: "Cậu thật sự —— Có thể cứu cô ấy sao?"

Người đàn ông cúi đầu, ánh mắt rơi vào người trong ngực, giọng nói chắc chắn: "Đem hết khả năng."

Một hồi lâu, bác sĩ Hoàng hít một hơi thật sâu, gạt đầu, ánh mắt nghiêm túc mang theo xem nhẹ cái chết "Nói cho tôi biết, tôi nên phối hợp với cậu như thế nào?"

"Tìm một thi thể thay thế cô ấy và một cây đuốc đốt bệnh viện này." Giọng nói kiên quyết của người đàn ông, nhìn về mặt bác sĩ Hoàng do dự, bổ sung thêm một câu: "Nếu ông không làm được, thì để thù hạ của tôi làm, bọn họ sẽ làm vô cùng sạch sẽ"

Trong lòng mắt lạnh lẽo thoáng qua ý muốn giết người, lạnh lẽo đáng sợ.

Mặc dù, không biết thân phận của người đàn ông trước mắt này, nhưng chỉ từ khí thế và giọng nói của hắn, cũng có thể cảm nhận thân phận của hắn không tầm thường, có quyền có lợi, nếu không, cũng không thể lặng lẽ tiến vào nơi này không tiếng động.

"Để tôi làm, tôi nhất định sẽ làm cậu hài lòng"

Người đàn ông gạt đầu, ôm Ninh Tự Thủy xoay người muốn đi thì lại nghe tiếng nói của ông ta vang lên: "Chờ một chút." Quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt do dự của ông ta, không thúc giục, chỉ lặng lẽ đợi ông ta nói.

"Đứa bé không chết, tôi giao cho một y tá trẻ ôm đi. Chẳng qua, bây giờ cô ấy và đứa bé cũng không rõ tung tích, nếu có thể, xin giúp cô ấy tìm lại đứa bé"

Trông mặt Bác sĩ Hoàng nhìn thật sâu Ninh Tự Thủy lần cuối, nếu người đàn ông này có thể cứu sống cô ấy, có thể tìm được đứa bé, có lẽ Ninh Tự Thủy cũng sẽ không sống khổ sở như vậy.

Trông mặt người đàn ông ngẩn ra, môi mông kéo kéo, ánh mắt cảm kích nhìn ông ta, cảm tạ việc ông ta đã làm cho Ninh Tự Thủy.

Bác sĩ Hoàng trở mặt nhìn hắn mang theo Ninh Tự Thủy từ cửa sổ rời đi, biến mất ở trong tầm mắt. Đôi tay nắm lại thật chặt, tự lẩm bẩm "Ninh Tự Thủy, cô nhất định phải sống sót! Cậu xin cô, nhất định phải kiên cường sống tiếp!"

Hít sâu một hơi, vì để cho tất cả mọi người an toàn đi khỏi, lại làm cho bệnh viện bị thiêu không còn một mống. Trước hết, bác sĩ Hoàng phát động cháy, để cho mọi người hoảng hốt trốn ra bệnh viện, bản thân nhân cơ hội từ nhà xác tìm được một thi thể giống như Ninh Tự Thủy, công đến trong phòng bệnh Ninh Tự Thủy.

Đắp kín chắn cho cô, đứng ở bên giường chờ thật lâu, từ trong túi tiền, móc ra một miếng thủy tinh nho nhỏ. Đây là lúc đầu ông ta làm phẫu thuật cho Ninh Tự Thủy thì phát hiện nó trong thân thể của cô, ông ta không biết rốt cuộc là ai thả vật như vậy vào trong thân thể của cô, nhưng cảm giác đối với cô bất lợi, nên tự mình lấy ra, cũng không nói cho bất cứ ai.

Nếu chỉ đốt bệnh viện, lưu lại một thi thể thiêu cháy, cũng không có ai có thể chứng minh nhất định là Ninh Tự Thủy, nhưng nếu có vật này, có lẽ có thể làm cho một số người tin tưởng —— Ninh Tự Thủy thật sự đã chết rồi.

Tuổi xăng xung quanh, từ trong túi móc ra hộp diêm, cây diêm nhẹ nhàng vừa trượt, ngọn lửa bốc cháy ánh sáng nhàn nhạt, lúc buông ra, trong nháy mắt lửa khói từ giữa không trung tịch mạch rơi xuống trên mặt đất, trong lúc nhất thời, ngọn lửa vọt lên, cả căn phòng bị ngọn lửa lớn hùng hực bao vây, chán ghét, lượn lờ sang người, tầm mắt mờ hồ.

Bác sĩ Hoàng đứng ở cửa, nhìn thi thể trên giường, khoe miệng hơi mằn ra một đường cong. Tiếng nói nhẹ nhàng phát ra bên ngọn lửa thiêu đốt: Ninh Tự Thủy, đây là lần cuối cùng tôi có thể làm cho cô, hi vọng —— cô có thể quên hết mọi thứ nơi này, bắt đầu lại lần nữa.

Xoay người rời khỏi bệnh viện ——

Bên ngoài từng đám người nhanh chóng xoay quanh, ánh mắt vội vàng nhìn tòa nhà bệnh viện bị lửa thiêu bao vây, khói báo động cuộn cuộn, một tràng tiếng thôn thức, tiếng kêu gào mọi người tìm kiếm người nhà, một vùng ảm ỉ. Căn bản, không có người chú ý tới có một người từ cửa sau bệnh viện, yên lặng rời đi —— tiếng còi xe cứu hỏa chói tai vang lên trên đường phố, nhưng bọn họ chạy đến thì bệnh viện đã bị thiêu hủy hoàn toàn ——

Trên bầu trời thành phố, một trận máy bay tư nhân càng bay càng cao, trở thành một cái chấm đen, biến mất, không ai chú ý tới.

Người đàn ông ôm cô gái trong ngực, mặt ỉu mầu chau. Từ trước đến giờ, cô gầy không có sức nặng, hơi thở ngừng lại, trái tim ngưng đập, gương mặt bình tĩnh, cặp mắt trong suốt dường như sẽ không bao giờ mở ra nữa ——

Cánh tay siết lại, ôm thật chặt cô vào trong ngực, vùi đầu ở cổ của cô, chất lỏng ẩm ướt chảy trên da thịt lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn tràn đầy áy náy: "Thật xin lỗi—— Tôi tới đã muộn."

Bữa tiệc kết thúc, Ký Trà Thần mang theo Dương Lưu Vân về nhà. Lúc này, Đường Diệc Nghiêu mới mở điện thoại trong tay, nghe giọng nói trong hộp thư nhắn thì chân mày cũng nhíu chặt. Trong lòng có loại dự cảm xấu, Ninh Tự Thủy xảy ra chuyện gì sao?

Gọi điện thoại mới biết thì ra bệnh viện đã bị cháy rồi, lúc phát hỏa, Ninh Tự Thủy vẫn ở trong phòng bệnh.

Đáng chết, không phải cô thật sự làm ra chuyện quyết tuyệt như vậy chứ?

Lập tức xoay người đi đến thư phòng, gõ cửa dồn dập, cũng không chờ Ký Trà Thần đồng ý, lập tức đi vào, hốt hoảng nói: "Ký thiếu gia, bệnh viện phát hỏa, lúc cháy Ninh Tự Thủy còn ở trong phòng bệnh".

Ký Trà Thần không lập tức ngừng đầu, nhưng rõ ràng thân thể cứng ngắc. Chậm rãi ngừng đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Diệc Nghiêu, xác nhận: "Cậu nói cái gì?"

"Bên cứu hỏa vẫn còn đang dập tắt lửa, đến bây giờ chưa biết tình huống cụ thể." Đường Diệc Nghiêu thấp giọng nói.

Về mặt Ký Trà Thần bất động, nhưng trong lòng trầm xuống, nhanh chóng co rút đau đớn, làm cho nhịp tim của hắn cũng trở nên không quy luật. Đôi tay đặt trên bàn, nắm chặt, cố gắng để cho mình bình tĩnh: "Thông báo bên cứu hỏa trong thời gian ngắn nhất dập tắt lửa, bây giờ chúng ta sẽ đi qua ngay"

"Vâng ——"

Lúc Ký Trà Thần và Đường Diệc Nghiêu đi tới cửa, chợt nghe trong phòng bếp truyền đến một tiếng thê thảm, tiếng thét chói tai ——

Mây kiếm Ký Trà Thần nhấn lại, bước chân thật nhanh chuyển dời đến phòng bếp, thấy trên đất rơi vãi chất lỏng, mà Dương Lưu Vân ngồi xồm trên mặt đất, nắm chặt cánh tay của mình, về mặt trắng bệch, cắn chặt môi, vô cùng khổ sở.

"Em làm gì ở đây?"

Kéo cô đứng dậy, muốn dùng nước lạnh phủ lên cánh tay của cô nhưng đã muộn, xấn óng tay áo lên, toàn bộ da trên cánh tay đã bị phỏng, chảy máu tươi đầm đìa, thê thảm không nhìn.

Dương Lưu Vân cắn chặt răng, trong hốc mắt đầy nước mắt. Nức nở nói: "Thật xin lỗi —— Thật xin lỗi —— Em chỉ muốn nấu canh cho các người uống —— ai biết mình vô dụng —— làm đổ canh, còn làm phỏng mình"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Chết rồi thì thế nào

Đường Diệc Nghiêu đi tới nhìn thấy, phản ứng đầu tiên chính là đau lòng, tại sao cô không cẩn thận như vậy. Lập tức mở miệng nói: "Ký thiếu gia, nhanh đưa tiểu thư đi bệnh viện thôi".

Ánh mắt lạnh lùng Ký Trà Thần xẹt qua một tia khác thường, giống như là đang do dự, tay nắm lấy Dương Lưu Vân, nhíu mày nhưng không hạ được quyết tâm.

Giờ phút này, nếu hắn đưa Dương Lưu Vân đi bệnh viện, sẽ đuổi không đi Ninh Tự Thủy đó ——

"Ký thiếu gia, anh không nhìn thấy tiểu thư đau không chịu nổi sao?" Đường Diệc Nghiêu không nhịn được mở miệng lần nữa.

Ký thiếu gia không thể chần chờ, cũng không nên chần chờ!

Dương Lưu Vân cũng cúi đầu, nước mắt đã chảy rớt xuống. Lắc đầu, giọng nói cũng thay đổi: "Em không sao, Thần, anh đi làm việc của anh đi —— Em có thể tự mình đi bệnh viện."

Kỷ Trà Thần môi mím chặt, không nói lời nào, một giây kế tiếp, ôm Dương Lư Vân lên, sai bước ra bên ngoài.

Đường Diệc Nghiêu nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, trong lòng vui vẻ lại khổ sở. Vui vẻ là lần này Kỷ thiếu gia lựa chọn Lư Vân, khổ sở chính là —— Minh không còn có bất cứ cơ hội nào nữa.

Chờ Kỷ Trà Thần mang Dương Lư Vân từ bệnh viện trở về thì đêm đã khuya, bên kia bệnh viện đã sớm kết thúc mọi thứ. Dỗ dành Dương Lư Vân xong, lúc này mới vội vã đi bệnh viện gặp Đường Diệc Nghiêu.

Cả bệnh viện cháy rụi không sai biệt lắm, một vùng hải cốt phế tích. Tất cả thi thể trong nhà xác cũng bị thiêu hủy, bệnh nhân khu nội trú không có ai bị thương, nhân viên làm việc cũng không có trong danh sách chết, chỉ có một bệnh nhân không trốn ra được từ hiện trường hoá hoạn —— Ninh Tự Thủy!

"Thi thể được phát hiện trong phòng bệnh, bất luận là từ thân hình hay xương cốt đều là Ninh Tự Thủy, hơn nữa ——" Đường Diệc Nghiêu thấy hân và mặt không tốt, dừng lại một chút, từ trong túi móc ra miếng thủy tinh đưa tới trước mặt hân: "Từ trong thi thể phát hiện cái này."

Miếng thủy tinh này, lúc đầu Kỷ thiếu gia sai Bạch Kỳ cho Ninh Tự Thủy uống bên trong thuốc bổ, nếu như thi thể kia không phải là Ninh Tự Thủy, tại sao có thể có miếng thủy tinh này.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Kỷ Trà Thần căng thẳng muốn đứt dây, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt, ánh mắt nhìn chăm chăm miếng thủy tinh nho nhỏ, lần đầu tiên trong ánh mắt lạnh lùng xuất hiện một tia mất mát và đau đớn ——

Cô chết rồi?

Cô thật đã chết rồi?

Nhận thức làm cho trong lòng hân vô cùng khó chịu, tại sao cô chết? Tại sao lại có thể chết?

Trong đầu thoáng qua hình ảnh cô thân nhiên cười, đau lòng nức nở, tức giận gào thét, nhỏ giọng cầu khẩn —— Các loại hình ảnh rồi rít trào lên trong đầu của hân, chập chờn như muốn nổ tung. Trong lúc nhất thời, suy nghĩ cũng rối loạn, hân không cho phép cô chết, cô làm sao dám chết? Nơi mềm mại nhất trong tận đáy lòng, mơ hồ đau đớn, càng lúc càng đau, giống như có người lấy kim đâm vào tim, rậm rạp chẳng chịt vết thương. Vẻ mặt u ám, trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh xẹt qua khuôn mặt đẹp trai của hân, nhỏ xuống mặt đất, nhưng bị bốc hơi, không còn dấu vết.

"Sẽ không, cô ấy làm sao có thể chết? Cô ấy làm sao có thể bỏ lại Lý Diệc Phi một mình chết đi?" Giọng nói lạnh lẽo có chút không chắc chắn, run rẩy ——

Bà ta chết rồi ?

Đường Diệc Nghiêu nhìn vẻ mặt phức tạp của hân, không phân biệt được giờ phút này Kỷ thiếu gia vui vẻ hay đang khổ sở, do dự một lúc, mới mở miệng: "Báo chí đăng chuyện của Lý Diệc Phi, có thể Ninh Tự Thủy đã xem qua tờ báo này, cho nên nhất thời muốn không sống ——"

Con người sắc bén tối sầm lại, lạnh lẽo bức người. Môi mím chặt, lãnh khốc phun ra: "Là nhà báo nào đăng? Ngày mai tôi không muốn nhìn nhà báo này tồn tại!"

Đường Diệc Nghiêu sửng sốt, giờ phút này rốt cuộc có thể khẳng định, Kỷ thiếu gia khổ sở, hân đang khó chịu, đang tức giận, bởi vì Ninh Tự Thủy chết! Hân đem tức giận trút lên chỗ khác đi —— Gật đầu.

"Thi thể ở đâu." Kỷ Trà Thần cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, hân không tin, trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không, sẽ không thể tin cô thật sự đã chết rồi.

"Kỷ thiếu gia ——" Đường Diệc Nghiêu chần chờ khuyên can: "Anh không nên nhìn, bởi vì thi thể bị cháy vô cùng khó coi."

Thi thể Ninh Tự Thủy bị lửa thiêu cháy, thậm chí lộ ra xương cốt, vô cùng kinh khủng, rất nhiều nhân viên cứu hỏa nhìn thấy, cũng không nhận được nôn mửa liên tục —— Hân cũng đi xem, người đổ đầy mồ hôi, thậm chí hoài nghi mình ngủ cũng sẽ gặp ác mộng.

Kỷ Trà Thần không mở miệng, nhưng ánh mắt lạnh lẽo quét qua Đường Diệc Nghiêu, coi như là cảnh cáo.

Thi thể Ninh Tự Thủy bị thiêu cháy không đặt chung một chỗ với thi thể khác, mà đặt một mình ở nhà xác bệnh viện, dùng vải trắng đắp lại, máy điều hòa không khí mở rất lạnh, quạt thông gió không ngừng ở xoay, phát ra tiếng ồ ồ, gió lạnh càng kinh khủng hơn.

Kỷ Trà Thần đứng trước thi thể, tầm mắt khắc sâu vào vải trắng, có cảm giác rất không chân thật. Thậm chí hôm qua mới nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của cô, điên cuồng gào thét, nhưng hôm nay cô lại chết rồi.

Ngón tay cứng ngắc vươn ra, cầm vải trắng, lần đầu tiên cánh tay run rẩy, dừng lại một lúc. Con người thâm trầm đáng sợ, u ám thâm thúy. Cuối cùng, môi mím ra một đường cong hồ hững, cánh tay vừa nhấc, tấm vải trắng cũng bị nhấc lên ——

Thi thể cháy rụi, khuôn mặt không cũng không còn, tối đen một mảnh, bộ dáng không lành lặn, xương trắng và đầu lâu đều lộ ra —— Khuôn mặt thanh tú giờ phút này đã không còn nữa —— Thi thể tản ra mùi khét nồng nặc.

Lông mày nhú chặt, ngón tay đè xuống dĩa dày mơ hồ nôn mửa, cuộn cuộn khó chịu, thậm chí cảm thấy ù tai, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Thi thể trước mắt làm cho hắn khó chịu vô cùng, đã từng giết rất nhiều người, cảnh tượng máu tanh đều đã gặp, hôm nay lần đầu tiên cảm thấy cảnh tượng rất khủng bố ——

Đường Diệc Nghiêu cẩn thận phát hiện vẻ mặt hắn không đúng, lập tức kéo tấm vải trắng lên. "Kỷ thiếu gia, trở về đi thôi! Còn lại giao cho tôi xử lý"

Dường như Kỷ Trà Thần không nghe thấy, con người nhìn chăm chăm thi thể bị vải trắng che kín, lúc này mới ý thức được rõ ràng.

Cô chết rồi ——

Ninh Tự Thủy thật đã chết rồi ——

Cô gái này hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, mình cũng không nhìn thấy cô nữa. Cô khóc, cô cười, mình cũng không thể nhìn thấy nữa rồi.

Trong lòng dường như trống rỗng.

Nhếch miệng thê lương cười lạnh, vô cùng quý dị —— kỳ quái, rõ ràng là một cô gái phản bội mình, cô chết có gì liên quan đến mình?

Nhưng tại sao trong lòng khó chịu như vậy, tức giận xé rách hắn, thiêu đốt lý trí của hắn, thậm chí làm cho hắn có ý nghĩ muốn điên cuồng giết người!

Ninh Tự Thủy, xem như cô chết thì thế nào? Tôi vẫn không tha thứ cho cô phản bội tôi, chết, cũng không cách nào chuộc hết tội của cô! Chết tốt lắm, đi xuống gặp nghiệt chủng của cô, cô được thỏa mãn.

Càng nghĩ, trong lòng càng co rút lợi hại, vẻ mặt càng thêm tái nhợt —— Nhịp tim cũng trở nên dồn dập, giống như muốn chết.

Đường Diệc Nghiêu âm thầm than thở, bên tai vang lên tiếng nói rất bi thương trong điện thoại di động, đó là lời cuối cùng cô muốn nói với Kỷ thiếu gia ——

Có nên nói hay không ?

Kỷ thiếu gia không biết Ninh Tự Thủy tự sát, nếu như biết Ninh Tự Thủy tự sát lúc mình đang cùng Lưu Vân đính hôn, hắn sẽ đối với Lưu Vân thế nào?

Không được, không thể nói cho Kỷ thiếu gia chuyện của Ninh Tự Thủy, thật xin lỗi, cô đã chết, hãy bỏ qua bọn họ đi! Có lẽ, trên thiên đường sẽ không còn khổ sở nữa, cô hãy khoan dung một chút, đừng sống trong thù hận.

"Kỷ Trà Thần, tôi hận anh —— Tôi hận anh —— Tại sao anh muốn bức tử Tự Thủy? Tại sao anh muốn bức tử cô ấy?" Một bóng dáng chạy vào, điên cuồng đánh vào lồng ngực Kỷ Trà Thần.

Đường Diệc Nghiêu chuẩn bị ngăn lại thì lại bị người ngăn lại. Kỷ Gấm Sóc lập tức bắt được Tiểu Ngư Nhi đang la lối om sòm, ôm cô vào trong ngực, áy náy nói: "Xin lỗi, tâm tình cô ấy không ổn định, nhất thời kích động."

Mí mắt Kỷ Trà Thần cũng không nâng lên, vẻ mặt lạnh lùng giống xưa.

Tiểu Ngư Nhi lệ rơi đầy mặt, ánh mắt sưng đỏ nhìn chăm chăm Kỷ Trà Thần tức giận mắng: "Kỷ Trà Thần, anh có nhân tính hay không? Xem như anh và cô gái lăng lợ Dương Lưu Vân đính hôn, nhưng Tự Thủy là vợ trước của anh, tại sao anh không có chút nào đau lòng?"

"Vậy thì thế nào?" Giọng nói lạnh lùng vang lên, người nghe, trái tim cũng băng giá.

"Vậy thì thế nào?" Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi không thể tin nhìn hắn, tròn mắt hung hăng giống hột đào trừng hắn, mắng: "Nói không chừng, là anh bức tử Tự Thủy, anh còn có thể thờ ơ như vậy, giọng nói như việc không liên quan đến mình? Kỷ Trà Thần, rốt cuộc tôi đã biết từ trước đến giờ anh cũng không phải là người, tôi thật sự buồn thay cho Ninh Tự Thủy, lại gả cho động vật máu lạnh như anh vậy ——"

Ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Trà Thần chợt lóe lên, một giây kế tiếp, bàn tay vươn ra muốn nắm lấy Tiểu Ngư Nhi, lại bị Kỷ Gấm Sóc chặn lại.

Kỷ Gấm Sóc nhíu mày nói: "Không cho phép động đến cô ấy, nếu không, cũng không cần làm anh em nữa"

Tiểu Ngư Nhi thờ phỉ phò, mắt trừng tròn trịa, không sợ hãi nào nhìn vẻ mặt uy nghiêm của Kỷ Trà Thần. Dù sao có Kỷ Gấm Sóc, hắn không dám giết cô!

Hai người giằng co hồi lâu, rốt cuộc Kỷ Trà Thần nhìn mặt mũi của Kỷ Gấm Sóc, buông tay. Con người băng lãnh không có một chút tình cảm, mím môi nói: "Cô ta tự tìm cái chết, liên quan gì tới tôi?"

Phải có lòng dạ sắt đá thế nào mới có thể nói ra lời nói lạnh lùng như thế ——

Phải có tàn nhẫn vô tình như thế nào mới có thể thờ ơ như thế ——

Một sinh mạng, ở trong mắt của hắn bị xem rẻ như thế.

Xoay người muốn rời khỏi, lúc đi tới cửa, lại dừng bước, quay đầu lại, cặp mắt hồ hững nhìn chăm chăm Tiểu Ngư Nhi đang tức giận bất bình, nhếch miệng cười lạnh, châm chọc: "Thay cô ta đáng giá không? Cô dựa vào cái gì?"

"Anh ——" Tiểu Ngư Nhi lại bị tức giận phát điên, muốn tiến lên đánh Kỷ Trà Thần, nhưng lại bị Kỷ Gấm Sóc bắt được, không thể động đậy —— đánh không được, đá không tới, Tiểu Ngư Nhi tức giận cắn cánh tay Kỷ Gấm Sóc, muốn hung hăng cắn rơi hẳn một miếng thịt.

Chân mày Kỷ Gấm Sóc cũng không nhú một cái, ánh mắt đầy thâm ý quét qua bóng lưng cô đơn của Kỷ Trà Thần, trong lòng bất đắc dĩ than thở.

Đường Diệc Nghiêu đi tới trước mặt bọn họ, cung kính mở miệng nói: "Ngư tiểu thư, Ninh tiểu thư chết đi chỉ là một việc ngoài ý muốn. Bệnh viện cũng cháy ngoài ý muốn, Ninh tiểu thư không chạy đi mới xảy ra bi kịch như vậy, không liên quan đến Kỷ thiếu gia. Xin cô không nên nữa oán trách Kỷ thiếu gia."

Lễ phép gật đầu chào Kỷ Gấm Sóc, xoay người rời đi.

Ánh mắt Kỷ Gấm Sóc quét qua thi thể bên cạnh, sờ sờ đầu Tiểu Ngư Nhi, dụ dỗ nói: "Ngoan, không nên tức giận. Về nhà, nơi này âm khí quá nặng".

Tiểu Ngư Nhi bỏ qua cánh tay của hắn, lăm bầm mấy tiếng, con người trừng hắn: "Ai muốn về nhà với anh? Em muốn đi xem Tự Thủy, các người đều là cá mè một lứa, nói không chừng, một ngày nào đó, đem tiểu Tam, tiểu Tứ về nhà bức tử em——"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Liên Phụng Vũ

Ánh mắt Kỷ Gấm Sóc quét Ninh Tự Thủy bên cạnh, im lặng —— Nếu như Tiểu Ngư Nhi nhìn thấy, chẳng phải là mỗi đêm trời tối sẽ gặp ác mộng sao? Giờ tay túm lấy Tiểu Ngư Nhi, kéo ra khỏi nhà xác: "Ngoan ngoan về nhà với anh, không nên chọc anh tức giận!"

Tiểu Ngư Nhi còn muốn nói điều gì, lại bị Kỷ Gấm Sóc đem toàn bộ nuốt vào trong bụng. Nhét cô vào trong xe, hôn lên môi của cô, cô bé ngọc này chỉ nhìn thấy bề ngoài của Kỷ Trà Thần, nhưng không nhìn tới tim của hắn.

Kỷ Trà Thần không có cái gì khác thường về đến nhà, thấy Dương Lưu Vân vui trên ghế sa lon, buồn ngủ. Tiến lên lay tỉnh cô: "Tại sao không về phòng nghỉ ngơi?"

Dương Lưu Vân còn buồn ngủ, nhìn thấy Kỷ Trà Thần lộ ra nụ cười an tâm: "Rất cuộc anh đã trở về, em muốn chờ anh, không ngờ mình đã ngủ thiếp đi"

Kỷ Trà Thần sững sờ, trong đầu lại thoáng qua một ý niệm, trước kia Ninh Tự Thủy không phải cũng chờ mình đến khuya như thế ?

Dương Lưu Vân thấy hắn mất hồn, dịu dàng săn sóc, rồi lại cẩn thận hỏi "Thần, anh làm sao vậy? Nhìn có vẻ rất mệt mỏi"

Kỷ Trà Thần: "Em mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, sau này, 10 giờ anh còn chưa trở về cũng đừng chờ anh nữa".

"A. Vậy em nghỉ ngơi trước, anh cũng sớm nghỉ ngơi đi" Dương Lưu Vân khéo léo không hỏi nữa, để tránh bị Kỷ Trà Thần chán ghét.

Kỷ Trà Thần khề lên tiếng, ánh mắt đưa cô đến lầu hai, xoay người ngồi ở trên ghế sa lon, vẻ mặt có chút chán chường và buồn lòng. Đứng ở khúc quanh lầu hai, Dương Lưu Vân đem về mặt của hắn thu vào đáy mắt.

Buổi chiều nhìn thấy Đường Diệc Nghiêu vội vã vào thư phòng, cô liền suy đoán nhất định là có chuyện gì xảy ra, núp ở ngoài cửa nghe lén mới biết thì ra là Ninh Tự Thủy chết rồi. Biết rõ Thần sẽ đi nhìn cô, cho nên cô ta cố ý dùng nước canh nóng làm phỏng cánh tay của mình, còn cố ý lúc Thần chưa đến, trong nháy mắt cào nát da của mình, khiến cho thương thế trở nên nghiêm trọng hơn.

Cô biết Thần sẽ do dự, cũng biết anh Nghiêu sẽ mềm lòng, sẽ khuyên Thần đưa mình đi bệnh viện.

Quả nhiên, cuối cùng Thần vẫn lựa chọn cô, mà bỏ qua Ninh Tự Thủy.

Cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay mình, khoe môi đỏ thắm nâng lên nụ cười hà hà, trong ánh mắt không có một tia sạch sẽ trong suốt.

Ninh Tự Thủy, đừng trách tôi. Thần là của tôi, cho dù cô chết đi, tôi cũng sẽ không đem Thần cho cô!

Cho dù cô chết, tôi cũng sẽ không để cho Thần đi gặp cô. Tuyệt đối không chấp nhận !

Đài Bắc.

Trong biệt thự Lâm Hải xinh đẹp, có đầy đủ thiết bị chữa bệnh hiện đại nhất, gian phòng rộng rãi, sạch sẽ, trong phòng tràn đầy mùi hoa lài nhàn nhạt và mùi nước biển. Rèm cửa sổ bị gió biển cuốn lên, giống như tà váy của cô gái đang bay múa.

Người trên giường bệnh, bộ dáng an tĩnh khéo léo, không có bất kỳ phản ứng, dường như là một cô gái xinh đẹp đang ngủ.

Ngón tay người đàn ông vuốt ve gương mặt của cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Lỗ tai nghe có tiếng bước chân, lúc này mới nghiêng đầu mở miệng nói: "Sur phụ, ông nói cô ấy sẽ tỉnh không?"

Chiêm Dực Dương chỉ 40 tuổi, nhưng bề ngoài chỉ mới 30 tuổi, người mặc quần áo màu xám tro, ung dung lười biếng, tác phong mạnh mẽ, giữa hai lông mày không tranh việc đời, yên tĩnh và bình thản. Bẩm sinh có cảm giác thân thiết, làm cho người ta không sợ hãi ông ta.

"Nhất định sẽ." Người đàn ông nghiêng đầu nhìn ông ta, kinh ngạc: "Khẳng định như vậy?" Nàng bàn tay mềm mại khô gầy, nhẹ nắm trong tay, chân mày rũ xuống, giọng nói mát mẻ: "Nhưng —— Xem như tỉnh, cô ấy cũng không có biện pháp đối mặt với quá khứ. Cô ấy có thể tự sát lần thứ nhất, cũng có thể tự sát lần thứ hai, lần thứ ba, không phải lần nào cũng may mắn có chúng ta cứu cô ấy như vậy"

Chiêm Dực Dương cười chắc chắn, giọng lười biếng, nói: "Yên tâm, sur phụ sẽ cho cô ấy thân phận mới, một khởi đầu mới."

Con người của người đàn ông ngẩn ra, ánh mắt trở nên phức tạp, chân mày xinh đẹp như vẽ, cau lại. Hồi lâu, mới lẩm bẩm mở miệng: "Ông muốn triển khai kế hoạch JK với cô ấy sao? Nhưng như vậy được không? Không có sự đồng ý của cô ấy mà làm chuyện như vậy với cô ấy, có phải quá tàn nhẫn hay không?"

"Yên tâm, sur phụ sẽ trung cầu ý kiến của cô ấy mới có thể thi hành kế hoạch JK"

Tròng mắt của người đàn ông âm đạm, vẫn không lên tiếng.

Ánh mắt Chiêm Dực Dương quan sát nửa ngày, kể từ lúc Ninh Tự Thủy tới đây, mỗi ngày hắn đều canh giữ bên người Ninh Tự Thủy, vẻ mặt lo lắng, bộ dáng lo lắng trùng trùng. Ông ta là người từng trải, làm sao không hiểu ánh mắt ấy đại biểu cho cái gì.

Tự đánh giá nửa ngày, mới mở miệng: "Liên Phượng Vũ, con yêu cô ấy?"

Liên Phượng Vũ không mở miệng, thậm chí ngay cả tầm mắt cũng không nâng lên, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt gầy gò. Hồi lâu mới mở miệng: "Sur phụ, con có chút hối hận, ban đầu nghe theo lời ông, nếu chúng ta ra tay sớm một chút, có lẽ cô ấy cũng sẽ không bị thương nặng như vậy."

Môi mông của Chiêm Dực Dương kéo ra nụ cười vô vị: "Nếu ra tay quá sớm, khẳng định cô ấy không thấy rõ sự chênh lệch giữa thực tế và ảo tưởng, cô ấy cũng sẽ không hiểu rõ lòng người hiểm ác, vĩnh viễn ngây thơ như vậy, cuối cùng vẫn phải rơi vào kết quả như vậy."

"Nhưng lần này thật suýt chút nữa thì muốn mạng của cô ấy". Trong giọng nói lạnh nhạt có chút bận tâm và đau lòng, mấy ngày nay canh giữ bên cạnh, mặc dù hết sức giữ cho tâm mạch của cô không ngừng đập, nhưng cô chưa bao giờ tỉnh lại.

"Làm sao vậy? Con đã quên lời sur phụ nói rồi sao? Sur phụ thấy được tất cả mọi chuyện của cô ấy, nhưng không thấy được tương lai của cô ấy" Chiêm Dực Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn, cố gắng để cho hắn an tâm.

"Phượng Vũ, sur phụ chỉ có thể nhìn thấy một vài hình ảnh cô ấy chết trong phòng tắm, sau đó, sur phụ cũng không nhìn thấy gì nữa. Sur phụ muốn cho cô ấy thân phận mới, cuộc sống mới, nhưng lại không có biện pháp nhìn thấy tương lai của cô ấy. Về phần đoạn nghiệt duyên giữa cô ấy và người đàn ông kia, rốt cuộc phải dùng biện pháp gì để kết thúc, cũng không ai biết."

Liên Phượng Vũ ngẩng đầu, đôi mắt phượng ngắm nhìn ông ta, dường như đoán được tâm tư của ông ta. "Thực ra, ông muốn biết trên đời này có còn tình yêu chân thật hay không. Ông muốn biết Ninh Tự Thủy quên mất chuyện lúc trước, cô ấy có còn nhớ đến người đàn ông kia hay không? Có thể ở bên hắn nữa không, chờ thời cơ thích hợp, ông sẽ an bài cho bọn họ gặp mặt, phải không?"

Chiêm Dực Dương kéo môi cười một tiếng, nhún bả vai: "Phượng Vũ, con càng ngày càng thông minh."

Về mặt Liên Phượng Vũ sa sầm, đắp kín chắn cho cô, đứng lên nhìn thẳng vào ông ta, thận trọng hỏi "Sur phụ, ngoại trừ việc ông không thấy được tương lai của mình, sau đó không nhìn thấy được tương lai của Ninh Tự Thủy, rốt cuộc, những thứ khác ông đều có thể nhìn thấy. Vậy con thì sao?"

Về mặt Chiêm Dực Dương ngưng trọng, ánh mắt nghiêm túc, bất thành linh nhìn hắn: "Con chưa bao giờ hỏi đến tương lai của mình, hôm nay lại vì cô ấy, chủ động mở miệng. Không ngờ cô ấy ở trong lòng con quan trọng như vậy, vượt quá dự liệu của sur phụ"

"Không phải con muốn biết kết cục không thể, con chỉ muốn biết —— con và cô ấy, rốt cuộc có bao nhiêu duyên phận?" Trong con người của Liên Phượng Vũ có mấy phần cầu khẩn.

Chiêm Dực Dương bắt đầu đi than thở, lại một lần nữa vỗ bờ vai của hắn, giọng nói nặng nề: "Sur phụ chỉ có thể nói cho con biết, tương lai của con sẽ liên quan chặt chẽ với cô ấy"

Môi mỏng Liên Phượng Vũ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thờ phào nhẹ nhõm, vẻ mặt dường như thỏa mãn: "Như vậy là đủ rồi."

Xoay người ngồi xuống, tiếp tục nhìn Ninh Tự Thủy ——

Chiêm Dực Dương nhìn về mặt mê muội của hắn, bắt đầu đi lắc đầu, thật là khờ. Tại sao mình thu một đồ đệ ngu như vậy ? Buồn chết ông ta, biết rõ kết cục của hắn, lại không thể nói cho hắn biết, cũng không còn hơi sức thay đổi, bảo người làm sư phụ như ông ta, tại sao không bắt đầu đi, chưa xót trong lòng.

Chiêm Dực Dương, Áo thuật gia nổi tiếng trong và ngoài nước, ảo thuật của ông ta xuất thần nhập hóa, có thể biến mực nát thành thần kỳ, có vô số người ái mộ và người ủng hộ. Có không ít người có tiền đều mơ tưởng bỏ ra nhiều tiền mời ông ta biểu diễn ảo thuật, đáng tiếc, hàng năm ông ta chỉ biểu diễn một lần ảo thuật “vô tiền khoáng hậu”, hơn nữa tiết mục ảo thuật chưa bao giờ lặp lại lần nào. Vé vào cửa của ông ta ngàn vàng khó cầu, càng thêm có rất nhiều người muốn bắt ông ta làm thầy, đáng tiếc, ông ta không thu đồ đệ.

Chỉ có một đồ đệ duy nhất —— Liên Phượng Vũ. Hiếm có người biết.

Chiêm Dực Dương là nhân vật rất thần kỳ, ngoại trừ làm ảo thuật, ông ta còn có bí mật, chỉ có Liên Phượng Vũ mới biết —— Hễ mà ai từng có tiếp xúc tay chân với ông ta, ông ta đều có thể nhìn thấy được tương lai của người đó. Cuộc đời của bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì, ông ta đều có thể nhìn thấy trước.

Kế hoạch JK là ông ta nghiên cứu một loại thuốc nước, một khi người nào uống loại thuốc nước này, sẽ quên đi chuyện trong quá khứ, hơn nữa cả đời cũng không thể nhớ được nữa. Chẳng qua, quá trình nghiên cứu rất khó khăn, ông ta tốn 10 năm cũng chỉ nghiên cứu ra được một bình nhỏ, cho đến bây giờ chưa từng có người nếm thử.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy không kinh hãi nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, còn có một người đàn ông tặng cho mình sợi dây chuyền, không ngờ lại gặp mặt một lần nữa. Đối với việc mình chết đi sống lại cũng không có cảm giác vui sướng nào, cô tình nguyện mình đã chết.

A, thật buồn cười! Ngay cả chết, mình cũng không có quyền sao?

Tại sao bọn họ lại muốn cứu cô?

Hôn mê 10 tháng, tóc dài thành cỏ khô, cả người gầy như que củi, đầu óc trống rỗng giống như ngủ say một thế kỷ.

Những gì đã từng yêu, thù hận, bi thương, vui vẻ, cũng cách mình rất xa, tất cả tan thành mây khói, giống như là chuyện của đời trước, không liên quan đến mình.

Nhưng trong đầu chợt lóe lên hình ảnh thâm liệt, trái tim nhanh chóng nhảy lên, hận ý từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng xông tới.

"Tôi là Liên Phượng Vũ, đây là sư phụ của tôi, Chiêm Dực Dương, là chúng tôi cứu cô" Liên Phượng Vũ nở nụ cười lịch sự nho nhã, cố gắng làm cho cô có cảm giác thân thiết: "Còn nhớ tôi nói với cô không ? Một ngày nào đó tôi sẽ nói cho cô biết tên của tôi"

"Là hắn cứu cô, chẳng quan hệ tới tôi" Chiêm Dực Dương chỉ chỉ Liên Phượng Vũ, phui sạch quan hệ với mình.

Trông mặt Ninh Tự Thủy nhấp nháy, con ngươi tinh mịch không gọn sóng, trên mặt không lộ vẻ gì, giống như là một tượng gỗ tĩnh xảo. Thậm chí ngay cả lời nói cảm ơn, cũng không có, chỉ bước xuống giường, muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Chiêm Dực Dương

Ánh mắt khó hiểu của Liên Phượng Vũ nhìn lướt qua Chiêm Dực Dương, thấy ông ta không có phản ứng, lập tức chủ động nắm lấy cánh tay Ninh Tự Thủy, trong đôi mắt phượng tràn đầy ân cần, hỏi "Cô muốn đi đâu ?"

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, ánh mắt lạnh tanh nhìn thẳng hắn, vẫn không nói lời nào.

"Mặc dù nói thân thể của cô đã khỏe rồi, nhưng nơi này là Đài Bắc, cô chưa quen cuộc sống nơi đây, một mình muốn đi đâu? Sau này nên làm gì?"

Liên Phượng Vũ tỉ mỉ phân tích tình huống hiện tại cho cô, hi vọng cô có thể ở lại, như vậy mình cũng chăm sóc cho cô thật tốt. Nhưng mà Ninh Tự Thủy không nói lời nào, mở tay của hắn, xoay người muốn đi.

"Sư phụ." Liên Phượng Vũ không có biện pháp, kêu một tiếng.

Chiêm Dục Dương kéo kéo môi, chờ Ninh Tự Thủy đi tới cửa mới mở miệng nói: "Xem như bây giờ cô trở về, xem như cô muốn trả thù, cô có năng lực này sao?"

Bước chân của Ninh Tự Thủy lập tức dừng lại, mặc dù vẫn không nói chuyện, cũng không quay đầu lại.

Liên Phượng Vũ thấy cô dừng bước, mừng như điên, ánh mắt trông chờ sự phụ nói tiếp.

Hai chân thon dài của Chiêm Dục Dương bước đi tới phía sau lưng cô, giọng nghiêm túc nói: "Tôi có thể giúp cô quên hết chuyện lúc trước, cho cô thân phận và cuộc sống hoàn toàn mới, cũng có thể bảo đảm những thứ thương tổn trước kia, sau này cô sẽ đòi lại được. Cô có đồng ý ở lại hay không?"

Rõ ràng bóng lưng Ninh Tự Thủy ngẩn ra, chậm rãi xoay người, ánh mắt trống rỗng không ánh sáng, lông mi thật dài phủ mí mắt dưới tối tăm. Há miệng nhưng không phát ra được bất kỳ tiếng nào, lại cố gắng thử mấy lần, phát ra được mấy chữ: "Giúp tôi. . . . Trả thù!"

Đây là lần đầu tiên, gần mười một tháng tới nay cô mở miệng nói chuyện, thiếu chút nữa thì cô vĩnh viễn trở thành câm.

Chiêm Dục Dương lộ ra nụ cười, từ trong túi tiền móc ra một cái bình màu xanh lá cây đưa cho cô. Ninh Tự Thủy không có một giây suy tính, trực tiếp mở nắp, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Mùi vị tự nhiên không khác gì nước lọc cả.

Liên Phượng Vũ mở miệng cũng không kịp, đáng chết, hắn còn có lời chưa nói !

"Không sợ tôi độc chết cô sao?"

Về mặt Ninh Tự Thủy lạnh lùng, suy yếu, môi mím lại, khắc ra lời nói lạnh băng giống như về mặt: "Muốn tôi chết, cần gì phải cứu tôi ?"

Chỉ cần có thể trả thù bọn họ, dù sao chẳng nữa bắt cô làm cái gì cũng được

Cô muốn báo thù, cô phải báo thù cho người thân đã mất đi. Muốn cho Ký Trà Thần hối hận những chuyện đã từng làm đối với cô.

"Ha ha. Có ý tứ! Có ý tứ!" Chiêm Dục Dương không nhịn được cười to, lúc Ninh Tự Thủy đã bất tỉnh, đưa tay ôm lấy cô.

Mình thật không nhìn lầm người, trên người của cô gái này có cái gì đó đoán không ra, cho nên ông ta mới không thấy được tương lai của cô. Tương lai của cô có phải do chính cô nắm giữ trong tay hay không?

Liên Phượng Vũ ôm lấy Ninh Tự Thủy vào trong ngực của mình, giọng nói oán trách: "Sự phụ, con còn chưa nói cho cô ấy biết, đứa bé không chết, chỉ mất tích. Ông muốn làm nhanh như vậy để cho cô ấy quên chuyện lúc trước sao?"

"Ngu ngốc. Chưa từng nghe qua rèn sắt khi còn nóng à! Chuyện đứa bé về sau có duyên tự nhiên sẽ gặp nhau." Chiêm Dục Dương không đứng đắn nói.

Liên Phượng Vũ không lên tiếng, chỉ ôm cô nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp kín chăn. Chờ cô tỉnh lại, sẽ không còn nhớ những thứ khổ sở kia nữa. Lúc này cô uống xong nước thuốc mà không cần suy nghĩ, không cau mày, có thể thấy được, trong lòng của cô đã hoàn toàn chết đi.

Đối với quá khứ không lưu luyến bất cứ người nào mới có thể làm ra hành động cực tuyệt như thế, ngay cả một giây tự hỏi cũng không có.

Ninh Tự Thủy, cô yên tâm. Tương lai của cô do tôi bảo vệ, sẽ không bao giờ có người làm tổn thương cô nữa. Yên tâm ngủ đi!

"Tuyên bố ra bên ngoài, Chiêm Dục Dương ta thu nữ đồ đệ, thuận tiện giúp sự phụ hoàn lại cuộc biểu diễn vào 5 năm sau"

Ánh mắt Liên Phượng Vũ vô cùng quý dị nhìn ông ta: "Một năm sự phụ mới biểu diễn một lần, đẩy xuống 5 năm, ông điên rồi sao? Cho dù muốn huấn luyện Ninh Tự Thủy, ông cũng không cần thiết làm như vậy."

Chiêm Dục Dương nhếch miệng cười thần bí: "Chuyện này con cũng đừng quản, sự phụ có dụng ý của mình"

Liên Phượng Vũ im lặng, gật đầu. Về sau Ninh Tự Thủy là sự muội của hắn, hắn và sự phụ cũng sẽ chăm sóc cô thật tốt. Về phần đứa bé kia, hắn cũng từng cố gắng tìm nửa năm, nhưng không có bất kỳ tin tức nào, cũng không có manh mối.

Đứa bé kia và y tá, giống như cùng một lúc bốc hơi, sống hay chết, không thể nào biết được.

Dương Lưu Vân cảm tờ báo, không khỏi nhíu mày, kinh ngạc không nhận được đọc lên miệng: "Chiêm Dục Dương lại thu nhận một nữ đồ đệ?"

Ký Trà Thần bị tiếng của cô cắt đứt dòng suy nghĩ, ánh mắt từ trên tài liệu dời đi: "Thế nào?"

Dương Lưu Vân cảm tờ báo ngồi vào bên cạnh hắn, thân mật rúc vào bên cạnh hắn, chỉ vào tựa đề lớn nói: "Anh xem, Chiêm Dục Dương lại thu nữ đồ đệ."

"Chiêm Dục Dương?" Mối mống lặp lại một lần: "Là ảo thuật gia sao?"

"Không phải ảo thuật, là thần kỳ Ảo thuật gia. Ông ta không thu đồ đệ, chỉ có một phụ tá đi theo bên người. Ở nước ngoài em đã từng xem ông ta biểu diễn một lần, thật rất thần kỳ, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Trước đây, em bỏ ra rất nhiều tâm tư muốn ông ta thu em làm đồ đệ, đáng tiếc ông ta không chịu gặp mặt em một lần nào"

Dương Lưu Vân buồn bực bĩu môi chu miệng, tức giận giống như con ếch, trong mắt lại xẹt qua một tia ghen tỵ. Ghen tỵ với cô gái có thể được Chiêm Dục Dương thu làm đồ đệ !

Kỷ Trà Thần xem thường, tất cả trò ảo thuật đều là gạt người, đều là giả tạo, cũng chỉ có thể lừa gạt mấy cô gái nhỏ. Ngón tay chỉ vào môi của cô nói: "Không có gì hay để học, nếu em thích, cùng lắm, lúc hôn lễ mời ông ta tới đây đặc biệt biểu diễn cho em một lần"

"Không thể nào. Chiêm Dục Dương một năm chỉ biểu diễn một lần, hơn nữa địa điểm cũng không giống nhau. Huống chi. Ở trong này viết, trong vòng năm năm sẽ không có bất kỳ buổi biểu diễn nào nữa, chỉ chuyên tâm dạy đồ đệ." Ngón tay chỉ vào dòng chữ trên tờ báo nói rõ, buồn bực muốn chết.

Kỷ Trà Thần cảm lấy tay cô, mím môi nói: "Yên tâm, không có chuyện gì anh không làm được".

Dương Lưu Vân không sao cả nhún vai, không ôm hy vọng quá lớn. Thần quyền thế và tài lực đều không là vấn đề, vấn đề là Chiêm Dục Dương hành tung quỷ dị, từ trước đến giờ không có ai tìm được ông ta, trừ phi ông ta muốn xuất hiện, nếu không, xem như tìm long trời lở đất cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của ông ta.

Kỷ Trà Thần giao nhiệm vụ này cho Đường Diệc Nghiêu, Đường Diệc Nghiêu cũng không dám từ chối, lại nhiều lần bay đi Đài Bắc, nhưng ngay cả bóng dáng Chiêm Dục Dương cũng không tìm được, nhiều lần phí công vô ích, thật ra làm cho Kỷ Trà Thần có chút hứng thú.

Rốt cuộc là một người như thế nào, có thể dùng ảo thuật nắm giữ trái tim của nhiều người như vậy? Làm thế nào che giấu hành tung của mình tốt như vậy?

Sau khi truy tìm thật lâu, vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Mỗi lần Chiêm Dục Dương biểu diễn, mỗi lần đều xuất hiện trên khán đài khác nhau, đạo cụ do ông ta chuẩn bị, khi đến lúc, ông ta sẽ xuất hiện ở hiện trường đầy ngạc nhiên, bất ngờ, sau đó biến mất ngoài dự đoán. Không có bất kỳ điện thoại liên lạc, đều dùng là hộp thư tạm thời, mỗi một lần sẽ thay đổi.

Về phần thù lao mỗi lần biến diễn sẽ chuyển tiền vào tài khoản được chỉ định, 20 ngày sau, trong cùng một lúc, 20 quốc gia trên toàn thế giới, dùng cách thức khác nhau để rút tiền ra.

Tóm lại, Chiêm Dục Dương chính là một người thần bí, không người nào có thể tìm được, cũng không có ai hiểu rõ.

Gần đây, Dương Lưu Vân thích xem thiết kế áo cưới ở trên mạng, mỗi lần thấy thích sẽ hỏi ý kiến của Kỷ Trà Thần, thực tế là nhắc nhở Kỷ Trà Thần, hôn lễ của bọn họ cũng đã đến. Nhưng Kỷ Trà Thần vẫn luôn không có động tĩnh, cô bắt đầu có chút lo sợ, có phải Kỷ Trà Thần đã hối hận rồi không? Có phải muốn từ chối kết hôn hay không?

Không thể, không thể đợi thêm nữa.

Từ trong bồn tắm đi ra, cả người trần trụi đứng trước gương, thường thức vóc người uyển chuyển của mình. Có lẽ có lỗi, da thịt trắng nõn sạch sẽ, quả thật có thể nói là hoàn mỹ, ngay cả Đường Diệc Nghiêu gần đây nhìn vóc người của mình, ánh mắt cũng càng ngày càng nóng bỏng rồi, nhưng Kỷ Trà Thần trước sau đối với cô vẫn không có phản ứng. Trong thời gian một năm này, cử chỉ thân mật của Kỷ Trà Thần đối với cô ta vĩnh viễn dừng lại ở hôn lên trán, ôm cổ mức độ, mặc kệ cô ta cố ý hay vô ý ở trước mặt hân lộ ra xích lỏm, đáy mắt hân cũng không có nửa điểm dục vọng, điều này làm cho Dương Lưu Vân rất tức giận.

Thắm nước, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua mình trong gương, trông mắt từ từ tối tăm "Không được, mình không thể để bị từ chối kết hôn, tuyệt đối không thể".

Mặt vào quần lót bằng ren màu đen hấp dẫn mà mình đã sớm mua, khoác áo ngủ sa mỏng màu đen, bên eo sợi dây đai buông lỏng, cột thành nơ con bướm, trước ngực vừa khéo là lớp tơ thêu hoa, trên gò bồng đào rải rác các hạt, như ẩn như hiện rất xinh đẹp, hấp dẫn chết người.

Không tin như vậy, Thần cũng không có phản ứng, trừ phi hân bị rối loạn chức năng tình dục.

Dương Lưu Vân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Kỷ Trà Thần, đèn treo không có mở, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt nơi đầu giường, làm cho cả gian phòng rơi vào tĩnh mịch.

Kỷ Trà Thần nằm trên giường, cau mày, trên trán ướt đẫm mồ hôi, vẻ mặt dường như rất khổ sở.

Dương Lưu Vân đứng ở bên giường, ánh mắt không khỏi xẹt qua một tia nghi ngờ. Rốt cuộc Thần mơ thấy cái gì? Lại có thể lộ ra vẻ mặt bất lực, khổ sở như vậy ?

Vươn tay ra, dùng khăn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của hân, trên mặt, trên cổ. Đầu ngón tay dọc theo đường cong của hân nhẹ nhàng dờn xuống, mãi cho đến lồng ngực rắn chắc của hân. Đầu không nhìn được tựa vào trong ngực của hân, tai nghe tiếng tim của hân đập mạnh mẽ, rốt cuộc cảm nhận nhiệt độ rất chân thật của Thần.

Khóe miệng hiện lên ý cười nhợt nhạt, ngón tay như có như không ở trước ngực hắn về các vòng tròn, cổ ý trên choker đục vọng của hắn

Biết rõ mình quá mức chủ động sẽ làm Thần không thích, nhưng mình là vợ chưa cưới của Thần, cùng hắn lên giường ân ái là chuyện chính đáng, không có gì xấu hổ. Cô cũng không muốn Thần nhìn quá cực khổ!

Bộ ngực mềm mại chống lên cơ ngực cường tráng của hắn, da thịt hai người thân mật dán vào nhau, hơi thở bên trong căn phòng nhất thời mập mờ.

Kỷ Trà Thần chợt mở mắt, ánh mắt lạnh lùng vô tình, nhanh chóng nắm chặt cổ tay Dương Lưu Vân, hung hăng vung cô ta xuống sàn.

Dương Lưu Vân đau nhứt mảy, ngồi dưới sàn, lần đầu tiên đối với Kỷ Trà Thần gào to: "Thần, anh làm gì vậy ?"

Mình chủ động đưa tới cửa, hắn chẳng những không có phản ứng, còn quăng cô ta xuống giường, đây quả thực là sỉ nhục. Không có một cô gái nào có thể chịu được bị chính chồng chưa cưới của mình quăng xuống giường mà không tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Ánh mắt băng lãnh của Kỷ Trà Thần nhìn lướt qua người ả, thấy ả đang mặc áo ngủ rất gợi tình, trong lòng đã hiểu vài phần. Xuống giường nâng ả dậy, con người thâm trầm tịch mịch không thấy đáy, đối mặt với hình ảnh ướt át như thế, ánh mắt không một tia gọn sóng.

"Đêm nay sao lại không nghỉ ngơi?"

Thấy hắn vẫn giữ lễ đối xử như cũ, trong lòng Dương Lưu Vân dù cực kì tức giận nhưng cũng không tiện phát tác, dù sao cũng là ả nửa đêm canh ba đến phòng của hắn, còn nằm ở trên người của hắn, về tình về lý, không hợp.

Kim nén cảm xúc trong lòng, ngẩng đầu nở nụ cười ưu nhã: "Em cho rằng người còn chưa ngủ, đem ly trà sâm tới cho anh. Không ngờ anh ngủ rồi, trong lúc nhất thời. Trong lúc nhất thời."

Khuôn mặt hồng hồng, chưa nói hết, thẹn thùng núp ở trong ngực của hắn. Ý tứ không nói cũng biết.

Ánh mắt lạnh lùng gọn sóng không kinh hãi nhìn qua chén trà sâm đã lạnh kia, nắm lấy cánh tay ả, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Ngoan, đã muộn rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu không ngày mai lại có Gấu mèo xuất hiện trong nhà."

"Ừ." Ánh mắt Dương Lưu Vân từ từ âm trầm, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn không hiểu, sau mấy giây mới xoay người rời khỏi phòng hắn.

Kỷ Trà Thần uyển chuyển cự tuyệt, giống như là một cái tát hung hăng tát mạnh lên mặt ả, gương mặt đau rát. Con người băng lãnh không có phản ứng gì, giống như nhục nhả ả. Cũng đã chủ động đưa tới cửa, lại bị đuổi về phòng của mình. Người ta từ trước đến giờ cũng không để ý, có vẻ như ả càng mất mặt lại tự mình đa tình.

Tay nắm thật chặt, tức giận trong lòng cũng không nhẫn nại được nữa, vừa mới trở về phòng của ả, điện cuồng, mắt không chế đem tất cả đồ đạc trên bàn trang điểm ném hết xuống đất, vỡ vụn. Dưới ánh đèn, khuôn mặt trái xoan mềm mại đã dữ tợn đến đáng sợ, không còn dịu dàng nữa.

"Tại sao? Tại sao anh đối với em như vậy? Kỷ Trà Thần, em là vợ củ anh mà!"

(Con khốn này! Hết thuốc chữa nó!)

Đầu ngón tay thật sâu bấm vào lòng bàn tay, đau đớn lan tràn đến đại não, làm thế nào cũng không ngừng được tức giận trong lòng. Một năm rồi, ban đầu nói sau một năm thì cử hành hôn lễ. Hiện tại hắn là đối ý rồi sao?

Tại sao có thể?

Đường Diệc Nghiêu nghe được tiếng động trên lầu trong lòng không yên chạy lên, tới nơi đã thấy Dương Lưu Vân ngồi trên mặt đất, xung quanh một mảnh hỗn độn. Trên người ả mặc áo ngủ hấp dẫn, da thịt trắng nõn cùng vóc người uyển chuyển như ẩn như hiện, tóc dài buông xõa ra sau lưng, ở dưới ánh đèn vô cùng yêu mỵ.

Yết gầu nóng lên, thật vất vả mới khắc chế được rung động trong lòng, Đường Diệc Nghiêu lúc này mới đi tới bên cạnh ả, quan tâm hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Nghe được tiếng trên đỉnh đầu, Dương Lưu Vân thu hồi vẻ mặt tức giận, ngược lại lập tức nhào vào ngực hắn, nước mắt nhanh chóng như hạt châu bị

dứt dây roi xuống, ghen ngào: "Anh Diệc Nghiêu."

Đường Diệc Nghiêu ngẩn ra, thân thể mềm mại của ả dán chặt lấy hắn thật tốt đẹp làm sao, dục vọng của hắn xúc động, rục rịch ngóc đầu dậy. Nước mắt của ả thấm ướt áo sơ mi của hắn, chất lỏng thấm qua da thịt hình như muốn chảy vào trong thân thể hòa cùng máu.

Đôi tay cứng đờ giữa không trung nửa ngày, vẫn không ngăn được ả nhu nhược rơi vào hắn, nhẹ nhàng ôm ả vào ngực, vỗ nhẹ sau lưng ả. Cử động này lại khiến ả khóc càng thêm đau lòng, hoa lệ đầm mưa, không cầm được nước nở.

"Đừng khóc, Lưu Vân ngoan." Đường Diệc Nghiêu nâng mặt ả lên, ngắm nhìn nước mắt lưng tròng, bởi vì khóc quá nhiều, thờ hồng hộc, gương mặt ửng đỏ, bầu ngực phập phồng, khiến hai khối tuyết cầu kia cũng lên xuống theo.

"Anh Diệc Nghiêu." Đôi tay mềm mại như không xương của Dương Lưu Vân níu chặt lấy áo sơ mi của hắn, như là người chết đuối, mà Đường Diệc Nghiêu là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của ả, dĩ nhiên là nắm thật chặt.

Tiếng kêu mềm mại nhũn ra, câu hồn phách người khác, cảnh xuân để cho hắn nhìn không sót một cái gì, môi đỏ mọng khẽ cong lên, kiêu diễm ướt át, giống như đang mời hắn thưởng thức.

Dương Lưu Vân nén hô hấp đợi. Dục vọng trong Đường Diệc Nghiêu bùng phát, bờ môi đỏ thắm, trần trụi, nóng bỏng.

Đường Diệc Nghiêu không hề báo trước nhưng lại trong dự liệu của ả, môi mọng mềm mại nhẹ nhàng hôn lên hai gò má ướt nước mắt của ả, liếm láp chút xù da thịt, đầu lưỡi lướt qua cánh mũi ả, phía dưới chính là miệng nhỏ hương thuần của ả.

Chỉ là đau lòng muốn hôn khô nước mắt của ả mà thôi, thật không nghĩ đến dục vọng của hắn đối với ả còn mãnh liệt hơn so với tưởng tượng, hai tay nâng mặt ả lên, môi khẽ dôi đi, cuối cùng nhắm ngay môi ả hung hăng hôn lên.

Ban đầu đầu lưỡi chỉ là nhẹ nhàng liếm láp cánh môi ả, giống như vuốt ve, sau một lúc lâu, lướt qua như vậy chưa đủ, đầu lưỡi to gan thâm nhập sâu vào khoang miệng ả.

Dương Lưu Vân bắt đầu có chút kháng cự, nhưng lại không có cự tuyệt, cũng không khép chặt hàm răng. . . Điểm này khiến hắn càng thêm kích động, kích thích ham muốn giữ lấy của hắn.

Đầu lưỡi hắn tùy ý dạo chơi, liếm láp từng điểm mẫn cảm của ả, bắt được đầu lưỡi ả thì quán lấy thật chặt, bú, liều chết triền miên, không chịu buông ra.

Màn hôn triền miên kịch liệt, không còn kịp nuốt vào nên chất mật chảy dọc theo khóe miệng rơi xuống, xa hoa mà diễm lệ.

Dương Lưu Vân nhắm mắt lại, đắm chìm trong nụ hôn của hắn, trong đầu hiện lên hình ảnh ả ta cùng Kỳ Trà Thần hôn nha.

Là Kỳ Trà Thần đang hôn ả. Môi của ả, hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhẹ nhàng rên rỉ những tiếng yêu kiều, mềm mại, đùa bỡn tiếng lòng của hắn.

Bóng đêm mê ly, phương hướng không rõ, cảnh sắc mê người, làm say lòng người ý thức không còn minh mẫn.

Ý chí của con người có tốt tới đâu, đứng trước mặt người mình yêu, cũng mềm yếu vô năng, không có chút năng lực chống cự nào. Bàn tay nóng bỏng, vuốt ve chỗ mà chính hắn không dám mơ tới, mềm mại, tròn trịa trong lòng bàn tay hắn, khác thường mà kích thích xúc giác, khiến Đường Diệc Nghiêu gần như muốn phát điên.

Ả đáng chết lại tốt đẹp như thế.

Hắn đã bảo vệ ả nhiều năm như vậy. Lưu Vân là của hắn. người hắn yêu nhiều năm như vậy, chuyện của ả đương nhiên là chuyện của hắn!

Hung hăng đoạt lấy ả! Cái ý niệm này vẫn quanh quẩn trong đầu Đường Diệc Nghiêu, động tác cũng càng thêm nóng bỏng cùng hung mãnh. Đầu ngón tay dọc theo bờ eo của ả chậm rãi đi xuống, trên đùi, hắn không ngừng vẽ vòng vòng trên đùi ả, trêu chọc ham muốn của ả.

Dương Lưu Vân chỉ cảm giác thân thể mình càng ngày càng nóng, nóng bỏng không chịu khống chế của ả, bàn tay của hắn giống như có một loại ma lực, để ả mất đi chính mình, còn có một loại ham muốn, rên rỉ kích động.

"Ừm." Cảm thấy phía trước có dị vật thẳng lên, chống đỡ bên ngoài ả, lập tức khiến cho ý thức ả tỉnh táo lại. Con người mờ ra, hoảng sợ nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt.

Không phải Kỳ Trà Thần!

Là Đường Diệc Nghiêu! Hắn đè trên người ả!

Ả rốt cuộc đang làm gì? Thần trí Dương Lưu Vân lập tức trở, tay chống trước ngực hắn, liều mạng khép hai chân của mình lại, kháng cự xâm nhập của hắn. Khó nhọc nói: "Anh Diệc Nghiêu. Anh muốn làm gì? Buông em ra."

Lý trí Đường Diệc Nghiêu gần như bị đốt sạch, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm ả, bên tai không nghe được tiếng của ả, hắn bắt lấy hai tay ả, trực tiếp ấn ả nằm trên đất, thân thể nặng nề đè trên người ả.

Hôn. Long trời nở đất!

"Đừng. Đừng. Anh Diệc Nghiêu. Buông em ra."

Dương Lư Vân giật mình, rớt cuộc ý thức được chuyện đã vượt qua phạm vi khống chế của ả. Vốn chỉ là muốn thử xem dụ hoặc của ả đối với đàn ông có bao nhiêu, lại không nghĩ rằng khiến Đường Diệc Nghiêu không cách nào khắc chế. . .

Chơi với lửa có ngày bị thiêu cháy.

"Em là của anh. Lư Vân, em là của anh."

Đường Diệc Nghiêu giơ tay ra, dễ dàng xé được áo ngủ của ả, để da thịt ả lộ trong không khí, hơi lạnh nhanh chóng khiến viên thịt dựng lên. Khối cầu trắng như tuyết trong không khí, hai viên thịt màu tím, mỹ lệ, tràn đầy hấp dẫn.

Bình thân thẳng xuống dưới bụng, quần lót ren đã ướt.

Con người càng thêm nóng bỏng, ánh mắt hấn đỏ lên giống như đã thu mất hết lý trí.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp chỗ thần bí, cúi đầu mút cổ ả, trên làn da trắng nõn xuất hiện những dấu vết ứ đọng mập mờ.

Dương Lư Vân không còn hơi sức đẩy hấn ra, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, xấu hổ nhất chính là cơ thể ả bị hấn trêu chọc lại có phản ứng. Không nên ả, không nên.

Nước mắt dọc theo khóe mi chậm rãi rơi xuống, xẹt qua khóe miệng đau khổ chậm rãi lan tỏa ở trong lòng. Đôi tay cũng không có phản kháng, giọng nói khan khan vang vọng trong đêm: "Em sẽ hận anh. Hận anh cả đời."

Miệng nếm được mùi vị khổ sở, hai tai từ từ nghe rõ, một giây sau Đường Diệc Nghiêu dừng hành động, ánh mắt kích tình, nóng bỏng rút đi, lý trí đổ về, nhìn người bên dưới mình, lấy nước mắt rửa mặt, áo ngủ bị xé rách ném qua một bên.

Trời ạ! !

Hấn rớt cuộc đang làm gì? Hấn đối với ả rớt cuộc đã làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, áy náy nhanh chóng chạy qua, hấn cũng gần như không dám nhìn thẳng ả. Nhẹ nhàng ôm lấy ả, xoay người đặt lên giường, đắp chăn. Quý gối bên giường, trên mặt toàn bộ đều là hồi hận.

Tầm mắt Dương Lư Vân mơ hồ nhìn hấn cũng không biết phải làm sao, nhưng vì để cho hấn đối với ả càng thêm áy náy, nước mắt không có ngừng, ngược lại chảy càng thêm mãnh liệt.

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. Lư Vân, anh không cố ý tổn thương em, chỉ là không khắc chế nổi mình. Thật xin lỗi." Đường Diệc Nghiêu áy náy muốn tự tử.

Thiếu chút nữa, hấn đã phá hủy Lư Vân. Cô là vợ của Kỳ thiếu gia, hấn tại sao có thể đối với cô có.

Ánh mắt Dương Lư Vân thất thần, trống rỗng, tĩnh mịch, chậm rãi nhắm mắt, không hề nhìn hấn lấy một cái. Lông mi dính nước mắt, được phác họa dưới ánh đèn, môi đỏ mọng hơi mở, nặn ra hai chữ: "Đi ra ngoài."

Đường Diệc Nghiêu biết giờ phút này nói gì đều vô dụng, là hấn làm sai. Nhẹ nhàng đắp chăn cho ả, nhẹ giọng nói: "Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, anh Diệc Nghiêu sai rồi, sau này sẽ không còn như vậy. Tha thứ anh, được không?"

Ánh mắt thâm tình quyến luyến nhìn dung nhan tái nhợt, ngón tay muốn vuốt ve da thịt của ả, lại cứng ngắt giữa khoảng không, hồi lâu cũng không đặt xuống, rút tay trở về, xoay người rời phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107

Nghe được tiếng khép cửa nhẹ nhàng, Dương Lư Vân lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, đau lòng vừa rồi hoàn toàn không thấy. Đôi tay nắm thật chặt, đáy mắt vô cùng không hiểu cùng tức giận, tức giận không phải là hành động xúc phạm của Đường Diệc Nghiêu, mà là ——

Đường Diệc Nghiêu nhìn thấy ả bản thân hấn cũng mất khống chế, tại sao Thần không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ là bởi vì Thần không thương ả sao?

Cái ý niệm này mới thoáng qua trong đầu thì ả bỗng chốc giật mình. Trong lòng càng thêm khủng hoảng, sẽ không. Thần chắc chắn yêu ả. Đã một năm rồi, coi như Thần có yêu Ninh Tự Thủy đến mấy cũng quên rồi. ả hạ bên người hấn là ả cơ mà, Thần có yêu cũng là ả, nếu không sao còn muốn kết hôn?

Thần là người yêu của ả, Thần là của ả. Ôm tin tưởng này, chậm rãi hạ tầm mắt xuống, trước mắt lâm vào một vùng tăm tối cùng tĩnh mịch.

Có người ngủ, cũng có người mất ngủ.

Ví dụ như Đường Diệc Nghiêu giờ phút này ngồi ở quầy rượu hết một ly lại rót một ly tự mình uống, khiến chất lỏng lạnh lẽo tưới tắm tà niệm của hấn. Đáy mắt khô sớ chợt lóe lên, trong lòng giãy giụa mâu thuẫn.

Tôi nay hấn suýt chút nữa thì muốn Lưu Vân. Suýt chút nữa thì muốn phụ nữ của Kỷ thiếu gia.

Một năm này nhìn Dương Lưu Vân cùng Kỷ thiếu gia ra vào một đôi, nhìn ánh mắt Lưu Vân dõi theo Kỷ thiếu gia, chưa bao giờ dừng qua trên người hấn. Nhưng Kỷ thiếu gia thì sao? Trong ánh mắt của hấn không nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Kể từ khi người phụ nữ kia chết đi, trong đôi mắt Kỷ thiếu gia chỉ còn toàn lạnh lẽo.

Biết rõ hấn là vì trách nhiệm mới cùng Lưu Vân kết hôn, lại không biện pháp nói rõ chân tướng cho Lưu Vân, bởi vì không nỡ nhìn ả đau lòng, không nỡ để ả phải chịu khổ sở.

Lưu Vân, em biết không biết, ở trên thế giới này người duy nhất yêu em, đau lòng cho em, chỉ có anh.

Ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, rượu còn lạnh lẽo khiến hấn càng thêm khổ sở.

Tình cảm này, cuối cùng thành ba vòng xoáy, mà chính hấn một người đứng xem lại bị vùi lấp ngày càng sâu.

Kỷ Trà Thần không biết lần thứ bao nhiêu từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, người đầy mồ hôi, không thể tiếp tục ngủ. Áo ngủ tơi tằm màu xám tro trên người, mềm nhẵn sáng bóng. Trong đêm tối, chậm rãi bước từng bước, từ từ đẩy cửa phòng ra, không bật đèn, ngồi ở trước bàn trang điểm.

Ninh Tự Thủy đã chết một năm rồi, mà hấn thì đêm đêm đều giật mình trong cơn ác mộng. Trong mộng, Ninh Tự Thủy cả người đầy máu ôm đứa trẻ đòi hấn nợ máu trả bằng máu.

Bắt đầu là hấn khinh thường, là tức giận, một người phụ nữ phản bội hấn làm sao còn nhớ lại. Nhưng thời gian càng lâu dài, tim hấn liền đau đớn, cơ rút như muốn chết đi. Không nhìn thấy cô cười, cô khóc, người không thấy hơi thở của cô, cảm giác sinh hoạt hàng ngày của hấn thiếu đi cái gì đó, rồi lại không rõ ràng.

Chỉ cảm thấy sinh mạng, càng ngày càng yếu ớt đi, không còn hơi sức, cái thế giới này đối với hấn hình như không có chút ý nghĩa nào.

Chút tâm tư của Dương Lưu Vân kia, hấn làm sao lại không biết? Nhưng mỗi lần chỉ là ôm ả, thân thể của hấn đã cảm thấy chán ghét, thậm chí ngay cả hôn ả dục vọng của hấn cũng không có. Hy vọng trong ánh mắt của ả, miễn cưỡng qua loa hôn lên trán ả, đã là cực hạn của hấn.

Hấn không thích trên người ả có mùi nước hoa, mà Dương Lưu Vân lại thích nhất nước hoa, thích thử các loại nước hoa khác nhau; hấn vô cùng chán ghét cái loại mùi vị xa xỉ đó, lại càng ngày càng nhớ mùi vị của Ninh Tự Thủy, trên người của cô luôn có một mùi thơm nhàn nhạt, không gay mũi, không hoa lệ, lại làm cho người ta rất thoải mái, rất an tâm. Thế nhưng hấn lại chưa bao giờ biết, là cô dùng loại nước hoa nào.

Hấn cũng biết Dương Lưu Vân mong đợi hôn lễ có thể sớm cử hành, nhưng trong lòng lại càng ngày càng bài xích cuộc hôn lễ này, không biết vì sao, hấn chán hôn nhân bị ràng buộc. Trong ngăn kéo đặt tờ thỏa thuận ly hôn mà hấn dùng đứa bé để ép buộc Ninh Tự Thủy, tờ giấy màu trắng bên trên có máu và nước mắt, hấn mâu thuẫn thật lâu, cuối cùng cũng không đưa đơn ly hôn này cho luật sư.

Trong tiềm thức, Ninh Tự Thủy vẫn thuộc về hấn.

Cho dù chết, cô vẫn là của hấn!

Ánh trăng sáng trên cao, ánh sáng chiếu khắp lên người hấn, tràn ngập cô tịch cùng đau thương; trong gương vẽ mặt hấn vô cùng căng thẳng, rốt cuộc có thể hơi lơ lửng, đôi tay khoanh trên bàn trang điểm, lần đầu tiên ngủ an ổn như thế. Dưới cánh mũi người được hơi thở nhàn nhạt, rất quen thuộc, cũng rất an tâm, không có cảm giác bị áp bức, không có ồn ào.

Một đêm này, hấn cuối cùng cũng không gặp ác mộng nữa, gương mặt đầy máu tươi dử tợn của Ninh Tự Thủy cũng không xuất hiện.

Sáng sớm, Dương Lưu Vân xuống lầu, thấy Kỷ Trà Thần cùng Đường Diệc Nghiêu chuẩn bị ra cửa, tiến lên phía trước nói: "Thần, các anh phải ra ngoài

sao?"

Kỷ Trà Thần gật đầu đáp một tiếng, mà Đường Diệc Nghiêu chỉ gật đầu, ánh mắt chột dạ lảng tránh ả.

"Vậy hai người phải chú ý an toàn, trở về sớm chút." Giọng nói Dương Lư Vân khéo léo.

"Tôi sẽ về trễ, đừng đợi cửa, đi ngủ sớm một chút."

Dương Lư Vân gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, xoay ánh mắt rơi vào công cụ quét dọn của Bạch Kỳ, không hiểu hỏi: "Bạch Kỳ, cô làm gì đó?"

"Thiếu gia căn dặn tôi quét dọn phòng ngủ cũ." Bạch Kỳ cung kính đáp lời.

Phòng ngủ trước kia? Chẳng phải là phòng của của hấn cùng với Ninh Tự Thủy đã ở qua hay sao?

Thấy ả không có đáp lại, Bạch Kỳ tiếp tục nói: "Tiểu thư không có căn dặn khác, tôi đi trước."

Dương Lư Vân phục hồi tinh thần lại, gật đầu: "Cô đi đi." Nhìn bóng lưng Bạch Kỳ, cắn môi dưới, dùng sức muốn cắn nát da thịt.

Chẳng lẽ hấn không chịu cử hành hôn lễ nguyên nhân thật sự là bởi vì Ninh Tự Thủy.

Không thể!

Gân xanh khắp nơi hiện ra, đáy mắt tất cả đều là phẫn hận. Ninh Tự Thủy, cô đã chết, cô sẽ không thể tranh giành Thần cùng tôi. Sống, cô không đấu lại tôi, chết, càng không thể nào!

Dương Lư Vân xoay người trở về phòng, từ trong ngăn kéo tìm ra một bình màu tím, là lúc ở nước ngoài người khác đưa cho ả. Chỉ cần cho cái này vào trong đồ uống, mặc kệ người nào uống, cũng không thể khác chế nổi bản thân.

Có thể lấy được Thần, sử dụng một chút xúi thủ đoạn thì có gì đáng kể chứ.

.

Tòa nhà nguy nga đồ sộ từng ngon từng ngon đèn dần tắt, cuối cùng chỉ còn lại ánh đèn ở phòng làm việc lầu cao nhất, ở trong bóng tối vô cùng cô tịch.

Kỷ Trà Thần dựa vào ghế, ngón tay xoa mi tâm, ánh mắt quét đồng hồ chỉ mười hai giờ, đã khuya rồi. Thật ra thì, công ty cũng không có bận rộn như vậy, nhưng hấn thể nào cũng không muốn trở về sớm như vậy, cái nhà kia vốn mất đi âm áp, giờ phút này chỉ là lạnh lẽo trống rỗng. Mặc dù có Dương Lư Vân hàng đêm đợi hấn trở về, có ả dịu dàng săn sóc, nhưng những thứ này không thể lấp đầy cô đơn trống rỗng trong lòng hấn.

Theo bản năng chán ghét tòa nhà trống không ấy, cũng không biết là bởi vì Ninh Tự Thủy hay là Dương Lư Vân, ý chí không rõ, đầu óc rối loạn.

Thùng thùng ——

Đường Diệc Nghiêu đi tới, thấy bộ dáng mất hồn của hấn, mở miệng nói: "Kỷ thiếu gia, đã muộn rồi, còn không chuẩn bị trở về sao?"

Kỷ Trà Thần ngẩng đầu, con ngươi âm lệ xẹt qua hấn, trầm mặc mười mấy giây, gật đầu. Đứng dậy, cầm quần áo lên nói: "Đi thôi."

Hai người về đến nhà, Dương Lư Vân vẫn không ngoại lệ đang chờ bọn hấn.

Kỷ Trà Thần để quần áo xuống, dặt tay của ả nói: "Không phải anh đã nói em đừng chờ sao?"

Dương Lư Vân dí dôm le lưỡi một cái, không thèm để ý bộ dáng, săn sóc coi cả vạt cho hấn. "Em không ngủ được nha, đúng rồi, em có làm bữa ăn khuya cho hai người. Anh Diệc Nghiêu, anh cũng có phần nha."

Đường Diệc Nghiêu có chút thụ sủng nhược kinh, khách khí nói: "Tôi cũng có sao? Cảm ơn tiểu thư."

"Không khách khí." Dương Lư Vân đi phòng bếp bung tới hai chén nước canh, đặt ở trước mặt bọn họ, cố ý đem một chén đặt trước mặt Kỷ Trà Thần. "Các anh ngày ngày bận rộn như vậy, công việc khổ cực như vậy, phải chú ý thân thể nha." Kỷ Trà Thần gật đầu, vỗ vỗ bả vai của cô: "Vất vả cho em rồi, sớm nghỉ ngơi một chút."

Gò má mềm mại của Dương Lư Vân bởi vì hấn quan tâm như vậy mà có chút đỏ, dịu ngoan gật đầu: "Vậy các anh cũng mau ăn chút gì, sớm nghỉ ngơi một chút nha."

Xoay người, khoe miệng hiện lên nụ cười, hiện tại ả muốn lên đi làm một chút công tác chuẩn bị rồi.

Đầu ngón tay Kỷ Trà Thần cứng ngắc kéo cả vạt, xóc xếch đeo trên cổ, trên trán cất dấu nóng nực mặt mũi. Ánh mắt lạnh lùng nhẹ nhàng quét qua chén kia đồ, không có khẩu vị chút nào, quay người đi lên lầu.

"Kỷ thiếu gia" Đường Diệc Nghiêu nhíu mày, nhìn bước chân hấn lên lầu.

Kỷ thiếu gia đây là đang chà đạp tâm ý Lưu Vân.

"Câu thích thì ăn hết đi." Kỷ Trà Thần cũng không quay đầu lại, vắn lên lầu, bóng lưng biến mất dưới ánh đèn lò mờ.

Đường Diệc Nghiêu khép hờ mắt, nhìn hai chén đồ, ngồi xuống, bưng lên từng miếng từng miếng một mà ăn. Biết rõ ả vì Kỷ thiếu gia nấu đồ, nhưng hắn ăn rồi vẫn không nhận tự gạt chính mình, ả cũng có chuẩn bị cho hắn. Hắn đối với cô mà nói rất quan trọng.

Có phải ảo giác hay không, Kỷ thiếu gia đối Lưu Vân từ từ chỉ còn lại trách nhiệm, thậm chí ngay cả dịu dàng săn sóc cũng bị mất.

Thức ăn ngọt ngào đến miệng chỉ còn lại cay đắng khó nuốt, hắn vẫn từng miếng từng miếng ăn xong đồ trong chén của Kỷ Trà Thần. Chỉ vì không muốn ngày mai ả sẽ thất vọng.

Bụng no có chút khó chịu, kỳ quái hơn chính là thân thể từ từ nóng ran, không chịu khống chế của hắn nữa, cổ họng giống như lửa thiêu, muốn thiêu chết hắn. tà hỏa ở dưới bụng ngày càng nặng, trong đầu toàn bộ hình ảnh ôm hôn ả đêm qua, môi của ả dính trên môi hắn, thuận lợi tiến vào thân thể hắn, theo hô hấp lưu động; thậm chí đầu ngón tay vẫn còn dư lại xúc cảm da thịt mềm mại của ả.

Đường Diệc Nghiêu lắc đầu, đáng chết, hắn rốt cuộc đang loạn tưởng cái gì?

Vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn. Đứng lên trong nháy mắt, bước chân vẫn không chịu khống chế đi lên lầu!

Hắn chỉ là muốn nhìn ả một cái, chỉ cần liếc mắt nhìn là tốt rồi.

Đau đớn dưới thân làm con người hắn đầy tơ máu, mồ hôi trên trán từng viên lớn rơi xuống. Mới vừa đi tới cửa phòng của ả, còn chưa gõ cửa, cửa đã mở ra.

Mềm mại dưới ánh đèn, vóc người ảo diệu đập vào mắt hắn, tóc dài phiêu dật, da thịt trắng nõn bị váy lưới màu tím bao trùm, như ẩn như hiện, bộ ngực mềm mại đứng sừng sững bất khuất, nhất là viên bi nhỏ kia, vô cùng đáng yêu vô cùng mê người.

Đường Diệc Nghiêu nuốt một ngụm nước bọt, miệng đắng lưỡi khô, từng bước từng bước bước vào gian phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Dương Lưu Vân cho rằng Kỷ Trà Thần tới, quay đầu dịu dàng nở nụ cười khi thấy Đường Diệc Nghiêu thì chết đứng, hai tay che lấy ngực: "Anh. Làm sao anh lại vào đây?"

Nhìn bộ dáng của hắn, không phải là ——

Trong lòng có dự cảm xấu, còn chưa kịp mở miệng, hai tay Đường Diệc Nghiêu đã bắt được tay ả, cúi đầu chộp lấy môi nhỏ, thưởng thức mỹ vị. Bú, khuấy động, thậm chí là khẽ cắn vài cái.

"Ừm." Dương Lưu Vân kháng cự ngậm chặt miệng, lại không chống cự nổi thế tiến công vây hãm của hắn, hàm răng bị cạy mở ra, lưỡi Đinh Hương bị đầu lưỡi hắn quấn lấy, chất lỏng dọc theo khóe môi chậm rãi rơi áo ngủ ả, trong sáng thuần khiết, nhưng cũng vô cùng xa hoa.

Mở to hai mắt nhìn bộ dạng Đường Diệc Nghiêu, hoàn toàn bị vật khống chế (Cái này gọi là tự tạo nghiệt không thể sống ha ha), mặc kệ ả phản kháng thế nào cũng không hữu dụng. Hai tay bị giữ chặt, nhắc chân muốn đá hắn, lại bị hắn nhanh chóng đẩy lên giường lớn. Thân thể nặng nề của hắn từ từ áp xuống ——

"Đừng. Đừng anh Diệc Nghiêu." Giọng nói nghẹn ngào, nước mắt lo lắng rơi xuống.

Thân thể ả là muốn cho Thần, không thể cho Đường Diệc Nghiêu!

"Van cầu anh. anh Diệc Nghiêu. Không nên đối với em như vậy. Đừng."

Đường Diệc Nghiêu giống như không nghe thấy, hai chân đè lên hai chân ả, gạt dây lưng đem hai tay ả buộc chặt lên đỉnh đầu. Bàn tay vô tình xé áo ngủ mỏng tang, để cho ả lộ hoàn toàn trước mặt hắn, lần này, thậm chí quần lót ả cũng không mặc, dưới rừng rậm là một vùng vô cùng mỹ lệ.

"Đừng. Buông em ra, Anh Diệc Nghiêu."

"Hừ, ngoan. Lưu Vân của anh. em chỉ thuộc về mình anh."

Từng tiếng từng tiếng giọng nói giống như thần chú không ngừng lượn lờ bên tai, cúi đầu hôn lên chỗ mềm mại, đầu lưỡi liếm vòng quanh, hàm răng nhẹ nhàng cắn viên bi đứng thẳng, dùng chất lỏng làm dịu nó.

"Ừ." Thật đáng buồn tiếng rên rỉ từ trong miệng phát ra, thân thể bắt đầu thay đổi là nóng bỏng, không khỏi trống rỗng, gương mặt trắng nõn cũng hiện lên một tầng đỏ ửng.

Tại sao có thể như vậy. Á tại sao lại có phản ứng với Đường Diệc Nghiêu (Dâm đăng!! Hừ ta khinh)?

Không thể, không thể nào!

Đường Diệc Nghiêu gĩa sức vuốt ve bầu ngực ả, nóng bỏng hôn dọc theo bờ ngực dần dần xuống dưới cho tới khi dừng trước khu rừng rậm, ánh mắt cực nóng nhìn vùng đất xinh đẹp, hô hấp càng ngày càng nặng.

"Đừng. Không thể." Dương Lưu Vân gần như có thể tưởng tượng được động tác kế tiếp của hắn, khóc lắc đầu, cầu xin hắn lập tức dừng lại. Hai chân cũng khép thật chặt, xấu hổ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn mặt hắn nữa.

Bị được vật khổng chế giờ phút này Đường Diệc Nghiêu làm sao có thể dừng lại?

Bàn tay hai chân ả ra, cúi đầu hôn lên khu rừng rậm, vị ngai ngái, mềm mại, nóng bỏng, đầu lưỡi cố ý trêu chọc vách tường, từng điểm mẫn cảm, khiến chất lỏng chảy ra nhiều hơn.

"A."

Dương Lưu Vân không nhịn được hét lên, chỉ cảm thấy phía dưới bị hắn liếm láp vô cùng thoải mái, một loại khoái cảm như dòng điện vọt tới, chạy dọc toàn thân một lần, lại lần nữa trở về vị trí cũ. Dưới bụng trống rỗng, vòng eo bắt đầu giãy dụa, dường như muốn nhiều hơn.

Nước mắt tràn qua gương mặt đỏ thắm, không giống như uất ức bị ép, càng giống như là thiếu nữ lần đầu làm tình khẩn trương.

Đường Diệc Nghiêu không hề chờ đợi nữa, kéo quần xuống mắt cá chân, tay nâng cơn thịnh nộ ngay u cốc, không cho ả cơ hội phản ứng, đâm thẳng vào.

"A."

Tiếng kêu khô sở lần nữa phá vỡ hơi thở mập mờ, tầng mỏng manh trong thân thể kia bị xé rách, máu tươi chảy ra, rơi rớt ở cửa huyết, thậm chí lên cự vật nóng bỏng của hắn.

Là lần đầu tiên!

Nhận thức được cái này, khiến Đường Diệc Nghiêu gần như muốn phát điên.

Lần đầu tiên của ả là của hắn! !

Á thuộc về hắn!

Một giây kế tiếp, thân thể co rúm, nhanh chóng ra vào, hung hăng đụng chạm chỗ nhạy cảm của ả, giống như là muốn đem ả nghiền nát, dung nhập vào trong thân thể của hắn. Thân thể đụng chạm phát ra tiếng kêu mê loạn, chất lỏng càng chảy ra nhiều hơn, yên lặng nói rõ thân thể của bọn hắn có bao nhiêu kết hợp chặt chẽ. Ban đầu thân thể không chịu nổi đau đớn, khiến nước mắt chảy nhiều hơn, khi hắn không hề tiết chế đòi lấy, đau đớn bị khoái cảm thay thế, thậm chí vòng eo như rắn nước giãy dụa, nghiền hợp động tác của hắn.

Cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng yêu kiều của ả, thỉnh thoảng lại nói dây lưng khỏi phục tự do cho tay ả, ôm lấy cổ của mình, hai người dán thật chặt vào nhau, tần số loạn động càng tăng, cùng nhau vui vẻ tới thiên đường.

Cảm thấy cự vật trong thân thể ngày càng lớn, Dương Lưu Vân thở hồng hộc, giọng nói khan khàn, khẩn trương nói: "Đừng bắn ở bên trong. Sẽ nghi ngờ. . ."

Lời vẫn chưa nói xong, Đường Diệc Nghiêu gầm nhẹ một tiếng, tinh dịch nóng bỏng bắn toàn bộ bên trong ả.

"A.!" Dương Lưu Vân không nhịn được hét lên, khoái cảm nơi bụng dưới vô cùng phong phú.

"Em đã nói không thể bắn ở bên trong." Dương Lưu Vân then quá thành giận nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt quét qua hạ thân hắn phát hiện hắn lại lớn, mí mắt giật giật, sợ hãi mở miệng: "Anh không phải vẫn muốn chứ?"

Thân thể bên cạnh gần lại, còn không kịp xuống giường, Đường Diệc Nghiêu nắm lấy mắt cá chân của ả kéo sát lại, môi ngậm vào vành tai ả, tiếng nói mê hoặc nhẹ nhàng vuốt ve: "Em là của anh. Anh muốn em."

"Ừm. A."

Mới bị hành hạ xong lại tiếp tục, Dương Lưu Vân không còn hơi sức phản kháng, thân thể của ả cứ nhiên đắm chìm trong dục vọng. Đôi tay chống đỡ trước ngực hẳn thì trong đầu hiện lên khuôn mặt lạnh tanh của Kỷ Trà Thần——

Kỷ Trà Thần, anh không cần, tự nhiên sẽ có người khác muốn tôi.

Trong lòng đang ý định tư thù, không còn ý niệm phản kháng, chân ngọc thon dài ngược lại như rắn nước quấn lấy vòng eo mạnh mẽ của hắn, eo nhỏ dong đưa, khiến hắn vào sâu hơn, ả lại càng vui vẻ. . .

Cho đến khi trời sáng, cuối cùng hai người cũng đạt tới cao triều, ngã xuống giường, thờ hồng hộc, cũng không còn một tia hơi sức, cuối cùng nhắm mắt lại từ từ ngủ.

Đêm, rất an tĩnh.

Kỷ Trà Thần vẫn như cũ không cách nào ngủ, đi tới phòng của Ninh Tự Thủy, chỉ có ở chỗ này hắn mới có thể an ổn được chút ít. Ngủ trong không khí hơi thở như ả như hiện, đập chần như còn nhiệt độ ủa cô, nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng không còn máu tanh, không có cơn ác mộng, chỉ có hình ảnh lúc bọn họ mới gặp nhau. Hắn đã cho rằng cô sẽ cả đời bầu bạn với hắn, cương thế hôn cô, ràng buộc cô bởi hôn nhân, đưa cô vào thế giới của hắn.

Ba năm hôn nhân, chung đụng với Ninh Tự Thủy dịu dàng trong hắn vẫn hoài niệm hơi ả!

Cô bình thân, bất tri bất giác ngấm vào trong xương tủy hắn, bình thường sẽ không phát hiện ra, nhưng khi mất đi, từ từ đau đớn, ngày càng thương tâm; hoài niệm thái độ bình thân của cô.

Cuộc hôn nhân cùng tình yêu này, hắn là người thua cuộc.

Đường Diệc Nghiêu mơ hồ nghe thấy tiếng nước nổ, mờ mắt nhìn thấy Dương Lưu Vân ôm chần khóc mắt sưng đỏ, đầu bù tóc rối, cổ trắng nõn, xương quai xanh đều có dấu vết dập mờ, mà cứ nhiên thân thể hắn cũng trần truồng, trên giường đơn loang lổ vết máu.

"Chuyện này. Anh." Gần như không thể nào tin nổi cơn mắt của mình, tối hôm qua rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

Nghe được tiếng của hắn Dương Lưu Vân càng khóc đau lòng hơn, giọng nói khan khan nghẹn ngào: "Anh Diệc Nghiêu, em vẫn coi anh là người quan trọng nhất, làm sao anh có thể. Tại sao có thể cưỡng bạo em?" (Con này v~ thật)

Lời nói của Dương Lưu Vân, khiến Đường Diệc Nghiêu cảm thấy bầu trời sụp đổ. Trong đầu hồi tưởng tình huống tối qua, hắn hình như là muốn tới gặp Lưu Vân, sau đó trối lại hai tay ả lại, hắn cưỡng bức ả.

Ánh mắt quét qua cổ tay Dương Lưu Vân, đều là vết ứ đọng xanh tím, chứng minh tội lỗi đêm qua của hắn.

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. Lưu Vân thật xin lỗi. Anh cũng không biết mình là thế nào? Anh." Đường Diệc Nghiêu hét hoảng nói xin lỗi, áy náy gần như muốn tự tử. (Tên này hay nhỉ mỗi lần áy náy đều muốn tự tử)

Hắn tại sao có thể làm ra chuyện không bằng cảm thú đối với Lưu Vân như vậy, làm sao có thể thành thật xin lỗi Kỷ thiếu gia?

Nước mắt của Dương Lưu Vân ngừng rơi xuống, khổ sở lấy tay che mặt, khóc không thành tiếng.

ấn kí đó tui đập vào mắt, đáy lòng Đường Diệc Nghiêu không khỏi hưng phấn mấy giây. lần đầu tiên của Lưu Vân là của hắn. Thân thể của ả cho hắn.

Đáng chết, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Lúc này không thể còn nghĩ tới cái này.

"Ồ ồ. Em nên như thế nào làm? Làm thế nào? Thần biết, nhất định sẽ không muốn em nữa. Anh ấy sẽ không lấy em."

Dương Lưu Vân đau lòng muốn chết giọng nói chậm rãi vang lên, đau thương mà tuyệt vọng: "Nếu như không thể gả cho Thần, em tình nguyện chết thôi."

Đường Diệc Nghiêu ngẩn ra, ánh mắt khiếp sợ nhìn cô, câu nói bên miệng "Anh cưới em" đến miệng thì nuốt vào trong bụng. Đến lúc này giờ phút này, trong lòng của ả cũng chỉ có Kỷ thiếu gia.

Hắn đã làm thương tổn ả, không thể để ả mất đi Kỷ thiếu gia.

Hít sâu một hơi, Đường Diệc Nghiêu bắt được tay của cô, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nói với ả: "Yên tâm, anh nhất định làm cho em gả cho Kỷ thiếu gia"

Một câu nói trực tiếp khiến Dương Lưu Vân ngáy ngẩn cả người, cũng không khóc nữa, ánh mắt sững sờ nhìn hắn, không nói lời nào.

Đáy mắt Đường Diệc Nghiêu xẹt qua một tia âm trầm, xoay người xuống giường, nhặt lên quần áo trên đất từng cái từng cái mặc vào. Quay đầu lại, con người tràn đầy quyền uy, nở nụ cười giương ép: "Chỉ cần là em muốn, anh Diệc Nghiêu cũng sẽ cho em. Kỳ thiếu gia chắc chắn sẽ kết hôn với em."

Xoay người trong nháy mắt, nước mắt chậm rãi chảy ra. Bước chân rời khỏi gian phòng, hắn sợ mình sẽ nhìn không được lần nữa tổn thương ả. Lòng tràn đầy không cam lòng, tức giận, điên cuồng ồn ào, hận không thể đem ả lần nữa đè dưới thân, nhưng hắn không thể, thấy nước mắt của ả, cũng biết hắn không thể làm tổn thương đến ả nữa.

Ả rõ ràng đã trở thành phụ nữ của hắn, rõ ràng yêu người yêu ả nhất là hắn, vẫn muốn tự tay tặng cho người khác.

A, châm chọc cỡ nào, đau lòng cỡ nào, ai có thể biết.

Bảo ứng sao?

Đáng đời, ai bảo hắn yêu sâu sắc cô gái này, không đành lòng tổn thương ả.

Cho dù là phải đem ả cho Kỳ thiếu gia

Dương Lưu Vân thấy cửa đóng lại, ngón tay lau đi nước mắt trên mặt, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, đáy mắt di động một tia khinh thường cùng hèn mọn. . .

Bởi vì rất bức xúc với con DLV kia nên ta đề là ả! Mọi người có ý kiến gì không? Nếu có ta sẽ sửa lại

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Nếu như không phải là như vậy, Đường Diệc Nghiêu tại sao có thể tin tưởng hắn là tội phạm cường gian? Làm sao sẽ chủ động nói những lời kia.

Mặc dù lần đầu tiên không phải cho Thần, nhưng vì cái mà ả hướng tới, thất thân cho ai cũng không quan trọng.

.

Bốn năm sau.

Nước Đức, tòa thành cổ xưa của thế kỷ mười chín, xuất hiện cảnh tượng như cương thi hút máu giống như trong phim ảnh, tòa thành cổ tàn ra từng cổ u ám, nhất là ở nơi chìm trong bóng tối này. Cửa sổ thủy tinh trong suốt xuất hiện bóng dáng gầy gò mỏng manh như tờ giấy, trắng nõn, tiều tụy. Cả người bệnh tật tái nhợt.

Cô bé ấy chỉ chừng 5, 6 tuổi, thành thực âm trầm có vẻ như không phù hợp với khuôn mặt trái xoan non nớt. Ngón tay út nhẹ nhàng tắt đi những websites khác, chỉ còn lại một websites lẳng lặng nằm ở nơi đó, ngược mắt nhìn ngoài cửa sổ, cái bóng bong tuyết màu trắng bạc ở trong đôi mắt cô, thê lương, mỏng manh.

Đứng ở trên ghế băng, mở cửa sổ ra, khiến gió bắc ào ạt thổi tới, khiến gương mặt tái nhợt chợt đỏ ửng lên, đưa đôi tay nhỏ bé ra, bông tuyết rơi vào lòng bàn tay nho nhỏ chốc lát hóa thành nước, dọc theo khe hở tĩnh tế chậm rãi rơi xuống.

Bông tuyết rõ ràng lạnh lẽo như vậy, tại sao còn có người thích?

Cô bé rũ ánh mắt âm trầm xuống, nghĩ không ra. Chợt, có người đem cánh tay cô kéo lại bọc như củ sen rồi kéo vào ngực, đóng kín cửa sổ, ngay sau đó áo khoác thật dài thật ấm khoác lên người cô, nhiệt độ ấm áp trong nháy mắt bao phủ lấy thân thể mềm mại.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đầy tức giận, bị giật mình, chỉ là ở trong mắt cậu ta nhìn thấy gò má của mình xuất hiện màu trắng bệch. Móng tay đâm vào lòng bàn tay, cố gắng để cho mình biểu hiện bình thường một chút.

Thiếu niên cao hơn cô một cái đầu, bàn tay nắm thật chặt ngón tay lạnh lẽo không nhiệt độ của cô, Trên khuôn mặt anh tuần lạnh lùng đôi con ngươi xanh lục so với đá quý còn chói mắt hơn, thần bí, âm trầm, thẳng sống mũi cao xuống là đôi môi mỏng nhẹ nhàng mấp máy, giọng nói nhàn nhạt mang theo một tia đau lòng trách cứ: "Mùa này là mùa em dễ dàng phát bệnh nhất, tại sao không thương tiếc bản thân mình? Mở cửa sổ, muốn lạnh tới chết mới vui về sao?"

"Em chỉ là muốn chứng minh một lần. Em ghét tuyết, vô cùng ghét, thậm chí là chán ghét."

Trên gương mặt trái xoan nhỏ hờ hững, ánh mắt trống rỗng, giống như không thấy toàn bộ thế giới tồn tại. Rút tay của mình về đặt trong túi áo, xoay người ngồi trên ghế. Con người lạnh tanh nhìn chằm chằm màn ảnh sáng phát quang, là hình ảnh trên một tạp chí, ở giữa là hình của một người đàn ông, phong thái hiên ngang, tuấn mỹ, lạnh lùng, xương quai hàm sắc nhọn có thể thấy được phong cách ngạo mạn của người đàn ông đó.

Ngón tay chỉ vào hình ảnh, giọng nói non nớt bình thản: "Nhìn, người đàn ông này chính là cha em, đáng đáp ông ta rất đẹp mắt phải không, phải hay không? Nhưng em không muốn giống ông ta một chút nào."

Đôi lông mày đen mực của thiếu niên chau lại, bàn tay đặt trên vai của cô, đầy mắt thoáng qua chút đau lòng, còn chưa mở miệng chỉ nghe thấy tiếng nói của cô vang lên lần nữa: "May mà em không giống ông ta, nếu không em sẽ phá nát gương mặt này."

"Tịch Nhược." Giọng trầm thấp cảnh cáo nghiêm trọng, cậu ta hiểu được sự điên cuồng vô cùng lớn mật của cô bé.

Cô chỉ nhẹ nhàng nâng khóe miệng, hai bên má hiện lên đôi núm đồng tiền nhàn nhạt, ngẩng đầu, đôi mắt thơ ngây mở thật to, hai mắt long lanh, quật cường. Cắn chặt môi dưới, lâu sau, mới mở miệng lần nữa: "Anh nói xem ông ta sao có thể độc ác như vậy? Ông ta có thể tự tay giết chết con gái mình, nếu như ông ta biết em không có chết, có thể rất thất vọng hay không? Có thể nghĩ cách giết em lần nữa hay không?"

Giọng nói bình thản, cũng không giống như đau lòng, ngay sau lúc biết tất cả chân tướng, cô liền không biết cái gì gọi là "Đau lòng."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mịn màng, gương mặt gầy gò chỉ còn dư lại một lớp da bọc, không có thịt, không hồng hào tinh nghịch như những đứa bé khác. Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, dịu dàng mở miệng: "Tịch Nhược, em nên đi ngủ rồi."

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt thâm quét qua tấm hình, lại quay đầu nhìn bong tuyết phía ngoài, lại lầm bầm lầu bầu: "Tuyệt lại rơi, mẹ đang khóc. Em muốn đi tìm mẹ, không có em, bà ấy sẽ khóc vô cùng đau lòng."

Lúc ánh mắt thiếu niên rơi trên màn ảnh đầy mắt xẹt qua một tia u ám, thậm chí là hận ý. Nếu như không phải là người đàn ông này, Ninh Tịch Nhược sẽ không có bộ dáng như ngày hôm nay, cô bé vốn nên vui vẻ, có tuổi thơ vô ưu vô lo, khuôn mặt rục rờ nhỏ nhắn, thân thể khỏe mạnh, mà không phải như bây giờ tối tăm thậm chí là âm trầm. Thân thể của cô bé lúc tốt lúc xấu, dù hần có hết sức chăm sóc đi nữa, cũng không cách nào thay đổi được gì.

Ninh Tịch Nhược bàn tay đặt trên ngực hần, chăm chú hỏi: "Trạc Mặc, có một ngày anh cũng sẽ phản bội em, tổn thương em, thật sao? Giống cha em đối với mẹ em vậy."

Trạc Mặc bắt được tay của cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đó, ngồi xuống ôm cô đi tới giường. Đắp kín chăn, dùng giọng vô cùng nghiêm túc trả lời: "Không biết, Tịch Nhược."

Bốn chữ thật đơn giản "Không biết, Tịch Nhược." Hần không cam kết gì, cũng không thích nhiều lời, nhưng lời nói ra, sẽ thực hiện đến cùng, giống như lần đầu tiên hần nhìn thấy cô bé liền muốn chăm sóc cho cô cả đời.

Mặc dù lúc ấy cô chỉ là đứa trẻ sơ sinh gào khóc đòi ăn, hần cũng chỉ là đứa trẻ chín tuổi.

Ninh Tịch Nhược thân thể gầy nhỏ cuộn trong chăn bông thật dày cũng không có cách nào ấm áp, lông mi rất dài, giống như búp bê, thông thả nhắm mắt lại, chỉ còn lại đen tối. Mím môi, nhỏ giọng nói: "Em rất ghét mùa đông, bởi vì em ra đời ngay tại mùa đông giá rét, khiến mẹ rất thảm hại, suýt chút nữa bị cha ruột mình giết đi. Có lúc em không thể lý giải tại sao mình không có chết ở trên tay ông ta, ít nhất. Hiện tại cũng sẽ không cảm thấy rất lạnh."

Tiếng càn ngày càng nhỏ, từ từ biến mất, cả căn phòng hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Gian phòng không có đứa bé tràn đầy màu sắc ấm áp, không khí tươi vui, mà chỉ còn tổ hợp những tác phẩm đen trắng kinh điển, đơn giản, khiêm tốn, xa xỉ trong đề nên, không phù hợp với thẩm mỹ của một đứa trẻ.

Trạc Mặc nhìn bộ dáng an tĩnh của cô, sờ ngón tay của cô, lạnh lẽo đến đáng sợ, giống như một xác chết không có nhiệt độ. Chau mày lên, mơ hồ lo lắng, mấp máy môi cuối cùng cũng không nói thêm lời nào. Khép cửa, tắt đèn, rời phòng.

Đứng ở cửa bác sĩ Hoàng thấy hần ra ngoài, mở miệng hỏi thăm: "Tịch Nhược như thế nào? Trận tuyết hôm nay sẽ làm nhiệt độ giảm xuống, cậu phải chú ý giữ ấm cho cô bé."

"Vô dụng thôi" Trạc Mặc mặt không chút thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo trừ lúc nhìn Ninh Tịch Nhược có một chút ấm áp ra, khi nhìn bất cứ người nào cũng không có tình cảm gì. "Thân thể của cô bé lạnh giống như xác chết, tất xấu đau tim lại tái phát, mặt tái nhợt đáng sợ, cô ấy mở cửa sổ đem mình đông lạnh đến đồ ùng, nghĩ muốn che giấu sự thật bị đau tim"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

Bác sĩ Hoàng đau lòng, bắt đầu dĩ than thở: "Lúc cô bé vẫn trong cơ thể mẹ đã rất yếu ớt, lại nhiều lần suýt bị sanh non, lúc sinh ra, đã bị khó sanh. Thân thể từ trước đến giờ vẫn kém, không có biện pháp thay đổi. Tôi đã hết sức chữa trị, nhưng không cách nào trị tận gốc."

Trạc Mặc hay tay dứt túi, bước chân đi, tiếng tiếng nói đậm mặc thoáng qua: "Không sao, dù sao tôi sẽ không để cho cô ấy chết."

Bác sĩ Hoàng nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, khẽ than thở. Một đứa bé vừa âm trầm, bọn họ đã khiến đứa bé mất đi diện mạo vốn có.

.

Trạc Mặc đứng trước mặt Sở lão, cúi đầu, vô cùng chân thành khẩn cầu: "Xin cho Tịch Nhược trở về."

Sở lão ngồi trên ghế sofa, mặc dù tuổi đã lớn, trên mặt có mấy nếp nhăn dài, không khó nhìn ra khi còn trẻ ông là người đàn ông phong lưu phóng khoáng. Trong đôi mắt hòa ái lại mang theo một tia uy nghiêm, so với bình thường ông lão nghiêm nghị hơn mấy phần.

"Cậu có biết mình đang nói gì không?"

Trạc Mặc ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Xin cho Tịch Nhược trở về."

Sở lão đứng lên, không nói một lời, nhắc chân hung hăng đá vào bụng hắn, trong nháy mắt hơi thở âm lạnh cuộn cuộn tới, bao quanh hắn, sự dịu dàng khi này đã biến mất hoàn toàn.

Trạc Mặc không nhịn được lùi lại một bước, tay ôm lấy bụng, trán đã toát ra mồ hôi lạnh, cảm môi miễn cưỡng để không cho bản thân khi ngã xuống quá mức nhếch nhác. Ngẩng đầu, con người lạnh lẽo không kiêng kị gì nhìn thẳng đón nhận ánh mắt của Lão Ưng. Mở miệng nói: "Kể từ sau khi Tịch Nhược hiểu chuyện một chút xíu, ngài liền đem hết chuyện kể cho cô bé nghe, buộc cô ấy học đủ các loại ngôn ngữ, không một đứa trẻ bình thường nào có thể làm như vậy. Hôm nay, ngài nên thả cô bé về."

"Cậu biết vì sao ban đầu tôi lưu lại cậu không?" Sở lão xoay người nhìn xuống, đôi tay để ở trước ngực, nhàn nhạt nhìn hắn, thiếu niên này là ông một tay chọn lựa, cũng là một tay ông sắp người huấn luyện.

"Ta không có con cái, ta cần Tịch Nhược làm người nối nghiệp, nhưng nó là phụ nữ thân thể lại không tốt, nhưng không giống cậu, cậu có thể làm rất tốt. Ta tin tưởng ánh mắt của mình, sẽ không sai."

Lời nói đã nói rất rõ ràng, ông ta sẽ không buông tha cho con cò Tịch Nhược này. Ông ta dùng Tịch Nhược để khống chế Trạc Mặc! !

Trạc Mặc làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của ông ta, cái ông ta muốn không phải là cháu gái tên Tịch Nhược, mà là một con cò hữu dụng. Ông ta không cho phép bất cứ con cò nào thoát khỏi khống chế của mình.

Nhưng Tịch Nhược nên làm cái gì? Tiếp tục như vậy nữa khúc mắc trong lòng cô sẽ càng ngày càng nặng, thậm chí sẽ không tốt. Cô muốn tìm Ninh Tự Thủy, muốn đi thấy cái người gọi là "Cha" kia .

Hắn biết, toàn bộ đều biết.

Cho nên mới phải đi cầu Sở lão, hi vọng ông ta có thể cho Tịch Nhược rời đi.

Đôi tay ở hai bên hông nắm chặt, những đường gân xanh nổi lên, trong đầu thoáng qua bộ dáng khổ sở lại quật cường của Tịch Nhược, theo bản năng cắn môi. Ngay sau đó, một chân quỳ xuống đất, quỳ gối trước mặt của ông ta. Khẩn cầu: "Chỉ cần ngài để Tịch Nhược rời đi, mặc kệ tương lai Tịch Nhược ra sao, tôi đều sẽ phục tùng ngài, mạng của tôi là của ngài."

Con người âm u của Sở lão thoáng qua kinh ngạc, Trạc Mặc cái này rất kiêu ngạo là thiếu niên đặc biệt có chết cũng không khuất phục, lại có thể nguyện ý vì nhà đầu Tịch Nhược kia quỳ xuống cầu lão.

Tình cảm hắn đối với Tịch Nhược, rốt cuộc sâu đến trình độ nào?.

"Để Tịch Nhược đi, tôi gả cho ông." Chợt giọng nói ưu nhã vang lên, phá vỡ không khí tĩnh mịch. Hai người ngẩng đầu đồng thời nhìn lên phía cầu thang, Lý Diệc Phi mặc áo khoác lông chồn, ung dung quý phái, năm tháng mặc dù cướp đi tuổi thanh xuân của bà, nhưng lại mang đến cho bà phong vận ưu nhã.

Khuôn mặt Sở lão mừng rỡ trong nháy mắt, không tin hỏi lại "Em vừa mới nói gì? ?"

"Tịch Nhược là cháu ngoại của tôi, xin thả nó đi. Tôi đồng ý gả cho ông." Lý Diệc Phi nhàn nhạt mở miệng, không ngờ chính bản thân đã chừng này tuổi lại định kết hôn lần nữa. Nhưng vì Tịch Nhược, cái gì cũng đáng giá.

"Bà ngoại."

"Cái gì cũng đừng nói." Lý Diệc Phi cắt đứt lời nói của Trạc Mặc, nhìn ánh mắt tràn đầy cảm kích của hắn, tay nhẹ vỗ vỗ vai không tính là to lớn của

hắn, cười nói: "Cám ơn cháu vì Tịch Nhược làm tất cả, trở về thì cũng làm phiền cháu chăm sóc thật tốt cho nó. Nó là đứa nhỏ đáng thương, cần người ta thương yêu."

Trạc Mặc gật đầu: "Đây là điều cháu phải làm."

Sở lão rất không ngờ nhìn Lý Diệc Phi, ông ta yêu cầu năm năm, là muốn để bà gả cho ông, nhưng vẫn bị cự tuyệt. Không ngờ bà sẽ vì Tịch Nhược mà đồng ý yêu cầu kết hôn.

Bọn họ, đều vì tiểu nha đầu Tịch Nhược hy sinh bản thân mình.

Trên lầu hai có bóng người nhỏ bé vẫn đứng ở khúc rẽ tối tăm, một màn vừa rồi đã khắc sâu vào tâm khảm, thậm chí ngay cả câu đối thoại của bọn họ cô cũng nghe rất rõ.

Trạc Mặc vì cô, bà ngoại vì cô, cô đều hiểu.

Một hồi ho khan xông tới, Ninh Tịch Nhược bưng kín miệng của mình, tận lực không để cho mình phát ra tiếng, chỉ là rất khó sở, cảm giác muốn ho hết cả tim phổi ra ngoài.

Nếu quả thật như vậy thì tốt biết bao?

Chết là xong hết mọi chuyện, cũng sẽ không khiến Trạc Mặc và bà ngoại hy sinh nữa.

.....

Đài Bắc, mưa to, thời tiết rét lạnh.

Cô gái chân không đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt nhàn nhạt nhìn giọt mưa ngoài cửa sổ không ngừng tấp vào cửa kính chậm rãi rơi xuống, xẹt qua một dòng nước thật dài. Dung nhan lạnh tanh không có bất kì biểu cảm nào, tóc dài như tảo biển buông nhẹ ra sau lưng, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mịn màng nơi cổ.

Quần dài chấm đất, trắng trong thuần khiết ưu nhã, thoát tục giống như bông Bạch hợp, không nhiễm tí bụi trần nào, lại cao quý giống như Thiên Sơn tuyết liên (Hoa sen tuyết ấy có ai không hiểu không ạ), khiến cho không người nào dám đến gần.

Cặp lông mi hơi rung động, nhịp tim bên trái không còn hơi sức, giống như là bị thứ gì dẫn dắt, mơ hồ đau thương, không rõ ràng, nhưng cô có thể cảm thấy.

Năm năm rồi, mỗi lần trời mưa, cô đều có cảm giác như thế.

"EV." Tiếng nói phá vỡ yên tĩnh, cô phục hồi tinh thần lại, tay túm lấy mảnh vải trắng ném đi, tơ lụa màu trắng trên không trung phiêu diêu, trong nháy mắt này bóng dáng màu trắng biến mất trong không gian.

Liên Phượng Vũ tìm một vòng không không thấy, xoay người nhìn Chiêm Dực Dương nhún vai: "Nhìn, cô ấy lại trốn đi."

Chiêm Dực Dương cũng không giận, khoe miệng nở nụ cười nhạt, ngón tay đảo quanh phát ra tiếng vang thanh thúy, mím môi nói: "EV, con còn không ra, chính là muốn cùng cùng sư phụ ân đoạn nghĩa tuyệt sao."

Âm tiết cứng rắn hạ xuống, bóng người xuất hiện, không còn là màu trắng thuần khiết nữa, mà là quần áo màu đen thoái mái. Con người lạnh nhạt nhìn hai người, lên tiếng trước: "Con nói rồi, con không muốn trở về."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ phức tạp nhìn Chiêm Dực Dương, đứng bên cạnh cô mở miệng: "Tôi cũng tán thành cô không trở về, thật ra thì hiện tại chúng ta như vậy rất tốt."

Chiêm Dực Dương không nhìn liên Phượng Vũ tên phản đồ này, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú con người không lay động kia, hồi lâu, mím môi: "Ta nói rồi lần này là con phải dùng thân phận đồ đệ của ta để lư danh hậu thế, con phải trở về. Thời gian năm năm không phải ta lãng phí để tạo ra phế vật." Ánh mắt EV nhàn nhạt khi nghe đến từ "Phế vật" cũng không có phản ứng gì. Cô không phải phế vật, người khác cũng đừng nhắc tới.

Liên Phượng Vũ thần sắc ảm đạm, mặc dù hắn đã khuyên qua sư phụ, nhưng sư phụ cố ý muốn Tự Thủy trở về, còn không thể không về.

Chiêm Dực Dương bắt đầu dĩ than thở, trong ánh mắt vô cùng đau đớn. mím môi nói: "Phượng Vũ không nghe lời ta nói, con cũng không nghe lời ta..., Nghiệt Đồ a Nghiệt Đồ! Vì sư ra lệnh đều không nghe, hai người rốt cuộc có đem sư phụ ta để trong mắt hay không?"

"Nếu cô ấy không muốn, người cần gì ép buộc cô ấy?" Giọng nói Liên Phượng Vũ có mấy phần oán giận, Ninh Tự Thủy cũng không muốn trở về, là sư phụ chấp nhất muốn cô ấy trở về, cũng quá mức ích kỷ đi!

"Ta buộc nó? Là ta buộc nó sao? Năm đó ta đã đồng ý, sẽ vì nó báo thù! Hôm nay đã đến lúc, ta chỉ là người có lòng có dạ thôi, là ta đang ép nó sao?" Chiêm Dực Dương không nhịn được nâng cao âm điệu, giống như là nói để Ninh Tự Thủy nghe.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy gọn sóng không kinh hãi quả nhiên thoáng qua một tia nghi ngờ, mím môi, rốt cuộc cũng không có mở miệng. Xoay người, đứng

trước cửa sổ sát đất, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe tiếng mưa, thanh thúy dễ nghe, rất mỹ diệu.

Năm năm qua, cô vẫn chuyên tâm đi theo bên cạnh Chiêm Dực Dương học tập ma thuật, ngày đêm luyện tập, chuyên tâm nghiên cứu, thậm chí tới nỗi mất ăn mất ngủ, năm năm ngắn ngủi kỹ xảo của cô so với Liên Phượng Vũ học tập mười năm chỉ hơn chứ không kém.

Chuyện năm năm trước, cô đều không nhớ được. Duy nhất nhớ tên gọi của mình Ninh Tự Thủy, tên tiếng Anh EV, là nữ đồ đệ của đại ma thuật sư Chiêm Dực Dương. Năm năm trước xảy ra chuyện gì, cô không muốn hỏi, cũng không muốn biết. Trong tiềm thức cảm thấy có thể không phải là chuyện gì tốt, cho nên theo bản năng tránh né, nếu như là không tốt, sao không thể quên đi? Một tháng trước, Chiêm Dực Dương nhận được một thiệp mời, xin ông biểu diễn ở một buổi lễ kỷ niệm kết hôn (Ta đoán là ngày kỷ niệm của đôi chó đực chó cái kia), nhưng Chiêm Dực Dương lại đem chuyện này giao cho cô.

Địa điểm biểu diễn lần này là thành phố nơi ở trước kia của cô, nghĩ đến có thể sẽ nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng liền bắt đầu kháng cự, không khỏi kháng cự nơi xa lạ mà quen thuộc đó.

"Năm năm trước điều kiện trước khi con uống thuốc là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Em không có gì cả

Liên Phượng Vũ đã nói, mình uống xong thuốc mới có thể thực hiện kế hoạch JK, sẽ quên toàn bộ chuyện lúc trước.

"Báo thù." Chiêm Dực Dương thì thầm, đôi tay vòng trước ngực, hình ảnh 5 năm trước chợt lóe lên trong đầu. Mình sẽ không nhìn lầm, một khắc kia thấy trong đôi mắt của Ninh Tự Thủy là thù hận, cô đang dùng sinh mạng thống hận một người.

"Báo —— thù!" giọng nói vô cùng lạnh tanh chậm rãi phun ra hai chữ, trong lòng vẫn bình tĩnh lại xuất hiện gợn sóng, gợn sóng càng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn cắn nuốt mình. Cái loại cảm giác phức tạp đó dường như muốn xé nát mình.

Vì báo thù, tình nguyện mười mấy năm kìm ức, mình đã từng hận một người đến cỡ nào?

Liên Phượng Vũ lo lắng, không chớp mắt nhìn về mặt gầy gò của cô, tiếng nói dịu dàng an ủi: "Tự Thủy, nếu em không muốn, chúng ta cũng không trở về. Anh có thể đi Mỹ, Anh, Pháp với em, chỉ cần em nguyện ý, nơi nào anh cũng đi cùng em"

5 năm này, Ninh Tự Thủy trải qua cuộc sống thế nào, hẳn rất rõ, thật vất vả thoát khỏi một vài con ác mộng, hẳn không đành lòng để cho cô rơi vào nữa.

Lông mi Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng run rẩy, như chuồn chuồn lướt nước, đang trầm溺 thật lâu giống như một thế kỷ, mở miệng lâm lâm: "Được, con trở về"

Con người Chiêm Dực Dương thoáng qua nụ cười, khiêu khích nhìn về phía Liên Phượng Vũ, mím môi nói: "Mặc dù con rất có thiên phú làm Ảo thuật gia, nhưng đồ đệ cuối cùng cũng là đồ đệ. Đi ra cửa quý một đêm, trời chưa sáng, không cho phép đứng dậy".

"Sư phụ ——" Liên Phượng Vũ kinh ngạc, tức giận nhìn chằm chằm Chiêm Dực Dương, lại trừng phạt Ninh Tự Thủy mấy ngày nay lần tránh.

Chiêm Dực Dương nhũn mảy, xoay người rời đi.

Ninh Tự Thủy cũng không nói gì, về mặt hồ hững đi ra cửa chính, đã quỳ gối trên mặt đất ẩm ướt, mặc cho nước mưa lạnh lẽo trút xuống thân thể của mình, quần áo rất nhanh bị thấm ướt, hơi lạnh thấm qua da thịt tràn vào thân thể của cô, xuyên thấu khắp nơi, rất không an phận.

Mái tóc thấm mưa ướt đầm chảy dọc theo lọn tóc rơi vào trong vũng nước phát ra tiếng tích tích trong trẻo.

Liên Phượng Vũ không hiểu nổi, đứng bên cạnh cô, tay kéo kéo quần áo của cô, giọng nói bị tiếng mưa rơi làm cho mơ hồ: "Tại sao? Tại sao kiên trì lâu như vậy, cũng không kiên trì thêm một chút nữa?"

Con người Ninh Tự Thủy nhìn chằm chằm giọt mưa rơi trong vũng nước, nổi lên gợn sóng, thân thể trong 5 năm qua tất cả rất khỏe, duy nhất không tốt là hai chân, vừa đến ngày mưa dầm sẽ đau đớn lợi hại, lần này Chiêm Dực Dương trừng phạt, nói rõ ông ta thật đang tức giận. Mình không thể nữa cãi lại mệnh lệnh của ông ta, nếu không, sẽ có lỗi với ông ta đã hết lòng vun đắp trong 5 năm này, cũng không thể có lỗi với Liên Phượng Vũ 5 năm này đã che chở chăm sóc.

"Có người ở đó chờ em" Lời nói thân nhiên, giống như con người của cô, sóng dữ không sợ hãi, trầm溺 giống như nước đọng ao tù, không có bất kỳ

đầu hiệu sự sống nào.

Liên Phượng Vũ khàn giọng, mắt hờn, con ngươi nhìn cô chằm chằm—— chẳng lẽ xem như thực hiện Kế hoạch JK, trong ý thức của cô không cách nào quên đi người đàn ông đã tổn thương cô rất sâu? Trong lòng dè nặng khổ sở, 5 năm che chở, chẳng lẽ cô không có một chút cảm giác sao?

Chẳng lẽ báo thù thật sự quan trọng hơn hạnh phúc sao?

Liên Phượng Vũ không hỏi cô nữa, bởi vì biết cô sẽ không trả lời. Nhưng nếu đây là quyết định của cô, vậy thì hần cũng chỉ biết ủng hộ cô, cùng cô trở về đối mặt với những người đó. Mặc kệ tương lai như thế nào, hần cũng tuyệt đối không muốn rời khỏi cô.

Tuyệt không rời đi! Ngoại trừ hần chết!

Cởi áo khoác choàng lên người của cô, không có bất kỳ lời nào, quỳ gối bên cạnh cô. Mặc kệ cô xảy ra chuyện gì, hần cũng chịu đựng cùng cô.

Ninh Tự Thủy không mở miệng, con ngươi vẫn rũ xuống, vẻ mặt từ từ tái nhợt, hai đầu gối đau đớn, trán toát ra mồ hôi lạnh, không nói một câu, không nói một lời, quỳ xuống. Không khuyên giải cản ngăn Liên Phượng Vũ, là 5 năm ăn ý, trước kia cô luyện tập ảo thuật không đạt tới yêu cầu của Chiêm Dực Dương, cũng sẽ bị trừng phạt, mặc kệ mỗi lần trừng phạt cái gì, Liên Phượng Vũ cũng sẽ không nói một lời, cùng chịu với cô.

Liên Phượng Vũ đối với mình thật tốt quá, tốt đến nỗi —— cô thậm chí cho là đây là chuyện đương nhiên!

Mưa to trút xuống cả đêm, rốt cuộc lúc bình minh dừng lại. Không khí rất trong trẻo, xung quanh rất an tĩnh, phượng Đông đã hiện lên ánh sáng, hai đầu gối của Ninh Tự Thủy đã không còn tri giác, ngón tay cứng ngắc xoa xoa nó, vẫn không có phản ứng.

Thời tiết cuối tháng 11, cho dù không có tuyết rơi, chỉ có mưa, nhiệt độ rất thấp, đêm cả đêm mưa, có thể chống đỡ đến bây giờ cũng không hôn mê, cô đã không còn giống như trước kia.

Liên Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn vẻ mặt cô có chút tiều tụy và mệt mỏi, không nói một lời, đứng lên, cúi người xuống ôm cô lên, sai bước đi vào phòng, đặt cô trên ghế sa lon trước, từ trong tủ tìm ra bộ quần áo sạch sẽ thay cô thay xong, rồi ôm cô nhét vào trong chăn ấm áp. tìm máy sấy tóc cho cô, lúc này mới lên tiếng: "Anh đi làm cho em nước gừng, em làm khô tóc trước".

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, nhận lấy máy sấy, luồng gió ấm áp thổi trên đầu rất thoải mái. Trước khi hôn mê, nghe nói 10 tháng đều là Liên Phượng Vũ tự mình chăm sóc cho cô, tắm rửa cho cô, thay quần áo, không qua tay người khác. Trong thời gian 5 năm, cô mấy lần bệnh nặng tất cả đều là Liên Phượng Vũ ở bên mình hết lòng chăm sóc, hần không làm bất kỳ hành động không đúng đắn nào với cô. Cho nên hần cũng quen động tác thân mật như vậy, giống như cha đang chăm sóc cho con gái.

5 năm này, Liên Phượng Vũ một mực sắm vai nhân vật như vậy.

Mãi cho đến khi Ninh Tự Thủy uống nước gừng, quần áo trên người của Liên Phượng Vũ vẫn ướt chèm nhẹp, sau khi cô uống xong nước gừng, lúc này Liên Phượng Vũ mới thay một bộ quần áo khô mát, ngồi ở bên giường, đem hai chân của cô đặt trên đầu gối, không nhẹ không nặng làm xoa bóp cho cô, giúp cô giảm bớt đau đớn.

Ngón tay cách lớp áo ngủ vải bông, êm ái xoa đầu gối của cô, dùng sức vừa phải, làm cho cô từ từ giảm bớt đau đớn, tinh thần căng thẳng từ từ tỉnh táo lại.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn hình dáng hần đẹp trai, nhu hòa, chợt bắt được tay của hần, giọng nói nhàn nhạt vang lên: "Liên, đừng đối xử với em tốt như vậy".

Không đáng giá.

Liên Phượng Vũ sững sờ, trên mặt tràn đầy nụ cười ôn nhu, một tay vẫn xoa bóp, động tác không ngừng lại "Tại sao đột nhiên lại nói như vậy?"

Trong 5 năm, đây là lần đầu tiên, Ninh Tự Thủy muốn hần dừng quá tốt ——

Ninh Tự Thủy buông lỏng tay của hần, đôi tay tùy ý khoác lên trước ngực, đầu dựa vào tường, nhắm hai mắt lại. Tiếng thật thấp giống như là nói cho mình nghe, hoặc như là nói cho hần nghe.

"Không được, anh không được nhận bất kỳ cái gì từ em. Em không có gì cả, không có".

Thân thể Liên Phượng Vũ rõ ràng cứng đờ, con ngươi cũng âm trầm một chút, nhưng tay vẫn xoa bóp cho cô. Nụ cười nơi khóe miệng từ dịu dàng biến thành khổ sở, lan tràn ở trong lòng. Biết rõ tình yêu không thể nào có đáp lại, nhưng vẫn cắn đầu lao vào. Không phải là hần muốn đối tốt với cô, mà là không kiềm chế được mình sẽ đối tốt với cô. 5 năm này, nhìn cô trải qua những ngày cô tịch, chưa bao giờ cười, cũng chưa từng buông lỏng, chỉ một mình khổ sở chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Em không lấy chồng

Mặc dù trước kia, chân mày của Ninh Tự Thủy không xóa được đau thương, nhưng ít ra còn có thể mỉm cười, cô còn có cảm tình; mà giờ đây, Ninh Tự Thủy là một khối băng. Vạn năm lạnh lẽo, không có ai có thể đến gần trong lòng của cô, không có ai có thể đả động cô, càng không có người có thể làm cho cô có phản ứng.

5 năm này, thậm chí hẳn không cách nào xác định ở trong lòng của Ninh Tự Thủy rốt cuộc mình có vị trí hay không.

Sau khi nhận được vết thương nặng như vậy, hẳn không cầu xin Ninh Tự Thủy có thể có phản ứng gì, hẳn chỉ muốn có một cơ hội chăm sóc cho cô.

Vẫn được ở bên cạnh cô, như vậy là tốt rồi.

Ninh Tự Thủy không tự chủ đã ngủ mất, trong mộng gặp được một đứa bé gái, thật đáng yêu, nhìn có chút quen mắt nhưng không nhớ ra đã gặp ở nơi nào. Bất chợt trong lúc đó, cả người đứa bé gái nhuộm đầu máu đỏ tươi, dữ tợn kêu cứu mạng, gọi mẹ của nó. Minh muốn cứu con bé, nhưng khoảng cách càng lúc càng xa với nó, tay đưa ra chộp vào không khí.

"Không. . . ." Ninh Tự Thủy ngồi dậy, cả người đầy mồ hôi lạnh, trái tim đập cuồng loạn. Trong con người u ám không sáng, lần đầu tiên phát ra ánh sáng khác thường, loại cảm giác đó quá mức chân thật, thậm chí rất khắc sâu.

Liên Phượng Vũ nghe tiếng cô thét chói tai, trong đôi mắt phượng dịu dàng tràn đầy lo lắng: "Em làm sao vậy?"

Lúc này Ninh Tự Thủy mới phản ứng được, mình đã ở trên máy bay rồi. Phía bên ngoài cửa sổ là tầng tầng mây thật dày, máy bay ở trên trời bay lượn, bỏ lại một đường đuôi thật dài.

"Chúng ta đi về?"

Liên Phượng Vũ gật đầu, thân sĩ kéo chăn rút xuống, đắp kín lại cho cô, nói: "Còn nửa tháng nữa, em sẽ phải lấy thân phận đồ đệ của Chiêm Dục Dương công khai biểu diễn, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng trước"

Ninh Tự Thủy thu hồi con người, từ lỗ tai của hắn lấy tai nghe, nhét vào trong lỗ tai mình, miễn cưỡng nhắm hai mắt lại, thậm chí ngay cả đối tượng muốn mời cô biểu diễn là ai cũng lười mở miệng hỏi.

Liên Phượng Vũ chỉ cười yếu ớt, dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghe nhạc. Hai người, mỗi người một tai nghe, yên tĩnh, tốt đẹp, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính thủy tinh chiếu trên người của bọn hắn màu vàng óng ánh.

Một bức tranh xinh đẹp xuất hiện.

.

"Nữ đồ đệ của Chiêm Dục Dương thật sự đồng ý tới biểu diễn tại bữa tiệc kết hôn của tôi và Thần?"

Tính tình của Dương Lưu Vân cũng không giống như năm đó, lúc này cô mặc lễ phục màu đỏ rực, cao quý thanh nhã, tóc dài gọn sóng thật to, cuốn lại, ở trước ngực nhẹ nhàng đong đưa, lúc giơ tay nhắc chân đều có khí chất của một cô gái nhà nhân. Lông mày vẽ một đường rất nhỏ, vô cùng quyến rũ và khôn khéo.

Trên ngón vô danh bên trái đeo chiếc nhẫn kim cương mấy Carat chiếu lấp lánh, trên ngón vô danh bên phải cũng là một chiếc nhẫn bảo thạch màu xanh dương, lóe lên ánh sáng xanh, cao quý, thần bí, khí chất cao quý. Đáng vẻ vô cùng sang trọng.

Con người Đường Diệc Nghiêu cung chiều nhìn cô, gật đầu: "Mặc dù Kỳ thiếu gia đi tìm mời Chiêm Dục Dương, nhưng ông ta không chịu, chỉ phái đồ đệ của mình đi. Cho dù như vậy, vẫn có rất nhiều người nguyện ý mời nữ đồ đệ của ông ta, thậm chí cũng không ai biết tài nghệ của nữ đồ đệ của ông ta như thế nào"

Dương Lưu Vân nâng môi đỏ thắm, cười nhạt, giải thích: "Mặc dù nói không biết nữ đồ đệ của Chiêm Dục Dương như thế nào, nhưng Chiêm Dục Dương là người rất nghiêm cẩn, tuyệt đối không thể nào thu một người vô dụng làm đồ đệ. Em thật sự ghen tỵ, hâm mộ, oán hận, ban đầu em cũng muốn bá Chiêm Dục Dương làm thầy!"

Đường Diệc Nghiêu dục vọng quét tới bóng dáng đang đi tới, bước chân lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách giữa hai người, cung kính nói: "Kỳ thiếu gia. . . ."

"Ừ." Kỳ Trà Thần gật đầu, con người rơi vào trên người của Dương Lưu Vân: "Xong chưa? Chúng ta phải lên đường".

"Xong rồi" Dương Lưu Vân khéo léo lộ ra nụ cười ngọt ngào, tay khoác lên cánh tay của hắn cùng đi ra khỏi phòng khách, lên xe. Mà phía sau, Đường Diệc Nghiêu chỉ có thể lên xe hộ vệ, bám theo bóng dáng của bọn hắn.

Bốn năm trước, mình phạm phải sai lầm lớn, làm thương tổn Lưu Vân thật sâu, vì bù đắp tổn thương, hẳn thúc giục Kỳ thiếu gia mau sớm thành hôn. Thậm chí, đánh cuộc cùng Kỳ thiếu gia, kết quả là mình bị đánh tàn phế một nửa, nhưng đổi lấy được hôn lễ của Kỳ thiếu gia và Dương Lưu Vân

Như vậy cũng coi như đáng giá đi!

Hôm nay là hôn lễ của Kỳ Gấm Sóc và Tiểu Ngư Nhi, mà làm anh em tốt, dĩ nhiên muốn Kỳ Trà Thần và Dương Lưu Vân cùng tham gia hôn lễ. Trong mắt người ngoài, bọn họ nhưng kim đồng ngọc nữ, vợ chồng ân ái mặn nồng.

Hai người vừa xuất hiện, liền bị mọi người vây quanh, có nịnh bợ, có bát quái, Kỳ Trà Thần vẫn nghiêm mặt sắc, một câu không trả lời, ngược lại Dương Lưu Vân đứng một bên, lộ ra nụ cười ưu nhã, rất lễ phép từ chối khéo, từ chối. khôn khéo trả lời vẫn để lại không thất lễ.

Tiểu Ngư Nhi ở phía sau sân khấu, mặc áo cưới, phát giận ném bó hoa cô dâu. Bất cứ ai khuyên can cũng vô dụng, bắt đầu dĩ chỉ có chú rể đến trấn an cô dâu.

"Em làm sao thế ?" Giọng nói Kỳ Gấm Sóc dịu dàng, không có một chút ghét bỏ và bức tức.

Tiểu Ngư Nhi thờ phỉ phò nhìn hẩn chằm chằm, cắn răng nghiêng lợi: "Không phải em đã nói không muốn Dương Lưu Vân lắng lo kia tới tham gia hôn lễ của chúng ta sao, tại sao cô ta và Kỳ Trà Thần cùng tới?"

"Ngoan, đừng làm rộn! Cô ấy là vợ của Kỳ thiếu gia" Kỳ Gấm Sóc khom lưng nhặt bó hoa cô dâu ném vào trong thùng rác, lại căn dặn người nhanh đi cầm bó hoa cô dâu mới. Cũng may, lúc trước hẳn có chuẩn bị nhiều món.

"Em mặc kệ, dù sao cô ta ở chỗ này, em sẽ không lấy chồng! Kỳ Gấm Sóc, em không lấy chồng!" Tiểu Ngư Nhi cố tình gây sự kêu lên, còn thiếu điều muốn đập giày cao gót đứng trên bàn.

Về mặt Kỳ Gấm Sóc lạnh lẽo, con người cũng trở nên bén nhọn. Nắm chặt cổ tay Tiểu Ngư Nhi, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Thu lại câu nói vừa rồi!"

Tiểu Ngư Nhi bị phản ứng của hẩn dọa sợ, nửa ngày cũng không nói ra lời. Con người cô và ánh mắt hẩn nhìn nhau, thái độ từ từ mềm nhũn, không dám nói lời nào, cắn môi, một tia khiếp đảm chột lóe lên.

Bàn tay Kỳ Gấm Sóc chậm rãi vuốt ve đầu nhỏ của cô, giọng nói thì thầm: "Ngoan, anh có thể dung túng em làm bất kỳ chuyện hồ đồ nào, nhưng tuyệt đối không sự chấp thuận em hồ đồ trong hôn lễ. Em hiểu chưa?"

Giọng nói mặc dù dịu dàng, nhưng lại lạnh lẽo khác thường, khiến Tiểu Ngư Nhi không khỏi gật đầu. Kỳ Gấm Sóc rất ít nổi giận, từ lâu cũng bao dung cô tùy hứng, cho dù cô chọc thủng tận trời, hẳn cũng chỉ cười đi đền bù, chưa từng trách cứ một câu.

Hôm nay, có lẽ mình thật nói sai.

Ngón tay chỉ trỏ, bộ dáng ủy khuất: "Nhưng em không thích cô ta, thật không thích chút nào. Tại sao anh muốn mời cô ta tới?"

Kỳ Gấm Sóc bắt đầu dĩ nhún vai, dè bả vai của cô, nhìn vào mắt cô, nói xin lỗi: "Bởi vì Kỳ thiếu gia là anh em của anh, anh kết hôn, hẳn không thể nào không đến, mà Lưu Vân là vợ của hẩn. Anh biết em không thích cô ấy, cho nên em có thể không nhìn cô ấy. Anh không thích nghe đến em không lấy chồng, không kết hôn, chúng ta ly hôn, hay những lời tương tự, nhớ về sau không nên nói nữa. Nếu không ——"

Lời còn lại, mặc dù miệng chưa nói, nhưng con người sắc bén lại nói vô cùng rõ ràng.

Tiểu Ngư Nhi cắn cắn môi, bắt đầu dĩ chỉ có như vậy.

"Tân hôn hạnh phúc." Tiếng nói dịu dàng vang lên, kéo ra hai người muốn dán miệng chung một chỗ, Kỳ Gấm Sóc quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông đứng ở cửa, về mặt vốn tức giận, không khỏi cười một tiếng: "Sao anh lại tới đây? Liên Phượng Vũ?"

Liên Phượng Vũ mặc vest trắng, phối hợp mái tóc mềm mại, da thịt trắng nõn, giống như hoàng tử cao quý, khóe miệng nhấp nhô nụ cười thần nhiên: "Vừa lúc tới nơi này làm việc, nhận được email của anh, tôi liền tới."

"Một mình?" Kỳ Gấm Sóc nhìn phía sau hẩn trống không, hơi hắt đầu mày.

"Còn có người bạn, có chút việc đến muộn. Không có gì đáng ngại, tôi chỉ tới chúc phúc cho anh, thuận tiện tặng quà". Liên Phượng Vũ thần kỳ, giống như từ bông hoa trên đầu của Tiểu Ngư Nhi lấy ra một bao tiền lì xì, đưa cho Tiểu Ngư Nhi lộ, về hạo sắc: "Tặng cho cô dâu xinh đẹp của anh"

"Cám ơn." Tiểu Ngư Nhi nhìn ngây người, không khỏi vỗ tay, kéo cánh tay Kỳ Gấm Sóc nói: "Cái người bạn này của anh thật là lợi hại nha"

Kỳ Gấm Sóc cười yếu ớt, bắt đầu dĩ lắc đầu, cô bé này nhìn thấy trai đẹp đã lạc đường, sau khi kết hôn vẫn như vậy, mình rất nhức đầu đi.

.

Chiếc xe thể thao màu đen ở trên đường lớn lao nhanh, mái tóc dài cũng bị gió thổi tung bay trong không trung. Ánh mắt lạnh lùng, tối tăm nhìn thẳng phía

trước, về mặt không chút thay đổi, bộ dáng hờ hững đối với bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, không lọt mắt xanh.

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, Liên Phụng Vũ nói sắp đến giờ hôn lễ, nhưng thời gian của mình thật sự không đến kịp được. Mỏ điện thoại di động màu xanh da trời tìm dây số của hắn.

"Chắc là em không kịp rồi, đừng chờ em"

Một câu nói đơn giản, thậm chí cũng không cho Liên Phụng Vũ cơ hội nói chuyện, chủ động tắt máy, ném điện thoại qua một bên.

Xe dừng sát ven đường, nhìn vào một quán cà phê, bên cửa sổ thủy tinh, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ngồi, xem chừng mới vừa hai mươi tuổi. Nam sinh đem ly cà phê của nữ sinh khuấy xong, lúc này mới đẩy tới trước mặt cô gái, rồi chuẩn bị xong khăn giấy cho cô gái. Trong đôi mắt hắn tràn đầy dịu dàng và quyến luyến.

Giờ phút này, người trước mặt bọn họ cỡ nào tốt đẹp, nhưng ai biết trong chớp mắt, ở một góc nào đó không nhìn thấy, bọn họ cãi vã nhau, về mặt cỡ nào dữ tợn.

Khóe miệng khẽ kéo ra nụ cười lạnh lùng. Một giây kế tiếp lúc chuẩn bị lái xe, ánh mắt nhìn đến đèn đỏ bật sáng lên, một đứa bé con chậm rãi bước trên vạch đường phía trước, mà cách đó không xa, một chiếc xe thô còi lao nhanh đến.

Đứa bé gái không một chút phản ứng, cúi đầu, vẫn rất chậm, rất chậm đi lại; thỉnh thoảng còn che miệng, dường như rất khổ sở ho khan.

Về mặt tái nhợt ở dưới ánh sáng làm cho người ta đau lòng, chạm đến nơi mềm mại nhất tận đáy lòng.

Vẫn đối với người ngoài không quan, không hỏi, không thích chủ động, trong khoảnh khắc đó, không biết vì sao Ninh Tự Thủy không khống chế được hành động của mình, một giây kế tiếp nhảy ra xe, chạy vội tới bên cạnh đứa bé.

Tin tin ——

Tiếng còi càng thêm đến gần, xe nhanh chóng lao đến. Đèn xanh đã sớm tắt, đèn đỏ không ngừng lóe lên. Cô gái nhỏ vẫn không có phản ứng.

"Cẩn thận"

Tiếng vừa dứt, một đôi tay ấm áp ôm lấy cô bé, bước chân nháy mắt di chuyển qua một bên, nhanh chóng tránh thoát chiếc xe lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Là mẹ

Cô bé gái ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc, cả người cũng ngây ngốc ——

Cho dù ánh sáng chiếu ngược, hình dáng mơ hồ cô bé không nhìn thấy rõ, nhưng trong thân thể lạnh lẽo chút ấm áp, mùi hương trên thân thể cô, khí chất của cô đều giống như trong trí nhớ, không khỏi có cảm giác quen thuộc.

Tròng mắt từ từ đỏ lên, là mẹ ——

Lại là mẹ ——

Cư nhiên mình ở chỗ này gặp được mẹ!

Lúc xe muốn đụng vào mình, trong khoảnh khắc, là mẹ cứu mình một lần nữa.

Lần đầu tiên, mẹ ôm mình ——

Đôi tay kia ——

Ninh Tự Nhược phản ứng kịp, lại phát hiện mình đứng ở bên lề đường, bên cạnh sớm đã trống vắng, không còn bất kỳ người nào, đôi tay mới vừa rồi cũng biến mất tung tích. Lo âu, tìm kiếm bóng dáng quen thuộc ở bốn phía, rốt cuộc, ở một chiếc khởi động, trên xe nhìn thấy bóng dáng màu trắng ——

"Mẹ ——"

Dùng sức gọi to, nhưng phút chốc kia, chiếc xe như mũi tên lao đi, người trên xe dường như không nghe được tiếng cô bé hét gọi ầm ĩ, về mặt hồ hững hờ nhìn phía trước, đầu cũng không quay lại một.

"Mẹ —— Mẹ —— Đừng đi —— Đừng bỏ lại Tịch Nhược ——"

Ninh Tịch nhược hai chân ngăn ngừa, chạy theo phía sau chiếc xe. Thật vất vả mới gặp được mẹ, cô bé không thể để cho mẹ rời đi.

Mẹ, đừng nữa bỏ lại con một mình.

Xe càng chạy càng nhanh, gió xẹt qua bên tai, Ninh Tịch Thủy từ trong kính chiếu hậu, nhìn thấy phía sau có một bóng dáng nho nhỏ chạy theo, có chút ngạc nhiên, rốt cuộc là con cái nhà ai, lại không có cha mẹ, một mình ở trên đường cái, chạy tới chạy lui thế.

Vừa rồi mình đã cứu con bé một lần, nhưng không cứu được lần thứ hai, con bé muốn chết, vậy mình cũng bó tay.

Chân đạp lút cần ga, càng lúc càng xa ——

Ninh Tịch Nhược mắt thấy xe càng lúc càng xa, mình chạy chậm như vậy, căn bản là không đuổi kịp, lo lắng nước mắt từ trong mắt tuôn ra, rơi xuống. Miệng há mở, vừa thở dốc, vừa gian nan mở miệng: "Mẹ, đừng đi —— Đừng bỏ Tịch Nhược —— Mẹ, đừng rời bỏ con —— Mẹ —— Con rất nhớ mẹ —— Mẹ, con thật sự rất nhớ mẹ —— Mẹ đừng bỏ con ——"

Tin tin ——

Xe cũng bị cô bé gái ở trên đường cái xô ngang qua dọa sợ, dừng xe lại, không ngừng nhún còi, cũng không dám lái xe, ngộ nhờ thương tổn đến đứa bé này. Hơn nữa cô bé khóc đau lòng như vậy, làm cho người ta không nỡ trách cứ cô bé một câu.

Miệng cô bé gọi mẹ, là người cũng sẽ mềm lòng, rốt cuộc là người mẹ cỡ nào độc ác, máu lạnh mới có thể không để ý tới đứa bé khóc cầu xin như vậy?

Phù phù ——

Ninh Tịch Nhược không chú ý ngã trên mặt đất, không để ý cả người đau đớn, ngẩng đầu, hai mắt mờ hồ đắm lệ nhìn chiếc xe đã biến mất không thấy phương hướng, nước mắt rơi như mưa, trơ mắt nhìn, khóe miệng nếm mùi vị mặn chát, lan tràn trong lòng.

"Mẹ —— Tại sao không để ý tới con —— Mẹ —— Tại sao không cần con nữa?"

Đột nhiên —— một chiếc xe con từ bên trái vọt ra, dường như tài xế không nhìn thấy có năm người, thậm chí ngay cả còi cũng không nhấn, chiếc xe lách lao đến ——

Trái tim tất cả mọi người đều vọt lên tới cổ họng, trơ mắt nhìn chiếc xe xông lại, mà đứa bé nằm trên mặt đất vẫn còn đau lòng khóc thút thít, dường như không chú ý tới, tình huống hiện tại của mình rất nguy hiểm. xe tới gần một chút, tài xế không nhìn được, quay cửa kính xe xuống, hô to: "Nguy hiểm! Đi mau —— Đi mau ——"

Ninh Tịch Nhược giống như không nghe thấy, nằm trên mặt đất, ô ô khóc đau lòng muốn chết, nước mắt rơi vào mặt đường khô cằn, dần dần hôn mê.

Tại sao mẹ không để ý tới mình? Cô bé dùng sức kêu mẹ như vậy, mẹ có thể nghe a!

Mẹ không muốn mình nữa sao?

Bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng chói tai, trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người hoảng sợ nhắm hai mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tượng máu me, một đôi tay ấm áp nhanh chóng ôm lấy thân thể nho nhỏ của cô bé vào lòng lần qua một bên, bởi vì đụng vào trên hàng rào, lúc này mới giảm bớt tốc độ dừng lại.

Trạc Mặc không để ý tới an nguy của mình, lập tức đứng dậy, ôm Ninh Tịch Nhược lên, cẩn thận kiểm tra thân thể của cô bé, trừ cánh tay và đầu gối, cái khác đều tốt, không có vết thương nào.

Xác định cô bé bình an, lúc này về mặt của Trạc Mặc sa sầm, tay gắt gao nắm cánh tay của cô bé, tiếng nói gần như từ trong kẽ răng nặn ra, tức giận: "Em là điên rồi sao? Không phải anh đã dặn em, không cho phép đi loạn, ngoan ngoãn chờ anh tới sao? Tại sao một mình lao ra đường cái? Tại sao xe tới, cũng không tránh? Ninh Tịch Nhược, rốt cuộc em muốn anh phải làm sao?"

Anh phải làm sao để cho em có thể học mến yêu chính mình một chút, dù chỉ là một chút thôi.

Thì ra, một đứa bé chỉ có mười mấy tuổi cũng có thể thê lương và bất đắc dĩ như thế !

Con người nhìn chằm chằm nước mắt ràn rụa trên mặt cô bé, lời nói tức giận cầm ở cổ họng lại không phun ra được. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô bé khóc đau lòng như thế, khóc không thành tiếng ——

Ninh Tịch Nhược không được nghe lời của hắn, ngẩng đầu, đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn lên, nước mắt từng viên lớn rơi xuống trên da thịt tái nhợt, nghẹn ngào nói không ra lời. Đôi tay lạnh lẽo níu lấy quần áo của hắn thật chặt, cổ hết hơi sức phát ra tiếng: "Mẹ —— Mẹ ——"

Trạc Mặc sững sờ, nhất thời đã hiểu. Chỉ có nhìn thấy mẹ của cô bé, mới có thể làm cho cô bé mất đi không chế như thế!

"Mẹ —— Không cần em nữa —— Em gọi tên mẹ, nhưng mẹ không để ý tới em —— nhất định mẹ rất hận em —— Mẹ không muốn muốn em —— Em là con gái của người kia, cho nên —— Mẹ không muốn em —— Mẹ hận chết em —— Ô ô —— Mẹ không quan tâm em nữa, mẹ hận em ——"

Tiếng ghen ngào đứt quãng, thê lương của trẻ thơ làm cho người ta nghe trái tim cũng bị bóp chặt. Nước mắt, nước mũi hòa vào nhau, nhèch nhác rơi xuống, quần áo bị chà xát, dơ bẩn, nhưng những thứ này so với vết thương trong lòng của cô bé thì được tính là gì.

Trạc Mặc hiểu rõ vết thương trong lòng của cô bé, từng cảm nhận của cô bé, nó đều có thể cảm thấy. Từ lúc nhỏ đến lớn, cô bé đều nhớ đến mẹ, cả ngày cô bé ôm tấm hình duy nhất của Ninh Tịch Thủy mà bà ngoại cho cô bé, học gọi mẹ ——

Cô bé rất ít nói chuyện, nhưng cái gì cũng hiểu. Thậm chí, cô bé biết mình và đứa bé khác không giống nhau, không có mẹ, không có cha, chỉ có một mình bà ngoại thương yêu. Nhất là lúc Sở lão nói cho cô bé biết về chuyện của cha mẹ, cô bé càng thêm trầm mặc ít nói, nhìn tấm hình của Ninh Tịch Thủy cũng trở nên khác hẳn ——

Cẩn thận, giống như là sợ Ninh Tịch Thủy không cần mình, ghét mình ——

Nhưng Ninh Tịch Thủy có biết không? Nếu không biết, tại sao không để ý tới Tịch Nhược?

Lòng bàn tay ấm áp dính vết máu đỏ tươi, đang ôm gương mặt của cô bé, buộc cô bé nhìn thẳng vào mắt mình, từng chữ, từng câu vô cùng nghiêm túc: "Ninh Tịch Nhược, em nghe kỹ cho anh, đi ấy chắc chắn muốn em, sẽ không hận em, nếu không cũng sẽ không hy sinh bản thân mình muốn sinh ra em! Có thể đi ấy không nghe thấy em gọi tên mình, năm đó đi ấy tận mắt nhìn thấy đứa bé kia chết rồi, đi ấy cho là em đã chết, không biết sự tồn tại của em —— Nếu đi ấy biết con gái mình còn sống, anh thế, đi ấy tuyệt đối sẽ không thể không nhớ em"

Ninh Tịch Nhược ngừng khóc, sững sờ nhìn hần, do dự thật lâu, cẩn thận hỏi: "Anh nói là thật sao?"

Trạc Mặc thận trọng gật đầu: "Trạc Mặc chưa bao giờ lừa em"

Ninh Tịch Nhược, dù cho đi ấy không nhớ em, anh cũng muốn cho đi ấy muốn em! Chỉ cần em muốn, cái gì anh cũng có thể cho em, cái gì cũng có thể.

"Em mệt quá" Ninh Tịch Nhược lau sạch nước mắt, nước mũi, hút hút lỗ mũi, làm cho mình bình tĩnh, không thể dễ dàng buông tha, dù cho mẹ có ghét mình, không cần mình, cũng phải nghe chính miệng mẹ nói ra ——

Huống chi —— Trạc Mặc sẽ không lừa gạt mình! Cho tới bây giờ cũng sẽ không!

Khỏe miệng Trạc Mặc giương lên nụ cười ấm áp, bàn tay vuốt vuốt tóc của cô bé, xoa người ngồi xổm xuống để cho cô bé nằm trên lưng mình, công cô bé về khách sạn. Chân vừa đi một bước, đầu chân lưu lại vết máu đỏ thẫm, đau đớn từ lòng bàn chân từng hồi xông lên, hần cũng không rên một tiếng, công Ninh Tịch Nhược về thẳng khách sạn.

Ninh Tịch Nhược mệt mỏi, so với chân của mình, quan trọng hơn rất nhiều, rất nhiều!

Tắm cho Ninh Tịch Nhược xong, mặc một bộ áo ngủ màu trắng in hoa văn hài hước. Cô bé không khỏi nhíu mày: "Rất ngây thơ."

"Rất phù hợp với tuổi của em, không phải sao?" Con người màu bạc của Trạc Mặc đối với kiệt tác của mình mua về rất là hài lòng.

"Kiểu thẩm mỹ của anh càng ngày càng có vấn đề."

Ninh Tịch Nhược chỉ chỉ một bên phòng tắm, mặt không chút thay đổi: "Đi tắm, máu của anh làm dơ thảm"

Trạc Mặc: ——

Từ phòng tắm đi ra, toàn thân Trạc Mặc chỉ bọc một chiếc khăn lông màu trắng, giọt nước đọng trên vóc người to lớn của hần, mái tóc ướt chèm nhẹp rũ xuống, con người mê hoặc cũng che lên một tầng hơi nước mỏng lung. Con người rơi vào trên thân thể nhỏ bé không khỏi sững sờ, đã đổi lại một bộ quần áo lớn, không phù hợp tuổi, còn có hòm thuốc.

Ninh Tịch Nhược ngoắc ngoắc ngón tay bảo hần lại đây ngồi, đem chân của hần đặt ở trước mặt của mình, cẩn mõi, bàn tay nhỏ bé không thạo, từ trong hòm thuốc lấy đồ ra, xoa tay rửa chân, nên dùng cái gì đây.

Trạc Mặc bắt được tay của cô bé, ánh mắt ở trên người của cô bé qua lại lần nữa, kết luận: "Bộ này không thích hợp với em, Tịch Nhược".

Ninh Tịch Nhược cúi đầu, không nghe lời của hần, làm bầm lâu bầu: "Mới vừa rồi hần nói dùng như thế nào ? Nói nhanh như vậy, em không nghe rõ ——"

"Được rồi, Tịch Nhược." Trạc Mặc xoa đầu của cô bé sang bên này, để cho cô bé nhìn miệng mình, lúc này mới đem thuốc nhét vào trong lòng bàn tay của cô bé "Trước hết dùng cái này, bôi xong, tự anh băng bó"

Tầm mắt Ninh Tịch Nhược rũ xuống vô cùng thấp, vừa bôi thuốc cao vào vết thương, cái miệng nhỏ còn thổi từ từ gió. Cúi đầu phát hiện quần áo của

mình, cần bản cái gì cũng không che được, ngược lại vì tay áo rất dài, làm cho động tác của mình rất không thuận lợi, trực tiếp cầm quần áo cời ra.

Trạc Mặc hao tổn tâm trí: "Tịch Nhược ——"

"Em tắm đầu là anh giúp một tay, anh còn không thoải mái cái gì? Hay là —— rất muốn bi ổi một chút?"

Giọng nói của Ninh Tịch Nhược bình thản giống như là đang nói một chút chuyện không liên quan đến mình, không để ý cảm thụ của Trạc Mặc chút nào.

Trạc Mặc bắt đầu dùng áo khoác ngoài, bao lấy thân thể nhỏ bé mềm mại của cô bé, ôm vào trong ngực thật chặt. Thương tiếc hôn vào mi tâm của cô bé, trông mắt nhìn chăm chú vào vẻ mặt bình tĩnh của cô bé: "Tịch Nhược, anh sợ em sẽ cảm"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: EV

Cô bé khỏe mạnh vĩnh viễn là vấn đề hần lo lắng nhất.

Nói xong nhét cô bé vào chăn ấm áp, đắp kín mền.

"Chuyện còn lại, anh sẽ giải quyết. Hứa với anh, đừng suy nghĩ lung tung."

Ninh Tịch Nhược nhìn hần, mắt nhấp nháy thật lâu, lúc này mới hơi gật đầu: "Ngủ ngon, Trạc Mặc".

Trạc Mặc vẫn ngần ngại đến khi cô bé ngủ thật say, lúc này mới gọi điện thoại cho Lý Diệc Phi, báo lại tình huống bây giờ của bọn họ, tóm tắt chuyện hôm nay bọn họ bị thương. Sau đó, ngồi trước máy vi tính bắt đầu điều tra chuyện liên quan đến Ninh Tịch Thủy.

Kỳ quái là tài liệu biểu hiện, vào 5 năm trước, bệnh viện bị hỏa hoạn, Ninh Tịch Thủy mất mạng ngoài ý muốn, vậy hôm nay, người Tịch Nhược nhìn thấy rốt cuộc là người nào?

Nếu như không chết, tại sao 5 năm này làm thế nào cũng không tìm được cô? Tịch Nhược vẫn kiên trì cho là Ninh Tịch Thủy không chết, không chỉ là cảm ứng giữa mẹ con, hơn thái độ của bác sĩ Hoàng. Mặc dù ông ta kiên trì nói năm đó mình cũng không biết gì cả, Ninh Tịch Thủy thật đã chết rồi, nhưng từ thái độ của ông ta đối với Ninh Tịch Nhược, dường như còn che giấu điều gì.

Rốt cuộc, ông ta che giấu điều gì?

Vì Tịch Nhược, hần muốn biết rõ tất cả. Bấm điện thoại của bác sĩ Hoàng, đi thẳng vào vấn đề: "Năm đó, rốt cuộc Ninh Tịch Thủy được người nào cứu đi?"

Bên kia dừng lại thật lâu, mới trả lời: "Câu nói gì vậy? Tôi không hiểu rõ, không phải Ninh Tịch Thủy đã sớm chết rồi sao?"

"Hôm nay ở ven đường, Tịch Nhược đã nhìn thấy di ấy, thật ra năm đó di ấy vốn không chết —— Mà được người cứu đi, đánh tráo rồi. Rốt cuộc là người nào cứu di ấy? Tại sao ngay cả Sở lão cũng không tra ra được? Nhất định ông biết."

Bên đầu điện thoại kia, tâm tình bác sĩ Hoàng vô cùng kích động, mệnh mông, nắm điện thoại di động khản trương hỏi: "Các người thật sự nhìn thấy cô ấy? Cô ấy thật sự còn sống?"

Trong lòng Trạc Mặc đã hiểu, Tịch Nhược cũng không có nhìn lầm. Thì ra thật sự là —— Ninh Tịch Thủy!

"Tôi cũng không biết năm đó người cứu cô ấy là ai, chỉ là một người đàn ông rất thần bí. Cảm giác của tôi nói cho tôi biết, hần có thể cứu Ninh Tịch Thủy, tôi liền phối hợp với hần, dùng tử thi dư thừa trong bệnh viện thay thế Ninh Tịch Thủy, còn làm một ít chuyện để cho mọi người đều cho rằng Ninh Tịch Thủy chết rồi".

"Cám ơn, tôi biết rồi".

Trạc Mặc cắt đứt điện thoại, nghiêng đầu nhìn Ninh Tịch Nhược phát ra tiếng hít thở đều đều, đi tới bên giường, cúi đầu roi xuống một nụ hôn trên môi nhỏ đỏ thắm. Ngón tay ở trên mặt của cô bé nhẹ nhàng vuốt ve, tiếng nói thì thầm như có như không:

"Tịch Nhược, anh sẽ không để cho em đau lòng nữa —— Có anh bảo vệ cho em, ai cũng không thể tổn thương em, ai cũng không thể."

Liên Phượng Vũ cùng với cô dâu, chú rể uống một ly rượu, liền vội vã muốn rời khỏi, bởi vì Ninh Tịch Thủy đến đón hần. Kỷ Gấm Sọc và hần là quý mến

tài nhau kết bạn, cho nên đưa hấn ra cửa.

"Không phải nói thời gian không kịp sao?" Liên Phượng Vũ đi ra khỏi khách sạn, con người trước tiên nhìn bóng dáng người trong xe thể thao, tiến lên đem lấy áo khoác của mình, choàng trên người của cô.

Về mặt Ninh Tự Thủy hồ hững, trông mắt không chút thay đổi, nhìn bảng hiệu mừng hôn lễ trước khách sạn, trong hình là một đôi tình nhân trẻ tuổi, nắm tay trong vườn hoa, xung quanh màu tím lãng mạn. Tầm mắt rơi vào trên người hấn, mím môi nói: "Chúng ta đi."

Liên Phượng Vũ gạt đầu, quay đầu nhìn Kỷ Gấm Sóc nói: "Anh quay lại đi ! Tân hôn hạnh phúc ——"

Kỷ Gấm Sóc gạt đầu, ánh mắt rơi vào trên người của Ninh Tự Thủy, trong nháy mắt liền ngây người nói không ra lời. Thậm chí nghi ngờ ánh mắt của mình có vấn đề ——

Cô —— thế nào lại ở đây ? Cô không phải đã chết rồi sao?

Kỷ thiếu gia biết không?

Tiểu Ngư Nhi đã đổi lại một bộ váy, hào hứng lao ra, lập tức nhảy đeo trên lưng hấn "Anh ở đây làm gì?" Đầu xuyên qua bờ vai của hấn rơi vào trên người Ninh Tự Thủy thì con người kinh ngạc phóng đại, miệng tự nhiên há lớn ra, giống như kỳ quái.

"Cô ấy —— giống như ——"

"EV, chúng ta đi!" Liên Phượng Vũ nhìn thấy vẻ mặt hai người đều không đúng, cho Kỷ Gấm Sóc một ánh mắt, lập tức lên xe, một giây kế tiếp, Ninh Tự Thủy chân buông thẳng xe, chiếc xe như mũi tên bay ra ngoài, biến mất trong tầm mắt.

Tiểu Ngư Nhi phản ứng kịp, níu lấy Kỷ Gấm Sóc nói: "Tự Thủy —— Ninh Tự Thủy —— Anh nhìn thấy chứ? Em không phải hoa mắt chứ? Tại sao Ninh Tự Thủy cùng bạn bè của anh ở chung một chỗ? Kỷ Gấm Sóc, anh có chuyện gì giấu diếm em?"

Mắt nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi muốn đuổi theo, Kỷ Gấm Sóc vội vàng bắt được tay của cô, trầm giọng nói: "Không có. Hôn lễ của chúng ta còn chưa kết thúc, em không thể đi".

"Nhưng Tự Thủy —— Em không nhìn lầm! Họ Kỷ, Thật ra anh lừa tôi —— Ninh Tự Thủy vốn không chết ——" Tiểu Ngư Nhi tránh ra tay của hấn, lần đầu tiên ánh mắt xuất hiện lạnh lùng. Ánh mắt quét nhìn qua hướng kia, mặc dù chỉ thấy được một chút, nhưng cô có thể xác định thật chính là Tự Thủy! Minh không thể nào nhìn lầm.

Kỷ Gấm Sóc còn chưa mở miệng, lại nhìn thấy ở cách đó không xa, Kỷ Trà Thần và Dương Lưu Vân đang đứng, trừ nhũ mây, trong lúc nhất thời cũng không biết nên mở miệng trả lời như thế nào.

Tiểu Ngư Nhi theo ánh mắt của hấn, quay đầu lại nhìn thấy hai người kia, mới vừa rồi mình nói bọn họ cũng nghe sao?

Về mặt Kỷ Trà Thần vẫn lạnh lùng, nhưng đáy mắt nhanh chóng xẹt qua khác thường, vẫn bị Kỷ Gấm Sóc bén nhạy bắt được.

Hồngбет, Liên Phượng Vũ rõ ràng không muốn để người ta biết cô gái rất giống Ninh Tự Thủy tồn tại, ánh mắt vừa rồi là ý tứ làm ơn.

Nhưng bây giờ ——

Dương Lưu Vân đứng bên cạnh Kỷ Trà Thần, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, thật giống như rơi vào trong hầm băng lạnh lẽo. Là mình nghe lầm sao? Nhất định là mình nghe lầm.

Ninh Tự Thủy không có chết?

Cô ta làm sao có thể không chết? Làm sao không chết được?

Không phải Đường Diệc Nghiêu đã nói cô ta chết rồi sao? Chẳng lẽ là Đường Diệc Nghiêu lừa mình? Không thể nào! Diệc Nghiêu không dám gạt mình.

Ngón tay thon dài bấm vào trong lòng bàn tay, chết lặng, không cảm thấy đau đớn. Bây giờ, mình không thể chủ động mở miệng hỏi, Kỷ Gấm Sóc trả lời mới là quan trọng nhất.

Kỷ Gấm Sóc đang trầm mặc thật lâu, lúc này mới chủ động dắt Tiểu Ngư Nhi, khóe miệng nâng nụ cười nhàn nhạt: "Chớ cần quấy, anh thật sự không cùng cô gái khác xảy ra chuyện gì. Khách vẫn còn ở bên trong chờ chúng ta đấy". Đầu khẽ cúi xuống, người khác nhìn thấy, giống như là thân mật hôn, nhưng hấn dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được, ở bên tai cô nhẹ nhàng phun ra nuốt vào: "Nếu như Ninh Tự Thủy thật không chết, bây giờ bị Kỷ thiếu gia biết, em cảm thấy có hậu quả gì?"

Tiểu Ngư Nhi ngẩn người, nghiêng đầu, con người phức tạp nhìn chằm chằm Kỷ Gấm Sóc một hồi lâu, khóe miệng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười "Anh không lừa em chứ?"

"Thật không có, người anh yêu chỉ có em. Đồ ngốc, nếu anh muốn tìm phụ nữ, cũng sẽ không tìm người giống như Ninh Tự Thủy". Động tác của Kỷ Gấm Sóc mập mờ, vén tóc rơi xuống sau tai cô, nắm vai của cô nói: "Đi thôi, trở về".

"Ừ" Tiểu Ngư Nhi đổi lại nụ cười vui sướng, nhưng nụ cười không tới đáy mắt.

"Đi thôi" Kỷ Gấm Sóc dứt khoát nói với Kỷ Trà Thần.

Kỷ Trà Thần gật đầu, xoay người đi vào khách sạn. Bước chân Dương Lưu Vân lại chần chờ, con người nghi ngờ nhìn về đường cái, trống vắng, cũng không thể nghi ngờ. Nhưng cảm giác có chỗ nào không đúng, Tiểu Ngư Nhi và Kỷ Gấm Sóc phản ứng cũng rất kỳ quái.

Thần bình tĩnh cũng vượt quá dự liệu của mình, hẳn nghe được ba chữ "Ninh Tự Thủy" sao lại có thể không có một chút phản ứng.

"Mới vừa ——"

Liên Phượng Vũ ở trên xe do dự thật lâu, cũng không biết nên mở miệng thế nào. Lời nói đến khóe miệng cũng dừng lại, giống như mê muội không phun ra.

"Trước kia em và bọn họ biết nhau, đúng không?" Ninh Tự Thủy chăm chú lái xe, cũng không liếc hẳn một cái. Con người lạnh lùng, bình tĩnh, chờ cả ngày Liên Phượng Vũ không mở miệng, tiếp tục nói: "Hôm nay anh cố ý để cho em và bọn họ chạm mặt. Anh muốn thử dò xét cái gì? Em còn có thể nhớ bọn họ hay không?"

Suy nghĩ của Liên Phượng Vũ bị khám phá, vẻ mặt có chút khó coi, nghiêng đầu, con người dịu dàng nhìn chăm chú một bên mặt lạnh lẽo của cô, da thịt trắng nõn, khí khái, một lỗ chân lông cũng không có, cánh mũi cao thẳng hoàn mỹ, đôi môi đỏ tươi mím lại lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm.

"Xin lỗi. Tự Thủy, em hãy nghe anh nói ——"

"Xin gọi em là EV!" Ninh Tự Thủy lạnh lùng cắt đứt lời của hắn, trực tiếp dừng xe dọc theo trên đường cao tốc. Nghiêng đầu, con người lạnh lùng chăm chăm: "Liên Phượng Vũ, em rất cảm ơn trong 5 năm này anh chăm sóc em, nhưng xin đừng vượt qua ranh giới cuối cùng. Em ghét nhất chính là thử dò xét! Thời gian 5 năm, thì ra giữa chúng ta vẫn không có hai chữ tin tưởng"

Nghe được ba chữ "Liên Phượng Vũ" thì biết rõ cô là thật sự tức giận rồi. Khi cô thật sự tức giận thì mới kêu cả tên lẫn họ của người ta.

Đáy mắt Liên Phượng Vũ xẹt qua một tia hối tiếc, chính mình cũng không biết mình thế nào. Vừa về tới nơi này, thì thay đổi không như cũ, rõ ràng tự nói với mình phải tin tưởng Ninh Tự Thủy, phải tôn trọng cô, biết Kỷ Gấm Sóc kết hôn, mình vẫn không nhận được, muốn mang cô theo, muốn biết cô có phải thật sự đã quên đi chuyện lúc trước hay không?

Trong lòng của cô thật không có người đàn ông đó sao?

Cô đang tức giận, mình không tin tưởng cô!

"Xuống xe." Ninh Tự Thủy mở miệng lần nữa, giọng nói áp vô cùng thấp: "Tự anh trở về."

Con người Liên Phượng Vũ phức tạp đầy mâu thuẫn nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, vẫn lựa chọn xuống xe, đóng cửa xe, trong nháy mắt, Ninh Tự Thủy phát động động cơ, lập tức lao xe chạy đi, bỏ lại một mình hắn trên đường cao tốc, không để ý sống chết của hắn.

Liên Phượng Vũ ảo não đá hàng rào trên đường cao tốc "Liên Phượng Vũ, mày ngu sao? Tại sao mày có thể thử dò xét cô ấy? Không tin cô ấy?"

Xuyên qua kính chiếu hậu, Ninh Tự Thủy nhìn động tác của hắn, không khỏi cup mắt xuống, đạp lút cần ga, thật nhanh biến mất.

Vốn tưởng rằng Phượng Vũ là người hiểu rõ mình nhất, thì ra là không phải.

Đôi tay nắm thật chặt tay lái, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không biết lúc nào mới kết thúc. Trong đầu của mình không có bất kỳ hồi ức nào, cho dù trở lại thành phố này, khắp nơi đều làm cho cô cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không muốn biết ở chỗ này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tại sao mình muốn rời khỏi nơi này? Thì tại sao muốn dùng quên lãng để đổi lấy cơ hội trả thù?

Muốn trả thù đối tượng là ai? Tại sao muốn trả thù? Tất cả đều không biết. Duy nhất có thể khẳng định là trong lòng có một mối thù hận không rõ, lúc đặt chân lên mảnh đất này thì trong trong lòng dấy lên ngọn lửa, càng đốt càng mãnh liệt, thậm chí mình cũng không cách nào khắc chế.

Loại thù hận này giống như là từ trong lòng sinh ra, là bẩm sinh, cô không có biện pháp vứt bỏ, không thể lẩn tránh.

Rốt cuộc, mình đã từng trải qua cái gì, mới có thể sau khi mất trí nhớ cũng không thể quên thù hận khắc sâu này?

Đáng tiếc ——

Chiêm Dực Dương nói, chỉ khi nào cô công khai biểu diễn, mới có thể để cho Liên Phượng Vũ nói cho cô biết chuyện liên quan đến quá khứ.

Chỉ còn 10 ngày nữa! Về công khai biểu diễn, cô đã sớm chuẩn bị trước, không muốn quan tâm. Thời gian 5 năm cố gắng và chăm chỉ, đã sớm làm cho cô trở thành một cô gái có thể độc bá một phương.

Ánh trăng trầm mê.

Nơi giải trí mới dành cho những người giàu có yêu thích, nơi này chỉ cần không giết người, dù làm cái gì đi nữa, cũng sẽ không có người chú ý đến bạn. Cho dù là cảnh sát, 365 ngày cũng sẽ không tới kiểm tra một lần.

Ở trước quầy rượu, có một bóng dáng màu trắng uống một ly lại một ly, độ rượu mạnh tinh khiết, nhưng về mặt lại thân nhiên bình tĩnh, một chút biến hóa cũng không có. Con người lạnh lùng khiến vô số người đàn ông ngưỡng mộ muốn đến bắt chuyện đều chùn bước.

Một cô gái thanh thuần như đoá hoa Bách Hợp, dưới ánh đèn chói mắt giống như hoa anh túc, hơi thở cả người và ngay cả sợi tóc dường như cũng phát ra nguy hiểm.

Xung quanh ánh mắt chỉ chỉ chỗ chỗ, bàn tán, dường như cô cũng không nghe được, bận suy nghĩ không nghe được. Cả đêm chỉ lặp lại một động tác, uống rượu, để ly rượu xuống, con người không liếc nhìn những chỗ khác.

Tiếng đình tai nhức óc, trong sàn nhảy nam nam, nữ nữ muôn hình muôn vẻ, điên cuồng là loi lắt mông của mình, giống như sợ người khác không biết kỹ thuật nhảy của mình xinh đẹp đến mức nào. Ánh đèn rực rỡ chói mắt, muôn màu muôn sắc rơi vào đám người, trong không khí tràn ngập mùi nước hoa giá rẻ và rượu còn quán lầy. Làm cho người ta liên tưởng đến hai chữ "Thối nát".

Chờ Ninh Tự Thủy ực một ly rượu vào bụng, cái ly cũng đã bị người đoạt đi. Nghiêng đầu, nhìn gương mặt quen thuộc, con người không gọn sóng kinh hãi, thu hồi tiếp tục nhìn chăm chăm cái ly trống không, không có ai biết trong đầu cô suy nghĩ cái gì nữa.

Chiêm Dực Dương ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, một cái tay chống lấy đầu, cười nhạt: "Ta thật sự tò mò, rốt cuộc có cái gì để cho trong ánh mắt của con có thể xuất hiện một chút gì đó."

Ngón tay như ngọc của Ninh Tự Thủy che miệng, nghe mùi rượu còn, trông mắt lười biếng lướt qua: "Sur phụ, ông lừa gạt Phượng Vũ như vậy, dường như không tốt chút nào".

Chiêm Dực Dương không sao cả, nhú mày, cười tà: "Không tốt thì như thế nào? Ai bảo ta là sur phụ".

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu, con người lạnh lùng, nghiêm túc, nhìn tròn mắt của ông ta nói: "Rõ ràng ông tự mình tới, vì sao trận biểu diễn này con nhất định phải đi? 5 năm trước, ở chỗ này xảy ra chuyện gì? Tại sao con không tra được?"

"Ta đã đem toàn bộ tài liệu của con tiêu hủy, không có người nào tra ra được con. Bản thân con cũng không tra được, con muốn biết 5 năm trước xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ ta vẫn chưa có biện pháp nói cho con biết. Bởi vì thời cơ chưa tới, tin tưởng không lâu, sẽ có người nguyện ý nói cho con biết. Nhưng tuyệt đối không phải là ta hay Phượng Vũ"

Con người Ninh Tự Thủy lại rũ xuống, như có điều suy nghĩ "Con biết rồi. Sur phụ, Phượng Vũ đang hoảng, ông đừng khi dễ hắn".

"Phốc!" Chiêm Dực Dương bụm miệng, rượu rất không tao nhã phun ra ngoài, kinh ngạc nhìn chăm chăm Ninh Tự Thủy: "Con chính là Ninh Tự Thủy sao? Lại có thể biết quan tâm cái tên gốc kia? Không phải linh hồn con bị thay đổi chứ?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh lùng ném qua, lúc này Chiêm Dực Dương mới chếp miệng, giọng nói uất ức: "5 năm này rốt cuộc ai đang khi dễ hắn? Là ai bỏ hắn một mình trên đường cao tốc? Trên người tên gốc đó không có một xu."

Chiêm Dực Dương nói chưa hết lời, bóng dáng của Ninh Tự Thủy đã biến mất dưới ánh đèn. Một đôi mắt phượng có nhiều ý vị nhìn chăm chăm phương hướng cô biến mất, thật ra thì Ninh Tự Thủy cũng không phải lạnh lùng như ngoài mặt, nhưng sau khi mất trí nhớ, cô không hiểu biểu đạt tình cảm của mình như thế nào mà thôi.

Con người, thật sự là động vật kỳ quái. Ông ta càng ngày càng hiểu kỳ Ninh Tự Thủy và người đàn ông kia tiếp tục nghiệt duyên như thế nào nữa! Nhất định rất đặc sắc!

Ninh Tự Thủy mới vừa mở cửa phòng khách sạn, chợt có một người đứng bên cạnh, về mặt có chút chật vật, ánh mắt áy náy, cẩn thận nhìn cô, bộ dáng đứng ở cửa tay chân luống cuống, ngược lại có mấy phần tức cười.

"Tự Thủy, là anh sai rồi —— Em —— Còn tức giận phải không?" Liên Phượng Vũ nói xong, bức rức cắn môi, tinh thần thấp thỏm.

Ninh Tự Thủy nhìn hẩn cả người bụi bặm, không nói một tiếng nào, đi vào phòng. Liên Phượng Vũ không hiểu ý của cô, đứng ở cửa nhìn theo bóng lưng cô, cũng không dám chủ động đi vào.

"Tắm đi, 15 phút nữa món ăn đưa lên phòng" Ninh Tự Thủy nhàn nhạt bỏ lại một câu, cởi áo khoác xuống, rúc vào trên ghế sa lon, mở TV.

Liên Phượng Vũ sững sờ, khi phản ứng lại, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười. Cô không tức giận, thật tốt. Lập tức đi đến phòng tắm tắm thôi, để tránh bộ dáng nhếch nhác của mình hù được cô.

Lúc đi ra, bữa ăn đã đưa tới, Ninh Tự Thủy chỉ ăn một chút bánh ngọt, những thứ khác một chút cũng không đụng đến. Ngồi xuống dùng cơm thì nghe được tiếng của cô chồng lên tiếng của ti vi: "Ông ta cũng tới."

"Tại sao ông ta đột nhiên tới?" Liên Phượng Vũ nhướn mày.

"Không biết. Nhìn dáng dấp không phải đến nghỉ ngơi" Ninh Tự Thủy lắc lắc cái ly trong tay, ánh mắt vẫn khóa trên màn hình TV.

Động tác Liên Phượng Vũ dừng lại, đưa tay cảm lấy hộp điều khiển ti vi tắt TV, đem tầm mắt cô chuyển dời đến trên người của mình. Trong con mắt cô không gọn sóng kinh hãi, chỉ nhìn thấy khuôn mặt mình được phản chiếu, cũng không có cái gì khác.

"Anh vẫn không hy vọng, em tham gia cùng chúng tôi"

"Đã quyết định rồi" Giọng nói Ninh Tự Thủy nhàn nhạt, đứng lên, chân trần đi trên sàn nhà lạnh lẽo, từ tầng 32 ngắm nhìn cảnh đêm thành phố này, thật xinh đẹp, nhưng rất hư ảo, không có cảm giác chân thật. Bóng dáng của cô kéo trên sàn nhà, rất dài, cô đơn càng cô đơn. Tóc dài an tĩnh dịu ngoan rũ xuống sau lưng, mặc áo ngủ bằng bông, cũng không phô bày thô tục, trong cao quý có chút nhã nhặn lịch sự.

"Em là đệ tử của Chiêm Dực Dương, không thể nào không đếm xỉa đến. Ngoại giới đều cho rằng ông ta chỉ có một nữ đồ đệ, nhưng không biết người phụ tá mới chân chính là người nối nghiệp của ông ta"

Liên Phượng Vũ ăn không biết ngon, đẩy cái mâm. Đứng lên, đi tới đứng ở phía sau của cô, giọng trầm trầm nói: "Ông ta đang hại em!"

"Nhưng cũng đang giúp em!"

Liên Phượng Vũ cả kinh, con ngươi kinh ngạc nhìn cô, sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ cô đã biết cái gì?

Ninh Tự Thủy không xoay người, chỉ khẽ nhấp một chút rượu đỏ ngọt, nhắm mắt lại từ từ thưởng thức vị ngọt của rượu, trên đầu lưỡi chậm rãi tỏa ra mùi thơm. Bóng dáng của cô bị đèn trên tường phản chiếu trên kính, như ẩn như hiện.

"Người em hận, nhất định là thân phận, địa vị đều bắt phạm, nếu không, sự phụ sẽ không có ý để cho em có danh tiếng trước. Người này, là người đàn ông, cho nên —— Làm cho anh rất lo lắng, có phải không, Phượng Vũ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Cô không chết

Hai chữ cuối cùng, môi đỏ mọng mân vô cùng nhẹ, rất nhẹ, giống như là một sợi lông từ giữa không trung uốn lượn, phát phới rơi xuống, xẹt qua môi của hắn, thậm chí hắn nghe thấy trong hơi thở cô dính vào mùi rượu cồn, hư ảo, thoang thoảng.

Cô xoay người lại, con ngươi dưới ánh đèn có chút nhu hòa, không khỏi làm hắn nhìn ngây người. Cô nhã nhặn lịch sự, thông minh, lạnh lùng, lộ ra một chút cơ trí, làm cho trái tim của hắn từ từ bùng lên, lần lượt bị cô làm cho kinh ngạc ——

Liên Phượng Vũ bị đâm chột xương sườn, mắt khép hờ không nói. Lo lắng của hắn, thì ra cô đều hiểu! Nhưng mình lại chưa từng hiểu qua cô!

Con ngươi Ninh Tự Thủy lại trở nên lạnh lùng, xoay người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Tiếng nói thì thầm như có như không: "Phượng Vũ, em biết rõ mình đang làm cái gì, em không hy vọng anh nhúng tay vào. Tất cả ân oán, đều của một mình em, anh hiểu không?"

"Anh hiểu. Tự Thủy, mặc kệ em làm gì, anh cũng sẽ đứng bên cạnh em, nếu em hi vọng anh không nhúng tay vào, anh sẽ không nhúng tay, em hi vọng anh không quấy nhiễu em, anh sẽ không quấy nhiễu em. Anh tôn trọng quyết định của em"

Con ngươi Liên Phượng Vũ vô cùng kiên định phản chiếu thẳng trên cửa kính, trong ánh mắt không hề dao động.

Ninh Tự Thủy nhìn bóng dáng trên thủy tinh như ẩn như hiện, môi đỏ mọng nhấp nhẹ, không tiếng động phun ra hai chữ: cảm ơn.

Thư phòng.

Kỷ Trà Thần đưa lưng về phía bàn đọc sách, đứng trước cửa sổ, mắt nhìn xuống cảnh đêm xinh đẹp của thành phố này. Không gian yên tĩnh, bóng lưng hắn cô đơn in trên sàn nhà có vẻ vô cùng cô đơn, không khí tẻ nhạt bao quanh hắn, buồn đau không rõ đang tràn ngập.

Từ chối lời mời của Kỷ Cẩm Sóc, về đến nhà liền nhốt mình trong thư phòng, thậm chí không để ý tới lo lắng của Lưu Vân. Về mặt vẫn bình tĩnh, nhưng không có cách nào bỏ qua rung động trong lòng mình, con sóng lớn mãnh liệt. Cả một buổi chiều, trong đầu đều là lời nói của Tiểu Ngư Nhi, bên tai không ngừng vang vọng, không ngừng vang vọng, giống như là một loại ma chú không có cách nào thoát khỏi, thậm chí người khác nói cái gì, hắn cũng không nghe được.

Ninh —— Tự —— Thủy! !

Ba chữ này giống như là kim châm chỉ cút, từng hồi đâm vào tim, vết thương rất nhỏ, đau đớn rất nhỏ, đang chậm rãi lan ra, dường như muốn làm cho trái tim quần đau không đập nổi. Về mặt trấn định từ từ trở nên trắng bệch, con người thâm trầm u ám

Cô không chết sao?

5 năm trước, mình tận mắt nhìn thấy thi thể của cô, cái viên thủy tinh này là hân tự tay chọn lựa cho cô, làm sao có thể sai được? Thi thể cháy khét kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu, hình ảnh từ từ mơ hồ.

Rốt cuộc là thật, hay là giả?

Có một loại cảm giác chân thật mãnh liệt, Ninh Tự Thủy không chết! Cô không chết —— tính tình Tiểu Ngư Nhi không phải cố tình gây sự, bịa đặt. 5 năm sau, trong hôn lễ của cô, chẳng biết tại sao lại nói đến Ninh Tự Thủy, nhất định là có nguyên nhân.

Nhất định là vậy!

Xoay người đứng trước bàn đọc sách, bấm số điện thoại.

"Yêu quái, lần này mặc kệ cậu đang ở đâu, phải quay về. Giúp tôi điều tra một chuyện!"

"Chuyện gì vậy?" Trong điện thoại, giọng nói lười biếng của yêu quái giống như mới vừa tỉnh ngủ, không còn hơi sức.

"Tôi lệnh cho cậu quay về, trước mặt trời lặn ngày mai, tôi phải nhìn thấy cậu xuất hiện ở trước mắt tôi. " Kỳ Trà Thần lạnh lùng bỏ lại một câu, cúp điện thoại. Con người rơi vào trên chiếc gương cách đó không xa, về mặt của mình sao quá khó coi ——

Cô không chết! Cô thật sự không chết sao?

Cái suy nghĩ này làm cho trong đáy lòng hân có một loại cảm giác không nhận được hưng phấn, thậm chí ngay cả chính hân cũng không phát hiện.

Dương Lưu Vân ngồi trên ban công, con người ngắm nhìn phương xa, hốc mắt mơ hồ uồn ướt, giống như khề cúi đầu, nước mắt có thể rớt xuống.

Chợt, áo khoác ấm áp phủ lên cô. Ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, khóe môi đỏ thắm kéo ra nụ cười khó coi.

"Sao vậy?" Đường Diệc Nghiêu đau lòng hỏi, từ lúc trở về, hân phát hiện Lưu Vân có cái gì không đúng.

Dương Lưu Vân cắn xuống môi, gương mặt muốn nói lại thôi, dừng lại hồi lâu, mới lẩm bầm mở miệng, tiếng khàn khàn dính vào, có chút đau lòng: "Anh Diệc Nghiêu, cô ấy không chết, năm đó anh lừa gạt chúng tôi, phải không?"

Con người Đường Diệc Nghiêu hoảng sợ, một giây kế tiếp, bật thốt lên: "Em đang nói nhầm cái gì? Cô ấy sớm đã không còn nữa, năm đó tự tay anh nhốt xác cô ấy, làm sao có thể giả được? Làm sao anh có thể lừa gạt Kỳ thiếu gia, lừa gạt em?"

"Nhưng ——" Dương Lưu Vân cúi đầu, mâu thuẫn không dứt. Hồi lâu, tiếp tục nức nở nói: "Hôm nay, em cùng Thần đi tham gia hôn lễ Kỳ Gấm Sóc, chính tai em và Thần nghe được Tiểu Ngư Nhi nói, cô ấy không chết —— Tiểu Ngư Nhi là người không nói dối ——"

"Lưu Vân, anh chưa từng lừa gạt em" Đường Diệc Nghiêu không còn hơi sức, khạc ra một câu, trong lòng tràn đầy khổ sở. Cô đối với mình, vĩnh viễn chỉ có nghi ngờ sao?

Nước mắt theo gương mặt an tĩnh rơi xuống, bả vai gầy nhỏ run nhẹ, bộ dáng đau lòng, đau lòng mê người. Giọng nói đứt quãng, nghẹn ngào: "Rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Bốn năm trước tôi bị anh mạnh mẽ chiếm lấy, 4 năm rồi, xem như em gả cho Thần thì có sao? Hân đối với em vĩnh viễn chỉ là thân cận hơn một chút so người xa lạ. Từ trước đến giờ hân cũng không yêu em, thậm chí ngay cả chạm đến em cũng khinh thường —— ở trong lòng của hân, thậm chí ngay cả một người chết, em cũng không bằng —— Em thật sự rất khổ sở —— Anh Diệc Nghiêu, em thật khổ sở, anh có hiểu không? Em tình nguyện vì Thần ngăn cản hống hống, trong khoảnh khắc tưởng đã chết rồi ——"

Trong lòng Đường Diệc Nghiêu đau xót, nhất là khi cô than thở khóc lóc thì trái tim hân như bị bàn tay bóp chặt, bóp thật chặt, khó chịu, không thở nổi.

Chuyện 4 năm trước, vẫn làm cho mình hối tiếc không thôi! Không ngờ, người gây tổn thương cô sâu nhất, lại là mình.

"Đúng vậy, đúng lỗi của anh, đều là lỗi của anh —— Lưu Vân, em trách anh thế nào cũng được, em đánh anh cũng được, mắng anh, cũng tốt, anh Diệc Nghiêu cũng sẽ không đánh trả" Đường Diệc Nghiêu đứng ở trước mặt cô, gờ tay lên lau đi nước mắt bên má cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, tràn đầy thương tiếc.

Hai mắt Dương Lưu Vân đầm lệ, hút lỗ mũi. Trong con người tràn đầy dịu dàng và cầu xin: "Vậy anh ôm em một cái được không? Em lạnh quá —— Anh Diệc Nghiêu ——"

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, do dự mất mười mấy giây, sau đó không chịu được thể công trông mắt dịu dàng của cô, cuối cùng bại trận, đứng lên nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, tay nhẹ vỗ phía sau lưng của cô, an ủi cô.

Dương Lưu Vân rúc vào trong ngực của hắn, đôi tay ôm lấy hông của hắn thật chặt, chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu, trong nháy mắt, không biết là cố ý hoặc là vô ý, dấu môi son in trên môi của hắn ——

Trong lúc nhất thời cả người Đường Diệc Nghiêu cũng ngây ngẩn, cảm thấy trên cánh môi ấm áp và mềm mại, lòng tràn đầy vui sướng, nhưng cũng mâu thuẫn không biết làm sao, ngón tay cũng cứng ngắc không cách nào nhúc nhích.

Dương Lưu Vân chậm rãi nhắm lại hai mắt, đôi tay từ phần eo của hắn dời đến cổ, ôm hắn thật chặt. Nước mắt trên làn da nõn nà đã khô cạn, chỉ để lại một dấu vết nhìn không rõ ——

"Lưu Vân, em biết mình đang làm gì không?" Đường Diệc Nghiêu hơi quay đầu ra, kéo xa khoảng cách giữa hai người. Hơi thở rõ ràng nặng nề, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn —— cơ thể nóng lên, bụng dưới nổi lên lửa dục.

"Muốn em —— Anh Diệc Nghiêu, muốn em có được không?" Tiếng Lưu Vân nhỏ như muỗi kêu, bàn tay nhỏ bé đã chủ động cởi bỏ áo khoác của hắn, tháo cà vạt, thậm chí ngay cả cúc áo sơ mi cũng thô lỗ tháo ra, ở trong bóng hoàng hôn, lộ ra lồng ngực to lớn, đầu ngón tay dịu dàng vân vê đầu bì.

Con người Đường Diệc Nghiêu trở nên đỏ sẫm, một tay đẩy cô đến trên bàn đá lạnh lẽo, bàn tay bao trùm lên đỉnh nhọn mềm mại, cách lớp áo ngủ thật mỏng, xúc cảm dưới tay cực hạn đẹp đẽ, tình cảm quen thuộc lần nữa tràn vào trong đầu, giống như quay trở lại đêm ấy bốn năm trước ——

Loại cực hạn sự đẹp đẽ này, hắn cả đời cũng không thể quên.

Dương Lưu Vân ngẩng đầu lên, đầu lưỡi nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, đôi tay không biết tự lúc nào đã cởi quần áo hắn ra, thậm chí, lấy lại tinh thần thì cả người mình đã trần truồng hiện ra trước mặt của hắn. Trong con người của hắn từ từ đỏ lên, có thể nhìn thấy vóc người mình uyển chuyển xinh đẹp, dưới ánh trăng là cỡ nào câu hồn, mà người đàn ông trước mắt này đang muốn vì mình nổi điên ——

Đôi môi nóng bỏng thỏa thích mút mỗi một tác da thịt của cô, roi xuống từng dấu ấn, khiến màn đêm vắng lạnh trở nên nóng bỏng. Bàn tay ở lối vào đào nguyên không ngừng vuốt ve, xoa nắn, chậm rãi tiến vào, cảm giác cực nóng nhất thời vây lấy, làm cho lý trí hắn lần nữa bị thiêu đốt.

"Ừm —— Ừm ——" Tiếng dâm đãng từ trong môi của cô phát ra, mắt phượng mê ly, trên gương mặt của cô đỏ lên, da thịt trắng nõn lộ ra hồng, nhìn vô cùng đẹp. Kỹ thuật của hắn cao siêu, trêu chọc cô có chút chống đỡ không được, bắt đầu cầu xin: "Vào đi —— Cho em —— Anh Diệc Nghiêu —— Em sắp ——"

Môi Đường Diệc Nghiêu từ cô đỉnh nhọn chuyển dời đến cặp môi thơm mềm mại, ngăn chặn miệng nhỏ gọi không ngừng. Giọng nói khàn đặc lần nữa xác nhận: "Anh có thể sao? Lưu Vân"

Tiếng của cô đủ để cho hắn nổi điên, nhưng hình ảnh bốn năm trước chợt lóe lên —— Cuối cùng không hy vọng dục vọng của mình một lần nữa tổn thương cô, nếu giờ phút này cô hối hận, hắn cũng có thể dừng lại.

Dương Lưu Vân không mở miệng, ngược lại là dùng đôi chân như ngọc móc eo của hắn, đem lấy thân thể chính mình dính vào trên người của hắn, bàn tay nhỏ bé câu trên cổ của hắn, cúi đầu nhẹ nhàng cắn đầu bì trên ngực hắn ——

Một giây kế tiếp, Đường Diệc Nghiêu không còn có lý trí nhưng do dự, nâng chân cô, nóng rực tiến thẳng vào, vùi vào trong cơ thể cô, để cho cái miệng nhỏ khít khao của cô bao quanh mình, khoái cảm liên tục không ngừng nhô ra, ở trong thân thể giằng giũa.

"A —— Anh rất mạnh ——" Môi đỏ mọng thét chói tai, gò má ửng đỏ của cô, có chút tái nhợt, cho dù có dịch ướt át, vừa vận chợt bị no căng mở, trong lúc nhất thời khó tránh khỏi có chút không cách nào thích ứng.

Đường Diệc Nghiêu đau lòng, dịu dàng hôn lên tóc cô, dỗ: "Lưu Vân ngoan, một chút sẽ hết đau —— Ngoan ——"

Dương Lưu Vân giắt trên người của hắn, không lên tiếng, chỉ cho hắn một ánh mắt an tâm. Lúc này Đường Diệc Nghiêu mới dám chậm rãi ra vào, tốc độ từ chậm đến nhanh, nóng rực ở trong hang động ân ái nhiều lần ra vào nơi thịt non mẫn cảm nhất, để cho tiếng thét chói tai của cô càng lúc càng lớn, càng lúc càng dâm đãng.

Chất lỏng dọc theo khe hở chậm rãi chảy xuống, giắt giữa hai chân của bọn hắn, mùi vị ngọt ngào tràn ngập ở giữa hai người.

Đường Diệc Nghiêu xoay người ngồi trên băng ghế, đặt cô ở phía trên, tay lạch bạch vỗ vào cái mông của cô, phát ra tiếng vang dội. Con người thâm tình quyến luyến ngắm nhìn cô, giọng nói khàn đặc: "Đến đi —— Bảo bối!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Dương Lưu Vân thử nhúc nhích phần eo của mình, eo nhỏ như rắn nước di động, để cho phần nóng rực của hân chon sâu hơn, tự tạo cho mình nhiều khoái cảm hơn. ** cùng ** đung vào, phát ra tiếng kêu dâm mỵ, chất lỏng chảy ra càng nhiều.

Giọt mồ hôi thuần khiết dọc theo hình dáng hoàn mỹ lăn xuống, rơi trên da thịt nóng bỏng, Đường Diệc Nghiêu bị động tác quyến rũ này của cô không chống cự lại được, lần nữa đặt cô ở trên bàn đá, hung hăng đâm vào, rút ra, tốc độ càng ngày càng mau.

Đôi môi đỏ thắm, hai linh hồn an ủi dựa vào nhau, hai người găt gao dây dưa, giống như hai dây Thanh Đằng quấn chặt lấy nhau, bất luận ai cũng không thể dời bỏ người kia.

Đêm khuya yên tĩnh, hơi thở tịch mịch mập mờ. Ánh trăng trên cao, một màn kiều diễm nóng bỏng ướt át, không người nào biết tới.

Đọt chạy nước rút cuối cùng, Đường Diệc Nghiêu không khắc chế nổi mình, dòng nóng bỏng nhất bắn cả vào người cô. Cả người vô lực ngồi phịch trên ngực hân, bàn tay nhỏ bé níu lấy cánh tay hân, vùi đầu trước ngực hân, thật lâu, không nói được lời nào.

Hồi lâu, lý trí Đường Diệc Nghiêu mới hồi phục, khoác một cái áo khoác cho cô. Mắt nhìn chăm chăm vào cô, hồi lâu mới mở lời: "Em. Có phải hay không." Trách anh?

Dương Lưu Vân ngẩng đầu lên nước mắt đã rơi đầy mặt, thận trọng hỏi "Anh Diệc Nghiêu, có phải là em rất xấu. thì ra em là cô gái hà tiện như vậy. Em cư nhiên chủ động muốn anh. Em cũng không biết mình tại sao như vậy. Nhưng em thực sự rất xấu. Em có lỗi với anh, có lỗi với Thần."

Bàn tay nhỏ bé nâng lên tự tát mình, bị bàn tay to lớn của Đường Diệc Nghiêu chặn lại, hân nhú chặt chân mày, giọng nói trầm thấp: "Lưu Vân, đây không phải là lỗi của em! Là người cũng sẽ có nhu cầu, hướng chi em là cô gái bình thường, em có ý tưởng này, rất bình thường. Đừng trách cứ mình."

Ánh mắt Dương Lưu Vân chần chờ, lệ quang linh động, điềm đậm đáng yêu: "Mà thực sự là em làm sai. Em có lỗi với anh. có lỗi với Thần."

Trong lòng Đường Diệc Nghiêu tràn đầy đau lòng, cúi đầu hôn mi mắt của cô, lẩm bầm: "Em không sai, là lỗi của anh. Là anh sai rồi."

Việc đã đến nước này, cô đem thân thể giao cho hân, hân làm sao nhẫn tâm để lương tâm cô tự cắn rứt? Mặc kệ có đau khổ gì, hân đều nguyện ý vì cô mà làm

Lông mi thật dài dính nước mắt kịch liệt run rẩy, môi nhỏ đáng thương mím lại nói: "Anh Diệc Nghiêu, đừng nói cho Thần được không? Anh ấy sẽ không quan tâm em. Anh ấy sẽ ghét bỏ em đó. Em đã sớm không sạch sẽ rồi, em không xứng với anh ấy, nhưng mà em thực sự không thể không có anh ấy."

Đáy mắt Đường Diệc Nghiêu chìm trong ngũ vị (đắng cay, ngọt bùi. . .), khổ sở đang không ngừng lan tràn. Đối mặt với lương tâm của mình, người đau khổ cầu xin hân, hân làm sao có thể ngoan tuyệt mà cự tuyệt cô đây?

Hướng chi —— cô cùng Kỷ thiếu gia là vợ chồng chân chính, mà hân cái gì cũng không phải.

Cuối cùng, nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý cô!

Dương Lưu Vân ngưng nước mắt, rúc vào trong ngực của hân, thân thể lạnh run rẩy, dựa thật chặt vào lồng ngực như lò lửa của hân như hôn hôn lễ. Ngón tay dọc theo lồng ngực to lớn của hân, bắp thịt rắn chắc, đường cong rõ ràng, xẹt qua một đường. Hai người hồi lâu cũng không nói, cuối cùng cô mới chậm rãi nói: "Anh Diệc Nghiêu, anh giúp em tra một chút ngày hôm đó tại khách sạn Tiểu Ngư Nhi, cùng Kỷ Gấm Sóc tại sao gây gổ có được hay không?"

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu sững sờ, con ngươi phức tạp nhìn cô nửa ngày cũng không nói. Chỉ nghe giọng nói mềm mại của Dương Lưu Vân làm nũng khẩn cầu: "Có được hay không? Anh Diệc Nghiêu? Cầu xin anh giúp em một chút. Anh là người đàn ông duy nhất, cũng là người quan trọng nhất trong lòng em, anh có thể giúp em một chút. Trừ anh ra, trên thế giới này sẽ không còn người nào khác giúp em."

Anh là người đàn ông duy nhất của em, cũng là người quan trọng nhất trong lòng em!

Những lời này không thể nghi ngờ gì đâm thẳng vào lòng Đường Diệc Nghiêu ! Cô đều đem thân thể cho hân, hân có cái gì mà không thể làm vì cô? Hướng chi cô lại khẩn cầu như thế!

"Được." Đường Diệc Nghiêu lần nữa thỏa hiệp.

Bàn tay Dương Lưu Vân lộ ra, kéo qua ngồi ở trên đùi của hân, dịu dàng, cười: "Cảm ơn anh Diệc Nghiêu." Ngón tay sờ chút rồi, mái tóc dài hạ xuống che khuất viên bi nhỏ màu tím đỏ, cổ ý trêu chọc của hân **.

Tiếng nói nho nhỏ bật thốt ra từ môi đỏ mọng: "Nơi đó thật là đau. anh Diệc Nghiêu, về sau anh có thể dịu dàng hơn một chút được không?"

Thân thể Đường Diệc Nghiêu cứng ngắt, về mặt kinh ngạc nhìn cô, hơn nửa ngày cũng không có phản ứng.

Dương Lưu Vân cắn môi, gương mặt hồng hồng, xin lỗi ngay cả mắt hấn cũng không dám nhìn thẳng. Cúi đầu nhỏ giọng nói: "Em biết rõ mình rất xấu xa. Nhưng. Em cũng không ghét anh chạm vào. Anh Diệc Nghiêu cũng là đàn ông, khó tránh khỏi có nhu cầu, em cũng không hy vọng anh chạm vào người phụ nữ khác."

Lời còn chưa nói xong, Đường Diệc Nghiêu trực tiếp ngăn chặn môi của cô, đầu lưỡi lạnh lẽo cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ của cô, cắn mút, sợ soạng, dây dưa, cho tới khi cô không thở nổi mới chịu bỏ ra.

"Không có, chỉ có em, một mình em!"

Trông mặt Dương Lưu Vân lộ ra tia ngọt ngào, cười, cẩn thận hỏi: "Sau này anh Diệc Nghiêu cũng không tìm người phụ nữ khác có được không?"

"Được."

Môi hai người một lần nữa dính vào nhau, cuốn lấy, thân thể dây dưa một chỗ bóng dáng trùng trùng điệp điệp, hơi thở một lần nữa lưu động, nhiễu loạn tâm.

Khỏe môi sưng đỏ của Dương Lưu Vân lộ ra nụ cười, mắt tròn to nhìn Đường Diệc Nghiêu chìm đắm trong dịu dàng của mình, trong lòng vui sướng là không thể nghĩ ngờ.

Thân thể Đường Diệc Nghiêu lấp đầy vào chỗ trống Kỳ Trà Thần lạnh nhạt bốn năm, hần thỏa hiệp với cô lần nữa, một lần nữa thành công không chế người đàn ông này, từ đó về sau hần chính là tù binh của mình, chỉ cần cô lợi dụng tốt, về sau hần chính là con cò hữu dụng nhất.

Về phần thân thể, Đường Diệc Nghiêu xác thực mang đến cho cô khoái cảm, điểm này không thể chất vấn. Cô thích cùng hần dây dưa, trong vô thức cũng là một loại trả thù đối với Kỳ Trà Thần!

Kỳ Trà Thần anh không muốn đụng tôi, nhưng lại có người muốn thân thể của tôi, thậm chí là điên cuồng! !

.

"Còn có năm ngày sẽ phải công khai biểu diễn, làm sao em một chút cũng không khẩn trương? Đến lúc đó có thể sẽ có rất nhiều ký giả phỏng vấn em."

Liên Phượng Vũ thấy điều này, nhàn nhã xem báo chí, nghỉ ngơi, Ninh Tự Thủy đang tập Yoga không có bất kỳ động tác nào, tò mò trong lòng cũng không nhẫn nại được nữa.

Ninh Tự Thủy để chén nước xuống, đứng lên nói: "Anh thay em khẩn trương."

Liên Phượng Vũ im lặng, dựa vào ghế sofa, ánh mắt rơi trên mặt qua qua tờ báo, về mặt có chút biến hóa, nghiêng đầu đi tới trước cửa, Ninh Tự Thủy nói: "Anh cũng biết người lần này mời chúng ta là ai."

"Em không phải người mù." Ninh Tự Thủy, một thân đồ thể thao, nhàn nhã vừa lòng, giày thể thao gọn gàng. Tóc dài buộc lên, lộ ra ngũ quan xinh xắn cùng chiếc cằm thon gọn, song ánh mắt bình thản không có gọn sóng. Thân thể dựa vào tủ giày, dường như đang chờ câu nói của hần.

Qua báo chí đã cho thấy lần này nhân ngày kỉ niệm kết hôn của Kỳ Trà Thần cùng Dương Lưu Vân mời được, nữ đồ đệ duy nhất của ảo thuật gia quốc tế Chiêm Dực Dương, lần công khai biểu diễn này đã lên đầu các trang báo. Thậm chí, con lập hần một tổ chuyên án, có chó săn theo đuổi tin tức này, đáng tiếc, không thể điều tra nổi nữ đồ đệ của Chiêm Dực Dương, EV giờ này ra sao,. Chỉ là mẹ nó, chút suy đoán, mơ hồ viết lại chiêm được sự sẵn đón của người đọc.

Thời gian này, người người, không thể rời bỏ nỗi đề tài liên quan đến "EV", vì vốn đề cho mọi người hiếu kì. Còn chưa công khai biểu diễn đã lợi dụng, là một nhân vật phong vân, đây cũng là hiệu quả Chiêm Dực Dương muốn đạt được, trước gọi lên lòng hiếu kì của mọi người, lại chậm chạp không cho kết quả, , làm cho mọi người ngứa ngáy khó chịu muốn biết chân tướng.

Càng không đào được tin tức, mới càng giá trị, sẽ càng hấp dẫn sự hiếu kì của mọi người!

"Hi vọng em may mắn, người đàn ông này rất khó đối phó." Liên Phượng Vũ đứng lên, đem tai nghe của mình nhét vào tai cô. Mỗi sáng sớm chạy bộ là thói quen của cô, mà nghe nhạc cũng là thói quen của hần.

"Cám ơn." Ninh Tự Thủy quay người bước ra khỏi phòng, nhìn thấy tờ báo kia, phút đó cô mơ hồ đoán được, đã biết đối tượng trả thù của cô là ai.

Nhất là khi cô thấy hình của Kỳ Trà Thần cùng Dương Lưu Vân hần ý trong cơ thể rục rịch ngóc đầu dậy, điều này không thể lừa được người khác!

Cô hận Kỳ Trà Thần, cái ý niệm này trong đầu càng ngày càng rõ ràng. Cho dù không nghĩ ra trước kia đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ có thể khẳng định, là hần không giết chết được hần!

Sinh mạng yếu ớt, tín ngưỡng hoang vu, sự trả thù này giống như để cô cảm giác được hận thù một người, là thứ động lực để cho cô sống tiếp.

Chỉ là đang suy nghĩ làm thế nào để tìm cách trả thù người đàn ông này, thì trong lòng cô bỗng có cảm xúc phập phồng, không giống như là đầm nước

động đối với người nào cũng thế.

Bên tai Ninh Tự Thủy là bản nhạc nhẹ, sáng sớm không khí mới mẻ, trong công viên, không có nhiều người, chỉ có những ông lão đang luyện Thái cực, trong rừng cây chim kêu tiếng thanh thúy, sức sống bùng bùng.

Chợt, một bóng người nhỏ bé lao ra, khiến bước chân cô dừng lại. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn rất quen nhưng không nhớ ra là chạm mặt khi nào nữa! (Aiz khổ, chị không nhận ra con mình ah~)

Đứa bé ngẩng đầu nhìn cô, hốc mắt có chút ướt át, tâm tình thậm chí có chút kích động, mong muốn nhìn cô thật lâu không nói lời nào. Đang lúc cô muốn chuyển hướng dời đi, người thiếu niên đi tới, tay ngăn chặn bà vai đứa nhỏ, bình thân lên tiếng: "Lần trước là đi cứu Tịch Nhượng."

Ninh Tự Thủy thu hồi dự định bước đi của mình, ánh mắt nhìn tiểu cô nương bé nhỏ, đúng là cô bé ngày đó cô đã rat ay cứu. Thì ra là không có chết!

"Có chuyện gì sao?"

Trạc Mặc đối với thái độ lạnh nhạt của cô không khỏi nhũn mày, cúi đầu nói với Ninh Tịch Nhượng: "Tịch Nhượng, em không phải vẫn muốn cảm ơn đi cứu em sao?"

Đi?

Ninh Tịch Nhượng nháy nháy con mắt, nhỏ nhẹ lắc đầu. Giờ phút này, suy nghĩ trong đầu lớn tiếng hô: đi ấy không phải a di, là mẹ.

Nhưng cô không thể, ánh mắt của mẹ thật xa lạ, mẹ không biết mình. Tùy tiện nói sẽ dọa sợ bà ấy. Rõ ràng đứa bé đã chết bỗng nhiên xuất hiện, là ai cũng đều bị dọa sợ!

Ninh Tự Thủy cảm thấy có chút kì quái, tại sao trong đôi mắt cô gái nhỏ này có chút "U buồn" ? Nhìn bộ dáng cô bé chỉ chừng bốn năm tuổi, làm sao có thể u buồn? Sợ cô hai chữ u buồn cũng không biết viết thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Ninh Tự Thủy ngồi xổm người xuống nhìn ngũ quan của cô bé, rất tinh xảo, giống như búp bê. Chỉ là vẻ mặt tái nhợt, thân thể quá mảnh mai, bộ dáng tiêu tụy bởi bệnh tật, không khỏi làm cho người ta đau lòng.

"Con. Có thể mời người ăn cơm không?" Ninh Tịch Nhượng áp chế kích động muốn gọi mẹ, nhưng hai chữ "A di" cô thể nào cũng không nói ra được.

"Bây giờ là buổi sáng."

Ninh Tự Thủy đứng thẳng lên, cúi đầu, mắt không chớp nhìn cô, ánh mắt bình thân không giấu vết xẹt qua tia khác thường. Tại sao cô lại có cảm giác thân thiết đối với tiểu cô nương này chứ (mẹ con tâm linh tương thông chị ạ), giống như đã biết tới thật lâu trước kia, khiến cô không nhận được muốn tới gần.

"Bữa ăn sáng không thể được sao?" Ninh Tịch Nhượng cẩn thận hỏi, theo bản năng cần môi, ánh mắt tràn đầy chờ mong, như rất sợ cô nói ra đáp án cự tuyệt.

Trạc Mặc đứng ở bên cạnh không nói một lời, giờ khắc này thời gian để lại cho Tịch Nhượng cùng với người mẹ mà cô mong nhớ bấy lâu. Chỉ là, Ninh Tự Thủy trong tưởng tượng của hắn với hiện thực không giống nhau. Đáng ra cô phải rất dịu dàng, người phụ nữ ưu nhã, rất thích đứa nhỏ. Nhưng khi cô nhìn thấy Tịch Nhượng rất bình thân, cũng rất lạnh lùng, không có bất kì vẻ vui thích nào.

Ninh Tự Thủy chần chờ hồi lâu sau mới gật đầu: "Được."

Ninh Tịch Nhượng âm thầm thở nhẹ một hơi, nụ cười trên mặt rực rỡ bấy phần. Bàn tay nhỏ bé do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không dám đặt lên bàn tay kia. Đó là tay mẹ, lần đầu tiên bởi mẹ ăn điểm tâm, không thể dọa mẹ được.

Cúi đầu chuyên tâm nghĩ tới những chuyện này, cái phút chốc bàn tay nhỏ bé kia bị nắm lấy, chợt ngây ngẩn cả người. Dừng bước lại, ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô thật lâu không nói ra lời.

Ninh Tự Thủy cũng dừng bước lại, nhìn bàn tay cô bé mềm mại an tĩnh trong lòng bàn tay mình. Khóe miệng không khỏi nở một nụ cười, cho dù không mấy tình cảm, nhưng cũng khiến cho cô dịu dàng không ít, xinh đẹp động lòng người, ánh sáng mặt trời màu vàng chiếu lên người cô .

"Thế nào? Di không thể đất con sao?"

"Không phải. Có thể." Làm sao không thể đây? Mẹ là mẹ ruột của con ah~

Mẹ, mẹ thật quên mất sao? Con không có chết, con đang đứng trước mặt mẹ, mẹ không cảm thấy sao? Mẹ, con thật sự rất nhớ người.

Con thật sự muốn gọi một tiếng: mẹ!

Ninh Tự Thủy khom lưng xuống, hai tay ôm lấy eo bé thì cây tram cài tóc rớt xuống, khoảnh khắc tóc rơi xuống, vầng thái dương chiếu sáng lên, từng tia sáng lung linh, hai người giống như đang trong ngọn lửa.

Trạc Mặc bị hình ảnh xinh đẹp này làm cho kinh ngạc.

"Đi thôi." Ninh Tự Thủy dịu dàng vuốt ve cô một chút mềm mại tóc, ôm cô đi về phía trước.

Ninh Tịch Nhượng vẫn cúi đầu, cắn cắn môi không nói lời nào, nhưng lại không khống chế nổi kích động trong lòng, nước mắt lặng lẽ lăn xuống. Hai tay ôm lấy cổ cô, núp ở trong ngực của cô, mũi cố gắng hít hà hương thơm đặc biệt trên người cô..

Đây là mùi thơm thuộc về mẹ, tóc mẹ rất mềm mại. Tiếng mẹ hít thở, nhịp tim của mẹ.

Hết thấy những thứ này cứ như là mơ!

Cô rút cuộc cũng có thể giống như người khác, có thể được mẹ ôm vào ngực, cùng mẹ ăn điểm tâm.

Nếu như đây là mộng, có thể tỉnh trở lại một chút, trở lại một chút!

"Bơ lạc có thể không?" Ninh Tự Thủy cầm toàn bộ nhãn hiệu, trước mặt là mấy loại bơ lạc tốt nhất, hỏi thăm ý kiến của cô bé, nhưng Ninh Tịch Nhượng cúi đầu chậm chạp không nói lời nào, không khỏi bối rối.

Trạc Mặc biết cô nhất định là khóc tới mức mắt sưng đỏ rồi, không thể nào ngẩng đầu. Khách khí nói: "Cô bé thích ăn nhất bơ lạc, cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Ninh Tự Thủy đem bơ lạc phết đều lên, mang miếng sandwich đặt lên tay cô bé, lại đem sữa tươi ly đẩy tới trước mặt cô: "Ăn nhiều một chút, mới có thể khỏe mạnh mà lớn lên."

"Cảm ơn." Ninh Tịch Nhượng cúi đầu, tiếng khàn khàn. Thân thể nhỏ bé khẽ run rẩy, gương mặt đã ướt một mảnh, nước mắt trong suốt rơi trên khuôn mặt trắng nõn, đầm đìa đáng yêu.

"Tự Thủy, làm sao bây giờ em mới trở về, chúng ta nên đi." Liên Phượng Vũ xuống lầu tìm Ninh Tự Thủy bỗng nhiên xuất hiện, làm Ninh Tự Thủy rối loạn muốn mở miệng nói. Chỉ quay đầu nói với Trạc Mặc: "Tôi còn có việc đi trước, cảm ơn bữa sáng của hai cháu."

Cầm một miếng sandwich, đi tới chỗ Liên Phượng Vũ.

"Hẹn gặp lại." Trạc Mặc vỗ vỗ bả vai Ninh Tịch Nhượng, đưa mắt nhìn cô xoay người rồi đi, mà Ninh Tịch Nhượng không ngẩng đầu nhìn bóng lưng của cô một lần.

Ánh mắt Liên Phượng Vũ cổ quái nhìn về phía hai đứa bé, không nhịn được hỏi: "Bọn họ là ai? Em chưa bao giờ nguyện ý ngồi dùng cơm chung với người khác."

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, tầm mắt rơi trên miếng sandwich, khoe miệng khẽ nhếch lên một đường cong, nhẹ giọng nói: "Hai đứa bé có duyên với em."

Sau đó nhanh chóng lướt qua người hấn mà đi. Mà Liên Phượng Vũ lại ngây ngẩn cả người, quay đầu lại nhìn bóng lưng nhỏ bé, là hấn nhìn lầm rồi sao?

Mới vừa rồi ——

Cô cười!

Ninh Tự Thủy rõ ràng là đã nở nụ cười!

"Đừng khóc." Trạc Mặc thấy đã không còn một người, lúc này mới thu hồi tầm mắt, ôm Ninh Tịch Nhượng vào ngực mình, đau lòng không dứt.

"Ô ô. Mẹ. Là mẹ làm bữa sáng cho em." Ninh Tịch Nhượng tựa vào trong ngực của hấn, không kiềm chế nổi khóc to. Bàn tay nhỏ bé còn nắm thật chặt mấy miếng bánh mà Ninh Tự Thủy phết bơ lạc lên cho cô, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy, thậm chí còn ho nhẹ.

Cánh tay Trạc Mặc không tự chủ siết chặt lại, đáy mắt đều là dịu dàng với thấu hiểu. Hiểu cô thật sự vui vẻ, nhưng cũng đang đau lòng. Rốt cuộc nhìn thấy người mẹ ngày nhớ đêm mong, đã đứng trước mặt cô, được cô ôm vào trong ngực, nhưng lại không biết sự tồn tại của mình.

Tịch Nhược đáng thương, rất nhanh, rất nhanh, tôi nhất định sẽ khiến em và mẹ gặp lại nhau lần nữa.

Trên mặt Ninh Tịch còn vương nước mắt, hai tay cầm chặt miếng bánh từng ngậm cắn vào trong miệng, ăn vào trong bụng. Mỗi lần cắn một miếng, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, mùi vị bánh mì trong miệng càng ngọt ngào, lại giống như khổ sở.

Mẹ, con nhất định ăn hết bữa sáng mẹ làm cho con!

Trạc Mặc vẫn trầm mặc, cố chấp vì cô một lần lại một lần lau đi nước mắt. Ôm cô che chở trong ngực, dùng tính mạng của mình để bảo vệ cô! Dù sao đi chăng nữa vì cô làm bất cứ cái gì, đều đáng giá!

.

"Em nghĩ ra tiết mục biểu diễn ngày mai cho bọn học chưa?"

Bên trong phòng lớn trống trải, mờ mờ không ánh sáng, chỉ có ánh sáng phản chiếu của những đồ gốm sứ tinh xảo trong ánh trăng. Võ đài được trang trí rất hoa lệ, trống trải, xa hoa. Mặc dù ngày mai mới là trọng tâm chính, nhưng bây giờ đã có không ít sản phẩm trang trí được sắp xếp, khắp nơi đều lộ ra vẻ xa xỉ.

Ninh Tự Thủy ngồi ở trên võ đài, hai chân đung đưa giữa không trung, ánh mắt âm trầm trong bóng tối lóe ra tia giao hoạt, khiêm tốn chảy xuôi. Nhếch môi lên nói: "Kết hôn bốn năm, kỉ niệm năm năm! Anh cho rằng em nên tặng bọn họ món quà nào thì tốt?"

Lông mày đen như mực của Liên Phượng Vũ xé lên, nghe thấy cô nói như vậy, thì biết rõ trong lòng cô đã có ý tưởng.

"Ngày đó hình như Kỷ Gấm Sóc cùng Tiểu Ngư Nhi nghe thấy cuộc đối thoại của chúng ta, hiện tại có phải hai người điều tra em, chẳng qua anh đã thay em giải quyết. Trừ biểu diễn ngày mai, nếu không sẽ không có người biết em chính là EV. Cũng không có người nào có thể tìm thấy em."

Ninh Tự Thủy lướt mắt đi, tiếng nói lạnh tanh vang trong không gian: "Không! Để cho bọn họ tra."

Liên Phượng Vũ ngoài ý muốn, nghi ngờ nói: "Em muốn khiến lòng hiếu kì của Kỷ Trà Thần tăng lên, để cho hần từ từ tra được EV bây giờ chính là Ninh Tự Thủy năm đó."

Ninh Tự Thủy không phủ nhận, đây là mục đích của cô. Trong ánh sáng lờ mờ, ngắm nhìn bóng dáng dịu dàng của Liên Phượng Vũ, chợt mở miệng: "Năm đó có phải em đã sinh ra một đứa bé phải không?"

Liên Phượng Vũ không có mở miệng, nhưng thân thể cứng đờ, tầm chợt dạ ánh mắt không dám nhìn thẳng vào con ngươi của cô. Cô làm sao biết mình từng sinh con? Làm sao đột nhiên nhắc tới đề tài này?

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình, thời gian 5 năm, vết sẹo kia vẫn ở chỗ này, không hề biến mất chút nào. Cô không phải người ngu, đó không phải chính là vết mổ khi sanh con còn lưu lại vì chưa được xử lí tốt hay sao. Khắc sâu như vậy, khắc sâu đến cả khi cô nằm mơ cũng có thể mơ thấy đứa bé kia.

"Phượng Vũ, em có một loại cảm giác. Đứa bé kia không có chết, nó đã trở lại. Đây là cảm ứng giữa hai mẹ con sao?"

Tiếng nói thê lương mà bi thương, ở giữa không trung không ngừng vang vọng, cả người cô bị bao vây bởi âm u, rất mê mang rất chán chường, giống như đang hồi hận, đau lòng cái gì đó.

Liên Phượng Vũ trong đầu thoáng qua hình ảnh buổi sáng mấy ngày trước, hai đứa bé kia cùng nụ cười của Ninh Tự Thủy. Người thiếu niên kia khoảng mười mấy tuổi, hẳn không phải là đứa bé kia, vậy thì chính là đứa bé mà nó ôm trong ngực.

Chẳng lẽ ——

Đó là con gái Ninh Tự Thủy?

"Em tìm được nó? Em xác định con bé chính là con gái của em? !"

Hồi lâu, Ninh Tự Thủy mới chậm rãi lắc đầu, mím môi lắm bần: "Có thể đây chính là vận mệnh, bọn em tự nhiên gặp, cũng có thể là con bé tới tìm em. Em không có lòng tin tuyệt đối, nhưng trực giác nói cho em biết, không có sai. Phượng Vũ, ngày mai kết thúc, có thể nói cho em biết tất cả mọi chuyện không?"

Ngẩng đầu, con ngươi trong suốt tinh khiết nhìn hần, lần đầu tiên ánh mắt xuất hiện sự khẩn cầu.

Nếu như đứa bé kia thật sự là con cô, cô kia quyết định sẽ không để cho nó rời khỏi cô! Tuyệt đối sẽ không!

Liên Phượng Vũ chần chờ hồi lâu, trịnh trọng gật đầu. Năm năm rồi, đúng lúc đem tất cả nói cho cô biết, để tự cô lựa chọn con đường đi trong tương lai của mình. Mặc kệ lựa chọn của cô là gì, mặc kệ có gian khổ đến đâu, hần cũng sẽ cùng cô đối mặt, canh chừng bên cô, không để cho cô tịch mịch cô độc, không để cho cô không có chỗ dựa.

.

Rạng sáng ánh sáng chiếu vào, chiếu lên toàn bộ thành phố. Khách sạn sáng sớm đã bắt đầu bận rộn, bố trí hội trường, bồn hoa, hoa hồng, khí cầu, tân khách, bóng người bận rộn qua qua lại lại trước mặt.

Ninh Tịch Nhượng cùng Trạc Mặc đứng ở cửa khách sạn, ánh mắt lạnh nhạt, tay nhỏ bé bị hấn nắm trong tay cũng không có nhiệt độ. Ánh mắt rơi vào tấm poster trước khách sạn, một đôi ân ái, hạnh phúc ôm nhau, phía trên nhất còn có một hàng chữ: xxMR.

Nhiệt liệt ăn mừng kỉ niệm 4 năm ngày cưới của Kỳ Trà Thần tiên sinh cùng Dương Lưu Vân tiểu thư!

"Em rất muốn xé nát tấm áp-phích chói mắt này."

Trạc Mặc nắm chặt tay của cô, giọng nói trầm thấp: "Anh biết rõ." Em muốn xé bỏ đâu chỉ tấm áp-phích này thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

"Nhưng hôm nay chúng ta đến là xem biểu diễn, không phải tới làm loạn. Em cũng không muốn đi phải khó xử, không phải sao?"

Ninh Tịch Nhượng rũ mắt, âm thầm thở dài. Đúng vậy a, cô xúc động xé bỏ tấm áp phích thì có lợi ích gì? Sẽ chỉ làm người khác cho là tới đập phá, sẽ khiến mẹ khó chịu.

Ninh Tịch Nhượng, mày không thể kích động!

Hai người theo dòng khách đi vào, trong phòng yến hội, không một bóng dáng trong đám người, không người nào chú ý tới.

.

Dương Lưu Vân một thân váy đỏ xé tới đùi, làn váy an tĩnh nằm trên mặt đất, xinh đẹp động lòng người. Trang điểm nhàn nhạt, song ánh mắt lóe ra tia hạnh phúc, quét qua một tựa đề trên tạp chí, có một tia âm u.

Nữ đồ đệ thần bí của Chiêm Dực Dương!

Hừ, nhớ ngày đó mình hao tổn sức khỏe lớn đến vậy, nhưng ngay cả Chiêm Dực Dương cũng không nhìn thấy mặt, mà rốt cuộc là cô gái như thế nào mà lại khiến Chiêm Dực Dương nhận làm đồ đệ? Chẳng lẽ là cô làm danh thầy trò, được chuyện cầu thả? Dùng thân thể để mê hoặc Chiêm Dực Dương thôi. Là đàn ông, trong đầu đều là bã đậu, rất dễ bị lừa gạt.

Đường Diệc Nghiêu chính là ví dụ tốt nhất!

"Em hôm nay thật xinh đẹp." Đường Diệc Nghiêu ngoài ý muốn xuất hiện phía sau cô, hai tay nắm lấy thân thể liễu mảnh như rắn nước, thân mật cắn vành tai của cô vừa cắn vừa thổi khí.

Dương Lưu Vân thu lại lại những tia ngoan độc kia hồi phục khuôn mặt ngây thơ đơn thuần, quay đầu nhìn hấn cười rục rờ, có chút ngượng ngùng "Hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của bọn em, bị người khác nhìn thấy không tốt."

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu chìm xuống, hai tay bị cô đẩy ra lần nữa bá đạo ôm lấy eo cô, ôm cô vào trong ngực của mình. Cúi đầu hôn lấy bờ môi đỏ, đầu lưỡi vô cùng thuần thực cạy mở hàm răng của cô, quần áo đầu lưỡi thơm tho, vừa bú liếm vừa ma sát, khẽ cắn, triền miên.

Giương mặt trắng nõn của Dương Lưu Vân rất nhanh nóng bừng lên, thờ hồng hộc, khi lấy lại tinh thần đã bị hấn ôm đạp lên đài, váy cũng bị kéo tới đầu gối lộ ra địa phương xinh đẹp.

Đường Diệc Nghiêu hôn xương quai xanh tinh xảo của cô, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng an ủi, dùng sức khẽ cắn mút.

Môi đỏ mọng bật ra tiếng rên rỉ xấu hổ, đau đớn này khiến cô chột mở mắt, ôm cổ của hấn, đáng thương nói: "Đừng. Hôm nay rất nhiều người, sẽ bị người ta phát hiện. Anh Diệc Nghiêu. Lần sau."

Đường Diệc Nghiêu nghe thấy được vị thơm trên người cô, thân hồn đã điên đảo, còn biết hướng nào mà phân rõ Đông Tây Nam Bắc. Đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nơi mềm mại nhất, giọng nói khan khàn: "Nhưng mà anh muốn em."

Ánh mắt như ngọn lửa cực nóng thiêu đốt, cách một lớp vải thật mỏng, vuốt ve từ từ khiến nó đứng lên, bành trướng. Phía dưới chất lỏng sung sướng đã tràn trề, rất nhanh chất lỏng màu trắng chảy dài xuống, cuộn cuộn như thác đổ.

Dương Lư Vn kinh ngạc, dùng chất giọng kiều mị của mình nói: "Vậy anh không thể lư lại vết hôn, sẽ bị người khác nhìn thấy, sẽ nghi ngờ."

Đường Diệ Nghiêu chỉ ừ một tiếng, kéo khóa xuống, rất nhanh đâm vào cơ thể cô. Dục vọng nóng bỏng thiêu đốt của hân hòa lấp trng không trong thân thể cô, hai chân không cần hân chống đỡ nữa, tự nhiên mở rộng ra, eo ếch giãy dựa, để cho hân vào sâu hơn.

Vì không để cho người khác nghe tiếng động mà xông tới, Dương Lư Vn nằm trên vai hân, cắn bờ vai của hân, đem những tiếng rên rỉ xấu hổ toàn bộ nuốt vào trong bụng, hành động như vậy kích thích Đường Diệ Nghiêu dục vọng nguyên thủy hơn nữa.

"Ừ. A. Đừng bắn ở trong."

Lời nói vừa xong, Đường Diệ Nghiêu gằm nhẹ một tiếng kèm theo dòng nóng bỏng kia không thiếu một giọt bắn vào nơi sâu nhất trong cô, khi vừa rút ra thì cô lập tức đóng chặt hai chân, ánh mắt tức giận trừng hân: "Đã nói là đừng bắn ở trong, sẽ mang thai., chốc nữa sẽ phải lên đài, làm sao bây giờ?"

Đường Diệ Nghiêu buông xuống hậu quả, hai tay nâng khuôn mặt trắng nõn của Dương Lư Vn lên, hôn một cái lên trán của cô, giọng nói trầm thấp: "Lư Vn, chúng ta đi thôi! Đi, sẽ không ai tìm ra chỗ ở của chúng ta, lần nữa bắt đầu. Anh sẽ tuyệt đối sẽ cho em hạnh phúc, sẽ không để em phải chịu khổ. Chỉ cần em đi theo anh. Có được hay không?"

Ánh mắt Dương Lư Vn sững sờ nhìn hân như kẻ điên lắc đầu: "Đường Diệ Nghiêu, anh nói những lời điên khùng gì đó? Em đã kết hôn, Em cùng Thần là vợ chồng! Tại sao có thể đi cùng anh?"

Ánh mắt Đường Diệ Nghiêu u ám, vẻ mặt có mất mát cùng bị thương không nói ra được. Tay từ trên mặt cô trượt xuống, giọng nói cũng mất mát vô cùng: "Em đã có thể cùng anh lên giường, vì sao không thể đi theo anh?"

Những ngày qua hân rất mâu thuẫn, muốn tự tử. Đầu tiên là cảm thấy có lỗi với Ninh Tự Thủy, sau đó là biết rõ Dương Lư Vn là vợ của Ký thiếu gia, nhưng hân vẫn không khống chế nổi mình, mỗi khi đụng cô hân liền không phân biệt nổi phương hướng, mặc kệ cô nói gì, hân cũng đều ngày ngốc đi làm.

Biết rõ, biết rõ cô không yêu hân, hân bị cô lợi dụng nhưng vẫn ngày ngốc làm theo.

Biết rõ cô không thể nào cùng hân bỏ đi, nhưng vẫn hi vọng mà nói ra, nhưng đổi lấy chỉ là thất vọng

Đường Diệ Nghiêu, mày rốt cuộc đang làm gì?

Dương Lư Vn thấy vẻ mặt hân không tốt chút nào, tâm nhất thời luống cuống, phát hiện chính mình đang cần Đường Diệ Nghiêu ở bên cạnh, nhưng tuyệt đối không thể mất đi hân. cái ý niệm này lóe lên mấy giây sau ôm lấy hân, nức nở nói: "Thật xin lỗi, anh Diệ Nghiêu. Em không nên nói như vậy làm tổn thương anh. Em không phải cố ý! Anh biết em yêu Thần, nhưng cũng để ý anh! Em thực sự không muốn mất đi bất kì người nào. Lòng của tôi không cách nào cho anh, nhưng mà thân thể em cho anh, như vậy còn chưa đủ sao? Thật không đủ sao?"

Ngón tay thô ráp lau đi nước mắt vương trên mặt, giọng nói thê lương mà ưu buồn vang lên: "Lư Vn, anh muốn không chỉ là thân thể em, mà còn trái tim của em. Em hiểu chưa? Anh chỉ cần em"

"Em hiểu, tất cả em đều hiểu! Anh Diệ Nghiêu, em không phải cố ý muốn thương tổn anh. Mà em cũng không thể không được mình, tại sao luôn muốn Thần, nhưng cũng không muốn mất đi anh. Anh Diệ Nghiêu, anh cho em chút thời gian có được hay không? Chờ khi em không cần Thần nữa, em sẽ đi theo anh. Chân trời góc biển, chỗ nào cũng theo!"

Đường Diệ Nghiêu giật mình, bàn tay đang cầm gương mặt cô, ánh mắt dấy lên ánh sáng hy vọng. Giọng nói mang đầy tia hy vọng: "Thật? Em thật nguyện ý không, từ bỏ Ký thiếu gia, đi theo anh? !"

Dương Lư Vn không chút do dự gật đầu, hít hít nước mũi: "Ừm! Em sẽ nỗ lực không muốn Thần nữa, sẽ toàn tâm toàn ý với anh, về sau đi theo anh, nơi nào đều tốt! Cho em thêm chút thời gian có được hay không?"

"Được!"

Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên: "Ký phu nhân, đã đến lúc, Ký tiên sinh đang đợi cô."

Khuôn mặt của Dương Lư Vn khẽ biến có chút hốt hng, vội vàng đem y phục của mình sửa sang xong, để Đường Diệ Nghiêu trốn vào trong phòng rửa tay, định thần lại, lúc này mới nói: "Được, tôi ra ngoài ngay."

Trán xet qua mấy giọt mồ hôi, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn, thiếu chút nữa bị người ta phát hiện rồi. Đáng chết, không có thời gian đem cái chất lỏng trong thân thể kia ra ngoài rồi, Dương Lư Vn đi bộ rất cẩn thận, thấy Ký Trà Thần lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất, khoác lên cánh tay của hân, đi vào hội trường trong muôn nghìn ánh mắt hâm mộ.

Cảnh vật, sáng rực rỡ, hai người đứng trước mặt của mọi người rất xứng đôi, tất cả đều nhiệt liệt vỗ tay chúc phúc cho bọn họ.

Khuôn mặt Ký Trà Thần bình tĩnh cùng lạnh nhạt, sớm đã quen với những trường hợp như thế, ánh mắt quét qua sự khác thường của Dương Lư Vn, cũng làm bộ như không thấy, lại sẵn sàng vì cô mà bước chậm lại. Dương Lư Vn mặt ngoài nỗ lực duy trì bình tĩnh, nhưng trong lòng sóng lớn cũng mãnh liệt rồi, mỗi bước đi xuống, chân mày lá liễu cũng nhíu lại. Chất lỏng kia, giống như muốn chảy xuống, đáng chết, mình chỉ mặc ống lót vậy,, ngay

cả quần lót cũng không mặc, nếu quả như chảy ra, nhất định sẽ dính trên váy, để cho mọi người nhìn thấy, đến lúc đó mình nhất định mất hết mặt mũi !

Đường Diệc Nghiêu, anh thật đúng là biết làm hỏng chuyện tốt của tôi.

Cho dù trong lòng còn oán hận nữa, cũng không thể biểu lộ trên mặt, mà lại càng cười ưu nhã cao quý hơn, tôn lên khí chất, hình tượng hoàn mỹ của mình.

Vô ích, vô đài không có bất kỳ người nào, chỉ có người điều khiển chương trình đứng đó mà nói, mọi người đang nghe Kỳ Trà Thần cùng Dương Lưu Vân đọc diễn văn đồng thời cũng ở đây mong đợi nữ đồ đệ của Chiêm Dực Dương lần đầu công khai biểu diễn. Chỉ là từ lúc bữa tiệc bắt đầu đến bây giờ, cũng không có ai biết rốt cuộc nữ đồ đệ của Chiêm Dực Dương có tới không, sẽ là vị nào trong bữa tiệc.

Dương Lưu Vân đọc diễn văn thì cô ý đem giọng nói dịu dàng che giấu sự khác thường của mình, khóe miệng vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, ánh mắt chân thành tha thiết, tình khiết quét qua từng người một. Dưới váy hai chân cũng là đang kẹp chặt lấy chỗ tư mật, ngăn cản chất dịch chảy ra ngoài.

Mỗi giây mỗi phút đều rất đau khổ!

Ở khúc quanh phía bên phải hội trường, một thân quần áo trắng trong thuần khiết thật mỏng, thậm chí ngay cả hình dáng của cô cũng mơ hồ không rõ, song ánh mắt nhìn thẳng người đang mặc váy đỏ rực rỡ kia, môi mỏng khẽ nhếch lên có ý vị sâu xa.

"Là ai nói hôn nhân là mộ phần của tình yêu? Kỳ tiên sinh cùng Kỳ phu nhân sẽ để cho chúng tôi nhìn thấy thật, mọi người hãy cùng vỗ tay vì Kỳ tiên sinh Kỳ phu nhân, cũng là quý khách vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh, nữ đồ đệ thân bí của đệ nhất ảo thuật gia Chiêm Dực Dương, lần đầu biểu diễn cho mọi người. Chúng ta dùng tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất chào mừng cô ——EV!"

Nhất thời tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, ánh đèn tối xuống, chỉ còn lại ánh sáng vàng trên bậc cầu thang, tất cả ánh mắt mọi người đổ dồn vào, nhưng không có bất cứ bóng dáng của người nào.

Ánh đèn tiếp tục nhạt xuống, mọi người cúi đầu bán tán xôn xao, thật giống như đang hoài nghi cái gì.

Là nói EV từ trước đến giờ không tồn tại, hoặc là học nghệ không tinh, từ trước đến giờ không dám ra sân biểu diễn, làm con rùa đen rút đầu.

Người chủ trì đứng ở trên vô đài có chút lúng túng, ánh mắt tìm kiếm bóng người ở bốn phía, mồ hôi lạnh trên gáy nhanh chóng chảy ra ròng ròng, thương hại hần cũng không biết "EV" rốt cuộc là người nào, có đến hội trường hay không.

Kế tiếp —— nên làm thế nào cho phải!

Kỳ Trà Thần ngồi ở chỗ ngồi, mày kiếm không khỏi nhíu lại, trong bóng tối giống như cảm thấy có ánh mắt một người đang chú ý đến mình, ánh mắt quét qua cũng không cảm nhận được cái nhìn này từ đâu mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Tăng thêm

Dương Lưu Vân cũng là bộ dáng chờ xem kịch vui. Cô thật muốn xem, Chiêm Dực Dương tìm dạng người nào tới làm đồ đệ!

Người chủ trì dùng mọi biện pháp để duy trì, khán giả vẫn vỗ tay, những tay săn ảnh một chút kiên nhẫn cũng không còn, nhưng nhân vật chính đến bóng dáng vẫn không thấy, mọi người vẫn mong đợi. Người chủ trì đáng thương đưa mắt cầu cứu Kỳ Trà Thần, cũng không thấy bất cứ đáp lại nào, làm cho hần một mình trên đài lúng túng muốn chết.

Đang trong lúc mọi người cho rằng EV không tồn tại thì chợt hội trường bỗng xuất hiện ánh lửa, từng đám lửa bao quanh hội trường, người muốn gần gũi với nó thì đột nhiên biến mất.

"Thật thần kỳ a."

"Là EV, EV trong truyền thuyết đã xuất hiện."

Mọi người đang kinh ngạc thì không biết người từ khi nào lại xuất hiện trên đài, cảnh tượng sáng chói được kéo xuống, ngay cả Kỳ Trà Thần, cũng hoảng hốt, cũng không có chú ý đến.

Trong bộ đồ màu trắng thuần khiết rũ xuống đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn, dưới chân là đôi giày làm bằng tơ tằm thượng hạng, dọc theo này trên bắp chân đi lên, chính là eo thon mỹ lệ, xương quai xanh tinh tế, cần cổ trắng nõn, chiếc cằm thon gọn, đôi môi mọng đỏ nhếch lên đường con hờ hững; trên mặt mang mặt nạ màu bạc, song ánh mắt băng lãnh lạnh lùng.

An tĩnh đứng nghiêm ở chính giữa vũ đài, người chủ trì đã sớm đi xuống đài, ánh mắt của mọi người cũng bị cô hấp dẫn, mỗi đôi mắt đều viết lên hai chữ "Kinh ngạc". Cho dù không nhìn thấy dung mạo đầy đủ của cô, chỉ bằng dáng vẻ thướt tha mềm mại, vóc người uyển chuyển, mặt nạ miêu tả sinh động dung nhan như ẩn như hiện kia.

Ánh mặt lạnh lùng của cô lần cuối cùng quét ngang qua hội trường, cuối cùng con người âm lệ dừng lại một chỗ.

Khôn mặt của Kỷ Trà Thần tối đây trong nháy mắt liền tối xuống, tay nắm chặt, lòng bàn tay không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Thậm chí trong có một cỗ kích động không tên.

Là cô!

—— Ninh Tự Thủy!

Cô không có chết!

EV chính là Ninh Tự Thủy! ! !

Không khác chế nổi kích động trong mình, muốn lập tức xông lên đài xé rách chiếc mặt nạ trên mặt cô, khiến chân tướng lộ ra ánh sáng!

Thi thể năm năm trước, thật không phải là cô!

Ninh Tự Thủy đáng chết, cô cư nhiên lần trốn năm năm trời! Hôm nay, cô lại dám ngang nhiên đứng trước mặt tôi! Cô lại dám!

Con người băng lãnh ấy sao mà lạnh lùng xa lạ, nhưng cho dù hóa thành tro bụi hán cũng nhận ra được. Thà rằng người đứng trên đài là người được đổi linh hồn với cô.

Bóng dáng của cô, mùi của cô, thôi đi, cho dù hán có chết cũng không cách nào quên được.

Hồi lâu, Ninh Tự Thủy rút cuộc dời ánh mắt đi, rút sợi tơ trong tay ra, trong nháy mắt diễn ra nhiều chuyện rất thần kì, làm cho những người có mặt ở đây cố gắng vỗ tay to hơn một chút, cũng làm cho sắc mặt Dương Lưu Vân âm u xuống. Không ngờ cô thật sự có, xem.

Từ đầu đến cuối, cô đều không mở miệng nói chuyện, ánh mắt chỉ dừng ở hiện trường, vòng quanh, cuối cùng dừng ở trên người Dương Lưu Vân khoe miệng nhếch lên một đường cong quý dị, ngón tay hướng về phía cô ta ngoác ngoác, ý bảo cô ta lên đài.

Dương Lưu Vân có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu hỏi ý kiến của Kỷ Trà Thần, nhưng ánh mắt của hán vẫn dừng trên bóng dáng ủa người đứng trên đài nửa ngày cũng không có phản ứng. Hàm răng vang lên tiếng kéo kẹt, đi lên thi đi! Để xem cô gái này còn giở ra hoa chiêu gì !

Chỉ là ——

Tại sao bóng dáng của cô ta quen thuộc như vậy, giống như đã gặp qua ở nơi nào?

Tất cả ánh mắt của mọi người đều mong đợi nhìn cô, giờ phút này cô cự tuyệt sẽ có vẻ rất kiêu cách, vì thế không thể nhịn đau khổ, chậm rãi đứng thẳng lên, trước mặt bao người, đi lên đài.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn chăm chăm dưới chân cô ta, cánh tay ngọc giương lên nháy mắt sợi tơ biến mất, rơi vào chiếc váy đỏ sẫm kia.

Dương Lưu Vân đi lên đài, bước đi thì cảm giác có chút gì không đúng, nhắc chân phải bước lên, cả người mất trọng tâm ngã nhào xuống.

Bởi vì trên đài trừ Ninh Tự Thủy, những người khác cự ly khá xa, nhân viên an ninh muốn đỡ cô lên cũng không kịp rồi. Đường Diệc Nghiêu càng đứng xa hơn không cách nào chạy tới.

Kỷ Trà Thần thật giống như không nhìn thấy, ánh mắt nhìn thẳng vào Ninh Tự Thủy, con người âm u!

Cô ——

Là trở lại báo thù!

Dương Lưu Vân ngã vô cùng nhếch nhác, vừa lúc hai chân mở ra, chất lỏng trong cơ thể không khống chế nổi chảy ra, thấm ướt đáy váy khiến người khác thấy hết cảnh tượng bên trong, người ta chứng kiến rồi thì có chút đầu mối.

Dấu vết mập mờ này, chất lỏng xinh đẹp này, không tiếng động làm người ta liên tới hình ảnh không nên nhìn.

Dương Lưu Vân bỗng chốc đỏ lên, theo bản năng khép chặt hai chân, xấu hổ không góc đầu lên được. chợt một mảnh vải mềm mại trùm lên người cô, ngẩng đầu liền nhìn thấy người đứng trước mặt, ánh mắt hiện lên hận ý

Là cô!

Nhất định là cô ta khiến mình ngã xuống đất, làm trò cười cho thiên hạ, khiến mình bị mất mặt.

Ngại vì Kỳ Trà Thần vẫn ngồi tại chỗ, mọi người chỉ có thể tìm kiếm tò mò, còn có người kích động ngựa đầu cười ba tiếng.

Ánh mắt Dương Lưu Vân đáng thương nhìn về phía Kỳ Trà Thần, cầu cứu giờ phút này chỉ có hần mới có thể vẫn hồi được hình ảnh của mình. Chỉ cần Kỳ Trà Thần có một phản ứng thì cô sẽ không có lên trang đầu của mặt báo vào ngày mai.

Nhưng ——

Kỳ Trà Thần vẫn ngồi tại chỗ, hồi lâu không có phản ứng, con ngựa âm lệ chỉ có duy nhất một hình bóng trên đài kia, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mảnh trắng xóa kia, không có nhận được ánh mắt khẩn cầu của Dương Lưu Vân.

Toàn thế giới, nhưng trong mắt hần chỉ có mỗi hình ảnh của cô, bóng dáng của người đó.

Mà cô, không trầm luân trong mắt hần, ngón tay lần nữa để sợi tơ lật mảnh vải che trên người Dương Lưu Vân, chỉ ngấn ngủi mấy giây, lần nữa vén lên thì trên đài không có bất luận người nào.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên lần nữa, đỉnh tai nhức óc, tất cả mọi người đối với cô tràn đầy kính nể. Không hổ là nữ đồ đệ duy nhất của Chiêm Dực Dương. Không làm cho Chiêm Dực Dương mất mặt mũi.

Mà về mặt của Đường Diệc Nghiêu phản ứng gay gắt nhất, trong trường hợp quan trọng như vậy EV làm sao sẽ đem Dương Lưu Vân đi? Cô đem Lưu Vân đi đâu? Nóng nảy, đám người đến gần vỗ đài, bởi vì người xem đối với ảo thuật của cô vô cùng ngưỡng mộ, cũng hướng khán đài đi tới khiến cho lối đi lên đài chật chội.

Kỳ Trà Thần vẫn ngồi tại chỗ như cũ, con ngựa lạnh lùng rồi nhìn thẳng vào mắt Ninh Tự Thủy trong lòng có một cảm giác kì quái.

Cô còn là Ninh Tự Thủy nhu nhược đó sao? Ninh Tự Thủy không bao giờ dùng ánh mắt như thế nhìn hần. Cho tới bây giờ cũng không có.

Cô cố ý khiến Vân Nhi lên đài, cố ý làm Vân Nhi biến mất, mục đích của cô là trả thù hần.

Nhưng —— Ninh Tự Thủy, cô có tư cách gì trả thù tôi?

Ninh Tự Thủy thấy ngày càng nhiều người, ánh mắt dòm khò người hần, cùng lúc đó ánh đèn và rèm đều kéo chặt lại, không có ánh sáng chen vào toàn bộ rơi vào khung cảnh đen ngòm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

Tất cả mọi người đều thét lên tên của "EV" ngay lập tức con ngựa của Kỳ Trà Thần trầm xuống, lập tức đứng lên, chạy ra cửa, bởi vì chật chội mà đi ra có chút khó khăn. Đợi đến khi có một tia sáng thì bóng dáng màu trắng đã trượt đi, lập tức kiên định suy nghĩ trong lòng! !

Cô quả nhiên nhân cơ hội này chạy đi, dựa vào đèn treo trên trần nhà, dùng sợi tơ trực tiếp đi ra cửa, không đi qua đám người chật chội cũng không đi bằng cửa sau. Quang minh chính đại rồi đi trước mặt hần, giống như là loại cố ý khiêu khích.

Kỳ Trà Thần nhanh chóng chạy về phía bãi đậu xe, bước chân vừa đứng lại, đã thấy một bóng người đứng trên xe, quay đầu hướng nhìn hần một giây. Sau chiếc mặt nạ kia là một đôi mắt bí hiểm. Chứng kiến một giây kia, hần kéo cửa ra, chui vào, khởi động máy, nhanh chân đạp chân ga lao đi như một mũi tên bắn đi không trở lại.

Kỳ Trà Thần cũng không suy tính nhiều, tìm được xe của mình lập tức đuổi theo.

Ba bốn giờ chiều, giao thông ở thành phố này cũng không quá chật chội, lối đi rộng rãi xe cũng không có nhiều, mà xe của cô giống như mất khống chế chạy với vận tốc lớn nhất, xe phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo, không dám buông lỏng một chút nào.

Ninh Tự Thủy nhìn qua gương chiếu hậu thấy xe hần vẫn bám theo xe mình, chỉ kém một chút. Đôi môi đỏ tươi nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp, muốn đuổi theo cô?

Kỳ Trà Thần, anh có thể không?

Đạp chân ga, vượt qua xe trước mặt, cố ý lách qua trái rồi lại phải, nhiễu loạn tầm mắt cùng suy nghĩ của hần, để cho hần không cách nào đoán được mục đích cuối cùng của cô là gì?

Tóc đen như sợi tảo, phiêu dật, mềm mại tha hồ đùa nghịch sau tai, ngón tay cầm tay lái, dung nhan dưới mặt nạ vô cùng bình tĩnh. Thời gian ở cùng

Chiêm Dực Dương chịu huấn luyện, cô không chỉ học mỗi ảo thuật mà thôi.

Kỷ Trà Thần tay cầm lái cũng nổi đầy gân xanh, con người âm lệ dính chặt vào chiếc xe cách đó không xa, đáy mắt xuất hiện kinh ngạc. Năm năm trước Ninh Tự Thủy ngay cả xa cũng không dám đụng, năm năm sau cô lại có thể lái xe thuần thục như thế, còn có thể khiến hắn thời gian dài cũng không đuổi kịp.

Cô —— thật sự là người đã chết đi đó sao?

Trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ!

Chân đạp mạnh chân ga nhanh chóng đuổi theo, chẳng cần biết cô là ai, nhất định phải đuổi kịp, cũng nhất định phải bắt được cô!

"Tự Thủy, không có sao chứ? Em đang ở đâu?" Trong tai nghe vang lên giọng lo lắng của Liên Phượng Vũ, bị gió thổi tan.

Ninh Tự Thủy mắt khép hờ, suy tư một chút, thanh nhả mở miệng: "Em không sao, bây giờ đang ở trên đường cao tốc XX, hắn đang đi theo sau em."

"Anh sẽ tiếp ứng em ngay bây giờ!" Giọng nói của Liên Phượng Vũ kèm theo mấy phần giận dữ cùng lo lắng.

"Đừng, em có thể bỏ rơi hắn! Phượng Vũ, ở hội trường em nhìn thấy hai đứa bé, anh giúp em chăm sóc tốt bọn chúng. lát nữa em sẽ trở lại." Ninh Tự Thủy quả quyết nói xong, trực tiếp đem ống nghe xuống ném sang một bên, lần nữa quét qua bóng xe màu đen đã đuổi tới, cự ly không hơn một mét.

Kỷ Trà Thần âm trầm tình thế bất buộc!

Ninh Tự Thủy cau lại chân mày xinh đẹp, ánh mắt rơi vào chiếc xe màu đen kia, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

Muốn đuổi theo, thật sao?

Vậy thì xem xem anh có biện pháp nào đuổi kịp tôi không!

Ninh Tự Thủy đem tay lái xoay 360 độ, trực tiếp quay xe lại chạm mặt với chiếc xe kia, vẻ mặt trấn định không sợ hãi, xe cũng không loạn chút nào, trong dòng xe chui tới chui lui, trượt đi giống như một con lươn. Đoàn xe phía sau bị cô làm cho loạn không chịu nổi, nhào cả vào nhau.

Mắt đen hiện lên ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, gần như là hoài nghi cô là điên rồi, nếu không làm sao dám ngược đường đây? Cô là không muốn sống nữa sao?

Đáng chết, cô rốt cuộc muốn làm gì?

Kỷ Trà Thần không chút nghĩ ngợi, cũng quay ngược xe lại cho nó chạy ngược đường, đuổi theo sau lưng cô. Từng bước từng bước mà ép sát, gắt gao đuổi bắt cô, chính là không chịu buông tay.

Ninh Tự Thủy xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy xe hắn theo tới, khóe miệng lần nữa nâng lên đường cong hồ hững. Hắn, thật đúng là một người không sợ chết. Lại dám theo tới. Chân ga lần nữa đạp tới cùng, xe vọt ra khỏi dòng chạy, nhanh chóng bay xa một khoảng, một khe hở ngắn, hoàn mỹ chạy đi, kỹ xảo thuần thục, cư nhiên ở không gian hẹp đó quay đầu lại, bay qua xe của hắn!

Một giây ngắn ngủi kia, Ninh Tự Thủy nghiêng đầu ánh mắt rơi trên khuôn mặt tức giận của hắn, ý tưởng khiêu khích hiện rõ trên ánh nhìn, cánh môi đỏ thắm tựa như đang cười nhạo hắn.

Kỷ Trà Thần trầm mặt xuống, trong lòng có một đốm lửa, trợ mắt nhìn cô chạy đi trước mặt mình, không có cách nào khác. Quả đấm không kiềm được nện trên tay lái, phát ra tiếng chói tai. Ánh mắt đang chú ý đến cô mấy giây, không có chú ý tới tông ngay vào chiếc xe đối diện.

Trong nháy mắt đó, tiếng nổ va chạm kinh thiên động địa, khói mù bốc lên, nhiễu loạn tầm mắt, tất cả xe ngừng lại, không dám lái xe tiếp nữa.

Ngon lửa tán loạn, mảnh vụn văng khắp nơi, bừa bãi khắp mặt đất, mùi khét lam ra trong không khí, mùi máu tươi, hòa vào một chỗ, khiến cục diện hỗn loạn mất khống chế.

Trong nháy mắt hai xe đụng nhau đó, Kỷ Trà Thần theo bản năng bảo vệ đầu của mình, vì vậy không có bị thương nghiêm trọng. Chỉ là xe lộn vài vòng rồi cuộc làm vỡ lan can bên đường. Cả người đều đau đớn, cả người sặc mùi máu khiến hắn không khỏi nhũn mảy. Đưa tay dùng sức đẩy cửa xe ra, gian nan từ trong xe lao ra ngoài.

Bất đắc dĩ một chân bị kẹp ở bên trong, không cách nào nhúc nhích, máu tươi đã sớm ướt đầm quần, chất lỏng từ trong xe chảy trên mặt đất, từng mảng từng mảng lớn, giống như là hoa đại sinh trưởng bên đường, nở rộ.

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần trắng bệch, trán hiện đầy mồ hôi hột, một giọt mồ hôi cỡ hạt đậu dọc theo khuôn mặt lạnh lùng rơi xuống dưới, rơi vào vũng máu phát ra tiếng nhạc dễ nghe. Một tay nắm chặt lấy chân không ngừng kéo ra ngoài.

Ninh Tự Thủy đã sớm dừng xe lại, đứng ở cách đó không xa, đứng nghiêm ở trong đám đông, thờ ơ lạnh nhạt nhìn hắn giãy dụa không chút nào xúc động, vũng máu lớn này, làm cho người ta có một loại cảm giác quen thuộc, trong đầu cảm giác giống như đã từng quen biết.

Là ai ? Đã từng nằm ở trong vũng máu, lạnh lẽo đáng sợ?

Là ai ? Đã từng dùng ánh mắt bàng quan lạnh lẽo như vậy?

Tất cả trên người người đàn ông kia, vì sao đều khiến cô vô cùng chán ghét, ở đáy lòng hận ý liên tục chảy vào? Cho dù nhìn thấy sự nhếch nhác của hắn lúc này, cũng không muốn giúp đỡ.

Bên tai vẫn quanh quẩn tiếng của người nào đó, lặp đi lặp lại: không đủ. Còn chưa đủ.

Ngón tay bạch ngọc nắm thật chặt lại, con ngươi càng thêm lạnh lùng, màu trắng của làn váy cùng mái tóc bị gió thổi cùng nhau nhảy múa, cùng màu đỏ của vũng máu kia đối lập tạo ra khung cảnh vô cùng bắt mắt.

Kỷ Trà Thần cắn răng, độc ác kéo chiếc chân còn mắc kẹt ra bên ngoài, cả người leo ra ngoài buồng xe. Không để ý vết thương chồng chất trên bắp đùi, nghiêng đầu liền nhìn thấy người đứng trong đám đông, con ngươi căng thẳng một giây tiếp theo, khắp khễnh đi tới chỗ cô.

Vạn câu tĩnh lại, mọi người bên ngoài cũng không tồn tại. trong mắt chỉ nhìn thấy bóng dáng của đối phương, nhưng cũng không phải quyến luyến cùng ái mộ, là hận, là lạnh lùng, là xa lạ không cách nào chạm đến!

Ninh Tự Thủy không có tránh, cũng không có đi, chỉ là đứng lẳng lẳng tại chỗ, nhìn hắn đi tới chỗ mình. Chân của hắn khắp khễnh, y phục trên người có chút rách nát, dính vết máu. Phía sau hắn kéo vết máu thật dài, nhìn thấy mà ghê tởm, nhưng dung nhan lạnh lùng không có một tia nhếch nhác, cao ngạo như cũ, uy nghiêm, ánh mắt âm lệ đáng sợ, đáy mắt hình như tức giận muốn đem cô xé thành trăm mảnh.

Hắn tức giận sao?

Như vậy mà có thể dễ dàng làm hắn tức giận rồi sao?

Mặc kệ cự ly ngắn ngủn, Kỷ Trà Thần giống như đi một đoạn đường cực xa, trèo non lội suối tiêu sái đi tới, đứng ở trước mặt của cô. Trời chiều hiện ra ánh sáng ửng đỏ, chiếu lên người bọn họ, bóng dáng bị kéo dài trùng điệp trên mặt đất, hòa hợp không một khe hở.

Ninh Tự Thủy thấy phút chốc hắn đứng trước mặt cô kia, khẽ cúi đầu, né tránh trùng mắt của hắn trầm mặc không nói. Mũi người mũi của hắn, so với đàn ông bình thường hay dùng nước hoa, thì trên người hắn có mùi vị đàn ông hơn.

Cũng chỉ là đứng ở trước mặt của cô, không nói một lời, cũng đã không nói mà uy, khí phách khiếp người.

Kỷ Trà Thần giơ tay lên, cánh tay dính vết máu nắm lấy cánh tay cô, chất lỏng sền sệt ở trên da thịt giống như ngọn lửa đã thương da thịt của cô, mơ hồ cảm giác đau đớn, sâu trong trong lòng cảm thấy không khỏi hưng phấn.

"Cô rốt cuộc muốn làm cái gì? Ninh Tự Thủy?"

Lời nói lạnh lẽo từ môi mỏng bật ra, lạnh lùng đáng sợ, rõ ràng tức giận. Ngón tay bắt được cánh tay của cô dùng sức kẹp chặt, dường như muốn bóp vỡ xương cốt của cô.

Hồi lâu, cô cũng không mở miệng, chỉ là chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo trong suốt mà nhìn hắn.

Kỷ Trà Thần nhìn không thấu ý của cô, ánh mắt như thể càng khiến lòng hắn sinh ra căm tức. Hành động hôm nay của cô toàn bộ đều là cố ý, mục đích của cô rốt cuộc là cái gì? Mang mặt nạ xuất hiện, muốn như thế nào?

Ngón tay đang suy nghĩ muốn vạch trần mặt nạ của cô trong phút chốc, Ninh Tự Thủy chợt linh hoạt tránh khỏi sự kiềm chế của hắn, bàn tay gầy nhỏ nắm lấy tay hắn, khi hắn còn chưa khi phản ứng lại, thật nhanh bẻ một cái, trực tiếp phát ra tiếng kêu thanh thúy "rắc".

Kỷ Trà Thần cảm thấy môi chịu đựng đau đớn kịch liệt này, bước chân lui về sau một bước, ánh mắt khiếp sợ rơi vào ánh mắt lạnh lẽo kia, hoàn toàn không dám tin tưởng!

Vào giờ phút này, đứng ở trước mặt mình chính là Ninh Tự Thủy, trong phút chốc kia hắn thậm chí hy vọng dưới mặt nạ kia dung nhan không phải Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy, làm sao có thể có bộ dáng như vậy?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ở trên trán, trên quần áo của hắn cũng ướt một mảnh, quần áo hàng hiệu đắt giá cũng nát bươm, vết máu loang lổ, chặt vật không chịu nổi đập vào mặt; khuôn mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh ngạc.

Mà cô lại nhẹ như gió bay nước chảy, vẻ mặt ung dung không vội vã, lông mi hạ xuống khiến con mắt tối tăm, bước chân lui về phía sau một bước nhỏ, kéo ra bóng của hai người trùng điệp lên nhau dưới mặt đất. Cho dù là bóng dáng cùng bóng dáng chồng lên nhau, cũng làm cho lòng cô cảm thấy ghê tởm đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hấn không xứng làm cha của con

Về mặt Kỷ Trà Thần tối tăm, chán ghét trong đáy mắt cô, hấn nhìn rất rõ ràng!

Con người lạnh lùng của Ninh Tự Thủy khẽ chớp, một giây kế tiếp, thật nhanh tung người nhảy vào trong xe thể thao, khởi động máy thật nhanh rồi đi. Chỉ để lại cho hấn một bóng dáng lạnh nhạt và thần bí không có cách nào tìm ra đáp án.

Kỷ Trà Thần còn muốn theo sau, vừa đi chuyển một bước, tay chân cũng sinh ra đau đớn kịch liệt, vết thương trên bắp đùi tràn ra máu tươi, theo quần Tây tích tích rơi vào bên chân của hấn, tạo thành một mảng nhỏ máu. Con người chăm chú nhìn theo bóng xe biến mất, mái tóc dài xinh đẹp cũng biến mất không thấy nữa.

Phía sau không ngừng vang lên tiếng xe cứu thương, xe cảnh sát, một mảnh hỗn loạn, trong đầu hấn chỉ chứa đầy bóng dáng màu trắng, con người băng lãnh và khỏe môi đỏ thắm chứa đựng lạnh lùng

Ninh Tự Thủy, là em thật sao? 5 năm này, rốt cuộc em đang làm gì?

Trái tim có chút buồn bực, mơ hồ có chút đau, cô thay đổi làm cho hấn vô cùng khó chịu. Vô cùng khó chịu!

Ninh Tự Thủy trở lại khách sạn thì Liên Phượng Vũ mang theo hai đứa bé ở trong phòng đợi cô, nhìn thấy cô đứng ở cửa im lặng, trên cánh tay có vết máu đã khô, lập tức lo lắng đi tới trước mặt, ân cần hỏi: "Tự Thủy, em đã xảy ra chuyện sao? Bị thương ở đâu?"

Ninh Tịch Nhượng cũng đứng lên, con người cẩn thận, mong đợi, lại lo lắng nhìn cô, toàn bộ lo lắng trong lòng đều viết trên mặt.

Ninh Tự Thủy khẽ gật đầu với cô bé, tháo mặt nạ xuống, cho Liên Phượng Vũ ánh mắt trấn an. "Yên tâm, đây không phải là máu của em, là của hấn. Em không sao!"

Liên Phượng Vũ hơi yên tâm, âm thầm thở phào một cái, nụ cười trên mặt cũng có chút mất tự nhiên. "Em không có việc gì là tốt."

"Mẹ." Ninh Tịch Nhượng khàn khàn hô một tiếng, trực tiếp nhào vào trong ngực của cô, nước mắt từng viên rơi xuống, thấm ướt áo cô. Hai tay nhỏ gầy nắm lấy áo của cô thật chặt, giống như sợ một giây kế tiếp mẹ sẽ biến mất không nhìn thấy.

Ở hội trường nhìn thấy mẹ trừng phạt người phụ nữ xấu, nhìn mẹ đem phụ nữ xấu đi mất, mình vui vẻ, lại lo lắng. Sợ người đàn ông kia sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mẹ, dù sao người phụ nữ xấu đó mới là vợ của hấn!

Người đàn ông kia đã từng hung hăng tổn thương mẹ!

Sau khi bị Liên Phượng Vũ mang về, mới biết thì ra mẹ đã sớm đoán được. Khi biết người đàn ông kia một mực theo đuổi mẹ thì trong lòng lo lắng bất an, giờ khắc này, rốt cuộc đã nhìn thấy mẹ, tất cả sợ hãi đều biến mất.

Ôm mẹ, màn này ở trong đầu đã sớm lặp đi lặp lại mấy ngàn lần, mấy vạn lần, nhưng không có lần nào giống như bây giờ, cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ!

Mẹ, đừng bỏ Tịch Nhượng nữa, đừng bỏ lại Tịch Nhượng nữa. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng đừng chia cắt nữa!

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị trước, nhưng lúc ôm lấy thân thể nhỏ bé mềm mại, một khắc kia, trong lòng vẫn không khỏi tuôn ra kích động, thậm chí có một loại chất lỏng ở trong thân thể cuộn cuộn, thẳng chạy đến hốc mắt, ánh mắt đỏ lên.

Ngón tay cứng ngắc một lúc lâu, cuối cùng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cô bé, cô bé còn nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, làm cho mình cũng hết cách. Giờ khắc này, đứa bé mình ôm trong ngực dường như không là đứa bé, mà là thứ trân quý dễ vỡ, ôm mạnh một chút nữa cũng có thể làm cho cô bé vỡ vụn.

Đứa bé này chính là mình mang thai 10 tháng mới sinh ra, trong thân thể của cô bé chảy dòng máu của mình, tính mạng của cô bé, nhịp đập trái tim của cô bé, hơi thở của cô bé, toàn bộ đều là tính mạng của mình kéo dài, cảm giác rất kỳ diệu như thế, cũng rất may mắn hạnh phúc.

Nước mắt của cô bé ở trong mắt mình đều là thứ quý báu và xinh đẹp.

Cô bé là con gái của mình, cô bé tên Tịch Nhượng.

"Mẹ. Mẹ. Mẹ. Mẹ." Ninh Tịch Nhượng khóc không thành tiếng, nghẹn ngào lặp đi lặp lại hai chữ này, dường như muốn đem 5 năm thiếu vắng, gọi một lần cho đủ.

Hai chữ này, cô bé vẫn luôn chỉ dám lặng lẽ gọi trong lòng, luyện tập lặp đi lặp lại.

Hôm nay, mẹ đang ở trước mặt của mình, mẹ ôm mình, không còn dùng ánh mắt lạnh lẽo xa lạ nhìn mình, bảo cô bé làm sao không hạnh phúc vui vẻ, dường như hạnh phúc đang nằm mơ.

Ninh Tự Thủy ôm lấy cô bé ngồi trên ghế sa lon, để cho cô bé rúc vào trong ngực của mình. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô bé, cẩn thận quan sát ngũ quan của cô bé, sao giống mình như vậy, không, so với mình càng xinh đẹp, đáng yêu hơn, như một thiên sứ nhỏ.

Trong ánh mắt của tất cả người mẹ, con của mình đều là thiên sứ!

Một giọt nước mắt lặng lẽ không tiếng động từ khóe mắt rơi xuống, ngay cả mình cũng không phát giác. Ôm đứa bé này, chỉ có cảm giác mình ôm lấy toàn bộ thế giới, giống như cái gì cũng sẽ không còn quan trọng, không có gì có thể quan trọng hơn so với đứa bé trước mắt.

Mất rồi được lại, chính là như thế!

Trạc Mặc đứng một bên nhìn bức tranh này, cùng Liên Phượng Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng tràn đầy chúc phúc và may mắn. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc Tịch Nhược cùng mẹ của mình quen biết nhau rồi, cô bé rốt cuộc có mẹ, sẽ không bao giờ nữa nửa đêm khóc gọi "Mẹ" mà tỉnh giấc.

Liên Phượng Vũ đang nghĩ đến một chuyện khác, Ninh Tự Thủy đã cùng con gái quen biết nhau rồi, vậy cô có thể lựa chọn bỏ qua quá khứ hay không, buông xuống thù hận trong lòng! kỳ vọng trong lòng !

"Mẹ, đừng khóc. Tịch Nhược muốn đừng mẹ khóc." bàn tay nhỏ bé mềm mại của Ninh Tịch Nhược nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên má cô, đau lòng ở trên mặt của cô thôi khi: "Tịch Nhược thôi một chút, mẹ không khóc. Mẹ khóc, Tịch Nhược cũng sẽ rất khổ sở, rất khổ sở."

Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần, tay không khỏi sờ sờ gò má của mình, chất lỏng ẩm ướt, thì ra mình khóc sao?

Tại sao mình phải khóc vậy?

Cùng con gái quen biết nhau, nên vui vẻ mới đúng chứ?

Cánh tay buộc chặt, ôm cô bé thật chặt vào trong ngực, hút lỗ mũi, mang theo chút giọng mũi nói: "Mẹ khóc vì vui vẻ, con là bảo bối bị mất mà mẹ tìm được lại, xin lỗi, để cho con chịu khổ"

Ninh Tịch Nhược lắc đầu, chủ động lau đi nước mắt của mình. Ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sáng lạn, hiểu chuyện nói: "Con không khổ, là mẹ chịu khổ rồi. Mẹ sinh ra con chịu quá nhiều cực khổ và tội lỗi. Mẹ, sau này chúng ta cũng đừng tách ra, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng phải vĩnh viễn ở chung một chỗ, có được không?"

Ninh Tự Thủy sững sờ, chẳng lẽ con gái cũng biết chuyện đã xảy ra trước kia của mình sao? Tròng mắt rũ xuống, trong con người trong suốt còn trong trẻo hơn so với bầu trời xanh thẳm, nhìn còn tốt hơn biển rộng bao la. Gật đầu: "Được, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa"

Không có ai, có thể đem cô và con gái tách ra!

Ninh Tịch Nhược hít mũi một cái, tầm mắt chuyển dời đến trên người của Trạc Mặc, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích. Nếu không có Trạc Mặc, hôm nay mình căn bản không biện pháp quen biết với mẹ, là Trạc Mặc thực hiện nguyện vọng của cô bé đến hôm nay.

Sắc mặt của Trạc Mặc thân nhiên, con người lạnh lãnh chỉ có lúc nhìn cô bé thì trở nên dịu dàng thâm tình và quyến luyến. Chỉ cần cô bé vui vẻ, cái gì cũng được.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn chằm chằm Liên Phượng Vũ, mím chặt môi, mặc dù không nói một lời, nhưng 5 năm qua ăn ý, Liên Phượng Vũ biết cô đang suy nghĩ gì. Chân chờ, mẫu thuẫn thật lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Em nhất định muốn biết sao? Thật ra bây giờ em nhận được con gái, không phải rất tốt sao? Hân và cô gái kia cũng bị em lừa bịp, như vậy còn chưa đủ sao?"

"Chưa đủ!"

Tiếng nói trong vút trong không khí vang vọng trong căn phòng, làm cho mọi người đều kinh hãi. Mỗi người đều kinh ngạc, con người nhìn cô bé

Ánh mắt phức tạp của Ninh Tự Thủy nhìn con gái trong ngực, còn nhỏ như vậy, ánh mắt lại sắc bén và thâm trầm. Mơ hồ giống Kỳ Trà Thần mấy phần!

Trạc Mặc nhíu mày, giọng nói bất đắc dĩ: "Tịch Nhược."

"Thật chưa đủ!" Ninh Tịch Nhược mở miệng lần nữa, tiếng nói non nớt tràn đầy thâm lương và đau lòng, cúi đầu, tự lẩm bẩm, đang nói cho mình nghe, lại giống như là đang nói cho mọi người nghe.

"Chưa đủ, chưa đủ, thật chưa đủ! Hân làm hại mẹ thảm như vậy, khiến mẹ tuyệt vọng như vậy, từ đầu tới đuôi chưa bao giờ tin tưởng mẹ. Mẹ chịu nhiều tội như vậy là vì hân. Em hận hân! Em hận chết hân! Như vậy thế nào đủ? Hân không xứng đáng làm cha của em, thậm chí không xứng đáng làm người. trừng phạt như vậy quá tầm thường."

"Tịch Nhược!" Ninh Tự Thủy nhíu mày, giọng nói có chút lạnh lùng. Tròng mắt nhìn cô bé chăm chăm, nghiêm túc nói: "Con không thể hận hân!"

"Tại sao không thể? Hân làm nhiều chuyện xấu như vậy, tại sao con không thể hận hân? Con hận muốn bỏ đi dòng máu trên người mình" Ninh Tịch Nhược nức nở, gào lên.

Không chỉ có Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ, ngay cả Trạc Mặc cũng kinh ngạc mấy giây, không ngờ trong lòng Tịch Nhược hận mãnh liệt đến mức này!

"Đủ rồi!" Vẻ mặt Ninh Tự Thủy căng thẳng, không vui. Ngón tay nắm cầm khô gầy của cô bé, giọng nói nghiêm túc, từng chữ vô cùng rõ ràng: "Mặc kệ giữa mẹ và hân xảy ra chuyện gì, hân thủy chung vẫn là cha của con. Ân oán giữa chúng tôi, mẹ không muốn con dính vào. Con là một đứa bé, phải giống như đứa bé"

"Hân không xứng đáng làm cha của con" Ninh Tịch Nhược từ trong ngực của cô tránh ra, đứng bên cạnh Trạc Mặc, thân thể run rẩy, mắt không hề chớp: "Trên thế giới này có người cha tàn nhẫn tự tay bóp chết con gái của mình sao?"

Ninh Tự Thủy ngây ngẩn cả người, bàn tay muốn bắt tay của cô bé trở lại, nhưng cứng ngắc giữa không trung, vẻ mặt cũng ngây ra, thật lâu chưa tỉnh hồn lại. Thời gian yên tĩnh, không khí cứng ngắc, tẻ nhạt.

Tiếng nói thê lương của cô bé ở bên tai vang vọng từng hồi, không chân thật như vậy.

Đó không phải là tâm tình và tức giận của một đứa bé năm tuổi nên có, cũng không phải là chân tướng quá khứ cô bé có thể tiếp nhận.

Nước mắt Ninh Tịch Nhược không tiếng động tùy ý tràn lan trên mặt, cúi đầu, cho dù không thấy được cô bé khóc hai mắt sưng đỏ, nhưng lại từ bỏ vai khẽ run, biết cô bé rất đau lòng và khổ sở.

Không có ai đau lòng và khổ sở hơn so với cô bé, cha ruột muốn tự tay bóp chết mình. Năm đó, nếu không phải bác sĩ Hoàng đánh tráo, mình đã sớm không còn trên thế giới này.

Vô số lần cô bé đều muốn hỏi người đàn ông kia một chút, tại sao? Tại sao mang cô bé tới thế giới này, lại không muốn cô? Tại sao muốn tự tay giết mình mới cam tâm?

Không phải hân yêu mẹ sao? Tại sao lại không chịu tin tưởng mẹ. Tại sao nhất định phải tự tay đem cô và mẹ đẩy vào địa ngục mới vui vẻ? Mới dùng tay?

Đây rốt cuộc là tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Tăng thêm

"Mẹ, mẹ nói cho con biết, nên làm thế nào mới có thể không hận hân?" Ninh Tịch Nhược ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn cô, nước mắt thấm trên da thịt tái nhợt, tiếng nói tràn đầy đau buồn và bi ai.

Có lẽ khóc quá lâu, không nhận được ho khan, kịch liệt ho khan, gần như là muốn mạng của cô bé. Trong nháy mắt vẻ mặt trở nên trắng bệch, thân thể lão đảo muốn ngã, trong một khắc kia, muốn ngã, vòng tay ấm áp đem cô bé ôm vào trong ngực. Tiếng nói dịu dàng an ủi: "Được rồi, Tịch Nhược, đừng nói nữa"

Mỗi lần như thế, Trạc Mặc đều thống hận sự bất lực của mình, không cách nào xoa dịu vết thương và lo lắng trong lòng Tịch Nhược!

Ninh Tự Thủy sững sờ nhìn con gái trong ngực Trạc Mặc, cánh tay cứng ngắc không cách nào nhúc nhích, vào giờ phút này, mình là nghiệp chướng nặng nề, tại sao ban đầu muốn sinh ra Tịch Nhược, tại sao lại để cho cô bé gặp mọi chuyện? Tại sao trời cao muốn cho con bé biết được sự thật tàn nhẫn như vậy!

Con bé mới năm tuổi a! Đứa bé khác thậm chí cái gì cũng không hiểu, nhưng con bé đã biết thù hận!

Rũ mắt, tự trách, hối tiếc, toàn bộ cũng vô dụng; trong lòng hận ý càng lúc càng sôi trào mãnh liệt, tay nắm lại thật chặt, ngón tay thon dài bám vào da thịt trong lòng bàn tay, đau đớn nhưng cũng không bù đắp được một phần vụn trong lòng.

Nỗi hận của Tịch Nhược, nước mắt của Tịch Nhược

Tất cả cũng do người đàn ông kia ban tặng!

"Phượng Vũ, nói cho tôi biết, chân tướng". Ninh Tự Thủy một lần nữa ngẩng đầu, mắt sáng như ngọn đuốc, lạnh lùng, khiếp người.

Không phải là vì mình, không phải là vì cái gì, chỉ vì câu nói kia của Tịch Nhượng, cô cũng không cách nào để xuống quá khứ, buông xuống thù hận trong lòng! Cô muốn, nhất định muốn biết tất cả mọi chuyện xảy ra trong quá khứ, muốn biết người người đàn ông kia rốt cuộc đã làm gì đối với mình, đã làm gì đối với Tịch Nhượng.

Liên Phượng Vũ thấy trong lòng cô đã quyết, không cách nào che giấu nữa, thật sâu than thở, cuối cùng phải đi đến bước này sao?

Trạc Mặc ôm Tịch Nhượng, biết Liên Phượng Vũ khó xử và không muốn, nhẹ giọng nói: "Hay là để tôi nói đi!"

Bắp đùi Kỷ Trà Thần bị thương vô cùng nghiêm trọng, gãy xương cánh tay, bó thạch cao thật dày, nằm trong phòng bệnh, không gian yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng thở và nhịp tim của hắn. Con người từ đầu đến cuối đều hít lại, như đang suy nghĩ điều gì.

Ninh Tự Thủy trở lại là muốn trả thù mình, vì nghiệt chủng kia!

Cô vì nghiệt chủng kia trở lại trả thù mình, ả, thật buồn cười!

Cho rằng cô gái đã chết 5 năm, từ cõi chết sống lại, thành trở đồ đệ của Chiêm Dục Dương, lại có bản lĩnh, sâu không lường được Tất cả đã thoát khỏi tầm tay và dự liệu của hắn, thật là làm cho người ta ngoài ý muốn, cho tới bây giờ trong lòng của hắn vẫn còn bồn loạn

Sau tiếng gõ cửa nhẹ, đập vào trong mi mắt là ánh mắt khốc sùng đồ của Dương Lưu Vân, giả bộ đáng thương nhìn hắn vết thương đầy người, nhào tới trên người của hắn khóc rống lên: "Thần, tại sao anh lại bị thương như vậy? Có phải anh rất đau hay không? Anh làm sao vậy?"

Kỷ Trà Thần phục hồi tinh thần, lơ đãng nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, trong đầu thoáng qua hình ảnh cô ngã nhào trên khán đài, về mặt chột lạnh lùng. Bàn tay vuốt ve tóc của cô, lẩm bẩm nói: "Anh không sao, đừng khóc".

Dương Lưu Vân ngồi ở bên giường, cắn môi, gương mặt tự trách và hối tiếc. Nức nở, nghẹn ngào: "Xin lỗi thần! Em làm cho anh mất mặt, gần đây thân thể em không thoải mái, rất dễ dàng có cái kia. Mà em không biết mình sẽ ngã nhào, nếu không, em nhất định mặc quần áo thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm cho anh mất mặt"

Lời nói này không chỉ là đang nói xin lỗi, càng âm thầm giải thích, cô không tố cáo chuyện của hắn!

Người khác sẽ cho rằng bên dưới thân của Dương Lưu Vân phản ứng là bởi vì cùng Kỷ Trà Thần vui vẻ, nhưng trong lòng của hai người hiểu rõ, kể từ sau khi kết hôn, Kỷ Trà Thần đối cô, mức độ thân mật chỉ dừng lại ở những cái ôm và hôn lên trán, không có cử chỉ nào lớn hơn.

Nếu như không nghĩ tới biện pháp giải thích, khiến Kỷ Trà Thần sinh nghi, cô sẽ hoàn toàn xong đời. Có vết xe đổ của Ninh Tự Thủy, cô nào dám để cho hắn phát hiện cái gì.

Huống chi, từ trước đến giờ, mình cũng không muốn mất đi Kỷ Trà Thần! Cho dù hắn không yêu mình, nhưng cô gái có thể đứng bên cạnh hắn cũng chỉ có một mình Dương Lưu Vân cô, những cô gái khác, đừng mơ tưởng!

Con người Kỷ Trà Thần vẫn lạnh nhạt, ngón tay từ trên tóc của cô rời đi, ánh mắt quét qua Đường Diệc Nghiêu đang đứng ở cửa, nói: "Đề xuống vụ tin tức này, dù sao chẳng nữa, cũng không thể để trở thành trang đầu của các tờ báo ngày mai"

Đường Diệc Nghiêu hiểu ý gật đầu, xoay người đi xử lý chuyện khó giải quyết này.

Rốt cuộc, nước mắt Dương Lưu Vân lăn ra khỏi hốc mắt, than thở khốc lóc: "Thần, anh không phải trách em sao?"

"Đây không phải là lỗi của em, đừng tự trách nữa. Ngày mai sẽ không xuất hiện tờ báo em không muốn nhìn đến, anh mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, em trở về trước đi" Trên trán Kỷ Trà Thần che giấu vẻ mệt mỏi như ẩn như hiện, dường như rất mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

"Tôi muốn ở lại đây chăm sóc anh" Dương Lưu Vân do dự thật lâu, cẩn thận nói. Bây giờ Kỷ Trà Thần bị thương, mình ở lại chỗ này chăm sóc hắn, có lẽ còn có một cơ hội đã động trái tim hắn.

"Không cần, em cũng mệt mỏi cả ngày, mau trở về nghỉ ngơi đi" Giọng nói Kỷ Trà Thần rất cứng rắn, nói xong liền nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Dương Lưu Vân nhìn kỹ vẻ mặt hắn, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận. Mình ở trên khán đài bị cô gái kia làm hại, bêu xấu, hắn chỉ bảo cho Đường Diệc Nghiêu đem tin tức đề xuống, nhưng không có động tác khác?

Hắn cũng không một câu quan tâm mình bị thương chỗ nào, cũng không hỏi một câu, cô có sao không.

Kỷ Trà Thần, chẳng lẽ anh không có một chút quan tâm nào đối với em sao?

Một hồi lâu, Dương Lưu Vân rón rén đi ra khỏi cửa phòng bệnh, tiếng đóng cửa rất nhẹ, giống như vô tình giữ lại một khe hở, bước chân dừng lại nơi cửa, nơi lộ ra một khe hở, nhìn động tĩnh bên trong.

Sau một hồi lâu, Kỳ Trà Thần chậm rãi mở mắt. Tay không có bị thương cầm điện thoại di động lướt trên màn hình, lúc này mới bấm điện thoại, tiếng nói vô cùng thấp: "Này, giúp tôi tra tư liệu của EV một chút, càng chi tiết càng tốt, đừng kinh động bất luận kẻ nào! Mặc kệ dùng biện pháp gì, ừ Tôi không sao! Chờ tin tức của cậu".

Cúp điện thoại, con người lại chuyển dời đến ngoài cửa sổ, bóng đêm phủ xuống, ánh đèn rực rỡ đã lên, chuyện xảy ra hôm nay vẫn còn lẩn quẩn trong đầu. Ngón tay vuốt vuốt tâm mi, cánh tay vẫn còn cảm giác đau đớn, ánh mắt không khỏi trầm xuống.

Ninh Tự Thủy, em vì báo thù mà đến, ngược lại tôi muốn nhìn xem em có bao nhiêu khả năng.

Dương Lưu Vân nhìn hẩn không có động tĩnh, khóe miệng không khỏi nâng lên nụ cười lạnh không tiếng động. Không phải hẩn nói một chết đi muốn nghỉ ngơi sao? Vậy tại sao lại gọi điện thoại cho người, hẩn gọi điện thoại cho ai? Hẩn bảo ai đi thăm dò con tiện nhân EV đó, muốn làm cái gì?

Vì hả giận cho mình? Hay là

Dương Lưu Vân không dám xác định suy nghĩ của Kỳ Trà Thần, nhưng chỉ bằng vào cô gái kia làm cho mình thất bại trước công chúng, cô cũng sẽ không bỏ qua cho con tiện nhân đó! Bối tung cả trời đất cũng phải moi con tiện nhân đó ra, hung hăng sửa chữa một trận.

Là đồ đệ của Chiêm Dực Dương thì thế nào? Chiêm Dực Dương cũng không xem vào đâu, hướng hồ là một nữ đồ đệ! !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Hận

Đêm khuya yên tĩnh, trong phòng ánh đèn vẫn sáng choang, quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, tiếng hít thở yếu ớt, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy nước mắt, trên lông mi treo nước mắt trong veo, thuần khiết; cô bé giống như một con búp bê dễ dàng vỡ tan tành, vừa chạm vào vỡ nát.

Về mặt Ninh Tự Thủy không thay đổi, kéo chắn đắp cho cô bé, trong lòng mắt cũng vô hạn sùng ái và tự trách. Minh chưa bao giờ bảo vệ tốt cho con gái, để cho con bé chịu đựng quá nhiều, gặp phải quá nhiều, mới có thể làm cho con bé trở nên âm trầm giống như bây giờ.

Cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán tròn bóng của cô bé, da thịt nhẵn nhụi, mềm mại. Ở trong lòng âm thầm thì: Tịch Nhược, mẹ bảo đảm từ đây về sau không còn có bất ai có thể tổn thương con!

Đứng lên, tầm mắt rơi vào trên người Trạc Mặc, vì để tránh đánh thức Tịch Nhược mới vừa mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, cô nhỏ giọng: "Nói như vậy, mẹ của tôi không chết, lúc này đang ở nước Đức!"

Trong đôi mắt của Trạc Mặc chứa chấp một mình Tịch Nhược, cho dù trước mặt là mẹ của Tịch Nhược, cũng không chút để ý, gật đầu vâng một tiếng.

Ngón tay Ninh Tự Thủy vỗ vỗ bờ vai của hẩn, giọng nói trịnh trọng: "Cám ơn cậu, mấy năm nay đã làm vì Tịch Nhược".

Trạc Mặc vẫn thản nhiên, ngẩng đầu, tuy chỉ có mười mấy tuổi, nhưng chiều cao của hẩn cũng không kém với đáng đáp cô bao nhiêu, mím môi: "Tôi làm như vậy, không phải là vì đi"

Ý tứ rất rõ ràng, cho dù không có đi, tôi cũng vẫn làm như vậy, chỉ là vì Tịch Nhược!

Đối mặt với Ninh Tự Thủy, hẩn cao ngạo và ngông cuồng, không một chút kiêng kỵ!

Trong nháy mắt, Ninh Tự Thủy đã hiểu ra cái gì, con người lo lắng trùng trùng nhìn lướt qua Tịch Nhược đã ngủ say, nhìn lại thiếu niên này một chút, trên người có khí phách mà người khác không có, quan trọng hơn, ở trên người hẩn cảm nhận được cảm giác đã từng quen biết.

Một thiếu niên như vậy ở lại bên cạnh Tịch Nhược, rốt cuộc là tốt hay xấu?

Con người lạnh lùng của Trạc Mặc dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nghiêng người, ở trên đôi môi nhỏ mềm mại Tịch Nhược, giống như chuồn chuồn đập nước lướt qua, sau đó, xoay người quỳ một gối xuống trước mặt cô. Ngẩng đầu, ánh mắt nhìn tình thế bất buộc kia, khiến cho Ninh Tự Thủy hơi bị sửng sốt.

"Đây là lần thứ hai tôi vì Tịch Nhược quỳ xuống. Không phải tôi cầu xin đi, cũng không phải là vì cái gì khác. Chẳng qua vì đi là người mẹ mà Tịch Nhược quan tâm, tôi phải thông báo cho đi một tiếng, khi Tịch Nhược sống sót, tôi đã muốn rồi!"

Lời nói cỡ nào là cuồng ngạo, cỡ nào là cá tính cương quyết không kèm chế được

Khi Tịch Nhược sống sót, tôi đã muốn rồi!

Những lời này không ngừng vang vọng ở bên tai, Ninh Tự Thủy nhíu mày, mím môi, lời nói lạnh lẽo tràn ra: "Cậu biết, khi Tịch Nhược sống sót, đại biểu cho cái gì không? Tại sao cậu có thể khẳng định Tịch Nhược chấp nhận là người của cậu? Ngộ nhờ không phải thì sao?"

Cả đời, quá lâu, quá dài, lâu đến nỗi, sợ ý một chút sẽ bỏ qua!

Trạc Mặc đứng lên, nhìn thẳng cô, vẻ mặt chắc chắn, mím môi một câu nói giống như lời thề: "Bởi vì trên thế giới này, sẽ không còn có người nào yêu Tịch Nhược hơn tôi, cũng không có ai hiểu rõ cô bé hơn tôi!"

Bất luận cô bé muốn cái gì, tôi đều sẽ cho cô bé, cho dù cô bé buồn phiền hay vui vẻ, trong lòng cô bé có bao nhiêu lo lắng, tôi đều sẽ ở bên cạnh cô bé, dốc cả một đời yêu say đắm, đều chỉ cho một mình cô.

Yêu?

Cái từ này khiến cho trong lòng của Ninh Tự Thủy không khỏi run rẩy một chút, đứa bé mới mười mấy tuổi cũng hiểu cái gì là yêu sao?

Giờ phút này, hấn thương cảm Tịch Nhược, chăm sóc cho Tịch Nhược, dùng hết dịu dàng che chở cho Tịch Nhược, nhưng nếu có một ngày, hấn chán ghét, rời khỏi, Tịch Nhược nên làm cái gì?

"Cậu thật nguyện ý vì Tịch Nhược hy sinh tất cả? Bao gồm làm con cò của người kia?"

Ninh Tự Thủy đã biết mọi chuyện trong quá khứ, cũng biết người cứu Tịch Nhược, chỉ là đem Tịch Nhược làm con cò có thể lợi dụng! Mà Trạc Mặc vì Tịch Nhược bị khống chế

"Vâng" Trạc Mặc quả quyết mở miệng, ngay sau đó bổ sung một câu: "Tịch Nhược không phải là con cò, tôi sẽ không để cho cô bé chịu uất ức lâu dài"

Con người lạnh lùng của Ninh Tự Thủy cùng hấn nhìn nhau một lúc lâu, chợt cười, cười làm cho người ta không hiểu nổi. Mối mong cong cong, con người dịu dàng cũng cúi đầu vào khuôn mặt nhỏ bé của Tịch Nhược, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve.

"Được, tôi đem Tịch Nhược giao cho cậu. Nhưng cậu phải nhớ kỹ, trừ phi có một ngày, cậu cường đại đến có thể hoàn toàn bảo vệ được cho nó, nếu không, tôi tuyệt đối không sự chấp thuận cho cậu đụng đến một cọng tóc của nó. Cậu hiểu chứ?"

Trạc Mặc thông minh như thế, làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, gật đầu đồng ý. Thật ra Ninh Tự Thủy không nhắc nhở, hấn cũng sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn đến Tịch Nhược!

Ninh Tự Thủy đem Tịch Nhược giao cho Trạc Mặc, lưu luyến rời khỏi gian phòng.

Cho dù không biết đứa trẻ Trạc Mặc này, nhưng trực giác tự nói với mình, hấn sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn Tịch Nhược. Đối với Tịch Nhược, có quá nhiều áy náy và bù đắp, những thứ khác cái gì đều không cầu xin, chỉ hy vọng cô bé có thể vui vẻ lớn lên, hi vọng cô bé sẽ không dẫm vào vết xe đổ của mình.

Trong phòng tắm, hơi nước mờ mờ, trên chiếc gương bao trùm một tầng hơi nước; hơi nóng không ngừng bốc lên, ở trong phòng tắm không ngừng vang vọng âm thanh không thoát ra được. Ninh Tự Thủy trần truồng thân thể, nằm trong bồn tắm, nước ấm áp bao quanh thân thể của mình, trên mặt còn có một lớp bọt nước bốc lên thật cao.

Tóc được quấn phía sau cần cổ, đầm ướt, nằm ở trên thành bồn tắm. Ngửa đầu mơ hồ nhìn trần nhà không rõ, ánh mắt trống rỗng và thâm thúy.

Hơi thở đều đều, đang suy nghĩ đến một số chuyện, lúc nghĩ đến Tịch Nhược, hơi thở bắt đầu hỗn hển, nhịp tim đập nhanh, thiếu chút nữa, Tịch Nhược sẽ mất đi. Mình thiếu chút nữa đã mất đứa con này.

Đứa bé vô tội, đáng thương kia, cho dù nó có bệnh tim nghiêm trọng, thời gian không nhiều lắm, nhưng chết thảm như vậy đến vừa bức nào thể lương! Huống chi, nếu không có đứa bé kia, người chết sẽ là Tịch Nhược đáng thương!

Kỷ Trà Thần, tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? !

Tay dưới đáy nước rất nhanh nắm thành quyền, khớp xương phát ra tiếng kêu răn rắc, hận ý viết trong tròng mắt lạnh lùng, vẻ mặt cũng rét lạnh như băng tuyết. Nếu lúc trước là hận trong xương, vậy bây giờ là hận trong xương tủy tan thành máu, tồn tại cùng với hơi thở của cô, trừ phi hơi thở dừng lại, nếu không, hận ý tuyệt đối sẽ không giảm bớt!

Chợt, cửa phòng tắm bị mở ra, một ly rượu đỏ đặt bên cạnh cô. Liên Phượng Vũ ngồi ở bên cạnh bồn tắm lớn, trong tay cũng cầm ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Nghiêng đầu, mắt phượng vô hạn dịu dàng và quyến luyến, tiếng nói có chút mất mát: "Tại sao? Tịch Nhược không chết, mẹ của em cũng không có chuyện gì, tại sao không thể quên đi?"

"Quên?" lỗ tai bên nhảy của Ninh Tự Thủy vừa động, ngẩng đầu, con người lạnh lùng lướt lên, sắc bén, hỏi ngược lại: "Nếu không có người cố ý đánh tráo đứa nhỏ, hôm nay đứng trước mặt em cũng sẽ không là Tịch Nhược! thân thể của Tịch Nhược, anh cũng nhìn thấy đấy, hận trong lòng con bé, anh cũng biết, anh nói, làm thế nào mới có thể quên đi?"

Quên đi, hai chữ này nói ra đơn giản như vậy, nhưng ai có thể chân chính để xuống, thật sự quên đi!

Nước mắt của Tịch Nhược, thân thể của Tịch Nhược, mỗi một câu nói của Tịch Nhược đều giống như một cây đao, sòng sọc đâm vào tim cô. Cô hận không thể đem Kỳ Trà Thần giết đi, hận đến ngay cả mình cũng muốn giết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Bệnh

Tại sao mình vì một ác ma vẫn u mê không tỉnh ngộ? Tại sao lại ngu ngốc vì một ác ma mà toàn tâm toàn ý trả giá, từng lần một bị tổn thương vẫn còn si tâm vọng tưởng?

Hận bản thân mình không tự trọng đi yêu một người đàn ông giống như ác ma, hại mẹ, hại mình, hơn nữa làm hại Tịch Nhược gặp những thứ tổn thương không đáng! Nợ Tịch Nhược trong 5 năm qua, cho dù là dùng cả đời, có lẽ cũng không thể cứu vãn.

Ánh đèn lập lờ, chiếu trên gương mặt của cô, tái nhợt, lạnh lùng, từ trong tròng mắt của cô, có thể nhìn thấy hận ý mãnh liệt đủ để thiêu chết một người. Liên Phượng Vũ đã hiểu, cho dù nói gì cũng đều vô dụng.

Tổn thương 5 năm trước, đối với cô mà nói đã là khắc cốt ghi tâm, không thể quên được, nếu như nói muốn đi quên tất cả những chuyện này, hận ý vốn có thể không chế, nhưng sau khi Tịch Nhược thốt ra những lời nói vạch trần sự thật kia, thì cô căn bản cũng không thể nữa buông xuống thù hận trong lòng nữa.

Báo thù, đã trở thành chuyện quan trọng thứ hai trong lòng cô, đầu tiên là Tịch Nhược.

Vậy mình thì sao? Những năm này, ở trong lòng của cô, mình có một chút vị trí nào hay không?

Ngửa đầu đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt đẹp trai vẫn dịu dàng, lại pha lẫn u buồn, con ngươi dịu dàng bao quanh cô. Môi mông nuộm rượu còn trở nên đỏ tươi, mê người, giống như trái cây chín mọng.

"Anh hiểu. Anh sẽ không khuyên em nữa, nhưng em phải hứa với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, đừng đẩy anh ra. Để cho anh đứng cách em 10 cm, để cho mình vừa quay đầu lại, là có thể nhìn thấy anh. Cho dù em làm gì, anh cũng sẽ ủng hộ em, cũng nguyện ý vì em làm bất cứ chuyện gì".

Mắt lướt qua một tia kinh ngạc từ đáy mắt, há miệng muốn nói, nhưng cổ họng căng thẳng, lại không phát ra được bất kỳ tiếng nào. Nước dọc theo đường cong xinh đẹp, rơi thẳng xuống, dọc theo da thịt cổ trắng nõn đi xuống, từng giọt một, rơi vào trong nước bồn tắm, dâng lên một gợn sóng.

Tại sao? Tại sao anh phải đối với em tốt như vậy? Liên Phượng Vũ, em không xứng đáng để anh làm như vậy vì em, anh biết không?

Dường như Liên Phượng Vũ biết cô đang suy nghĩ gì, khóe môi mấp máy ra nụ cười. Trong tay cầm khăn lông, ngồi bên thành bồn tắm, nhẹ nhàng lau chùi sau lưng cô, con ngươi dịu dàng và trong suốt, sạch sẽ, đối mặt với vẻ đẹp của cô, thế nhưng không có nửa điểm tà niệm.

Ở trong lòng mình, cô hoàn mỹ như thế, không cho phép kẻ khác khinh nhờn! Vì cô làm bất cứ chuyện gì đều tâm cam tình nguyện, chìm đắm trong tình yêu này, cho dù không được đáp lại bất kỳ thứ gì, cũng không cách nào tự kềm chế.

Ninh Tự Thủy nằm trên bồn tắm, từ thủy tinh mơ hồ phản chiếu, nhìn về mặt dịu dàng của hắn, tay nhẹ nhàng lau lưng cho mình, mọi cử động của hắn ẩn chứa đặc biệt dịu dàng và che chở. Con ngươi lạnh lùng nhấp nháy, người đàn ông như vậy, ai nỡ nhẫn tâm tổn thương?

Liên Phượng Vũ hoàn mỹ như vậy, bảo mình nên làm thế nào cho phải?

Tóc rơi xuống, che phủ con ngươi của cô, khóe mắt tràn ngập nước mắt, không vì hận, không vì người vô tình, chỉ vì con gái đáng thương, vì đã từng là cô gái ngốc nghếch đáng thương, hết lòng quyến luyến, chỉ đòi lấy sự vô tình, tổn thương, sau khi tất cả bị phá hủy, lại gặp Liên Phượng Vũ người đàn ông hoàn mỹ như vậy.

Đã quá muộn ——

Tất cả đều đã muộn, tâm hồn đã từng ngây thơ thuần khiết, hôm nay vết thương chồng chất, tràn đầy thù hận, làm sao xứng đáng với Liên Phượng Vũ hoàn mỹ như vậy, làm sao mới có thể yêu được người đàn ông hoàn mỹ như vậy?

Cô —— đã học không được cách yêu!

Sau khi lần lượt bị tổn thương, yêu, bản năng bẩm sinh như vậy cũng bị lão hóa, đánh mất. Mình cũng không yêu bất kỳ kẻ nào nữa, cũng sẽ không nữa.

Ninh Tịch Nhược ngồi bên cạnh Ninh Tự Thủy, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, không chớp, không buông ra, giống như khi mình nháy mắt một cái, mẹ sẽ

biến mất. Cho dù Trạc Mặc đem thức ăn đưa lên miệng cô bé, cô bé cũng không nhìn hấn một cái.

Ninh Tự Thủy nhìn thấy vẻ mặt Trạc Mặc có chút không tốt, nhếch miệng nở nụ cười ảm áp. Vuốt vuốt cái đầu nhỏ của cô bé: "Tịch Nhược, ăn đi em tâm".

Ninh Tịch Nhược nhào vào trong ngực của cô, lỗ mũi cố gắng ngửi hương thơm trên người cô, gương mặt hạnh phúc. "Rốt cuộc, con có thể cùng mẹ ăn đi em tâm, ngày này, con thật sự suy nghĩ muốn đã lâu. Ở trong mộng cũng xuất hiện thật nhiều lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại, đều nhìn không thấy mẹ, thậm chí có lúc con không muốn tỉnh lại. Vẫn ngủ thật tốt, có thể luôn ở chung một chỗ cùng mẹ"

Trong lòng Ninh Tự Thủy đau xót, ngón tay xinh đẹp véo gương mặt của cô bé, tiếng hơi khàn khàn: "Đưa bé ngoan, nói ngớ ngẩn! Mẹ hứa với con, sau này mỗi ngày đều sẽ cùng con ăn đi em tâm"

Cũng chỉ là cùng nhau ăn đi em tâm, tuy nhiên cũng có thể làm cho cô bé hạnh phúc như vậy. Thật là đứa bé khờ!

Giờ phút này, trong lòng rất thỏa mãn, là hạnh phúc. Thân thể mềm mại của con bé trong ngực, mình cũng không nỡ buông tay, cũng rất muốn đem 5 năm trống vắng lấp đầy, đoạt về vai trò "Mẹ" mà mình vắng mặt 5 năm qua.

"Đề tôi" Ninh Tự Thủy nhận lấy cái chén trong tay Trạc Mặc, từng múng từng múng dứt cô bé ăn.

Trạc Mặc vẫn trầm mặc không nói lời nào, mắt nhìn chăm chăm về mặt Tịch Nhược, chỉ cần cô bé nhướn mày, nhịu lại một cái, hấn đều khăn trương khác thường. Vẻ mặt căng thẳng, đường vòng cung giống như lúc nào cũng có thể sẽ "Pằng" một tiếng đứt rời.

Bầu trời bên ngoài âm u, mây đen đè xuống vô cùng thấp, giống như Ngày Tận Thế. Giọt mưa rơi tí tách, rắc lạch cạch cửa sổ thủy tinh, trượt rơi xuống, để lại từng đường nước đọng. Gió u u thổi qua, lạnh lạnh chui qua cửa sổ không đóng kín.

"Khụ khụ" Ninh Tịch Nhược nuốt xuống một hớp cháo, cuối cùng, không nhìn được ho khan. Bàn tay nhỏ bé níu thật chặt quần áo của mình, tròng mắt rũ xuống thoáng qua một tia ảo não. Đáng chết, tại sao mình nhìn không được vậy? Tại sao có thể ở trước mặt mẹ ho khan.

"Tịch Nhược, con làm sao vậy?"

Ninh Tự Thủy dừng động tác, trái tim cũng bị treo lên. Trong con người vẫn lạnh lẽo, không có màu sắc cảm tình hiện lên ân cần và lo lắng, ngón tay dịu dàng đưa ra phía sau lưng của cô bé vuốt nhẹ.

"Khụ khụ. Khụ khụ. Khụ khụ."

Ninh Tịch Nhược không nhìn được kịch liệt ho khan, khuôn mặt nhỏ bé lớn chừng bàn tay, trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô sắc, vẻ mặt có chút khổ sở, rõ ràng đã hết sức khắc chế mình không ho khan, nhưng thân thể cũng không chịu sự khống chế của mình. Trong cơ thể, giống như không phải của mình, có thứ gì đó cố gắng từ bên trong chui bên ngoài.

"Tịch Nhược."

Trạc Mặc không để ý đến căng thẳng của Ninh Tịch Nhược, đưa đôi tay đem Ninh Tịch Nhược ôm vào trong ngực của mình, bàn tay thuần thực theo phía sau lưng của cô bé, một cái tay bưng một ly nước nóng đưa đến bờ môi cô bé, thuần thực rót vào trong miệng của cô bé. Giọng nói dịu dàng: "Tịch Nhược, đừng khăn trương, không nên kích động. Đề cho mình bình tĩnh lại."

Ninh Tịch Nhược khó khăn nuốt nước xuống, đè nén cổ họng nồn nao. Trong con người lấp lánh nước mắt, lúc nhìn vào con người của hấn thì lộ ra nụ cười an tâm. Chậm rãi nhắm mắt lại, dừng lại suy nghĩ lung tung của mình, nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, cố gắng vượt qua.

Ninh Tự Thủy ngồi tại chỗ, tay chân cứng ngắc, không biết để vào đâu. Vẫn nhìn Trạc Mặc làm cho Ninh Tịch Nhược bình tĩnh lại, vẻ mặt bình tĩnh không có chút gợn sóng, nhưng trong lòng khổ sở ừn ừn kéo đến.

Mình là mẹ của Tịch Nhược, lúc con bé đau đớn, cái gì cũng không thể làm, con bé mới 5 tuổi, nhưng thân thể.

Tịch Nhược, thật xin lỗi!

Tròng mắt chợt lóe lên tự trách, cho dù không muốn ở trước mặt Tịch Nhược luống cuống, nhưng chớp mũi cuối cùng vẫn chưa xót, trong hốc mắt chất lỏng ứa ra. Cấn môi, nhìn mình con gái, càng thêm đau lòng.

Rốt cuộc, Ninh Tịch Nhược vượt qua được, hơi thở dần dập, con người đang nhìn Ninh Tự Thủy thì bàn tay nhỏ bé câu đến ngón tay của cô. Nhỏ giọng nói: "Mẹ, đừng lo lắng. Con không sao, rất tốt. Chỉ là bị sặc, lần sau con sẽ cẩn thận một chút"

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, gật đầu. Cô làm sao không phân rõ cái gì là sặc thật, sặc giả. Tịch Nhược nói như vậy, không muốn cô lo lắng.

Con bé mới 5 tuổi, có thể không cần hiểu chuyện như vậy, có thể lệ thuộc vào trong ngực mẹ ăn vạ, làm nũng, thậm chí là tùy hứng.

Nhưng Tịch Nhược của cô sẽ không! Tịch Nhược của cô rất kiên cường, hiểu chuyện, lại làm cho cô đau lòng không biết làm thế nào cho phải.

"Tôi ôm cô bé trở về phòng nghỉ ngơi trước một chút." Trạc Mặc biết tình huống của Tịch Nhược, thân thể của cô bé hình như lại hồng ửng.

Ninh Tịch Nhực nhìn cô mỉm cười, khoát tay áo: "Mẹ, mẹ tiếp tục ăn đi. Một chút nữa con trở ra cùng mẹ"

Ninh Tịch Nhực gật đầu, không nói thêm gì nữa. Ánh mắt vẫn đưa bọn họ vào phòng, sau đó âm thầm rũ xuống, mùi thơm thức ăn nồng nặc trước mặt cũng làm cho cô không muốn ăn cái gì. Tất cả trong đầu lóe lên vẻ mặt ho khan khô sở của Tịch Nhực, rõ ràng khó chịu như vậy, nhưng vì để cho mình không lo lắng, con bé miễn cưỡng cười với mình.

Tịch Nhực, Tịch Nhực.

Không biết đã trải qua bao lâu, lúc Ninh Tịch Nhực ngẩng đầu lên lần nữa, Trạc Mặc đã đứng ở trước mặt của mình. Gương mặt thiếu niên đẹp trai đã mất đi vẻ non nớt, có mấy phần lão luyện và thành thực, một đôi con ngươi thâm thúy giống như hang động, không nhìn thấy đáy. Trên vầng trán lướt qua tối tăm, phối hợp quần áo màu đen của hắn, càng lộ ra vẻ đề nén.

"Thân thể của con bé. Rất tệ, vậy sao!"

Cánh môi đóng mở nhiều lần, rốt cuộc gian nan phun ra một câu. Biết rõ thân thể Tịch Nhực rất tệ, vẫn còn ôm một tia hi vọng, có thể sẽ tốt hơn so với dự liệu của mình một chút.

Trạc Mặc gật đầu, xoay người đóng cửa sổ chặt lại, kéo xong rèm cửa sổ, nghiêng người nói: "Vừa đến ngày mưa dầm, cô bé ho khan liên tục, không có biện pháp khắc chế. Đã 5 năm rồi, lúc còn rất nhỏ, cô bé còn biết khóc, có lẽ sau khi biết nói, cô bé liền không khóc nữa. Mặc dù, tìm rất nhiều bác sĩ, Trung y, Tây y, tất cả đều thử qua, chỉ vô ích"

Ninh Tịch Nhực bắt đầu lo lắng, chậm rãi đứng lên. Đôi tay dè trên bàn ăn, hơi sức buộc chặt. Cố gắng khắc chế tâm tình của mình, mới không mất khống chế, luống cuống. Hai vai không ngừng run rẩy, bán đứng sự trấn định tự nhiên của cô.

"Thân thể của cô bé càng ngày càng hồng bết, càng ngày càng ho khan nghiêm trọng, trước khi tới nơi này, cô bé đã bị một lần rồi. Ở bệnh viện một tuần, tôi mới dám dẫn cô bé ra. Gần đây, nơi này thời tiết cũng không tốt, tôi muốn đưa cô bé vào bệnh viện tốt nhất, nhưng cô bé vẫn luôn rất ghét bệnh viện, không muốn đi".

Là cảm ứng của con gái sao? Tịch Nhực cũng không thích đi bệnh viện, chán ghét bệnh viện. 5 năm này, tiềm thức của cô cũng bài xích bệnh viện, ghét loại địa phương u ám đó, ghét mùi trừ độc gay mũi, ghét màu đỏ tươi.

Nhưng cho dù ghét, vì thân thể của Tịch Nhực cũng phải đi.

"Được, chúng ta mang con bé đi bệnh viện"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Hình

Liên Phụng Vũ vội vã chạy tới bệnh viện, lúc đi trên hành lang, không cẩn thận va chạm vào một người. "Xin lỗi" Bỏ lại một câu, vội vã rời đi. Mà người đứng tại nguyên chỗ nhìn theo bóng lưng của hắn, không khỏi nhủ thầm, tự lắm lắm. "Người đàn ông này sao nhìn có chút quen mắt?"

Đẩy cửa phòng ra, thấy Ninh Tịch Nhực và Trạc Mặc đều không có việc gì, lúc này mới an tâm. Con ngươi rơi vào Tịch Nhực trên giường bệnh, nhẹ giọng hỏi: "Tịch Nhực không có sao chứ?"

Đôi mày xinh đẹp của Ninh Tịch Nhực nhíu lại thật chặt, lời của bác sĩ vẫn còn quanh quẩn trong đầu, không xua đi được. Cô biết thân thể Tịch Nhực rất tệ, nhưng không ngờ hồng bết đến độ này. 5 năm này, con bé rốt cuộc làm sao vượt qua được?

Trên cánh tay nhỏ nhỏ còn cắm ống tiêm, thậm chí ở trên đùi, trên mông đít, trên thân thể, nơi có thể cắm ống kim vào cũng từng lau chùi, để lại một mảng bầm xanh, làm cho người ta đau lòng.

Khó trách, trước đó con bé vẫn không muốn để cho mình tắm cho nó, thì ra là không muốn bị nhìn thấy những mảng bầm xanh này, không muốn mình lo lắng.

"Không có việc gì, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe" Trạc Mặc lạnh nhạt mở miệng, thân thể Tịch Nhực chỉ có hắn biết, tình huống của cô bé cũng không cần người khác lo lắng.

Liên Phụng Vũ thoáng nhìn Ninh Tịch Nhực một cái, biết Trạc Mặc chỉ nói sơ qua, nếu không, về mặt cô sẽ không như vậy. Đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời, không mở miệng nói chuyện.

Ninh Tịch Nhực kéo bàn tay nhỏ bé của cô bé, Tịch Nhực đang ngủ cũng không còn an ổn nữa, mày nhỏ chau lại, giống như trong lòng cất giấu chuyện

gi, không giải được. Rũ mắt, trong lòng có quyết định, không nên đợi thêm nữa, sẽ không trốn tránh.

Kỷ Trà Thần, anh làm cho con gái của tôi thế này, tôi sẽ trả lại cho anh gấp bội.

"Phượng Vũ, giúp em tìm ra Y tá trẻ mất tích năm đó"

Mắt phượng của Liên Phượng Vũ lướt qua, vẻ mặt có chút chần chờ: "Em muốn làm gì?"

Ninh Tự Thủy quay đầu lại, trong con ngươi lạnh lùng viết đầy hận ý và tối tăm, ngũ quan dịu dàng bởi vì hận mà trở nên hừng hực, vô cùng diễm lệ. Đôi môi đỏ thắm nhẹ nhàng nhếch lên: "Chỉ cần cô ấy không chết, nhất định phải tìm được cô ấy về. Còn nữa, Trạc Mặc thông báo chobác sĩ Hoàng trở lại, nói tôi muốn gặp ông ta"

Trạc Mặc gật đầu, cũng không hỏi gì nhiều. Mặc kệ Ninh Tự Thủy muốn làm gì, chắc hẳn đều là Tịch Nhược muốn làm.

"Hắn phái Yêu Quái đang điều tra chuyện của em mấy năm trước, bắt quá, anh đã động tay động chân, cho dù là Yêu Quái cũng không tra được gì" Liên Phượng Vũ đem tin tức vừa lấy được buổi sáng nói cho cô biết, Kỷ Trà Thần cũng đã bắt đầu hành động.

Lông mi thật dài run rẩy một cái, yên lặng một lát lâu mới nói: "Đừng để cho hắn tra được trên người của Tịch Nhược, lập tức giúp em mượn một chỗ, để cho bọn họ tìm đi, đừng quá rõ ràng".

Liên Phượng Vũ gật đầu: "Được, anh biết nên làm thế nào".

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lại rơi vào khuôn mặt của Tịch Nhược, thờ dài một cái thật sâu. Tịch Nhược, mẹ biết rõ trong lòng con muốn gì, con không làm được, hãy để mẹ làm. Mặc kệ có chuyện gì, hãy để một mình mẹ gánh chịu.

Mẹ chỉ hy vọng khỏe mạnh, cứng cáp. Con đã đồng ý với mẹ chúng ta mãi mãi không xa rời nhau, con không thể nuốt lời. Con vẫn luôn kiên cường như thế, vì mẹ, con sẽ tiếp tục kiên cường. Là như vậy đi !

Phòng bệnh.

Một chiếc áo khoác màu lửa đỏ chói mắt, một cái đầu màu rượu đỏ, sợi tóc thật dài rũ xuống sau lưng đến hông, được buộc thành vòng, để không bị rối. Ngũ quan xinh xắn, ở trên làn da nõn hoàn mỹ không tỳ vết, trong con mắt phản chiếu vẻ mặt âm trầm của Kỷ Trà Thần, bên môi xẹt qua một tia không kềm chế được.

Ngón tay chọc chọc cánh tay bó thạch cao của hắn, không khỏi cười nói: "Không ngờ Kỷ thiếu gia cậu cũng có hôm nay, tôi thật sự muốn biết rốt cuộc là người nào có khả năng lớn như vậy"

Con ngươi lạnh lùng của Kỷ Trà Thần nheo lại, môi mím chặt, không nói mà uy, đầy khí phách, uy nghiêm khiếp người.

Hắn không khỏi sờ sờ chóp mũi, khoe miệng thủy chung chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, lúc xoay người, vạt áo khoác bay lên, tùy thời rơi xuống theo thế ngồi. Con ngươi nhìn hắn, mở miệng: "EV, cô nhi. Một mực sống ở Đài Bắc, 5 năm trước Chiêm Dực Dương đi Đài Bắc gặp cô ấy, cảm thấy cô ấy có thiên phú, nên thu làm đồ đệ".

EV? Một mực sống ở Đài Bắc?

Mây kiếm Kỷ Trà Thần chau lại, vẻ mặt căng thẳng, tất cả trong đáy mắt đều là tính toán và suy tư. Làm sao có thể không phải Ninh Tự Thủy, tại sao có thể như vậy?

Yêu quái nhìn thấy vẻ mặt của hắn có gì không đúng, do dự nửa ngày mới dám mở miệng: "Tôi đã điều tra cận kề tư liệu của cô ấy, không có sai. Xem qua hình của cô ấy, tôi cũng mới biết cô ấy và vợ trước của cậu, dáng dấp rất giống nhau"

Nghe được câu nói sau cùng thì con ngươi chợt lướt qua, tiếng lạnh lùng bật ra: "Giống mấy phần?"

"Bảy phần." Yêu quái từ trong ngực, móc ra tấm hình mình cất giữ đưa cho hắn. Nói thật, hắn cũng chưa từng thấy qua, thì ra là trên thế giới này có hai người lại giống nhau như vậy.

Kỷ Trà Thần nắm tấm hình ó vàng, mặc dù không biết thời gian cụ thể, nhưng theo mức độ cũ rích của tấm hình, phải có mười năm rồi. Trong hình là một nhà Cô Nhi Viện ở Đài Bắc, cô gái đứng trước cửa, một đôi lạnh lẽo, con ngươi trống rỗng cùng với con ngươi dưới mặt nạ quả thực giống nhau như đúc.

Ngũ quan của cô và Ninh Tự Thủy đâu chỉ là giống bảy phần, gần như là trong cùng một khuôn mẫu khác ra.

Nếu miễn cưỡng nói còn có ba phần không giống, đó là bởi vì vẻ mặt Ninh Tự Thủy luôn là dịu dàng, cho dù là cười cũng không nhe răng, dịu dàng kín đáo, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào người khác. Mà người trong hình, ánh mắt sắc bén như đao, trên gương mặt tinh mỹ đều là hờ hững và xa cách.

Trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt khóc lóc, một ý niệm nhẹ nhàng xẹt qua: cô thật đã chết rồi sao?

Trái tim không khỏi rút chặt, đau đớn một chút, hơi thở cũng trở nên dồn dập và nóng nẩy. Mắt nhìn tấm hình chăm chăm, không chớp, ngón tay dùng sức trắng bệch, ánh mắt càng lúc càng tối tăm.

Sẽ không, cô không chết. Trên thế giới này, căn bản cũng sẽ không có hai người đáng đáp giống nhau như đúc. Ninh Tự Thủy cũng không có anh, chị, em, cha cô cũng không có con gái riêng ở bên ngoài.

Ngón tay buộc chặt, gần như muốn xé nát tấm hình.

"Còn gì nữa không?"

Yêu quái chép miệng: "Ừ, còn tra ra một chuyện, cũng chỉ liên quan đến Chiêm Dục Dương. Thì ra ông ta không chỉ có một nữ đồ đệ, người phụ tá kia thì ra cũng là đồ đệ của ông ta, nhưng ngoại giới cũng không có người biết được. Tôi nhận được tin tức, lần này không chỉ có EV trở lại, ngay cả Chiêm Dục Dương và Liên Phượng Vũ cũng đồng thời trở về rồi"

"Ý của cậu là —— hiện tại cô ấy và Liên Phượng Vũ ở chung một chỗ?" Về mặt Kỷ Trà Thần xẹt qua một tia không vui.

"Có lẽ vậy" Yêu quái vô tội nhún vai, chuyện riêng người khác, hấn làm sao biết được.

"Tìm được bọn họ cần bao lâu?" Kỷ Trà Thần đã thu hồi ánh mắt, mặc kệ như thế nào, hấn nhất định phải tìm được cô gái kia!

"Cái chỗ này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, bọn họ có lòng tránh chúng ta, bản lãnh tôi có lớn hơn nữa cũng không thể trong một ngày, hay hai ngày tìm ra bọn hấn". Yêu quái nhún mày nói một câu, ánh mắt quét qua nhiều loại tạp chí, đang do dự có nên cho hấn xem hay không?

"Mau lên" Kỷ Trà Thần nhảy bèn, phát giác ánh mắt hấn muốn nói lại thôi, mím môi nói: "Có rắc rối mà".

"Thôi, sớm muộn gì cậu cũng phải biết, tự xem đi. Tôi phải đi trước, tay của cậu cũng đừng phể, tôi còn chuẩn bị thắng cậu".

Đem tạp chí ném cho Kỷ Trà Thần, bỏ trốn mất dạng. Chuyện cười, không trốn đi, rất có thể trở thành ống dẫn khí nén của Kỷ Trà Thần, hấn mới không muốn đó.

Về mặt Kỷ Trà Thần im lặng, nhìn bóng lưng hấn trốn chạy, ánh mắt thu hồi, không chút để ý, một lúc sau rơi vào trang bìa quyển tạp chí, đỏ đỏ, xanh xanh, cảnh tượng quen thuộc đập vào mi mắt ——

Không phải ai khác, chính là Dương Lưu Vân ngã nhào trên sân khấu, hình phát ra làm trò cười cho thiên hạ. Bị phóng đại thật to, làm thành trang đầu bìa, hợp với chữ viết, rõ ràng là châm chọc mỉa mai, những câu giễu cợt.

Mày kiếm chau lại, hơi thở lạnh lùng tuôn ra trong phòng, một giây kế tiếp, toàn bộ trên bàn đều đập xuống đất, rơi nát bầy.

Đáng chết, tại sao có tòa soạn đem hình như vậy đăng ra ngoài? Rốt cuộc là người nào ở sau lưng giờ trò quý?

EV? Tốt nhất không phải là cô!

"Cút đi. Cút đi. Tiện nhân, nhất định là cô hãm hại tôi. Tiện nhân không biết xấu hổ."

Thình thịch, bành bạch.

Tiếng chửi rủa không ngừng từ gian phòng truyền ra, lại càng có thứ gì đó bị đập nát bầy, phát ra tiếng bễ tan tành. Tình huống như thế duy trì trong ba giờ, tất cả người giúp việc đứng ở cửa cũng không dám tiến vào.

Dương Lưu Vân nhìn thấy tạp chí, gần như tức giận hơn. Sáng sớm hôm nay tất cả tạp chí, báo chí toàn bộ đều đăng hình cô làm trò cười, còn là trang bìa. Mà đưa tin về EV, càng ít, bất quá, tin tức báo chí viết toàn bộ đều là tán dương mặt tốt, cô thực sự xứng đáng là nữ đồ đệ của Chiêm Dục Dương, không làm mất mặt Áo thuật gia lớn.

Tạp chí không biết phát hành bao nhiêu vạn bản, hiện tại sợ rằng cả thành phố, trong tay từng người cầm một quyển, đang xem chuyện cười của mình!

Đáng chết, không phải bảo Đường Diệc Nghiêu đi xử lý sao? Tại sao vẫn bị báo chí đăng tin? Rốt cuộc sơ sót ở chỗ nào? Hay con tiện nhân đó, ở sau lưng giờ trò quý?

"Tiện nhân! Tôi nhất định sẽ tìm được cô, nhất định sẽ làm cho cô trả giá thật lớn".

Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì thù hận mà trở nên dữ tợn, đầy rẫy ngọn lửa thù hận thiêu đốt, càng lúc càng cao. Mỗi lần ánh mắt nhìn đến quyển tạp chí, cô hận không thể giết người!

Đường Diệc Nghiêu đẩy cửa ra, thấy bừa bãi một mảnh, mà Dương Lưu Vân tức giận bả vai cũng đang run rẩy, cả khuôn mặt cũng biến dạng. Không

khỏi than thở, vẫn bị cô biết. Đi vào, chậm rãi nhặt quyển tạp chí kia lên ném vào trong thùng rác, không để cô nhìn thêm nữa.

Mới vừa ngẩng đầu, còn chưa mở miệng, gương mặt liền bị hung hăng một cái tát, tiếng vang vọng, ở giữa không trung không ngừng vang vọng, hấn ngay ngắn cả người.

Dương Lưu Vân tức giận nhìn hấn chăm chăm, tức giận rống lên: "Không phải anh nói tát cả đều làm xong rồi sao? Tại sao hấn vẫn bị báo chí đăng ra như vậy? Hiện tại tất cả mọi người đều biết rồi, tất cả mọi người đang chê cười em. Anh bảo sau này em làm sao đi ra ngoài gặp người? Anh nói đi. . . Nói đi. . . Anh lừa gạt em!"

Nắm tay rơi như mưa, không ngừng rơi vào trước ngực của hấn, hung hăng, một lần, lại một lần, đầm xuống, đem tất cả căm tức trong lòng cũng phát tiết trên người hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Tăng thêm

Đường Diệc Nghiêu không có đánh trả, bước chân lui về sau một bước, mặc kệ cô la lối om sòm. Đôi mắt sụp xuống, một cái tát kia đánh không chỉ làm đau thân thể hấn, mà còn đau cả vào trong tâm hấn, cả khoang ngực kịch liệt co rút.

Thôi đi, là vì tâm tình cô không tốt mới có thể như vậy. Dù sao những bức hình như vậy bị lọt ra ngoài, thể diện bị mất sạch, làm sao có thể không tức giận? Mà rõ ràng hấn đã đồng ý với cô, sẽ không để cho bất cứ tờ báo nào đưa những bức ảnh đó lên, lại làm không được.

Cô tức giận cũng là việc đương nhiên, bị cô đánh một bạt tai, nếu có thể khiến cô hết giận, hấn cũng cam lòng.

Dương Lưu Vân tê dại cả tay chân, cổ tình gây sự phát tiết, gào thét quá nhiều tới mức giọng nói cũng khan rồi, tứ chi đau nhức, mồ hôi nóng nhỏ giọt lúc này mới dừng tay. Phản ứng kịp, nhìn thấy vẻ mặt thần nhiên cùng gò má sưng đỏ của hấn, không nhìn được cắn răng môi dưới.

"Thật xin lỗi. Anh Diệc Nghiêu, không phải em cố ý, là em quá tức giận rồi. Thật xin lỗi, anh Diệc Nghiêu. Thật xin lỗi. Có phải rất đau hay không." (Min: hỏi thừa~)

Về mặt Dương Lưu Vân áy náy nhìn hấn, ngón tay muốn vuốt ve chỗ bị chính mình đánh sưng lên, còn chưa có kịp chạm đến da thịt của hấn, bàn tay to của hấn cầm lấy cổ tay cô ôm thật chặt cô vào trong ngực, chặt không có một khe hở, cầm để ở hõm vai cô.

Trong nháy mắt Dương Lưu Vân ngây ngẩn cả người, không biết chuyện gì sắp xảy ra. Nhìn thấy vẻ mặt hấn mất mát thì trong lòng thực vội, lo lắng không phải là mặt của hấn mà là nếu như hấn không hề thích mình nữa, vậy người này không thể dùng được, lúc này mới vội vàng nói nói xin lỗi!

"Là anh không tốt, không bảo vệ tốt cho em. Thật xin lỗi." Tiếng thì thầm ở bên tai vang lên, thật thấp, áy náy.

"Anh Diệc Nghiêu."

Khỏe miệng Dương Lưu Vân nở nụ cười nhạt, nhìn đáp đáp Đường Diệc Nghiêu so với dự liệu của cô còn thâm tình hơn, bị cô tát cho một cái bạt tai còn không tức giận, còn hạ giọng nói lời xin lỗi như vậy.

Hấn là thật là thích mình. Đáng tiếc —— tôi chỉ yêu Kỷ Trà Thần.

"Nếu chuyện xảy ra, em không muốn bị người khác cười nhạo đúng không? Vậy anh dẫn em đi, tìm một nơi không ai biết hai chúng ta, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa."

Đường Diệc Nghiêu buông cô ra, hai tay đề lên vai của cô, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, tràn đầy mong chờ cùng chân thành. Hấn đã không thể chịu nổi, khi ở giữa Kỷ thiếu gia cùng Dương Lưu Vân, hấn đã lựa chọn Dương Lưu Vân, liền muốn cùng cô cao chạy xa bay, một đời một thế.

Cho dù cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của Kỷ thiếu gia, cho dù biết trong lòng của Kỷ thiếu gia từ trước đến giờ cũng không có cô, nhưng hấn vẫn ghen tị đến phát điên. Hấn mới là người đàn ông của cô, người đàn ông chân chính!

Dương Lưu Vân sững sờ, mấy giây sau, đẩy tay hấn ra. Lui về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Lắc đầu: "Không, em không thể đi. Anh Diệc Nghiêu, không phải anh nói sẽ cho em thời gian sao? Tại sao hiện tại lại ép em? Chẳng lẽ —— hình là anh cố ý tung ra ngoài? Anh làm như vậy để buộc em rời khỏi Thần?"

Đường Diệc Nghiêu ngẩn ra, không ngờ Lưu Vân có thể hiểu lầm hấn như vậy?

"A." Dương Lưu Vân không khỏi cười lạnh một tiếng, ánh mắt chất vấn mà khinh bỉ mà nhìn hấn, sắc bén như đao, cửa vào trái tim hấn. Lời nói lạnh lẽo

từ đôi môi đỏ mọng kia phun ra: "Đường Diệc Nghiêu, trong miệng ngoài miệng anh đều nói yêu tôi, thì ra là toàn bộ đều là giả. Vì để cho tôi cùng anh rời đi...anh cứ nhiên sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy, anh làm tôi quá thất vọng. Anh như vậy, còn xứng để yêu tôi sao?"

Câu nói sau cùng, đâm mạnh vào tim Đường Diệc Nghiêu.

"Anh không có. Anh làm sao sẽ làm ra chuyện tổn thương em? Chẳng lẽ trong lòng của em anh là người như vậy sao?" giọng nói của Đường Diệc Nghiêu trầm thấp mà tràn đầy tức giận, tại sao mình không xứng để yêu cô?

Hắn xứng! Không chỉ có xứng, mà cả thế giới chỉ mình hắn là người yêu cô nhất.

"Vậy anh tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau cho em xem, để em tin tưởng anh sẽ không làm thương tổn em, anh đáng giá để em buông tha Thân." Dương Lưu Vân giọng nói chắc chắn trả lời, cô gắng như vậy, nhưng đáy mắt lại viết rõ là không tin.

Đường Diệc Nghiêu nắm thật chặt tay. Một lúc sau, mới mím môi nói: "Được. Anh nhất định sẽ tìm ra người sau lưng giờ trò quỷ, chứng minh anh xứng đáng yêu em. Chứng minh, anh luôn trung thành với trái tim em."

Lạnh lùng, quay người rời khỏi phòng.

Dương Lưu Vân thấy cửa khép lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Môi mông nâng lên nụ cười lạnh, đáy mắt âm hiểm chột lóe lên, nhanh tới mức không thể nào nắm bắt được.

Mới vừa rồi cô cũng chỉ là kích động Đường Diệc Nghiêu chủ động đi thăm dò chuyện này, Đường Diệc Nghiêu đối với cô tham muốn giữ lấy, trong lòng cô hết sức rõ ràng, tim của hắn mềm như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm mang hình của cô ra ngoài, khiến cô tổn thương lớn như vậy. Nhưng nếu như không làm ra hiểu lầm như vậy, hắn cũng sẽ không đem hết toàn lực vì cô mà điều tra chuyện này.

Huống chi, người đàn ông không thể đối với hắn quá tốt, quá dễ dàng có được một thứ gì đó, hắn sẽ càng không quý trọng!

Thông qua chuyện vừa rồi, cô vô cùng chắc chắn Đường Diệc Nghiêu không bỏ đi được mình, như vậy về sau cô liền có thể muốn làm gì thì làm, chỉ cần cho hắn nếm thử một chút ngon ngọt, hắn sẽ giống ý như con chó quẫy đuôi tới liến ngón chân của cô.

Giờ phút này, cô chỉ cần ngồi đợi kết quả, nghĩ tới phải trừng phạt con tiện nhân kia như thế nào mới tốt.

.....

"Góc độ không tệ, hình chụp vô cùng đẹp." Ninh Tự Thủy buông tạp chí trong tay xuống, bưng chén cà phê lên nhẹ nhàng nhấp một hớp, động tác phát tay vô cùng ưu nhã. Làm cho ánh mắt của người ta không khỏi bị cô hấp dẫn hoàn toàn.

"Ha ha, cô hài lòng là tốt rồi. Còn làm phiền cô ở trước mặt ông ấy nói đỡ tôi mấy câu tốt đẹp là tốt rồi." Người đàn ông hơn 40 tuổi ra mặt, hướng về phía Ninh Tự Thủy chảy nước miếng, nhưng lại không dám dờ dẫm trò bi ối, chỉ có thể làm ra thái độ cung kính như bò sát mà cung phụng.

Ninh Tự Thủy cúi đầu, hồi lâu, mới nghiêng đầu đôi mắt phương lưu chuyển, hờ hững trống rỗng. Tiếng nói nhẹ nhàng xẹt qua tai người nghe, tựa như mộng ảo: "Cung hóa của Hồng môn ở thành phố này, về sau giao cho các ông."

Khuôn mặt người đàn ông rộ lên vẻ vui mừng, nếu không phải nơi này là quán cà phê, hắn gần như muốn nhảy cẫng lên.

Hồng môn, truyền thuyết rằng nơi đó thần bí nhất, lực lượng hồng môn rất không lồ, cứ nhiên đem cung hóa giao cho hắn, trong mắt chính là cuộn lên từng xấp nhân dân tệ rồi, mặt thì vui mừng rục rục.

"Cám ơn cô, tôi nhất định sẽ dốc sức vì hồng môn làm việc. Cám ơn."

"Ông không phải là đang giúp Hồng môn, mà đang là giúp mình." Ninh Tự Thủy bực tức nói thẳng, thứ người trong mắt chỉ có tiền như thế, ai có thể cho hắn kiếm tiền, người đó chính là cha của hắn.

"Ha ha, đúng, đúng! Là tôi tự giúp mình." Người đàn ông cúi đầu khom lưng nịnh hót.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu quét qua bóng người đi tới, mở miệng lần nữa: "Chỉ là ông còn phải làm giúp tôi một chuyện, về phần chuyện gì đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với ông. Ông có thể đi rồi."

"Được, có chuyện bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi. Bữa này tôi thanh toán." Người đàn ông lập tức đứng dậy đặt tiền ở cái bàn, lách người rời khỏi.

Người của Hồng môn, hắn có chút hiểu biết, đều không thích người khác dài dòng, bọn họ nói cái gì chính là cái đó.

Chỉ cần có thể kiếm được tiền, dù cho phải phóng hỏa giết người cũng không đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Sai lầm đã chỉnh sửa

Bóng dáng ở trước mặt ngồi xuống chỗ cô, chỗ ngồi còn chưa ấm liền mở miệng nhạo báng: "Con thật đúng là lớn gan, lấy Hồng môn của ta ra đùa giỡn."

Ninh Tự Thủy vẫn cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm chén cà phê trên tay, vòng tay lại một cái chén cà phê biến thành giấy vụn, giống như là một hình trái tim, chỉ là ở phía dưới cùng bị thiếu mất một góc.

Không người nào trái tim có một vết sẹo thì cái này lỗ hổng thì vĩnh viễn sẽ không khép lại. Không trọn vẹn chính là không trọn vẹn, không thể nào trở lại lúc như lúc ban đầu.

Hồi lâu, cô mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói một câu: "Không phải sự phụ đang dung túng con sao?"

Chiêm Dực Dương vẻ mặt lúng túng, thật là mình bê đá tự đập vào chân của mình. Nửa ngày mới mấp máy: "Con thật là càng ngày càng không đáng yêu rồi."

Ninh Tự Thủy tỏ ra không quan tâm, ánh đèn nhu hòa tạo ra những đường cong càng làm không khí ở đây thêm huyền ảo, chỉ là đáy mắt không có bất kỳ sắc thái biểu cảm nào, chỉ còn lại con ngươi hai màu đen trắng âm u, không phù hợp với tâm sự phức tạp của cô lúc này.

"Ta nói con chơi thì chơi, mặc dù ta đồng ý mượn Hồng môn bảo thủ cho con, nhưng dù sao cũng là tâm huyết cả đời ta, ta không hi vọng nó bị hủy ở trong tay con." Chiêm Dực Dương thu hồi trên nét cười đùa trên mặt, giọng vô cùng nghiêm túc

"Con biết rõ."

"Còn có" Chiêm Dực Dương do do dự dự về mặt liếc cô một cái, chần chờ hồi lâu, mới tiếp tục cất lời, lần đầu tiên đã có một chút ý vị cầu xin.

"Nếu như có thể, có thể quý trọng, thì đừng bỏ lỡ. Nếu không có một ngày, con sẽ hối hận không kịp."

Bàn tay cầm chén cà phê của Ninh Tự Thủy cứng ngắc, ánh mắt cũng dần hạ xuống. Thông minh như cô, làm sao không nghe ra người trong lời nói của ông là Liên Phượng Vũ.

Chiêm Dực Dương có thể nhìn thấy tương lai của người khác, vậy ông cũng có thể thấy được tương lai của Liên Phượng Vũ, lời của ông là nói rằng sau này cô sẽ mất đi Phượng Vũ sao.

Những suy nghĩ lung tung trong lòng hạ xuống, thu lại tâm tình, ngẩng đầu, con ngươi nhìn thẳng ông gật đầu: "Sự phụ, con biết rõ nên làm như thế nào."

Mặc dù miệng Chiêm Dực Dương chưa bao giờ nói qua, nhưng không ai không nhìn ra được ông đối với Liên Phượng Vũ ôm mong đợi rất lớn, trọng đời ông gắn bó với ảo thuật, một tay thành lập nên Hồng Môn cũng là để dành cho Liên Phượng Vũ. Mà cô, cũng chỉ là ông vì Liên Phượng Vũ tìm tới làm bìa đỡ đạn.

Còn có —— là vật thí nghiệm!

Ba ngày sau, bác sĩ Hoàng cuối cùng cũng từ nước Đức trở lại, chạy thẳng tới bệnh viện thấy Ninh Tịch Nhượng bình an vô sự mới an tâm. Đứa bé này ông chăm sóc năm năm, quả thật coi nó như con gái ruột thịt của mình. Huống chi, ông thiếu Ninh Tự Thủy nhiều như vậy, nếu để Ninh Tịch Nhượng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lương tâm của ông sao lại không cắn rứt?

Bác sĩ Hoàng quay đầu lại nhìn thấy Ninh Tự Thủy thì ngẩn ra, cả đờ đẫn. Ánh mắt chứng kiến giây phút kia, hoàn toàn bị kích động, một luồng nhiệt lưu nhanh chóng tràn vào hốc mắt vui sướng toàn bộ đều viết ở trên mặt.

Thật tốt quá, Ninh Tự Thủy quả thật không có chết, người người đàn ông kia không có lừa gạt ông.

"Tự Thủy, cô thật không có việc gì, thật tốt quá tôi vẫn luôn không dám xác định cô sống chết ra sao, cũng không dám nói cho Trạc Mặc biết cô với Tịch Nhượng quen biết rồi, quả thật chính là thật tốt quá thật xin lỗi tôi kích động quá nên lời nói không được mạch lạc."

Đối mặt với kích động của ông, Ninh Tự Thủy biểu hiện rất bình tĩnh, ánh mắt chỉ khi nhìn tới Ninh Tịch Nhượng mới dịu dàng đi vài phần, khi tầm mắt rơi trên người ông thì tối sầm lại. Giảm thấp tiếng nói: "Đừng đánh thức nó, chúng ta đi ra ngoài nói."

Ninh Tự Thủy xoay người rời đi phòng bệnh.

Cô lạnh lùng mặc dù khiến đáy lòng bác sĩ Hoàng có chút khó chịu, nhưng dù sao ban đầu là ông có lỗi với cô, lừa gạt cô, cho nên cũng không nói thêm cái gì, đi theo sau cô.

Ninh Tự Thủy đi thẳng đến vườn hoa yên lặng của bệnh viện mới dừng lại bước chân, xoay người ánh mắt quan sát ông một lúc, vừa thấy xa lạ vừa thấy xa cách. Một sợi tóc rơi xuống, che lấy đôi mắt cô, đưa tay gạt ra, lúc này mới mở miệng nói: "Cảm ơn ông năm năm này chăm sóc Tịch Nhượng."

Bác sĩ Hoàng về mặt áy náy cùng xin lỗi, cuống quýt lắc đầu: "Đừng nói cảm ơn với tôi, đây là bổn phận của tôi. Tôi đang chuộc lại lỗi lầm của mình, năm năm trước là tôi một lần lại một lần lừa cô. Thật xin lỗi, nếu như không phải là tôi, có lẽ cô cũng sẽ không"

"Chuyện của năm năm trước, tôi đã quên mất." Ninh Tự Thủy lạnh lùng ngắt lời ông, trong ánh mắt thoảng qua ánh sáng sắc bén, giống như là muốn cắt đứt tâm sự của ông. Xoay người ngồi trên xích đu, ánh sáng kim vậy vào tóc của cô, có phản quang, chói mắt tới không nhìn ra về mặt của cô.

Bác sĩ Hoàng cả kinh, thật lâu nói không ra lời.

"Mặc dù chuyện năm năm trước tôi đều không nhớ, nhưng Trạc Mặc nói cho tôi biết rất nhiều, tôi biết đại khái năm năm trước đã xảy ra chuyện gì. Lần này để cho ông trở về nước, trừ muốn cho ông chăm sóc Tịch Nhược, tôi còn cần ông giúp tôi làm một việc."

"Chuyện gì cô cứ việc nói, chỉ cần là ở trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ giúp cô, cũng coi như là chút đền bù cho tổn thương tôi đã gây ra cho cô."

Giọng nói bác sĩ Hoàng chân thành, con ngươi rơi vào bóng hình gầy gò của cô, dù sao cũng hơi mất mát. Năm năm sau Ninh Tự Thủy lại lạnh lùng như thế, khiến người ta cảm thấy xa lạ, cô so với trước kia khác tới một trời một vực.

Những thứ tổn thương kia, cho dù quên lãng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thương hại đi!

Ninh Tự Thủy từ trong túi móc ra một cái bình, bên trong chứa bông băng dính vết máu màu đỏ. Dưới ánh mặt trời, bình kim quang lấp lánh, khiến cho vết máu loang lổ đến chói mắt. Nhét bình vào trong tay ông, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn làm một phần báo cáo, báo cáo muốn viết rõ Tịch Nhược là con gái ruột của Kỷ Trà Thần. Chỉ là ——"

Con ngươi chuyển một cái, tùy theo hướng lưu chuyển: "Phải ngay tạo ngày làm báo cáo là năm năm rưỡi trước."

Bác sĩ Hoàng sửng sò, cũng không biết ý của cô. Ngơ ngác nhìn chiếc bình trong tay, vết máu bên trong là của ai? Không thể nào là Tịch Nhược, chẳng lẽ là. . .

Bọn họ đã chạm mặt?

"Báo cáo phải làm xong nhanh một chút, tôi không có nhiều thời gian chờ đợi. Hắn sẽ rất nhanh tìm được tôi, cũng sẽ tìm đến y tá kia."

"Cô sẽ gặp nguy hiểm sao? Cô đã không sao, Tịch Nhược cũng không có chuyện rồi, tại sao không rời đi? Còn phải trở lại? Tự Thủy, chớ làm chuyện điên rồ."

Mơ hồ đoán được cô muốn việc làm, cho nên mới lo lắng. Năm năm trước, trong phòng giải phẫu, cảnh tượng bên trong phòng phẫu thuật đều như hiện hữu trước mắt, cầu mong bị kịch như vậy đừng xảy ra lần nữa.

Ninh Tự Thủy đối với lời của ông giả bộ như không nghe thấy, đứng lên. Đôi tay nhét ở trong túi, con ngươi cũng không dừng lại trên người ông lâu hơn, chỉ ném lại một câu nói.

"Tôi chờ tin tức tốt của ông."

Bác sĩ Hoàng về phức tạp nhìn chăm chăm bóng lưng cô đơn của cô, tại sao một cô gái thiện lương như vậy lại trở thành lạnh lùng như thế này?

Ninh Tự Thủy đi vài bước lúc này mới dừng chân lại, chợt quay đầu lại, ánh mắt nhìn ông, do dự mấy giây vẫn mở miệng: "Mẹ tôi, bà ấy có khỏe không?"

Bác sĩ Hoàng khẽ vuốt cằm: "Bà ấy biết cô không có việc gì, rất vui vẻ. Bà ấy muốn tốc huyển đến cô một câu, bà ấy vĩnh viễn là mẹ, là người nhà của cô."

Ninh Tự Thủy rũ mắt, khổ sở lan tỏa trong lòng. Muốn biết lúc mẹ kết hôn là khi nào, nhưng há mồm ra định thán nhiều lần cũng không thể nói được lời nào.

"Bà ấy còn để muốn tôi nói cho cô biết, làm xong chuyện cô muốn làm hãy đi tìm bà ấy. Kết hôn là tự nguyện, không ai buộc bà ấy. Chỉ là xin cô tha thứ cho bà ấy, thực sự xin lỗi ba của cô." Bác sĩ Hoàng giống như biết cô đang suy nghĩ gì, lại tiếp tục đem lời của Lý Diệc Phi nói cho cô nghe.

"Là tôi muốn xin bà ấy tha thứ, nếu như không phải là do tôi bà ấy sẽ không bị cuốn vào những thứ này. Người kia, đối tốt với bà ấy không?" Trong mắt thoảng hiện qua một tia áy náy, làm con gái như cô cũng không hiểu thuận với mẹ ngày nào, ngược lại khiến cho bà gặp phiền toái lớn như vậy, hôm nay lại không thể làm cái gì vì bà.

Mình thật là thất bại, không phải một con gái tốt, cũng không phải là một tốt mẹ. Mới để cho mẹ cùng Tịch Nhược rơi vào hôm nay trình độ!

Bác sĩ Hoàng cười cười, ánh mắt không có nửa điểm chột dạ, thản nhiên nói cho cô biết: "Đó là người cô không thể tưởng tượng nổi, tôi muốn nói cho dù cha cô còn sống trên đời, chỉ sợ cũng không có yêu mẹ cô đến như thế."

Ninh Tự Thủy nghe thấy như vậy, mới yên tâm lại. Cho ông một ánh mắt cảm kích, xoay người tiếp tục bước đi.

Có lẽ bác sĩ Hoàng nói rất đúng, cho dù cha trên đời, cũng không còn yêu mẹ như vậy. Nếu không năm đó làm sao lại để lại khoản nợ khổng lồ ấy, tự sát trốn tránh thực tế, đem toàn bộ cục diện rồi rầm ném cho mẹ con cô. Thật ra thì nếu như người kia thật lòng đối tốt với mẹ, có thể cho mẹ hạnh phúc, cô một điểm cũng sẽ không phản đối, còn chúc phúc bọn họ.

Chỉ là, lời nói của Trạc Mặc khiến cho lòng cô có chút không thoải mái. Ông ta cứ nhiên đem Tịch Nhượng thành một con cờ để lợi dụng! Bảo bố Tịch Nhượng của cô, ai cũng không thể tổn thương đến nó nữa.

Ninh Tịch Nhượng rút cuộc cũng xuất viện, Liên Phương Vũ chuẩn bị cho cô cùng Trạc Mặc một căn nhà, chỉ có hai người bọn họ, mà hẳn cùng Ninh Tự Thủy là ở chỗ khác. Nay hoàn toàn đều là ý tứ của Ninh Tự Thủy, ngay cả bác sĩ Hoàng cũng không ở cùng bọn họ.

"Mẹ, tại sao lại không ở cùng bọn con? Là bởi vì không thích con sao?" Ninh Tịch Nhượng thận trọng hỏi. Thật vất vả mới nhận lại mẹ, thật rất muốn mọi nơi mọi lúc bên cạnh mẹ, không cần tách ra.

Ninh Tự Thủy ôm cô ngồi ở ghế sa lon, vuốt tóc của cô, lẩm bẩm nói: "Đứa nhỏ ngốc, mẹ làm sao sẽ không thích con?"

Ninh Tịch Nhượng rũ mắt, cắn môi, do dự hồi lâu, mới mở miệng: "Con là con gái của người kia, trong thân thể chảy máu của hắn; mẹ hận ông ta như vậy, thật không có chút nào để ý sự tồn tại của con sao? Sẽ không cảm thấy sự tồn tại của con, là nhắc nhở mẹ những tổn thương cùng khuất nhục kia sao."

Ninh Tự Thủy ngây ngẩn cả người, giờ phút này mới hiểu được, thì ra đây là nguyên nhân mấy ngày nay Ninh Tịch Nhượng vừa gần gũi vừa sợ hãi, nó sợ cô ghét bỏ nó, chán ghét nó.

Bởi vì nó là con gái của Kỷ Trà Thần.

"Con nói không sai, con là con gái của Kỷ Trà Thần, trên người chảy dòng máu của hắn, nhưng con đừng quên trên người con cũng chảy dòng máu của mẹ. Con là ở trong người mẹ lớn lên từng ngày, tánh mạng của con là kéo dài sinh mệnh của mẹ. Sự tồn tại của con không phải đang nhắc nhở mẹ những thứ khuất nhục cùng tổn thương kia, mà thời khắc nói cho mẹ biết, con là bảo bối không dễ dàng có được của mẹ. Mẹ liều chết sinh ra con, chính là vì kéo dài nhịp đập của tim mẹ. Cho nên, Tịch Nhượng con phải thật tốt sống nữa, vui vẻ vui biết chưa."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Cánh tay buộc chặt, ôm lấy nó, chặt không có một khe hở, không có cách ngai. Đây là con gái của cô, con gái của mình cô, cùng Kỷ Trà Thần không có một chút quan hệ. Ngay từ lúc đích thân hắn giết chết đứa bé vô tội kia, hắn cũng đã mất đi tư cách làm cha Tịch Nhượng.

Đối với Tịch Nhượng, bảo bối của cô đau lòng còn không kịp, sao lại có thể ghét bỏ.

"Mẹ" Ninh Tịch Nhượng khó khăn vui đầu trước ngực cô, nghe hơi thở của cô, lòng tràn đầy hạnh phúc cùng vui vẻ.

Ninh Tự Thủy nâng đầu nó lên, trong ánh mắt tất cả đều là một từ mẹ cùng dịu dàng. Thương hại hôn mái tóc của nó, mím môi nhẹ giọng nói: "Tịch Nhượng, mẹ cũng rất muốn mỗi phút mỗi giây đều bên cạnh con, nhưng bây giờ mẹ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Chỉ là, mẹ đồng ý con mỗi ngày đều sẽ đến thăm con, nhất định sẽ chạy tới ăn cơm cùng con. Chờ tất cả kết thúc, chúng ta về Đức tìm bà ngoại được không?"

Ninh Tịch ngẩng đầu, hiểu chuyện gật đầu. Khuôn mặt non nớt hiện lên ánh sáng rực rỡ, tay nhỏ bé vuốt tóc cô, thanh thúy mở miệng: "Con hiểu, mẹ. Con sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này, cùng Trạc Mặc cùng nhau chờ mẹ."

Ninh Tự Thủy nghe thấy nó nói như vậy, khóe miệng chứa đựng nụ cười trấn an. Ánh mắt chuyển dời đến Trạc Mặc đang ở phòng bếp, hắn đang cúi đầu hết sức chuyên chú làm điểm tâm, mỗi ngày bữa sáng của Tịch Nhượng đều là đích thân hắn chuẩn bị. Đối với Tịch Nhượng, có thể nói che chở đầy đủ, sủng ái vô pháp vô thiên.

Có thể có một người bên cạnh như vậy, Tịch Nhượng hẳn cũng không cô độc đi.

Nửa tháng trốn tránh rồi mất tăm.

Ninh Tự Thủy ngồi ở phòng làm việc của viện trưởng bệnh viện, không gian to như vậy để cô đồng sắc bàn đọc sách cùng giá sách, trên giá áo treo áo dài màu trắng. Trên giá sách toàn bộ đều là sách thuốc, Trung y, Tây y đều có. Trong phòng làm việc để bày mấy bồn hoa bách lộc, xuân ý dào dạt.

Ba ngày trước, người của Kỷ Trà Thần đã thành công đi theo, cô bỏ lại đầu mối tìm được phương thức liên lạc của mình, bởi vì Kỷ Trà Thần còn chưa xuất viện, cô cố ý tới.

Kịch hay, sắp bắt đầu diễn ra rồi.

Thuộc Vũ Hiên đi bỏ thạch cao cho Kỳ Trà Thần, trở lại thấy bóng dáng ngồi ở mình trên ghế làm việc của mình, không khỏi sùng sốt. Đập vào mi mắt là một bóng dáng màu trắng, cô cúi đầu không thấy rõ hình dáng cùng ngũ quan, nhưng bóng dáng ấy làm cho hần cảm thấy quen thuộc.

Đi lên trước mấy bước, khách khí nói: "Đây chính là bàn làm việc của tôi, tại sao cô lại ở chỗ này?"

Ninh Tự Thủy cúi đầu vẫn không có mở miệng nói chuyện, tóc dài từ hai bên buông xuống dưới, che mất hình dáng của cô, càng làm cho Thuộc Vũ Hiên không thấy dung nhan của mình. Nửa híp con ngươi, chờ đợi nhân vật chính trình diện.

Thuộc Vũ Hiên không chịu được : "Này, tôi nói rõ cuộc cô là ai? Nếu không nói, tôi sẽ kêu bảo vệ đưa cô ra ngoài."

Cố ý cường điệu âm lượng chữ "Đưa".

Cô vẫn thờ ơ như cũ, trông mắt nhìn chăm chăm nhiều loại tạp chí, phía trên báo cáo tất cả đều là cuộc sống nửa tháng này của Dương Lư Vân. Mọi mong nhếch lên một nụ cười như ẩn như hiện, nhìn dáng dấp nửa tháng này của Dương Lư Vân đều bị đám chó săn quấy rầy, giờ phút này nên ảo não muốn giết người đi!

Mà Dương Lư Vân phải Đường Diệc Nghiêu một mực tìm tung tích của cô, nửa tháng đủ khiến cô ta tức giận tới mức bắn pháo hoa rồi !

Vợ của mình bị như vậy, Kỳ Trà Thần cũng có thể có thể chịu đựng được, đến bây giờ mới tìm được cô, sẽ không biết vì Dương Lư Vân lấy lại công đạo như thế nào.

Kỳ Trà Thần thay xong quần áo, Dương Lư Vân tới đón hần xuất viện, hai người cùng đi vào phòng làm việc của Thuộc Vũ Hiên. Thấy vẻ mặt Thuộc Vũ Hiên có vẻ không đúng, liền hỏi "Anh Vũ Hiên, thế nào?"

"Không biết từ nơi nào tới kẻ điên, ngồi ở chỗ của tôi, nửa ngày cũng không nói một câu nói. Không biết có phải là câm hay không!" Nếu không phải hần tu dưỡng tốt, đã sớm tự thân động thủ đưa cô gái này ném ra rồi.

Kỳ Trà Thần cùng Dương Lư Vân đồng thời nhìn vào bóng dáng màu trắng, vẻ mặt của hai người nháy mắt thay đổi.

"Người" hai chữ thiếu chút nữa liền bật thốt lên, nếu như không phải là Kỳ Trà Thần đứng đây, Dương Lư Vân đã muốn xông lên tát cô hai cái bạt tai. Cô gái này, lại còn dám xuất hiện, lại còn ngồi ở chỗ anh Vũ Hiên, thật không biết xấu hổ.

Ánh mắt nhìn lướt qua Kỳ Trà Thần, vẻ mặt của hần cũng không tốt như vậy. A, Thần nhất định sẽ giúp mình lấy lại công đạo đây!

Dương Lư Vân nghĩ tới đây, thu hồi những xấu xí trên mặt, cao ngạo hất cằm lên, chờ xem kịch vui.

Kỳ Trà Thần mắt không chớp nhìn chăm chăm bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ, thật lâu không có mở miệng. con ngươi âm lệ phức tạp, mâu thuẫn, âm lãnh, tâm tình muôn hình vạn trạng xuất hiện, lần nữa hạ thấp. Bàn tay nắm lại lại, lại chậm rãi để xuống.

Mặt ngoài bình tĩnh cũng như ngày đó, nhưng trong lòng lại khắc chế không được kích động cùng hưng phấn, về phần đang hưng phấn cái gì, ngay cả hần cũng không biết rõ.

Là cô gái trước mắt này, thật là cô.

Gương mặt này trong năm năm không lúc nào không thoáng hiện trong tâm trí hần, đã từng thề rằng không nhớ cô nữa, người không thấy mùi hương hần quen thuộc, không thể tiếp tục cảm nhận được sự tồn tại của cô .

Mà bây giờ cô liền sống sờ sờ đứng ở trước mặt của hần, đang ở trước mặt của hần! Ninh Tự Thủy!

Nhưng ——

"Cô tại sao phải ở chỗ này?"

Tiếng lạnh lẽo từ môi mỏng ra phun ra, thu hồi những thứ hỗn loạn trên vẻ mặt, đáy mắt chỉ còn lại lạnh lùng cùng cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

Ninh Tự Thủy nghe được tiếng, chợt ngẩng đầu, trong nháy mắt đó không khỏi gió thổi vào, cuộn cuộn thổi lên tóc của cô; trắng noãn thùy nộn có thể bám ra nước, một đôi con ngươi sáng ngời chăm chú nhìn vào năm tay của hần cùng Dương Lư Vân, mười ngón đan cài. Lông mi khẽ run lên, ở đáy mắt hiện lên một mảnh tối tăm.

Tạp chí trong tay tự nhiên rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng trầm muộn, nặng nề đập vào lòng bọn hần. Văng vè tiếng vang, không ngừng bồi hồi, yên tĩnh, lượn lờ.

Thuộc Vũ Hiên ngây dại, hai mắt trừng lớn, con ngươi phóng đại, trên mặt viết "Không thể tưởng tượng nổi" trong mắt đều là kinh ngạc. Muốn mở miệng nói chuyện, lại không thể nói được chữ nào .

Thật gặp quỷ sao?

Thế nào lại là cô? Cô không phải đã chết rồi sao? Làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện? Hay là đang phòng làm việc của mình?

—— Ninh Tự Thủy!

Dương Lưu Vân không chỉ là ngây ngô, càng thêm ngu dại. Bước chân không nhìn được lui về sau một bước, tay từ trong tay Kỳ Trà Thần tuột ra. Về mặt trong phút chốc trắng bệch vô sắc, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn đang nhắc nhở mình, cái này không phải đang nằm mơ.

Một màn trước mắt này không phải là mộng.

Cô thật không có chết! ! Ninh Tự Thủy, cô cư nhiên không có chết? !

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Đường Diệc Nghiêu rõ ràng nói cô đã chết, làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ thật khỏi từ hoàn sinh đi?

Dương Lưu Vân bụm miệng, khó có thể tin.

Ninh Tự Thủy không có chết

Ninh Tự Thủy không có chết

Ninh Tự Thủy không có chết

Cái ý niệm này, lập tức để cho cô hoảng loạn, không biết làm sao.

Kỳ Trà Thần nhìn chằm chằm gương mặt đó, cũng là mặt nạ ngày đó, cặp mắt kia chính là đôi mắt trước mặt này. Lạnh lùng, trống rỗng, rồi lại trong suốt trong vắt, vẫn là vậy trắng. Nhưng mà lần này lần này có chút ngăn, lộ ra hình dáng hoàn mỹ, mảnh hồng được gắn nơ con bướm tôn lên đáng vẻ uyển chuyển thướt tha; trước ngực là cảnh đẹp như ẩn như hiện, xương quai xanh, cổ rồi đến cổ chiếc cằm nhỏ, môi mỏng, lỗ mũi.

Không có gì thay đổi, ngược lại thoát khỏi hình ảnh cô gái nhỏ ngây thơ, nhiều hơn mấy phần phong tình, giống như là một cô gái chân chính, ưu nhã, phong tình. Trên người của cô tỏa sinh là hương vị thánh khiết cùng sạch sẽ, cho dù mặc thành ra như vậy, cũng không cách nào làm cho người ta sinh ra bất cứ tà niệm nào với cô.

Dương Lưu Vân cùng với cô, giờ phút này giống như là một con Thiên Nga đen. Màu đen lễ phục bao quanh người cô ta, còn ở trước mặt Ninh Tự Thủy thì không biết thua kém bao nhiêu lần.

Ninh Tự Thủy! ! !

Ánh mắt Kỳ Trà Thần chỉ nhìn thấy suy chỉ một mình cô, thậm chí ngay cả sự khác thường của Dương Lưu Vân cũng không vào mắt, tay của cô ta thoát khỏi hán cũng không có phát hiện. Chỉ là thẳng vào nhìn cô.

Ninh Tự Thủy đầu khẽ liếc xuống, một tay chống lấy cằm, trông mắt vô tội nháy một cái. Môi mỏng không có sử dụng son môi nhưng cũng kiều diễm ướt át, giống như là trái cây thơm ngon mời mọc người ta thưởng thức. Mím lại: "Không phải anh tìm tôi tới sao?"

Giọng nói nhàn nhạt, mang theo vài phần vô tội.

Nửa tháng này, Si Mị gần như muốn đem cả thành phố đào lên, không phải là vì buộc cô xuất hiện sao?

Kỳ Trà Thần nhíu mày, bước chân tiến lên hai bước, đặt chân ở trước mặt cô, mắt nhìn xuống. Khí thế đè người, không nói mà uy, không khí nhất thời căng thẳng đến điểm cao nhất. Không người nói chuyện, tĩnh lặng chỉ còn lại có bốn người hô hấp.

Cho tới bây giờ Thuộc Vũ Hiến cũng không phản ứng kịp, hiện tại rốt cuộc là tình huống thế nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ánh mắt nhìn xem Dương Lưu Vân, nhìn cô không có tốt hơn chính mình chút nào!

Về mặt Ninh Tự Thủy bình thản, cũng không có bởi vì hán cho cảm giác bị áp bức mà khiếp đảm. Ngược lại, con ngươi vẫn nhìn thẳng hán, không chủ động mở miệng, chờ đợi người nào thỏa hiệp trước.

Đang lúc cổ cô môi ê ẩm, Kỳ Trà Thần rốt cuộc mở miệng, lạnh lùng từ trong kẽ răng nện ra ba chữ: "Ninh Tự Thủy!"

Ninh Tự Thủy không khỏi nhíu mày, đứng lên, bởi vì dưới lòng bàn chân là gạch cao gót 15 centimet, vừa lúc cùng hán nhìn thẳng. Nhìn thấy trong con mắt hán hán phản chiếu bóng dáng của mình, cũng nhìn thấy được đầy mắt hán lóe lên tia mừng rỡ.

"Ninh Tự Thủy? I'm, sorry! Tôi là EV, chắc hẳn anh nhận lầm người."

Kỳ Trà Thần cố gắng từ phản ứng của cô trong tìm ra sơ hở, nhưng cô con ngươi không có nửa điểm chột dạ, về mặt bình bình thản thản, không có hốt hoảng. Thật giống như là một người khác, mà không phải là người con gái nhu nhu nhược nhược cùng hán nói chuyện cũng không dám- Ninh Tự Thủy.

EV?

Ánh mắt Dương Lưu Vân xẹt qua một tia nghi ngờ, thật chẳng lẽ là không phải Tự Thủy? Trên cái thế giới này thật sự có hai người đáng đáp giống nhau

như đúc?

Thuộc Vũ Hiền ho khan một tiếng, thấp thỏm trong lòng rót cuộc hạ xuống, vẫn còn may không phải là kỳ lạ rồi !

Ninh Tụ Thủy thấy bọn họ đều không nói chuyện, thu hồi vẻ mặt nhẹ nhõm. Xoay người ánh mắt quét qua trên người họ một lần, cuối cùng ngừng ở trên người hân: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì. Tôi rất vội, đừng chậm trễ thời gian của tôi."

Dương Lưu Vân tinh mắt thấy tạp chí trên mặt đất, đầu hạo xông ra. Đứng ở trước mặt cô, lòng đầy cảm phần quát: "Chuyện gì? Cô trên đài khiến tôi trở thành tèo cười cho thiên hạ, để cho tôi ngã nhào, lại đem tôi thành ra như vậy, mục đích của cô rốt cuộc là gì?"

Kỷ Trà Thần đưa cảm xuống, mím môi không lên tiếng, chờ đợi đáp án của cô. Ánh mắt vẫn tìm tôi nghiên cứu ở trên người của cô qua lại quan sát nhiều lần, thủy chung không thể xác định thân phận của cô.

Có lẽ, đáy lòng của hân cũng không biết. Kỳ vọng, khát vọng cô chính là Ninh Tụ Thủy, Ninh Tụ Thủy không có chết.

Đối mặt với phần nộ của cô ta, Ninh Tụ Thủy nhẹ nhàng gần như không có phản ứng. Tầm mắt chậm rãi thông xuống mấy phần, bên tai lóe ra tia sáng chói mắt, không khỏi sáng ngời. Giữa hoảng hốt nghe được tiếng cô khẽ rên: "Không phải là các người mời tôi tới sao?"

"Cô" Dương Lưu Vân nổi đóa! Ánh mắt tức giận khi chạm đến Kỷ Trà Thần lại làm bộ đáng thương, lệ quang lóe lên, tất cả uất ức.

"Mặc kệ cô là Ninh Tụ Thủy hay là EV, cô cố ý khiến Vân Nhi ngã nhào, cố ý đem Vân Nhi giấu đi, cố ý bẻ gãy cánh tay của tôi, lại cố ý né tránh nửa tháng mới xuất hiện, những thứ này hôm nay cô phải cho tôi một câu trả lời thích đáng." Kỷ Trà Thần lạnh lùng mở miệng, nghĩ đến chuyện ngày đó tìm vẫn còn tức giận.

Ninh Tụ Thủy lướt mắt, gọn sóng không kinh hãi tiến đến phía hân, bình thần thành thực chân tướng sự thật: "Nếu như mà tôi nhớ không lầm, ngày đó Kỷ phu nhân đi giày bẫy phân, đi ở trên thảm đỏ ngã nhào là hiện tượng bình thường. Các người nói tôi là cố ý, có chứng cứ sao?"

Dương Lưu Vân cùng Kỷ Trà Thần đều ngẩn ra, trực giác tự nói với mình tất cả đều là âm mưu của cô gái trước mặt này, nhưng lại quên mất, có một số việc cần coi trọng chứng cứ.

"Tôi là Áo thuật gia, ở trên đài biểu diễn như vậy, điều này cũng có lỗi? Về phần cánh tay của anh, tôi rất xin lỗi, nếu như anh không phải vẫn một mực chạy theo tôi, lại làm dơ quần áo của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không ra tay. Cuối cùng, tôi cũng không có trốn, chỉ là không muốn bị chó săn làm phiền." (là lớn"Liên" người sống, không sai. Chỉ là khi bọn hân nghe được là "Lân")

Mỗi một câu, mỗi một chữ từ trong miệng cô phun ra, nhẹ nhàng, thiên kinh động địa, là chuyện đương nhiên.

Mặt ngoài là vì giải thích, vụng trộm chọc hân cùng chó săn một dạng, hơn nữa rất vô dụng.

Thuộc Vũ Hiền không khỏi hít vào một hơi lạnh khí, cô gái trước mặt có dung mạo giống Ninh Tụ Thủy có lá gan thật lớn, cho tới bây giờ không người nào dám trước mặt Kỷ thiếu gia nói lời như vậy.

"Gạt người! Tên lười gât! Là cô, là cô cố ý làm hại tôi ngã nhào, Thần, chính em ở trên đài tôi cảm ứng được, là cô ta ra tay." Dương Lưu Vân đi tới bên cạnh hân, tay nắm lấy cánh tay của cô, nhẹ nhàng khẽ động. Giọng thỉnh cầu nói: "Thần, em nửa tháng qua không có một ngày được bình yên, nhắm mắt lại đều là hình ảnh con ác mộng này nửa tháng tất Chí sẵn đều theo em không buông, em không chịu nổi."

Bà vai nhẹ nhàng co rúm, nước mắt từ hốc mắt xinh đẹp lăn ra, đầm đìa đáng yêu, lỗ mũi hít hít .

Kỷ Trà Thần hạ mắt liếc cô ta một cái, tay nhẹ vỗ một cái phía sau lưng của cô ta, ý bảo cô an tĩnh. Con người lần nữa rơi vào khuôn mặt trái xoan lạnh lùng kia, giọng trầm thấp bật ra: "Nhìn như vậy, là chúng tôi trách nhầm người rồi."

Ninh Tụ Thủy lờ lững một chút bà vai, tròng mắt quét qua Dương Lưu Vân đang khóc hoa lệ đầm mưa, lời nói đúng là Kỷ Trà Thần nói: "Không sao? Tôi đi đây."

Cũng không đợi bọn họ mở miệng, xoay người tiêu sái rời khỏi phòng làm việc.

Dương Lưu Vân trở mắt nhìn cô đi ra khỏi phòng làm việc, nhìn lại Kỷ Trà Thần không có bất cứ ý định nào ngăn cản. Tức giận dậm chân, tiếng dùi dầm tức giận tràn đầy: "Thần, làm sao anh có thể để cho cô ta rời đi? Anh không tin tưởng lời em nói hay sao?"

Cho đến khi bóng lưng của cô biến mất ở tầm mắt, Kỷ Trà Thần lúc này mới thu hồi ánh mắt, phát tay của cô, giọng nói lạnh nhạt không có phần thân thiết như trước nữa: "Trở về đi thôi."

Dương Lưu Vân đứng tại chỗ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, mãi cho đến Kỷ Trà Thần đi được một đoạn dài mới kịp phản ứng, cứ như vậy? Tĩnh?

Thậm chí ngay cả một câu an ủi, một câu giải thích cũng không có?

Kỷ Trà Thần, làm sao anh có thể đối với tôi như vậy ! !

Gian phòng.

Kỷ Trà Thần ngồi ở trước bàn trang điểm, ngón tay chậm rãi kéo ngăn kéo lấy ra một tấm hình, quan sát thật lâu, vẫn không nhìn ra đầu mối gì. Những sự việc xảy ra ngày hôm nay lần nữa tái hiện lại, từ giây phút cô ngáng đầu lên kia, đến bóng lưng cô lúc rời đi, từng về mặt từng động tác của cô đã khắc sâu trong lòng hắn, nhớ mãi không quên.

Cô nói mình là EV, không phải Ninh Tự Thủy.

Cô giải thích tất cả mọi hiểu lầm chỉ là trùng hợp!

Thật là như thế sao?

Lời nói của Vân Nhi, hắn cũng không phải là không tin. Cho dù Vân Nhi có đi giày cao gót hơn nữa cũng không dễ dàng đi ngã nhào xuống, huống chi lại trong trường hợp long trọng như vậy, cô tuyệt đối không cho phép mình sai lầm, lại còn lố lếu như thế sao có thể.

Cho dù biết lời của cô không đáng tin, nhưng không biết tại sao lúc ấy lại không muốn làm khó cô.

Người đó có dung mạo giống Ninh Tự Thủy y như đúc, song trông mắt thần nhiên lạnh lùng ấy xa lạ, lại có ngao khí hủy diệt từ tận xương tủy.

Năm năm này, hắn đã sống ngày ngày trong con ác mộng có Ninh Tự Thủy, không có một đêm là an ổn. Hôm nay, EV xuất hiện, rốt cuộc là Ninh Tự Thủy chết đi sống lại, hay là một cái bẫy được an bài?

Kỷ Trà Thần mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, nửa tháng chuyện của công ty đều giao cho Đường Diệc Nghiêu xử lý, tối nay không nghỉ ngơi, suốt đêm xử lý mọi việc.

Có lẽ, có thể thoát khỏi con ác mộng có cô gái kia.

Nghĩa trang.

Ninh Tự Thủy cùng Trạc Mặc, Ninh Tịch Nhượng đứng song song, đứng phía sau là Liên Phượng Vũ cùng bác sĩ Hoàng. Trước mặt là một bia mộ, không có tên, chung quanh rất sạch sẽ, không có một chút cỏ dại. Trước mộ bia bày một bó hoa son chi tươi mát, mùi thơm thoang thoảng bay trong không khí.

Bác sĩ Hoàng không nhịn được hiếu kỳ hỏi: "Ngôi mộ này sao lại sạch sẽ như vậy? Còn có hoa tươi? Tôi cũng năm năm không có trở lại, theo lý mà nói hẳn không có người đến cúng bái! Huống chi cũng không có ai biết nơi này chôn cất ai!"

Ninh Tịch nhìn bia mộ, tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo của Ninh Tự Thủy, nhỏ giọng hỏi "Mẹ, tại sao trên bia mộ không có tên?"

Ninh Tự Thủy buông mắt xuống, suy tư mấy giây mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra với tấm bia mộ. Ngồi chồm hồm xuống, sờ sờ cái trán của cô nói: "Tịch Nhượng, dập đầu đi. Nếu như không phải là cô bé ấy, hôm nay người nằm tại đây chính là con. Cô bé cứu mạng của con, về sau hàng năm con đều phải đến đây cúng bái, biết không?"

Ninh Tịch Nhượng nhìn tấm bia mộ. Gật đầu, ánh mắt cảm kích nhìn bia mộ trống không: "Mẹ, chọn cho chị ấy một cái tên đi! Không có tên thật đáng thương. Để cho chị ấy họ Ninh, từ nay về sau chính là chị gái con."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Sai lầm đã chỉnh sửa

Ninh Tự Thủy gật đầu đồng ý đề nghị của cô, đứa bé này là ân nhân của Tịch Nhượng, một mạng chi ân, không cách nào báo đáp. Hi vọng cho nó một dòng họ cùng thân phận, có thể làm khiến cho nó trên trời cảm thấy vui mừng.

"Ninh Khuyển Tâm. Nếu như cô bé còn sống chắc chắn là một đứa bé ngoan khiến người ta yêu mến."

Liên Phượng Vũ gật đầu: "Cái tên này rất hay, chuyện khắc bia mộ giao cho anh xử lý."

Ninh Tịch dập đầu trước bia một ba cái sau đó bị Trạc Mặc xách đi, thân thể của cô quá yếu đuối, mặt đất lạnh như vậy, rất dễ bị cảm lạnh, hắn không thể không cẩn thận.

Bác sĩ Hoàng đứng ở trước mộ bia một mực cúi người chào, mặc dù nói khi đó đứa nhỏ này cũng đã thôi thóp rồi, nhưng thủy chung vẫn là một sinh mạng, nếu như không phải là ông, nó cũng sẽ không chết nhanh như vậy, thậm chí vậy. Nói cho cùng, đây là nghiệp chướng của ông, nghiệp chướng nặng nề. Cho dù xuống Địa ngục, sợ là Diêm La cũng sẽ không chứa chấp nổi ông.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu dời ánh mắt nhìn Liên Phượng Vũ, mím môi nói: "Phượng Vũ, làm phiền anh chuyển Khuynh Tâm đi nơi khác."

Liên Phượng Vũ đẩy mắt thoáng qua một tia không hiểu, khi phản ứng ra rồi thì liền gật đầu, cho cô một ánh mắt an tâm.

"Chuyện này từ đầu tới cuối cũng không liên can tới ông, là tôi cùng Tịch Nhược thiếu nó. Ông đừng tự trách bản thân mình, năm năm nay, trong lòng của ông cũng không dễ chịu gì." Ánh mắt Ninh Tự Thủy bình thản sáng ngời giống như nhìn thấu tất cả. Mà bác sĩ Hoàng từ khi bước vào đây từng về mặt đều bị cô thu vào mắt không thể nào che giấu.

Bác sĩ Hoàng về mặt có chút cứng nhắc, thật lâu mới than thở: "Mặc dù nó khi vừa sanh ra bởi vì không sống được lâu mới bị cha mẹ vứt bỏ, nhưng dù sao nó cũng là một sinh mạng. Nếu như ban đầu tôi có thể dùng hết sức cứu chữa, tôi sẽ không chọn làm như vậy. Tôi thật có lỗi với đứa bé này tôi không ngờ hẳn sẽ nhận tâm như vậy tôi thật sự không ngờ"

Về mặt lạnh nhạt sau khi nghe lời nói của ông, có một giây biến hóa, thậm chí bàn tay bên người cũng nắm chặt. Không cách nào tưởng tượng, ban đầu nếu như bác sĩ Hoàng không đem hai đứa bé trao đổi, hiện tại sẽ là cái bộ dạng gì.

Động lòng người đều là ích kỷ, cho dù lại cảm thấy hành vi của ông không đúng, nhưng dù sao ông cũng là bảo vệ Tịch Nhược, cứu Tịch Nhược một mạng. Cô từ trước đến giờ cũng không có tư cách trách cứ ông, thậm chí càng biết ơn ông.

Ninh Tịch Nhược chủ động dắt tay của cô, ngửa đầu cho cô một nụ cười. Rồi hướng bác sĩ Hoàng nói: "Đây không phải là lỗi của các người, lỗi tại người đó. Đối với một đứa bé cũng có thể hạ độc thủ, ai có thể nghĩ tới."

Một câu nói đơn giản, để cho mọi người cùng trầm mặc.

Đúng vậy a, phải có lòng dạ độc ác không bằng cảm thú, mới có thể rat ay với một đứa bé mới ra đời không lâu như vậy.

Liên Phượng Vũ nhận một cú điện thoại, đi qua nói: "Đã tìm được ý tá trẻ năm đó mất tích rồi. Thì ra là cô ta sau khi tỉnh lại trong đồng tuyết phát hiện không thấy đứa bé, không tìm được cũng không dám trở về, liền len lén trốn đi. Năm năm này vẫn không dám xuất hiện, một tuần trước cô ta đi tìm bác sĩ Hoàng mới khiến chúng ta tìm ra."

"Tìm tôi" bác sĩ Hoàng gương mặt mờ mịt, không hiểu tại sao cô ta đột nhiên tìm mình.

"Ừ." Liên Phượng Vũ gật đầu, về mặt có chút không hiểu, hình như tình huống không tốt lắm, trầm mặc hồi lâu mới tiếp tục nói: "Cô ta bị ung thư, sống không được bao lâu."

Ninh Tự Thủy bắt đầu lo lắng, đẩy mắt phát qua chút tiếc hận. "Không có cách nào cứu vãn sao"

Liên Phượng Vũ lắc đầu.

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu nhìn bác sĩ Hoàng khẩn cầu: "Báo cáo đó, y tá cũng tìm được, tôi cũng cần sự xuất hiện của các người. Cho hẳn biết, năm đó bị giết chết chính là con gái ruột của hẳn."

Bác sĩ Hoàng suy tư một lúc lâu sau, cuối cùng gật đầu.

Ninh Tịch Nhược không an tâm hỏi "Mẹ, chú Hoàng cùng cô y tá sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Người người đàn ông kia nguy hiểm như thế, làm sao có thể sẽ bỏ qua cho chú cùng cô y tá được.

Ninh Tự Thủy khẽ miệng nhẹ nhàng mím lại, rất nông, giống như là nước gọn nước nhẹ nhàng. "Yên tâm, hẳn sẽ không giết bọn họ. Chỉ là —— có thể phải chịu chút khổ nhục kẻ."

Bác sĩ Hoàng nặn ra nụ cười đắng chát: "So với những gì cô trải qua, những thứ này tính là gì."

"Trạc Mặc, còn làm phiền cháu mang Tịch Nhược trở về. Hai ngày nay còn làm phiền cháu chăm sóc nó thật tốt giúp đi!" Ninh Tự Thủy hiện tại không yên tâm nhất chính là an nguy của con gái, không yên tâm nhất chính là thân thể của nó.

Trạc Mặc gật đầu, những thứ này cô không nói, hẳn cũng sẽ làm tốt.

"Vậy tôi đi về trước chuẩn bị một chút." Bác sĩ Hoàng gật đầu, tạm biệt.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người Liên Phượng Vũ và Ninh Tự Thủy, chậm rãi đi trên con đường nhỏ u tĩnh, không ai mở miệng. Tâm sự lẫn nhau đều hiểu hết trong lòng, rất nhiều lời không cần nói, đã ẩn ý như sắp sẵn.

Bước chân dừng trước một bia mộ khác, ánh mắt nhìn chằm chằm tấm hình trên tấm bia mộ đá cẩm thạch màu đen, mười sáu tuổi tuổi thanh xuân, mười sáu tuổi thật mộng ảo, gương mặt làm sao xa xôi, cũng như câu chuyện xa cũ.

Vợ: Ninh Tự Thủy.

Bốn chữ đơn giản, cộng thêm năm tháng qua đời, thậm chí ngay cả tên người lập bia cũng không có.

Ninh Tự Thủy hít một hơi thật sâu, nhếch miệng lên cười lạnh. Thê lương, bi thương, không tiếng động tâm sự giống như là khổ sở, hoặc giống như một loại giải thoát. Bờ vai gầy nhỏ khẽ run, gió nhẹ lướt trên làn váy trắng, giống như con bướm ngả nhào trước cơn bão khủng khiếp, yếu ớt.

Liên Phượng Vũ đè bả vai của cô xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực. Ngực của hắn dịu dàng, giống như có một cỗ ma lực, làm cho người ta an tâm. Lời nói dịu dàng xẹt qua tai cô: "Tất cả đều đã qua rồi, Tự Thủy."

Ninh Tự Thủy cắn cắn môi: "Hắn như thế nào còn mặt mũi khắc một chữ “Vợ” lên tấm bia mộ"

Tiếng lạnh lẽo, hoài nghi, nụ cười châm chọc càng ngày càng sâu, người đàn ông kia thật đúng là làm cho người ta khó hiểu.

Liên Phượng Vũ không cách nào trả lời cô về vấn đề này, tất cả về Kỳ Trà Thần hắn cũng chỉ là nghe nói. Chỉ là nhìn Ninh Tự Thủy như vậy, trên có mấy phần lo âu, trong lòng mơ hồ lo lắng.

Lời của sư phụ còn như mới bên tai, lòng của Ninh Tự Thủy, cô mất đi trí nhớ trong lòng không còn Kỳ Trà Thần, chỉ còn lại có hận. Nếu như cô nhớ lại, có phải cũng sẽ nhớ ra cô đã từng yêu Kỳ Trà Thần hay không?

Ánh mắt sạch sẽ dịu dàng nhìn tấm Mộ Bia, có chút cảm thấy có cái gì không đúng. Nhíu mày lại, không xác định nói: "Giống như có người đã tới, động tới Mộ Bia."

Ninh Tự Thủy lúc này mới phát hiện ra, xung quanh bia mộ đất cũng lỏng hơn. Nghĩa trang nơi này, chỉ có nơi này cùng mộ bia của Ninh Khuynh Tâm là sạch sẽ chỉnh tề, nhưng nơi này gọn gàng sạch sẽ, lại có chút bùn đất dính ở trên mộ bia, chuyện này rất kì quái.

"Ai, rốt cuộc là ai thất đức như vậy cái gì không ăn trộm, cố tình trộm đồ của người chết, đào mộ bia, thật là bệnh thần kinh, điên mất rồi."

"Ai bảo nơi này tiện nghi như vậy! Nếu là chúng tôi có tiền liền đem ba mẹ chôn cất ở chỗ tốt nhất, cũng sẽ không có ăn trộm. Hoàn hảo không động tới mộ bia ba mẹ chúng tôi."

Một đôi vợ chồng trẻ đi qua, người vợ dẩu miệng nói, người chồng đang ôm không ngừng an ủi cô ta.

Ninh Tự Thủy cùng Liên Phượng Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người đều hiểu vài phần, ánh mắt đồng thời rơi vào Ninh Tự Thủy trên mộ bia.

Liên Phượng Vũ hai tay đặt ở trong túi, mắt phượng tràn đầy khốn hoặc, không nhìn được mở miệng: "Em nói, có thể là hắn sao thậm chí phần mộ của người chết cũng không bỏ qua cho."

Nửa ngày, cô không có mở miệng, nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh một cái. Cuối cùng, ánh mắt ngừng ở gác chuông cách đó không xa, mới lẩm bầm mở miệng: "Tin tưởng gặp người chết có thể sống lại, còn cố ý nửa đêm đào mộ, gây thơ đùa giỡn nhìn tro cốt như vậy, hắn không thể nào làm"

Chuyện đào mộ thất đức như vậy chỉ sợ cũng chỉ có một người.

Liên Phượng Vũ gật đầu, trong lòng cũng đoán bảy tám phần đúng. Nắm lấy bả vai của cô nói: "Tốt lắm, chúng ta đi về trước. Còn có rất nhiều chuyện chờ xử lý, anh đã liên lạc với một Bác sĩ nổi tiếng bên nước Đức cho Tịch Nhược, xem một chút có thể hay trị tận gốc bệnh của nó hay không."

"Ừ."

Hai người vai kề vai đi khỏi nghĩa trang, tay vẫn bị Liên Phượng Vũ nắm lấy, cô cũng không có tránh ra. Đối với Liên Phượng Vũ, cô lệ thuộc, là thân tình, là hữu tình, duy nhất chỉ không có tình yêu!

Cách đó không xa đôi ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm bọn họ rời đi, mãi cho đến bóng lưng biến mất cũng không thu hồi tầm mắt.

Đường Diệc Nghiêu đứng trước mặt của Kỳ Trà Thần, cúi đầu cung kính mở miệng: "Người đã đem hình giao cho tòa soạn, cho chủ bút một khoản tiền để xuất bản tạp chí đã tìm được."

Kỳ Trà Thần vẫn rũ mắt, chợt lướt lên, ánh mắt xuyên qua qua bóng lưng cao lớn của hắn, ngừng ở một nam một nữ phía sau.

Cô gái gầy như que củi, vẻ mặt vàng vọt, tóc rối bù, vẻ mặt tiêu tụy, yếu ớt giống như một giây kế tiếp sẽ ngã xuống. Hai chữ "Bệnh hoạn" viết lên trên mặt.

Người đàn ông mặc dù y phục chỉnh tề, nhưng dù sao tuổi cũng ba mấy tuổi rồi, vẻ mặt xuất hiện nếp nhăn, đôi con ngươi tràn đầy tức giận, không, chính xác mà nói là "Hận ý".

Hai người kia đều có mấy phần quen mặt

"Tại sao" ba chữ từ môi mỏng bật ra, rét lạnh như đao, gần như muốn đem bọn họ lăng trì.

Bác sĩ Hoàng không nói gì, mím chặt môi, một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục. Cô gái càng thêm cúi thấp đầu, cũng không nhìn hắn, cũng không sợ hãi hắn. cô đã sắp chết, còn có cái gì sợ hãi.

Đường Diệc Nghiêu nhúch nâng chân mày nhìn về mặt căng thẳng của Kỳ Trà Thần, nhìn không thấu giờ phút này hắn suy nghĩ cái gì, cầm trong tay tờ giấy cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Về mặt tối tăm, đều là mâu thuẫn cùng giấy giữa, thật lâu không có cách nào quyết định.

Cho đến khi ánh sáng lạnh của Kỳ Trà Thần bắn tới, Đường Diệc Nghiêu lúc này mới định thần, nắm chặt trang giấy trong tay, đưa tới trước mặt của hắn: "Đây là đồ từ trên người hắn tìm được."

Ngón tay sạch sẽ của Kỳ Trà Thần nắm lấy tờ giấy nhàu nát, đáy mắt phát qua một tia nghi ngờ, chậm rãi mở tờ giấy ra, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm từng chữ một.

Mà bác sĩ Hoàng và cô gái kia một bộ len lén liếc nhìn nhau, cũng hiểu ngầm trong lòng. Nhưng về mặt vẫn ngẩng cao như cũ, không có nửa điểm muốn khuất phục.

Về mặt con người từng chút từng chút hạ xuống, con người trừng lớn, mày kiếm nhú lại, cả hai hàng lông mi đều run rẩy kịch liệt. Trong nháy mắt, hắn không phải là bộ dáng vương giả cao cao tại thượng, không phải ác ma lãnh khốc vô tình, về mặt tái nhợt đáng sợ. Trên mặt, trên tay nổi đầy gân xanh, dữ tợn đáng sợ.

Không thể nào.

Tuyệt đối không thể nào.

Đưa bé kia làm sao có thể là máu mủ ruột thịt của mình.

Tuyệt đối không thể nào!

Kỳ Trà Thần không có biện pháp tiếp nhận sự thật này, nhưng tâm lại kịch liệt đau đớn, giống như là có người cầm dao đâm hắn một phát trí mạng, cũng có thể là vô số dao, máu tươi đầm đìa, xương cốt đau đớn, người khác cũng có thể nhìn thấy. Cái trán, một tầng mồ hôi nhanh chóng xẹt qua, không tiếng động rút xuống.

Bỗng nhiên, hắn đứng thẳng lên, ánh mắt căng thẳng, mím môi mỏng nói: "Làm sao anh có cái báo cáo này."

Bác sĩ Hoàng cười lạnh nhìn hắn, trong mắt toàn bộ đều là khinh thường mà nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng: "Ban đêm anh đều đến nhìn cô ấy, muốn lấy được tóc của anh không có gì là khó. Anh hỏi tôi tại sao vậy lại nói cho anh biết, tôi chỉ là vì Ninh Tự Thủy đã chết cùng đứa bé đòi lại một công đạo. Vì tiền tôi hại một người vô tội, lương tâm của tôi bị chó ăn hết, tôi cũng vậy không có biện pháp giống như anh, tự tay giết máu mủ của mình mà vẫn thờ ơ."

Về mặt căng thẳng của Kỳ Trà Thần, càng thêm khó chịu, mím chặt môi không nói gì. Một giây kế tiếp nâng chân lên hung hăng đá vào bụng của hắn, hơi sức lớn như đem cả người hắn đập bay, xương cốt hung hăng đụng vào mặt bàn, nằm trên mặt đất, đau không bò dậy nổi.

"A bác sĩ Hoàng, anh phải giết liền giết tôi, không nên làm khó bác sĩ Hoàng." Cô gái lo lắng hét rầm lên, chạy đến bên người bác sĩ Hoàng, ngồi xổm xuống đỡ lấy hắn. Quay đầu lại hận ý trừng Kỳ Trà Thần.

Lệ khí bao vây cả người, sải bước vượt đến trước mặt hắn, trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn hai người nhếch nhác.

"Anh lại dám tra chuyện của tôi."

Bác sĩ Hoàng mím chặt môi vô cùng đau đớn, về mặt cũng tái nhợt đáng sợ, thống khổ xẹt qua đáy mắt, chỉ là những thứ đau đớn này hắn còn có thể nhận được. Cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Kỳ Trà Thần đều là khinh thường.

"Năm năm này tôi một mực nghĩ, một người rốt cuộc phải có nhiều độc ác, mới có thể đối xử với cô gái mình yêu thương nhất, mới có thể tự tay giết máu mủ ruột thịt của mình. Anh chỉ dám xuất hiện vào ban đêm, cho nên anh không biết ban ngày cô ấy mong chờ gặp anh như thế nào, khi cô ấy biết anh có đến thăm cô ấy thì mừng rỡ đến thế nào, cho là anh vẫn còn quan tâm cô ấy. Ha ha anh nói trên cái thế giới này tại sao có thể có cô gái ngu như vậy, anh dooix xử tàn ác với cô ấy, cô lại vẫn sống trong mơ màng mà yêu anh."

Hốc mắt đỏ lên, khổ sở đau đớn. Nhớ tới đoạn kia, Ninh Tự Thủy đối với Kỳ Trà Thần quyến luyến nhu tình, lòng chua xót, đau lòng thế nào cũng nghĩ không thông, thế gian tại sao có thể có cô gái ngu như vậy.

Lời nói khàn khàn, mỗi một câu đều giống như một thanh đao sắc bén đâm vào trong thân thể của hắn, đau đớn không có vết thương, cũng không kêu được. Đôi mắt âm u, khiếp sợ không lồ, còn có một chút nghi vấn.

Đường Diệc Nghiêu vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn chuyện xảy ra lại không mở miệng nói một câu.

Bác sĩ Hoàng cùng y tá biết Kỳ Trà Thần chưa hoàn toàn tin tưởng bọn họ, cũng không hoàn toàn tin tưởng phản báo cáo "Ngụy tạo" này.

Ninh Tự Thủy nói qua, lòng nghi ngờ của Kỳ Trà Thần rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Kỷ Trà Thần nhìn chăm chăm vào hai tay của mình, cổ họng đau đớn khó chịu, giống như có một cái gai đâm vào cổ họng, không nuốt vào được cũng không nhổ ra được, đau đến cực hạn.

"Anh không nhìn thấy đáng về sắp chết ở trong phòng giải phẫu của cô ấy, tôi lừa cô, nói anh đang ở ngoài cửa đợi cô đi ra ngoài, cô đột nhiên có ý chí sinh tồn rất mạnh, cô ấy chỉ vì anh mới sống sót, nhưng cũng bởi vì anh mà tuyệt vọng đến chết. Quyền lực của anh lớn hơn nửa thì như thế nào? Anh cuối cùng cũng mất đi cô gái mình yêu thương nhất, còn có con gái ruột của mình. Ha ha, cũng chính tay anh đã giết chết nó."

Ánh mắt ác độc của bác sĩ Hoàng nhìn hần chăm chăm, ngay lúc này hần cũng không phải giống như Ninh Tự Thủy nói là diễn trò trước mặt của Kỷ Trà Thần, mỗi câu hần nói đều là tự đáy lòng, hận trong lòng cũng là thật. Nếu như không phải là sợ phá hư kế hoạch của Ninh Tự Thủy, hần thật muốn đánh Kỷ Trà Thần.

"Các người trốn tránh năm năm, thì tại sao xuất hiện trả thù?" Đường Diệc Nghiêu giờ phút này là người đứng xem sáng suốt, thấy Kỷ Trà Thần vẫn còn trong mắt hần, mở miệng hỏi

"Bởi vì hần cùng người đàn bà kia không xứng đáng có được hạnh phúc." Cô gái khan tiếng vang vọng trong không gian, tới tới lui lui. Một đôi mắt khô héo không có sinh mạng, nhìn chăm chăm Kỷ Trà Thần tràn đầy địch ý

Kỷ Trà Thần nhả mồm lại, há hốc lên, môi mòng khê mở: "Lời của cô có ý tứ gì?"

Cô gái muốn mở miệng, lại bị bác sĩ Hoàng bắt được tay, hần thê lương cười một tiếng: "Thôi, hay là tôi nói, tất cả sự tình tôi đều rõ ràng hơn cô." Vô nhẹ vào lưng cô gái, hần lao đảo đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Kỷ Trà Thần: "Năm năm trước thân thể Ninh Tự Thủy mặc dù không tốt, nhưng còn không đến mức sinh non. Đêm đó tuyết rơi vô cùng lớn, thời tiết cũng lạnh khác thường, đã muộn rồi có một cô gái tới tìm cô, không có ai biết cô ta nói gì với Ninh Tự Thủy, nhưng Ninh Tự Thủy chân không kiên cường chạy ra bên ngoài. Tôi khi tôi tìm được cô ấy."

Dừng lại một chút, mím môi nụ cười châm chọc càng sâu hơn.

"Cô ngồi ở trên mặt tuyết, máu tươi đầy đất, cô khóc nói với tôi nếu như đứa bé này sinh ra được nhất định bị anh tổn thương, cô tình nguyện đứa bé chưa từng đến. Cô tuyệt vọng đánh vào bụng mình. Muốn đánh hồng đứa bé."

Thân hình cao lớn của Kỷ Trà Thần dưới ánh đèn sáng mà cô độc thê lương, thân thể cứng ngắc như khoong thể nhúc nhích. Lời nói của hần nhẹ như vậy, nhưng vận mệnh nặng nề như thế. Thậm chí hần cũng có thể thấy bông tuyết rơi vào ban đêm, cô nhiều tuyệt vọng thế nào, có nhiều điên cuồng thế nào, đau đớn ra sao.

Nhưng cô gái kia là ai? Cô rốt cuộc nói gì với Ninh Tự Thủy.

Bác sĩ Hoàng thấy ánh mắt mang theo nghi ngờ, vết máu ở khóe môi khô lại: "Cô gái kia chính là của vợ tốt của anh, Dương Lưu Vân."

Kỷ Trà Thần lần nữa bị tin tức này kinh hãi, Vân Nhi đã đi tìm Ninh Tự Thủy chuyện hần hoàn toàn không biết, huống chi ban đầu an bài Ninh Tự Thủy ở bệnh viện Vân Nhi từ trước đến giờ cũng không biết. Lướt trên ánh mắt lạnh lùng, tầm rơi trên người Đường Diệc Nghiêu.

Đường Diệc Nghiêu có chút chột dạ, dù sao ban đầu là hần nói cho Dương Lưu Vân tin tức liên quan đến Ninh Tự Thủy.

"Các người giết hại hai cái sinh mạng vô tội, mà tôi chính là người giúp đỡ hung thủ. Ha ha. Hôm nay tôi bị bệnh ung thư thật là báo ứng a! Người đang làm, trời đang nhìn, sớm muộn sẽ đến lượt các người. Họ chết cái chết oan uổng như vậy, các người cũng sẽ không tốt hơn, nhất định sẽ bị phải trừng phạt. Ha ha."

Cô gái điên điên khùng khùng giữa đầu cười to, nước mắt đều chảy ra. Năm năm trước cô ở trong tuyệt tình lại phát hiện không thấy đứa bé, cô cũng không có gì mặt mũi trở về gặp bác sĩ Hoàng, sợ hãi trốn đi. Năm năm rồi, chính là cô đều trong những ngày trốn tránh, không có một ngày trôi qua bình an. Ban đầu vì tiền làm thương tổn một cô gái vô tội, hiện tại rốt cuộc có báo ứng.

Cô bị ung thư, giai đoạn cuối, không cách nào chữa khỏi. Thừa dịp cô còn một hơi thở, trở lại chính là muốn tìm bác sĩ Hoàng nói cho hần biết, đứa bé mất tích, nhưng lại không ngờ Ninh Tự Thủy cùng đứa bé đều rất tốt.

Hiện tại nếu như có thể giúp Ninh Tự Thủy trừng phạt tên ác ma này, cô coi như là chết cũng nhắm mắt! Cuối cùng có thể vì chuộc tội cho lỗi lầm của mình!

Bóng dáng của Kỷ Trà Thần lung lay, chập chờn mấy bước chân mới đứng vững. Trong con mắt âm u toàn là đau đớn, hối hận, như có như không lắc đầu, giọng trầm thấp nói: "Làm sao có thể? Nó thật là con gái tôi sao?"

Hần rõ ràng không biện pháp có đứa bé, làm sao sẽ khiến Ninh Tự Thủy sinh con?

"Loại chuyện như vậy chúng tôi có cần phải lừa anh hay không? Huống chi. Cô và đứa bé cũng đã rời đi. Xin anh không nên vũ nhục con người

thiện lương ấy, nếu như anh còn chút nhân tính."

Bác sĩ Hoàng lạnh giọng hừ xuống.

Hồi lâu, bên trong phòng khách không có bất kỳ người nào mở miệng, một sự an tĩnh, tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng hít thở dây dưa cùng một chỗ.

Bước chân của Kỳ Trà Thần không khỏi lui về sau hai bước, đột ngột ngã ngổ ở trên ghế sofa. Thân thể máy móc, cứng nhắc. Về mặt hoảng hốt, con người trông rỗng, thật lâu không phản ứng kịp.

Mình, thật giết chết con gái ruột thịt của mình?

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Con người sắc bén chăm chú nhìn hai tay của mình, đôi tay này cứ nhiên tự tay giết chết con gái ruột thịt của mình!

Đường Diệc Nghiêu nhìn bác sĩ Hoàng với cô gái kia một chút, chần chờ mở miệng: "Kỳ thiếu gia, bọn họ xử lý như thế nào?"

Cả người Kỳ Trà Thần trở nên đờ đẫn, cúi thấp đầu, không có ai thấy rõ vẻ mặt hắn, tâm tình hắn là gì. Sau khi biết chân tướng tàn nhẫn như vậy! Ánh đèn rơi trên người của hắn, lạnh bạc, cô độc, bi thương.

Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, bi thống đau lòng.

Bác sĩ Hoàng biết hắn đã tin tưởng lời nói của bọn họ, tin tưởng đứa bé kia là máu mủ của hắn, mà hắn tự tay giết máu mủ của mình. Hồ dữ không ăn thịt con, huống chi người. Nhìn đáng sợ của hắn, cũng không phải không có tình cảm, nhưng sớm biết hôm nay ban đầu cần gì phải?

"Kỳ thiếu gia. . . ." Đường Diệc Nghiêu cũng rất tiếc hận Kỳ thiếu gia mất đi đứa bé, nhưng dù sao đã qua năm năm, mà hai người khiến Lưu Vân mặt mũi mất hết.

"Cút. Biến, toàn bộ tất cả cút đi ra ngoài!" Kỳ Trà Thần không có ngần đầu, nhưng tiếng vô cùng thô bạo, cả người đều run lên, dù sao chẳng nữa là người nào giờ phút này người nào tới gần đều có kết quả —— máu tươi đầm đìa!

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, ý tứ của Kỳ thiếu gia, là cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ? Ninh Tự Thủy đã chết năm năm, tất cả mọi chuyện cũng nên quên đi. Chẳng lẽ không vì Lưu Vân suy nghĩ một chút?

Bác sĩ Hoàng và cô gái nhìn nhau một chút, dặt dứ lấy lẫn nhau, chậm rãi đi bên ngoài đi. Bước chân dừng lại ở cửa ra vào, hắn quay đầu lại thấy thân thể Kỳ Trà Thần dường như đang run rẩy.

Có lẽ —— là hắn nhìn lầm rồi.

"Hỏa hoạn năm đó không phải là cô trốn không thoát, mà là cô từ trước đến giờ không nghĩ tới muốn sống. Bởi vì hỏa hoạn là cô tạo nên. Cô nằm ở trong bồn tắm tuyệt vọng cắt cổ tay mình, lúc cô bị lửa thiêu đốt thân thể thì anh đang ở đâu?"

Từng chữ từng câu, huyết lệ dung hợp, không khỏi bi thương, tuyệt vọng.

Kỳ Trà Thần vẫn không có ngần đầu, cũng không ra tiếng.

Bác sĩ Hoàng rũ chân mày xuống, nhếch miệng lên cười nhạt một tiếng, chậm rãi mở miệng: "Thật ra thì cô ấy cũng không nhất định sẽ chết, bởi vì cô trước khi chết đi tìm anh, nhưng anh không để ý cô ấy. Lúc đó anh đang ở đâu? Làm cái gì? Đó, ngày đó có phải anh đang cùng vợ mình tuyên bố cho toàn thể giới biết hai người hạnh phúc nhường nào. Mà cô lại dùng máu tươi rửa sạch, xóa hết ba năm tình cảm, một cây đuốc đốt cháy tất cả những tình cảm mà cô ấy dành cho anh, bao gồm cả chính cô."

"Kỳ Trà Thần, thật ra thì anh rất đáng thương! !!"

Bác sĩ Hoàng cùng cô gái bước ra khỏi biệt thự, lập tức một chiếc xe con chạy như bay đến, nhán người mười giây đã đem bọn họ ngồi trên xe. Hai người đến trên xe mới phản ứng được, nhìn về mặt lạnh nhạt của Ninh Tự Thủy, không khỏi thét chói tai: "Tự Thủy, sao cô lại tới đây?"

Ninh Tự Thủy quét mắt nhìn ngôi biệt thự kia, xe càng lúc càng xa, biệt thự biến mất ở trước mắt. Nơi đó chính là nơi cô sinh sống ba nă, ba năm cuộc đời của cô ở đó.

Không hỏi thành công hay không, nếu như không thành công bọn họ cũng sẽ không sống sót mà đi ra ngoài.

"Mặc dù Kỳ Trà Thần không xuống tay với hai người, nhưng không có nghĩa là Dương Lưu Vân sẽ bỏ qua cho các người. Từ hôm nay trở đi các người ở cùng với Tịch Nhược không nên tùy ý xuất động, mọi chuyện giao cho Trạc Mặc xử lý."

Bác sĩ Hoàng sững sờ, không ngờ Ninh Tự Thủy vẫn còn quan tâm đến an nguy của bọn họ, lo lắng bọn họ gặp nguy hiểm tự mình đến tiếp ứng.

Hàn Chân, nước mắt cảm động rơi xuống, hút nước mũi nức nở nói: "Năm đó chúng tôi lừa gạt cô...cô vẫn còn quan tâm chúng tôi. Tôi sắp là người chết rồi, cô cần gì mạo hiểm, ngộ nhờ bị hắn phát hiện rồi, tất cả liền uổng phí."

Ninh Tự Thủy từ trong bao vóc ra khăn giấy lau khô nước mắt của cô, cặp mắt hồ hững nhìn chăm chăm cô, đáy mắt xẹt qua một tia tiếc hận.

"cái này là quá khứ rồi, cảm ơn cô năm đó vì Tịch Nhược làm. Tôi không biết bệnh tình của cô nghiêm trọng đến mức nào, nhưng tôi đã liên lạc chuyên gia nước ngoài nổi tiếng về làm xét nghiệm ho cô, xem một chút có thể cứu chữa hay không!"

"Ồ ồ. Tự Thủy." Hàn Chân khóc càng thêm đau lòng, ngã nhào trong ngực bác sĩ Hoàng, không kềm chế được.

Ninh Tự Thủy mặt như cũ không chút biểu cảm, băng son ngàn năm không cách nào hòa tan nổi. Nhưng trong lòng thì tràn đầy phiền muộn, cô đã chết qua một lần, hiểu cái chết có bao nhiêu gần. Hàn Chân, thật có lỗi năm đó lừa gạt mình, nhưng người không vì mình trời tru đất diệt. Huống chi hiện tại cô cũng giúp mình, thật lòng sám hối, còn có cái gì không thể tha thứ. Ngộ nhờ bệnh của cô không trị hết, chẳng lẽ mình còn phải cùng một người chết so đo sao?

Liên Phượng Vũ chuyên tâm lái xe, nhưng ánh mắt vẫn quét qua Ninh Tự Thủy, tâm sự rất nặng, không cách nào mở rộng chân mày.

Tự Thủy, em lại khổ sở rồi sao?

Không biết qua bao lâu, cho đến khi sắc trời tối hẳn, đèn rực rỡ lên. Trong thư phòng một mảnh hắc ám, hắc vẫn duy trì một động tác chưa từng thay đổi, bả vai nhẹ nhàng run rẩy.

Lòng như đao cắt.

Nước mắt lặng lẽ không tiếng động từ đáy mắt tràn ra, trên dung nhan lạnh lùng mặc sức cản trở. Đôi tay đặt bên môi thật chặt, cắn ngón tay của mình, khoang miệng có nồng nặc mùi vị máu tươi, nước mũi nhẹ nhàng chảy xuống. Nghẹn ngào không lên tiếng, như có ngàn vạn kim châm trong miệng, đau triệt nội tâm.

Không có vết thương, nhưng cũng không có cách nào khép lại.

Trong đầu cái gì cũng đã không nghĩ tới, toàn bộ đều là Ninh Tự Thủy! Ninh Tự Thủy! Ninh Tự Thủy! tất cả đều là hình ảnh từ khi gặp nhau đến bây giờ điên cuồng chui vào trong đầu, một lần lại một lần.

Trong trong lòng hận ý, cổ chấp, trong nháy mắt tan biến, liên tục chạy trốn, giống như ở nơi này một giây mình đột nhiên tỉnh táo.

Mình đến rồi cuộc đã làm cái gì?

Làm sao lại không tin cô đây? Làm sao tự tay giết chết máu mủ của mình, như thế nào lại buộc cô tự sát?

Cô có bao nhiêu đau lòng, bao nhiêu bất lực, bao nhiêu tuyệt vọng?

Nghĩ lại tới hắc đều hạnh hạ cô mỗi ngày, nghĩ đến lúc cô nức nở bày tỏ. Thì ra là, không phải là diễn trò, không phải lừa gạt, mà là thật tâm thật ý tỏ tình!

Anh yêu em, ba chữ, hắc chưa bao giờ nói với cô; nhưng cô lại nói với hắc, đổi lại chính hắc cũng không cách nào xóa hết tổn thương.

Cô đi trên năm mét than lửa, vết thương chồng chất sau đó ngã ở trên đồng tuyết; cô ở bệnh viện tận mắt nhìn hắc giết đứa bé của bọn họ. Đứa bé, vẫn luôn là mong muốn của hắc, khát vọng. Nhất là cùng Ninh Tự Thủy có đứa bé. Nhưng số mạng lại đùa giỡn hắc như vậy.

Cho tới nay, thứ hắc khát vọng nhất thì ra đã từng tồn tại, nhưng cuối cùng cũng mất đi, chung quy là do hắc. Ngón tay cũng đã nhớ đến khi chạm vào đứa nhor là cảm giác gì, hắc còn chưa bao giờ ôm đứa nhỏ lấy một lần.

Đứa bé bị chính hắc tự tay ném trên mặt đất, hình ảnh máu thịt be bét một mực quanh quẩn trong đầu, xua đi không được! Cùng về mặt tuyệt vọng của Ninh Tự Thủy, từng chút từng chút hợp lại với nhau.

Khổ sở cúi đầu, đôi tay dính nước mắt cảm, tóc đen đã uon ướt, dung nhan lạnh lùng, nước mắt mơ hồ, từng giọt nhỏ lăn dài, rơi trên sàn nhà lạnh băng.

Ánh trăng nhàn nhạt, ánh sáng trắng xuyên qua thủy tinh trong suốt chiếu vào; bi thương như thủy triều, cuốn tới, che mất tất cả.

"Cái gì? Đứa bé kia thật sự là con Thần hay sao?" Dương Lưu Vân cả kinh, phản ứng kịp, tức giận quát: "Vậy tại sao anh lại muốn đem báo cáo cho anh ấy nhìn? Anh sao lại muốn cho anh ấy biết đứa bé của Ninh Tự Thủy là con anh ấy?" (Đến đoạn này Mìn thực muốn nhào vào xé nát mặt con này ra)

Đánh lung tung trước ngực hắc, lại bị hắc túm lấy một cánh tay. Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, con ngơoi thâm trầm nhìn chăm chăm cô, trầm thấp nói: "Đây là anh thiếu Ninh Tự Thủy. Huống chi đó là đứa bé của Kỳ thiếu gia, hắc có quyền biết."

"Cho nên anh để anh ấy biết, cũng cho anh ấy biết em đi tìm Ninh Tự Thủy."

Dương Lưu Vân cắn răng nghiêng lợi rút tay của mình về, ánh mắt lạnh lùng giống như đang nhìn người xa lạ.

Đường Diệc Nghiêu cau mày, nhìn cô phản ứng quá kích động, trong lòng có chút lo lắng. Chẳng lẽ Lư Vân thật sự nói gì với Ninh Tự Thủy sao, khiến Ninh Tự Thủy nổi điên, sinh non đứa nhỏ?

"Lư Vân, nói cho anh biết, em và Ninh Tự Thủy nói qua cái gì."

Dương Lư Vân sững sờ, lạnh giọng hỏi ngược lại: "Lời của anh có ý tứ gì? Anh đang hoài nghi cái gì? Em cũng chỉ là đi quan tâm cô ấy mà thôi, còn có thể nói gì?"

"Quan tâm cô ấy? Vậy tại sao cô ấy chạy ra khỏi bệnh viện?" Đường Diệc Nghiêu tiến lên một bước, cúi đầu, mặt dựa vào cô rất gần, hơi thở phả trên mặt cô.

Dương Lư Vân lập tức hoảng loạn, ánh mắt chột dạ không dám nhìn tới ánh mắt của hắn. Cúi đầu, cắn môi nói: "Em làm sao biết. Em thật sự không có nói qua cái gì! Em chỉ là quan tâm cô ấy."

Ngẩng đầu ánh mắt làm bộ đáng thương nhìn hắn, đôi tay chủ động níu lấy cổ áo hắn, nức nở nói: "Anh Diệc Nghiêu, chẳng lẽ ngay cả anh cũng không tin tưởng em sao? Em thật sự không có. Lúc bọn họ không ở cùng một chỗ, em cần gì làm điều thừa khiến Thần chán ghét ta? Em thật sự chỉ là lo lắng cô ấy mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

Nước mắt óng ánh trong suốt khiến hắn không đành lòng chất vấn cô, dang tay ôm thật chặt cô vào lòng, thật chặt, dán lên nhịp tim đập của cô.

"Lư Vân, cô ấy và đứa bé kia đã trở thành quá khứ rồi. Em đừng so đo nữa được không? Đó dù sao cũng là hai mạng người, là anh thiếu Ninh Tự Thủy!

Đó là anh thiếu, có quan hệ gì tới tôi?

Những lời này Dương Lư Vân tự nhiên không nói ra miệng, ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ nhìn hắn, khéo léo dụ dỗ gạt đầu, lần nữa tựa vào trong ngực của hắn. Ánh mắt cũng âm u.

Không gặp qua đi, chỉ cần trong lòng của Thần một ngày còn bóng dáng Ninh Tự Thủy, tất cả đều sẽ không tính như vậy.

Còn có cô gái đó có dáng dấp rất giống Ninh Tự Thủy.

Đường Diệc Nghiêu ôm cô, thương tiếc hôn lên trán của cô. Khóe miệng nở nụ cười hơi mất tự nhiên, tâm tình nặng nề khác thường. Che giấu Kỷ thiếu gia bỏ qua cho chuyện hai người kia, là bởi vì không giống như cảm giác hắn không được Lư Vân quan tâm.

Nhưng như vậy sợ cô lại đối với Kỷ thiếu gia thêm một lần chờ mong.

Tình thế khó xử, từ đầu đến giờ, vẫn như thế.

"Mẹ, di Hàn sẽ không có chuyện gì chứ?" Ninh Tịch Nhượng nhìn Hàn Chân hôn mê bất tỉnh, lo lắng hỏi.

Ninh Tự Thủy như đi vào cõi thần tiên, nghe được tiếng con gái mới phục hồi lại tinh thần, mấp máy môi: "Không biết, nhưng các bác sĩ sẽ hết sức, an tâm chờ đợi."

Ninh Tịch Nhượng cắn môi nhỏ, do dự thật lâu, trong đôi mắt không phải ngây thơ ngu ngốc, mà là mâu thuẫn cùng lo lắng. Ngộ nhờ có một ngày mình rời mẹ đi, mẹ sẽ làm gì? Mặc dù Trạc Mặc vẫn không nói cho cô biết tình trạng thân thể mình, nhưng mà tình trạng sức khỏe của cô, cô rõ hơn ai hết.

Ban ngày thì đỡ hơn một chút, vừa đến ban đêm liền ho khan không ngừng, gần như là ho hết cả ruột gan ra ngoài. Buổi sáng, cổ họng cũng đau tới nói không ra lời.

Ninh Tự Thủy cho là cô bé đang lo lắng Hàn Chân vượt đầu của cô: "Không phải lo lắng, mỗi người đều có số mệnh riêng, tin tưởng số mệnh rất công bằng."

Khuôn mặt tái nhợt của Ninh Tịch Nhượng cố nặn ra vẻ tươi cười, không hỏi hỏi thăm trong lòng, số mạng thật sự là công bằng sao? Như vậy vì sao mẹ lại phải gánh chịu nhiều khổ sở như vậy? Tại sao mình không thể có một thân thể khỏe mạnh? Tại sao di Hàn lại bị mắc bệnh ung thư?

Ninh Tự Thủy không nói thêm gì nữa, nhìn Hàn Chân hôn mê bất tỉnh, nhưng mà trong lòng lại đang nghĩ về Kỷ Trà Thần. Biết chân tướng của sự tình sẽ như thế nào? Mà sau đó hắn sẽ làm ra hành động gì?

Mặc kệ hần phản ứng như thế nào, cũng không thể thay đổi tâm ý của cô.

Kỷ Trà Thần, chuyện giữa chúng ta bây giờ mới bắt đầu thôi!

Liên Phượng Vũ đi tới, ánh mắt rơi trên người Tiểu Tịch, khom lưng đưa tay muốn ôm cô một lúc, chợt một bóng dáng xuất hiện, đem Tiểu Nhưộc ôm ngược vào trong ngực. Đôi con ngươi lạnh lùng nhìn hần, hừ lạnh: "Không cho phép đụng cô!"

Liên Phượng Vũ cùng Ninh Tự Thủy đồng thời ngậy ngậy cả người, ánh mắt kinh ngạc nhìn về mặt bá đạo lạnh lùng của Trạc Mặc, thật lâu vẫn không hề nhúc nhích.

Ninh Tiểu Nhưộc nằm ở trong ngực của hần, hai tay ôm cổ hần, giọng khan khan nói: "Trạc Mặc không cho như vậy, bọn họ là người thân của em."

Trạc Mặc nhìn thẳng vào Liên Phượng Vũ đầy mắt xẹt qua địch ý cùng kháng cự, hai tay ôm chặt Ninh Tiểu Nhưộc. Trừ hần ra, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể đụng vào Tiểu Nhưộc.

Ninh Tiểu Nhưộc quay đầu hướng bọn họ cười cười: "Xin lỗi, chú Liên, Trạc Mặc là quá khắt khe thân thể của cháu rồi. Hi vọng chú sẽ không để ý."

Liên Phượng Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, khoe miệng nở nụ cười cũng có chút không nhịn được lắc đầu: "Không sao, làm sao có thể để ý chứ!"

"Tiểu Nhưộc, tới giờ uống thuốc rồi, chúng ta đi." Trạc Mặc ôm Ninh Tiểu Nhưộc xoay người rời đi, thái độ cao ngạo không ai bì nổi.

Liên Phượng Vũ nhìn chăm chăm bóng lưng thiếu niên hồi lâu, bất đắc dĩ lắc đầu: "Nó tham muốn giữ lấy cùng lòng nghi ngờ cũng quá nặng, giống như một con báo nhỏ."

Ninh Tự Thủy có đồng cảm gật đầu, hai tay tùy ý đặt trước ngực, ánh mắt rơi vào khuôn mặt Liên Phượng Vũ nói: "Có lẽ chỉ có như vậy Trạc Mặc mới có thể bảo vệ Tiểu Nhưộc cẩn thận, đứa bé này nội tâm rất cường đại nhưng cũng bao dung."

Liên Phượng Vũ sững sờ, hiểu lời của cô sau gật đầu. Quả nhiên là mẹ con, lúc gần gũi ở cùng nhau mọi thứ đều hiểu rõ trong lòng bàn tay.

"Dương Lưu Vân bên kia không có gì sao?" Ninh Tự Thủy chuyển chủ đề, thu lại dịu dàng vừa rồi, đã tỏ thái độ băng lãnh.

"Tạm thời không có, anh muốn Đường Diệc Nghiêu không có nói cho cô ta biết sự thật. Đúng rồi, tại sao em không trực tiếp đem những tấm hình giao cho giới truyền thông? Như vậy hiệu quả chẳng phải là tốt hơn?" Liên Phượng Vũ thủy chung không hiểu dụng ý cuối cùng của Ninh Tự Thủy là gì, biết rất rõ ràng quan hệ của Dương Lưu Vân cùng Đường Diệc Nghiêu đã vượt qua quan hệ bình thường, còn có video nóng của bọn họ mà lại chậm chạp không chịu động thủ.

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, môi mỏng mấp máy, hồi lâu không có mở miệng, giống như là ngừng ở trên một đường cong.

"Lấy trí thông minh của Kỷ Trà Thần thấy một màn trên đài kia làm sao sẽ không biết vợ tốt của mình làm ra chuyện tốt gì. Một là đối với ơn cứu mạng của vợ hần, một là thủ hạ trung thành hơn hai mươi, đen đủi như vậy phản bội hần cũng có thể dễ dàng tha thứ đến bây giờ, Kỷ Trà Thần người đàn ông này so với trong nhận thức của chúng ta càng sâu không lường được, ngàn vạn đừng đánh giá thấp hần."

Hồi lâu Liên Phượng Vũ cũng không mở miệng đáp lại cô, Ninh Tự Thủy ngẩng đầu con ngươi nhìn thẳng vào con ngươi hần, mới phát hiện về mặt của hần phức tạp khác thường, ánh mắt cũng rất nặng nề, còn có nỗi bi thương không cách nào diễn tả bằng lời.

"Thế nào?"

Liên Phượng Vũ miễn cưỡng nhếch khoe miệng, cười rất miễn cưỡng. Đôi tay cắm ở trong túi, giọng nói trầm thấp tràn đầy mất mát: "Tự Thủy, em biết không em hiện tại, cũng rất kinh khủng."

Ninh Tự Thủy sững sờ. "Kinh khủng"? Phượng Vũ cư nhiên dùng hai chữ kinh khủng để hình dung cô.

"Tại sao nhất định phải báo thù? Tại sao nhất định phải làm cho thù hận quanh quẩn trong lòng em? Tại sao nhất định phải như vậy?" Liên Phượng Vũ không nghĩ ra, thủy chung cũng không khai thông được. Trước kia Ninh Tự Thủy thiện lương tốt đẹp là thế, sau khi mất trí nhớ cô trong nóng ngoài lạnh, nhưng bây giờ thì sao?

Đáng sợ! Bụng dạ cực sâu, khó lường!

Ở trong mắt Liên Phượng Vũ nhìn thấy thất vọng, con tim run rẩy, chất lỏng khô sở chất từng tảng lớn tan ra trong lòng. Từ đầu đến cuối không có mở miệng trả lời vấn đề của hần, xoay người đi, thoáng qua hần, một câu nói nhẹ nhàng, cho hần một câu trả lời thỏa đáng.

"Bởi vì Ninh Tự Thủy chết qua một lần rồi."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ ngẩn ra, thân thể chậm rãi cứng ngắc giống như là bị ngâm trong đầm nước băng, ngay cả hô hấp đều là không khí lạnh lẽo. Ánh mắt mềm mại dõi theo bóng lưng cô, đau lòng cuốn tới.

Ninh Tự Thủy ngồi một mình ở sân thượng, nhìn bầu trời đầy sao, cầm trong tay chai rượu, từng ngụm từng ngụm rót vào trong cổ họng. Chất lỏng theo

thực quản chảy xuôi đến tận trong dạ dày, một đường lửa đốt, đến dạ dày thì bùng nổ, cũng càng ngày càng đau.

Trên bàn trái khăn màu trắng đã có mấy cái vỏ chai rơi rớt, bình bị gió thổi đụng vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe.

Gió tạt vào mặt, làm rối loạn mái tóc mềm mại, cũng thổi rung động hai hàng lông mi. Mắt mở thật to, cũng có chút khổ sở.

Có nhiều lúc cô cũng tự hỏi mình, vì sao phải chấp nhất báo thù? Nếu như có thể mang theo Tịch Nhựt trở về nước Đức vĩnh viễn không trở lại, vĩnh viễn cùng người đàn ông kia không có liên lạc, không tốt sao?

Không được, tuyệt không tốt!

Tại sao sau khi chính mình gặp phải nhiều như vậy đau đớn, Kỳ Trà Thần còn có cuộc sống yên tâm thoải mái, công khai đường hoàng cùng Dương Lưu Văn kết hôn, hạnh phúc như vậy? Tại sao hắn có thể coi mạng người như ngọn cỏ?

Tại sao cô đã từng yêu hắn như vậy, phí hết tâm tư sinh hạ đứa bé cũng nhận được tổn thương trí mạng?

Rõ ràng sai là hắn không phải cô, nhưng trời cao lại tàn nhẫn như vậy? Từng đêm nghe tiếng ho khan kịch liệt của Tịch Nhựt không cách nào dừng lại, những uất hận kia không ngừng trào ra. Trà thù, trở thành mong muốn mãnh liệt nhất của cô hiện tại.

Biết rõ tiếp tục như vậy cô sẽ bị người ta nhìn bằng con mắt khác, lại khắc chế không được chính mình tự đi làm, biết rõ có thể sẽ tổn thương tới Phụng Vũ nhưng cô cũng không thể .

Phụng Vũ, thật xin lỗi, em thật sự vô cùng xin lỗi anh.

Đêm tối.

Ngày thứ ba, từ khi biết rõ chân tướng đến bây giờ đã toàn bộ ba ngày. Kỳ Trà Thần không có bước ra khỏi thư phòng một bước, cũng không cho bất luận kẻ nào đi vào. Trên kệ rượu, rượu đã bị hắn uống sạch sẽ, vỏ chai rơi đầy đất, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi rượu còn nồng nặc.

Gian phòng hiện ra trong bóng đêm, hắn chán chường ngồi trên nền đất, tây trang đắt giá trên người đã sớm nhàu nhĩ không chịu nổi, sợi tóc xơ xác rơi xuống che đi đôi con ngươi màu đậm. Ngón tay bị mảnh vụn chai vỡ cửa rách, máu từng dòng chảy xuôi xuống, nhuộm đỏ áo sơ mi trắng.

Rõ ràng đã uống nhiều như vậy, nhưng vẫn không có biện pháp làm tê dại mình. Đau lòng từng chút từng chút cắn nuốt hắn, cơ quan cảm giác chân thật như vậy, đau đớn khó nhịn. Chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy Ninh Tự Thủy cùng đứa bé đang khóc, có thể thấy từng mảng máu đỏ tươi, đứa tiền hai người quan trọng nhất đời hắn đi.

Ba ngày, hắn không có không có chớp mắt lấy một lần, càng uống càng tỉnh táo, thanh tỉnh cảm thấy tâm từng chút từng chút bị cắn nát, mà hung thủ lại là chính hắn. Nhìn đến đôi tay liên nghĩ đến hắn như thế nào lại đi bóp chết con gái của mình.

A. Thế gian còn có người nào ngu xuẩn hơn hắn?

Không nên a! Thật không nên.

Cửa không tiếng động mở ra một cái khe hở, một bóng dáng lén đi vào, chứng kiến Kỳ Trà Thần chán chường ngồi dưới đất, cúi thấp đầu, không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Chai rượu đầy đất, ngay cả chỗ để chân cũng không có. Cắn môi, không khỏi thở dài một cái.

Thần, quan tâm đứa bé kia như vậy sao?

Tránh qua những chai rượu, rón ra rón rén đi tới bên cạnh hắn, thấy rõ vết máu trên tay hắn, trên áo sơ mi vết máu càng thêm rõ ràng, ngồi chồm hổm, thét chói tai: "Kỳ Trà Thần, tay của anh bị thương."

Kỳ Trà Thần?

Là ai đang gọi hắn?

Kỳ Trà Thần ngẩng đầu lên con ngươi rơi trên khuôn mặt, rất quen thuộc, có chút mơ hồ, cặp mắt kia thân thiết với hình ảnh trong đầu hắn trùng khớp với nhau.

"Kỳ Trà Thần, làm sao anh uống nhiều rượu như vậy?"

Kỳ Trà Thần, chỉ có Ninh Tự Thủy mới gọi hắn là Kỳ Trà Thần, chỉ có Ninh Tự Thủy!

Một giây kế tiếp, Kỳ Trà Thần vứt chai rượu trong tay xuống, hai tay hung hăng ôm lấy cô, ôm cô vào trong ngực, hận không thể hòa tan vào trong cơ thể mình được!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: 7000+

Dương Lưu Vân sững sờ, thân thể cứng ngắc nhất thời không biết nên làm thế nào. Lần đầu tiên Thần dùng sức lực lớn như thế này ôm cô, siết cô không thở nổi. Nhưng cũng ở nơi này không tiếng động mạnh mẽ ôm ấp lấy cảm thấy hân quan tâm, vô cùng mãnh liệt.

Sững sốt nửa ngày cánh tay rớt cuộc chậm rãi buông ra, sau đó ôm lấy cổ của hân, cảm dựa vào hõm vai hân.

Ấm áp ôm trong ngực chân thật như vậy, không phải nằm mơ. Chặt chẽ thân thể cùng nhau hòa chung một chỗ, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim của cô đập, phù phù phù phù có hoạt động có quy luật. Kỷ Trà Thần siết chặt hai tay hơn nữa, hốc mắt khô héo đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy, khóe môi lại héch lên một nụ cười khê.

Tự Thủy, Tự Thủy

Buông cô ra, khê kéo dần khoảng cách của hai người, Dương Lưu Vân ánh mắt kích động, trong hốc mắt ngấn nước, Thần rút cuộc đã cảm nhận cô sao? Trong lòng của hân thật quan tâm cô đi nếu không sẽ không dùng sức ôm cô như thế này.

Thần là quan tâm, cô cảm thấy

"Thần"

Còn chưa nói xong, Dương Lưu Vân lần nữa kinh ngạc, tròn tròn hai mắt trong bóng tối, trời đất quay cuồng, gần như cảm giác mình đang nằm mơ. Bờ môi hân ấm áp mang theo vị rượu còn áp trên môi cô, cực nóng, điên cuồng.

Đầu trong nháy mắt liền thay đổi hôm nay Thân cư nhiên hôn cô, nguyện ý hôn cô.

Không kịp nghĩ nhiều, lưỡi to đã cạy ra hàm răng, trượt vào trong thành bảo vô cùng thuần thực về ra cô Đinh Hương phấn lưỡi, chộp lấy, , khê cắn, liếm láp, phản lặp lại phục trên cột, dây dưa. Nóng bỏng hơi thở phun ở trên mặt của cô, bao gồm hân cực nóng nhiệt độ cũng cách y phục truyền lại đến trên người của cô, chọc giận cô thân thể nóng lên nóng lên

Tự Thủy Tự Thủy

Kỷ Trà Thần nhắm mắt lại, điên cuồng hôn đôi môi mềm mại của cô, thương thức ngon ngọt, tâm tình kích động không có ngôn ngữ nào diễn tả. Trong đầu toàn hình ảnh của Ninh Tự Thủy, cô thật xuất hiện trước mắt của hân, đây không phải là mộng

Thì ra là ——

Hân hoài niệm mùi vị của cô như vậy, nụ hôn của cô, còn có mùi của cô!

Dương Lưu Vân bị hân hôn điên cuồng như thế thì vui mừng, đôi tay ôm lấy cổ của hân, mở to miệng nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hân, đáp lại cô những năm yêu hân say đắm cùng thâm tình.

Người đàn ông này từ nhỏ cô đã yêu! Cô yêu so với ai cũng rất sớm, yêu so với bất kể người nào cũng sâu đậm hơn, không có bất kỳ người nào có thể cướp đi thứ thuộc về cô, tuyệt đối không thể. Cho dù là Ninh Tự Thủy, coi như cô ta là người đầu tiên gả cho Thần thì thế nào? Cuối cùng còn không phải là chết.

Thần chỉ thuộc về cô, vĩnh viễn chỉ thuộc về cô!

Đầu ngón tay dọc theo eo của cô di chuyển từng chút lên trên, từng chút đốt lên ngọn lửa, dừng lại trước đỉnh nhọn của cô, uyển chuyển mà khéo léo cởi bỏ quần áo của cô ra.

Dương Lưu Vân vừa mừng vừa sợ, trong đôi mắt tràn đầy vui sướng, môi bị hôn đến sưng đỏ tràn trề hạnh phúc.

Một màn này cô đã mong đợi đã bao lâu?

Mình rút cuộc sắp trở người đàn bà của Thần! Rút cuộc! Buồng tim đều run rẩy, khản trương.

Một giây kế tiếp, bàn tay đẩy cô ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo cứng rắn, sống lưng bị đụng mạnh, cũng không chút nào để ý. Bởi vì Kỷ Trà Thần hôn tới long trời lở đất, tước đoạt ý thức của cô, đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào của hân.

Bàn tay bao trùm lên khối tuyết cầu lên, nhẹ nhàng chậm rãi, nặn ra những hình dáng phong phú, khiến nó ở dưới lòng bàn tay vừa thô lại vừa cứng lên. Đầu ngón tay nắm lấy đầu viên bi, móng tay khê cào có chút ác ý.

"Ừm"

Dương Lưu Vân nhảy cảm phát tiếng kêu nhẹ, giống như con mèo nhỏ đang phát tình, tiếng kêu làm xao động. Thân thể biến thành một bãi nước, mặc cho hắn làm gì thì làm.

Chỉ trong nháy mắt, quần áo đã bị hắn cởi không còn một mảnh, nằm ở dưới thân thể của hắn, toàn tâm toàn ý hưởng thụ bàn tay hắn sờ môi hắn mang đến cho cô vui thú.

Kỷ Trà Thần không để ý tới, không có ý thức, bụng dục hòa bụng dưới đang thiêu đốt, dựng thẳng đứng chống lên bụng cô, khiến gò má cô hồng hồng. Nóng bỏng hôn dọc theo mí mắt của cô một đường đi xuống, đi qua sống mũi, môi đỏ mọng, cằm, cổ, xương quai xanh.

"Ừm! Ừ thần mau cho em" ý loạn tình mê, yêu quá tha thiết không cách nào tự kiềm chế, chất lỏng liên tục chảy ra khiến cô không thể nào chịu đựng sự trêu đùa như vậy của Kỷ Trà Thần, kinh nghiệm cô đã sớm có, không cần hắn phải nói, hai chân đã mở ra, chủ động cho tiến vào.

Tiếng nhẹ nhàng xẹt qua tai, đối với hắn mà nói cũng giống như một trí mạng xưa cũ, giống như ở trong ký ức mới có, thế nhưng lúc này được chính hắn ôm chân thật, mừng rỡ như điên.

"Tự Thủy Tự Thủy"

Kỷ Trà Thần khan giọng một lần lại một lần gọi tên cô, thì ra là trong tiếng lạnh lùng có nhiều tình cảm, dịu dàng, còn quyến luyến như vậy.

Bàn tay kéo dây chuyền xuống, cởi quần áo ra, vận sức chờ phát động tiến vào. Mới vừa bước vào mùa xuân mùa bên trong phòng như đang trong mùa hè, kịch liệt ấm lên.

Dương Lưu Vân ngây ngẩn cả người, đầu óc hỗn loạn, tâm tình hạnh phúc như bị dội một gáo nước lạnh, đem tất cả thâm tình của cô, tất cả dịu dàng, tất cả lửa dục tút ngấm, không còn một mống, tuyệt không còn dư lại.

Hoảng sợ con người vừa giận vừa hờn, hắn cư nhiên hôn môi của cô, lại gọi tên người phụ nữ kia.

Kỷ Trà Thần, anh rốt cuộc coi tôi là cái gì?

Ngoài cửa, bóng dáng bị đèn tối bao trùm đứng thật lâu, cuối cùng khi bọn họ bên trong lửa nóng triền miên, xoay người rời đi, bóng lưng xào xạc cô đơn.

Thì ra là hắn cho là mình hạnh phúc, cũng chỉ là cảnh tượng huyền ảo, là một giấc mộng hoàng lương.

Sáng sớm.

Một tia nắng ấm xuyên vào phòng, vừa lúc rơi vào trên con người đang khép chặt. Hai hàng lông mi run rẩy kịch liệt, sau mấy giây chậm rãi mở mắt.

Đầu óc choáng váng, cổ họng y như bị lửa đốt khô nóng. Hồi lâu, Kỷ Trà Thần rốt cuộc cảm giác có chút không được bình thường, cánh tay của hắn tê dại, thân thể. Nghiêng đầu nhìn người tựa lên cánh tay mình, con người không khỏi lạnh lẽo.

Dương Lưu Vân chậm rãi mở mắt vừa lúc đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của hắn, cúi đầu ngượng ngùng cười một tiếng, dấu vết trên người lưu lại đủ biết đêm qua bọn họ kịch liệt cỡ nào, điên cuồng cỡ nào. Khắp nơi đều là vỏ chai rượu, còn có quần áo bị hắn xé rách.

Không nghĩ ngờ tới qua thuận lợi cỡ nào mượn có "Say rượu loạn" !

"Thần, tối hôm qua anh làm em thật đau nha. Nhưng mà em thật thích." Tiếng nói then thùng từ trong miệng cô phun ra, ánh mắt dịu dàng như nước, thâm tình bất diệt.

Về mặt Kỷ Trà Thần trầm xuống, chân mày nhíu chặt nâng lên, ngón tay không khỏi vuốt vuốt mí mắt. Chỉ nhớ rõ hắn uống rượu ba ngày, tối hôm qua có người đi vào, hắn giống như nhìn thấy Ninh Tự Thủy, hôn cô, ôm cô, sau đó. . .

Con người rơi vào gò má Dương Lưu Vân, trong lòng căng thẳng. Chẳng lẽ, tối hôm qua người đó là cô ta?

"Thần, anh làm sao vậy?" Dương Lưu Vân thấy hắn này giờ không nói gì, đại khái có thể đoán được mấy phần suy nghĩ của hắn, cố làm ra quan tâm hỏi. Trên người cố ý đến gần hắn, dán bầu ngực to vào người hắn.

Con người băng lãnh của Kỷ Trà Thần sau khi quét qua thân thể của cô, không có nửa điểm vui thích, thậm chí là chán ghét cô đến gần. Môi son khẽ mở: "Hôm nay anh có việc, em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt."

Lạnh lùng, đứng lên, động tác đều đều vào đây mặc xong quần, mặc áo sát nách đi ra khỏi thư phòng.

Dương Lưu Vân ngồi dưới đất, gò má từ trắng biến sang xanh sau đó lại trắng bệch, tức giận cắn răng nghiêng lợi, kéo kẹt kẹt vang dội. nắm chặt tay, hung hăng đập trên sàn nhà. Trong lòng uất khí không chỗ phát tiết.

Kỷ Trà Thần, làm sao anh có thể? Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy! Tôi là thật lòng yêu anh, tôi là vợ của anh, anh rốt cuộc có biết hay không? Anh rốt cuộc muốn tôi như thế nào?

Chẳng lẽ mình không tranh nổi với cả một người chết hay sao?

Kỷ Trà Thần ngay bữa ăn sáng cũng không ăn, tắm rửa đổi bộ quần áo sạch sẽ, một thủ hạ cũng không mang, một mình lái xe đi ra ngoài. Đi dạo không có mục đích trong thành phố, sáng sớm đủ loại màu sắc hình dạng qua lại trước mắt, làm thế nào cũng không tìm được bóng dáng mà hắn muốn thấy kia.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua cùng Dương Lưu Vân, trong lòng có chút ảo não. Tại sao có thể đem Vân nhi trở thành Tự Thủy, xảy ra chuyện không nên xảy ra, bây giờ hối hận cũng không kịp.

Khi ánh mắt vô tình nhìn qua phòng ăn không khỏi dừng lại, đập thẳng xe, mắt không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt quen thuộc sau tấm thủy tinh, cảm xúc phiền não được an phủ, dần bình tĩnh lại.

Ánh mặt trời cao trong chiếu rọi bao quanh cả thành phố, ánh kim vàng tuyến xuyên thấu thủy tinh rơi vào làn váy trắng của cô, chiếu dọc theo gò má của cô. Một làn tóc đen rơi xuống, che đi lỗ tai của cô; vẻ mặt của cô thật bình tĩnh, một tay bưng chén cà phê, một tay cầm quyển sách, an tĩnh ngồi ở chỗ đó, đắm chìm trong thế giới của một người, không bị quấy rầy, cũng sẽ không bị thế giới bên ngoài hấp dẫn. Giống như chuyện bên ngoài không có quan hệ gì với cô.

Cô giống như một mình sống trong thế giới của chính mình.

Trong nháy mắt, hắn rất muốn sờ gương mặt ấy, nghĩ đến trên gò má đẹp như thế lại vương chút nước mắt, là một việc làm cho người ta cỡ nào đau lòng. Hắn rất muốn hôn một cái trên bờ môi cô, có còn tư vị trong trí nhớ của hắn hay không?

Ninh Tự Thủy vẫn cúi đầu, có thể bởi vì nghề nghiệp nên cô tương đối hạy cảm, nhanh chóng cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chăm mình, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kỷ Trà Thần khắc sâu vào tâm mắt.

Mắt phượng thâm u phức tạp, đường cong nhú chặt, khiến hình dáng vốn lạnh lùng bỗng trở nên rét lạnh.

Kỷ Trà Thần đã sớm cảm thấy tầm mắt của cô bắn tới rồi, cũng không nhớ đến phải tránh né, cứ như vậy mắt đối mắt với cô, hai người cứ như vậy mà nhìn nhau.

Trong đầu chợt nhớ tới cô từng đọc cho hắn nghe một câu nói: quên anh, em đã chết.

Trong lòng có một chữ "Chết", phải quên như thế nào?

Thì ra là, năm năm này Ninh Tự Thủy không phải là ác mộng của hắn, mà là cứu rỗi. Mà chính hắn đã bóp chết tình yêu của mình, bóp chết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Mãi cho đến khi Kỷ Trà Thần ngồi ở trước mặt của cô, Ninh Tự Thủy từ đầu đến cuối không có mở miệng, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, môi đỏ mọng mím chặt, bình tĩnh thông dong.

Kỷ Trà Thần quét qua bộ sách cô đang cầm, là một quyển sách học tiếng Đức, thoáng chốc kinh ngạc. Nhân viên phục vụ tặng một ly Cafe Đen tới, hai người tự nhiên cũng không lên tiếng.

Ninh Tự Thủy cúi đầu tiếp tục xem sách của mình, cho dù trước mặt là quái vật khổng lồ cũng không để ý.

Kỷ Trà Thần từ từ thưởng thức Cafe Đen cay đắng, mắt không chớp nhìn chăm chăm cô. Trong miệng chất lỏng khô sở lan tràn khắp các cơ quan vị giác, nhưng trong lòng thì tảng lờ mông lờ thông khổ bồi hồi. Để ly xuống, dựa vào trên ghế, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô.

Phòng cà phê người cũng không nhiều lắm, cũng không có ai chú ý tới hai người bên này, là tổ hợp quái dị cỡ nào. Ai cũng không nói chuyện, cô xem sách, hắn nhìn cô.

Rốt cuộc, bộ sách bị lật tới tờ cuối cùng, Ninh Tự Thủy buông xuống quyển sách thật dày, nhìn lâu như vậy rốt cuộc nhìn xong. Ngẩng đầu con người liền rơi vào con người mặc sắc của hắn. Vẻ mặt có chút không tự nhiên, thiếu chút nữa quên mất Kỷ Trà Thần vẫn còn ở trước mặt của cô.

Cô xem sách bao lâu, hắn nhìn cô bấy lâu?

Trong lòng không khỏi xẹt qua một nụ cười lạnh lùng, hôm nay anh thâm tình cho ai nhìn?

"Tôi đi nha." Ninh Tự Thủy cất quyển sách, để tiền xuống. Đứng lên, chỉ vút lại một câu đơn giản.

Kỷ Trà Thần cũng đột nhiên đứng lên, dè tay cô xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm ngũ quan của cô, còn có cặp mắt vĩnh viễn không gọn sóng kia. Giọng trầm thấp nói: "Đề tôi tiễn cô."

Không phải, anh đưa em!

Cũng không phải là anh đưa em được không?

Mà là "Đề cho anh đưa em đi."

Giải bày, khẳng định, không cho cự tuyệt bá đạo cùng uy nghiêm, là tác phong trước sau như một của hắn.

"Không" Câu trả lời của cô cũng đơn giản lão luyện. Đối với Kỷ Trà Thần bây giờ, những suy nghĩ của cô coi như không thấu đáo, bảo thủ nhất đúng là phương thức cự tuyệt là lời mời chào.

Đầu ngón tay trượt khỏi bàn tay hắn, rồi lại bị hắn dè lại lần nữa. Bàn tay nóng bỏng đụng vào, không để cho cô cau mày xuống, nhiệt độ của người hắn rất cao.

Ngẩng đầu, tỉnh táo nhìn vào mắt hắn, môi đỏ mọng mím lại: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

Những lời này hắn đã từng hỏi cô, hiện tại cũng chỉ là trả lại cho hắn thôi!

"Tôi"

Kỷ Trà Thần còn chưa kịp nói dứt lời, Ninh Tụ Thủy đã vô tình hất tay của hắn ra, nhanh chóng bắt được bờ vai của hắn, một quát hung hăng ném qua vai.

Bùm——

Nhiều năm như vậy, sống lâu như vậy, lần đầu tiên có người có thể mang Kỷ Trà Thần ném qua vai, hung hăng ngã trên mặt đất. Vốn là ba ngày không có nghỉ ngơi lại uống quá nhiều rượu, thân thể của hắn có chút không chống đỡ được, hướng chỉ ở trước mặt Ninh Tụ Thủy, hắn cũng không cảnh giác, lúc này mới mắc bẫy của cô.

Thân thể đụng trên sàn nhà cứng lạnh lẽo, theo bản năng cần mỗi một tiếng cũng không có rầm rì, trước mắt liền tối sầm lại, người liền hôn mê.

Ninh Tụ Thủy chuẩn bị nhấc chân lên, lại phát hiện hắn không có đứng lên, cũng không nói chuyện, cảm thấy kỳ quái. Cúi đầu nhìn "Thi thể" trên đất không khỏi sùng sốt.

Hắn ngất đi?

Mới vừa tiếp xúc với hắn, rất nóng, hắn là phát sốt đi.

Hắn tại sao lại xuất hiện tại nơi này? Tại sao lại phát sốt?

Ninh Tụ Thủy do dự đứng tại chỗ, nhưng ánh mắt của những người kia cứ đưa tới, ở trên người cô và Kỷ Trà Thần chỉ chỉ chỗ chỗ, cúi đầu nghị luận âm ỉ. Ánh mắt lạnh lùng, mấy giây sau, đỡ Kỷ Trà Thần dậy.

Lúc này mới phát hiện ra hắn không chỉ là phát sốt, mà còn sốt cao. Độ ẩm thân thể cao đáng sợ khuôn mặt cắt sự tiêu tụy cùng bi thương đến đáng sợ, cả người có mấy phần nhếch nhác, mệt mỏi không chịu nổi.

Ninh Tụ Thủy đứng ở tầng lầu 32, ban công tách hắn với hào nhoáng bên trong phòng, bên ngoài cũng không có gió mát, mà phong cách trang trí Châu Âu, trưng bày một giỏ treo, khiến khách hàng cảm thấy thoải mái. Mới vừa bác sĩ đến xem qua Kỷ Trà Thần, nói hắn mệt nhọc thời gian dài cộng thêm ngộ độc rượu dẫn đến sốt cao 43 °!

Mỗi mòng bạc tình muốn nâng nụ cười nên mà không cười nổi, trong đầu thoáng qua hình ảnh nhân viên phục vụ đang thay quần áo cho Kỷ Trà Thần, hắn xương quai xanh lên, trước ngực toàn bộ đều là dấu vết mập mờ. Nhân viên phục vụ đều dùng một loại ánh mắt mập mờ nhìn cô.

Mấy ngày không nghỉ ngơi, uống rượu, còn có hơi sức để làm loại chuyện đó, không phát sốt mới làm cho người ta thấy kì quái.

Chỉ là sau khi biết chân tướng, còn có thể cùng vợ mình ân ái, hoàn toàn không phải hành động mà người bình thường có thể làm được. Kỷ Trà Thần, ngày trước Ninh Tụ Thủy cùng đưa bé, ở trong lòng anh không có ý nghĩa tới cỡ nào?

Trên khuôn mặt trắng nõn có chút thể lương, gió thổi qua khuôn mặt của cô khiến lọn tóc bay phấp phới, ánh mắt trời mãnh liệt làm đau nhói đôi mắt của cô, mắt mờ không ra. Cúi đầu, hai tay nắm chặt hàng rào ở ban công, người nhẹ như yến, nhẹ nhàng nhảy một cái, đứng trên đài đá ở ban công. Đài đá không rộng rãi, cô giống như là đứng trên một sợi dây mảnh lung lay sắp ngã.

Cúi đầu nhìn phong cảnh phía dưới, đầu người cũng biến thành một con kiến nhỏ nhỏ.

Nghe nói, nhảy lầu là một loại phương thức tự sát kịch liệt nhất!

Kỷ Trà Thần đỡ một chút, mở mắt, ánh mắt nhìn khung cảnh xa lạ rất nhanh nhận ra nơi này là khách sạn. Cánh tay còn cầm ống tiêm, không hề nghĩ ngợi trực tiếp tháo ra ống tiêm dư thừa cùng ống truyền nước biển, máu mãnh liệt trào ra, nhuộm đỏ cả cánh tay, máu tươi đầm đìa

Hắn tại sao lại ở khách sạn? EV đâu?

Cúi đầu phát hiện quần áo của hắn bị đổi, đưa tay vén chăn lên, chân không xuống giường, đi tới phòng khách lúc này mới phát hiện ra một bóng người bên ngoài ban công, ở giữa không trung lung la lung lay, thật giống như một giấy kẻ tiếp có thể bị gió thổi đi.

Tâm, không khỏi nhảy lên, khăn trang trước nay chưa từng có.

Sải bước đi đến ban công, ánh mắt dính chặt lên bóng dáng gầy gò của cô, mím chặt môi, nửa ngày cũng không mở miệng.

Ninh Tự Thủy cảm thấy có người đứng ở phía sau, xoay người, con người thật nhanh quét dòng máu chảy trên tay hắn, nhìn lại một chút vẻ mặt căng thẳng của hắn không có đồ như ban đầu, tin tưởng sốt cao đã lui rồi.

Thật ra thì cô mới vừa nghĩ qua, thừa dịp hắn không có bất kỳ công kích cùng phòng ngự cứ như vậy vút xuống bên dưới, để cho hắn chết cháy bệnh chết, tự sanh tự diệt hình như không tồi. suy nghĩ thêm một chút, như vậy hình như quá tiện nghi cho hắn, không có biện pháp hóa giải thù hận trong lòng cô.

Huống chi, còn không để hắn trải qua tư vị mất đi tất cả, hai bàn tay trắng cùng tư vị bị người mình yêu thương nhất phản bội.

Bởi vì ngược sáng, cho dù ngẩng đầu Kỷ Trà Thần cũng nhìn không ra hình dáng mơ hồ của cô, giọng trầm thấp hơi khàn khàn: "Xuống."

Ninh Tự Thủy không có mở miệng, cũng không bước xuống.

Kỷ Trà Thần đưa bàn tay đầy máu vurun ra phía cô, trong con người ngoài nghiêm túc cũng chỉ là nghiêm túc, một lần nữa mở miệng: "Nắm tay của tôi, xuống."

Hình ảnh quen thuộc như vậy, hình như chính là ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Hắn đúng là đưa tay ra về phía cô, khi đó hai tay của cô giống như cứu rỗi cô, vậy mà hôm nay cái tay này đại biểu cho cái gì?

Nửa ngày thấy cô vẫn không có phản ứng, không vui từ từ xẹt qua, tiến lên một bước chủ động nắm lên tay của cô, đem lấy cô nhẹ nhàng bước xuống giống như cánh bướm giữa không trung, nhẹ nhàng nhào vào trong vòng tay ấm áp của hắn.

Ninh Tự Thủy nhìn chằm chằm vào mắt hắn, hình như có một tia sáng ngời trong nháy mắt, cô sai lầm rồi sao? Cứ nhiên ở trong mắt hắn thấy được sự lo lắng, ác ma này làm sao có thể sẽ lo lắng cho người khác?

Đẩy hai tay của hắn ra, ánh mắt nhanh chóng quét qua hắn, đẩy mắt xẹt qua một tia chán ghét, không biết là bởi vì dòng máu của hắn hay là bởi vì hắn xoay người nhìn bên ngoài ban công, lầm bầm mở miệng: "Chính tôi muốn biết ở nơi này nhảy xuống cần bao nhiêu giây, mới có thể tử vong."

Kỷ Trà Thần chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng lưng cùng gò má của cô, mày kiếm nhíu lại, đi lên cùng đứng sừng sững với cô. Ánh mắt chỉ thấy cô: "Cô nghĩ đem tôi ném từ chỗ này xuống."

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu, mắt nhìn thẳng hắn, chăm chú hỏi: "Anh nghĩ tôi sẽ ném anh từ đây xuống sao?"

"Không biết." Hắn trả lời rất dứt khoát, cổ họng chuyển động mấy cái, cô còn chưa kịp cười lạnh thì hắn đã mở miệng lần nữa: "Tôi sẽ ôm cô cùng nhau nhảy xuống."

Ninh Tự Thủy có vài phần ngoài ý muốn, đối với đáp án của hắn cũng không có bao nhiêu cảm xúc. Tâm tư của Kỷ Trà Thần rất khó nắm bắt, hắn cảm nhận được ra cái gì, hay là đang hoài nghi cái gì? Không cách nào xác định.

Bàn tay đưa tới trước mặt của hắn, ánh mắt vô hồn không liên quan, xám xịt, vô tri vô giác. Cái thế giới này đối với cô mà nói, không có bất kỳ lực hút gì.

"Được, chúng ta cùng nhau nhảy xuống."

Kỷ Trà Thần, có lẽ chết rồi, trong lòng tôi hận sẽ ít đi một chút, có lẽ chúng ta cũng sẽ giải thoát.

Kỷ Trà Thần nhìn chằm chằm ngón tay của cô, mấp máy môi, nửa ngày không có mở miệng. Chỉ là con người âm lệ từ từ âm u, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Môi mỏng bạc tình từ từ dâng lên nụ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, không buồn không vui giọng nói chậm rãi vang lên: "Lời nói của người đàn ông, luôn không thể tin."

Vậy tại sao trước kia cô lại ngu dại tin tưởng người đàn ông trước mắt? Nghĩ không ra!

Kỷ Trà Thần không có phản bác cũng không có giải thích, chỉ là xoay người đi tới phòng yawns xử lý vết máu trên cánh tay. Hắn ghét cảm giác dấp dính máu này, còn có không muốn phải nhìn thấy ánh mắt cô chán ghét hắn như vậy, giống như là Ninh Tự Thủy đang chán ghét nhìn hắn như vậy.

Ninh Tự Thủy xoay người vào phòng khách, điện thoại di động kêu lên vừa lúc hắn đi từ phòng tắm ra, không có cố ý tránh né.

"Phượng Vũ."

"EV, em đang ở đâu? Sao lâu như vậy không có trở lại? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?" Sóng điện từ bên kia truyền đến giọng nói lo âu của Liên Phượng Vũ, bởi vì nhớ rõ thân phận của cô không thể để ra ánh sáng, cho nên Liên Phượng Vũ cho dù gặp thế nào đi nữa cũng không gọi tên tiếng Trung của cô ra, mà gọi tên tiếng Anh, mặc kệ bên cạnh cô có người hay không.

"Em không sao." Ninh Tự Thủy nói ba chữ đơn giản, lập tức khiến Liên Phượng Vũ an tâm không ít. Nhưng không nghe thấy cô mở miệng nữa, cẩn thận hỏi: "Có phải em đang ở cùng hắn hay không?"

Ninh Tự Thủy không có nhìn Kỷ Trà Thần một cái, ngược lại ánh mắt trầm xuống, nhẹ ừ một tiếng. Bên tai tựa hồ nghe được tiếng than thở của hắn, sau hắn định ninh một câu: "Em cẩn thận một chút, tự chăm sóc tốt bản thân." Liên kết thúc cuộc nói chuyện.

Ngang đầu, Kỷ Trà Thần đã ngồi ở trước mặt cô, ánh mắt sắc bén, đi thẳng vào vấn đề: "Liên Phượng Vũ?"

Ninh Tự Thủy không có ngoài ý muốn đem mấy thứ thu hết xong, mỉm môi nói: "Anh thật đem những thứ liên quan đến tôi tra rất rõ ràng."

"Cũng vậy, cũng vậy."

Ninh Tự Thủy vừa đi đến cửa bước chân liền dừng lại, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn chằm chằm, trong tiếng nói phát ra không hề có một tia tình cảm: "Tôi cứu anh lần thứ nhất, cảm ơn tôi như thế nào?"

"Cô xác định là cứu tôi, mà không phải muốn giết tôi?" Kỷ Trà Thần nhếch khóe môi, cười lạnh.

Ninh Tự Thủy nhún vai một cái, không phủ nhận mình có ý tưởng này. "Anh còn chưa có chết."

Kỷ Trà Thần hai chân vắt chung một chỗ, ngón tay gõ đầu gối của mình, vừa một loại làm cho người ta không nói đã hiểu.

"Sự phụ thuộc ở chỗ này tạo một vương quốc ảo thuật, không bằng do anh đầu tư, tôi tới chủ trì." Ninh Tự Thủy nói ra mục đích cuối cùng của mình. Đây là một phần trong kế hoạch, đã bắt đầu liên không cách nào dừng lại.

Kỷ Trà Thần gật đầu, mặc dù không lên tiếng, cũng coi như đồng ý.

"Tình huống cận kề 9h30 sáng mai, tôi sẽ tới công ty anh bàn bạc lại." Lạnh nhạt ném một câu nói, bóng dáng màu trắng bước ra khỏi gian phòng, còn lại mình hắn.

Ánh mắt lạnh lùng xẹt qua một tia thâm ý, về mặt căng thẳng chợt buông xuống. Câu nói có nhiều ý vị liền mở hộp điều khiển TV ra, trên tấm hình là máy theo dõi tiệm rượu.

Ninh Tự Thủy đi ra khỏi khách sạn thấy Liên Phượng Vũ đứng ở một bên, lo lắng trên khuôn mặt, sầu lo, nóng nảy, còn có ân cần. Trong lòng không khỏi ấm áp, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Liên Phượng Vũ thấy cô đứng ở trước mặt của mình, khuôn mặt lúc này mới thả lỏng, dịu dàng cười lên: "Em đi ra, anh nhìn định vị điện thoại di động biết em ở chỗ này, muốn đến đón em, sẽ không tức giận chứ?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay của hắn, thay vì nắm chặt. Mắt dùng ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn hắn, trên môi nở nụ cười hạnh phúc: "Làm sao lại như vậy? Em rất vui khi anh đến đón em."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ xẹt qua một tia kinh ngạc, rất nhanh phản ứng kịp. Bàn tay dịu dàng vuốt vuốt tóc của cô, cúi đầu hôn lên trán cô: "Chúng ta trở về đi thôi."

Ninh Tự Thủy gật đầu, để cho hắn dắt tay mình lên xe, rồi đi.

Kỷ Trà Thần tay nắm ly rượu chặt lại, ly rượu "Pàng" một tiếng vỡ tan, rượu rơi đầy mặt đất. Con người âm lệ cứ như vậy mà nhìn bóng dáng vừa mới rời khỏi, lạnh lùng, khí lạnh bức người.

Sau đó, môi mỏng nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Liên Phượng Vũ phóng xe đi rất xa, lúc này mới lên tiếng hỏi thăm: "Đã xảy ra chuyện gì?" Hắn biết mới vừa Ninh Tự Thủy có biểu hiện khác thường như vậy là để cho người khác xem.

Về mặt Ninh Tự Thủy lạnh lùng, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm phong cảnh bên ngoài chợt lóe lên, mãi cho đến tiếng của hắn biến mất trong không gian. "Em ra khỏi khách sạn mới biết khách sạn kia là của Kỷ gia. Kỷ Trà Thần đang hoài nghi em không có chết, hoài nghi EV chính là

Ninh Tự Thủy."

Chân mày Liên Phượng Vũ nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc. Lo lắng hỏi: "Vậy bây giờ nên làm cái gì? Em có gặp nguy hiểm hay không?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Tạm thời không biết, hẳn chỉ là đang hoài nghi, cũng không có khẳng định. Sáng sớm ngày mai chúng ta đến công ty của hắn."

"Có thể gặp chuyện không may không?" Liên Phượng Vũ trước sau không yên lòng. Người người đàn ông kia, quá mức nguy hiểm

Ninh Tự Thủy không dám mở miệng, rốt cuộc có nhiều chuyện, cô cũng không cách nào xác định. Kỳ Trà Thần bây giờ đang nghĩ cái gì, cô cũng không cách nào phán đoán được. Nhưng cũng với tính cách của hắn, hắn cũng sẽ không vì một đứa bé, một cô gái mà chán nản, sa sút.

Như vậy Kỳ Trà Thần không còn là Kỳ Trà Thần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: 6000+

Có lẽ là bởi vì Kỳ Trà Thần nói trước cho phòng tiếp tân, cho nên Liên Phượng Vũ và Ninh Tự Thủy cũng không gặp khó khăn gì cả được đưa thẳng tới phòng họp. Liên Phượng Vũ bề ngoài xuất chúng, lịch sự nho nhã, nụ cười ấm áp, Ninh Tự Thủy mặc dù đậm mạc như băng, nhưng ngũ quan tinh xảo, cao quý ưu nhã, phong cách trên người bẩm sinh, khiến cho người ở trong văn phòng nhìn đến ngây ngời, âm thầm than thở bọn họ thật sự đúng là trời sinh một đôi.

Phòng họp to như vậy, video màn ảnh đã tắt, bốn góc để trần, vách tường trang trí bằng những bức tranh, cả phòng màu sắc trang nhã, bụi màu đen trắng, ba loại màu sắc phối hợp, khiêm tốn trong ưu nhã xa xỉ, cũng cho người ta thấy một bầu không khí vô cùng ngọt ngào

Thư ký nhanh chóng đưa tới hai chén Cafe đen, rồi đi ra ngoài, nhưng không có nói rõ Kỳ Trà Thần rốt cuộc khi nào mới đến.

Liên Phượng Vũ nhấp nhấp một ngụm cà phê, không khỏi cười nói: "Quả nhiên là công ty lớn, cà phê rất ngon miệng".

Ninh Tự Thủy trông mắt nhìn lướt qua chén cà phê mùi thơm lừng, khói trắng từ từ bốc lên, đáy mắt xẹt qua một tia âm u. Đây là cô lần đầu tiên đến công ty của Kỳ Trà Thần, sự hung vĩ của nó không ngôn ngữ nào có thể hình dung. Khó trách hắn luôn rất bận, công ty lớn như vậy, quan hệ người với người rất phức tạp, Kì gia đứng giữa hắc bạch đạo, cũng đứng ở chỗ cao nhất, sẽ khiến mọi người sợ hãi.

"Em đang nhớ cái gì" Liên Phượng Vũ thấy cô thật lâu không trả lời, vẻ mặt cũng không được tốt, lo lắng cô có vấn đề.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu, khóe nhếch lên nở nụ cười nhạt, lắc đầu: "Yên tâm, em không sao."

Liên Phượng Vũ cũng không tin tưởng, nhưng hiện tại đang trong phòng họp của Kỳ Trà Thần rất nhiều lời không thể tùy tiện nói, chỉ có thể gạt đầu. Thấy lộn tóc bên tai cô rối xuống, đưa tay dịu dàng thay cô vén gọn qua tai. Một màn này đúng lúc Kỳ Trà Thần đi tới thấy được, đáy mắt xẹt qua một tia âm u, nhưng rất nhanh khôi phục. Bước nhanh tới, ánh mắt dừng lại một giây trên người Ninh Tự Thủy, rồi mới ngồi xuống mở miệng nói: "Xin lỗi, có chuyện trì hoãn".

Liên Phượng Vũ thân sĩ cười: "Không sao, là chúng tôi đường đột."

Ninh Tự Thủy không nói gì, chỉ khép hờ đôi mắt nhìn chén cà phê, đôi tay tùy ý khoanh trước ngực, hờ hững, cao ngạo, thái độ không ai bì nổi.

Kỳ Trà Thần thu hồi ánh mắt trên người Liên Phượng Vũ, rơi vào trên người của cô, môi mím lại: "Đi thẳng vào vấn đề, mặc dù Chiêm Dực Dương rất nổi tiếng, nhưng tôi là người làm ăn, sẽ không buôn bán lỗ vốn."

Lúc Liên Phượng Vũ chuẩn bị nói chuyện lại thấy ngón tay của Ninh Tự Thủy chuyển động, lời nói đến cổ họng lại nuốt xuống. Bụng chén cà phê lên nhấp một ngụm chữa sự bối rối ban nãy của mình, đem cơ hội nói chuyện giao cho Ninh Tự Thủy.

"Đất tôi đã quyết định rồi, anh chỉ cần chi tiền. Phương diện tuyên truyền do Liên Phượng Vũ giải quyết, khi nơi này xây xong sự phụ tôi sẽ biểu diễn ở đây năm năm."

Lời nói của Ninh Tự Thủy vô cùng đơn giản, nhưng bao hàm đầy thâm ý. Dựa vào tên tuổi của Chiêm Dực Dương, hiện tại không có nơi nào cung cấp được chỗ cho ông biểu diễn, bởi vì không gian không lớn, người xem có hạn, Chiêm Dực Dương cũng sẽ không vì mấy chục triệu để lãng phí thời gian biểu diễn.

Địa điểm xây dựng đã được chọn, Kỳ Trà Thần chỉ cần đem tiền bạc đầu tư kiến tạo, sau khi thành phố ma thuật đã kiến tạo xong, chỉ cần Chiêm Dực Dương biểu diễn lần đầu có thể đem toàn bộ vốn thu hồi. Đây là một vụ làm ăn rất khả quan, còn có thể đem Kỳ thị lên một đỉnh cao mới.

Môi mòng của Kỳ Trà Thần nở nụ cười nhàn nhạt, mắt phượng có nhiều ý vị nhìn chăm chăm về mặt lạnh nhạt của cô, giống như trời sập xuống cũng không kinh hoảng. Không gian tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của ba người, trong không khí tràn ngập mùi cà phê.

"Cà phê là tôi mang từ nước ngoài về, ngàn vàng khó mua, không thưởng thức sao"

Con người băng lãnh của Ninh Tự Thủy lướt qua, tầm mắt chăm rài rồi đi chạm vào ánh mắt của hắn. Đôi môi đỏ thắm khẽ mở: "Không cần."

Con người Kỳ Trà Thần trầm xuống, ánh mắt không nhìn Liên Phượng Vũ lấy một cái: "Phiền toái tiên sinh ra ngoài trước, tôi muốn có chút thời gian để trò chuyện cùng Ninh Tự Thủy."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ khó hiểu dừng ở giữa hai người, thấy ngón tay Ninh Tự Thủy ám hiệu do dự nửa giây gật đầu: "Được." Xoay người rồi đi.

Vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, ánh mắt Kỳ Trà Thần nhìn cô ngày càng lớn mật, không còn che giấu. Ánh mắt lạnh lùng dừng lại ở một hình dáng, giống như nếu chặt chút nữa sẽ "Pằng" một tiếng đứt rời.

Ninh Tự Thủy cũng không cử động, con người trong suốt cũng ngắm nhìn hắn, không có cầu xin, tự nhiên cũng không có tình cảm.

"Cô hận tôi" ba chữ đơn giản từ môi mòng tràn ra, đóng băng chín thước.

"Tôi biết anh" Ninh Tự Thủy trả lời gió nhẹ mây trôi, cô không phải Ninh Tự Thủy năm năm trước mỗi khi nói cũng đỏ mặt, kinh hoảng. Huống chi Ninh Tự Thủy đã chết, giờ khắc này ở trước mặt hắn chính là EV, thật cùng hắn không quen biết.

Kỳ Trà Thần rũ mắt xuống, dung nhan tuấn lạnh hiện lên một tia đau thương, nhưng rất nhanh biến mất không dấu vết. Đứng lên, đứng ở trước mặt cô, thân thể tựa trên bàn hội nghị. Cúi đầu nhìn mái tóc đen mềm mại của cô, trong nháy mắt hắn rất muốn hôn lên mái tóc cô.

"Cô biết không biết dáng dấp của cô rất giống một người."

Ninh Tự Thủy không có ngẩng đầu, nhưng biết ánh mắt Kỳ Trà Thần một mực dính trên người cô, nóng bỏng cùng bá đạo. Mím môi, cuối cùng không có mở miệng phun ra ba chữ kia.

"Cô ấy đã từng là vợ của tôi, cũng là người tôi yêu nhất." Tiếng nói đê mê cũng có phần tiếc hận. Nhưng con người âm lệ vẫn nhìn chăm chăm vào cô, quan sát từng biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt của cô.

Khóe miệng Ninh Tự Thủy nở nụ cười lạnh không che giấu, nghiêng đầu, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như đuốc nhìn hắn: "Xin lỗi, tôi đối với anh cùng chuyện tình của vợ trước anh không hứng thú."

Về mặt của Kỳ Trà Thần chột buồm lông, cười cười, lại không để ý tới lời của cô tiếp tục nói: "Có thể bởi vì cô rất giống cô ấy, cho nên tôi rất muốn cùng cô nói vài lời. Cô ấy giống như một con thỏ, rất ít nói chuyện. Rất nhiều chuyện tôi hỏi một câu cô ấy chỉ đáp một câu, trả lời không được cô ấy sẽ đỏ mặt. Hoặc là cô ấy sẽ lẳng lặng nghe tôi nói, nhưng cũng không cắt đứt lời tôi..., mà bây giờ tôi muốn nói chuyện với cô ấy cũng không cơ hội này"

Ninh Tự Thủy thấy ảnh ngược khi hình ảnh của hắn trong mắt cô, cũng chẳng có bao nhiêu biến hóa, nhưng chỉ có trong lòng cô rõ ràng nhất, trong lòng loại cảm giác đó là cái gì. Châm chọc, đùa cợt, thậm chí là hận!

Hận, cô hận sao mình có thể ngu như vậy, hận tại sao cô bây giờ vẫn có thể ngồi ở đây nghe hắn nói nhảm. Ngày hôm qua nên ném hắn ra ngoài, để cho hắn chết đi. Lúc này cô cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể tiếp tục nghe hắn nói nhảm.

"Tôi làm sai một chuyện, tôi muốn nếu như cô ấy còn sống, có thể cả đời cũng không cần tha thứ cho tôi."

Kỳ Trà Thần thở dài một hơi, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng bi thương cùng đau lòng.

"Vậy anh" lời nói đến miệng lại ngừng, Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần lại, thiếu chút nữa cô đã nói lời không nên nói!

Đôi mày của Kỳ Trà Thần nhíu lên: "Cô muốn nói gì"

Ninh Tự Thủy ngoắc ngoắc môi nói: "Tôi muốn nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là anh không chỉ đơn giản muốn nói chuyện anh cùng vợ cũ như vậy chứ"

Kỳ Trà Thần vừa cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mái tóc dài của cô, thì thầm nói: "Cô có biết hay không, cô như vậy, so với cô ấy còn mê người hơn"

Ninh Tự Thủy cũng cười, khóe miệng cười là châm chọc, là lạnh lùng. Hơi nghiêng đầu, tóc từ trên tay hắn tuột đi, nhìn tấy đáy mắt hắn có một tia mất mát.

"Vậy anh không biết là, anh có vợ, mà tôi cũng có người bầu bạn."

"Liên Phượng Vũ." Ba chữ từ trong kẽ răng phun ra, về mặt cũng biến thành thô bạo khác thường, gân xanh trên tay cũng nổi lên. Hắn biết cô cùng Liên Phượng Vũ quan hệ không tầm thường, nhưng không hề cho rằng bọn họ sẽ vượt qua quan hệ bạn bè, mà hình ảnh mới vừa rồi lóe lên trong đầu hắn, khiến cảm xúc của hắn như bị tuột dây cương phóng ra ngoài.

Khom lưng, bàn tay nắm lên eo cô kéo cô lên bàn hội nghị, lật người đè ở trên người của cô, bàn tay át áp chế cổ tay bé nhỏ của cô. Cúi đầu, mặt đối mặt cận kề rất gần, nhiệt tình đàng đàng nhào lên gương mặt của cô, gần thêm chút nữa, liền có thể thưởng thức đôi môi mọng đỏ ngọt ngào của cô rồi.

Con người âm lệ vẫn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô như cũ, giọng nói không vui: "Cô gái, tôi cảnh cáo cô, mặc kệ giữa cô và người đàn ông kia có quan hệ gì, tốt nhất nên dừng ngay lại."

Ninh Tự Thủy chớp mắt, không phản kháng, cũng không nháo. Bờ môi đỏ thắm chỉ nhếch lên nụ cười nhạt, chậm rãi phun ra ba chữ: "Tại sao?"

Kỷ Trà Thần, tại sao?

"Chỉ bằng tôi là Kỷ Trà Thần." Kỷ Trà Thần tăng lực đạo, gần như đem xương cốt của cô bóp nát vụn.

Ninh Tự Thủy tránh ánh mắt của hắn, nở nụ cười. Đúng vậy a, anh đúng là Kỷ Trà Thần, chỉ cần anh muốn liền nhất định phải làm cho bằng được. Nhưng Kỷ Trà Thần, lần này không giống nhau, thật không giống nhau.

Ngón tay Kỷ Trà Thần dọc theo phần eo của cô chậm rãi đi xuống, lúc sắp tới bụng cô, cô ngẩng đầu chủ động hôn lên môi của hắn, khiến ngón tay hắn cứng đờ ngay tại chỗ, không động, không di chuyển.

Vẫn là hương vị trong trí nhớ, hình như cũng là ngọt ngào như thế. Một người cho dù thay đổi như thế nào, nhưng hơi thở bẩm sinh sẽ không thay đổi.

Tóc dài như tảo biển lan tràn trên mặt bàn, mà cô nằm lên bàn, ở phía dưới của hắn, thậm chí cảm thấy vật cứng từ người hắn chống lên cơ thể cô đại biểu cho cái gì. Cũng biết ngón tay của hắn là muốn nghiệm chứng cái gì.

Trên bụng này khắc sâu vết sẹo, là chứng cứ tốt nhất chứng minh cô là Ninh Tự Thủy. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm, không thể để cho hắn được như ý.

Kỷ Trà Thần phản ứng kịp, nghĩ muốn nụ hôn sâu hơn bây giờ, chợt nghe một âm thanh truyền đến từ cửa, quay đầu nhìn lại.

Dương Lưu Vân quăng hộp giữ nhiệt trong tay xuống đất, chaos trắng nóng bắn tung tóe trên nền gạch, thậm chí có chút văng lên làn váy trắng của cô. Ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm vào Kỷ Trà Thần, phút chốc hốc mắt đã ngập nước đầy uất ức.

Kỷ Trà Thần cũng ngây ngẩn cả người, chân mày cũng nhíu lên, Dương Lưu Vân rất ít khi tới công ty.

Vừa vặn bị bắt gặp Ninh Tự Thủy không chút nào kinh hoàng, gọn sóng không kinh hãi từ trong tay của hắn thoát ra, đứng ngay ngắn, chỉnh sửa quần áo một chút. Quay đầu lại nhìn hắn giọng nói vẫn công thức hóa như cũ: "Chuyện còn lại tôi sẽ phái người tới nói chuyện với anh sau, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ."

Nhân lúc Kỷ Trà Thần còn chưa kịp mở miệng, xoay người rời đi, chạm ngay ánh mắt độc ác của Dương Lưu Vân đang nhìn mình, đáy lòng phát qua một tia trả thù. Đang lúc cô lau vai, giọng nói Dương Lưu Vân trầm thấp truyền tới: "Tôi sẽ không bỏ qua cho cô."

Ninh Tự Thủy dừng bước chân lại một chút, cuối cùng cũng không nói ra nửa câu, tiếp tục rời khỏi phòng làm việc. Chuyện còn lại nên do Kỷ Trà Thần tự mình giải quyết.

Liên Phượng Vũ nhìn thấy cô bình an ra ngoài, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Em không sao chứ hại anh lo lắng chết rồi."

Ninh Tự Thủy ngồi ở lên xe, lắc đầu: "Dương Lưu Vân là anh gọi tới đây"

Liên Phượng Vũ giống như là đùa nhỏ làm vậy, gương mặt đỏ lên, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Anh thấy em và hắn ở bên trong, không yên lòng, đành phải giả làm thư ký của Kỷ Trà Thần gọi Dương Lưu Vân tới. Anh thực sự lo lắng cho em, chứ không có ý tứ khác"

"Cám ơn anh, Phượng Vũ." Ninh Tự Thủy cắt đứt lời của hắn, đưa tay nắm tay của hắn. Ánh mắt bắt đầu thay đổi dịu dàng, cũng không làm cái gì khác nữa, hắn luôn ở bên ủng hộ, luôn ở bên khích lệ cô.

Liên Phượng Vũ bị phản ứng của cô dọa sợ, lúc phản ứng kịp thì ngây ngốc cười một tiếng: "Không nên nói cảm ơn, em biết mà. Anh chỉ mong em có thể vui vẻ, vui vẻ."

"Em muốn trở về gặp Tịch Nhược."

Liên Phượng Vũ gật đầu, đồng thời chuyển hướng của xe, chạy tới hướng căn phòng mà Ninh Tịch Nhược cùng Trạc Mặc đang ở.

Dương Lưu Vân từng bước từng bước đi tới trước mặt của hắn, nước mắt ở trong hốc mắt quật cường, từng giọt từng giọt chảy xuống. Mãi cho đến khi đứng trước mặt hắn mới dừng bước lại: "Tại sao Thần, tại sao muốn như vậy"

Kỷ Trà Thần mắt khép hờ, nước mắt của cô trong suốt thấu đáo, đầm đìa đáng yêu, nhưng lại không biết vì sao không cách nào dả động tim của hắn, thì ra là ở đây mọi thứ vô thức đã thay đổi. Giơ tay lên, ngón tay dịu dàng lau vệt nước mắt của cô, giọng nói trầm thấp: "Em về nhà đi, tôi còn có chuyện."

Nói xong, quay người đi.

Dương Lưu Vân xoay người lại ôm lấy eo hắn, dí má vào phía sau lưng của hắn, khóc thút thút nghẹn ngào: "Thần, đừng đi! Đừng bỏ lại em, không nên cùng cô gái khác ở chung một chỗ, em yêu anh. Em vẫn luôn yêu anh như vậy, anh đừng lạnh nhạt với em được không rồi cuộc em đã làm gì không tốt, anh nói cho em biết, em thay đổi được không?"

Kỷ Trà Thần dừng bước lại, nhưng lại không có mở miệng, chỉ cảm thấy sau lưng có chút ươn ướt.

"Em hiểu rõ anh một mực nghĩ đến cô ấy, nhưng cô ấy đã chết, chết năm năm, vĩnh viễn sẽ không trở về nữa. Coi như EV đó có đáng đáp giống như cô ấy đi nữa, cũng sẽ không phải là cô ấy! Thần, anh tỉnh táo một chút, anh còn có em, em vẫn luôn ở bên cạnh anh!"

Kỷ Trà Thần trầm mặt xuống, trời đất u ám, nhấp nháy môi chuẩn bị mở miệng, hình như liên tưởng đến chuyện gì, lại đem lời nói nuốt xuống. Ngón tay đẩy cô ra, không nói một lời bước ra khỏi phòng họp.

"Thần Thần" hai mắt đầm lệ tro mắt nhìn hắn rời đi, lại không có cách nào!

Cần răng nghiêng lợi, vốn là khuôn mặt điềm đạm đáng yêu trở nên âm u dữ tợn. Ninh Tự Thủy đáng chết, EV đáng chết, chỉ cần người nào chiếm đoạt vị trí trong lòng của Thần đều đáng chết.

Ninh Tự Thủy đặt một ly sữa tươi ở bên cạnh cô, nhìn cô mắt không chớp nhìn chăm chăm màn ảnh, không nhận được hỏi "Con đang xem cái gì"

Ninh Tịch Nhược nghe được giọng nói của mẹ lúc này mới khôi phục tinh thần, khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười. Tay chỉ màn ảnh nói: "Đây là cái hôm nay con mới phát hiện, thì ra là hắn vẫn có giao dịch ngầm, nếu như có thể cầm những giao dịch này cho cảnh sát, như vậy Kỷ thị sẽ gánh chịu đã kích rất nghiêm trọng."

Ninh Tự Thủy cẩn thận nhìn tin tức vô cùng bí mật kia, sờ sờ đầu của cô nói: "Làm sao con tìm được thứ này?"

"Con học thật lâu, cộng thêm có Trạc Mặc giúp một tay, cũng không phải việc khó." Ninh Tịch Nhược cũng không muốn nói cho mẹ biết cô đã phải khổ sở kéo thân thể đầy bệnh tật học tập đủ mọi thứ, ngậm bao nhiêu đắng cay.

Cô không nói, không có nghĩa là Ninh Tự Thủy không biết.

"Thế nhưng số liệu của giao dịch vô cùng nghiêm mật, bọn con không thể nào tìm được. Còn nữa, thân thể của con không tốt, đừng làm chuyện này nữa, giao cho mẹ xử lý."

"Con có thể tìm được." giọng nói Ninh Tịch Nhược chắc chắn, ánh mắt mềm mại để lộ ra vẻ chăm chú.

"Không thể."

Khuôn mặt của Ninh Tự Thủy thoáng một cái lạnh đi, nhìn chăm chăm cô, từng chữ từng câu nói vô cùng nghiêm túc: "Không cho phép con hồ đồ, dưỡng bệnh cho tốt. Mẹ tuyệt đối không chấp nhận việc con xuất hiện trước mặt hắn, tuyệt đối."

"Mẹ" Ninh Tịch Nhược cầu khẩn, trừ cô ra không có ai có thể đến bên cạnh hắn lấy được những số liệu này. Nghe chú Hoàng miêu tả, Kỷ Trà Thần cũng không tính là người quá mức máu lạnh, ít nhất nếu như mà biết rõ cô là con gái ruột của hắn, cũng sẽ không động thủ một lần nữa.

"Tịch Nhược, nghe lời. Vì mẹ mà suy nghĩ một chút, vì Trạc Mặc suy nghĩ một chút. Nó lo lắng cho thân thể con biết nhường nào, con không thể mạo hiểm, có thể không làm nó lo lắng được không?" Ninh Tự Thủy lần đầu tiên dùng giọng nghiêm túc nói chuyện với cô.

Tịch Nhược là mạng sống của cô, cô tuyệt đối không để Tịch Nhược xảy ra chuyện không may.

Ninh Tịch Nhược cắn môi, gương mặt không cam lòng. Mẹ ở trong lòng cô là qua trọng nhất, Trạc Mặc xếp thứ hai. Còn đối với Kỷ Trà Thần hận, cũng xếp lên trên thứ ba. Lâu như vậy, mẹ một chút tiến triển cũng không có, bọn người xấu kia cũng không chịu bất cứ trừng phạt nào, không công bằng, không có chút công bằng nào.

Ninh Tự Thủy đưa tay ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô, nhẹ nói: "Không cần lo lắng, mẹ sẽ xử lý chuyện này. Mẹ nói rồi, mẹ muốn con vui vẻ lớn lên, không có phiền não ưu sầu. Về phần những người kia, con sớm muộn cũng sẽ thấy được bọn chúng có bao nhiêu thâm hại."

Ninh Tịch Nhược quật cường nửa ngày, há mồm muốn nói chuyện, lại bị nghẹn giữa cổ họng.

Mẹ, con chỉ là lo lắng, lo lắng bản thân mình không chống đỡ nổi tới khi thấy màn kia thôi.

Những lời này cô không dám nói ra, sợ mẹ lo lắng. Vì đến gần Kỷ Trà Thần, vì nghĩ biện pháp phá hủy hắn, mẹ gần đây lại gầy đi, không nên để mẹ lo lắng cho mình nữa.

Bàn tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, nước mắt đảo quanh đáy mắt, lại bị cô bức lui xuống. Ninh Tịch Nhược, mày nhất định phải chống đỡ. Vì không thể cho mẹ đau lòng, mày nhất định phải kiên trì.

Ninh Tự Thủy cắn môi rừ mắt, lâm vào một hồi trầm tư. Vì Tịch Nhược, cũng vì Liên Phượng Vũ.

Trạc Mặc đứng ở ngoài cửa, cho đến khi sửa trong chén lạnh đi, cũng không có tiến vào. Lời của hai người, hẳn đều nghe được. Ý nghĩ trong đầu Tịch Nhược, hẳn cũng rõ ràng.

Tịch Nhược, chỉ cần em muốn, tôi đều sẽ cho, xin đừng sợ!

Hợp tác nhanh chóng được tiến hành, tất cả mọi việc đều do Liên Phượng Vũ phụ trách, mà Ninh Tự Thủy ở nơi này cũng chỉ nghiên cứu về những số liệu giao dịch ngầm của Kỳ Trà Thần không cho ai biết, còn có Tịch Nhược làm bạn, quan tâm thân thể của cô khỏe mạnh.

Sau chuyện xảy ra ngày đó một tuần trời vẫn yên bình vắng lặng, mà Kỳ Trà Thần cũng không xuất hiện trước mặt Ninh Tự Thủy. Bên ngoài là tuyên bố đến Anh quốc xử lý công chuyện, nhưng chỉ có Sĩ Mị biết Kỳ Trà Thần phải đi Đài Bắc, bởi vì đi theo bên cạnh hắn (KTT) còn có hắn (Sĩ Mị).

Ninh Tự Thủy từ chỗ thi công đi ra, yên lặng trên con đường không có mấy người, xe chạy qua cũng không có mấy. Chung quanh vừa yên tĩnh, vừa lúc chuẩn bị đi tới chỗ xe của mình, chợt sau lưng có bóng đen thoáng hiện, tiếp đó mũi cô bị khăn tay bịt lại, vật lộn một phen, trước mặt bỗng tối sầm, cả người liền hôn mê.

Hai người đàn ông này ôm cô vào chiếc xe tải màu đen, một người đàn ông lúc lợi khắp người cô một lần, đem chiếc điện thoại của cô ném ra. Xe chạy như bay trên đường lớn, như mũi tên không biết phương hướng.

Liên Phượng Vũ mới vừa cùng Chiêm Dục Dương nói xong chuyện của Hồng môn, phát hiện sắc trời đã tối. Lấy điện thoại gọi cho Ninh Tự Thủy, phát hiện thế nào cũng không có người nghe, trong lòng có cảm giác bất an. Lại gọi điện thoại hỏi Trạc Mặc, Ninh Tự Thủy cũng không có đến đó.

Cô rất cuộc đi nơi nào thường ngày cô không phải không biết chừng mực như thế này, không có liên lạc với hắn.

Liên Phượng Vũ trở về đi tới trước mặt Chiêm Dục Dương, giọng nói cấp bách: "Su phụ, Tự Thủy không thấy, người biết cô ấy ở đâu không?"

Chân mày Chiêm Dục Dương cau lại: "Ta có thể nhìn thấy được tương lai, không phải Thiên lý nhãn. Ta làm sao biết nó đi nơi nào"

"Tự Thủy không thấy, con gọi điện thoại không gọi được, con lo lắng cô ấy sẽ xảy ra chuyện." khuôn mặt ôn hòa của Liên Phượng Vũ toàn bộ đều là lo lắng, chân mày nhíu chặt một chỗ.

Chiêm Dục Dương không lo lắng chút nào, nhấp một miếng trà: "Đừng lo lắng như vậy, Tự Thủy sẽ không có chuyện gì. Bản lĩnh của nó con cũng không phải không biết."

Nói thì nói thế, nhưng hắn thế nào cũng không thể an tâm. Ninh Tự Thủy bản lĩnh không thua hắn, nhưng một khi người đồng thể mạnh, một mình cô làm sao cản nổi, gần đây cũng quá bận rộn, không quan tâm tới lịch trình của cô, nếu không giờ phút này hắn cũng không phải không biết đi chỗ nào tìm cô.

Chiêm Dục Dương nhìn bộ dáng đồ đệ lo lắng, âm thầm than thở. Mức này si tình ah~

Trạc Mặc cầm điện thoại di động nhìn Tịch Nhược, do dự thật lâu mới quyết định nói cho cô biết.

"Mẹ không thấy."

Tìm Tịch Nhược bỗng chốc đập kịch liệt. Một luồng nhiệt lưu trong thân thể trào thổ gấp, không nhịn được ho khan, lần này so với lần trước càng ho lợi hại hơn, vẻ mặt đột nhiên trắng bệch. Tay ôm chặt lấy ngực, gian nan nói ra một câu: "Mang em đi tìm mẹ."

Trạc Mặc ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, con người đen kịt có chút đau lòng. Biết rõ cô sẽ có phản ứng như thế, hẳn không nên nói cho cô biết.

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược nắm thật chặt lấy tay của hắn, tiếng ho khan không ngừng, vẻ mặt có mấy phần khổ sở. Chợt bụm miệng, sau mấy tiếng ho khan, chất lỏng ẩm ướt chảy xuôi theo lồng bàn tay cô, dọc theo khe hở chậm rãi chảy xuống, nhuộm đỏ váy trắng của cô.

Trạc Mặc bỗng căng thẳng, tiếng nói bỗng run rẩy: "Tịch Nhược"

Tâm chợt đau nhói, máu đỏ tươi chói mắt là thế, khiến tim hắn đau nhói.

"Em muốn đi tìm bà ấy!" Tịch Nhược quật cường từ ngực của hắn thoát ra, hai chân đứng trên mặt đất, thân thể nho nhỏ lung lay, giống như bướm giấy giữa trước giông bão, yếu ớt như vậy, nhưng vẫn cố chấp vùng vẫy.

Dưới chân mềm nhũn, cả người nằm trên đất, vừa ho kịch liệt, chất lỏng từ trong thân thể tuôn ra, khóe miệng chảy máu càng ngày càng nhiều, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: 6000+

Kỷ Trà Thần vòng vo khẩu súng trong tay, lại chậm chạp không có để dưới đất, nhìn bộ dáng của cô giống như không có sợ hãi một chút nào.

"Tao bảo mày để súng xuống, có nghe hay không nếu không à nhất định phải chết!" Dao găm trong tay người đàn ông cửa rách làn da mềm mại của cô, dòng máu đỏ thẫm nhanh chóng rơi xuống, dọc theo xương quai xanh của cô chảy xuống một vệt thật dài, thấm ướt quần áo.

Ninh Tự Thủy ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, bình tĩnh giống như là người đầu gỗ, cũng không mở miệng nói chuyện.

"Cô gái, có muốn tôi cứu cô không" Kỷ Trà Thần không nhìn bốn người đàn ông, ánh mắt dính chặt trên người cô.

"Vậy anh có muốn cứu tôi hay không" Ninh Tự Thủy hỏi ngược lại.

"Không muốn, tôi cần gì tới nơi này" Kỷ Trà Thần không có trực tiếp trả lời, ánh mắt đầy ý vị, giống như đang tính toán cái gì.

"Cứu tôi." Ninh Tự Thủy lạnh lẽo phun ra hai chữ, cổ họng nói không ra tiếng. Cho dù vết thương ở cổ lan tràn đau đớn, cảm thấy dòng máu của cô vẫn chảy xuôi, tiếng cũng không có một chút gấp gáp.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì không muốn à chết nhanh chút ném khẩu súng qua đây." Người đàn ông cầm đầu tức giận nổi trận lôi đình, đây là tình huống gì, bọn họ lại còn lạnh nhạt nói chuyện phiếm như vậy!

Môi mỏng bạc tình của Kỷ Trà Thần nhếch lên một đường cong, thật giống như nghe được đáp án mà mình hài lòng.

"Gọi tên của tôi."

Ninh Tự Thủy sững sờ, trong lòng sóng nước cuộn trào, mí mắt đóng mở thật lâu vẫn không nói ra một chữ. Không khí nhất thời nặng nề, dao găm trên cổ cắm sâu vào, máu chảy nhiều hơn, dọc theo cái ghế rơi trên mặt đất

Kỷ Trà Thần cũng không mở miệng, cầm súng trong tay, vẻ mặt uy nghiêm đợi cô lên tiếng.

Đứng ở một bên người đàn ông không chịu nổi, giờ tay hung hăng quăng một bạt tai trên mặt của cô, nổi giận mắg: "Bệnh thần kinh a! Rốt cuộc muốn cứu à, thì để xuống súng!"

Ninh Tự Thủy suýt chút nữa bị ngã trên mặt đất, tóc quăn quanh trên ngón tay hắc, xóc xếch không chịu nổi, trên gò má sưng đỏ một mảnh. Miếng vải đen trước mắt bị hất mang đi, hai mắt tỏa sáng, ánh sáng chói mắt, nhắm hai mắt lại, dừng lại mấy giây sau đó mới mở mắt ra, tầm mắt rõ rệt thấy rõ ràng Kỷ Trà Thần bên cạnh.

Kỷ Trà Thần chân mày cau lại, mấp máy môi, nhìn bộ dáng cô chật vật không chịu nổi, cuối cùng không nói nên lời. Chỉ là đem súng vứt xuống trước mặt bọn họ giọng nói lạnh lùng: "Hiện tại thả cô ấy, chúng mày còn có mạng sống."

Người đàn ông đứng ở bên cạnh lập tức nhặt lên hướng về phía đầu Ninh Tự Thủy, hiện tại vừa đao lại súng đồng thời nguy hiểm tiến tới gần cô. Ninh Tự Thủy không có một chút sợ hãi, con ngươi lẳng lặng ngắm nhìn hắc, mấp máy môi, trong cổ họng tràn đầy mùi máu tươi.

"Ha ha mày nói cho bọn tao đi, ai biết bên ngoài mày còn bao nhiêu người. Ít nói nhảm nếu như mày chịu bị an hem tao chăm sóc một chút, chúng tao liền rút lui, à ta sẽ không có việc gì, ngược lại" dao găm đâm xuống sâu hơn, gần như muốn cắt vỡ động mạch của cô.

"Tốt." Kỷ Trà Thần nói rất quả quyết dứt khoát, trực tiếp đem áo khoác tây trang cởi xuống, ném qua một bên. Mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Ninh Tự Thủy, môi mỏng bạc tình nhếch lên một nụ cười tà mị.

Ba người đàn ông nhận được ánh mắt của lão đại, lập tức bao vây Kỷ Trà Thần. Cây gậy trong tay hung hăng nện vào người hắc, vì anh em đã chết báo thù.

Kỷ Trà Thần đau nhíu mày, khuôn mặt ở dưới ánh đèn có vẻ vô cùng tái nhợt, cắn cắn môi dưới, cũng không phát ra tiếng nào, cũng không bị đánh ngã xuống. Ánh mắt thủy chung nhìn Ninh Tự Thủy

"Đánh cho tao, đánh cho đến chết." Người đàn ông không hề buông lỏng tí ti, miệng thỉnh thoảng hô lên, ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm Kỷ Trà Thần. Mới vừa rồi suýt chút nữa bị ánh mắt của người đàn ông này hù chết rồi, bây giờ nhìn đáng vẻ chẳng qua cũng chỉ là như thế.

Cây gậy lớn một lần lại một lần nện vào trên người của hắc, hung hăng, vô tình rất nhanh áo sơ mi tơ lụa màu xám tro bị rách nát, dòng máu màu đỏ chậm rãi trào ra. Bước chân của Kỷ Trà Thần có chút không ổn, vẻ mặt âm trầm tái nhợt, lại có trấn định, giống như bị đánh không phải là thân thể của mình. Mồ hôi từng giọt lớn lạnh lưng chảy từ trên trán xuống thành từng dòng.

Ninh Tự Thủy thấy hắc bị đánh tới tái nhợt người ánh mắt bỗng chốc phức tạp, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắc bị đánh, nhưng hai hàng lông mi run rẩy kịch liệt, một thứ gì đó lướt qua đáy mắt cô. Không nhịn được cắn cắn môi đỏ mọng, vừa buông ra.

Không khóc, không có gào thét, càng không có cầu khẩn, cô bình tĩnh thong dong như thế, lãnh bạc cỡ nào.

Môi mông của Kỷ Trà Thần nở nụ cười lạnh, con người vẫn nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười rất phức tạp, bao hàm thâm ý, nhìn không thấu. hai tay nắm thật chặt, môi dưới cũng bị cắn cắn nát còn có vết máu, một cơn nện vào đầu gối, lập tức chịu đựng không nổi, một gối quý xuống, vừa lúc đối mặt với cô.

Giống như là tin đồ quý gối trên mặt đất sấm hối!

Sau lưng đã đau đến chết lặng, giống như không cảm giác, những người đó hình như cũng phát hiện ra điểm ấy, bắt đầu đánh không ngừng trước lồng ngực, xương sườn đau nhức như mưa rồi rít mà đến.

Kỷ Trà Thần quý một gối xuống ở trước mặt cô, giữa đầu vẫn canh chừng dung nhan của cô như cũ, cho dù cả người vết máu loang lổ, chật vật không chịu nổi, nhưng vẫn uy nghiêm như cũ, khí phách bẩm sinh, cái gì cũng không che giấu được.

Chợt "Bùm" một tiếng, người đàn ông đứng ở bên cạnh Ninh Tự Thủy cứng ngắc ngã xuống, nháy mắt một dòng máu đỏ bắn ra, vẩy trên gương mặt cô.

Ấm áp, ướt , từ từ lạnh lẽo, dọc theo khuôn mặt cô cũng chảy xuống, hòa chung với dòng máu của cô.

Ba người đàn ông cũng ngây ngẩn cả người, còn chưa phản ứng kịp, ba người cũng quý đến trên mặt đất, ôm đầu gối của mình khổ sở. Trên sàn nhà toàn bộ đều là máu tươi, không biết là của người nào, trong không khí nồng nặc mùi máu tươi, như mấy phần hơi thở yếu ớt.

Một bóng dáng màu hồng xuất hiện, hấp dẫn người nhất không phải nụ cười tà mị của hắn, mà là cái đầu tóc màu đỏ rực lửa kia, thật dài, không có buộc, xung quanh tung bay, tiêu sái không kiềm chế được. Đi tới, không nhìn được đá mấy đá người nằm trên đất, thấp giọng mắng: "Chỉ vì mấy người chết tiệt này, làm hại tôi không có giấc ngủ! Đặc biệt mẹ kiếp tìm chết a! Chết cũng quá tiện nghi cho chúng mày."

Nghiêng đầu nhìn Kỷ Trà Thần một chân quý dưới đất, cũng không có đưa tay đi đỡ hắn, đưa tay đó mới là vũ nhục lớn nhất đối với Kỷ Trà Thần. Mấy kiếm hạ xuống, ánh mắt rơi vào khuôn mặt bình tĩnh của Ninh Tự Thủy.

Thật không biết cô gái này là phúc hay là họa a! Lại có thể khiến Kỷ thiếu gia lui bước đến tình huống này!

Trong mắt Ninh Tự Thủy hình như không thấy người đột nhiên xuất hiện này, vẫn nhìn bóng dáng cao lớn của Kỷ Trà Thần lao đảo đứng lên, ngón tay không nhìn được đặt trên ngực mình , hít vào một ngụm khí lạnh.

Từng bước từng bước như vương giả đi tới trước mặt cô, mang theo vết thương đầy người cùng máu tươi đầm đìa!

Không có giây giụa, mặc cho hắn chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, khuôn mặt càng thêm tái nhợt, nhú mày lại, hình như đụng đến vết thương trên người. Đôi tay trần định cời bỏ dây trói hai chân cô, đầu ngón tay dịu dàng, mang theo nhiệt độ đặc biệt của hắn, chạm đến cô mẫn mại đi vài phần.

Si Mị đứng tại chỗ không động, ánh mắt vẫn nhìn hai người kia, không nói một lời. Hắn biết, Kỷ thiếu gia sẽ không hi vọng tự mình ra tay.

Chậm rãi đứng lên, đi tới phía sau của cô, khom lưng ngón tay không nhìn được ấn xuống chỗ xương sườn, đau tới mức không chịu nổi. Mấy giây sau, ngón tay lần nữa chậm rãi cời bỏ dây thừng trên người cô. Bởi vì dây thừng siết chặt nên có vết máu ứ đọng.

Ngón tay dính vết máu rõ ràng, dịu dàng thay cô cài nút kín nút áo, che kín vẻ đẹp của cô. Vẻ mặt trắng bệch, mồ hôi trên trán không ngừng dọc theo hình dáng lạnh lùng lăn xuống .

Si Mị đứng ở một bên không có nhìn, Ninh Tự Thủy cũng không mở miệng, cổ họng cũng đóng chặt, há mồm muốn nói chuyện, lại phát hiện mình không có biện pháp biểu đạt lời kịch đã sớm soạn ra: Kỷ Trà Thần, tại sao tại sao lại muốn tới cứu tôi?

Ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, hình như có chút ướt át cùng khó có thể tin, ngón tay nâng lên muốn miêu tả hình dáng của hắn, do dự liên tục vẫn hạ tay xuống.

Ninh Tự Thủy hai chân bị đau, lúc đứng lên cơ thể của cô có chút không ổn, còn chưa quay lại thì bị Kỷ Trà Thần kéo ngã nhào trên mặt đất.

Trong nháy mắt đó ngay cả Si Mị cũng không phản ứng kịp, lão đại kia trúng đạn vẫn chưa tắt thở, súng trong tay nhắm ngay Ninh Tự Thủy mà bóp cò, đạn bắn ra, trong nháy mắt lại bắn vào thân thể của Kỷ Trà Thần.

Bùm

Một tiếng trầm muộn không ngừng vọng về, trôi dạt đến chỗ rất xa, lại quay trở lại, thật lâu xua đi không được!

Ninh Tự Thủy bị đè đến không thở nổi, bên tai là tiếng ông ông, trước mắt ngất xỉu, ngược mắt thấy khuôn mặt tái nhợt của Kỷ Trà Thần, tuần nhan nhếch nhếch, môi mông nhếch lên một đường thật cong, sau đó con người âm lệ nháy mắt nhắm lại ——

Hôn mê!

Toàn bộ sức nặng cả người cũng đè lên cô, áp cô thở không nổi. Giống như tìm bị đè bởi một khối đá khổng lồ, một mực rơi xuống.

Tìm giống như trúng đạn.

Trong ánh mắt đều là phức tạp, không hiểu!

Tại sao trên mặt hần cuối cùng là "Nụ cười"

Tay bao trùm ở sau lưng hần, mắng lớn dính dính trên tay cô, lạnh lạnh, đồ chói mắt. dưới mũi đều là mùi vị ngai ngái của máu tươi, xa lạ mà quen thuộc! Cảm giác như thế giống như kéo cô vào trong xoáy nước, dù cô có dấy giữa nữa cũng chỉ phí công, chỉ có thể lặp đi lặp lại trầm luân đó nhiều lần..

Pháo nổ cùng cực tất cả lực lượng xông phá tầng tầng gông xiềng ở giữa không trung tràn ra, bùng nổ mãnh liệt đẹp mắt nhất, nhưng, chỉ mấy giây ngắn ngủi liền biến mất, tiêu hao tất cả sinh mạng.

Ninh Tự Thủy giờ phút này trong đầu lại hiện lên một câu nói: Em so với lửa khói đều tịch mịch hơn.

Ở trong mắt Kỳ Trà Thần, chỉ là "Tịch mịch" !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: 4000+

"Đáng chết!" Si Mị tức giận ngửa quan vận vẹo chung một chỗ, hướng về phía người đàn ông sắp chết kia nổ súng, bắn thành tổ ong vò vẽ, đến bộ dạng không kịp tắt thở, trợn to đôi mắt, chết không nhắm mắt.

Đêm khuya, bệnh viện yên tĩnh. Hành lang to như vậy cũng không có ánh sáng chói mắt, mùi thuốc tiêu độc gay mũi lan tràn trong không khí. Trong phòng giải phẫu đèn đã sáng lên hai giờ, bác sĩ y tá ra vào đều là khuôn mặt căng thẳng, đầu đầy mồ hôi, cảnh tượng vội vã.

Ninh Tự Thủy một thân đầy máu an tĩnh ngồi trên ghế, trong con ngươi sạch sẽ không một tia lo lắng, mí mắt từ đó tới đây cũng không mở miệng nói câu nào. An tĩnh giống như tượng gỗ không có linh hồn, kỳ quái là trên người cô có hơi thở đặc biệt làm cho người ta không thể coi thường sự tồn tại của cô.

Si Mị đi tới đi lui trước cửa phòng phẫu thuật, liên tục nghiêm mặt sắc, cho dù hần không phải bác sĩ, nhưng lăn lộn nhiều năm như vậy thấy thương thế trên người Kỳ Trà Thần cũng biết rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng. Nghiêng đầu nhìn lại một Ninh Tự Thủy đang ngồi vô cùng an ổn, không nhìn được mở miệng: "Tôi nói cô có phải vô tình quá hay không? Kỳ thiếu gia vì cô bị thương thành như vậy, cô không lo lắng chút nào sao?"

Ninh Tự Thủy vẫn rũ tầm mắt, nhìn hần một cái, tầm mắt rơi xuống, tiếp tục nhìn mặt đất.

Si Mị vô cùng tức giận, bước tới trước mặt cô, tức giận quát: "Cô không biết người khác đang nói chuyện với cô à, cô không trả lời không biết đó là hành động vô cùng không lễ phép?"

Tiếng của hần rất lớn, ở trong hành lang yên tĩnh để lại hồi âm thật dài.

Ninh Tự Thủy cau mày xinh đẹp, rốt cuộc có phản ứng. Ngẩng đầu nhìn hần hỏi: "Tôi cầu xin hần tới?"

Si Mị sững sờ, ngây người như phỗng nhìn cô nói không ra lời.

"Tôi cầu xin hần thay ngăn súng thay tôi?"

Giọng nói vô cùng lạnh lẽo và xa lánh, ánh mắt sắc bén vài phần, dừng lại một lúc lại tiếp tục: "Hần đã chết sao?"

"Cô" Si Mị bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, rồi lại nổi trận lôi đình, muốn phản bác lại phát hiện mình không có một lời nào để phản bác vấn đề của cô.

Đáng chết, cô gái này miệng lưỡi rất lanh lợi!

Kỳ thiếu gia lần này thật là tự mình chuốc lấy cực khổ, người ta còn không thêm để ý.

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, tiếp tục an tĩnh chờ đợi từng giây từng phút trôi qua. Si Mị lỗ mũi rầm rì rầm rì mấy tiếng, không để ý tới cô nữa, lo lắng chuyển hướng nhìn đèn đỏ trên phòng phẫu thuật, hi vọng đèn đỏ nhanh tắt một chút!

Lúc Liên Phụng Vũ chạy tới bệnh viện, thấy cô một thân vết máu, tim thót lên cổ họng, trực tiếp chạy tới trước mặt cô. Hai tiếng "Tự Thủy" thiếu chút nữa từ trong miệng phát ra, bởi vì thấy có người ở một bên, lập tức sửa lời nói: "EV, em không sao chứ?"

Ninh Tự Thủy nghe được tiếng của hần, ngẩng đầu, lắc đầu, ánh mắt trầm xuống, không có mở miệng.

Liên Phượng Vũ nhủ mảy, đau lòng nắm tay cô lên lúc này mới phát hiện tay cô lạnh như băng. Không do dự chút nào cởi áo khoác của mình, bao lấy thân thể của cô. Mắt tình nhìn thấy vết thương trên cổ cô, cũng phát hiện gương mặt sưng đỏ của cô.

"Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc là người nào làm?" Liên Phượng Vũ đưa tay muốn sờ mặt cô, lại sợ làm đau cô, thu tay về, đổi thành nắm lấy bả vai của cô.

"Em không sao, đừng lo lắng." Ninh Tự Thủy phun ra sáu chữ, bắt lấy tay hắn, để cho hắn an tâm.

Si Mị ở một bên nhìn bọn họ "Thâm tình" không nhận được hừ lạnh: "Cô ta không có việc gì, người có chuyện đang ở bên trong."

Liên Phượng Vũ nghiêng đầu nhìn phòng phẫu thuật, suy nghĩ một chút mới mở miệng hỏi "Là Kỳ tiên sinh đến cứu em sao?"

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, chỉ là gật đầu.

Liên Phượng Vũ nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô, trấn an nói: "Đừng lo lắng, tin tưởng Kỳ tiên sinh không có việc gì."

Ninh Tự Thủy không có lo lắng chút nào hẳn gặp chuyện, chỉ là lo lắng mấy người kia nếu thật chết đi rồi, chuyện kế tiếp không dễ làm. Liên Phượng Vũ chợt nghiêng đầu đến gần lỗ tai của cô dùng âm lượng chỉ hai người mới nghe thấy nói: "Tịch Nhược biết không tìm thấy em, tìm em khắp nơi. Bây giờ đang ở bên ngoài bệnh viện chờ em đi ra ngoài."

Ninh Tự Thủy rốt cuộc có phản ứng nghiêng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt có mấy phần trách cứ, không phải nói không cho phép nói cho Tịch Nhược sao? Thân thể của nó suy yếu như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Liên Phượng Vũ rất bất đắc dĩ, cũng không phải là hắn nói.

Phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt đèn, Thuộc Vũ Hiên từ bên trong đi ra, lấy khăn trang xuống, đầu đầy mồ hôi, mồ hôi thấm ướt tóc trước trán. Con người quét qua Ninh Tự Thủy rơi trên người Si Mị thờ dài một cái: "Gãy bốn cái xương sườn, đạn thiếu chút nữa bắn tới tim, đùi phải bị gãy; may mắn nhất lại được cái mạng, nhưng phải điều dưỡng thật lâu mới hoàn toàn hồi phục."

Si Mị thờ phào nhẹ nhõm, không có chết là tốt rồi!

Đang lúc nghe những lời này, lòng mảy Ninh Tự Thủy run rẩy, đẩy mất một mảnh tối tăm, không có bất kỳ phản ứng.

Kỳ Trà Thần được đẩy ra ngoài, an tĩnh nằm trên giường, trên người chỗ nào cũng bị băng bó. Mặt tái nhợt tiêu tụy không chịu nổi, mảy kiếm vẫn nhũn chặt như cũ, giống như trong lòng có rất nhiều tâm sự.

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, nhìn hắn bị đẩy vào phòng bệnh, mặt tái nhợt từng chút từng chút biến mất trước tầm mắt của cô.

Si Mị hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, hừ lạnh một tiếng nữa, bước chân bước về phía phòng bệnh.

Thuộc Vũ Hiên dùng ánh mắt kì quái nhìn cô một lúc nữa, cổ họng khẽ động mấy cái, không lên tiếng, nhìn qua rồi cũng rời khỏi.

"Chúng ta đi." Giọng Ninh Tự Thủy khàn khàn không còn hơi sức vang lên, không đợi hắn nói chuyện, trực tiếp bước chân đi.

Đẩy mất Liên Phượng Vũ thoáng qua mấy phần u buồn, cuối cùng vẫn là đi theo sau cô, ra khỏi bệnh viện, đến khúc quanh của một con hẻm nhỏ, dừng trước một chiếc xe màu đen. Mở cửa xe cho cô, mới vừa ngồi lên xe liền nghe thấy tiếng lo lắng của Tịch Nhược: "Mẹ"

Ninh Tự Thủy ôm lấy thân thể cô đang nhào tới, nhủ mảy: "sao lại không nghe lời, trẻ như vậy còn chạy loạn?"

Tịch Nhược không có trả lời câu hỏi của cô..., mượn ánh sáng nhàn nhạt thấy vết máu trên người cô, cổ họng căng thẳng: "Mẹ, mẹ bị thương. Khụ khụ"

Ninh Tự Thủy lập tức vuốt lưng cô, giải thích: "Không phải máu của mẹ, là máu của Kỳ Trà Thần. Mẹ không có bị thương"

"Khụ khụ" Tịch Nhược bụm miệng, quật cường đem chất lỏng bên môi nuốt xuống.

Không thể, tuyệt đối không thể để mẹ nhìn thấy mình bị ho ra máu.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lúc này mới hiện lên đau lòng cũng lo lắng, thật không nên để Tịch Nhược biết, tham dự vào. Thân thể của nó càng ngày càng không ổn.

Liên Phượng Vũ lái xe với tốc độ cực nhanh, chỉ trong 20' ngắn ngủi đã về đến nhà. Tịch Nhược còn chưa kịp nói chuyện, liền bị Trạc Mặc ôm trở về phòng, biết mình thân thể chống đỡ được lâu, cô cũng không có quật cường. Có chú Liên chăm sóc mẹ, cô rất yên tâm.

Ninh Tự Thủy ngâm mình ở trong bồn tắm, đem vết máu trên tóc rửa sạch, lau khô thân thể cởi áo choàng tắm. Liên Phượng Vũ đã chuẩn bị tốt hòm thuốc, ngồi ở bên giường.

"Ba người kia đã chết rồi sao?" Cô ngồi xếp bằng ở trên giường, nghiêng đầu để Liên Phượng Vũ xử lý vết thương dễ hơn một chút.

"Còn không có, bị Sĩ Mị giam lại rồi. Em biết là ai làm sao?"

Ninh Tự Thủy ngoắc ngoắc khoe môi, nửa ngày không nói nên lời, mí mắt có chút nặng nề. Trong đầu thoáng hiện chính là nụ cười khó hiểu của Kỳ Trà Thần trước khi hôn mê, là vẻ mặt khổ sở của Tịch Nhược, hai bức tranh giống như là một cuộc chiến Lali chiến, đem cô xé thành hai mảnh.

"Gãy bốn cái xương sườn, đạn thiếu chút nữa bắn vào tim, xương đùi phải bị gãy" Liên Phượng Vũ nhỏ giọng, khiến cho người nghe không rõ ràng là tâm trạng gì, dừng động tác, chăm chú nhìn cô: "Những thứ này còn chưa đủ sao? Lấy bản lĩnh của em hoàn toàn có thể khiến hắn ngừng ra tay, về điểm trôi buộc này đối với em từ trước đến giờ cũng không tính là gì, em cố ý dẫn hắn tới những việc đã xảy ra trong quá khứ. Bây giờ còn chưa đủ sao?"

Ninh Tự Thủy chỉ cảm thấy vết thương trên cổ sau khi bôi thuốc càng đau hơn, không nhịn được hít vào một hơi, giọng nói lạnh lùng: "Còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ trầm xuống, sâu xa hỏi "Rốt cuộc phải đến mức nào, em mới bằng lòng buông tay? Người khác không hiểu, nhưng anh biết, cho dù làm Kỳ Trà Thần bị thương em cũng sẽ không vui vẻ. Trà thù bọn họ từ trước đến giờ không cách nào mang tới bất kì vui vẻ nào cho em. Tại sao muốn hành hạ mình như vậy?"

Thân thể Ninh Tự Thủy run bắn lên, ngẩng đầu ánh mắt trấn định tinh táo nhìn hắn, gần từng chữ một: "Thân thể của Tịch Nhược khi nào tốt lên, lúc đó em mới dừng tay lại!"

Một câu nói đã đem vô số lời nói của hắn phá hỏng. Thân thể của Tịch Nhược kém như vậy, vô số bác sĩ cũng bó tay hết cách, làm sao có thể tốt lên đây?

Liên Phượng Vũ mím môi muốn nói điều gì, lại bị cô cắt ngang: "Em mệt rồi, anh đi ra ngoài đi."

"Vậy em nghỉ ngơi thật tốt." Liên Phượng Vũ dọn dẹp chút đồ, không nói thêm gì nữa. Bởi vì dù bản thân hắn có nói cái gì, cô đều sẽ không buông tha kiên trì của mình. Không muốn vì những thứ vô vị này mà cãi vã làm tổn thương tình cảm lẫn nhau, nhẹ nhàng khép cửa lại, đứng ở ngoài cửa thờ dài thật lâu.

Ninh Tự Thủy nằm trên giường, đèn bị Liên Phượng Vũ tắt, cả căn phòng chìm vào trong bóng tối. Ngoài cửa sổ mây đen cuộn lại một chỗ, không có trăng sáng ban đêm, con người nhìn chăm chăm trần nhà đen, cái gì cũng không nhìn thấy. Nhưng trong đầu những thứ xóc xệch kia từng chút từng chút rõ ràng, không ngừng phát ra hình ảnh trong đầu cô.

Nhịp tim bên trái đập nhanh, đau đớn không khỏi tràn ra. Khuôn mặt tái nhợt đau đớn gây yếu của Tịch Nhược một lần lại một lần khiến cô đau nhói.

Nếu như có một chút xíu cách gì đó, cô đều không muốn để cho Tịch Nhược chịu đựng những khổ sở này; mà tất cả điều này đều là Kỳ Trà Thần ban cho họ, phải dừng lại như thế nào?

Bốn cái xương sườn, một viên đạn, gãy xương đùi phải, so với Tịch Nhược, tính là cái gì? Chẳng đáng là gì, tất cả đều không có biện pháp dừng lại.

Kỳ Trà Thần, lúc này mới chỉ là bắt đầu!

Sáng sớm, Ninh Tự Thủy rời giường không có thấy Tịch Nhược, mà Trạc Mặc một mực đứng trước cửa phòng cô, tâm không khỏi lo lắng, muốn đi vào, vẫn đứng ở trước cửa.

Trạc Mặc mở cửa thấy Ninh Tự Thủy không biết đã đứng đây bao lâu, trầm thấp mở miệng: "Sao đi không đi vào?"

"Không muốn quấy nhiễu các con." Ninh Tự Thủy nhân nhật mở miệng, xuyên qua khe cửa thấy Tịch Nhược nằm đó, khuôn mặt vẫn tái nhợt như cũ, khe nhủi mày, ngủ cũng không được an ổn. khiến cô càng đau lòng hơn.

"Nó như thế nào?"

"Vẫn ho cả đêm, đến trời sáng mới ngủ được. Hiện tại đã đỡ rồi!" giọng nói lạnh lẽo của Trạc Mặc không có nửa điểm trách cứ.

Ninh Tự Thủy giật giật khoe miệng, khổ sở nói: "Tại sao lại nói cho nó biết?" Cô dặn dò qua Liên Phượng Vũ, hắn không thể nào nói cho Tịch Nhược biết, chỉ có Trạc Mặc mới dám nói với cô.

Trạc Mặc lướt mắt lên, ánh mắt lạnh lùng mấy phần, môi mỏng mím lại: "Di là mẹ của em ấy, mặc kệ đi xảy ra chuyện gì em ấy đều có quyền được biết."

Ninh Tự Thủy cười càng khó coi hơn, ánh mắt vẫn nhìn Tịch Nhược, gò má có mấy phần nhếch nhếch. Cô không có tư cách làm một người mẹ.

Trạc Mặc biết trong lòng cô tự trách, cũng đau lòng cho Tịch Nhược. Có lẽ hắn không nên nói nhiều như vậy. "Tịch Nhược, không yếu ớt như di tưởng. Không vào xem em ấy sao?"

Ninh Tự Thủy có chút do dự, vẫn lắc đầu: "Nó thật vất vả mới ngủ được, không muốn đánh thức nó, để cho nó ngủ thêm một lát. Di còn có chuyện xử lý, làm phiền cháu chăm sóc nó thật tốt."

Trạc Mặc gật đầu, nhẹ nhàng khép lại cửa, đưa mắt nhìn Ninh Tự Thủy ra khỏi cửa, biết cô đi làm gì. Chỉ là cho tới bây giờ hắn quan tâm nhất vẫn chỉ có Tịch Nhược, những thứ khác đều không liên quan đến hắn.

Kỷ Trà Thần mở mắt, thấy khung cảnh như vậy, biết mình đang ở bệnh viện. Nghiêng đầu thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ninh Tự Thủy khắc sâu vào tâm mắt, cũng không có kinh ngạc. Môi mòng khẽ nhếch: "Trông cả đêm?"

"Không có, vừa mới đến." Ninh Tự Thủy bình thản, trả lời thành thật.

Thật ra thì cô ngồi ở chỗ này đã một giờ rồi, tư thế cũng không thay đổi. Vẫn quan sát ngũ quan của hắn, nhớ lại nụ cười phức tạp kia, nhìn không thấu, khi đó hắn rốt cuộc có ý gì?.

Nhìn thấy hắn tỉnh lại, cũng không có kích động, dù sao người đàn ông này chết hoặc sống đối với cô mà nói, không có ý nghĩa cho lắm.

Cho dù cô đã từng yêu hắn sâu đậm, thế nhưng phần khắc cốt ghi tâm kia đã bị cô dùng máu tươi rửa sạch cách đây năm năm, xoá hết, tất cả thâm tình quyền luyến hóa thành tro bụi. Hiện tại, trừ hận không còn bất kì tình cảm gì!

Mày kiếm của Kỷ Trà Thần nhếch lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cô, giống như rất không hài lòng đáp án này. "Mạng của cô là của tôi!"

Giọng nói bá đạo cường thế, tuyên thệ quyền sở hữu của hắn!

Ninh Tự Thủy không có tức giận, cũng không có cảm kích. Hắn cho là cứu cô một mạng, mà có thể muốn làm gì thì làm sao? Môi mòng nhẹ nhếch lên, cười lạnh không tiếng động, lại làm trái tim người ta băng giá.

"Nếu như mà tôi không có khuôn mặt giống như vợ trước của anh, anh còn có thể ngăn cản phát súng kia thay tôi không? Hay hoặc là nói anh có tới hay không?"

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần lạnh xuống, nếu không phải cự ly quá xa, hắn thật muốn nắm lấy cằm của cô, bóp vỡ gương mặt lạnh lùng thờ ơ ấy!

"Có quan trọng không?"

"Không quan trọng sao?"

Nếu như mà tôi nói em chính là Ninh Tự Thủy thì sao?

Những lời này vẫn ở trong cổ họng, nửa ngày hắn cũng không nói ra ngoài, hoặc là không biết nên nói ra ngoài như thế nào.

Về mặt lại biến chuyển vô cùng bình thản, cười như không ánh mắt nhìn chằm chằm cô nói: "Ít nhất vết thương khắp người tôi là vì cô, cô nên chăm sóc tôi."

Ninh Tự Thủy đứng lên, không nhìn ánh lạnh trong mắt hắn, đặt chân đến bên giường. Nhẹ nhàng đặt lên chỗ bị thương của hắn, ngón tay dè dặt trước ngực hắn: "Kỷ Trà Thần."

Đây là lời nói tới qua hắn muốn nghe, đáng tiếc cô không nói ra miệng. Mà bây giờ ba chữ "Kỷ Trà Thần" lay động trên không, lần lượt xẹt qua bên tai.

Kỷ Trà Thần sững sờ, nhìn vẻ mặt không biến đổi của cô xoay người đi, thật lâu nói không ra lời.

Kỷ Trà Thần Kỷ Trà Thần Kỷ Trà Thần

Chỉ có Ninh Tự Thủy một mực gọi tên đầy đủ của hắn, tiếng của cô rất mềm mại, lúc đọc lên ba chữ này vô cùng dễ nghe; lúc vui vẻ đọc lên ba chữ này là vui mừng, vui sướng, lúc khổ sở là trầm thấp, khàn khàn

Nhưng mỗi một loại đều khiến hắn khắc cốt ghi tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: 6000+

Thân thể khẽ động, toàn thân đều là vết thương dập dính khó chịu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm bóng dáng màu trắng trước cửa, cổ họng khẽ động, "Thủy Thủy" hai chữ vẫn nghẹn ở nơi đó, không xuống được, không lên nổi, khó chịu muốn chết.

Cảm giác đau lòng, so với bị vạn tiễn xuyên tâm còn khó chịu hơn gấp trăm lần.

Cô gái này, lúc này có biết bao độc ác!

Ninh Tự Thủy đứng ở bên ngoài bệnh viện, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có mặt trời, không có mây trắng, ánh mắt từ từ ảm đạm, con người băng lãnh quét qua bóng dáng vội vã chạy tới, mỗi móng đồ tươi lạnh lẽo

Dương Lưu Vân, bây giờ đến lượt cô!

Bấm điện thoại của Trạc Mặc: "Tịch Nhược có khỏe không ừ, giúp dì đem video tung lên các trang web đi. Cảm ơn!"

Ngắt điện thoại, cô cũng không lập tức quay vào phòng bệnh, ngược lại đi mua một phần cơm trưa. Đứng ngoài cửa, cửa không khóa, có thể thấy bóng lưng của Dương Lưu Vân cùng Đường Diệc Nghiêu sóng vai với nhau.

Giọng Dương Lưu Vân nghẹn ngào nói: "Làm sao lại bị thương thành như vậy, rốt cuộc là ai?" (Cmm con đ**** này! Ưc chế quá đi!)

Ninh Tự Thủy nhếch môi lên, ánh mắt đối với Dương Lưu Vân toàn bộ là kính nể, cô ta diễn trò thiên phú không đối thủ. Giờ phút này còn có thể khóc giống như thật thế, khó trách Kỷ Trà Thần lại bị cô ta lừa hết lần này đến lần khác.

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần lạnh nhạt, ánh mắt lướt qua người cô ta, lại không nói chuyện. Ánh mắt xuyên thấu rơi vào bóng dáng đang đứng ngoài cửa, giọng trầm thấp nói: "Đi vào."

Ninh Tự Thủy giờ đồ lên, dưới con mắt tức giận ác độc của Dương Lưu Vân đi tới bên giường bệnh, không chú ý tới sự tồn tại của cô ta đem đồ đặt bên giường.

"Đều là đồ ăn nhẹ, ăn một chút."

Lúc xoay người rời đi, Kỷ Trà Thần chợt giờ tay lên nắm lấy cổ tay của cô, giữ chặt không buông ra. Ninh Tự Thủy dừng bước lại, ánh mắt khó hiểu nhìn hấn.

"Tôi không thể tự mình ăn." Ngụ ý, không nói cũng biết.

Khuôn mặt Dương Lưu Vân tái nhợt đi mấy phần, tiếng nhắc nhở bất mãn có chút run rẩy: "Thần, em mới là vợ của anh."

"Đường Diệc Nghiêu đưa cô ấy trở về!" Kỷ Trà Thần không nhìn cô ta..., lạnh lùng ra lệnh cho Đường Diệc Nghiêu.

Đường Diệc Nghiêu vẫn len lén đang quan sát Ninh Tự Thủy, nghe được lời hấn nói lúc này mới phản ứng trở lại, gật đầu: "Vâng tiểu thư, đi thôi."

"Em không đi trở về, Thần để em ở lại chăm sóc anh, có được hay không?" Dương Lưu Vân mắt ướt nhòe nhìn hấn, hèn mọn cầu xin: "Em không ngại cô ta ở chỗ này, em thật sự là không đề ý, hãy để cho em ở lại."

Kỷ Trà Thần chau mày lại, không vui viết lên trên mặt. Mím môi nói: "Anh không nói lần thứ hai, Vân nhi."

Trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm cùng cảnh cáo.

Dương Lưu Vân cho dù không cam tâm nữa cũng không dám ở lại nơi này chọc giận Kỷ Trà Thần, lúc xoay người hung hăng trốn mắt nhìn Ninh Tự Thủy một cái, sai bước đi ra khỏi gian phòng, Đường Diệc Nghiêu theo phía sau, nhẹ nhàng khép cửa lại, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ninh Tự Thủy ngồi xuống, nhúu mày, đem thức ăn tới, tự tay đút cơm cho hấn.

Kỷ Trà Thần rất phối hợp động tác của cô, hai người cũng không nói chuyện, mãi cho đến khi ăn xong. Ninh Tự Thủy nghiêng người thu dọn đồ đạc, hấn mới mở miệng: "Tại sao nhúu mày."

Động tác của Ninh Tự Thủy cứng đờ, đem đồ không dùng nữa ném vào trong thùng rác, xoa xoa tay. Ngồi xuống mới mở miệng: "Cô ấy dù sao cũng là vợ của anh."

"Tại sao đi mà quay lại" ánh mắt sắc bén của Kỷ Trà Thần nhìn chằm chằm về mặt bình tĩnh của cô, không buông tha cho từng chi tiết trên mặt cô.

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống hồi lâu, đến lúc Kỷ Trà Thần không nhin nổi nữa mới nhỏ giọng, rất bất đắc dĩ: "Dù sao cũng là anh cứu tôi."

Mỗi móng của Kỷ Trà Thần nở nụ cười thỏa mãn, đưa tay nắm lấy ngón tay của cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, rất mềm, giống như là đứa bé sơ sinh. Cô ít trang điểm, luôn mang vẻ mặt nhàn nhạt, không buồn không vui, thích mặc váy màu trắng, thích buông mắt xuống không nhìn người khác.

Trên người của cô có mùi thơm nhàn nhạt, không phải nước hoa, không rõ là mùi vị gì, không khỏi làm cho người ta thích thú cùng an tâm. Cùng với cô ở trong một không gian, cho dù không nói lời nào chỉ cần cảm nhận thấy được hô hấp của cô đã thấy rất ấm áp.

Cô chính là là người có ma lực thần kì này.

"Cho Vân Nhi một cơ hội, tha thứ cho cô ấy!" Không biết qua bao lâu, Kỷ Trà Thần mở miệng lần nữa.

Ninh Tự Thủy quét mắt, đáy mắt lướt qua một tia kinh ngạc, nghe hấn tiếp tục nói: "Si Mị đã nói ba người kia nhận Vân Nhi là người đứng sau sai khiến. Chỉ là Vân Nhi còn nhỏ, nhất thời mê muội mà thôi."

Vân Nhi còn nhỏ ha ha, Dương Lưu Vân so với cô còn lớn hơn một tuổi. Nếu như cô gái hai mươi năm tuổi cũng được gọi là nhỏ. . .

Tay từ trong tay của hắn rút ra, ánh mắt đậm đặc, môi mỏng không tiếng động cười lạnh: "Cho nên anh lựa chọn thiên vị cô ta."

"Cô gái"

"Gọi tôi EV." Ninh Tự Thủy lạnh lùng cắt đứt lời của hắn, rõ ràng hai người gần nhau như vậy, thế nhưng hắn lại cảm thấy cô rất xa xôi, đưa tay chạm nhưng không đến.

"Ba người tôi đã giết chết, cô cũng không có chuyện, chuyện này tôi hi vọng đến đây chấm dứt." Kỷ Trà Thần giận tái mặt, giọng chắc chắn không để người khác thương lượng.

Ninh Tự Thủy rất tỉnh táo, hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên nói: "Nếu như tôi nhất định phải truy cứu thì sao"

Con người Kỷ Trà Thần hơi căng thẳng, híp mắt lại, môi mỏng nhấp máy nửa ngày mới mở miệng: "Bây giờ đã chết không đối chứng, cô không có biện pháp."

"A." Ninh Tự Thủy cuối cùng lạnh lùng cười một tiếng, trong lòng trầm xuống. Đứng lên, hai tay rút trong túi, không nói một lời xoay người rời đi. Kỷ Trà Thần cũng không mở miệng, lúc đi tới cửa dừng chân lại một chút.

"Nếu như có thể, tôi tình nguyện anh không đến cứu tôi."

Kỷ Trà Thần thở dài thật sâu một cái. Biết rõ như vậy sẽ chỉ khiến cô càng thêm ngăn cách, nhưng cuối cùng cũng không xuống tay được với Vân Nhi. Cô đã cứu hắn hai lần, hơn nữa đời này cũng không thể có con. Đối với Vân Nhi hắn có trách nhiệm, hơn nữa hắn cũng không để bất kì kẻ nào tổn thương Vân Nhi.

Cho dù cô là người hắn đề ý!

Về mặt hiện ra chút mệt mỏi, từ hôm gặp chuyện không may đến giờ hắn đều không nghỉ ngơi tốt, giờ phút này mí mắt nặng nề, có lẽ là do tác dụng của thuốc, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Ninh Tự Thủy tựa vào cửa phòng bệnh, ngẩng đầu nhìn ánh đèn chói mắt, mắt mờ lớn nhìn bóng đèn, đôi mắt yếu ớt đau đớn, chất lỏng chất đông khó chịu.

Ngay lúc cô nhận thấy có người theo dõi mình, thật ra thì cũng đã đoán được có thể là Dương Lưu Vân phải người tới, cho nên cố ý làm bộ bị bắt cóc, sau đó liên lạc với Liên Phụng Vũ để cho hắn tiết lộ tin tức cho Kỷ Trà Thần. Kỷ Trà Thần như trong dự liệu của cô, thay cô bắt được hung thủ. Vấn đề cho là có thể lợi dụng chuyện này cho Dương Lưu Vân một kích, lại không nghĩ rằng ——

Cô còn đánh giá thấp vị trí của Dương Lưu Vân trong lòng Kỷ Trà Thần thì ra lại quan trọng như vậy. Còn bao che cô ta, dung túng cô ta như vậy!

Hai tay nắm thật chặt, hận ý trong con người trong suốt đi động; Kỷ Trà Thần tình nguyện lựa chọn bao che cho Dương Lưu Vân làm điều ác, cũng không nguyện ý lựa chọn tin tưởng cô trong sạch như ban đầu. Quả nhiên là vấn đề của yêu với không yêu.

Nếu như nói Kỷ Trà Thần không thương Dương Lưu Vân, sợ rằng cũng không có người tin tưởng.

Yêu quái đi tới bên cạnh cô, nhú mày đầu: "Thế nào ghen"

Ninh Tự Thủy thu lại tất cả tâm tình, mấy giây sau mới nghiêng đầu nhìn hắn một đầu đỏ chót vô cùng chói mắt, nhất là nụ cười trên mặt hắn rất đáng đánh đòn.

"Dương Lưu Vân dù thế nào cũng không được, cũng là vợ của hắn. Còn cô đến hiện tại vẫn chưa là gì, cô nói Kỷ thiếu gia sẽ thiên vị ai đây" Si Mị không sợ chết tiếp tục lái miệng, từng chữ từng câu đều là châm chọc cùng khinh bỉ.

Ninh Tự Thủy không muốn nghe hắn nói nhảm, xoay người muốn đi, lại nghe được giọng nói nghiêm chỉnh của hắn phía sau: "Nhưng Kỷ thiếu gia chỉ vì cô thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không cần."

Bước chân dừng lại một chút, không có bất kỳ phản ứng rời đi nào.

Kỷ Trà Thần có lẽ sẽ có một ngày hối hận lần này không mất mạng! Có lẽ sẽ!

Si Mị kéo kéo, bứt bứt tóc của mình: "Tại sao có thể có cô gái đàn độn khô hời như vậy, ánh mắt Kỷ thiếu gia thật càng ngày càng có vấn đề."

Thình thịch bùm! !

Đồ lại một lần bị đập vỡ trên mặt đất, rơi rớt nát bét, bừa bãi đầy đây. Dương Lưu Vân tức giận ngũ quan tinh xảo cũng vặn vẹo, trong ánh mắt là tức giận, là thù hận, hận không thể giết chết cô gái kia.

"Vì sao lại phải đối với tôi như vậy tôi mới phải vợ của anh! Kỳ Trà Thần, tôi hận anh! Hận anh tại sao có thể đối với tôi như vậy!"

Cư nhiên ngay trước mặt cô gái kia đuổi mình đi, giữ cô ta lại; tình nguyện muốn cô gái có đáng đáp giống Ninh Tự Thủy, mà không muốn mình.

Tại sao

Kỳ Trà Thần anh biết không, biết tôi yêu anh nhiều như thế nào anh biết không, tôi vì anh bỏ biết bao nhiêu thứ anh biết không? Tôi luôn suy nghĩ trở thành người duy nhất trong lòng anh, tại sao anh lại đem vị trí kia cho người khác, tại sao? Tình nguyện muốn một người thay thế, cũng không cần tôi?

Tại sao!

Đường Diệc Nghiêu không biết đi vào từ lúc nào, hai tay cường tráng mạnh mẽ ôm chặt cô vào trong ngực, trầm giọng nói: "Được rồi, Luru Vân, đừng làm mình bị thương."

"Tại sao? Vì sao lại đối với tôi như vậy đều là anh, tôi để cho anh giết cô ta, có phải anh mong muốn như bây giờ là tốt lắm phải không, cô ta cướp đi Thần đều là tại anh, là anh khiến tôi bỏ lỡ Thần." Dương Luru Vân xoay người nắm đầm lần nữa đánh vào ngực hắn, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu hắn.

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, giữ chặt hai cổ tay cô, ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm cô: "Luru Vân, làm sao em còn có thể nói những lời như vậy? Nói như thế nào cô ấy cũng là một sinh mạng còn sống."

Mấy ngày trước, Dương Luru Vân tìm đến hắn, ám hiệu hắn đi giết EV, nhưng lần đầu tiên hắn cứng rắn cự tuyệt yêu cầu của cô. Mà một đêm đó hắn thấy cô cùng Kỳ thiếu gia triền miên, trong lòng vẫn còn căm tức, người phụ nữ của hắn cuối cùng cũng đã trở thành người của Kỳ thiếu gia, thứ hai, là hắn thiếu Ninh Tự Thủy, chẳng lẽ không còn lương tâm đi tổn thương một con người vô tội khác?

Chỉ là không ngờ Luru Vân đến bây giờ vẫn còn lưu lại ý nghĩ như vậy!

Chẳng lẽ

"Vậy thì thế nào, là cô ta tranh giành Thần với tôi!" Dương Luru Vân hoàn toàn không để ý rống lên, gương mặt tức đến đỏ gay lại, đáy mắt toàn bộ là hận ý. Cô gái thường ngày nhu nhược bộ dáng thiên chân đáng yêu đã biến mất không còn tung tích.

"Rốt cuộc là cô ấy dây dưa Kỳ thiếu gia hay là Kỳ thiếu gia dây dưa cô ấy, trong lòng em không phải rõ ràng lắm sao?" Đường Diệc Nghiêu suy nghĩ sâu xa hồi lâu mới lâm bầm mủ miệng: "Chẳng lẽ không có cô ấy, cũng sẽ không có gái khác, Kỳ thiếu gia từ trước đến giờ cũng không yêu em."

"Nói bậy nói bạ! Thần yêu em, nếu không anh ấy cũng không lấy em, cũng sẽ không cùng em kết hôn!" Dương Luru Vân tức hơn, nhấc chân lên đạp hắn hai phát.

Trên miệng chắc chắn hơn nữa, nhưng trong lòng biết Thần nguyện ý cùng mình kết hôn cũng chỉ là vì trách nhiệm đối với cô, bởi vì chính mình quên mình đối lấy cuộc hôn nhân này

"Đó là bởi vì em!" Đường Diệc Nghiêu cũng tức đến đập mạch rồi, lời nói đến miệng mới phản ứng lại được, không thể nói, thanh âm im bật đi.

Dương Luru Vân ngây ngẩn cả người, cảm thấy lời của hắn hình như có ẩn ý khác. "Bởi vì tôi cái gì?"

Đường Diệc Nghiêu chột dạ tránh ánh mắt cô, giọng nói chắc chắn: "Tại sao em không thể quay đầu nhìn lại, anh vẫn yêu em, em là của anh"

"Diệc Nghiêu"

Dương Luru Vân

Lời nói chưa hết còn ở trong cổ họng, môi liền bị bao trùm bởi nụ hôn nóng bỏng, đầu lưỡi dạo chơi cạy mở hàm răng cô, nóng bỏng triền miên đòi lấy hương vị, tước đoạt tư tưởng của cô, quyền chủ động của cô.

Lúc còn chưa phản ứng kịp, quần áo trên người đã bị hắn xé rách, làn da lộ trong không khí, ngón tay thô ráp của hắn mỗi tấc, dịu dàng mê luyến. Đầu hơi chuyển, thân thể bởi vì động tác của hắn mà trở nên nóng ran, bụng dưới trống rỗng, giọng nói rên rỉ: "Anh Diệc Nghiêu"

"Em là của anh Luru Vân, anh là của em!" Đường Diệc Nghiêu bốc lửa nóng, trong đầu nghĩ đến cảnh tượng đêm hôm đó, không kim chế được tâm trạng. Trong đầu chỉ có một ý niệm, hung hăng đoạt lấy cô, cô là thuộc về hắn.

Hai người rối rít ngã trên giường, quần áo trên người hoàn toàn bị cởi, thân thể nóng bỏng dán chặt vào nhau. Mắt cô đã mờ sương, gương mặt đỏ ửng, môi hôn cổ của hắn, hai tay sờ đến người an hem của hắn.

đã che giấu

"Ừm anh Diệc Nghiêu" tiếng Dương Luru Vân mềm mại tới mức xương cũng muốn nhũn ra, hai tay níu chặt lấy ga giường, ánh mắt theo dõi hắn, cảm thấy mình bỗng bênh, ngưng ngưng muốn khép hai chân thì bị động tác của hắn ngăn lại.

đã che giấu

"A umh anh Diệc Nghiêu em mau umh" không một chút ngưng ngừng kêu lên, kích thích thính giác của hắn. Thân thể giống như có dòng điện vọt qua, một khắc kia hắn cảm giác như mình đang phá tan tầng mây lên thiên đường.

Tay của hắn tiếp tục sờ nắn nơi mềm mại, cho cô cảm giác tốt nhất.

"Đừng umh em đã tới, . . anh Nghiêu"

Nhếch miệng nở nụ cười tà mị, lúc này mới dừng lại động tác, nguồn nóng bỏng của hắn lập tức xông vào cô. Trong cổ họng mùi thuốc về cô vẫn còn lan tràn

"Chờ anh Lưu Vân, chúng ta cùng nhau" tiếng nói vừa dứt, cơn thịnh nộ tấp đấm vào, lấp đầy trống rỗng của cô, mới thật nhanh mà đến, gần như muốn xuyên qua cô.

đã che giấu

Đường Diệc Nghiêu cúi đầu hôn lên môi của cô, quần áo, giọng nói mơ hồ không rõ nói: "Ném thử một chút mùi vị của em, tiểu yêu tinh."

"Umh thật là giỏi! A" hắn dùng sức một cái, lại đem cô đưa lên Thiên đường.

đã che giấu # giữ hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, hôn cảm của cô giọng nói ra lệnh: "Nói, em là của anh, em thích nhất anh làm vậy với em."

"A em là của anh, em rất thích anh yêu em như vậy, ah dùng sức nhanh lên một chút" Dương Lưu Vân sắp bị khoái cảm sung sướng này làm cho hôn mê, từ trước đến giờ hoàn toàn không có ý thức, Đường Diệc Nghiêu muốn cô nói gì, cô liền nói cái đó..

"Ngoan, anh yêu em!" ánh mắt cực nóng rót cuộc cũng hài lòng, dùng sức luận động trong cơ thể cô, đòi lấy sung sướng. Sau mấy lần, Dương Lưu Vân đã không chống đỡ nổi, khóc cầu xin tha thứ đều vô dụng. Hắn vĩnh viễn giống như chưa được thỏa mãn.

Kỷ Trà Thần vì gãy bốn cái xương sườn, từ đó đến giờ không cách nào nhúc nhích, hướng chi xương đùi phải cũng gãy không cách nào xuống giường, ngực còn có một vết thương nghiêm trọng, gần như là bệnh nhân yếu nhất, liên tục nghỉ ngơi ba ngày, về mặt của hắn vẫn ocnf tái nhợt, có vẻ bệnh.

Dương Lưu Vân sau một lần tới kia, phái mấy người trả thù Ninh Tự Thủy cùng Si Mị, bác sĩ cùng hai cố định y tá ra vào, người ngoài vẫn không có cách đi vào, những người kia nghe Kỷ Trà Thần bị thương muốn tới thăm cũng không có cách đi vào.

Mặc dù Kỷ Trà Thần bảo vệ Dương Lưu Vân, không có nghĩa là Ninh Tự Thủy sẽ không rat ay với cô ta.

Kỷ Trà Thần nghiêng đầu nhìn mặt cô không chút thay đổi, không khỏi nhíu mày, mặc dù cô không nhắc lại chuyện Dương Lưu Vân, nhưng trực giác nói cho hắn biết cô không từ bỏ ý định. Đây cũng nguyên nhân hắn muốn Đường Diệc Nghiêu lột Dương Lưu Vân không cho phép tùy tiện ra ngoài.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu đem cái ly đưa tới tay của hắn, nháy mắt một cái: "Anh nhìn tôi rất lâu."

Kỷ Trà Thần nhấp một ngụm nước, nước vẫn còn đọng trên môi, mím lại nói: "Chính tôi nhớ là cô rất hận tôi, tại sao lại muốn tới chăm sóc tôi"

Ninh Tự Thủy ngẩn người, mắt rũ xuống rất mâu thuẫn phức tạp, ngón tay kéo áo khoác, nửa ngày mới ngẩng đầu giọng nói mềm mại vang lên: "Nếu như mà tôi nói tôi không biết tại sao tôi hận anh, anh có tin hay không"

Kỷ Trà Thần sững mặt, không nghĩ tới cô sẽ thẳng thắn như thế. Cô thật hận mình.

"Cô không biết tại sao hận tôi"

"Ừ." Ninh Tự Thủy gật đầu, xoay người ngồi trên ghế. Hai tay đặt trên đầu gối, về mặt rất rối rắm, giống như là có lý hết dũng khí, mới quyết định. "Thật ra thì đối với chuyện năm năm trước tôi hoàn toàn không nhớ, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh tôi liền cảm thấy rất hận anh. Loại hận này giống như hạt giống sinh sôi trong lòng tôi, từ lúc nhìn thấy anh nó bắt đầu nảy mầm, từ từ lớn lên. Ngay cả tôi cũng không có cách nào khống chế, anh nói xem có buồn cười hay không"

Đây là lần đầu tiên cô nói với hắn những lời này, lại mang cho Kỷ Trà Thần rung động to lớn. Cho dù trong lòng sớm có định đoạt, nhưng giờ phút này từ trong miệng của cô được lời nói như vậy, ánh mắt vô cùng kích động cùng hưng phấn.

"Cô không nhớ chuyện năm năm trước sao."

"Sự phụ nói tôi bị tai nạn xe cộ đụng mất trí nhớ, cho nên không có bất kì kí ức nào." Ninh Tự Thủy cắn môi, bả vai gầy nhỏ hơi run rẩy.

Là cô! Thật sự là cô!

Ngày đó Hắn cùng với Si Mị đi Đài Bắc chính là ngày đêm điều tra thân phận của cô, đến chỗ Cô Nhi Viện mới biết đứa bé kia thật ra là chết trong tai nạn ô tô, lúc đó mới hiểu rõ ẩn tình trong chuyện này. Hắn vẫn hoài nghi Ninh Tự Thủy có ý giả bộ mất trí nhớ, bây giờ nhìn dáng vẻ ngược lại không giống như là giả bộ! Mà là Chiêm Dực Dương lúc đó đã đụng tay chân.

Kỷ Trà Thần đưa tay nắm tay của cô, mới phát hiện nhiệt độ của cơ thể cô giống như rần, rất lạnh lẽo. Không khỏi nhăn mày, nắm chặt tay của cô: "Lạnh lẽo như vậy"

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt âm u phức tạp của hắn, vô cùng bình tĩnh, không sao cả nhún vai: "Đã thành thói quen."

"Thật ra thì" Kỷ Trà Thần trên mặt có chút do dự, không cách nào xác định giờ phút này nói cho cô biết chân tướng là tốt hay xấu. Dừng lại hồi lâu thấy cô vẫn chờ lời của hắn, mới mở miệng nói: "Ồ lại bên cạnh tôi thôi."

Khuôn mặt vốn bình thản lạnh lẽo của Ninh Tự Thủy bỗng trầm xuống. Tay từ trong tay của hắn rút ra, gương mặt lạnh lùng cùng kháng cự, cười lạnh nói: "Tôi đối với việc này không có hứng thú."

Ánh đèn chiếu lên mặt cô, lãnh bạc, vô tình.

"Nếu như không được thì sao" Kỷ Trà Thần một lần nữa mở miệng, trong lòng bàn tay bót đi khối nhiệt độ lạnh lẽo, giống như bị người ta mang đi thứ gì đó.

Ninh Tự Thủy không hỏi hắn không phải vậy là cái gì, chỉ là nhấp máy môi nói: "Tôi có bạn trai."

Kỷ Trà Thần tâm tình vốn đang tốt lại nghe cô nói những lời này ánh mắt ác liệt, sắc bén nhìn chằm chằm gương mặt trái xoan của cô, tiếng gần như là từ khe hở nện ra: "Không cho phép cùng Liên Phụng Vũ ở chung một chỗ!"

"Anh không có quyền hỏi tới chuyện của tôi, giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác." Ninh Tự Thủy vẫn đậm phong khinh nói, đáy mắt quét qua nhẵn cười trên ngón vô danh của hắn, cười lạnh.

Đứng dậy, lúc đang chuẩn bị xoay người, Kỷ Trà Thần chợt át chế chắc cổ tay của cô, dùng sức xé ra, bởi vì không có phòng bị mà té vào trong ngực của hắn. Ninh Tự Thủy cả kinh, nghĩ muốn đứng dậy, động tác của hắn nhanh hơn. Cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

Giữa giữa, lại bị hắn kìm chặt hai tay không cách nào phản kháng, khép chặt hàm răng, chỉ cảm thấy môi của hắn ở không biết bao nhiêu lần miêu tả môi của cô, nhiệt độ cực nóng, hô hấp khí nóng phun ở trên má, ấm áp, hơi ngứa một chút.

Chân mày xinh đẹp nhíu lại, ngón tay của hắn không tiếng động chuyển xuống dưới nách cô, chỉ là nhẹ nhàng chạm đến, Ninh Tự Thủy kinh ngạc há mồm ra, thuận thế để hắn có cơ hội lợi dụng.

Đầu lưỡi nhanh chóng cạy mở hàm răng cô, chộp lấy hương vị ngọt ngào bá đạo, cường thế, không buông tha.

Ninh Tự Thủy cố ý tránh né đầu lưỡi của hắn, nhưng hắn giống như biết tâm tư của cô, rất nhanh đầu lưỡi của hắn liền quấn lấy lưỡi cô, không ngừng, khẽ cắn, dầy đưa, liếm láp nụ hôn sâu hơn này.

Cho dù năm năm cô có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng trên phương diện này cô vẫn như cũ không lưu loát giống con chim non. Càng muốn tránh né thế công của hắn càng trốn không được, trên trán nhanh chóng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Kỷ Trà Thần nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn không tính là dịu dàng, bởi vì cô một mực kháng cự, không chỉ là kháng cự nụ hôn của hắn mà kháng cự hắn đụng vào, thân thể cứng ngắc vẫn không được!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: 6000+

Liều chết triển miên, thân thể nóng bỏng dán chung một chỗ, khiến đôi phương đều cảm nhận được nhịp tim cùng tốc độ lẫn nhau, tựa như đánh trống. Đầu ngón tay hắn dịu dàng vuốt ve làn tóc đen mềm của cô, ánh mắt thiếu đốt nóng bỏng cùng tham muốn giữ lấy. Mặc cho Ninh Tự Thủy không muốn nhưng cũng biết ánh mắt kia đại biểu cho cái gì.

Bàn tay to của hắn cố gắng kìm cô trong ngực, hơi quay đầu, môi nhỏ có một khe hở thở hổn hển. Vốn là gương mặt lạnh tanh nay lại ửng đỏ, vô cùng giống như quả táo chín có hương vị vô cùng ngon miệng, khiến hắn không nhịn được muốn thưởng thức lần nữa.

"Đủ rồi, Kỷ tiên sinh." Ninh Tự Thủy nhăn mày, vẻ mặt hơi bất mãn chợt lóe lên.

Kỷ Trà Thần cúi đầu hôn lên cánh mũi cô, môi ở bên tai của cô lặp lại giọng nói khàn khàn, cổ tình muốn cô. Giọng nói mơ hồ mà chắc chắn: "Gọi tên tôi."

Ninh Tự Thủy thờ dài một hơi, nghiêng đầu nhìn thẳng hắn, trong mắt hắn cô thấy được hình ảnh phản chiếu gương mặt đỏ ửng của mình, khó trách Kỷ

Trà Thần lại mất không chế như vậy. Ngón tay giữ lấy ngón út của hấn, suy tư một hồi, châm chọc nói: "Tôi cần phải trở về."

Kỷ Trà Thần thân thể vốn suy yếu, hướng chỉ trọng lượng của cô toàn bộ cũng dồn lên người hấn, khuôn mặt bị đau đến trắng bệch. Nhưng hấn lại không buông cô ra được, ầm áp như vậy, đã rất nhiều năm, một cái hôn cũng đã chạm đến những năm cô đơn gần đây, cũng làm cho hấn lần nữa rơi vào ma chướng.

"Rời khỏi hấn." Đây là yêu cầu duy nhất của hấn.

Ninh Tự Thủy từ trong ngực của hấn thoát ra, chỉnh lại quần áo xốc xáchs cùng tóc rối, cần cần môi đỏ mọng, lắc đầu, vẻ mặt đã khôi phục bình thường, lui về phía sau một bước xác định hấn không bắt được mình.

"Xin lỗi, tôi không làm được. Anh nghỉ ngơi đi, tôi đi trước."

"Cô gái, đứng lại!"

Tiếng lạnh lùng từ phía sau truyền tới, Ninh Tự Thủy làm bộ như không nghe thấy sai bước đi ra ngoài, chợt nghe sau lưng "Bùm" một tiếng, trầm muộn giống như thứ gì đó bị hung hăng ném xuống. Quay đầu lại một cái, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc

"Kỷ Trà Thần"

Chỉ thấy cánh tay Kỷ Trà Thần vì nhô hết ống tiêm ra mà chảy máu, khiến cả người hấn tái đi; cả người hung hăng ngã ở trên mặt đất. Hình dáng tuấn mỹ căng thẳng, trán đầy mồ hôi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô: "Không được đi!"

Ninh Tự Thủy trần trừ mấy giây, cuối cùng quay lại, hai tay túm lấy hấn, lẩm bẩm hỏi "Tại sao muốn như vậy?"

Biết rõ mình không nên quay đầu lại, không nên ở lại, nhưng nhìn đến bộ dáng của hấn lần này, trong lòng có cảm giác hơi khác thường xẹt qua, nhẹ nhàng, cấp tốc, khiến cô không giữ nổi.

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần tái nhợt, hô hấp cũng bắt đầu không đều đặn, dùng sức thật chặt giữ lấy cổ tay cô, nghe tiếng của hấn gần như là gầm lên: "Không được đi, không cho phép ở bên cạnh hấn!"

Ninh Tự Thủy, tôi không cho phép em cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ!

Ninh Tự Thủy mất hồn một hồi lâu, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hấn, cuối cùng gật đầu. "Anh ôm cổ tôi, tôi đỡ anh lên."

Kỷ Trà Thần tay chân không có sức, chân phải lại có thạch cao nặng nề không nhúc nhích nổi, hai tay vòng qua chiếc cổ mảnh khảnh của cô, đem sức nặng cả người vịn vào cô. Ninh Tự Thủy ôm lấy eo hấn, cố sức đem hấn đỡ lên giường, đắp kín chăn cho hấn. Nhấn nút gọi y tá đến cấm lại ống tiêm cho hấn

Mắt đen của Kỷ Trà Thần hơi rũ xuống thấy bóng dáng Ninh Tự Thủy muốn rời khỏi, một nhọc nói: "Không được đi!"

"Tôi không đi, chỉ là lấy khăn lông cho anh, anh chảy rất nhiều máu." Ninh Tự Thủy mấp máy môi, nỗ lực nở ra một nụ cười.

Kỷ Trà Thần nghe được lời của cô..., hơi an tâm. Đợi cô trở lại, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau sạch sẽ vết máu trên tay hấn, đắp lại chăn cho hấn. Ngồi ở bên giường, vẫn lặng lẽ nhìn hấn, không nói một lời. Hấn cầm lấy tay cô, cũng không mở miệng, có thể là mệt mỏi, khép mắt lại, lông mi thật dài bất động, đẹp mắt cực kì.

Ninh Tự Thủy ngồi một lúc sau, điện thoại di động trong túi điện cuồng chấn động không để ý. Không nhìn cũng biết là ai, trừ Liên Phượng Vũ sẽ không có người thứ hai khăn trương như thế.

Hoàng hôn buông xuống, ánh đèn rực rỡ, một ngày nhộn nhịp của thành phố rốt cuộc khép lại, thay thế bằng ánh đèn nhiều màu sắc, vẫn làm cho người ta có chút cô đơn như cũ. Không có mở đèn, cả căn phòng rơi vào một vùng tăm tối.

Kỷ Trà Thần phát ra tiếng hít thở đều đặn, giống như đã ngủ rồi. Hấn chịu tác dụng của thuốc nặng nề thiếp đi.

Ninh Tự Thủy mất một chút sức mới gỡ được tay hấn ra, đứng ở trước cửa sổ thủy tinh nhìn ra bên ngoài, dù sao chẳng nữa nhộn nhịp hay không đều không liên quan đến cô. Nghiêng đầu quét mắt qua dung nhan tái nhợt, mím môi, hết sức che giấu điều gì. Hai tay gân xanh đều nổi lên, nếu như không phải là cô có đầy đủ lý trí, sợ rằng hai tay của cô giờ này đã sớm trên cổ hấn, bóp chết hấn!

Kỷ Trà Thần, người phụ nữ anh đã từng yêu rất cuộc bây giờ đối với anh có ý nghĩa gì? Có phải bởi vì cô chết không đủ thỏa mãn anh, có phải anh vẫn muốn hành hạ một người một cách dễ dàng hay không?

Môi mòng trong bóng đêm xẹt qua một nụ cười khinh miệt, trong nháy mắt, tắt đi.

Đáng tiếc, lần này mong muốn của anh không thể được thỏa mãn rồi !

Liên Phượng Vũ đứng ở lầu dưới chung cư, đi tới đi lui, bước chân thế nào cũng không dừng lại được. Thỉnh thoảng nhìn quanh cửa trống rỗng, dưới đèn đường một mảnh yên tĩnh, không có bất kỳ người nào đi qua. Trên mặt viết đầy lo lắng cùng nhớ nhung.

Mắt thấy càng lúc càng muộn, mà Ninh Tự Thủy vẫn không trở lại, cũng không nghe điện thoại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Sẽ không, bản lĩnh của cô tốt như vậy, cũng sẽ không, coi như gặp chuyện không may cũng có thể nghĩ biện pháp liên lạc với hân, không phải như lần trước sao?

Nhưng ngộ nhờ là người người đàn ông kia thì sao?

Trong lòng rung mình một cái, càng ngày càng lo lắng. Có thể rằng buộc Tự Thủy, sợ chỉ có người người đàn ông kia.

Sờ tới điện thoại di động muốn gọi thêm cho cô một cuộc nữa, mới phát hiện thì ra là điện thoại di động đã tắt máy. Khóe miệng xet qua một nụ cười khô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chính mình bị sao rồi? Tại sao lại có cảm giác cảm thấy hoảng hốt luống cuống?

Ánh mắt quét qua bóng dáng đi tới, mảnh mai, cô đơn, dưới ngọn chậm chạp đi về phía trước, cúi đầu cũng không nhìn phương hướng phía trước. Tim không khỏi nhú lên, tâm tình cô không tốt sao?

Giây phút nhìn thấy cô, tâm rớt cuộc trấn định lại. Sải bước đi tới.

Ninh Tự Thủy cũng không chú ý tới phía trước có người, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cho đến khi bị một cổ mùi quen thuộc bao lấy, ngẩng đầu nhìn dung nhan quen thuộc khắc sâu vào tâm mắt. Sững sờ, mặc cho hân ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô.

Liên Phượng Vũ nhú mày, nháy mắt lo lắng thành hư không, trong giọng nói có phần trách cứ: "sao lại không nhận điện thoại? Đã trễ như vậy rồi? Thân thể lạnh như thế, ngộ nhờ bị cảm thì làm thế nào?"

"Anh một mực đứng đợi em?" Ninh Tự Thủy sống mũi bỗng cay, nhìn khuôn mặt của hân bị gió thổi ửng đỏ, cũng biết hân một mực đứng chờ mình.

"Anh không yên lòng." Ánh mắt nhạy cảm của Liên Phượng Vũ quét qua bờ môi sưng đỏ của cô, mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng đã rất rõ ràng. Bằng trực giác trời sinh của người đàn ông khẳng định cô đã xảy ra chuyện gì, bởi vì —— Kỳ Trà Thần sao?

"Em đã trở về, chúng ta trở về đi thôi." Ninh Tự Thủy cầm lấy tay hân, lúc bước đi, tay của hân lại xet qua tay cô, một tia vắng vẻ cuộn lấy, thân thể ngán ra, xoay người nhìn Liên Phượng Vũ đứng tại chỗ không động, trong mắt hân tràn đầy u buồn, muốn mở miệng, cổ họng căng thẳng, lời nói bị chặn lại.

Bóng dáng in dài trên mặt đất, kéo dài ra, cùng với bóng dáng của cô trùng lên nhau. Vốn là dung nhan dịu dàng hiện bị lo lắng lấp đầy, trong mắt phượng đều là tia mắt mắc, mím môi lại, giọng nói sâu xa vang vọng trong đêm khuya: "Tại sao? Chẳng lẽ —— em vẫn thích hân sao?"

Ninh Tự Thủy biết hân đã biết, lông mi run rẩy, không để lại dấu vết thu hồi những tâm tình kia. Lắc đầu: "Em không có."

"Vậy em nói cho anh biết là tại sao?" Liên Phượng Vũ đi lên phía trước một bước, thân thể cô dung hòa vào bóng dáng hân. Cúi đầu nhìn xuống vẻ mặt lạnh nhạt ung dung của cô, không hiểu, kể từ khi quay về đây, kể từ sau khi cô biết tất cả, tất cả đều thay đổi.

Hân cũng đoán không ra suy nghĩ của cô.

Ninh Tự Thủy tỉnh táo, môi đỏ mọng nhẹ nhàng ním lại: "Em muốn tìm số liệu giao dịch, trừ đến gần hân không có biện pháp khác."

Phượng Vũ quan tâm như vậy mình, dù cái gì đi chăng nữa, cô cũng sẽ không dấu diếm hân!

Liên Phượng Vũ nhú mày cũng không vì đáp án của cô mà giãn ra, ngược lại nhú chặt hơn. Hai tay đặt ở trên vai của cô, nghiêm túc nói: "Tự Thủy, em đang đùa với lửa đó biết không."

"Em không có cách khác, em không thể để cho Tịch Nhược mạo hiểm như vậy." Ninh Tự Thủy nhàn nhạt mở miệng. Kì gia vô cùng phức tạp, nếu như muốn khiến Kỳ Trà Thần hai bàn tay trắng, trừ từng chút từng chút một đã kích lực lượng của hân, không có biện pháp khác. Mà số liệu giao dịch chỉ là bước đầu tiên, thành công liền có thể đã thương nguyên khí của Kì gia đồng thời đã thương Kỳ Trà Thần.

"Nhưng"

"Đừng nói."

Liên Phượng Vũ còn muốn nói điều gì, lại bị cô cắt ngang: "Em đồng ý anh tuyệt đối sẽ không để cho bản thân rơi vào hiểm cảnh, tuyệt đối sẽ không để cho mình bị thương nữa."

Liên Phượng Vũ mấp máy môi, một lời cũng không nói ra, ánh mắt nhìn cô chằm chằm hồi lâu, chỉ là cúi đầu, môi run rẩy đặt lên môi cô.

Ninh Tự Thủy sững sờ, hai mắt trừng lớn, ngờ ngác đứng tại chỗ, cảm thấy trên môi bao trùm bởi hương vị bạc hà, dịu dàng không thể tưởng tượng nổi. Chờ phản ứng lại muốn đẩy hân ra, môi mỏng của hân khẽ rời đi, giọng nói dịu dàng như nước vang lên: "Đừng cự tuyệt anh. . . anh không muốn trên môi em có mùi hân."

Nhẹ nhàng, lần nữa hôn lên môi của cô.

Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, cùng Kỳ Trà Thần hoàn toàn khác biệt, không có nửa điểm bá đạo cùng cường thế; đầu lưỡi từ từ miêu tả cánh môi của cô, run rẩy mang theo thận trọng cạy mở hàm răng của cô, đoạt lấy hương thơm thuộc về cô, từng chút từng chút nuốt vào trong bụng.

Con người chậm rãi rũ xuống, nhón chân lên, phối hợp nụ hôn của hắn, hai tay ôm lấy eo hắn, dây dưa với hắn. Từ cái hôn này cô cảm thấy nhịp tim của hắn, sự cẩn thận của hắn, thâm tình quyến luyến.

Chưa bao giờ nghĩ tới, tình cảm Liên Phượng Vũ đối với cô thì ra là sâu như vậy rồi.

Hồi lâu, cho đến khi hai người sắp không thở nổi, Liên Phượng Vũ lúc này mới buông cô ra. Ngón tay dịu dàng khẽ lướt lên cánh môi ướt át kiêu diễm của cô, trong mắt phượng tất cả đều là hài lòng cùng dịu dàng, khoe miệng nâng lên nụ cười hạnh phúc: "Không còn mùi của hắn."

"Phượng Vũ"

Liên Phượng Vũ nhìn cô nhẹ lắc đầu, ngăn cô nói, đầu ngón tay dịu dàng xuyên qua làn tóc đen của cô. Dịu dàng nói: "Anh hiểu rõ nụ hôn này không có ý nghĩa gì, anh cũng không muốn buộc em lựa chọn cái gì. Từ đầu đến cuối chỉ cần em mạnh khỏe, anh liền an tâm. Anh không có cách nào ngăn cản những việc em muốn làm, cho nên chỉ có thể đứng sau ủng hộ em. Còn có bản thân anh không thích hắn đụng vào em!"

Hắn đã sớm không có tư cách gặp mặt em.

Ninh Tự Thủy rung động trong lòng, đối với Liên Phượng Vũ vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng. Một người đàn ông rốt cuộc phải yêu sâu đậm như thế nào, mới có thể không so đo tất cả như vậy, toàn tâm toàn ý bỏ ra cũng không cầu xin báo đáp?

Cho dù là biểu đạt bất mãn của mình, cũng dịu dàng khéo hiểu lòng người !

"Phượng Vũ, tại sao anh đối tốt với em như vậy?" Những lời này rất ngu ngốc, nhưng cũng rất thật.

Liên Phượng Vũ hai tay ôm mặt cô, dịu dàng cười một tiếng: "Đúng a! Anh tại sao lại đối tốt với em như vậy."

Đáp án này ngay cả chính hắn đều không rõ ràng, có lẽ nguyên nhân là yêu quá sâu. Bởi vì thấy cô đau khổ, bị thương vì yêu, mới không muốn lại dùng danh nghĩa của tiếng yêu đó, tổn thương cô, làm cô đau nhói! Thu hồi tất cả tức giận cho mình, đem dịu dàng để lại cho cô!

Một chiếc xe hơi dừng cách đó không xa, cửa sổ xe kéo xuống một chút, dung nhan lạnh lùng chứng kiến một màn kia, con người căng thẳng, gân xanh trên trán nổi lên, lệ khí bao vây khắp người.

Hai tay nhắm thật chặt lại, tức giận cực điểm, nhất là chứng kiến tới hình ảnh bọn họ hôn nhau. Trước đây không lâu cô vẫn còn ở trong ngực của hắn giây phút, nhưng xoay người lại có thể dịu dàng chìm đắm trong lòng một người đàn ông khác. Về mặt nhu tình này, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt của hắn.

Cổ họng Kỳ Trà Thần nhúc nhích một cái, nhìn thấy bọn họ tay trong tay đi vào, ngay lúc Si Mị muốn nói chuyện bỗng mở miệng: "Trở về."

Si Mị giựt giựt tóc, khoe miệng hạ xuống, hiểu hắn giờ phút này có bao nhiêu tức giận, tự nhiên biết hắn đây là con cọp đang bị thương, lái xe trở về bệnh viện.

Kỷ Gấm Sóc mang theo Tiểu Ngư Nhi thăm phòng bệnh. Thấy Kỳ Trà Thần bị thương nghiêm trọng, không khỏi héch mảy lên: "Tôi nghe thấy còn chưa tin, không ngờ cậu cũng bị tới trình độ này."

Tiểu Ngư Nhi ngồi bên cạnh râm rì mấy câu: "Đáng đời."

Kỷ Gấm Sóc cau mày đầu, bất đắc dĩ ném một ánh mắt cho Kỳ Trà Thần, để hắn không chấp nhặt cô nàng Tiểu Ngư Nhi này, cô gái này chính là hắn làm hư rồi.

Kỳ Trà Thần dĩ nhiên là biết, ánh mắt cũng không nhìn Tiểu Ngư Nhi một cái, mím môi nói: "Tôi còn nhiều chuyện chưa được xử lý, làm phiền anh."

Nếu như không phải là bởi vì chính hắn thương tích quá nặng, hành động, thân thể đều không tiện, cũng sẽ không đem Kỷ Gấm Sóc đang hưởng kì nghỉ gọi quay lại.

"Anh em một nhà nói lời này quá khách khí, cậu tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, Kỳ thị tôi sẽ giúp cậu trông coi, dầu gì chúng ta hợp tác đã nhiều năm, cậu ngã xuống dĩ nhiên tôi cũng sẽ không dạy được." Kỷ Gấm Sóc cười cười, tay nắm lấy eo Tiểu Ngư Nhi, âm thầm nắm lại.

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu trừng mắt liếc hắn một cái: "Làm gì?"

"Không có việc gì." Kỷ Gấm Sóc sau khi nhìn lướt Kỳ Trà Thần bình tĩnh trả lời.

Kỳ Trà Thần không khỏi nhú mày, giọng bất đắc dĩ: "Anh mang cô ta đi đi, tôi không sao, qua mấy ngày nữa anh lại tới đây nói chuyện sau."

"Được." Kỷ Gấm Sóc cũng bất đắc dĩ, chuyện Tiểu Ngư Nhi năm năm trước còn đối với Kỳ Trà Thần canh cánh trong lòng. Hôn lễ của hắn Tiểu Ngư

Nhi vẫn một mực nói đến chuyện của Ninh Tự Thủy, thật vất vả nghỉ ngơi để đỡ dành cô. Vốn trở lại cũng không muốn mang cô đi gặp Kỳ thiếu gia, nhưng bắt buộc dĩ cô dai dẳng muốn tới, chính là muốn nhìn Kỳ thiếu gia nhếch nhác thế nào thôi.

Tiểu Ngư Nhi cách băng ghế, lúc xoay người thấy thấy bóng dáng đứng trước cửa, hốc mắt không khỏi đỏ lên, kinh ngạc thét chói tai: "Tự Thủy"

Một giây tiếp theo chạy như bay đến trước mặt cô, hai tay nhiệt tình ôm lấy cô, thật chặt, không dư một khe hở.

Ninh Tự Thủy thân thể cứng ngắc một cái, không động, cũng không nói chuyện, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt xa lạ nhìn cô.

Tiểu Ngư Nhi hưng phấn xoa gương mặt cùng thân thể cô, cười ánh nắng mặt trời rực rỡ: "Tự Thủy, cô cái từ hoàn sinh! Thật tốt quá, tôi cho là cô thật đã chết rồi, ô ô" nói xong tiếng liền nghẹn ngào.

Kỳ Gấm Sóc lúc nhận được điện thoại của Kỳ thiếu gia cũng nghe qua hần nói đến chuyện này, cho nên lúc nhìn thấy Ninh Tự Thủy đứng bên ngoài cửa cũng không kinh ngạc.

Ninh Tự Thủy lui về phía sau một bước rời khỏi vòng tay của cô, giọng nói vô cùng lạnh lùng và xa cách hỏi: "Cô là ai?"

Tiểu Ngư Nhi sững sờ, quay đầu lại muốn hỏi Kỳ Trà Thần cùng Kỳ Gấm Sóc, quay lại nhìn Ninh Tự Thủy, nước mắt rào rào rớt xuống: "Tự Thủy, cô không nhớ tôi sao? Tôi là Tiểu Ngư Nhi a! Cô không nhớ chút nào sao?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu, mặt không chút thay đổi: "Xin lỗi, cô nhận lầm người. Tôi là EV, không phải Ninh Tự Thủy."

Nói xong, nhìn cô một cái, hướng Kỳ Trà Thần đi tới. Không nhìn Tiểu Ngư Nhi cùng Kỳ Gấm Sóc lâu, đặt đồ ở trên bàn: "Dùng cơm thôi."

Kỳ Trà Thần ừ một tiếng, lại không động đậy, chờ Ninh Tự Thủy phục vụ.

Tiểu Ngư Nhi trợn mắt hốc mồm, chỉ vào Ninh Tự Thủy nhìn Kỳ Trà Thần, nửa ngày nói không lên một câu hoàn chỉnh: "Cô hần?"

Không nhớ rõ tôi?

Kỳ Gấm Sóc vỗ vỗ vai cô dịu dàng nói: "Trước hết để cho Kỳ thiếu gia nghỉ ngơi, trở về anh sẽ nói cho em biết."

Tiểu Ngư Nhi còn chưa lên tiếng, liền bị hần kéo ra khỏi phòng bệnh.

Dùng bữa qua, Ninh Tự Thủy còn chưa kịp dọn dẹp, Kỳ Trà Thần đã nắm lấy tay của cô, ngón tay không ngừng vuốt vuốt, không muốn buông ra, triển triển miên miên cảm giác mơ hồ.

Ninh Tự Thủy vẫn rũ chân mày không chủ động mở miệng, Kỳ Trà Thần nhất định là có chuyện muốn nói, hoặc là hần là đang suy tư cái gì. Mà chuyện có thể là cùng Liên Phượng Vũ có liên quan!

"Muốn thế nào, cô mới có thể rời đi hần?" giọng nói của Kỳ Trà Thần lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ, cùng nhiệt độ trên đầu ngón tay hần tương phản quá lớn.

"Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi đều không thể nào rời khỏi anh ấy." Những lời này chưa tính là đang lừa gạt hần, Liên Phượng Vũ đối với cô mà nói là người thân, là nhân vật không thể thiếu trong sinh mệnh cô, ở nơi này năm năm không oán không hối làm bạn bên cạnh cô.

Trừ Tịch Nhược, vị trí quan trọng nhất trong lòng cô dành cho Liên Phượng Vũ, cho dù cùng tình yêu không liên quan!

"Cô gái"

"Xin gọi tôi EV." Ninh Tự Thủy nhú mày, dung nhan tinh táo lần đầu tiên xuất hiện vẻ mong mỏi. Cô gái, cô gái hai chữ này rốt cuộc đại biểu cho cái ý nghĩa gì đây?

Kỳ Trà Thần không nói thêm gì nữa, hai người rơi vào lạnh lẽo, không khí lúng túng quý dị. Ninh Tự Thủy xoay người rời đi, ra ngoài Đường Diệc Nghiêu xông tới khiến cô nhú mày.

Đường Diệc Nghiêu hiển nhiên cũng không nghĩ đến cô lại ở chỗ này, thân thiện gật đầu với cô, Ninh Tự Thủy lại làm như không thấy cùng hần gặp thoáng qua.

"Chờ một chút." Đường Diệc Nghiêu dừng bước, xoay người gọi cô lại.

Ninh Tự Thủy bước chân mặc dù dừng lại, nhưng lại không có xoay người, cũng không nói chuyện, trong con ngươi khí tức lạnh lẽo dâng lên. Đợi đến khi Đường Diệc Nghiêu đứng trước mặt cô, môi mím nhếch lên một đường cong.

Đường Diệc Nghiêu chần chừ một chút, ánh mắt chân thành nhìn cô, khẩn cầu: "Tôi nghĩ Kỳ thiếu gia có thể đã nói cho cô biết tất cả mọi chuyện rồi, tôi hiểu biết rõ chuyện này đúng là tiểu thư không đúng, nhưng cô đã không có chuyện gì, tất cả tội Kỳ thiếu gia cũng thay cô bị, cô có thể bỏ qua cho tiểu thư được không?"

Kể từ khi thấy Ninh Tự Thủy ở trên đài biểu diễn, Đường Diệc Nghiêu cũng biết Ninh Tự Thủy cũng không phải đơn giản như vậy.

Ninh Tự Thủy trầm mặt xuống, môi mòng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng. Kỷ Trà Thần muốn bảo vệ Dương Lưu Vân, Đường Diệc Nghiêu muốn bảo vệ Dương Lưu Vân tất cả mọi người đều muốn bảo vệ cô ta.

Nhưng năm đó có từng có người nhìn qua cô một chút nào không? Nếu như có, thì cô đã không đi tới bước đường ngày hôm nay.

"Tôi biết rõ đối với cô như vậy rất không công bằng, nếu không cô có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được cũng có thể đồng ý cô. Chỉ hy vọng cô đừng hận tiểu thư, cô ấy cũng chỉ là nhất thời tức giận mới làm việc sai trái, Kỷ thiếu gia đã phạt cô ấy trong nhà." Đường Diệc Nghiêu từ trên mặt của cô đoán được bất mãn của cô, nhất là về mặt lạnh lùng kinh người.

Thủ đoạn ác độc như vậy mà chỉ nhốt trong nhà là có thể giải quyết sao? Huống chi Kỷ Trà Thần đem Dương Lưu Vân giam lại, thoát nhìn là trừng phạt, trên thực tế là vì bảo vệ cô ta đi! Bên ngoài biệt thự hộ vệ so với những ngày bình thường nhiều hơn mấy lần, có thể nói dụng tâm lương khổ.

"Đường Diệc Nghiêu, người đang làm thì trời đang nhìn, ác nhân chỉ có ác nhân quả." Ninh Tự Thủy lạnh lùng phun ra một câu, đi qua hắt, nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

Đường Diệc Nghiêu thật lâu vẫn không tỉnh hồn lại, không biết có phải ảo giác của mình hay không, tại sao ở đây mắt cô lại thấy qua một tia hận ý? Cô hận hắt?

Bọn họ đã từng gặp qua sao?

Còn là ——

Đường Diệc Nghiêu trong lòng cả kinh, lập tức bác bỏ ý tưởng kia. Làm sao có thể? Chuyện năm đó hắt so với bất kì kẻ nào đều rõ nhất, Ninh Tự Thủy đã chết, không thể nào còn sống. Cô gái trước mắt này, cũng chỉ là có dung nhan giống cô ấy mà thôi.

Liên Phượng Vũ mang theo Ninh Tự Thủy đi thăm dò chỗ thi công. Đất là lợi dụng lực lượng hồng môn lấy được, vừa tới lầu số bốn đã bắt đầu động công, mà lâu năm, sáu bảy bởi vì tòa nhà cũ nát không chịu được, vẫn không có phương án tốt nhất.

Mặc dù nói cùng Kỷ Trà Thần hợp tác chỉ là một kế hoạch gần, nhưng vương quốc ảo thuật Ninh Tự Thủy cũng biết là Chiêm Dực Dương có ý kiến tạo, dù sao ông ta cho cô cuộc sống thứ hai, năm năm dạy cho cô quá nhiều thứ. Nghiêm sư xuất cao đồ, không có lúc ông nghiêm nghị, cũng sẽ không có cô tự tin như ngày hôm nay. Càng không thể nào cùng Kỷ Trà Thần đối nghịch!

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Liên Phượng Vũ dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Ninh Tự Thủy đi kèm hắt một đoạn đang chau tức chân mày.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: 4000+

Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần lại, lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không có gì."

"Nhưng cả ngày em không yên lòng." Liên Phượng Vũ không giấu chút lo lắng nào. Ninh Tự Thủy có tâm sự gì lo lắng gì, hắt nhìn qua là biết ngay.

Ninh Tự Thủy đi tới trước mặt hắt, nín lấy áo hắt, thở dài: "Em thật sự không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy —— hơi mệt chút!"

Liên Phượng Vũ đau lòng vuốt tóc cô, giống như có thể đem phiền muộn của cô vuốt đi, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái. Vỗ vỗ bả vai của cô: "Không nên như vậy, nếu mệt mỏi như vậy, anh đưa em về nghỉ. Chuyện ở đây có anh là đủ rồi, sẽ không xảy ra vấn đề. Em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá!"

Hắt làm sao lại không biết Ninh Tự Thủy nếu nói "Mệt mỏi" là tâm, mà không phải là thân thể. Chỉ là muốn coi chừng cần tìm người buộc chuông, ai cũng không có cách nào giúp cô, trừ chính cô.

Ninh Tự Thủy gật đầu, nhìn xung quanh cũ nát không chịu nổi, có rất nhiều người đang dọn dẹp những thứ đồ nát trên mặt đất, thậm chí có người đại tiểu tiện, mùi hôi ngập tràn, còn có ruồi nhặng bay khắp nơi. Chân mày không khỏi nhíu lên: "Nơi này chính là lầu sắp hỏng?"

"Ừ." Liên Phượng Vũ hai tay cắm vào túi, thấy cô nhìn có vẻ không hiểu, lúc này mới giải thích cho cô: "Vốn là lầu sắp hỏng nên động thổ trước, nhưng mà bởi vì mảnh đất trống này bởi vì ban đầu mua bán có xảy ra tranh chấp, chúng ta thật lâu mới quyết định làm. Vì để tiết kiệm, mới để cho những chỗ khác động thổ."

Ninh Tự Thủy cái hiểu cái không gật đầu, nhìn xong toàn bộ nơi này giờ mới hiểu được ý tứ trong lời của hắn. Hoàn cảnh nơi này cái tạo lại vô cùng tốn sức, so với những công trình chỗ khác phức tạp hơn nhiều, mà ban đầu người ra giá cao mua mảnh đất này cũng bởi vì như vậy vẫn không tiến hành xây dựng. Cho đến khi bọn họ đến mua, kết quả mua được với giá rẻ, Liên Phượng Vũ đầu tiên là đem những chỗ khác cũng mua, còn dư lại một khối này, nếu bọn họ không giảm giá tiền, cũng sẽ không có người nguyện ý đến mua.

Liên Phượng Vũ về mặt kinh doanh này vẫn rất có đầu óc.

"Cái tạo nơi này anh tính toán xong chưa?"

"Anh làm việc em còn lo lắng sao?" Liên Phượng Vũ mỉm cười một tiếng, hàm răng trắng nõn giống như hoa lê trắng lóe sáng, mà khóe miệng mang theo lúm đồng tiền nhân nhật, rất là đẹp mắt.

"Còn phải chú ý an toàn của các công nhân, thật ra thì công trình này cũng không cần gấp như vậy, đừng tạo áp lực lớn quá cho bọn họ." Ninh Tự Thủy thấy dưới ánh mặt trời chói chang những công nhân kia vẫn còn đang lao động, đầu đầy mồ hôi dọc theo khuôn mặt nhỏ xuống đất, quần áo cũng ướt một mảng lớn, trong lòng khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Mỗi người đều phải dùng phương thức của mình để tồn tại trong xã hội này, mỗi người cũng sống không dễ dàng.

"Biết, em yên tâm!" Liên Phượng Vũ nở nụ cười trực tiếp truyền vào đáy mắt, Ninh Tự Thủy thiện lương như vậy mới giống Ninh Tự Thủy năm năm trước, một người mặc kệ có bao nhiêu thay đổi, bản chất của người đó chắc chắn sẽ không thay đổi!

Ninh Tự Thủy lần này chỉ nở nụ cười yếu ớt, xoay người nụ cười ở trên mặt biến mất, khóe miệng có chút cứng ngắc. Cho đến bây giờ không thể nào lấy được số liệu giao dịch, đêm nay khiến cho cô rất khổ não! Nếu như có thể sớm lấy được số liệu giao dịch, tin tưởng Tịch Nhược cũng sẽ bắt đầu bớt suy nghĩ, như vậy thân thể của cô cũng sẽ khá hơn một chút thôi.

"Cẩn thận."

Ninh Tự Thủy không phản ứng kịp, chợt sau lưng có một lực mạnh mẽ đẩy một cái, cả người nhao về phía trước mấy bước, hung hăng ngã xuống đất.

Ừm ừm.

Sau lưng vang lên tiếng huyền não, tiếng động kinh thiên động địa, hung hăng xuyên sâu vào lòng người, trước mắt bị bụi bặm mê hoặc.

Ninh Tự Thủy quay đầu lại thấy tình cảnh kia không khỏi ngáy ngẩn cả người, đau lòng thét lên: "Phượng Vũ. Phượng Vũ."

Ngẩng đầu nhìn lên ban công lầu ba không khỏi dưới giường một nửa, khói mù lượn lờ, giống như có một bóng dáng thoáng qua. Một khối bê tông lớn đập vào chân Liên Phượng Vũ, máu tươi phun ra ngoài, nhuộm đỏ mặt đất, tạo thành một dòng máu đỏ chảy xuôi. Nhìn thấy hình ảnh này mà phát hoảng, khiến cô lòng đau như dao cắt, nhưng giờ phút này Ninh Tự Thủy không để ý nhiều như vậy, chạy như bay đến bên cạnh hắn, quỳ gối bên cạnh hắn, cắn hàm răng đem khối bê tông nặng nề trên người hắn vứt đi.

"A." Động tác của cô khiến Liên Phượng Vũ rên rỉ khổ sở, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ. Đôi tay nắm hai chân của mình, giống như đang muốn chết.

Ninh Tự Thủy nắm thật chặt tay hắn, nghẹn ngào: "Phượng Vũ."

Hai tay ôm lấy cả người hắn đặt trên người mình, ngón tay vuốt ve hình dáng của hắn, nước mắt đảo quanh hốc mắt, tiếng nói run rẩy: "Phượng Vũ. Phượng Vũ."

Khuôn mặt Liên Phượng Vũ mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, hô hấp dần kém đi, ngón tay dính máu của mình, nắm lấy tay của cô. Dùng sức hít một hơi, khó nhọc nói: "Anh không sao, đừng. Đừng khóc!"

Nếu như mà vì anh mà khiến em rơi lệ, anh tuyệt đối sẽ không để cho em khóc, bởi vì anh không thể bỏ em mà đi được!

Đầu khẽ nghiêng, Liên Phượng Vũ cũng bất tỉnh, tay buông lỏng bàn tay cô ra, trơ mắt nhìn nó rũ xuống, muốn bắt lại bắt không được, tâm tính thiện lương như bị lưỡi lê hung hăng xâm lược, nhưng không thể làm gì.

"Phượng Vũ. Phượng Vũ." Giọng nói nghẹn ngào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mặt hắn, ấm áp , lạnh bạc , đau lòng, bi ai.

"Không tốt rồi! Đã xảy ra chuyện, người chết."

"Người chết. Nhanh lên một chút, gọi điện thoại cấp cứu a."

Cách đó không xa công nhân đang thi công cũng cuống quýt chạy tới, giống như là kiến bò trên chảo nóng, nhưng trước khi xe cứu thương đến, ai cũng không dám đụng hắn.

Mà cô gái trước mắt quỳ trên mặt đất, khóc nói không ra lời, cũng không nhìn được quay đầu, không đành lòng nhìn một màn này.

"Phượng Vũ. Đừng. Đừng." Ninh Tự Thủy vỗ vỗ khuôn mặt của hắn, nước mắt tùy ý lan tràn hai bên má. Ngón tay vẫn vuốt ve

gương mặt của hắn, lau đi bụi bặm cùng vết bẩn. Nước mắt rơi vào khóe mắt của hắn, dọc theo khóe mắt của hắn chậm rãi chảy xuống, giống như là hắn đang khóc!

Không muốn xa cách em Đừng ngủ say, Phụng Vũ, anh mở mắt nhìn em, nhìn em đi.

Phụng Vũ, anh và em nói chuyện có được không.

Ninh Tự Thủy cũng không biết Liên Phụng Vũ được cứu đi như thế nào, cũng không biết mình như thế nào lên xe cứu thương, nước mắt cứ chảy thẳng xuống dưới, không cảm được, giống như một loại phản ứng bản năng, giống như muốn đem nước mắt trong năm năm không chảy qua này mang ra hết, chảy một lần suy nhất.

Mãi cho đến phòng cấp cứu bệnh viện, linh hồn Ninh Tự Thủy như đang trôi dạt, bị bác sĩ y tá ngăn ở ngoài phòng phẫu thuật, dù cô có khẩn cầu bọn họ thế nào cũng không được vào. Ngơ ngác dựa vào vách tường, chậm chạp ngồi xuống dưới đất, khổ sở vùi mặt vào bàn tay, nước mắt theo kẽ hở chảy xuôi.

Không cách nào dừng lại, hoàn toàn không có cách nào dừng.

Nhiệt độ của Phụng Vũ trong lòng bàn tay cô dần dần biến mất, thân thể của hắn lạnh lẽo như vậy, dù cô có cầu xin thế nào hắn cũng không mở mắt nhìn cô một cái. Hình như là đang giận cô, chính là không để ý tới hắn.

Cắn thật chặt ngón tay của mình, mãi cho đến khi cắn vào thịt, mùi máu tanh ở trong miệng không ngừng lan ra, lúc này mới khắc chế bản thân không khóc ra tiếng.

Nghe hỏi mà đến Trạc Mặc ôm Tịch Nhược vội vã chạy tới, thấy Ninh Tự Thủy chật vật không chịu nổi, Tịch Nhược cái gì đều cũng không để ý, trực tiếp từ trong ngực Trạc Mặc thoát ra. Chạy đến trước mặt cô, ôm cánh tay của cô nói: "Mẹ, đừng đau lòng. Chú Liên sẽ không có việc gì."

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu lên hốc mắt đỏ hồng toàn bộ là nước mắt, ánh mắt luống cuống nhìn con gái, không nói ra được lời nào. Tất cả trong đầu cô hiện giờ đều là hình ảnh Phụng Vũ nằm ở trong vũng máu, thật thê thảm, không có cách nào hô hấp!

Tại sao lại là Phụng Vũ, tại sao không phải là cô? Tại sao thương tổn như vậy lại rơi trên người Phụng Vũ?

Số mạng, tại sao lại không thể công bằng một chút?

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược lau khô nước mắt trên mặt cô, đau lòng nói: "Mẹ, đừng khóc. Tịch Nhược ở tại bên cạnh người, chú Liên cũng sẽ một mực bên cạnh người."

Trạc Mặc rất tĩnh lặng đi hỏi thăm tình hình cấp cứu từ một y tá, sau đó đi mua đồ dùng rửa mặt cho Ninh Tự Thủy. Đứng ở trước mặt cô, giọng nói lạnh nhạt: "Đi rửa mặt đi, chú ấy ra ngoài cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng của đi như hiện giờ."

Ninh Tự Thủy sững sờ, mắt nhìn Trạc Mặc, cái ông cụ non mười bốn tuổi này, so với cô còn trấn định hơn.

Phòng cấp cứu rốt cuộc cũng mở cửa, Ninh Tự Thủy đứng dậy, thậm chí ngay cả Tịch Nhược cũng không bận tâm, liền vội vàng chạy tới hỏi bác sĩ: "Tình huống của anh ấy thế nào?"

"Thật may là đưa tới kịp thời, cuối cùng vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Tối nay ở lại phòng đặt biệt quan sát một đêm, nếu như không có biến chứng khác có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường."

"Vậy hai chân anh ấy thì sao?" Ninh Tự Thủy vẫn không yên lòng, khối bê tông trầm trọng như vậy đè trên người hắn, có thể tạo thành di chứng cho hắn không?

"Xin yên tâm, mặc dù thương thế tương đối nghiêm trọng, nhưng không có tác động tới thần kinh, cho nên vấn đề không lớn, điều dưỡng một thời gian là có thể khôi phục. Chẳng qua nếu như lên trên một chút, vậy không chừng sẽ có di chứng, rất có thể khiến cậu ta liệt nửa người dưới."

Ninh Tự Thủy cắn môi dưới lần nữa, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Phụng Vũ không có việc gì, thật tốt quá!

Nhìn Liên Phụng Vũ bị người từ phòng cấp cứu đẩy tới phòng chăm sóc đặc biệt, hắn vẫn trong tình trạng hôn mê, vẻ mặt tái nhợt như tờ giấy, mang chụp dưỡng khí, tiểu tiện không chịu nổi. Cách tám thủy tinh, Ninh Tự Thủy lần nữa cắn môi dưới, thật vất vả mới khắc chế nước mắt của mình không rơi xuống.

Năm năm qua không có quá khứ, không có nhớ lại, cô tịch chỉ có một người, mà Liên Phụng Vũ vẫn một mực bên cạnh cô, dù cô có làm việc xấu, cũng không đối phát giận với cô, cũng không để ý cô tùy hứng làm bậy, một mực yên lặng bỏ ra, không cầu hỏi đáp, thậm chí không cầu cô yêu.

Trước đêm phải trở về, cô ở trong mưa quý cả đêm, Liên Phụng Vũ liền cùng cô quý cả đêm, vào thời điểm nguy hiểm nhất, hắn lựa chọn đẩy cô ra.

Liên Phụng Vũ, tại sao? Tại sao lại đối tốt với em như vậy? Làm sao anh có thể vì em mà cả mạng sống cũng không cần? Tại sao có thể!

Ngón tay đặt trên cửa kính, để lại một dấu vết, ánh mắt không rời vẫn nhìn chăm chăm người bên trong, vô cùng sợ một giây tiếp theo hấn sẽ biến mất trước mắt của cô.

Trạc Mặc đứng ở sau lưng cô, ánh mắt nhìn theo hướng cô nhìn vào bên trong, mím môi nói: "Dì nên nghỉ ngơi một chút đi."

Ninh Tự Thủy giống như một cây gỗ, không có phản ứng.

"Dì không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì Tịch Nhược suy nghĩ một chút. Huống chi. Chú ấy cũng không hy vọng dì tự ngược đãi bản thân mình như vậy." Trạc Mặc một thân quần áo thoải mái, vẻ mặt căng thẳng, nhưng mà trên mặt lại có vẻ nghiêm túc. Hơn nữa mấy ngày này, hấn hình như lại cao lên, xem ra còn có mùi vị của người lớn.

"Dì vẫn luôn hy vọng Tịch Nhược không dính vào chuyện này, cũng không tự nhiên nhờ cháu nhúng tay. Nhưng bây giờ dì không có biện pháp, Trạc Mặc."

Giọng nói Ninh Tự Thủy khàn đục, lời nói đúng là nói với Trạc Mặc, ánh mắt vẫn nhìn Liên Phượng Vũ.

Trạc Mặc gật đầu: "Cháu hiểu, cháu sẽ giúp dì tra rõ chuyện này. Điều kiện tiên quyết là, xin dì để ý tới cảm thụ của Tịch Nhược."

Ninh Tự Thủy nghe được lời hấn nói, lúc này mới thu hồi ánh mắt. Con người có chút mềm mại nhìn của hấn, thật là vui mừng: "Tịch Nhược gặp được cháu, là may mắn của cô. Hi vọng cô vẫn sẽ may mắn như thế!"

"Không." Trạc Mặc lạnh giọng phản bác: "Cháu mới là người may mắn đó! Là cô ấy, khiến cháu tìm được lý do sống tiếp."

Ninh Tự Thủy sững sờ, nhìn Trạc Mặc tiêu sái xoay người rời đi, bóng dáng nho nhỏ này ẩn chứa lực lượng vô cùng lớn. Lời nói của Trạc Mặc khiến cô kinh hãi hồi lâu, hồi lâu mới hiểu thì ra là Tịch Nhược đối với hấn mà nói đã quan trọng như vậy.

Tịch Nhược, đã trở thành mục đích sống của hấn!

Nếu như có một ngày Trạc Mặc bỏ qua mục đích sống của chính mình, như vậy người đau khổ nhất không phải là Tịch Nhược, mà chính là hấn.

Bởi vì người không có mục đích sống, không khác gì một người đã chết!

Ninh Tự Thủy cả đêm không có nghỉ ngơi vẫn lẳng lặng đứng bên ngoài phòng cấp cứu chờ trời sáng, qua mỗi giây thấy Liên Phượng Vũ ngủ say không có việc gì, đều sẽ cảm giác vô cùng tỉnh táo. Lo lắng đề phòng, lo lắng hãi hùng một đêm, rốt cuộc cũng đến lúc trên trời sáng, cho tới khi bác sĩ làm kiểm tra cho hấn lần nữa, tuyên bố hấn có thể chuyển tới phòng bệnh bình thường, Ninh Tự Thủy lúc này mới buông lỏng.

Tịch Nhược quật cường không chịu trở bởi Ninh Tự Thủy, người nào khuyên can cũng không được, Trạc Mặc phóng túng đem cô ôm vào trong ngực, cũng ở bệnh viện vượt qua đêm dài lạnh lẽo. Đến lúc trời sáng, rốt cuộc bị Ninh Tự Thủy đối xử về.

Mặc dù không tính là phòng bệnh VIP, nhưng phòng này coi như không tệ. giường bệnh, phòng tắm đơn còn có phòng nghỉ, hiệu quả cách âm rất tốt, đóng kỹ cửa lại liền không nghe thấy tiếng bước chân đi lại ngoài hành lang.

Ninh Tự Thủy canh giữ bên giường bệnh, đầu ngón tay lướt qua mi tâm của hấn, cánh mũi, môi mỏng, cảm. Đáy mắt dâng lên chất lỏng ướt át, hai tay chống đỡ ở hai bên người hấn, trái tim run rẩy, cả khuôn mặt chậm rãi đến gần hấn, một khắc nhắm mắt lại kia, lạnh lẽo hôn vào trên trán của hấn.

Chuồn chuồn lướt nước, lướt nhẹ qua.

"Phượng Vũ, cảm ơn anh vì em làm nhiều việc như vậy, cũng cảm ơn anh không có bỏ lại em. Nhưng. Anh có thể từ nay về sau không cần tốt với em như vậy không. Em không có cách nào trả lại anh. Cho dù anh không cầu xin hỏi đáp, em cũng không có cách nào chịu đựng anh đối tốt với em như vậy."

Ngón tay khẽ kéo gương mặt hấn sát vào khuôn mặt cô, nhiệt độ của cơ thể hấn cao hơn cô nhiều, xuyên thấu qua da thịt xông thẳng vào tim cô.

"Phượng Vũ. Anh đối với em mà nói rất quan trọng rất quan trọng, phần quan trọng này có tình bạn có tình thân, duy chỉ không có tình yêu. Em đồng ý qua sẽ không để cho bản thân mình vui lắp trong hiểm cảnh, nhưng anh lại muốn em đồng ý mà bản thân anh vui trong hiểm cảnh, lần sau không nên đẩy em ra. Có cái gì chúng ta cùng nhau đối mặt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Kỷ Trà thần đợi cả sáng mà không thấy Ninh Tự Thủy tới đây, vẻ mặt càng ngày càng kém, tâm tình cũng kém đến mức tận cùng. Si Mị nói, một câu hán cũng không nghe lọt. Lòng tràn đầy suy nghĩ tại sao cô gái kia còn chưa tới đây?

Si Mị bèn nhảy phát hiện trong cảm xúc của hán có chút nóng nảy, thần bí nói: "Anh đang nghĩ sao cô ấy lại chưa tới đây sao?"

Con người âm lệ sát khí nặng nề. Nghe hán nói như vậy, kết luận Si Mị biết chuyện gì chẳng.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Si Mị đang khều khều lọn tóc đỏ, áo khoác màu đỏ của hán bọc lấy thân thể to lớn, cả người chìm trong màu đỏ. Yêu my, không kèm chế được, không câu chấp, hoang dã.

"Ngày hôm qua cô ấy và Liên Phượng Vũ đi kiểm tra công trình, kết quả lầu sắp hỏng sụp đổ, nghe nói lúc đó Liên Phượng Vũ đẩy cô ra, kết quả bản thân hán nửa sống nửa chết phải vào bệnh viện!"

Dừng lại, khoe miệng nở nụ cười càng lớn: "Trùng hợp là hán được đưa tới bệnh viện này, trùng hợp là phòng bệnh đang ở lầu dưới!"

Kỷ Trà Thần trầm mặt xuống, mày kiếm nhíu chặt, trong lòng bắt đầu lo lắng. Công trường đã xảy ra chuyện, Liên Phượng Vũ vì cứu cô mà bị thương? Cô ấy sẽ không có chuyện gì? Phòng bệnh đang ở lầu dưới, tại sao cô không lên đây thăm hán? Suốt đêm canh giữ bên người của Liên Phượng Vũ.

Vừa nghĩ tới Liên Phượng Vũ ở trong lòng cô quan trọng bao nhiêu, tim càng đau, càng khó chịu. Loại cảm giác này rất đáng ghét, không thích trong lòng cô chứa người đàn ông khác, càng không thích cô bị người đàn ông khác hôn.

"Đưa tôi đi xuống!"

Ánh mắt Si Mị trừng lớn: "Anh điên rồi? Anh quên đêm hôm đó trở lại Vũ Hiên nói rồi sao? Anh hiện tại vẫn chưa thể xuống giường."

"Phí lời." Giọng nói lạnh lẽo tràn đầy cảnh cáo, quyết định của hán tuyệt không có bất kỳ nghi ngờ nào. Nếu như không nghe thấy giọng nói của cô..., hán thế nào cũng không an tâm.

"OK! Nếu như anh muốn điên khùng, tôi liền cùng anh điên khùng!" Si Mị tức giận nói. Đối với Kỷ Trà Thần, hán một chút biện pháp cũng không có! Gặp quý, sớm biết ban đầu tình nguyện chết rồi, cũng đừng để hán cứu, lớn ân tình lớn như vậy, cả đời cũng còn không xong, vẫn đi theo sau đit hán theo hán làm bậy.

Si Mị đẩy xe lăn xuống phòng bệnh của Liên Phượng Vũ ở lầu dưới, Kỷ Trà Thần không để cho hán đi vào, vẫn tiếp tục ngồi trên xe lăn. Hán không muốn dùng cách kém cỏi như vậy để đứng trước mặt cô, hai chân dẫm trên đất, đùi phải đến giờ cũng không có cảm giác, chỉ có thạch cao nặng nề khiến hán có cảm giác khó chịu đi nổi.

Tay vịn cửa, đẩy ra.

Ninh Tự Thủy nằm ở bên giường bệnh, tay gặt gao nắm tay của hán dán lên mặt mình. Cả người chìm đắm, ngay cả Kỷ Trà Thần đứng ở ngoài cửa hơn 10' cũng không phát hiện.

Kỷ Trà Thần khắp khểnh đi về phía cô, tận lực để cho bản thân không có vẻ quá nhếch nhác, đứng ở bên cạnh cô ánh mắt quét qua Liên Phượng Vũ, cúi đầu nhìn về mặt bình tĩnh của cô, nhưng trong hốc mắt hồng hồng không tồn tại dịu dàng như vậy.

Cùng là cứu cô mà bị thương, cô có thể ở bên cạnh Liên Phượng Vũ giữ cả đêm, nhưng lại không có vì hán (KTT) rơi một giọt nước mắt, lúc ngồi ở bên giường hán, lưng của cô vênh vênh thẳng tắp, giống như cổ ý kéo ra khoảng cách của hai người, mà ở bên giường Liên Phượng Vũ, cô là một loại tư thế thỏa hiệp nằm ở bên cạnh hán, lấy tay hán dán lên mặt mình, đó là một loại thuộc ám ngữ.

Muốn nói chuyện, cổ họng căng thẳng, lời nói đến bên môi lại không ra được!

"Tôi không có thời gian chăm sóc cho anh...anh tự mình trở về!" Ninh Tự Thủy mí mắt cũng không chớp, ánh mắt vẫn nhìn Liên Phượng Vũ.

Kỷ Trà Thần nhíu mày, không vui chột lóe lên trên dung nhan lạnh lùng. Khi nãy đã nghe Thuộc Vũ Hiên nói sơ qua tình hình, Liên Phượng Vũ không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, nửa tháng hoàn toàn tốt. Cô lại khản trương như thế, nhưng vì cái gì mà khản trương như vậy tại sao lại không dành cho hán một chút? Tức giận ở trong lòng từ từ dâng lên.

"Hán còn chưa có chết, cô khản trương cái gì?"

Tiếng lạnh lùng, việc không liên quan đến mình vắt chân lên ngồi xem, đáy mắt đối với sống chết của Liên Phượng Vũ giống như không thêm ngó tới.

Ninh Tự Thủy đang lúc nghe đến chữ "Chết", tròng mắt lạnh lẽo lướt lên, mí mắt thật chặt phun ra một chữ: "Cút!"

"Cô gái, cô thật to gan!" Con người âm lệ trong nháy mắt hóa thành băng tuyết, lạnh giọng quát lên.

Ninh Tự Thủy cười lạnh trên mặt hán lướt qua, tay tiếp tục cầm tay Liên Phượng Vũ, lạnh lùng nói: "Anh đi, Phượng Vũ không ưa thích bị người quấy rầy."

"Hán không thích? Vậy tôi càng muốn!" Cánh môi xẹt qua khinh thường châm biếm, một giây kế tiếp ma chường giữ lấy cái ót của cô, một cái tay kèm

lấy cảm của cô, cúi đầu hôn lên môi cô, khăn cắn, liếm láp, bá đạo cường thế đoạt lấy, dùng nhiệt độ nóng bỏng bao vây lấy lạnh lẽo của cô.

Ninh Tự Thủy, em không thể quan tâm đến người đàn ông khác như vậy! Tôi tình nguyện để em hận tôi, cũng không muốn em tốt với người đàn ông khác!

Ninh Tự Thủy nhũ mào, bất ngờ kinh ngạc, không ngờ hắn sẽ trong tình cảnh này cường hôn cô. Nhưng vừa nghĩ nằm bên cạnh là Phụng Vũ, hành động như vậy đối với Phụng Vũ mà nói hoàn toàn là một loại vũ nhục, không có do dự, trực tiếp một cước đá vào bụng của hắn.

Cánh môi đã bị hắn cắn nát, máu tươi tràn trong khoang miệng. Mỗi hai người đang dây dưa một chỗ.

Khiến Ninh Tự Thủy kinh ngạc là Kỳ Trà Thần cư nhiên không có buông tay, bản thân cô dùng sức lực lớn như vậy, lấy thương thế trên người hắn hiện giờ là không chịu đựng nổi, nhưng hắn quyết không buông tay.

Hơi thở nóng bỏng phun lên trên gò má cô, cảm thấy hơi nóng bên môi rồi đi, từ từ lạnh lẽo, ánh mắt kinh ngạc nhìn Kỳ Trà Thần, giờ phút này cư nhiên cô một chút cũng không hiểu người đàn ông này.

Hắn —— rốt cuộc là dạng đàn ông gì!

"Tôi có thể tha thứ em đối với tôi bất cứ chuyện gì, duy chỉ không thể tha thứ cho hành động đối tốt với người đàn ông khác của em. Em tốt nhất nhớ lấy điều này!" Kỳ Trà Thần tức giận nói, ngón tay vuốt ve cánh môi của cô, máu tươi ở dưới ánh đèn chói mắt, thế nhưng hắn lại biến thái hút khô máu vốn thuộc về cô vào trong miệng.

"Biến thái." Ninh Tự Thủy cảm giác xóc xệch, chỉ phun ra hai chữ để hình dung hắn.

"Cám ơn đã khen." Khuôn mặt của Kỳ Trà Thần trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán tầng tầng, tay đè lại đau nhức ở xương sườn, hô hấp cũng trở nên dồn dập cùng rối loạn.

Ninh Tự Thủy lau sạch máu trên môi, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người của Phụng Vũ, lạnh lùng mở miệng: "Anh đi đi."

"Tôi chờ em."

Trong không gian tĩnh lặng chỉ ba chữ vang lên, hắn xoay người mỗi một bước đi vô cùng khó khăn, giống như giẫm lên mũi dao. Cắn môi, thân thể đau đớn như sóng nhiệt một lần lại một lần cuốn tới. Mồ hôi trên trán dọc theo khuôn mặt lạnh lùng không tiếng động rơi xuống dưới, rơi trên mặt đất.

Giờ phút này, hắn rốt cuộc có thể thể nghiệm được cảm giác Ninh Tự Thủy chân không giẫm ở trên than lửa, có ấy yếu ớt làm sao, trong bụng còn có đứa nhỏ, làm như thế nào mới có thể cắn răng đi hết 5 mét than lửa? Có phải so với mũi dao còn đau hơn.

So với hắn còn đau hơn!

Một cước kia của cô, đủ để cho hắn nằm trên giường nửa tháng nữa, đau nhức trong nháy mắt đó, nếu không phải ý chí của hắn mạnh hơn người bình thường thì đã sớm ngất đi.

Chỉ là đoạn đường mười mấy giây, thế nhưng hắn lại hao tổn mấy phút đồng hồ, dài giống như qua một thế kỷ. Mà Ninh Tự Thủy, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại liếc hắn một cái.

Cửa, nhẹ nhàng khép lại!

Lông mi dài của Liên Phụng Vũ run rẩy mấy cái, ánh mắt dịu dàng rơi trên mặt cô, ngón tay vuốt ve da thịt trắng nõn của cô. Giọng nói khô khốc: "Anh không cho là em sẽ lo lắng cho anh tới mức này."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy âm thầm xẹt qua một tia cô đơn, cổ họng căng thẳng, cũng không có giải thích.

Phụng Vũ, em là thật lo lắng cho anh tới mức này!

Cánh môi bị cắn phá đến mức thâm thương, nâng lên nói: "Quá dễ dàng có được sự vật, người đàn ông đều sẽ không quý trọng. Dục vọng chinh phục của Kỳ Trà Thần rất mạnh, khó khăn càng lớn càng có thể quyến rũ đến hăng hái của hắn. Chỉ là xin lỗi, liên lụy anh trở thành tình địch giả tưởng của hắn."

Liên Phụng Vũ đáy lòng khổ sở ở lan tràn, cho dù tự bản thân biết Ninh Tự Thủy không thể lo lắng cho mình tới mức này, nhưng lúc lời ra khỏi miệng, đáy lòng vẫn có chút hi vọng nhỏ nhoi cô phủ nhận.

"Ai nói là tình địch giả tưởng, hắn thật sự là tình địch của anh."

Giữa mi tâm xinh đẹp của Ninh Tự Thủy cất dấu lười nhác cầu thả, đem tay hắn rời khỏi mặt mình nhét vào trong chăn, đạm mạc nói: "Bác sĩ nói anh nghỉ ngơi thật tốt sẽ không có việc gì, em còn có chuyện xử lý muốn đi rồi."

"Ừ." Liên Phụng Vũ đưa mắt nhìn bóng lưng cô rồi đi, trong mắt có chút khốn hoặc, hình như lúc hôn mê có nghe thấy tiếng nói chuyện bên tai mình, còn giống như có tiếng nước nở, rất giống —— Ninh Tự Thủy!

Bất đắc dĩ lắc đầu, tự giễu cười cười. Liên Phụng Vũ, đừng có nằm mộng, Tự Thủy làm sao có thể vì mày mà khóc đây? Nhất định là mày nằm mơ rồi.
.

Trạc Mặc mang Tịch Nhượng đến tìm Ninh Tự Thủy, vẫn đứng ở cuối hành lang lúc đứng xa xa nhìn Kỳ Trà Thần từ trong phòng bệnh của Liên Phụng Vũ ra ngoài, theo bản năng đem Tịch Nhượng bảo hộ ở trong ngực, tránh đi, không có lập tức tiến lên.

Thân thể Tịch Nhượng bỗng cứng đờ, con ngươi trống rỗng nhìn chằm chằm Kỳ Trà Thần.

Hắn giống như rất không thoải mái, tựa vào cửa, thở hổn hển, vẻ mặt rất kém cỏi, giống như giấy sau sẽ té xỉu. Ngón tay sạch sẽ đè mạnh trước ngực. . . .

Tịch Nhượng nháy mắt một cái, nín lấy vạt áo của Trạc Mặc, nhỏ giọng nói: "Ông ta. Sẽ chết sao?"

Trạc Mặc rũ mắt xuống, đưa tay xoa tóc cô một cái, nhẹ giọng nói: "Không biết."

Tịch Nhượng cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông đau đớn đến trắng bệch khuôn mặt, xa xa, nhưng từng vẻ mặt của hắn ta biểu hiện rất rõ ràng.

Người người đàn ông kia chính là cha ruột của cô, trừ ngày kỉ niệm kết hôn có nhìn qua hắn, hôm nay không có bất kỳ cách trở nào, nhìn hắn như vậy.

Một người đàn ông muốn giết chết đứa con của mình! Không có nhân tính, là ác ma.

Bây giờ là đến phiên hắn chịu báo ứng sao?

Nếu như có thể. Xin đừng để hắn chết, không thể để hắn chết nhanh như vậy. Hắn còn chưa có nếm đủ khổ mẹ đã từng nếm, hắn đã từng phạm vào tội nghiệt còn chưa trả sạch, cho nên không thể chết được!

Trạc Mặc phát hiện thân thể của cô cứng ngắc lạnh lẽo, nhịp tim hình như cũng phát sinh biến hóa. Mày kiểm nhú lên, giọng nói gần như ra lệnh: "Tịch Nhượng, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Tịch Nhượng nuốt nước miếng một cái, khắc chế những hận ý trong lòng kia, tránh khỏi những thứ ảnh hưởng đến thân thể của mình. Ánh mắt rơi vào y tá cách đó không xa, từ bên trong lồng ngực Trạc Mặc, tránh thoát xuống, hướng cô đi tới.

"Chị Y tá." Tịch Nhượng kéo kéo vạt chéo của cô y tá, ngửa đầu, lóe ra ánh mắt ngây thơ nhìn cô.

Y tá cúi đầu thấy đứa bé đáng yêu như vậy, dừng bước lại, ngồi xổm người xuống, cười nói: "Thế nào người bạn nhỏ, có phải lạc đường hay không? Bà mẹ em đâu?"

Tịch Nhượng do dự một chút, chỉ chỉ vách tường đằng xa, người đi một bước lại thở hổn hển, nhỏ giọng nói: "Chị y tá, người kia vẻ mặt rất đáng sợ, hình như rất đau. Một người thật đáng thương, chị có thể đưa người đó về phòng bệnh không?"

Y tá ngừng đầu nhìn đến bệnh nhân cô chỉ, nở nụ cười: "Người bạn nhỏ em thật thiện lương, chỉ là nếu một mình em thì phải làm thế nào?"

Trạc Mặc đi tới, một tay ôm lấy Tịch Nhượng, cúi đầu, một loại thái độ bề trên: "Xin lỗi, em ấy tương đối thiện lương, cho chị thêm phiền toái rồi."

Ánh mắt y tá thoáng qua kính ngạc, kính ngạc thiếu niên ở trước mắt, anh tuấn đến kính ngạc, là mỹ thiếu niên đẹp mắt nhất mà cô gặp. Trong mắt tràn ngập u buồn, giống như ánh mắt Từ Từ thịnh hành nhất năm đó, nhưng lại so với Từ Từ lạnh lùng xa cách hơn.

"Không phiền toái, là việc chị phải làm." Hồi lâu, Y tá trẻ phản ứng kịp, lưu luyến nhìn thiếu niên, ba bước vừa quay đầu lại hướng Kỳ Trà Thần đi tới!

Có lẽ thật là nhìn không nổi nữa, Kỳ Trà Thần không có cự tuyệt trợ giúp của cô.

Trạc Mặc: "Em đang quan tâm ông ta?"

Tịch Nhượng: "Em sợ ông ta chết quá sớm, lợi cho ông ta quá rồi."

Trạc Mặc mấp máy môi, cũng biết là như vậy.

Ninh Tự Thủy đi ra khỏi phòng bệnh thấy Trạc Mặc cùng Tịch Nhượng sững sờ, nhăn đầu lông mày: "hai đứa vì sao lại tới?" Kỳ Trà Thần mới đi ra, chẳng lẽ bọn họ gặp mặt?

Tịch Nhượng ngửa đầu cười yếu ớt, kéo vạt áo của cô: "Mẹ không cần lo lắng, ông ta không có nhìn thấy bọn con."

Ninh Tự Thủy lúc này mới an tâm gật đầu, ôm lấy Tịch Nhượng đối với Trạc Mặc nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước nói, nơi này không tiện."

Ba người đến quán cà phê cạnh bệnh viện, gọi cho Tịch Nhượng một ly sữa nóng. Ánh mắt rơi vào trên người Trạc Mặc, chờ dấu ấn của hắn.

"Đã tra ra được, ngày đó không phải di hoa mất nhìn lầm, mà là thật sự có người cố ý ở trên lầu phá hư. Người này là quản đốc mới nhận không lâu, nhưng biểu hiện vẫn rất tốt."

Trạc Mặc từ trong túi móc ra một tấm hình đầy tới trước mặt của cô.

Bàn tay nắm lấy tấm hình, ngày đó bụi đất tung bay, cộng thêm chỉ lo đến Phụng Vũ, những thứ khác cũng không chú ý. Chỉ là hoài nghi cô thấy được bóng người, lại không thấy đối phương có cái gì đặc biệt, cho nên giờ phút này cũng không thể một mực chắc chắn là người đàn ông này.

"Sau khi chuyện xảy ra, người này lại đột nhiên biến mất." Trạc Mặc bổ sung một câu, ám hiệu chuyện này đúng là có người ở sau lưng thao túng, rất dễ nhận thấy người công nhân này có người cố ý an bài bên trong.

Ninh Tự Thủy rũ chân mày, môi mỏng đỏ thẫm xẹt qua lạnh lẽo: "Biết là ai sao?"

"Tạm thời còn không biết, vẫn đang tra lai lịch của người này."

"Đi biết rồi." ngón tay mảnh khảnh xé nát tấm ảnh, nhét vào chén cà phê, thấm ướt, lắng đọng.

Trạc Mặc chần chờ một chút, hỏi ngược lại: "Lần trước không phải nói muốn đăng video sao? Tại sao lại muốn thay đổi chủ ý?"

Ninh Tự Thủy thu thập đồ một chút, nâng cằm lên, đáy mắt ý lạnh bức người: "Còn chưa tới lúc." Lúc đứng lên, đôi tay dè ở trên mặt bàn, dùng hết sức: "Ta mặc kệ đang vụng trộm kia là ai, ta sẽ không để cho thương thể kia của Phụng Vũ nhận không."

Tịch Nhược hưng hăng gật đầu: "Con cũng vậy không hy vọng chú Liên bị thương vô cớ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: 2000+

Phòng cà phê cao cấp.

Ninh Tự Thủy thân mặc quần áo thoải mái, vóc người uyển chuyển được quần áo thoải mái vẽ ra đường cong, hơi thở hơi lười biếng. Máy ngón tay nắm lấy quai tách cà phê, nhấp một miếng sau sau đó rơi vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời đặc tả dáng người của cô, chiếu lên cô một tầng sáng nhạt.

Trong quán cà phê người cũng không nhiều, nhưng ánh mắt vẫn nhìn không được bị cô hấp dẫn nhìn qua. Cô không có hơi thở tranh quyền thế cùng gò má tinh xảo là sao khẩu nhân tâm huyền, có thể đem quần áo màu sáng mặc đẹp như thế, khiêm tốn nhưng vẫn khiến người ta chú ý, thật sự là khó có được.

Dương Lưu Vân thấy Ninh Tự Thủy, nhìn lại những người trong này đều hướng ánh nhìn đến cô, trong lòng cực độ không thoải mái. Đã từng những ánh mắt kia đều dính trên người mình, làm sao lại đến lượt cô?

Đạp giày cao gót bầy tặc, cổ làm ra ưu nhã xuất hiện xinh đẹp trên tấm hình kia.

Ninh Tự Thủy giống như không có chú ý tới cô ta xuất hiện trước mặt mình, nhìn không chuyển mắt bên ngoài, không chút nào biết chuyện xảy ra trong quán cà phê.

Mọi người phát hiện thấy nhiều hơn một cô gái, mặc dù cũng mỹ lệ nhưng so với cô gái mặc quần áo sáng màu kia, cô ta còn thua kém rất nhiều chỗ, chỉ là phong cách bên ngoài hoàn toàn khác. Một là không tranh quyền thế, tiên nữ siêu nhiên thoát tục, một rõ ràng là loại gái vật chất. Hai người đứng cùng nhau, sự xuất hiện của cô ta hoàn toàn làm tôn lên sự hoàn mỹ của cô gái mặc áo sáng màu.

Dương Lưu Vân gọi một ly cà phê, lại cho hẳn một xấp nhân dân tệ thật dày "Xin" mọi người trong quán cà phê đi ra ngoài! Nhân viên phục vụ do dự một chút, vì một đồng tiền dày như thế, cũng liền làm theo. Mọi người thấy không xem được chuyện kể tiếp, cũng khó khăn có chút thất vọng rời khỏi phòng cà phê, không có biện pháp ai bảo người ta là người có tiền.

Ngón tay Dương Lưu Vân nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn phát ra tiếng muốn hấp dẫn sự chú ý của cô, nhưng Ninh Tự Thủy cũng không phản ứng, mí mắt cũng không hạ xuống, hoàn toàn đắm chìm trong trong mạch suy nghĩ của mình.

Đã kích một người biện pháp tốt nhất, chính là không nhìn sự tồn tại của cô ta!

"EV tiểu thư, mời biết điều một chút! Cô trẻ tuổi có bản lĩnh, làm gì không tốt? Tại sao phải làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy? Tại sao muốn quyến rũ Thần?" Dương Lưu Vân bị phản ứng của cô kích cho nổi giận, vừa mở miệng chính là nhục nhã. Tức giận tiếp tục nói: "Tôi cùng Thần vẫn rất

yêu nhau, hẳn chỉ là nhất thời bị cô đầu độc mà thôi. Nếu như bây giờ cô rời khỏi hắn, tôi còn có thể cho cô một khoản tiền, đủ cả đời cô không lo tới áo cơm. Nhưng nếu như cô nhất định đợi đến lúc Thần không còn hứng thú với cô, cô một xu cũng sẽ không lấy được."

Cà phê trong tay Ninh Tự Thủy đã nguội, khí nóng từ từ biến mất, ánh mắt rũ xuống, lông mi thon dài hạ xuống một mảnh tối tăm vừa lúc che đi ánh lạnh trong mắt cô. Để ly xuống, vẫn như cũ không nói một lời.

Dương Lư Vân lấy chi phiếu đã sớm chuẩn bị sẵn ra: "Mời rời khỏi Thần, nếu không. Cô sẽ không có được thứ cô muốn, ngược lại là gieo gió gặt bão!"

Gieo gió gặt bão?

Đôi môi đỏ thắm mềm mại của Ninh Tự Thủy nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, ai cũng có tư cách nói câu nói này, duy chỉ có người không có, Dương Lư Vân. Ngón tay nhắc chi phiếu lên xem mấy chữ số lẽ phía sau, khịt mũi: "Thì ra là Kỷ Trà Thần ở trong lòng cô chỉ có giả này."

Dương Lư Vân trầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, làm sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của cô!

Ninh Tự Thủy rút cuộc chậm rãi nghiêng đầu, thật mỏng khê động ánh mắt trống rỗng nhìn cô ta, khiến người khác có cảm giác rợn tóc gáy. Môi đỏ mọng khê khê mở, giọng nói lạnh tanh vang lên: "Các người không phải yêu nhau sao? Vậy tại sao hắn lại chịu để tôi đầu độc? Hà?"

"Cô. . . ." Dương Lư Vân bị cô hỏi á khẩu, vẻ mặt tức giận đến khó coi, ngón tay đặt ở trên bàn nhứ chặt, khăn trải bàn vừa kéo, cái ly khê nhúc nhích, cà phê tràn ra lưu lại một vết bẩn lớn.

Đối mặt với sự phẫn nộ của cô ta, Ninh Tự Thủy lạnh nhạt rất nhiều, không chút cử động. Chẳng qua là cảm thấy Dương Lư Vân hình như có chút ngu xuẩn, Kỷ Trà Thần cố ý bắt cô ta ở trong nhà là vì bảo vệ an toàn của cô ta, chính cô ta còn không thức thời chạy đến, lại muốn đàm phán! Thật là buồn cười hết sức.

Rút cuộc là cô ta tự tin nơi nào, không người nào dám động cô ta sao? Lại vẫn cảm thấy người khác đều là lũ ngốc, cái gì cũng không biết?

"EV tiểu thư, tôi cũng không muốn cùng cô nói thêm điều gì, nói đi rút cuộc như thế nào cô mới rời khỏi Thần? Mặc kệ cô nói ra điều kiện gì tôi cũng đều đáp ứng cô." Dương Lư Vân vô cùng cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, vì bảo hộ hình tượng ưu nhã tốt đẹp của mình, không thể tức giận trước mặt mọi người.

"Trừ phi ——" Ninh Tự Thủy phun ra hai chữ rồi dừng lại, ánh mắt xẹt qua ánh sáng lạnh nhìn thẳng vào mắt cô ta, tiếp tục mở miệng: "Cô rời khỏi Kỷ Trà Thần."

Dương Lư Vân bị con người trống rỗng của cô thu hết ánh sáng, tay chân từ từ bắt đầu lạnh lẽo, thậm chí ngay cả giọng nói chuyện cũng có vẻ có chút khuyến khích chưa đủ. "Cô đừng tưởng tôi cho cô chút mặt mũi mà lên mặt!"

"Dù sao cũng hơn người không có mặt mũi." Ninh Tự Thủy nhàn nhạt nói một câu, Dương Lư Vân tức giận gân xanh trên mặt nổi hết lên. Bỗng nhiên đứng lên, cầm chén cà phê giơ tay lên liền hướng mặt Ninh Tự Thủy hất vào.

Chuyện kỳ quái xảy ra, trong tay Ninh Tự Thủy không biết khi nào nhiều hơn một mảnh khăn tay, chỉ là nhẹ nhàng đỡ, cà phê chẳng những không có ào tới mặt cô, ngược lại một giọt không sót quay ngược trở lại tạt thẳng vào trên mặt Dương Lư Vân.

Gương mặt dính đầy cà phê, từng giọt từng giọt trên mặt cô ta rơi xuống, cũng thấm ướt quần áo.

Khuôn mặt Dương Lư Vân vô cùng khó coi, nhìn chằm chằm Ninh Tự Thủy hận không thể xé rách miệng cô. Vừa mới chuẩn bị mở miệng lại nghe được giọng nói trầm thấp: "Tiểu thư, làm sao cô lại một mình chạy tới đây?"

Ninh Tự Thủy không quay đầu lại cũng biết là Đường Diệc Nghiêu tìm tới, thời gian vừa lúc.

Dương Lư Vân thấy Đường Diệc Nghiêu tới, giống như là nhìn thấy cứu tinh, lập tức mở miệng: "Đường Diệc Nghiêu anh tới vừa lúc, cô gái này bắt nạt em. Anh xem cô ta tạt cà phê vào em thành cái dạng gì rồi."

Đường Diệc Nghiêu đi bước lớn bước tới, thấy dáng vẻ cô ta nhếch nhác không chịu nổi, không khỏi nhếch mày lên, ánh mắt dời khỏi Ninh Tự Thủy, còn chưa kịp mở miệng chỉ nghe cô nói: "Cà phê trong chén của tôi còn đây, tôi lấy cái gì dội cô?"

Hai người đều sững sờ, Đường Diệc Nghiêu nhìn hai cái ly, Ninh Tự Thủy một giọt cũng không bắn ra, mà chén cà phê của Dương Lư Vân hoàn toàn trống không.

Về mặt của Dương Lư Vân lúc trắng lúc xanh, cắn môi nói không ra lời, bản thân nói cái gì, chắc chắn cũng sẽ lộ.

Nói cô không cầm chén cà phê của chính mình, ngược lại là cầm người khác? Mở miệng giải thích chính mình dội cô, không mở miệng chính là mình dội cho mình, giả họa cho Ninh Tự Thủy, dù gì đi nữa cũng tự mình hao tổn hình tượng.

Dương Lư Vân tức giận mắt nhìn chằm chằm Ninh Tự Thủy, cái này chỉ sợ sẽ là kết quả cô muốn đi!

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy nhạt nhạt, ánh mắt nhìn Đường Diệc Nghiêu, chờ đợi hắn mở miệng nói chuyện.

Chương 142

Đường Diệc Nghiêu ánh mắt chăm chú nhìn Ninh Tự Thủy hồi lâu, mới chậm rãi chuyển tới trên người của Dương Lưu Vân, nhìn cô bộ dáng nhếch nhác, chỉ móc khăn giấy từ trong túi ra đưa cho cô, trầm giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta đi thôi!"

Dương Lưu Vân sững sờ, vốn tưởng rằng Đường Diệc Nghiêu tới sẽ xả giận cho cô ta, ai biết lại như vậy? Lúc chuẩn bị mở miệng, lại nghe hắn nói: "Kỷ thiếu gia còn đang chờ em."

"EV tiểu thư, chuyện này cứ thế coi như xong." Dương Lưu Vân giận dữ nói một câu, tiếng giày cao gót lạch cạch rồi đi.

Đường Diệc Nghiêu lễ phép gật đầu với Ninh Tự Thủy một cái rồi cũng rời đi.

Ninh Tự Thủy rũ mắt, môi đỏ mọng nhếch lên nở nụ cười như có như không. Dương Lưu Vân lần này ngậm bồ hòn, vừa khổ nói không ra! Chỉ là —— Kỷ Trà Thần vào lúc này tìm Dương Lưu Vân để làm cái gì?

Hai hàng lông mày nhíu lại nghi hoặc.

Ngồi ở trên xe, Dương Lưu Vân một mực lau đi vết bẩn trên người, càng lúc càng dùng sức, hai hàm răng cắn vào nhau nghe tiếng kéo kẹt.

Đường Diệc Nghiêu giành lấy khăn giấy trong tay cô ta, giọng nói nhàn nhạt: "Để anh lau cho."

Dương Lưu Vân ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái: "Tại sao anh không giúp em? Anh cũng đứng về phía cô ta đúng không?"

Xương cẳng tay khê cứng lại, ánh mắt lướt qua, con ngươi âm trầm nhìn cô ta hồi lâu, phun ra một câu: "Lưu Vân, em thay đổi."

Năm chữ đơn giản, lại bao hàm vô số đau lòng cùng bi ai của hắn. gương mặt tỉnh xảo trước mắt, không còn bộ dáng ngây thơ hồn nhiên ngày đó. Chính hắn vẫn bảo vệ bên tiểu thiên sứ đó, lại không bao giờ vùng cánh thiên sứ thuần khiết bay lên, mà lại khoác thêm một tấm áo Satan.

Khuôn mặt Dương Lưu Vân cứng đờ, tay nín lấy áo hắn, khản trương nói: "Anh Diệc Nghiêu, anh có phải hiểu lầm gì đó hay không? Em không phải làm chuyện để anh không vui? Anh tức giận sao?"

Tài xế nheo mắt nhìn từ gương chiếu hậu, Đường Diệc Nghiêu không để lại dấu vết gạt tay cô ta ra: "Tiểu thư, đợi lát nữa trở về mặc kệ Kỷ thiếu gia nóng giận thế nào, cô cũng đừng mạnh miệng."

Bởi vì đang có tài xế, Dương Lưu Vân cũng không tiện hỏi cái gì nữa, đành bỏ qua! Chỉ là lời của Đường Diệc Nghiêu nói là có ý gì? Chẳng lẽ là Thần biết cái gì?

Xe lái vào biệt thự, các người hầu lại đứng ở cửa ra vào nghênh đón, mở cửa xe, Dương Lưu Vân liền nghe được tiếng của quản gia: "Phu nhân, Kỷ tiên sinh ở thư phòng chờ người đã lâu rồi."

"Biết." Dương Lưu Vân không vui nhíu mày đem túi đưa cho người làm nói: "Chuẩn bị nước nóng, tôi tắm rửa trước sau đó mới tìm anh ấy."

Cúi đầu nhìn vết bẩn trên váy, lỗ mũi râm rì một chút. Cô ta mới không cần để bộ dáng chật vật như vậy đi gặp Thần!

Mặc dù Thuộc Vũ Hiên đồng ý cho Kỷ Trà Thần xuất viện nghỉ ngơi, nhưng muốn thân thể hoàn toàn hồi phục còn cần một thời gian nữa. Ngồi ở trên ghế da, ánh mắt vẫn nhìn giá rượu đối diện, có một khối thủy tinh khác với những khối khác. Lần đó hắn ném điện thoại của Ninh Tự Thủy làm thủy tinh bị vỡ. Mà cô ngã trên những mảnh kính vỡ khóc thút thít.

Cảm giác đau đớn trong tim lan tràn, hắn đã từng không muốn cô bị thương nhất, nhưng cuối cùng lại để cô bị thương bao nhiêu?

Hai bàn tay không khỏi xoa xoa huyết thái dương, mấy ngày nay ở bệnh viện cũng bị ác mộng nửa đêm làm tỉnh giấc. Nhìn hai bàn tay của mình, sẽ nhớ tới đứa nhỏ bị hắn bỏ lỡ, lòng đang bị từng chút đen tối cắn nuốt.

Mà Ninh Tự Thủy cũng người cứu rỗi duy nhất của hắn!

Thùng thùng ——

Dương Lưu Vân gõ cửa đi vào, thấy vẻ mặt Kỷ Trà Thần không được tốt, ân cần hỏi han: "Thần, anh làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Kỷ Trà Thần nghe được gõ cửa đã sớm thu hồi vẻ mặt căm thù nhác trên mặt, thay bằng vẻ lạnh lùng xa cách. Trong mắt phượng lạnh đi ba phần, đôi môi bao dung và thương yêu ngày xưa đã biến mất sạch sẽ. Bàn tay để lên đầu gối, bất thành linh nhìn gương mặt này của cô ta.

Tại sao lại cảm thấy xa lạ như thế?

Dương Lư Vân bị ánh mắt của hắc canh chùng rợn cả tóc gáy, cổ họng động một cái: "Thần, anh. Làm gì nhìn em như vậy?"

Kỷ Trà Thần rũ mắt xuống đưa tay vào ngăn kéo lấy ra một tờ giấy đẩy lên bàn, hờ hững nói: "Nếu như em nguyện ý thì danh hiệu Kỷ phu nhân này vĩnh viễn là của em, nếu như không nguyện ý, thì kị vào đây, chúng ta ly hôn. Biệt thự này trên danh nghĩa là của em, còn có tiền cấp dưỡng hàng năm sẽ chuyển vào tài khoản. Về phần em và Diệc Nghiêu. Nếu như em nguyện ý gả cho cậu ta, tôi cũng sẽ không có ý kiến."

Dương Lư Vân sững sờ, lát sau khuôn mặt tái nhợt, thân thể lung lay, chỉ cảm thấy trời đất mù mịt. Ngón tay giữ chặt cái bàn, chống đỡ cơ thể mình khiến nó không sụp đổ. Ánh mắt kích động nhìn hắc, gầm nhẹ: "Thần, anh đây là có ý gì? Tại sao muốn ly hôn? Vì sao lại phải đối với em như vậy? Em cùng anh Nghiêu không có gì. Anh có hiểu lầm cái gì hay không?" (Min: Chỗ này ta ới gần hết bát cơm đó~ ah~)

Kỷ Trà Thần nhếch mày lên xẹt qua một tia không nhin nổi, ngón tay gõ bàn một cái nói, giọng nói trầm thấp tràn đầy xa cách: "Vân Nhi, đủ rồi."

"Chưa đủ! Chưa đủ!" nước mắt trong hốc mắt Dương Lư Vân chất đọng từng chuỗi rơi xuống, tùy ý lan tràn trên cổ trắng nõn. Xoay người vòng qua cái bàn, đứng ở bên cạnh hắc, níu lấy quần áo hắc nói: "Thần, em thực sự yêu anh. Van cầu anh đừng ly hôn, đừng rời khỏi em! Em không thể không có anh."

Nước mắt là vũ khí mạnh mẽ nhất của đàn bà, cầu khan hèn mọn như vậy, nhất định có thể vặn hỏi trái tim của Thần.

Kỷ Trà Thần giữ cằm cô ta, để cho cô ta nhìn thẳng vào mắt hắc hồi lâu, môi mỏng nâng lên nụ cười lạnh lùng cùng đau lòng: "Vân Nhi, tôi thực sự không hiểu khi nào em đã thành cái dạng này?"

Dương Lư Vân dừng lại, cái gì cũng chưa kịp nói, sững sờ nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắc, lúc này mới phát giác mình thật sẽ mất đi hắc.

Kỷ Trà Thần buông cô ta ra, từ trong ngăn kéo lấy ra hai xấp tài liệu vứt xuống dưới chân cô ta. Chân trái đứng lên, chống đỡ cơ thể ngồi lên xe lăn, rời khỏi thư phòng, dừng lại tất cả động tác, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Tìm người làm ra chuyện như vậy với cô ấy sau đó lại sắp xếp người ở công trường hại cô ấy nhưng không thành công, những chuyện tàn nhẫn như vậy tôi không ngờ là em làm. Chỉ là em yên tâm, tôi đã giúp em giải quyết người kia. Cô ấy sẽ không biết là em làm hại Liên Phượng Vũ bị thương, đây là lần cuối cùng tôi giúp em, về sau nếu như em còn dám động tới cô ấy, tôi. Sẽ không sẽ giúp em."

Nước mắt Dương Lư Vân lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, cúi đầu ánh mắt mơ hồ nhìn hai phân tài liệu, muốn nhặt lên, đầu ngón lại đang run rẩy.

Làm sao lại như vậy? cô ta rõ ràng làm rất bí mật, sao lại bị thần tra được? Hắc cái gì cũng biết? Thậm chí bao gồm chuyện của cô ta và Đường Diệc Nghiêu?

Tim hung hăng bị xé ra, gương mặt như bị người ta hung hăng cho một cái bạt tai thật mạnh, đau đớn. Nước mắt rơi trên tờ giấy, chữ cái mơ hồ. Cấn môi dưới, nghe tiếng nói lạnh lẽo kia, khóc không thành tiếng.

Không phải lỗi của tôi, đây không phải là lỗi của tôi. Tôi chỉ là vì bảo vệ hạnh phúc của mình mà thôi, nếu như không phải là anh lạnh nhạt với tôi, nếu như cô ta không đến quyến rũ anh, tôi tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Kỷ Trà Thần, là anh đem tôi biến thành như vậy! Hiện tại sao anh có thể không cần tôi? Tôi yêu anh như vậy, cho dù thân thể của tôi cho Đường Diệc Nghiêu, nhưng mà người tôi yêu là anh! Là anh không quan tâm tôi, là anh có lỗi với tôi.

Hiện tại, làm sao anh có thể trách tôi?

Ngón tay nhẹ nhàng đặt ở bụng, cắn cắn môi, theo bản năng muốn đánh cuộc một lần nữa. Nghiêng đầu nhìn bóng lưng của hắc: "Thần, em mang thai."

"Đứa bé là của anh!"

Kỷ Trà Thần không quay đầu lại, nhưng bóng lưng cũng cứng đờ. Nếu như nói mới vừa hắc còn áy náy với Dương Lư Vân, thì lời nói của cô ta đã làm phai mờ hết áy náy ban nãy của hắc.

Đừng nói chính hắc không thể sinh con, có thể thì sao, Dương Lư Vân lại không thể mang đứa nhỏ.

Huống chi, từ đêm đó không chuyện gì!

Cho dù hắc có uống nhiều rượu hơn nữa, nhưng cảnh giác hàng năm, về điểm này hắc vẫn có ý thức. Hắc hô lên tên Ninh Tự Thủy Dương Lư Vân giật mình đẩy hắc ra, uống rượu quá lâu hắc đã sớm hôn mê rồi.

Làm sao có thể làm chuyện gì với Dương Lư Vân nữa?

Kỷ Trà Thần chậm rãi quay đầu lại, mắt nhìn chăm chăm cô ta, môi mỏng mím lại: "Vân Nhi, em thật sự khiến cho tôi quá thất vọng rồi."

Dương Lưu Vân sững sờ, mồm há hốc nhưng không nói được lời nào. Hắn không tin mình? Cơ thể hơi run rẩy, giống như rơi vào hầm băng không leo lên được.

Ra ngoài cửa, thấy Đường Diệc Nghiêu, Ký Trà Thần mặt không chút thay đổi nói: "Về sau cô ấy giao cho cậu chăm sóc, còn có. Chuyện của công ty không cần cậu nhúng tay."

Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, hai tay bên sườn nắm chặt. Ký thiếu gia đúng là vẫn còn biết, thật sự là không có gì có thể giấu giếm hắn. Hôm nay chuyện của công ty không cho phép hắn nhúng tay, hắn ở bên người Ký thiếu gia đã không còn địa vị.

Nếu như không phải là bởi vì hắn (ĐDN) đi theo hắn (KTT) quá lâu, chắc hẳn Ký thiếu gia sẽ không để lại mạng sống cho hắn!

"Cám ơn Ký thiếu gia" gian nan mở miệng, khó sở lan tràn ở trong lòng. Về sau cũng đã không thể ở lại bên người của Ký thiếu gia rồi, không có biện pháp thay hắn làm việc. May mắn là Sĩ Mị trở lại, công ty còn có Ký Gấm Sóc, Ký thiếu gia không phải chỉ một mình.

Ký Trà Thần rời đi biệt thự, đã sớm có các bất động sản ở nơi khác, so với bây giờ hưng vĩ hào hoa hơn. Nơi này là nơi hắn ở cùng Ninh Tự Thủy ba năm, mặc dù có rất nhiều thứ không bỏ được, nhưng chỗ này đã lưu lại nhưng thứ hắn không muốn nhớ.

Còn có —— Dương Lưu Vân bữa bãi cùng Đường Diệc Nghiêu!

Nếu không phải cha mẹ của Dương Lưu Vân, nếu không phải cô ta cứu hắn hai lần, chuyện trước kia hắn sẽ không tha. Huống chi. Năm đó nếu không phải do cô ta, Tự Thủy sẽ không thể sinh non, hơn nữa có lẽ. hắn sẽ không nhất thời tức giận đến mất trí, tự tay giết chết con mình! Mỗi lần nghĩ tới tình huống này, hắn hận không thể tự tay giết chết mình.

Đối với cái này chính là tha thứ, đã là sự ta thứ cực hạn của hắn đối với Dương Lưu Vân. Nếu như sẽ tiếp tục dung túng cô ta, sợ hắn cũng sẽ có ngày không tha thứ cho chính mình.

Thật ra thì, trong chuyện này không thể trách được ai, chỉ có thể trách hắn. Làm thương tổn Tự Thủy, cũng hại Vân Nhi. Nếu như trước kia là sai lầm, vậy bây giờ hắn không thể sai lầm nữa.

Nếu như có thể, Diệc Nghiêu hi vọng có thể đem Lưu Vân trở về là một cô gái hồn nhiên ngây thơ như ngày trước, hi vọng bọn họ có thể hạnh phúc ở chung một chỗ.

Cũng hi vọng, Vân Nhi hiểu, có một người luôn yêu cô bảo vệ cô, chỉ là cô chưa từng phát hiện mà thôi!

.

"Đây là chuyện cháu tra ra được, người kia đã bị Ký Trà Thần giải quyết, hiện tại chết không đối chứng. Nhưng cháu thông qua người có nợ ân oán của hắn, thì ra người sai khiến chính là Dương Lưu Vân, người cô ta muốn tổn thương thực ra chính là di." Trạc Mặc đem tài liệu đẩy tới trước mặt cô, cùng lúc ánh mắt nhìn xuyên qua khe cửa về bóng dáng đang ngủ say trên giường.

Lông mi thon dài của Ninh Tự Thủy khẽ run, nhìn qua những tài liệu kia một lượt. Môi mỏng chợt nở nụ cười lạnh, tâm cũng càng ngày càng lạnh, không ngừng hạ xuống.

Rốt cuộc đã hiểu vì sao Ký Trà Thần tìm Dương Lưu Vân trở về! Cũng rốt cuộc hiểu rõ sự khác thường của hắn ở bệnh viện! Thì ra là hắn đã sớm biết Dương Lưu Vân ở sau lưng giờ trò quỷ, đã đến bước này, hắn vẫn muốn bảo vệ Dương Lưu Vân.

Thậm chí còn vì cô ta mà giải quyết hậu quả.

Mạng người, chẳng lẽ trong mắt hắn chỉ là côn kiến?

"Pằng. . . ." Tài liệu bị vứt ở trên mặt bàn, nhanh chóng rơi rớt trên mặt đất. Mấy tờ giấy bị gió thổi, rộ roạt vang dội.

Dung nhan tinh xảo càng thêm lạnh lùng, ngón tay nắm thật chặt vào lòng bàn tay, thù hận cùng tức giận trong lòng càng dâng lên mãnh liệt. Sợi gân xanh trên khuôn mặt trắng nhợt cũng nổi lên, có mấy phần dữ tợn.

Trạc Mặc hiểu rõ sự tức giận hiện tại trong lòng cô, năm đó Ký Trà Thần không sự trong sạch của cô, gây cho cô tổn thương lớn như vậy, hôm nay Ký Trà Thần đối với Dương Lưu Vân tha thứ, hắn nhân từ như thượng đế.

Ninh Tự Thủy trầm mắt xuống, hết sức đè nén tức giận trong lòng. Hồi lâu, mới để cho tâm tình bình tĩnh lại, mở mắt ra, lạnh lẽo, một mảnh âm u.

Nếu như không phải là Ký Trà Thần bảo vệ che chở Dương Lưu Vân nhiều lần như vậy, có lẽ cô còn có thể lay động, nhưng hôm nay. trái tim cô đã hoàn toàn băng giá.

Cô đã cho hắn cơ hội, thế nhưng hắn lại vì người phụ nữ kia mà buông tha, vậy những chuyện sau này cũng đừng trách cô.

Ký Trà Thần, tất cả mọi thứ hiện tại đều do một tay anh tạo thành. Anh cũng đừng oán trách bất kỳ người nào, anh có lỗi với tôi, có lỗi với con gái. Dương Lưu Vân thiếu Phượng Vũ, tôi nhất định làm cho cô ta trả lại gấp mười lần.

"Phượng Vũ ở bệnh viện cần cháu chăm sóc nhiều hơn, về phần. Tịch Nhược, trước mắt vẫn không thể để cho nó xuất hiện trước mặt Kỳ Trà Thần, bảo vệ tốt cho nó."

Trạc Mặc gật đầu: "Yên tâm, cháu sẽ dùng tính mạng bảo vệ em ấy."

Ninh Tự Thủy cố gắng nở một nụ cười, ánh mắt cùng hắt rơi vào Tịch Nhược đang ngủ say. Nếu như Kỳ Trà Thần biết Tịch Nhược còn chưa chết, sẽ như thế nào? Hẳn sẽ cảm thấy may mắn mình không có bóp chết con gái? Có thể cảm thấy hân tạc nghiệt đang được cứu rồi?

Đáng tiếc ——

Kỳ Trà Thần, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh biết Tịch Nhược còn sống trên đời, tôi muốn anh cả đời sống trong hối hận, vĩnh viễn!

.

"Tôi không có chuyện gì, em đừng ngày ngày vào trong bệnh viện." Liên Phượng Vũ thấy vẻ mặt của Ninh Tự Thủy không tốt chút nào, dường như buổi tối không nghỉ ngơi tốt. Những ngày này, cô vẫn bận rộn công việc, lại phải chăm sóc hân, khó tránh khỏi sẽ mệt mỏi.

Ninh Tự Thủy lắc đầu, lau sạch đôi tay cho hân. "Anh nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo lắng cho em. Em hiểu mình muốn làm cái gì, cũng biết về sau phải đối mặt với cái gì. Chỉ là em cảm thấy cảm giác của mình già nua rồi, làm chuyện gì cũng lực bất tòng tâm."

Liên Phượng Vũ trầm mắt xuống, đau lòng chợt lóe lên. Ngón tay thương tiếc vuốt ve gương mặt của cô, khẽ lầm bầm: "Nếu như người em gặp đầu tiên, là anh, vậy em có thể yêu anh không?"

Ninh Tự Thủy ngẩn ra, không ngờ Liên Phượng Vũ thông minh là thế cũng sẽ hỏi vấn đề ngu ngốc này. Cảm lấy tay hân gật đầu: "Nếu như người em gặp là anh, em nhất định sẽ yêu anh coi trọng anh, sẽ không bao giờ yêu người khác nữa."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ dịu dàng như hoàng tử, săn sóc, khéo hiểu lòng người, cho dù bá đạo cũng là dịu dàng, không người nào có thể tức giận. Nếu như người đầu tiên cô gặp là Liên Phượng Vũ, thật tốt; có lẽ cô sẽ không yêu Kỳ Trà Thần, sẽ không mang thai đứa con của hân, càng sẽ không bị hân hiểu lầm, bị tổn thương sâu như vậy.

Có lẽ hiện tại cô sẽ cùng Liên Phượng Vũ sống hạnh phúc, có thật nhiều đứa nhỏ đáng yêu, vui vẻ hòa thuận.

Đáng tiếc —— trên thế giới này thiếu nhất chính là "Nếu như."

Liên Phượng Vũ nhìn con người lạnh lùng của cô, tim thất lại, chần chờ hồi lâu mới mở miệng: "Em thật quyết định phải làm như vậy rồi sao?"

Ninh Tự Thủy gật đầu: "Vâng, xin đừng khuyên em, tâm ý đã quyết, sẽ không thay đổi."

Bóng hình mềm mại ở dưới ánh đèn có vẻ hơi mỏng manh thể lương, hai tay ôm thật chặt cô vào trong ngực, ôm thật chặt. Cánh mũi ngửi hương thơm của cô, tim đau xót, nhưng vẫn cố nén đau lòng nói: "Tự Thủy, đồng ý với anh, mặc kệ xảy ra chuyện gì, vĩnh viễn đừng biến mất trước mắt anh. Để cho anh có thể nhìn thấy em, để cho anh biết em còn sống, thậm chí có bất cứ chuyện gì cũng có thể tới tìm anh. Chỉ cần anh còn một hơi thở, bất cứ chuyện gì anh cũng đều có thể làm cho em." (Min: edit đoạn này mà khóc quá trời, tội nghiệp anh Vũ~ Có ai giống Min không?)

Thân thể Ninh Tự Thủy cứng đờ, trái tim cũng run rẩy từng hồi, trong lòng chua xót. Phượng Vũ, làm sao anh có thể ngu ngốc như vậy?

"Cảm ơn."

Trừ hai chữ này, cô không có từ nào để nói, nói gì cũng cảm thấy như không còn hơi sức.

Đi ra khỏi bệnh viện, chiếc xe hơi màu đen khắc sâu vào tầm mắt, tiếp theo là con người âm lệ của Kỳ Trà Thần khi trông thấy cô bỗng trở nên mềm mại. Không đợi hân mở miệng, Ninh Tự Thủy đã ngồi lên xe.

Bàn tay Kỳ Trà Thần chụp tới, ôm cô vào trong ngực, thật chặt, giống như sợ giây sau cô sẽ biến mất. Cúi đầu ngửi mùi thơm ngát trên mái tóc cô, mấy ngày nay lòng thấp thỏm lo lắng, rốt cuộc có thể trấn tĩnh lại.

Ninh Tự Thủy an tĩnh ở trong ngực hân, không có bất kì một động tác gãy giữa nào.

Kỳ Trà Thần ngồi hồi lâu, môi dính vào bên tai cô, khẽ nói: "Cô ấy đi tìm em."

"Ừ." Ninh Tự Thủy không có phủ nhận, cũng không nói thêm cái gì. Chỉ là cảm thấy hai cánh tay của hân ôm quá chặt, buộc lấy cô, khiến hô hấp cũng có chút khó khăn.

"Xin lỗi, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Kỳ Trà Thần trầm thấp nói mang theo vài tia áy náy không để cho cô sững sờ, khoe miệng nở nụ cười sâu xa: "Kỳ Trà Thần, anh không phải vì tôi mà ly hôn với cô ta chứ?"

Kỳ Trà Thần trầm mắt xuống, môi dính vào trên tóc cô. Thờ dãi thật sâu một cái, nếu như trong ngày bình thường, hân sẽ không nói thêm gì nữa. Nhưng đối mặt với người mất đi lại có lại được, hân tình nguyện giải thích cho cô nghe.

"Thật ra thì không hoàn toàn đúng là vì em, cũng vì Đường Diệc Nghiêu cùng với cô ấy. Dương gia có ân với Kì gia, cô ấy đã cứu tôi hai lần. Dù cô ấy có làm gì đi nữa, tôi đều phải tha thứ cô ấy."

Ninh Tự Thủy khi nghe lời này hẳn nói, vẻ mặt bình thản như gương không gợn sóng gió, chỉ là đáy lòng đối với lời nói của hắn vô cùng coi thường.

Kỷ Trà Thần biết trong lòng cô còn nghi ngờ, nhưng có thể giải thích tới mức này cũng đã là cực hạn của hắn. Đầu rơi xuống bả vai của cô, lầm bầm nói: "Chớ hoài nghi tôi."

Ninh Tự Thủy vẫn không lên tiếng, miễn cưỡng nằm trong ngực của hắn, cũng không hỏi hắn muốn dẫn cô đi nơi nào. Nghiêng đầu nhìn phong cảnh phía ngoài, thành phố này khiến cô càng ngày càng chán ghét.

Xe chạy được nửa giờ rồi cuộc dừng lại, Ninh Tự Thủy xuống xe mới phát hiện mình đang ở trong một tòa biệt thự, có lẽ là vì an toàn, nơi xa dùng đá xây cao 3 mét. Mà bên trong trông đầy lẽ, lúc này là thời gian hoa nở, gió phát qua, mùi thơm nhẹ lan tỏa trong không khí.

Mà trước mặt cô cũng là một ngôi nhà mang phong cách Châu Âu, nhìn bên ngoài cũng không phải mới được hoàn thành; hơn nữa chung quanh cũng được xử lý vô cùng tốt. Càng làm cho người ta ngoài ý muốn là, người hầu đã xếp hàng chỉnh tề chờ đón bọn họ.

Bạch Kỳ đứng ở đầu tiên, ngồi đối diện ở trên xe lăn Kỷ Trà Thần cung kính cúi người 90 độ chào: "Hoan nghênh thiếu gia trở lại." Ánh mắt quét qua Ninh Tự Thủy thì kinh ngạc, chuẩn bị mở miệng gọi cô thì Kỷ Trà Thần mở miệng: "Gọi cô ấy là EV tiểu thư."

Bạch Kỳ mất hồn, chẳng lẽ là cô nhận lầm? Đây rõ ràng là Ninh Tự Thủy tiểu thư nha! Nhưng mà nếu thiếu gia lên tiếng, cô sẽ phải tuân thủ, lễ phép gọi: "EV tiểu thư, lần đầu tiên gặp mặt, chào cô."

Ninh Tự Thủy nhìn qua gương mặt quen thuộc này, khẽ vuốt cằm, lại không mở miệng.

"Đi vào." Kỷ Trà Thần ra hiệu bằng ánh mắt ý muốn cô đẩy vào, Ninh Tự Thủy cũng làm theo.

Ở trước cửa, Bạch Kỳ quỳ gối xuống trước mặt Kỷ Trà Thần đổi lại dép trong phòng cho hắn, mà Ninh Tự Thủy nhận điện thoại quan sát thiết bị lắp đặt bên trong, toàn bộ màu đen trắng, vách tường bằng giấy Long Bích màu vàng kim, đèn thủy tinh trang trí trên trần nhà lóe ra sắc cam, không chói mắt, đơn giản khiêm tốn xa hoa lại khiến cho người ta kinh ngạc.

Phòng khách có cửa sổ sát đất cực lớn, đón được toàn bộ ánh sáng, kể đèn là lầu hai với cầu thang xoay tròn, vẫn là phong cách châu âu, chỉ là lúc đi tới lầu ba là dùng thang máy.

Trang trí nơi này trừ bỏ ánh sáng, những cái khác toàn bộ đều là phong cách cô thích.

Ninh Tự Thủy buông lỏng xe lăn của hắn ra, bước chậm đi tới trước cửa sổ sát đất, thấy cách đó không xa có một nhà ẩm trồng hoa, được chế tạo bằng thủy tinh, có thể thấy rõ ràng từng bông hoa tươi bên trong, sáng lạng nở rộ. Xa chuyết nữa là nhà của chú chó, một con chó tuyết an tĩnh nằm bên trong, thỉnh thoảng lè lưỡi.

Kỷ Trà Thần di chuyển xe lăn đến bên cô, nhìn thấy khuôn mặt của cô không còn lạnh nhạt nữa, đáy mắt cũng có chút hài lòng.

"Thích nơi này sao?"

Ninh Tự Thủy thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về hạ hê trong mắt hắn, biết rõ còn hỏi: "Làm sao anh biết tôi sẽ thích nơi này?"

Kỷ Trà Thần nhếch môi cười, kéo tay cô, cười nhẹ nhàng: "Nếu như mà tôi nói đây là sự an bài của vận mệnh thì sao?"

Mắt Ninh Tự Thủy lóe lên, có chút không hiểu: "Nơi này không phải một tháng hai tháng là có thể trùng tu xong, là vì chuẩn bị cho vợ trước của anh, hôm nay mượn hoa hiến Phật."

Kỷ Trà Thần chỉ cười không nói.

Vợ trước của anh chính là em, Ninh Tự Thủy.

"Tôi rất thích nơi này, nhưng. Không có nghĩa là tôi sẽ phối hợp với anh Kim Ốc Tàng Kiều." (Nhà vàng cho Trần A Kiều ở, ai không hiểu nữa tra gg ca ca sẽ rõ) Ninh Tự Thủy lạnh tiếng, nếu như Kỷ Trà Thần cho là như vậy là có thể khiến cô cảm động, cũng không quá coi thường cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: 3000+

Kỷ Trà Thần chỉ cười yếu ớt, tay nắm lấy ngón tay cô nói: "Đ dẫn em đi xem gian phòng." Nói xong đứng lên, Ninh Tự Thủy ngăn hấn lại, nhưng hấn khoát tay áo, ý nói đừng.

Hai người đi thang máy, trực tiếp lên lầu ba, mà Bạch Kỳ ở lại phía dưới, ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt quen thuộc, cùng Ninh Tự Thủy quả thực là giống nhau như đúc, tại sao có thể như vậy?

Kỷ Trà Thần dừng bước trước một cánh cửa màu trắng, nghiêng đầu cười thần bí với cô, ngón tay nhẹ gõ, đẩy cửa ra, khắc sâu vào mắt là một thế giới hoàn toàn khác. . .

Ninh Tự Thủy không tự chủ được đi theo bước chân của hấn vào, gương mặt bình thần ngoài ý muốn hơi gọn sóng phức tạp, ánh mắt nhìn mỗi bộ trang phục trong phòng, nhìn như đơn giản, trên thực tế đều là những bộ được tỉ mỉ chọn lựa, hơn nữa đều là cô thích.

Nghiêng đầu ánh mắt quét qua hấn hỏi "Làm sao anh biết tôi thích dùng màu trắng kết hợp với xanh dương nhạt?"

Kỷ Trà Thần ngồi bên giường, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo cô lại đây ngồi. Ninh Tự Thủy hơi chần chờ, nhưng vẫn đi tới. Ngón tay của hấn xuyên qua làn tóc đen của cô, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng: "Em thích, tôi đều sẽ biết. Đây chính là số mệnh, em tin không?"

Con người của Ninh Tự Thủy ánh lên một tia kinh ngạc, trong lòng cũng cười lạnh khinh thường. Ba năm vợ chồng, Kỷ Trà Thần làm sao lại không biết cô thích phong cách gì? Còn lấy cớ "Số mệnh" thật là buồn cười.

Giờ phút này, hai người rõ ràng đều có tâm sự riêng, rồi mỗi người đều đem tâm sự của mình che dấu vô cùng tốt, không lộ dấu vết. Diễn trò, lừa mình dối người.

"Nhưng Số mệnh như vậy, rốt cuộc là thiện duyên, hay là nghiệt duyên?" Nhưng môi mỏng vang lên hai chữ "Nghiệt duyên" thì vẻ mặt của Kỷ Trà Thần hơi biến, nhưng vẫn cười dùng ngón tay di chuyển lên mặt cô, dịu dàng nói: "Chuyển qua đây cùng tôi được không?"

Ninh Tự Thủy trừng mắt xuống, một lát sau lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không thể."

"Cô gái"

"Phượng Vũ bị thương rất nghiêm trọng, không có cách nào xử lý công việc, một mình tôi phải xử lý rất nhiều chuyện. Còn phải chăm sóc anh ấy, chăm sóc anh, tôi đã phân thân hết lượt rồi. Mời. Đừng làm khó tôi nữa, được không?" giọng Ninh Tự Thủy nhàn nhạt, tuy là thỉnh cầu, nhưng không phải là giọng nói hèn mọn.

Trong mắt phượng viết lên một tầng mắt mác, ngón tay xẹt qua cổ của cô, ánh mắt dừng lại ở trên cổ của cô, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, nhưng tôi hi vọng em dành nhiều thời gian theo tôi! Còn có. Em muốn ở đây bao lâu cũng được."

"Cám ơn." Ninh Tự Thủy lễ phép nói một câu, nhưng lại không có ý tứ muốn ở lại chút nào.

Cùng Kỷ Trà Thần ăn tối, dưới yêu cầu mãnh liệt của hấn cô đành ở lại một căn biệt thự khác một đêm (Khuôn viên nhà nam9 bây giờ là khu điền viên nhẽ~ có nhiều ngôi nhà gần nhau). Tựa vào chiếc gối mềm mại, cả người giống như muốn mềm xuống. Ánh mắt nhìn chăm chăm mỗi vật được bày bố trong phòng, đều không khỏi có một cảm giác quen thuộc, giống như trước đây thật lâu đã thấy qua những thứ này, cũng đã dùng qua chúng.

Đang suy nghĩ thất thần thì điện thoại di động kêu lên, là Tịch Nhược.

"Mẹ, làm sao mẹ còn chưa có trở lại? Có khỏe không?"

"Mẹ không sao, tối nay có chuyện không thể trở về được, con nghỉ ngơi trước đi, tự chăm sóc mình tốt." Nghĩ đến con gái, thần kinh căng thẳng của Ninh Tự Thủy suốt một ngày rốt cuộc buông lỏng.

"Mẹ ở cùng ông ta sao?" Giọng nói của Tịch Nhược có chút chần chờ, cũng là khẳng định vô cùng.

Ninh Tự Thủy không muốn lừa gạt con gái, chỉ nhẹ giọng đáp.

"Mẹ, mẹ phải cẩn thận, tự chăm sóc mình tốt."

"Mẹ biết rồi, yên tâm, mẹ tự có chừng mực. Bảo Trạc Mặc giúp con nghỉ ngơi."

"Vâng."

Mặc dù Tịch Nhược lưu luyến, nhưng biết cô đang cùng Kỷ Trà Thần ở chung một chỗ, nhất định không có cách nào nhận điện thoại của mình quá lâu. Vì không muốn gây phiền toái cho mẹ, cô cũng chỉ biết khéo léo cúp điện thoại.

Một đêm này Ninh Tự Thủy và Kỷ Trà Thần đều không ngủ được, chỉ tới lúc gần sáng mới chợp mắt được khoảng hai tiếng. Rồi giường thì Kỷ Trà Thần đã nặc chỉnh tề, mà người hôm qua không thấy chút nào hiện tại cũng xuất hiện ở phòng ăn – Sĩ Mị. Sĩ Mị nhìn thấy Ninh Tự Thủy không hề kinh ngạc,

giống như sự xuất hiện của cô ở chỗ này là chuyện rất thường tình.

Ninh Tụ Thủy chỉ gạt đầu với hấn, sau đó ngồi xuống yên lặng ăn bữa sáng.

Ánh mắt như có như không của Si Mị quét qua người cô, lại nhìn Kỳ Trà Thần, khóe miệng nở nụ cười trộm.

Ninh Tụ Thủy dùng bữa xong, nghiêng đầu nói với hấn: "Hôm nay tôi còn muốn đi công trường, muốn đi trước."

"Ừ." Kỳ Trà Thần để dao nĩa xuống gạt đầu: "Để tài xế đưa em đi, buổi trưa đến công ty dùng cơm cùng tôi."

Ninh Tụ Thủy sững sờ, vẻ mặt có mấy phần do dự, quét qua khuôn mặt đang cười trộm của Si Mị cuối cùng gạt đầu: "Được."

Không có nửa phần chán nản, xoay người rời đi, được tài xế hộ tống đưa tới công trường.

Mà sau khi Si Mị ăn ngấu ăn nghiêng, thấy Kỳ Trà Thần có vẻ cân nhắc, kín đáo hỏi một câu: "Anh nhất định phải nuôi quả bom hẹn giờ bên cạnh? Kỳ thiếu gia, cô ấy không đơn giản."

Kỳ Trà Thần thu hồi ánh mắt của mình, vẻ mặt căng thẳng không chút thay đổi, ngón tay nắm lấy đồ ăn đã trắng bệch. Sau một lúc lâu mới đáp lại: "Mặc kệ cô ấy muốn cái gì, tôi đều sẽ cho cô ấy."

Si Mị dựng mày kiếm lên: "Vậy nếu như cô ấy muốn, anh cho không được thì sao?"

Kỳ Trà Thần nhếch môi cười một tiếng, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi phun ra: "Tôi muốn đem tính mạng giao cho cô ấy, cậu còn hỏi tôi có thứ gì không cho nổi cô ấy?"

Si Mị ngây ngẩn cả người. Bị những lời này của hấn làm cho kinh ngạc toàn phần.

Tôi muốn đem mạng sống giao cho cô ấy! Đây là câu nói nặng nề cỡ nào, Kỳ thiếu gia lãnh khốc vô tình đó lại vì một cô gái mà nói những lời như vậy. Quá kinh khủng!

Kỳ Trà Thần cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng của mình, mặc dù không rõ mùi vị gì. Nhưng đây là lần đầu tiên sau năm năm, hấn cùng Ninh Tụ Thủy ăn bữa sáng, rất muốn ăn xong bữa sáng, không thể để lại tiếc nuối.

Ninh Tụ Thủy năm năm trước cùng Ninh Tụ Thủy năm năm sau hoàn toàn là hai người khác nhau, mặc dù có cùng một khuôn mặt đáng người. Cũng mặc kệ cô hiền lành thiện lương cũng tốt, hay lạnh lẽo khuôn lòng cũng được, hôm nay hấn xác định hấn nợ cô, xác định trái tim của hấn yêu cô, như vậy cái gì cũng không cần thiết so đo nữa.

Lần đó ở khu nhà bỏ hoang quỳ một gối xuống ở trước mặt cô, nhìn phản ứng tình táo của cô, trong lòng chợt rõ ràng, thì ra hấn lại yêu cô đến như vậy. Thậm chí, không muốn để cho cô chịu bất kì tổn thương gì.

Thật ra thì hấn biết bằng bản lĩnh của Ninh Tụ Thủy, mấy người kia căn bản không thể là đối thủ của cô, có thể đây là cô cho hấn một cái thang, biết rõ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, dù là làm việc không có ý nghĩa thì hấn cũng không chùn bước. Ai bảo hấn năm năm trước làm tổn thương cô ấy nhiều như vậy, hôm nay xem ra, vì cô làm bất cứ chuyện gì đều cũng không đủ, mãi mãi vẫn không đủ.

Có lúc hấn suy nghĩ Ninh Tụ Thủy có thể khôi phục trí nhớ, nhớ bọn họ đã từng có những ngày tháng yêu nhau, nhưng lại sợ cô nhớ tới đoạn kí ức khổ sở kia, khôi phục không chỉ là tình yêu của Ninh Tụ Thủy, còn có nỗi hận của cô!

Cho nên hiện tại như vậy đã rất tốt, mặc kệ cô muốn làm cái gì, chỉ cần hấn có thể cho, hấn đều có thể thỏa mãn cô. Trừ một điều cô muốn bên cạnh Liên Phượng Vũ, chuyện này không thể.

Liên Phượng Vũ, là ranh giới cuối cùng của hấn.

.

Ninh Tụ Thủy đến công ty, không bị ngăn cản, ngược lại có nhân viên chuyên nghiệp hướng dẫn cô đến phòng làm việc của tổng giám đốc. Trừ phòng họp, thì đây là lần đầu tiên cô tiến vào phòng làm việc của hấn, vẫn là phong cách cũ của hấn, đen trắng, khiêm tốn trong xa xỉ.

"Tổng giám đốc còn đang họp, xin ngài chờ một chút."

Ninh Tụ Thủy gạt đầu, ngồi ở trên ghế sa lon. Ánh mắt quan sát phòng làm việc, Kỳ Trà Thần quả nhiên rất cẩn thận, ngay tại chính phòng làm việc của mình cũng bố trí camera. Ánh mắt nhìn lướt qua xung quanh, rơi vào trong máy vi tính.

Căn cứ theo hiểu biết của cô, Kỳ Trà Thần rất ít khi đem công việc mang về nhà. Ít nhất sẽ không mang những thứ quan trọng về nhà, về những số liệu giao dịch kia, vẫn luôn là do Si Mị thay mặt giúp hấn xử lý. Kỳ Trà Thần không có ở công ty trong khoảng thời gian này, Đường Diệc Nghiêu đã bị hấn cách chức, giao dịch hai giới đều giao cho Si Mị. Lấy tình huống trước mắt, số liệu rất có thể được Si Mị bảo quản.

Đôi mày xinh đẹp cau lại, nếu như ở trên người của Kỳ Trà Thần thì vẫn tương đối dễ dàng ra tay, nhưng nếu như ở trên người của Si Mị, vậy thì khó khăn.

"Đang suy nghĩ gì? Nhập thần như thế?" Kỳ Trà Thần đẩy xe lăn đi vào, thấy cô không phát hiện ra hắn, nhin không được mở miệng hỏi.

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ khẽ nhếch khóe môi, chỉ chỉ Camera được đặt trên tường: "Anh rất cẩn thận, cũng không cảm thấy như vậy khiến một chút riêng tư của mình cũng không có sao?"

Kỳ Trà Thần đứng lên, kéo những bước chân không còn hơi sức đi tới ghế sofa, không hề gì nhún vai: "Những hình ảnh của máy quay này chỉ có tôi mới có thể tra xét, người khác không có quyền hạn."

Ninh Tự Thủy như có như không gật đầu, quay đầu lại nhìn cửa trống rỗng hỏi "Người tóc đỏ kia không đi cùng anh sao?"

"Goi cậu ta là Si Mị, đặc biệt giúp tôi phụ trách những chuyện quan trọng. Em biết, Kỉ gia không thể nào không có một hạt sạn."

Ninh Tự Thủy sững sờ, mấy giây sau đứng lên, đi tới bên cạnh bàn, ngón tay ấn xuống bàn đọc sách, con ngươi vẫn nhìn chăm chăm vào hắn: "Tại sao muốn nói cho tôi biết những thứ này?"

Kỳ Trà Thần chỉ yếu ớt cười một tiếng, nắm ngón tay của cô chơi: "Ít nhất tôi không cảm thấy cần phải giấu giếm em cái gì."

"Nhưng anh không phải là rất tin tưởng Đường Diệc Nghiêu sao? Hiện tại sao lại đem toàn bộ quyền hạn chuyển cho Si Mị? Anh rất tin tưởng hắn?"

"Cũng không phải tôi tin tưởng cậu ta, mà là tôi chỉ có tin cậu ta. Chỉ là. . . ." môi mỏng của Kỳ Trà Thần mấp máy, dừng lại hạ xuống, tiếp tục nói: "Những thứ quan trọng tôi đều để trong tay mình, cho nên dù cậu ta có tâm, cũng không còn hơi sức."

Ninh Tự Thủy thu hồi ánh mắt, hoàn toàn hiểu. Kỳ Trà Thần từ trước đến giờ vẫn không hề tin tưởng bất cứ người nào, nếu không cũng sẽ không đem số liệu cất giấu, cũng không giao cho Si Mị.

Si Mị đáng thương, Đường Diệc Nghiêu đáng thương, từng người một đối với hắn trung thành, nhưng không biết bản thân mình từ trước tới giờ không hề được tin nhiệm.

"Là đang suy nghĩ tôi rất đáng sợ?" Kỳ Trà Thần giơ tay lên thân mật chạm nhẹ vào cánh mũi của cô, trên mặt đều là dịu dàng, đường cong đều là nhu mỵ.

Động tác này khiến Ninh Tự Thủy có chút mất hồn, mười mấy giây sau mới phản ứng được, ngồi thẳng người lên, lẩm bẩm nói: "Su phụ trước kia nói qua, ảo thuật là gạt người, nhưng tuyệt đối không thể làm cho đối phương biết anh làm thế nào để gạt người, thậm chí là người anh hợp tác cũng vậy. Bắt đầu tôi cảm thấy được rất khó mà lý giải, nhưng sau những thí nghiệm bên trong, tôi hiểu, thì ra là trừ bản thân mình ra không có ai có thể tin tưởng. Một người muốn bảo vệ tốt cho mình, đầu tiên chính là không để bị đối phương nhìn thấu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: 7000+

Ánh mắt Kỳ Trà Thần hải lòng ngắm nhìn cô, vuốt cằm nói: "Ông ta nói rất đúng, đi thôi, đi ăn cơm." Hắn hình như không muốn ở nơi này lãng phí thời gian với đề tài vớ vẩn.

Ra khỏi công ty, cách đó không xa một luồng ánh mắt oán hận bắn tới, Ninh Tự Thủy nhạy cảm nhận thấy được đầu tiên, chỉ là không có ngẩng đầu nhìn lại, ngược lại lúc lên xe của Kỳ Trà Thần, tận tâm giúp hắn đi xuống, tay khoác lấy cánh tay của hắn. Cúi đầu lên xe thì môi mỏng hơi hơi nhếch lên không khó đoán ra đó là nụ cười.

Dương Lưu Vân đứng tại chỗ nhìn bọn họ tay trong tay rời đi, mà trên mặt cô gái kia là nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Hôm nay người bên cạnh Thần là cô gái kia!

Đường Diệc Nghiêu đứng ở sau lưng cô, vỗ vai cô an ủi: "Lưu Vân, chúng tôi trở về đi thôi."

"Đừng. Đừng." Dương Lưu Vân lắc đầu liên tục, xoay người, ngón tay trắng nõn nịu thật chặt lấy áo hắn, hai mắt bị nước mắt thấm ướt: "Anh Diệc Nghiêu, giúp em! Van cầu anh, giúp em một chút đi! Em không muốn mất đi Thần, em thực sự không muốn mất đi Thần! Tại sao em lừa anh ấy nói có đứa bé anh ấy cũng không muốn ở cùng em? Anh Diệc Nghiêu, đây rốt cuộc là tại sao?"

"Em." ánh mắt Đường Diệc Nghiêu khiếp nhìn cô, bị kinh hãi của cô mà thốt không lên lời. Cô vì cùng Kỳ thiếu gia đều có bệnh như vậy, ở cùng nhau. Cô làm sao có thể có đứa nhỏ của Kỳ thiếu gia?

Nước mắt Dương Lưu Vân lặng yên không tiếng động rơi xuống, chỉ mấy ngày ngắn ngủi này cô đã gầy đi một vòng, cả người tiều tụy không chịu nổi. Cẩn môi, hết sức áp chế dục vọng bởi vì tiếng khóc mà sắp hỏng. Trên gương mặt trắng nõn mang hai hàng nước mắt thuần khiết, lông mi khẽ run run,

giống như người vợ chung thủy bị người chồng vứt bỏ vậy.

Đường Diệc Nghiêu bắt được tay của cô giữ thật chặt trong tay mình, nhíu mày, dùng giọng nói nghiêm túc trước giờ chưa từng có: "Luru Vân, em hãy nghe anh nói. Em và Kỷ thiếu gia đã không thể nào, em đừng khiêu chiến nhân nãi và sự tha thứ của Kỷ thiếu gia lần nữa. Nếu không."

Hậu quả, là hắn cũng không cách nào đoán được!

Dương Luru Vân ngưng mức nộ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chiếc xe vừa rời đi, cắn môi dưới, đáy mắt xẹt qua một tia dữ tợn.

Thần, tôi sẽ không thể cứ như vậy buông tha cho anh. Tiễn nhân EV này, Thần là vì cô mà bỏ tôi đi, là cô khiến tôi phải rời khỏi Thần! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, nhất định sẽ đoạt Thần trở lại lần nữa.

Ngón tay lau hàng nước mắt trên má một cái, ngửa đầu nở nụ cười ôn nhu với Đường Diệc Nghiêu: "Anh Diệc Nghiêu, anh dẫn tôi về nhà có được hay không? Em suy nghĩ thông suốt rồi, anh yêu em như vậy, mà em lại vẫn cứ tổn thương anh, thật xin lỗi! Thật ra thì. Như bây giờ cũng rất tốt! Chúng ta có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, không có ai có thể ngăn trở chúng ta, chúng ta sẽ rất hạnh phúc có đúng hay không?"

Khi này nếu chỉ là khiếp sợ, thì bây giờ cả người Đường Diệc Nghiêu đều ngây dại ra, nhìn nụ cười dịu dàng của Dương Luru Vân, trong ánh mắt có chút mong đợi, không dám tin tưởng, cô có thể nghĩ thông suốt nhanh như vậy rồi sao?

Dương Luru Vân thấy hắn nửa ngày vẫn không nói lời nào, cẩn thận hỏi: "Anh Diệc Nghiêu, không phải. ngay cả anh cũng không cần em." Trên gương mặt trái xoan trông vô tội tràn đầy cảm giác mất mát.

"Làm sao lại như vậy? Anh vĩnh viễn chỉ yêu em, chỉ cần em!" Đường Diệc Nghiêu đưa cánh tay dài ôm cô vào trong ngực, chặt không có một khe hở. Cô nói những lời này khiến trái tim hắn đập thật nhanh, giống như thiếu niên lần đầu bước vào yêu đương.

Đây là hình ảnh hắn vẫn mong đợi, Luru Vân có thể trở lại ngây thơ như ngày xưa mà hắn thì một mực yêu cô, mà cô lại quyết định ở cùng hắn, chung một chỗ. Hạnh phúc tới nhanh như vậy, nhanh đến nỗi hắn không chút chuẩn bị. Chỉ là, không sao! Chỉ cần Luru Vân nguyện ý buông tha Kỷ thiếu gia, mặc kệ bao lâu hắn cũng không quan tâm, đợi đến khi cô thực lòng yêu hắn. (Min: Ôi anh mơ giữa ban ngày~ sau này còn vì nó mà đau khổ dài dài anh ạ! *Cảm thán*)

Dương Luru Vân dựa trong ngực hắn, che mặt, nhếch miệng nở nụ cười âm hiểm. Những thứ mà cô mất đi, đều muốn từng thứ từng thứ lấy về. Nếu như có thể, cô không ngại EV biến thành Ninh Tự Thủy thứ hai! Đáy mắt, ý muốn giết người lộ rõ.

Phàm là người cùng tôi tranh giành Thần, đều đáng chết!

.

Đêm tối phủ xuống, cả tòa nhà đồ sộ cũng tắt gần hết đèn, chỉ còn lại ánh đèn trong phòng an ninh sáng chói đặc biệt chói mắt. Một bóng đen cùng màn đêm hợp thành một thể, dễ dàng trượt vào bên trong công ty.

"Trạc Mặc, hình ảnh xử lý tốt không?" ngón tay Ninh Tự Thủy đè ép một bên ống nghe, dùng một âm thanh rất nhỏ hỏi.

Trạc Mặc ngồi ở trong xe, máy vi tính đặt ở trên đầu gối, ngón tay không ngừng múa trên bàn phím, không chớp mắt. "OK, di chỉ còn thời gian mười phút."

Ninh Tự Thủy không nói gì thêm, mở máy vi tính, đem USB cắm vào, sau đó nhấn khóa xác định, đem trình tự cài đặt ở trong máy vi tính của hắn.

Trạc Mặc thông qua điều khiển từ xa thao túng máy vi tính của Kỷ Trà Thần, mồ hôi trán không ngừng chảy xuôi, ngón tay bận rộn một giây cũng dừng lại được. Tịch Nhược ngồi một bên, sẵn sàng lau mồ hôi trán cho hắn.

Ninh Tự Thủy ngồi ở trên ghế, ánh mắt quét qua một cái bàn làm việc, lại bị một quyển photo album hấp dẫn lực chú ý, biết rõ mình không nên đụng vào, nhưng không cách nào khắc chế hiếu kỳ trong lòng. Đầu ngón tay nhẹ nhàng mở album ra, mượn ánh sáng mờ nhạt bên ngoài kì thấy tám hình trong album thì cô ngây ngẩn cả người.

Người trên tấm hình này, không phải Dương Luru Vân, cũng không phải là người khác, mà là cô. Cô cùng Kỷ Trà Thần nằm ở trên cỏ, mười ngón tay nắm chặt, ngược nhìn trời xanh, là chụp ảnh, không chỉ cô, mà hình ảnh Kỷ Trà Thần cũng có chút mơ hồ, lá cây màu xanh bay xuống đậu ở trên tóc cô.

Thì ra là bọn họ đã từng, hạnh phúc như vậy.

Thì ra là cô đã từng, từng có những ngày trời qua đơn giản như vậy, không có nụ cười pha tạp chất!

Nhưng bây giờ cái gì cũng không còn, giữa hai người hiện giờ cũng chỉ còn lại nghi ngờ cùng sự tổn thương mà thôi. Còn có chính là không cách nào đốt cháy hết hận ý, quá nhiều thứ chặn ngang giữa bọn họ, đã không có biện pháp lại thay đổi rồi.

Trạc Mặc cuối cùng đè bàn phím, mở miệng nói: "Ông ta thực sự đem toàn bộ tư liệu để trong máy tính này, hơn nữa dùng Fire Wall nghiêm mật nhất cùng mã hóa, nhưng mà vẫn bị phá rồi. Bây giờ di lập tức ra ngoài."

Ninh Tự Thủy nghe được tiếng lấy lại tinh thần, đáp một tiếng. Rút USB ra, tắt máy vi tính, đem khung hình để lại vị trí như cũ, lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng làm việc.

Ngồi ở trên xe thì Tịch Nhược lập tức nhào tới trong ngực của cô: "Mẹ!"

Ninh Tự Thủy nhếch miệng lên nở nụ cười nhàn nhạt, vui mừng vuốt ve đầu của cô bé, quan tâm hỏi "Có mệt hay không? Chúng ta cùng nhau về nghỉ ngơi."

"Tốt." Tịch Nhược gật đầu, hướng về phía Trạc Mặc giang hai tay ra, muốn hân ôm mình.

Trạc Mặc rất hài lòng phản ứng của cô, đem cô ôm vào trong ngực, hôn mái tóc của cô, tâm tình cả người cũng trở nên rất dịu dàng.

Lông mày của Ninh Tự Thủy vẫn nhíu chặt, qua kính chiếu hậu thấy con gái cùng Trạc Mặc, thủy chung có một loại cảm giác khiến tim đập nhộn nhạo. Ngón tay nắm thật chặt tay lái, mím môi, cả người đều trong trạng thái cứng ngắc.

"Thế nào?" Trạc Mặc xuyên qua kính chiếu hậu thấy phản ứng của Ninh Tự Thủy, không khỏi nhăn mày.

Ninh Tự Thủy hít sâu một hơi, lắc đầu: "Không biết, di cảm thấy mọi chuyện đều không có đơn giản như vậy! Tính tình Kỳ Trà Thần như vậy, làm sao lại để số liệu giao dịch quan trọng để trong máy tính, qua loa như vậy."

Trong lòng cô chân chính sợ đây là một cái bẫy, là Kỳ Trà Thần giăng cho cô một cái bẫy. Ban ngày ở công ty hần nói, nhìn như vô ý, rồi lại giống như là cố ý nói cho cô nghe.

Trạc Mặc nghe xong lời của cô lại không kham trương, chỉ là vỗ vỗ vai của Tịch Nhược. Tịch Nhược ngồi thẳng người, giải thích: "Mẹ, yên tâm đi! Đây không phải là một cái bẫy, mặc dù ông ta đem tài liệu để ở trong máy vi tính, nhưng một loại buôn bán không dễ dàng khiến người ta bắt được, dù là cảnh sát vào máy tính kia, chỉ sợ cũng không thể làm gì. Trong máy vi tính của ông ta có thao tác rất phức tạp cùng hệ thống virus, mật mã khó có thể phá giải. Hình như là mua được từ Matrix."

Matrix? Ninh Tự Thủy nghe qua, không có ai biết Matrix rốt cuộc là một người, hay là một tập thể, chỉ biết là hần làm được những phần mềm cao cấp nhất, không người nào có thể đột phá.

"Vậy các con làm thế nào để phá giải?"

Đáy mắt Trạc Mặc ý cười sâu hơn, chỉ chỉ Tịch Nhược, khiến Ninh Tự Thủy càng thêm kinh ngạc.

"Tịch Nhược?"

Tịch Nhược nở ra nụ cười xin lỗi: "Khi vẫn còn Đức trên web con từng có lúc kết giao với đế quốc đen, có thể là nói chuyện rất là hợp ý, hần đem biên trình của mình nói cho con biết. Cho nên. Con cũng là may mắn giải quyết được."

Khóe miệng Ninh Tự Thủy nở nụ cười, càng thêm vui mừng nhìn con gái của mình. Cô (TN) thật quá giỏi, là của kiêu ngạo của cô (NTT).

"Chỉ là." Tịch Nhược có chút chần chờ, dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Mẹ tại sao đem số liệu giao dịch giao cho cảnh sát?"

Buồng xe ánh đèn rất tối, cô rũ mắt xuống, trong mắt lóe ra một tia phức tạp, gương mặt trắng nõn ở dưới ánh sáng trở nên tĩnh mịch đen tối. Hồi lâu một giọng nói sâu xa vang lên: "Mẹ muốn hần hai bàn tay trắng, mà không phải tổn thương mạng người."

Luật pháp chế tài, mới là thủ đoạn báo thù hay nhất. Nếu như cô lợi dụng thủ đoạn ám muội, lại làm thương tổn mạng người, vậy mình cùng Kỳ Trà Thần, Dương Lưu Vân bọn họ khác nhau ở chỗ nào?

Thật ra thì nếu như không phải là cô trở lại, Dương Lưu Vân cũng sẽ không cho người tới báo thù cô, như vậy cũng sẽ không chết nhiều người như vậy.

Vì con gái, cô không muốn trên tay dính thêm chút máu tanh nào nữa, sợ sẽ có báo ứng vận trên người con gái. Chỉ cần có thể đạt tới mục đích cuối cùng, cũng không chừa thủ đoạn nào.

Tịch Nhược cũng đồng ý cách làm của cô, dù sao nợ hai người chỉ là Dương Lưu Vân cùng Kỳ Trà Thần, những người khác đều vô tội, không cần thiết bị vạ lây.

Sau khi bọn họ rời đi, không hề biết có thêm một bóng đen nữa lên vào công ty. Một đêm này an tĩnh rồi lại hỗn loạn, bầu trời đêm nổi sấm chớp mưa to gió lớn, Vũ Thủy trung lộ ra giá rét thấu xương.

Hôm sau, các ở các trang báo lớn tất cả đều đăng tin liên quan với Kỳ thị và những chuyện ám muội trong bóng tối, từ lâu những kí giả, chó săn nhận được tin tức liền ngồi chồm hổm đợi ở ngoài công ty Kỳ Trà Thần. Lúc Kỳ Trà Thần chạy tới công ty thì đã có mấy tên cảnh sát đang chờ tìm hần nói chuyện. Trong đó có một vị cảnh sát quốc tế Hàn Tông vì điều tra Kỳ Trà Thần vẫn ở tại thành phố này, những mà Kỳ Trà Thần làm việc thủ đoạn vô cùng bí mật, không hề lưu lại bất cứ manh mối nào cho bọn hần. Không ngờ tối hôm qua lại nhận được tin tức tình báo quan trọng như hần lập tức liên lạc với cấp trên đem vụ này chuyển thành vụ án nghiêm trọng để xử lý.

"Kỳ tiên sinh bởi vì chuyện này tương đối nghiêm trọng, vẫn hi vọng anh cùng tới đồn cảnh sát một chuyến." Hàn Tông lần đầu tiên đứng ở trước mặt Kỳ

Trà Thần, hai người mặt đối mặt. Trước kia hắn chỉ có thể nhìn qua Kỳ Trà Thần qua tờ báo hay trên TV, hôm nay chứng kiến người thật, không thể không khỏi sợ hãi sự uy nghiêm của người đàn ông này, khó trách những năm này giới cảnh sát cũng hết cách với hắn.

"Tốt." Kỳ Trà Thần có vẻ vô cùng lạnh nhạt hơn nữa rất phối hợp. Chỉ là vút cho Si Mị một ánh mắt, trong lòng hắn đã rõ ràng rồi gạt đầu, biết Kỳ thiếu gia giao cho mình chuyện gì.

Kỳ Trà Thần sau khi tới đồn cảnh sát, bởi vì luật sư còn chưa tới, cho nên vẫn giữ vững trầm mặc, không nói bất kỳ lời nào. Mà Si Mị bên kia phải người đi điều tra một lần nữa, xem một chút rốt cuộc là người nào, người nào cả gan như vậy tiết lộ tài liệu cơ mật của Kỳ thị, còn những giao dịch kia, một khi bị định tội, Kỳ thiếu gia có thể cả đời sẽ phải ở trong tù.

Những thứ này không phải quá khó khăn là bởi vì ở giới cảnh sát nuôi một đám Vampire, cho nên xử lý chuyện này cũng không hẳn là không thể.

Thuộc Vũ Hiên là người đầu tiên chạy tới đồn cảnh sát, lấy thân phận là luật sư của Kỳ Trà Thần cùng hắn vào phòng thẩm vấn, tiến hành câu hỏi theo thông lệ. Không có bất kỳ một kết quả gì, Thuộc Vũ Hiên biết được Si Mị đã liên lạc với phía trên qua rồi, cũng tạo áp lực, lúc này mới phải đem món tiền kénch xù báo lãnh Kỳ thiếu gia ra ngoài, chỉ là trong thời gian này không thể nào xuất cảnh được.

Hàn Tông mặc dù hết sức không muốn để cho Kỳ Trà Thần ra ngoài, nhưng phía trên đã vội gây áp lực, cũng chỉ có thể mở mắt làm ngơ nhìn Kỳ Trà Thần ra ngoài.

Vừa ra khỏi đồn cảnh sát, Thuộc Vũ Hiên liền đem cả vật kéo xuống, hai tay xoay xoay lại với nhau. Về mặt rất là nghiêm túc, mím môi nói: "Kỳ thiếu gia cậu không phải là người không cẩn thận như vậy, lần này làm sao lại dính bẫy lớn như vậy? Những số liệu giao dịch kia đối với cậu mà nói vô cùng bất lợi."

Khuôn mặt của Kỳ Trà Thần không chút thay đổi, xe rời đi trong nháy mắt ánh mắt xuyên qua cửa kính nhìn thấy gương mặt không cam lòng của Hàn Tông đứng trước cửa cảnh cục, ngón tay để lên đầu gối của mình. Không nói một lời, không khí trong buồng xe vô cùng quỷ dị.

Thuộc Vũ Hiên gọi điện thoại cho Si Mị, giọng nói không hề dễ chịu, cuối cùng đem điện thoại vút ra ngoài cửa xe nát bét. Ngẩng đầu thấy khuôn mặt của Kỳ Trà Thần vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như cũ, không nhìn được kêu lên: "Tôi cầu xin cậu, hiện tại không cần trấn định như vậy có được hay không? Chuyện này rất nghiêm trọng!"

Kỳ Trà Thần nhếch mắt lên, môi mỏng phun ra một câu nói lạnh lùng: "Có đại luật sư là cậu ở đây, cần lo lắng cái gì."

"Mẹ nó! Shit!" Thuộc Vũ Hiên không nhìn được xỏ một câu nói tục, sờ sờ lên cái cảm nói: "Hiện tại cảnh sát nắm trong tay chứng cứ vô cùng bất lợi cho cậu, trong tay bọn họ có số liệu cùng với số liệu trong máy tính của cậu giống nhau, hiện tại có chối cũng không nổi, may mắn là những chuyện này cậu không tự mình nhúng tay, còn có chỗ sơ hở của luật pháp có thể chui. Tôi bảo Si Mị liên lạc với tuyến trên, gây áp lực xuống dưới, chuyện này cũng được giải quyết."

Loại này tự nhiên không thoát khỏi được những kim tiền kia quan hệ phức tạp!

Kỳ Trà Thần từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ trong trạng thái trầm tư ! Trong đầu thoáng hiện một hình ảnh, lại là khuôn mặt của Ninh Tự Thủy!

Thuộc Vũ Hiên giăng co một buổi sáng, cũng mệt mỏi quá mức, lúc này tựa vào chỗ ngồi thờ, đầu tóc có mấy phần xơ xéch. Sớm biết mệt như vậy, hẳn nên chuyên tâm học y, cần gì pahir học y lẫn lộn, để bây giờ bị Kỳ Trà Thần bắt nạt giống con lừa thế này.

.....

Ninh Tự Thủy làm xong bữa trưa cho Tịch Nhược, mà TV trong phòng khách đang phát thông tin về tình hình hiện tại của Kỳ thị, còn có hình ảnh Kỳ Trà Thần bị bắt tới đồn cảnh sát. Tịch Nhược mắt không chớp xem hình ảnh trên ti vi, nửa ngày mới quay đầu lại hỏi: "Mẹ, ông ta sẽ ngồi tù sao?"

Động tác của Ninh Tự Thủy hơi dừng lại một chút, ánh mắt xa xa nhìn sang, cho dù bị nhiều người cùng với ống kính bao vây như vậy, hắn vẫn trấn định như cũ, bình tĩnh, cao ngạo không thể xâm phạm. Khóe miệng khẽ hạ xuống, lẩm bẩm: "Không biết."

"Tại sao?" Tịch Nhược tròn to hai mắt, mặc dù cô trưởng thành sớm hơn so với những đứa bé cùng trang lứa, nhưng vẫn chưa hề chạm đến những việc làm trong bóng tối kia.

Ninh Tự Thủy vòng qua bàn đọc sách đi tới bên người cô, đứng bên dưới, nắm tay của cô, lẩm bẩm nói: "Bởi vì hắn có tiền có thế, một chút phiền toái này không thể nào phá hủy hắn."

Con người trong suốt của Tịch Nhược ánh lên một chút thất vọng, hơi chép miệng: "Vậy chúng ta làm như vậy, chẳng phải là vô ích sao?"

Ninh Tự Thủy lẩm bẩm, sờ sờ gò má mềm mại của cô nói: "Không cần phải lo lắng, mẹ sớm có chuẩn bị. Con không nên suy nghĩ nhiều, đến lúc tự bản thân con sẽ biết. Ngoan, ăn trước đã."

Tịch Nhược được cô ôm tới trước bàn ăn, ăn bữa trưa mẹ tự mình làm, trên khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy hạnh phúc. Đứa bé, mong muốn chỉ đơn giản là như vậy. Chỉ cần mẹ ở bên người, cái gì cũng đều hạnh phúc.

Điện thoại của Ninh Tự Thủy vẫn trong trạng thái tắt máy, Kỳ Trà Thần hiện tại chỉ sợ cũng bận túi bụi, không đếm xỉa tới cô.

Buổi chiều Trạc Mặc từ phi trường trở lại, đi theo hẻm trở về còn có bác sĩ Hoàng. Nhưng nhìn thấy sau lưng hẻm trống rỗng, đáy mắt Ninh Tụ Thủy hiện lên vẻ thất vọng, ngón tay giữ lấy lồng ngực nói: "Vẫn là không có thành công sao?"

Bác sĩ Hoàng ngồi máy bay lâu, cộng thêm thời gian này cũng bận rộn lục đục không được nghỉ ngơi tốt, về mặt tiêu tụy, mảy kiếm ẩn chứa sự lờn thối cầu thả.

"Mặc dù không có biện pháp cứu cô ấy, nhưng thật may là lúc cô ấy đi cũng không phải quá khổ sở." Như vậy cũng coi là an ủi rồi. Tiếng khàn khàn, sau khi trải qua sinh lý tử biệt, càng thêm sâu nặng. Mặc dù nói năm đó Y tá trẻ cũng vì tiền lừa gạt Ninh Tụ Thủy, nhưng mà nếu không có cô, Tịch Nhựt cũng không thể sống sót.

Ninh Tụ Thủy khẽ nhắm mắt, ngón tay không khỏi day day huyết thái dương, hi vọng đầu không đau như vậy nữa. Nhưng tim lại nhói đau, lại có một sinh mạng. Vì bảo thủ cho bọn họ, Hàn Chân, ra đi không quay trở lại, sau lại để bác sĩ Hoàng mang cô ra nước ngoài hy vọng có thể cứu sống cô, lại không nghĩ rằng lại tổn công vô ích.

Tịch Nhựt đau lòng nhìn bộ dáng hao tổn tinh thần của Ninh Tụ Thủy, ôm lấy đùi của cô, thật chặt, giống như là một con gấu Koala dính chặt lấy thân cây, vĩnh viễn không xa rời nhau. "Mẹ, chớ đau lòng, có lẽ ở trên thiên đường di Chân sẽ hạnh phúc hơn, càng vui vẻ hơn. Nơi đó không có bệnh tật, không có khổ sở, là nơi rất xinh đẹp."

Vì không để cho con gái lo lắng, Ninh Tụ Thủy cố gắng nở ra một nụ cười. Đưa tay ôm lấy cô vào trong ngực, rất lâu chỉ có ôm Tịch Nhựt mới có thể khiến cô có cảm giác mình đang tồn tại, mà không phải một thi thể.

"Bác sĩ Hoàng, anh cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi trước. Còn chuyện gì thì nói sau."

"Được." Hẻm không có từ chối, mấy ngày nay hẻm cũng thật sự là vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi không còn hơi sức chống đỡ thêm chút nào nữa. Trở về phòng, tâm cũng không tầm tặc tiếp ngã xuống giường liền phát ra tiếng ngáy nhỏ nhẹ.

Trạc Mặc đem Tịch Nhựt trở về phòng trước, ánh mắt ý bảo Ninh Tụ Thủy cùng hẻm tới vườn hoa, quay đầu lại nhìn bộ dáng tỉnh táo của cô, chần chờ một chút mở miệng nói: "Cháu vừa nhận được tin tức, mẹ đi muốn cùng ông ta cử hành hôn lễ. Ý tứ của ông ta là hy vọng di mang Tịch Nhựt trở về một chuyến."

Ninh Tụ Thủy không có ngăn đầu, nhưng thân thể cứng đờ. Làn váy được gió nâng lên trên mặt những cánh hoa, giống như là đáp cho những đóa hoa một tầng cát mỏng. Ánh mặt trời chiếu ánh vàng lên người cô, khiến cả người cô vô cùng ưu thương thâm lương.

"Mặc dù đi không muốn cho Tịch Nhựt trở về, nhưng dù bệnh viện ở đó đối với Tịch Nhựt sẽ tốt hơn. Cho nên, chúng ta phải trở về một chuyến mới ổn thỏa." Trạc Mặc vẫn đang suy tư, phải khuyên cô trở về như thế nào.

Vì Tịch Nhựt, cũng phải làm như vậy.

Về mặt Ninh Tụ Thủy vẫn chần chờ, môi đỏ mọng mím lại một đường cong, giọng nói lạnh nhạt vang lên: "Nói cho di biết, Tịch Nhựt còn có thể kiên trì bao lâu."

Nghe đến đề tài như vậy, ánh mắt Trạc Mặc cũng âm trầm xuống, yên lặng một mảnh. Nếu như không có chuyện cần thiết, hẻm đối với tình trạng thân thể của Tịch Nhựt tình nguyện không muốn đề cập tới. Nhưng thời gian không đủ, thân thể Tịch Nhựt ngày càng không ổn, sợ rằng không có nhiều thời gian để chống đỡ.

"Không biết. Ban đầu tất cả bác sĩ đều nói không có biện pháp, chắc chắn Tịch Nhựt ——" cổ họng căng thẳng, tim đau nhói, dừng lại, hai tay nắm chặt, thì thầm nói: "Sống không quá tám tuổi."

Sấm sét giữa trời quang, thân thể lão đảo muốn ngã, lui ra phía sau một bước. Trong con ngươi lạnh nhạt lóe lên khiếp sợ cùng ngạc nhiên, miệng há ra đóng mở mấy lần, nhưng hồi lâu cũng không phát ra được âm thanh nào.

Sống không quá tám tuổi. Đây là một cách nói bảo thủ, nếu như nghiêm trọng đến như vậy, chính là Tịch Nhựt bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ.

Ninh Tụ Thủy không dám nghĩ nữa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể cô, nhưng cô lại không nhận được mà phát run, tay chân không có nhiệt độ, lạnh lẽo đến đáng sợ. Nhìn Tịch Nhựt mọi thứ coi như đều bình thường, cho là con bé sẽ dần dần hồi phục, lại không nghĩ rằng thì ra tất cả đều là vô dụng. Thì ra tất cả là đều là vô dụng thôi.

Ninh Tụ Thủy chậm rãi ngồi xổm xuống, khổ sở dùng hai tay che mặt, chưa bao giờ cô có cảm giác mất hết sức lực như vậy. Trái tim bị buộc một khối đá lớn, gần như muốn đè chết cô. Cuộn người tròn lại, những tưởng sẽ tìm được một chút ấm áp, nhưng vẫn là vô công.

Nếu như không có Tịch Nhựt, như vậy tất cả còn lại đối với cô không còn chút ý nghĩa nào.

Trạc Mặc yên lặng nhìn bộ dạng mất khống chế của cô, cho tới nay cô đều duy trì bộ mặt cao ngạo lạnh lùng, mà lần này bởi vì nghe được tin Tịch Nhựt có thể sẽ qua đời. Xác thực, tìm được Tịch Nhựt, khiến sinh mệnh cô như được cứu rỗi, trong bóng đêm có một bóng đèn chiếu sáng, nếu như mất đi này ánh đèn nhỏ ấm áp chiếu rọi này, có thể cô sẽ điên mất.

Hồi lâu, Ninh Tụ Thủy cuối cùng từ trong cảm xúc ngổn ngang thoát ra, hai chân cũng đã tê dại. Chậm rãi đứng lên, con ngươi lạnh lùng nhìn thẳng vào

mắt Trạc Mặc, giọng nói chắc chắn: "Sớm chuẩn bị đi nước Đức, càng nhanh càng tốt."

Báo thù cái gì, Kỳ Trà Thần cái gì, bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì, hiện tại cũng không quan trọng bằng Tịch Nhược.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Phòng làm việc.

Si Mị cùng Thuộc Vũ Hiên đứng chung một chỗ, mà Kỳ Trà Thần ngồi ở trên ghế da, ánh mắt lạnh lùng quét qua người của Dương Lưu Vân cùng Đường Diệc Nghiêu. Môi, mím lại một đường cong lạnh lùng, ánh mắt khiếp người cùng khí phách cường thế.

Trên mặt Dương Lưu Vân lộ vẻ không hiểu, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cảm thấy không khí này rất quý dị, cứng ngắc. Vốn còn đang suy nghĩ biện pháp xuất hiện trước mặt Thần, lại không nghĩ rằng Thần cho người tới gọi cô đến. Vụng trộm vui vẻ cho rằng có phải Thần thay đổi chủ ý (Min: Con này hăm~ muốn ới), cho nên ăn mặc rất đẹp tới đây, tới đây mới phát hiện chuyện có thể không bằng mình nghĩ như vậy.

Si Mị đem tài liệu cùng một chiếc khuyên tai đặt lên trên bàn, trong miệng nhai kẹo cao su, gương mặt cường đã lộ vẻ bất cần đời, liếc Dương Lưu Vân một cái sau đó nói: "Ồ trên máy tính tìm thấy dấu vân tay của Dương tiểu thư, hơn nữa cái này không cẩn thận bị rơi xuống dưới chân bàn cũng là của Dương tiểu thư, có đúng hay không? Tôi hôm qua người đến công ty lấy trộm tài liệu, giao cho cảnh sát cũng là Dương tiểu thư, phải hay không?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng câu nói vô cùng khẳng định.

Gương mặt Dương Lưu Vân mờ mịt, quay lại nhìn Đường Diệc Nghiêu xem có chuyện gì, nhìn lại Kỳ Trà Thần lắc đầu: "Thần, cậu ta đang nói gì? Em nghe không hiểu! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thuộc Vũ Hiên hai tay khoanh trước ngực, nhếch môi nói: "Tôi hôm qua có người tiến vào công ty, lấy trộm tài liệu trong máy tính của Kỳ thiếu gia sau đó tiết lộ cho cảnh sát, chúng tôi điều tra thấy trên bàn phím máy tính có dấu vân tay của cô, dưới gầm bàn cũng tìm thấy khuyên tai thuộc về cô, xin hỏi cô giải thích thế nào?"

Khuôn mặt của Dương Lưu Vân bỗng nhiên trở nên trắng bệch, lắc đầu, trên lỗ tai tinh xảo chỉ còn một chiếc khuyên tai chập chờn. nện giày cao gót trên mặt đất, đi tới trước mặt Kỳ Trà Thần, ánh mắt khát vọng nhìn hắn, cố gắng nguy hiểm: "Không phải là của em. . . . Thần, xin anh tin tưởng em! Không phải là em làm, em thực sự không có lấy trộm hồ sơ của anh giao cho cảnh sát. Em làm sao có thể làm ra chuyện tổn thương anh?"

Khuôn mặt của Kỳ Trà Thần vẫn không chút thay đổi, khi nghe đến một câu cuối cùng cô ta nói thì liếc mắt nhìn Đường Diệc Nghiêu đứng ở giữa. Dương Lưu Vân làm sao lại không biết ý tứ trong ánh mắt của hắn. Cẩn môi cúi đầu, xấu hổ không ngóc đầu lên được. Ngón tay nín thật chặt lấy vạt áo, không ngừng run rẩy.

Ánh mắt ba người đàn ông đều là ánh mắt chất vấn rơi vào trên người cô ta, nhất thời cô ta là mục tiêu công kích duy nhất.

Đường Diệc Nghiêu không đành lòng nhìn cô ta bị ba người kia chất vấn, đi lên trước, không để ý ánh mắt hai người khác, ôm cô ta vào trong lòng. Giọng nói trầm thấp: "Kỳ thiếu gia, chuyện này có phải là hiểu lầm hay không? Lưu Vân, sẽ không làm chuyện như vậy."

Si Mị khịt mũi, hừ lạnh không lên tiếng.

Thuộc Vũ Hiên đi lên trước, đem một đoạn video ngắn để lên trên bàn, là hình theo dõi của phòng an ninh công ty lưu lại. Trong bóng tối một bóng người lén lút đi vào công ty, mặc dù ánh sáng không rõ ràng, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy khuyên tai của người đó lóe lên trong bóng tối, lúc đi vào còn thấy hai chiếc khuyên tai, sau đó không lâu thì ra khỏi, trên tai chỉ còn lại một chiếc khuyên.

Cái bóng dáng này có hóa thành tro bụi, Đường Diệc Nghiêu cũng có thể nhận ra đó là Dương Lưu Vân đang run rẩy trong ngực mình. Vẻ mặt nghiêm túc, cánh tay thật chặt, trong phút chốc tâm tình của hắn rất phức tạp, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đã trễ như vậy, Lưu Vân tại sao muốn len lén tới công ty? Tại sao lại đến phòng làm việc của Kỳ thiếu gia, lại còn làm rớt lại một chiếc khuyên tai? Mà trên bàn phím máy tính lưu lại dấu vân tay của cô, chứng minh cô thật sự đã tới nơi này. Tất cả chứng cứ cũng chỉ hướng tới một mình cô, bây giờ là trăm miệng cũng không thể bào chữa!

Hốc mắt Dương Lưu Vân đọng đầy nước mắt, đau đớn, cô ta cũng không nghĩ được mọi chuyện tại sao lại phát sinh tới mức độ này. Khuôn mặt trắng bệch vô sắc, cả người tựa vào trong ngực Đường Diệc Nghiêu, phụ thuộc vào hắn, mới miễn cưỡng đứng thẳng người được, nếu không sớm co quắp thành một nắm bùn nhão.

Kỷ Trà Thần từ đầu đến cuối cũng cánh môi lạnh lùng chỉ nhếch lên một đường cong, nhưng không nói lời nào. Con người âm lệ tình thoảng thoảng trầm xuống, thỉnh thoảng xám xịt, không có ai biết rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì.

Dương Lưu Vân tựa vào trong ngực Đường Diệc Nghiêu, hít sâu một hơi dùng chút thời gian để khôi phục tâm tình của mình, lúc này mới tỉnh táo mở miệng nói: "Thần, em không phủ nhận tối hôm qua có tới công ty. Mà thực ra chỉ là em quá nhớ anh, em muốn biết anh còn ở công ty hay không, em muốn gặp anh. Em không biết."

Đường Diệc Nghiêu khi nghe thấy những lời nói này thì không khỏi cúi đầu, nhếch miệng lên cười chua chát. Cô đứng là vẫn không bỏ được Kỷ thiếu gia.

Ngón tay Kỷ Trà Thần nhẹ nhàng xẹt qua chỗ đầu gối, để lại một dấu vết mờ mờ. Môi mỏng lạnh lẽo chậm rãi phun ra: "Tại sao không phải ban ngày?"

Ban ngày không tới công ty, lại lựa chọn vào buổi tối lên lên lút lút, huống chi còn động vào máy vi tính của hắn.

Đáy mắt Dương Lưu Vân có mấy phần chột dạ, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của hắn. Cấn cấn môi nói: "Ban ngày thật là nhiều người, em sợ anh không phải chịu gặp em, sẽ rất mất thể diện. Cho nên muốn chờ khi trời tối, thấy anh không có ở văn phòng, em liền rời đi. Thần, anh nhất định phải tin tưởng em, em không có trộm lấy tài liệu của anh, càng không làm ra những chuyện tổn thương đến anh."

Từng chữ từng câu đều phát ra từ tận đáy lòng, con người loáng thoáng chút nước mắt chân thành, tình khiết, không có một chút nói dối.

"Tại sao trên bàn phím có dấu vân tay của cô? Khuyên tai của cô tại sao lại rớt trên abnf?" Sĩ Mị nói trúng tim đen.

"Bởi vì" Dương Lưu Vân chần chờ mấy giây, vẻ mặt do dự dự, dường như muốn che giấu. Mâu thuẫn rối rắm, rốt cuộc có nên nói hay không. Nếu như không nói, mình có thể sẽ phải đeo trên lưng cái tội danh này, nhưng nếu như nói ra, có thể Thần sẽ càng thêm chán ghét mình. Tình thế khó xử, nói hay không nói, khó có thể lựa chọn.

Vào thời khắc này Đường Diệc Nghiêu cọ ỏ cánh tay mình lên tay cô ta, dịu dàng nói: "Nói đi, để chứng minh sự trong sạch của em."

Dương Lưu Vân cắn môi, nhắm hai mắt lại, hạ quyết tâm, nhất định không thể nói. "Em không có đi tới chỗ bàn phím, em cũng không biết tại sao phải nó lại lư lại dấu vân tay của mình. Nhưng khuyên tai có thể là do em sợ ý nên bị rớt. Em cũng không phát hiện."

Sĩ Mị cùng Thuộc Vũ Hiên liếc mắt nhìn nhau, lấy lý do như vậy có phải quá thú vị hay không? Ai sẽ tin tưởng đây? Ánh mắt của hai người giống nhau cùng chuyển đến trên người Kỷ Trà Thần, giờ phút này quyết định của hắn mới là quan trọng nhất.

"Thần, em theo anh nhiều năm, anh cũng biết em mà. Em không thể nào làm ra chuyện tổn thương anh như vậy, em không có bất kỳ lý do nào làm như vậy."

Dương Lưu Vân đi tới phía trước một bước, rồi đi lồng ngực ấm áp, hai tay chống lên trên bàn sách, ánh mắt kỳ vọng nhìn hắn. Người này chính là người đàn ông cô ta yêu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ vào lúc này giờ phút này cũng không muốn tin tưởng cô ta thật lòng sao?

Kỷ Trà Thần rũ mày xuống uy tư mấy giây, ánh mắt lướt qua hai người đang đứng bên kia nói: "Chuyện này các cậu thấy thế nào?"

Sĩ Mị vừa mới chuẩn bị nói chuyện, điện thoại di động kêu lên, áy náy gật đầu xuống, xoay người đi nghe điện thoại. Thuộc Vũ Hiên không thể làm gì khác hơn là mở miệng trước: "Chuyện này mặc dù mệt mỏi cũng không đến lượt cậu, nhưng thị trường chứng khoán hôm nay Kỷ thị liên tục bị rớt giá thảm hại. Cộng thêm số liệu giao dịch bị tiết lộ, có thể chúng ta sẽ mất đi rất nhiều mối buôn bán."

Lời ngầm là: chuyện này hậu quả rất nghiêm trọng, nếu như không tìm ra được lý do chính đáng, những người kia không thể nào cư xử như vậy mà bỏ qua. Huống chi lần này đã hấp dẫn lực chú ý của cảnh sát, về sau tình cảnh của Kỷ thiếu gia cũng nguy hiểm thêm một phần.

Không ngờ Dương Lưu Vân này cũng là một trái bom!

Yêu quái xoay người lại, giọng nói mất mát: "Bên châu Âu toàn bộ đều nhận được tin tức, tạm ngừng hợp tác với chúng ta. Tất cả giao dịch đang tiến hành cũng bị ngưng lại, tổn thất hơn tỷ."

Đường Diệc Nghiêu trầm mặt xuống, hắn đi theo bên cạnh Kỷ Trà Thần nhiều năm như vậy, làm sao lại không biết con số hơn một tỷ này ước tính lớn bao nhiêu. Sĩ Mị đã hạn chế nói đến tổn thất, thời gian hai năm chưa chắc khôi phục được tổn thất. Ở phương diện này một khi ra khỏi phạm bẫy, người khác rất khó có thể tin tưởng hợp tác lại một lần nữa.

Mí mắt Kỷ Trà Thần nhắm lại mấy giây, mở mắt lần nữa nhìn Dương Lưu Vân hỏi "Em nói bây giờ nên làm cái gì?"

Dương Lưu Vân cắn môi, do dự, chỉ há mồm nghẹn ngào nói: "Em thật sự chưa từng làm, xin anh nhất định phải tin tưởng em! Em thật sự không có!"

Kỷ Trà Thần hít một hơi thật sâu, phát tay với Đường Diệc Nghiêu: "Cậu đem cô ấy tới Nhật Bản, vĩnh viễn đừng trở lại."

Dương Lưu Vân lao đảo một cái, ngã nhào trên đất, ánh mắt khiếp sợ nhìn Kỷ Trà Thần, nước mắt lặng yên không tiếng động rơi xuống. Nhìn hắn thất lâu cũng không phản ứng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Hồi lâu, phản ứng kịp, liền bò một vòng tới trước mắt của hắn, níu lấy ống tay áo của hắn, nức nở: "Không cần đối với em như vậy! Không cần đưa em đi. Thần. Đừng đưa em đi. Em không muốn rời khỏi anh. Van cầu anh, đừng đưa em đi!"

Kỷ Trà Thần không chút cử động, chuyện lần này quá lớn, coi như hắn có lòng muốn che chở cho Dương Lưu Vân có tâm nhưng không còn hơi sức. Bởi vì đám người kia không thể nào bỏ qua cho Dương Lưu Vân, nếu như không xem mặt mũi của hắn, hiện tại Dương Lưu Vân cũng tan xương nát thịt.

Si Mị cùng Thuộc Vũ Hiền nhìn thẳng vào mắt nhau một giây, mặc dù đối với cái kết quả này rất không hài lòng, nhưng Kỷ thiếu gia đã hạ lệnh nhốt Dương Lưu Vân ở Nhật Bản, vĩnh viễn không cho phép trở về nước. Đối với Dương Lưu Vân yêu Kỷ thiếu gia mà nói, kết quả như vậy hắn sống không bằng chết đi!

"Van cầu anh. Thần. Ô ô. Van cầu anh đừng đưa em đi. Để cho em ở lại trong thành phố này, để cho em có thể thấy anh. Em không muốn rời khỏi anh." Dương Lưu Vân nắm chặt lấy ống tay áo của hắn, đau khổ khẩn cầu, nước mắt nước mũi lộn xộn rơi cùng một chỗ, rơi trên quần áo. Trên khuôn mặt tinh xảo được trang điểm kỹ, giờ phút này không còn vẻ ưu nhã cao quý, mà chỉ còn lại nhếch nhác tức cười.

Đường Diệc Nghiêu nhìn hình ảnh cô gái mình yêu mến quỳ gối trước mặt người đàn ông khác đau khổ khẩn cầu, chỉ cảm thấy như có người cầm dao hung hăng đâm vào trái tim hắn, đau như vậy. Lực rung động, cảm giác đau đớn mỗi lần đều mãnh liệt hơn lần đầu tiên.

Lưu Vân, em rõ ràng đã đồng ý với anh, sẽ buông tha Kỷ thiếu gia; rõ ràng đã đồng ý sẽ cùng anh bên cạnh nhau; mà hành động giờ phút này của em chứng minh điều gì? Tại sao em một mực lừa gạt anh? Anh quan tâm, dịu dàng, sẵn sàng, chẳng lẽ em một chút cũng không nhìn thấy sao?

Quay đầu, không muốn nhìn nữa, giống như có người hung hăng cho hắn một cái bạt tai, trên mặt đau rát; nhưng đau hơn chính là tim, tê tâm phế liệt.

Đối mặt với sự hèn mọn cầu khẩn của cô ta, Kỷ Trà Thần hoàn toàn không chút cử động, mặt không chút thay đổi, ánh mắt trừ một tia u ám ra, một chút tình cảm gì cũng không có. Chỉ là cho Đường Diệc Nghiêu một ánh mắt, khiến hắn mang Dương Lưu Vân rời khỏi.

"Thần."

"Em đi đi, về sau tôi đều không muốn nhìn thấy em." Kỷ Trà Thần nhàn nhạt nói, cũng tuyệt tình đến đáng sợ.

Đường Diệc Nghiêu sau khi chần chờ mấy giây, đi lên trước kéo Dương Lưu Vân nằm sõng soài trên mặt đất, vào lúc thấy hắn hai mắt đã nhắm đỏ hoe, giống như thấy cộng cổ cứu mạng, nắm thật chặt lấy quần áo của hắn, cầu xin: "Em không muốn rời khỏi vào lúc này, anh nói với Thần, không cần đuổi em đi. Van cầu anh."

"Được rồi, chớ hồ đồ. Chúng ta đi thôi!" Đường Diệc Nghiêu mặc dù trên miệng chưa nói, nhưng những chứng cứ kia đặt ở trước mắt, không cho phép mình không tin. Lưu Vân cư nhiên làm ra những chuyện bán đứng Kỷ thiếu gia! Hôm nay Kỷ thiếu gia chỉ bắt cô tới Nhật Bản, đã là nhân từ.

Dương Lưu Vân nghe được lời hắn nói, khóc càng đau lòng hơn, há hốc mồm muốn nói gì đó, mí mắt trợn lên, cả người bất tỉnh, ngã trong ngực Đường Diệc Nghiêu. Khiến hắn dễ dàng mang người đi rồi!

Si Mị nhai kẹo cao su, có chút không phục nói: "Cứ như vậy thả?"

"Ừ." Kỷ Trà Thần rất bình tĩnh, sờ tới điện thoại di động, không ngừng vuốt vuốt, hình như là đang đo dự đoán điều gì.

Thuộc Vũ Hiền đem cà vạt trong tay cởi ra, nhét vào trong thùng rác, ngồi thẳng người trên cái ghế, nhìn Kỷ Trà Thần chăm chú hỏi: "Thật ra thì. Cậu cũng không tin Dương Lưu Vân làm, có đúng hay không?"

Ngón tay của Kỷ Trà Thần cứng đờ, điện thoại di động "Pằng" một tiếng rơi trên mặt đất. Mấy giây sau, ánh mắt hắn ôn hòa: "Chúng có xác thật."

"Stop!" Thuộc Vũ Hiền hừ một cái bằng hơi mũi, liếm liếm môi dưới, lưu manh nói: "Tôi là luật sư, tôi còn không rõ ràng cái gì gọi là chứng cứ xác thật sao? Những thứ này cũng chỉ là chứng cứ bên ngoài, định tội một người còn phải có động cơ gây án cùng chứng cứ bên trong. Còn có tại sao cô ta đem chứng cứ cho cảnh sát? Nhất là một cảnh sát hàng năm điều tra cậu?"

Kỷ Trà Thần khom lưng nhặt lên điện thoại di động, màn hình đã rớt vỡ. Lưu lại một vết thật dài, ngón tay vuốt ve qua vết vỡ, giống như là có một chút gì đó, vỡ nát thì vĩnh viễn sẽ không lành lại được. Cho dù chức năng có thể sửa chữa, nhưng để không còn lại một chút tí vết, thì vẫn không thể nào.

"Nói chuyện!" Thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, Thuộc Vũ Hiền hét lên.

"Chính tôi đang nghĩ." Dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, tiếp tục nói: "Tôi cũng cần đòi lại luật sư."

"Shit!" Cũng biết uy hiếp, cảnh cáo hắn! Thuộc Vũ Hiền từ trên ghế đứng lên, ngón tay gõ bàn một cái, phát ra tiếng thanh thúy: "Mặc dù cậu là Kỷ thiếu gia, nhưng làm anh em tôi vẫn phải nói. Không nên để cho một số thứ mê hoặc tâm mắt của cậu, đến cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng."

Quay sang huyýt sáo với Si Mị một tiếng, xoay người rời đi.

Si Mị cũng cho hắn một nét mặt tự giải quyết cho tốt, đi theo Thuộc Vũ Hiền, mệt mỏi một ngày cũng nên đi vui vẻ một chút, time!

Kỷ Trà Thần một mình ở lại trong phòng làm việc, rũ mắt nhìn điện thoại di động phát ra tiếng. Ngón tay không biết khi nào nhảy ra khỏi ghi chép cuộc trò chuyện, hàng thứ nhất viết "Tự Thủy" ngón tay lập lại động tác vuốt ve hai chữ này, đáy mắt thoáng qua thâm tình quyến luyến, khóe miệng nhếch lên một đường con khó coi.

Bấm số điện thoại, sau khi truyền đến mấy tiếng tút tút, âm thanh vang lên báo hiệu chủ nhân của chiếc điện thoại đã tắt máy.

Lần nữa cắt đứt, để điện thoại di động xuống, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, những lời muốn nói, toàn bộ đều nuốt xuống bụng.

Ninh Tự Thủy ngồi ở sân bay, điện thoại di động đặt ở trong lòng bàn tay, khi trong màn hình an tĩnh lóe lên ba chữ "Kỷ Trà Thần" thì trong phút chốc có chút hoảng hốt. Tịch Nhược nhắc nhở cô nên lên máy bay, lúc này mới phản ứng được, không chút nghĩ ngợi tắt điện thoại di động, ôm Tịch Nhược và Trạc Mặc cùng nhau lên máy bay bay tới Đức.

.....

Dương Lưu Vân mở mắt thấy hoàn cảnh quen thuộc thì biết rõ mình đã về đến nhà rồi, có thể không lâu nữa sẽ bị đưa đi Nhật Bản. Nước mắt lần nữa dâng trào trong hốc mắt, chất lỏng chất đông lại quật cường không chịu rót xuống.

Tại sao? Thần vì sao lại phải đối với em như vậy? Tại sao không tin em? Tại sao muốn đưa em đi?

Tại sao anh không phải tin tưởng không phải là em làm, tại sao anh không tin tưởng?

"A." Dương Lưu Vân trong lòng bị thương khó nhin, ngồi dậy, đưa tay lên bàn trang điểm tất cả những đồ trên bàn đều bị ném xuống mặt đất, từng bình từng lọ đều rót xuống vỡ nát, lăn mỗi chỗ một cái.

"Tại sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao không tin em?"

Dương Lưu Vân hai tay điên cuồng quơ lung tung trên bàn trang điểm, tay bị mảnh vỡ cắt qua, máu đỏ tươi chảy xuống, dính nhớp khiến lòng bàn tay trơn trượt. Giờ phút này, đau đớn của thân thể không tính là gì.

Nhói đau ở bên ngực trái kia. Đau ở đâu đau quá!

Nhìn trong gương, gò má tái nhợt không màu sắc, hai mắt sưng đỏ, đầu tóc rối bời, người không giống người, cười ngu ngốc; giờ phút này cô ta cái gì cũng không có, cái gì cũng không có!

"A." Dùng hết sức bình sinh để hét lên một lần nữa, trên không lay động một hồi. Trong không khí tràn ngập mùi vị ngai ngái, máu dính vào quần áo, rơi vào trên sàn nhà, nhìn thấy mà ghê tởm.

Đường Diệc Nghiêu nghe được tiếng hét thì vội vã xông tới, kém suýt chút nữa bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ. Bước nhanh đến phía trước bắt được hai tay đang quơ quơ của cô ta, thấy vết thương lộ thịt, ánh mắt đau lòng. Giữ thật chặt cổ tay cô ta, trầm giọng nói: "Em như vậy sẽ khiến anh rất đau lòng, em có biết không?"

Dương Lưu Vân lập tức tỉnh táo lại, nghiêng đầu, nhìn hấn bằng ánh mắt khinh miệt nửa ngày mới cất giọng: "Anh cũng sẽ đau lòng sao? Nhưng anh có biết tôi có bao nhiêu đau lòng không?"

"Lưu Vân." Cổ họng khẽ co lại, nói không ra lời.

"Thật ra thì anh cũng không tin tưởng tôi, đúng không? Anh cũng cho là tôi sẽ làm ra chuyện tổn thương Thần như vậy, phải hay không? Các người tất cả đều không tin tôi, cả thế giới cũng không tin tôi!" Dương Lưu Vân tuyệt vọng gào thét, định thoát khỏi vòng tay của hấn. Đường Diệc Nghiêu chẳng những không có buông ra mà ngược lại còn ôm cô ta chặt hơn, ôm thật chặt, để cho hấn bình tĩnh lại. (Min: lưu ý là hấn – Đường Diệc Nghiêu nhé, chứ không phải ta edit sai đâu ~ he he)

Môi mòng dán bên tai của cô ta, giọng nói tràn đầy dụ dỗ: "Chúng ta cùng đi Nhật Bản, vĩnh viễn ở chung một chỗ, không tốt sao? Không phải em muốn hai chúng ta ở chung một chỗ thật hạnh phúc sao? Lưu Vân, nơi này tất cả đều không quan trọng. Chúng ta cùng đi!"

Dương Lưu Vân ở hấn trong ngực cứng đờ, mấy giây sau phản ứng kịp: "Đừng, em không muốn lúc này rời khỏi đây! Lúc này rời đi em liền không thể gặp lại Thần !" Cũng không có cơ hội đoạt hấn trở về lần nữa ! (Con này điên nặng~)

"Lưu Vân, chẳng lẽ những lời nói trước kia của em đều là giả sao? Tất cả đều là gạt anh sao?" Đường Diệc Nghiêu dùng hai tay túm lấy bả vai của cô ta, kéo xa cự ly của hai người, lần đầu tiên dùng ánh mắt thành khẩn như thế nhìn cô ta, tự hấn phải tìm được một đáp án chính xác.

Rốt cuộc, hấn trong lòng cô có một chút vị trí nào không? Dù chỉ là motoj chút cũng không có?

Dương Lưu Vân ngây ngẩn cả người, thật lâu nói không ra lời. Đường Diệc Nghiêu chưa từng dùng ánh mắt như thế này nhìn cô ta, nếu như nói ra ngoài, cô ta khẳng định vĩnh viễn mất đi hấn; nhưng nếu như không nói. Vậy đối với hấn chỉ có thể là vĩnh viễn tổn thương.

Tổn thương người khác còn tốt hơn tự đi tổn thương mình.

"Thật xin lỗi!" Lời nói khổ sở từ môi mòng đỏ tràn ra, Dương Lưu Vân lui về phía sau một bước, không thấy bị thương trong mắt hấn, xoay người một bước nặng nề ngăn cản đi tới bên cạnh giường, tay hấn nanwgj nề như một cỗ máy buồng thông xuống giữa không gian, rũ xuống hai bên người.

Ngón tay Dương Lưu Vân chỉ chút vết thương, nước mắt đã chảy ướt xuống, khóc không thành tiếng, giọng nói nghẹn ngào vang lên trong không gian lạnh lẽo.

"Thật xin lỗi, Diệc Nghiêu. Em biết rõ mình rất tùy hứng, làm thương tổn anh rất nhiều. Đến bây giờ em đều không cầu xin anh tha thứ. Mà em thật chưa làm qua. Em không có. Toàn thế giới không tin cũng không sao, nhưng anh là người yêu em nhất, tại sao có thể không tin em? Em thực sự rất đau lòng, thật là khổ sở."

Đáy mắt Đường Diệc Nghiêu lại dấy lên một tia hi vọng (Min: Mây là thằng ngu Nghiêu ạ), ngẩng đầu nhìn nước mắt của cô ta thấm ướt ga giường, đau lòng không nguôi. Vì sao, hắn luôn không hạ quyết tâm được với cô ta.

"Diệc Nghiêu, em thực sự rất sợ! Em rất mê mang, không biết nên làm sao, làm sao đây. Em không biết tiếng Nhật, em không quen thức ăn ở Nhật, nơi đó không có nhà của em. Cho dù có anh ở bên cạnh em, em vẫn sợ hãi. Sợ anh không cần em, sợ anh cuối cùng cũng giống như Thần, sẽ vứt bỏ em. . . ."

"Sẽ không! Anh tuyệt đối sẽ không bỏ lại em!" Đường Diệc Nghiêu ba bước thành một bước tới trước mặt cô ta, ôm cô ta vào trong ngực, lời thề son sắt bảo đảm: "Anh sẽ không vứt bỏ em, anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em. Thật xin lỗi, là anh không tốt, không để ý tới tâm tình của em, anh không nên không tin tưởng em. Là anh không đúng."

"Không phải!" Dương Lưu Vân dùng bàn tay không bị thương gạt đi nước mắt, cắn môi kìm nén dục vọng muốn khóc: "Là em không tốt, em không nên làm bỏ, lại hành động như thế, em không nên lại đi tìm Thần, nếu không cũng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy. Thật xin lỗi, Diệc Nghiêu, thật xin lỗi."

Hai cái trán dính vào nhau, cảm thụ hơi thở của nhau. Đường Diệc Nghiêu lần đầu tiên cảm thấy cô ta tự thân cận với hắn như vậy, giống như hoàn toàn thuộc về hắn.

Hơi thở mập mờ đang rung động, răng môi đã đụng vào nhau. Hai người lần đầu tiên không kịp chờ đợi muốn xé rách quần áo của nhau, thẳng thắn thể hiện ý muốn của mình. Bàn tay vuốt ve qua da thịt của cô ta, mà cô ta đang hôn lên lồng ngực rộng lớn của hắn, ngón tay dọc theo bờ eo của hắn đi thẳng xuống bên dưới, đầu ngón tay dịu dàng đưa bốn, trên đưa khiến hắn dâng lên dục vọng.

"Cho em, Diệc Nghiêu."

Chưa kịp nói từ "Ca", tiếng của cô ta khàn khàn, trầm thấp, vô cùng mê người. Thân thể mỹ lệ ở dưới ánh đèn càng thêm hoàn mỹ, mềm mại không xương, khiến cho người ta muốn hành động bừa bãi.

Đường Diệc Nghiêu hai tay bóp lấy eo cô ta, đã sớm không kịp đợi khúc dạo đầu mà xông vào, hung hăng đụng chạm thân thể, khiến hai người dung hợp lại một chỗ, hòa hợp với nhau, tuy hai mà một. Tiếng rên khẽ, tiếng thở dốc, mỗi lúc pháp phồng, hai thân thể quấn lấy nhau. Giống như vận mệnh bọn họ, vẫn bị quấn lấy nhau.

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên tăng cao, rèm cửa sổ bị gió thổi bay, che khuất một màn đồ mật này. Chỉ là vết máu trên giường kia khiến người ta nhìn vào mà thấy ghê, động tác kịch liệt khiến chiếc giường phát ra tiếng kéo kẹt, đây là lần triển miên đầu tiên của bọn họ kịch liệt như vậy.

Kịch liệt đến giống như muốn đốt cháy lẫn nhau, triển miên đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: 5000+

Nước Đức, Sở gia.

Ninh Tự Thủy an ổn ở tòa thành bảo sang trọng này, ánh sáng của đèn thủy tinh lóe lên, xua đi lo lắng trong từng góc khuất. Mà ngồi ở đối diện chính là Sở Kỳ cùng Lý Diệc Phi, mười ngón tay bọn họ đang đan cùng một chỗ, trên ngón vô danh mang cùng một loại nhẫn cưới.

Lý Diệc Phi mặc dù lớn tuổi, nhưng nhìn vẫn rất trẻ, cộng thêm bảo dưỡng tốt, nhìn vào cũng chỉ mới ba mươi lăm tuổi; mà Sở Kỳ thì đã chân chính già đi rồi, chỉ là đôi con ngươi như báo săn vẫn nhìn chăm chăm vào Ninh Tự Thủy, dường như coi cô chính là con mồi mà ông ta muốn săn!

Tịch Nhược bởi vì ngồi máy bay quá mệt nhọc, trở lại liền bị Trạc Mặc ôm về phòng nghỉ ngơi, bữa tối cũng không có xuống ăn. Trạc Mặc hình như cũng không xuống, để không gian lại cho ba người họ.

Lý Diệc Phi nghiêng đầu, giọng nói dịu dàng và dễ nghe: "Tôi muốn cùng Tự Thủy nói chuyện riêng một chút."

Sở Kỳ hơi gật đầu, vỗ vỗ vai bà nói: "Đừng nói chuyện quá muộn, nghỉ ngơi sớm một chút."

Lý Diệc Phi gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của ông ta lên lầu, cho đến khi biến mất, lúc này mới thu hồi ánh mắt rơi trên người Ninh Tự Thủy, quan sát nửa ngày, mới lẩm bẩm mở miệng: "Con gầy hơn ngày trước, cũng lạnh lùng hơn."

Ninh Tự Thủy dựa trên ghế sofa, hai tay tùy ý khoanh trước ngực. Hai mắt nhấp nháy một cái, thử dùng giọng nói của một cô gái nhỏ nói: "Con mất đi toàn bộ trí nhớ trước kia, đối với mẹ, trừ những lời bọn họ nói ra, con không biết gì cả. Xin lỗi!"

Lý Diệc Phi chẳng những không trách cô, ngược lại còn trấn an cười, đứng lên ngồi ở bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, cảm thán: "Nhưng thật ra là mẹ có lỗi với con! Nếu như ban đầu mẹ có năng lực, cũng sẽ không khiến con gặp nhiều khổ sở như vậy."

Ninh Tự Thủy không có lập tức mở miệng, chỉ là cúi đầu nhìn da thịt được bảo dưỡng trắng nõn của bà, ngón tay rất dài, rất giống ngón tay của những người chơi Piano. Hơn nữa phong cách trên người bà và cô cũng hoàn toàn khác biệt, đó là khí chất yên tĩnh cao quý.

"Mẹ đồng ý gả cho ông ấy, thật ra thì cũng không hoàn toàn là vì Tịch Nhược, cho nên con đừng để trong lòng. Điều nói trẻ thì vợ chồng già làm bạn, ba con không đi theo mẹ được đến cuối đời, nhưng bây giờ có người đi cùng mẹ. Một người sợ cô đơn." Trong giọng nói từ từ có lãnh bạc cùng bất đắc dĩ, ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn Tự Thủy, tràn đầy triu mến.

Ninh Tự Thủy chần chờ một chút, vẫn mỉm cười hỏi "Ông ta không đối tốt với mẹ sao?"

"Không phải." Lý Diệc Phi lắc đầu, ngược lại cảm thấy Sở Kỳ quá tốt! "Trước kia không đồng ý là cảm thấy ba con mất chưa bao lâu, mẹ gả cho ông ấy thì thật có lỗi với ba con. Nhưng bây giờ là thời gian thích hợp, mẹ không muốn liên lụy tới con và Tịch Nhược."

"Mẹ chưa từng liên lụy tới con." Giọng nói của Ninh Tự Thủy nhàn nhạt, cảm thấy nhiệt độ của từng ngón tay bà từng chút từng chút thấm vào da thịt cô, dọc theo tĩnh mạch chậm rãi hướng tới chỗ trái tim, khắc chế không được ảm áp.

Lý Diệc Phi nâng một cánh tay khác chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn con gái nhỏ yếu của mình lớn lên xinh đẹp kín kẽ như vậy, mặc dù quá trình này thật nhiều gian khổ, nhưng dù sao cũng đã qua. Hi vọng cuộc sống của cô sau này sẽ thuận lợi hơn.

Đầu ngón tay hơi đi xuống cảm thì Ninh Tự Thủy bắt được tay của bà, thật chặt, không kim chế được nói: "Mẹ."

Ánh mắt Lý Diệc Phi kích động trào ra nước mắt, vui mừng gập đầu. Còn tưởng rằng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô sẽ không nguyện ý thừa nhận bà là mẹ mình nữa! Đã từng bỏ rơi con gái, hiện tại lại trở về lần nữa, ông trời đúng là đối với bà không tệ.

"Mẹ, đừng khóc." Ninh Tự Thủy mặc dù khuôn mặt không có thay đổi gì, nhưng giọng nói dịu đi rất nhiều. Đưa tay lau hết nước mắt trên mặt bà, giọng nói dịu dàng: "Cảm ơn mẹ mấy năm nay thay con chăm sóc thật tốt cho Tịch Nhược."

"Mẹ chỗ nào chăm sóc nó tốt chứ, đều là đứa bé Trạc Mặc kia quan tâm chăm sóc, thật khó cho nó. Bản thân vẫn còn là một đứa bé, lại phải chăm sóc một đứa bé khác." Lý Diệc Phi hít mũi một cái, nghĩ đến Trạc Mặc cũng không nhận được khen ngợi một hồi.

Ninh Tự Thủy nghe bà nói những chuyện liên quan tới cuộc sống của Tịch Nhược, lòng tràn đầy cảm giác ảm áp. Thậm chí có chút cảm kích, số mạng còn để cho cô có mẹ, có Tịch Nhược.

"Con có thể biết chuyện của mẹ và ông ta không?" Cuối cùng vẫn không nhận được mở miệng hỏi, đoạn chuyện cũ kia Trạc Mặc cũng chưa từng nói qua với cô. Vì sao mẹ lại cùng Sở Kỳ ở chung một chỗ, vì sao Sở Kỳ sau khi được mẹ đồng ý, liền không làm khó Trạc Mặc cùng Tịch Nhược nữa.

Lý Diệc Phi há mồm, nước mắt lưng tròng, còn chưa mở miệng, đầu cầu thang truyền đến âm thanh già nua: "Nếu cô muốn biết thì ngày mai hỏi, hiện tại bà ấy nên nghỉ ngơi."

Ninh Tự Thủy quay đầu lại nhìn thấy Sở Kỳ đã đổi một bộ quần áo ngủ, sống lưng rất thẳng, bóng lưng bị ánh đèn kéo dài quét trên mặt đất.

Lý Diệc Phi nhìn cô với ánh mắt áy náy: "Bình thường làm việc và nghỉ ngơi rất bình thường, hiện tại nghỉ ngơi trễ một chút sẽ không quen, mắt mờ không nói."

"Là con không tốt, không nên lôi kéo mẹ nói chuyện lâu như vậy. Ngủ ngon, mẹ."

"Ngủ ngon." Lý Diệc Phi ôm cô một cái, đứng lên cùng Sở Kỳ tay trong tay lên cầu thang. Ninh Tự Thủy phát hiện Sở Kỳ lúc lên bậc thang tốc độ rất chậm, giống như luôn chờ bước chân của mẹ an ổn, ông ta mới bước lên, cho nên nếu tốc độ đi không đều, Lý Diệc Phi trượt chân rơi xuống, người đầu tiên bà va vào sẽ là ông ta.

Không ngờ, ông ta đã nhiều tuổi như vậy, nhưng vẫn rất để ý mẹ, thật là đối với chuyện của bọn họ ngày trước càng ngày càng để ý.

Mặc dù Phụng Vũ đã nói vẫn bình an, nhưng Ninh Tự Thủy không ngủ được vẫn muốn biết thêm tình huống bên kia nên gọi cho hắn một cuộc điện thoại. Sau khi cúp máy, tâm tình càng thêm khó chịu, không cách nào ngủ. Một mình ngồi ở trong phòng khách, uống rượu.

Trạc Mặc xuống lầu, ngồi ở bên cạnh cô, cướp lấy ly rượu trong tay cô. Giọng nói lạnh lùng: "Đi làm như vậy, cũng không được."

Ninh Tự Thủy nhìn hắn thật lâu, thật hoài nghi Trạc Mặc có phải một đứa bé mười mấy tuổi hay không, mà so với những người đàn ông ba mươi còn già dặn hơn. Cướp lấy ly rượu, lại một hơi uống hết, đầu lưỡi liếm láp khóe môi lần nữa, lúc này mới lên tiếng nói: "Đi uống rượu là bởi vì nghĩ lo lắng cho thân thể Tịch Nhược, lo lắng không ngủ được. Không phải là bởi vì người kia, cháu hiểu chưa?"

"Vì Tịch Nhược đi càng không thể uống rượu, nếu như đi ngày cả bản thân mình cũng chăm sóc không nổi, làm thế nào để chăm sóc cho Tịch Nhược?"

làm thế nào để báo thù?" Trạc Mặc đem bình rượu trực tiếp vứt trên mặt đất, chất lỏng trào ra , làm dơ tẩm thảm đất tiền.

Ninh Tự Thủy vron vai một chút, mở nửa con mắt, nhếch môi thân nhiên cười: "Có một câu gọi quá tam ba bận, không biết cháu đã từng nghe qua chưa! Hắn một lần lại một lần che chở người phụ nữ kia, đi liền một lần lại một lần khiến hắn và ả ta thất vọng. Dĩ muốn biết đến cuối cùng, hắn có bao nhiêu nhân từ!"

Đêm khuya, phòng khách yên tĩnh, các người hầu cũng sớm nghỉ ngơi. Chỉ còn lại hai người bọn họ, không gian yên tĩnh nghe được tiếng hít thở, như ẩn như hiện. Trong không khí tràn ngập vị rượu còn, có chút say người.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn hắn: "Làm sao cháu không nói lời nào?"

"Chính cháu đang nghĩ, có lẽ hắn là thật yêu đi ." Giọng nói lạnh lùng của Trạc Mặc rất là nghiêm túc, ngón tay đặt ở chỗ trái tim nói: "Hắn có thể cũng sẽ thật lòng."

Ninh Tự Thủy mặt không chút thay đổi nửa ngày, chê cười ."Hắn có yêu? Có thật lòng? Hắn cũng chỉ là muốn chuộc tội, bởi vì hắn tự tay bóp chết con gái của mình. Sau khi nhìn thấy người có khuôn mặt giống y hệt Ninh Tự Thủy, cảm giác tội lỗi ngày càng mãnh liệt, cho là như vậy là có thể đền bù thiếu sót cùng tội lỗi trong lòng mình, quá mức buồn cười."

Mắt phượng xẹt qua một hơi khí lạnh, gương mặt lại bị rượu cồn làm dịu hồng, giống như quả táo chín.

Trạc Mặc cái hiểu cái không gật đầu: "Thật ra thì, chính dĩ muốn hắn yêu đi lần nữa, hung hăng tổn thương hắn, để cho hắn chính trong tay người mình yêu trắng tay, bị chính người mình tin tưởng nhất phản bội, thật sao?"

Ninh Tự Thủy hai chân bắt chéo ngoắt ngoéo một chỗ, hai tay chống cằm, cười phong tình vạn chủng, ánh mắt rơi xuống lại lướt lên: "Đúng, dĩ chính là muốn cho hắn biết tư vị bị chính người mình tin tưởng nhất phản bội. Sẽ đau đớn như thế nào?"

Trạc Mặc có một vấn đề giấu ở đáy lòng đã lâu rồi, vẫn muốn hỏi nhưng không có cơ hội thích hợp để nói ra, tối nay xác thực rất muốn hỏi. Vừa mới chuẩn bị mở miệng, Ninh Tự Thủy giống như đã sớm biết trước hắn muốn hỏi cái gì, đứng lên nói: "Ngày mai còn phải mang Tịch Nhược đi bệnh viện kiểm tra, tối nay sớm nghỉ ngơi một chút. Ngủ ngon."

Tiêu sái lên lầu, nghỉ ngơi.

Trạc Mặc nhìn bóng lưng cô rời đi, không khỏi nhũn mảy, lo lắng thoáng qua mi tâm. Ninh Tự Thủy như vậy, rốt cuộc là tốt, hay là không tốt?

Người bị thù hận thiêu đốt, kết quả cuối cùng thường là tự thiêu!

.

Bởi vì Kỳ Trà Thần cho nhiều thời gian, cho nên Đường Diệc Nghiêu còn có chút thời gian sửa sang lại một ít đồ vật cùng mang Dương Lưu Vân rời khỏi, cũng lập tức rời đi.

Đường Diệc Nghiêu đầu tiên là muốn liên lạc với chỗ ở bên Nhật Bản, an bài một chút cuộc sống khi mới tới Nhật Bản. Lại để cho Dương Lưu Vân thu xếp đồ đạc, bận túi bụi. Mà Dương Lưu Vân vẫn rất nhẹ nhõm, bởi vì đôi tay bị thương, cái gì cũng không thể làm, mỗi ngày đều là nghỉ ngơi, nghỉ ngơi và nghỉ ngơi.

Buổi chiều, Đường Diệc Nghiêu phải ra ngoài làm việc, Dương Lưu Vân rốt cuộc đã tìm được cơ hội. Từ tủ quần áo lấy ra một con chip nhỏ, cắm vào trong máy vi tính, kích chuột vào nút phát video.

Sau khi xem xong cả đoạn video cả khuôn mặt Dương Lưu Vân cũng vạn vẹo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, tức giận tới mức chân tay đều phát run, thiếu chút nữa thì đập nát chiếc máy tính.

Đây là máy theo dõi cô ta đánh tráo ở phòng làm việc của Kỳ Trà Thần quay lại được, đêm hôm đó khi tới phòng làm việc của Kỳ Trà Thần, vẫn sợ Kỳ Trà Thần điều tra ra phát hiện thứ này, cho nên cô ta mới muốn hủy đi, không ngờ. Thật không ngờ, bị quy cho tội làm phản đồ.

Nhưng. Càng không có nghĩ tới cái máy theo dõi này khiến Thần chán ghét cô ta như vậy lại chụp được hình ảnh kinh thiên động địa.

Thật là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt! Ngay ông trời cũng đang giúp giúp cô ta. Nếu như đem đoạn video này giao cho Thần, như vậy thì có thể chứng minh sự trong sạch của cô ta, cũng có thể vạch trần mặt nạ giả đó của EV ! Cô gái đó mới là người phản bội Thần!

Nhưng——

Dương Lưu Vân rút con chip ra do dự. Nếu như Thần mềm lòng, bỏ qua cho con tiện nhân này thì làm sao? Nếu như Thần hỏi mình ở nơi nào có được đoạn video đó thì trả lời làm sao? Đoạn phim này ngay cả phòng an ninh của công ty cũng không có.

Không được, làm như vậy không an toàn! Con tiện nhân đó làm mối quan hệ của mình và Thần rạn nứt, đây là cô ta không cần bản thân mình nữa, cũng là con tiện nhân đó cố ý hãm hại mình bị Thần hiểu lầm. Nên làm cái gì mới có thể khiến cho con tiện nhân đó khổ sở hơn mình chứ?

"Lưu Vân."

Lầu dưới truyền đến giọng nói của Đường Diệc Nghiêu, Dương Lư Vân phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng giấu con chip trong áo mình. Sửa sang xong quần áo của mình, nhìn bản thân trong gương một chút, vẻ mặt bình tĩnh, lúc này mới rời khỏi phòng, cười nói tự nhiên: "Thế nào?"

Đường Diệc Nghiêu nhắc chiếc túi trong tay lên: "Anh mua bánh ngọt em thích ăn nhất, cùng đi ăn."

"Được." Dương Lư Vân cố nặn ra nụ cười tươi, nhắm mắt cùng hắn đi xuống ăn điểm tâm, thật ra thì chính cô ta cũng không muốn cùng Đường Diệc Nghiêu ở chung một chỗ chút nào. Bất đắc dĩ, người cô ta có thể lợi dụng lúc này chỉ có hắn.

Bởi vì nghĩ đến phải làm thế nào để trả thù Ninh Tự Thủy, Dương Lư Vân vẫn không yên lòng, ngay cả bánh ngọt cô ta thích ăn cũng không ăn nhiều. Đường Diệc Nghiêu cho là thân thể cô ta không thoải mái, ân cần hỏi han: "Thân thể em không thoải mái sao? Có muốn anh đưa em tới bệnh viện xem một chút hay không?"

Bệnh viện?

Dương Lư Vân chợt nhớ tới, trong bệnh viện vẫn còn một đồng bọn của Ninh Tự Thủy hay sao? Người đó gọi là "Liên Phượng Vũ"?

Đôi môi đỏ thắm hơi nhếch lên, trong lòng đã vạch sẵn ra được một kế hoạch (Mìn: Con này thâm hiểm siêu cấp), đáy mắt xẹt qua nụ cười âm lãnh. Tệ nạn, tao nhất định sẽ làm cho mày so với tao còn khổ sở hơn!

"Lư Vân."

"Em." Dương Lư Vân vẻ mặt do dự, ngón tay vuốt ve xuống bụng, vẻ mặt có chút không tự nhiên: "Dạ dày em có chút đau!"

Đường Diệc Nghiêu lập tức đứng lên nói: "Vậy anh đưa người đi bệnh viện kiểm tra một chút." Ngày mai sẽ phải lên máy bay đi Nhật Bản rồi, cũng không thể xảy ra điều gì không may.

Dương Lư Vân và Đường Diệc Nghiêu cùng nhau đến bệnh viện làm kiểm tra, bác sĩ chỉ nói là ăn uống không quy luật, sau này chú ý một chút là tốt rồi. Đường Diệc Nghiêu lúc này mới an tâm, bác sĩ kê cho cô ta một chút vitamin, Đường Diệc Nghiêu một mình đi lấy thuốc, mà Dương Lư Vân lại không ngoan ngoãn ngồi một chỗ chờ hắn, một mình di chuyển tới khu nội trú.

Liên Phượng Vũ thật ra thì đã tốt lắm rồi, chỉ là bác sĩ quy định không thể ra viện, cộng thêm yêu cầu nghiêm khắc của Ninh Tự Thủy, cho nên cũng yên tâm nằm trong viện.

Chỉ là Dương Lư Vân xuất hiện khiến hắn có chút ngoài ý muốn, nếu như cô ta đi tìm Tự Thủy thì rất bình thường, nhưng cô ta lại đến tìm mình, hình như có chút không đúng.

Dương Lư Vân không mời mà tới, đứng ở bên giường bệnh, nâng cằm lên nhìn chằm chằm vào Liên Phượng Vũ, nhếch miệng lên cười thật sâu. "Tôi là ai, tin tưởng không cần giới thiệu, anh cũng có thể biết."

Khuôn mặt Liên Phượng Vũ vốn dịu dàng giờ này trở nên lạnh lẽo, đường cong mềm mại gọn lên hình dáng cứng rắn. Môi đỏ mọng mím lại, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghĩ là Dương tiểu thư tìm nhầm người, chúng ta hình như không có vấn đề gì để thảo luận."

Dịu dàng của hắn chỉ dành cho một mình Ninh Tự Thủy!

Dương Lư Vân không ngại thái độ cao ngạo của hắn, nắm ngón tay sờ sờ cằm của mình, ý vị sâu xa nói: "Có lẽ chúng ta có một chút chuyện cần nói? Ví dụ như chúng ta có thể nói một chút về EV!"

Liên Phượng Vũ hai mắt căng thẳng, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: "Cô rốt cuộc có ý gì?"

"Ha ha." Dương Lư Vân cười một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Chớ khẩn trương, tôi sẽ không làm chuyện gì với cô ta."

"Dù sao cô ta có Thần che chở, cũng có vệ sỹ hàng ngày không rời nửa bước! Nhiều tới mức khiến người ta cảm động!"

Lời của cô ta vang khắp phòng, hơn nữa đều chọc vào hắn và Ninh Tự Thủy.

Liên Phượng Vũ đối với một cô gái ban đầu không có tình cảm gì, hiện tại càng thêm chán ghét. Mắt phượng lóe lên sự chán ghét không hề che giấu, ngón tay chỉ hướng cửa mở: "Tôi cùng Dương tiểu thư thật không có gì để nói, đi ra ngoài! Đừng để tôi gọi nhân viên bảo vệ tới đây?"

"OK!" Dương Lư Vân nhú mày, từ trong túi móc ra một tờ giấy nhét vào người hắn. Nụ cười tinh xảo trên khuôn mặt thu lại, lạnh lùng mở miệng: "Tôi và anh không có gì để nói! Chỉ là. Tôi thật rất muốn cùng anh nói chuyện về EV một chút! Ví dụ như cô ta làm thế nào để ăn cắp tài liệu của Kỳ thị."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ thoáng qua một tia kinh ngạc, cô ta làm sao biết được?

"Nếu như anh có hứng thú muốn biết, trưa này ở chỗ này, tôi chờ anh. Nếu như anh không tới, tôi tin tưởng người hối hận không phải là tôi!" Dương Lư Vân lần nữa nở ra nụ cười âm u yêu mị, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Liên Phượng Vũ thật lâu chưa hồi hồn lại, ngón tay nắm lấy tờ giấy, thấy rõ ràng địa chỉ phía trên. Tâm chậm rãi lạnh lại, hôm nay Dương Lưu Vân khiến cho người ta có cảm giác rợn ngược tóc gáy, giống như lệ quỷ bỏ từ địa ngục ra đòi mạng, cả người đều là oán khí.

Cô ta làm sao biết Tự Thủy lấy cấp tư liệu của Kỳ Thị? Cô ta muốn Tự Thủy làm cái gì?

Liên Phượng Vũ muốn lập tức gọi điện thoại cho Ninh Tự Thủy, nhưng con số bấm đến con số thứ mười hai thì động tác ngừng lại. Hiện tại Tự Thủy đang nước Đức một lòng một dạ vì Tịch Nhược, hiện tại lại làm phiền cô, có được hay không? (Mìn: Anh không gọi thì thảm họa sẽ ập tới đó ah~ Sai lầm lớn nhất của anh là đây!)

Thân thể của Tịch Nhược vẫn là khối bệnh trong lòng cô, mỗi ngày ở nước Đức nhất định cô đều mệt chết đi, rất mệt mỏi, mình thật không nên đi phiền cô! Cuối cùng để điện thoại ở dưới gối đầu, không đi quấy rầy người ở nước xa lạ đó nữa.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tin tưởng hẳn cũng có thể bảo vệ tốt Tự Thủy .

Đứng ở ngoài cửa Dương Lưu Vân thấy một màn như vậy, đáy mắt tỏ ra hài lòng. Liên Phượng Vũ quả nhiên giống như trong suy đoán của cô ta, không có đi tìm EV. Phải nói rx cô gái kia đối với hẳn rất quan trọng, mà cô ta (NTT) cũng nhất định quan tâm người đàn ông này!

Nếu như người đàn ông này vì cô ta xảy ra chuyện gì, không biết cô ta còn có tâm trạng an ổn cùng Thần ở chung một chỗ hay không!

.....

"Bụp." Ninh Tự Thủy bỗng nhiên trượt tay làm rớt chén nước xuống đất, bọt nước văng khắp nơi, thấm ướt làn váy của cô, mảnh thủy tinh trên mặt đất lờ lờ phát ra ánh sáng lạnh.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" ánh mắt Tịch Nhược quan tâm cô.

Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có việc gì, nhất thời trơn tay mà thôi." Ngón tay không nhận được đề nén nhịp tim đập, tại sao cô lại có một cảm giác hoảng hốt, cảm giác đau lòng? Giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

"Mẹ không bị bỏng chứ?" Tịch Nhược cẩn thận canh chừng nhìn làn váy của cô, sợ nước bỏng đến cô.

"Mẹ thật sự không có việc gì, đừng lo lắng. Đi thôi làm kiểm tra cho con, con đừng sợ." Ninh Tự Thủy cố làm trấn định che giấu cảm giác hoảng hốt , mặc kệ sắp xảy ra chuyện gì, Tịch Nhược đều là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: 4000+

Trên gương mặt gầy gò của Tịch Nhược có nặn ra nụ cười, giọng nói ngọt ngào an ủi cô: "Đã thành thói quen, mẹ không cần lo lắng."

Đã thành thói quen, trong đó ẩn chứa biết bao nhiêu đau đớn cùng nhẫn nại, chua xót tràn ra.

.....

Liên Phượng Vũ một mực mâu thuẫn rốt cuộc là đi hay không, đi sợ chỉ là Dương Lưu Vân tính kế, nhưng không đi. Ngộ nhờ cô ta làm ra chuyện gì tổn thương tới Tự Thủy, nên làm cái gì?

Cuối cùng, hẳn vội vã thay quần áo, rời khỏi bệnh viện, bóng lưng biến mất trong biển người.

‘Phòng cho tổng thống’ sang trọng, tĩnh lặng, ánh đèn chiếu sắc vàng, tó đậm không khí mập mờ. Dương Lưu Vân ngồi nửa trên ghế salon, hai chân thon dài vắt chéo. Ngón tay nhẹ vuốt ve ly cao cô, trong ly là rượu vang đỏ như máu làm say lòng người. Ánh mắt thỉnh thoảng quét qua cửa, không chút để ý, giống như đang đợi cái gì.

Liên Phượng Vũ đứng ngoài cửa do dự hồi lâu, vẫn đẩy cửa bước vào, đập vào mắt chính là bộ dáng phong tình vạn chủng của Dương Lưu Vân. Sải bước đi tới, bóng dáng dịu dàng khi này không thấy, chỉ còn lại vẻ mặt lạnh lùng.

Dương Lưu Vân nhìn thấy hẳn đến không cảm thấy ngoài ý muốn, một người đàn ông yêu một cô gái, sẽ vì cô ta mà chuyện gì cũng dám làm. Huống chi —— Liên Phượng Vũ đối với con tiện nhân kia đâu chỉ là yêu!

Đôi môi đỏ thắm bởi vì rượu cồn mà trở nên bóng mềm, yêu mị, nhẹ nhàng mím lại kèm theo mùi rượu: "Tôi thật sự bội phục anh, lại dám một mình tới đây."

Liên Phượng Vũ dừng bước lại, hai tay đặt ở trong túi, ánh mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy cửa phòng ngủ mở ra, bên trong có tiếng hít thở của mấy người quần lầy. Những cái khác không có gì lạ.

"Cô rót cuộc muốn nói cái gì?"

Dương Lư Vân để ly rượu xuống, đứng lên, xoay người đi tới quầy rượu, mở máy vi tính ra, rồi khỏi màn hình nhìn thẳng vào mắt hắn. Giương mắt được trang điểm tinh xảo cũng không che giấu được vẻ âm u hiểm ác, chống lấy cằm nói: "Tôi chỉ là muốn cho anh xem một vật."

Phim mặc dù không được rõ ràng cho lắm, nhưng hình dáng người trong đoạn phim đặc biệt thấy được rõ, nhất là ở trên máy tính này thì ánh sáng màu xanh dương nhạt chiếu vào gò má của cô.

Liên Phượng Vũ lướt mắt lên, kinh ngạc một giây rồi biến mất. Video Tự Thủy ăn cắp tư liệu của Kỳ Thị tại sao lại có trong tay Dương Lư Vân?

Ngón tay thon dài lấp lánh màu son đỏ chót, vô cùng chói mắt, yêu nghiệt, cùng màu da trắng nõn tạo nên sự đối lập. Ngón tay nhẹ nhàng khép lại máy vi tính, nở nụ cười: "Anh nói, nếu như mà tôi đem đoạn video này cho Kỳ Trà Thần hoặc những người đó, Ninh Tự Thủy kết quả là cái gì?"

Bọn họ tuyệt đối không thể nào sẽ bỏ qua cho Tự Thủy! Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu hắn! Trong lòng chợt nóng lên, khủng hoảng, nhưng mặt ngoài hắn vẫn trấn định tự nhiên như cũ, môi mỏng nở nụ cười lạnh: "Cô cũng rất lớn mật, lại dám nói cho tôi biết, chẳng lẽ cô không sợ tôi sẽ hủy đoạn video này trước tiên hay sao?"

Dương Lư Vân nhún vai tỏ vẻ không sao, từng bước từng bước đi tới trước mặt của hắn, bước chân dừng lại. Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển từ vành tai hắn xuống, thổi khí nóng trên da thịt hắn, Sau một hồi cười một tiếng như chuông bạc. "Tôi sợ. Chẳng qua nếu như không có chuẩn bị, tôi dám hện anh ra đây sao?"

Xoay người, ngồi trên ghế sa lon, thấy sát ý trong đáy mắt Liên Phượng Vũ, không uly kị tí nào. Tiếp tục nói: "Nếu như hôm nay anh giết chết tôi rồi, ba ngày sau, đoạn video đó sẽ tự động gửi tới những người đó. Đến lúc đó, cô gái kia kết quả cũng không tốt hơn tôi là mấy. Anh nói đúng không?"

Liên Phượng Vũ tay giấu ở phía sau, thu hồi ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao. Sát ý ở đáy mắt bị lông mi thon dài che giấu. Nếu như đoạn video được tiết lộ, cho dù Kỳ Trà Thần có thể bỏ qua cho Tự Thủy, những người đó cũng không thể bỏ qua cho Tự Thủy. Lấy năng lực của Hồng môn, bảo vệ Ninh Tự Thủy không thành vấn đề, nhưng nếu như Tự Thủy muốn tiếp tục trả thù Kỳ Trà Thần chắc chắn không có khả năng rồi.

Cô ấy muốn báo thù ra sao, bỏ ra nhiều như vậy, bây giờ đã không còn đường lui nữa rồi, nếu như bị Dương Lư Vân phá bình, tất cả đều uổng phí. Mà Tịch Nhược, có thể sẽ chỉ càn hận Kỳ Trà Thần hơn.

Mẹ con cô đã chịu quá nhiều đau khổ, quá nhiều!

Ánh mắt Dương Lư Vân tán thưởng nhìn sự giãy giụa trong đáy mắt Liên Phượng Vũ, trong lòng đã có một động cơ quay thành vòng, nhả ra những nọc độc rắn hiểm ác, muốn hủy diệt đi tất cả.

"Cô rót cuộc muốn thế nào?" Liên Phượng Vũ mím môi lạnh lùng hỏi. Nếu cô ta tìm hắn, mà không phải Tự Thủy, mục đích của cô ta chỉ có hắn mà thôi.

"Tôi mặc dù không biết cô ta làm thế nào đem dấu vân tay của tôi lưu lại trên bàn phím, nhưng sự thực là cô ta đã đẩy nỗi oan ức này lên lưng tôi, khiến Thần hoàn toàn chán ghét tôi. Cô ta làm ra chuyện tổn thương tôi như vậy, tôi cũng muốn trả thù người quan trọng nhất đối với cô ta. Trong phòng là đồ ngọt tôi chuẩn bị cho anh, chỉ cần anh chơi cùng bọn họ, tôi sẽ đem cái này, còn có thứ dành cho anh!"

Dương Lư Vân giờ giờ lên trong tay USB, có nhiều ý vị ánh mắt nhìn Liên Phượng Vũ, khóe miệng cười là tà ác, ngông cuồng cùng đáng sợ.

Liên Phượng Vũ sững sờ, chuyển mắt tới phòng ngủ thấy được bốn người đàn ông, tất cả đều cao lớn, đang cuồng loạn quần lầy nhau, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm, sau lưng không khỏi dâng lên lạnh lẽo. Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Dương Lư Vân gằn giữ bắn ra hai chữ: "Kẻ điên."

"Ha ha." Dương Lư Vân không ngại hắn đánh giá cô ta như vậy, hai tay khoanh trước ngực, gật đầu: "Đúng, tôi chính là kẻ điên. Nhưng anh đừng quên mất, là ai đem tôi biến thành kẻ điên! Nếu như không phải là các người, tôi sẽ không giống như bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng! Cho nên. Lựa chọn đi! Liên Phượng Vũ, tôi không có kiên nhẫn cũng không có thời gian cùng anh tiếp tục tán gẫu! Có lẽ có thể giống như anh nói vậy, giết chết tôi đi. Nhưng tôi nhất định sẽ làm cho con tiện nhân này thân bại danh liệt, để cho cô ta trở thành đối tượng bị ngàn người đuổi giết."

Liên Phượng Vũ nắm thật chặt hai quả đấm, gân xanh nổi lên, cả người dâng lên một tầng bạo lực, nếu như có thể hắn thật muốn ngay lúc này giết chết á đàn bà ác độc này! Chính là không thể, hắn không thể mạo hiểm như vậy, không thể khiến Tự Thủy gặp phải khốn cảnh như vậy.

Cho dù chưa từng 1 lần trải qua chuyện người đàn ông dây dưa với đàn ông, nhưng dù sao sống trong cái vòng này, bao nhiêu đã biết đến. Đau đớn nhục nhã như vậy sẽ là đã kích mang tính chất hủy diệt cỡ nào, nhưng không đồng ý. Tự Thủy.

Năm năm trước, hình ảnh Tự Thủy tự sát còn khắc thật sâu vào trí nhớ của hắn; khi đó, hắn đã nói với chính mình, đời này kiếp này vĩnh viễn sẽ không để Tự Thủy chịu một chút xúu tổn thương nào nữa, tuyệt đối không thể nào.

Đôi mắt từ từ nhắm lại, thu lại những sát ý cùng thô bạo kia; vì Tự Thủy, tất cả đều là đáng giá.

Thình lình nhìn chằm chằm Dương Lư Vân, giọng nói không mang chút tình cảm nào: "Tôi làm sao biết cô sẽ không đổi ý? Sau đó vẫn tung đoạn video

đó ra ngoài?"

Dương Lưu Vân biết hẳn là đã hạ quyết tâm đồng ý yêu cầu của ả, tầm mắt lộ ra thắng lợi vui sướng. Nửa vùi ờ trên ghế sa lon, đùa bỡn tóc của mình: "5h30 tôi lên máy bay, bây giờ là hai giờ rưỡi, nếu như anh chống đỡ được không có hôn mê, tôi sẽ xóa hết những bản copy, cũng sẽ đem video để lại cho anh."

"Thật ra thì vốn là tôi chuẩn bị mấy người kia cho cô ta, chẳng qua tôi không tìm được cô ta, nên phiaanf toái này anh liền thay cô ta nhận lấy đi. Đây là tâm nguyện cuối cùng của tôi trước khi rời đi, tin tưởng anh chắc chắn sẽ khiến tôi như ý nguyện chứ?"

Liên Phượng Vũ rũ xuống mắt xuống, giờ phút này cảm thấy có chút may mắn Tự Thủy không có ở nơi này, cô không gặp phải những chuyện bản thủ như thế này.

"Đồng ý tôi một chuyện." Liên Phượng Vũ mím môi, khuôn mặt lạnh lùng, không còn bất kì do dự nào. "Vĩnh viễn không được nói chuyện này cho cô ấy biết."

Dương Lưu Vân hào sảng gật đầu đáp ứng: "OK, tôi tự nhiên sẽ không nói cho cô ta biết." Bởi vì đến lúc đó người của toàn thế giới cũng sẽ nói cho cô ta dùm tôi. (Min: Đoạn này ta nguyện rửa con mắt thói này ah~)

Liên Phượng Vũ không hề nhìn cô ta thêm cái nào nữa, ánh mắt hướng sang chỗ khác, từng bước từng bước đi vô cùng chậm chạp. Dưới ánh đèn tĩnh lặng, bóng tối từng chút từng chút cắn nuốt bóng lưng của hắn, đem hẳn cả người cuốn lấy.

Dương Lưu Vân nhìn theo bóng lưng xào xạc của hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, sự hài lòng trong lòng không vó ngôn ngữ nào diễn tả. EV, khi này thấy người đàn ông của mày vì mày mà như thế, mày còn mặt mũi nào mà quần lấy Thần không tha? Mày cho ta khổ sở, tao trả lại cho mày gấp bội!

Chúng mày thiếu nợ của tao, tất cả đều phải trả cho tao!

Bước chân vừa dừng lại ở khoảnh khắc kia, Liên Phượng Vũ không quay đầu lại, nhưng khí thế khiếp người khiến người ta có chút khủng hoảng, tiếng lạnh lẽo giống như quỷ sai từ địa ngục đến: "Nếu như cô dám đổi ý, tôi nhất định sẽ làm cô sống không bằng chết."

"Bùm" một tiếng, cửa bị đóng lại.

Bốn người đàn ông này lập tức chặn lấy thân thể Liên Phượng Vũ, kéo hắn đến trên giường. Theo bản năng muốn phản kháng, nhưng trong đầu thoáng qua khuôn mặt của Ninh Tự Thủy thì ngay ngắn cả người. Ngón tay cứng ngắc không động, mặc cho bốn người đàn ông giống như mãnh thú xé rách quần áo của mình, đem hẳn xé nát.

Bốn người đàn ông kia cũng có khuynh hướng SM nghiêm trọng, hơn nữa chỉ thỏa mãn dục vọng của mình, sẽ không bận tâm cảm giác của người khác. Không có bất kỳ khúc đạo đầu nào, trực tiếp xé toang quần áo của hắn, hung hăng, tà ác mà đi vào.

Đau đớn trong nháy mắt lan tràn khắp tứ chi, gò má gầy gò tái nhợt, trán toát ra mồ hôi lạnh, hai tay nắm lại, muốn phản kháng lại nhưng bị hai người chặn lại, một người khác đem hai chân hắn mở ra, ngón tay vẫn không ngừng đùa bỡn dương vật của hắn.

Máu đỏ tươi từ dưới thân chậm rãi chảy ra, nhiễm đỏ ga giường trắng nõn, cái loại cảm giác tê tâm phế liệt đó trên thế giới không cảm giác gì có thể thay thế, giống như cả người cũng bị xé thành từng mảnh, không còn đầy đủ nữa.

Không có bất kỳ tình cảm, ham muốn, không có bất kỳ dịu dàng, có chỉ là đau đớn, cảm giác cơ thể bị xé rách.

Người đàn ông cười trên người của hắn, rút ra cắm vào hung hăng đụng chạm lấy sống lưng của hắn, không gin nhỏ hẹp, cảm thấy nơi đó khít khao, biết phía sau của hắn là lần đầu tiên bị khai bao, thân thể càng thêm càng thêm hưng phấn, động tác cũng càng thêm thô lỗ.

Máu cùng cùng chất lỏng bản thủ chảy xuống, tiếng phiêu đảng trong phòng mien man.

Bao nhiêu ý niệm muốn giết bọn hắn thoáng qua, nhưng mỗi lần trong lòng đều nói thầm ba chữ "Ninh Tự Thủy", cái ý niệm này liền bị đè xuống. Cắn chặt môi dưới, máu ở trong miệng lan tràn, khóe miệng nở một nụ cười.

Vẫn còn may không phải là Tự Thủy, vẫn còn may không phải là cô! (Min: khúc này khó khăn cho min quá~ đến đây anh vẫn còn nghĩ đến chị Thủy ời mẹ ời cứu con với!!!! Cry-ing~)

Một người sau khi thoải mái, còn dư lại ba người cũng không kịp đợi muốn lên, những thứ kia rác rưởi kia, nụ cười dâm dăng không ngừng vang lên, giống như là ác mộng xưa đi không được. Hạ thân một lần lại một lần bị bạo ra, bị xé nứt, đau đớn cũng không có ngắt đi, mà là lần thứ nhất so lần thứ trước càng đau hơn, thủy triều cuốn tới, muốn đem hắn bóp chết ở trong tà ác.

Cây nến, rồi, những thứ đạo cụ biến thái kia giống như đang cắm trên người hắn, khiến dáng người to lớn của hắn bị hành hạ chặt vật không chịu nổi. Trên da thịt trắng nõn lưu lại toàn bộ đều là tội ác dấu vết dấu vết của tội ác, những vết ứ đọng lại sâu như bầm tím, vĩnh viễn không bao giờ lau sạch được.

Liên Phượng Vũ siết thật chặt quả đấm của mình, nhắm mắt lại không nhìn tới, không muốn nhìn những hình ảnh ghê tởm như thế này. Cảm giác mình giống như chết rồi, thân thể này cũng không phải của mình nữa. Mặc kệ đau đớn thế nào, thân thể co rút, rút ra, đi vào, cũng không phát ra một tiếng

khô sở, hay rên rì.

Trên gương mặt trắng nõn của hắn hiện giờ chính là khuôn mặt của con sói chuẩn bị săn bắt con mồi, thủy chung giữ vững phong thái cao ngạo cùng tôn quý của hắn.

Dương Lưu Vân ngồi trên ghế sa lon, thưởng thức rượu đỏ, nghiêng tai lắng nghe tiếng gào thét phấn khởi của mấy người đàn ông bên trong, còn có tiếng roi quát, tiếng thịt vang lên. Ngũ quan xinh xắn thật bình tĩnh để bảo toàn nụ cười ưu nhã của ả, lạnh nhạt thong dong.

Liên Phượng Vũ người đàn ông này thật đúng là đặc biệt, bị giày vò thành ra như vậy cư nhiên cũng không còn thốt một tiếng. Đáng tiếc nhất là hắn yêu sai người rồi, nếu như hắn yêu không phải con tiện nhân đó, những chuyện như hôm nay sẽ không xảy ra.

Ngu xuẩn! Trên thế giới lại có người ngu xuẩn như vậy!

Cười lạnh một một tiếng, đáy mắt phải không chỉ là khinh bỉ, đối với hành động hắn bảo vệ tiện nhân kia, xỉ mũi coi thường.

.....

Tịch Nhược phải vào kiểm tra sức khỏe, ngoài bác sỹ y tá ra không ai được phép vào cùng, Ninh Tự Thủy ngồi trên ghế ngoài hành lang, khí lạnh xuyên thấu qua lớp áo mỏng manh của cô từng chút thấm vào cơ thể. Vẫn cúi đầu, tầm mắt khẽ khép, không biết đang suy tư cái gì, chỉ là khuôn mặt khẽ biến thành hơi trắng bệch.

Cho đến Trạc Mặc nhét vào tay cô một ly nước ấm, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

"Đi làm sao vậy? Không yên lòng."

Ninh Tự Thủy muốn nhanh chóng giấu đi những lo lắng trong lòng kia, cũng không biết tại sao chính là khắc chế không được. Cúi đầu nhìn ly nước đang tràn ra mới phát hiện bàn tay mình đều đang run rẩy.

"Không biết, đi chỉ cảm thấy có một số chuyện không tốt đang xảy ra, nhưng chuyện gì xảy ra đi cũng không biết. lòng của đi rất loạn."

Trạc Mặc cho rằng cô đang lo lắng cho Tịch Nhược, vỗ vỗ bả vai của cô nói: "Yên tâm đi, Tịch Nhược không có việc gì."

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Không biết, loại cảm giác này rất kỳ quái, từ trước đến nay chưa từng có, chưa bao giờ đi lại không bình tĩnh như vậy."

Chợt trong đầu rối loạn, ly nước từ trong tay rơi xuống, rơi xuống đất, nước nóng vấy ra. Ngón tay đè lồng ngực, thở hổn hển, khó nhọc nói: "Tịch Nhược. Phượng Vũ. Mẹ."

Trạc Mặc từ trong túi lấy điện thoại di động ra tìm đến số điện thoại của Liên Phượng Vũ, bấm đưa cho cô: "Không yên lòng thì gọi cho chú ấy đi!"

Ninh Tự Thủy tay nắm lấy điện thoại, lỗ tai áp sát với kim loại lạnh lẽo, nghe được tiếng nói lạnh lẽo bên kia, nhũn mảy: "Không gọi được."

Không đợi Trạc Mặc mở miệng, một giây kế tiếp Ninh Tự Thủy lập tức bấm số điện thoại của Chiêm Dực Dương, ông ta vẫn còn chương trình ở Đài Bắc hẳn sẽ biết tình hình của Phượng Vũ như thế nào. Chỉ là kết quả lại để cho cô thất vọng. Điện thoại bị chuyển tới hộp thư thoại!

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148

Liên Phượng Vũ không nhận điện thoại, Chiêm Dực Dương cũng không nghe điện thoại, khiến Ninh Tự Thủy lòng như lửa đốt, không biết nên làm sao làm thế nào. Khoảng cách xa như vậy, muốn trở về ngay lập tức là không thể nào!

"Đừng quá lo lắng, Chú Liên thông minh như vậy chắc chắn biết bảo vệ mình như thế nào." Trạc Mặc cố gắng an ủi cô.

Ninh Tự Thủy cắn môi lắc đầu, phía sau lông mi thon dài là đáy mắt chứa đựng bóng ma hoảng hốt. Ngón tay nhỏ nhẹ run rẩy cầm điện thoại di động tiếp tục gọi lại số điện thoại không gọi được: "Phượng Vũ chưa bao giờ không nhận điện thoại của đi, dù cho có xảy ra chuyện gì đi nữa, anh ấy sẽ nhận điện thoại của đi trước tiên. Anh ấy nói, không thể đi cùng chúng ta, cũng sẽ không khiến đi lo lắng."

Hôm nay là lần đầu tiên, cho nên mới có thể hoảng loạn như vậy! Vốn là tâm hoảng ý loạn, giờ trở thành một nỗi sợ hãi quá đáng sợ.

Nhưng trừ không có tình cảm nam nữ ra, cô không làm gì khác được, loại cảm giác đáng chết này, khiến cô quá mức mệt mỏi rồi.

.....

Ba tiếng đồng hồ đã qua, ánh đèn mập mờ trong phòng, tư vị tình dục đậm mỹ đan vào chung một chỗ. Bốn người đàn ông cũng đã thoải mái đủ rồi, mặc quần của mình vào. Ánh mắt vẫn lưu luyến ngắm nhìn Liên Phụng Vũ nằm im trên giường bộ dạng như đã chết rồi.

Hồ hấp, mỗi hơi thở đều đau thấu tim gan, đau đớn vô cùng.

Thân thể giống như không phải là của chính mình, muốn hôn mê nhưng đau đớn như vậy, từng giờ từng phút ở đây nhắc nhở hẳn chuyện gì đang xảy ra, ghê tởm muốn ói. Bất đắc dạ dày rỗng tuếch không có gì, trừ nôn ọe không có gì cả.

Da thịt trắng nõn toàn bộ đều là vết thương, bên đùi, còn có chỗ tư mật, vết thương chồng chất, máu trên da thịt hẳn đã khô. Trên chiếc giường trắng nõn dính những vết máu đỏ chói, đầm thùy ướt đầm, từng tảng từng tảng lớn bắn thiu.

Mồ hôi từng giọt từng giọt theo gương mặt trắng nõn anh tuấn rơi xuống, đầu tóc rối bời giấu cặp con ngươi âm lệ, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Giờ phút này rốt cuộc có thể cảm nhận được những thứ hành hạ kia thực sự đã ngừng lại, không tiếp tục nữa rồi.

Có một người tốt bụng dùng cái chăn che kín thân thể trần trụi của hắn, cảm giác tuyệt vời như vậy, nếu như không phải là bởi vì đối phương ra lệnh phải thô bạo, tin tưởng mấy người bọn họ sẽ vô cùng dịu dàng.

Dương Lư Vân khoanh tay đứng ở bên giường, đáy mắt tràn đầy vui sướng thường thức hình ảnh như vậy. Nhếch môi: "Điềm đạm đáng yêu như vậy, nếu như cô ta nhìn thấy nhất định sẽ cảm động đến khóc đi!"

Liên Phụng Vũ mắt vẫn nhắm bồng mờ ra, xuyên qua sợi tóc ánh mắt thẳng tắp nhìn cô ta, bắn ra sát ý.

"Yên tâm, tôi đồng ý chuyện của anh nhất định sẽ làm được."

Nói xong, cô ta mở máy vi tính đem tệp dữ liệu đã chuẩn bị sẵn nhấn nút delete, lại đem Usb duy nhất có video nhét lên giường. Hai tay khoanh trước ngực, giờ phút này cô ta mới là người thắng, cao cao tại thượng, đáy mắt viết đầy khinh thường cùng khinh bỉ.

"Cảm ơn anh hôm nay ngẫu hứng biểu diễn như vậy, thật làm cho tôi ngoài ý muốn. Đây là của anh, trả lại cho anh! Gặp lại!" Dương Lư Vân khom lưng tốt bụng nhét chiếc điện thoại sắp bị rơi xuống đất lên, xoay người rời khỏi phòng.

Nếu như giờ phút này bản thân có thể có một chút hơi sức, hẳn cũng cố bò dậy giết Dương Lư Vân. Đáng tiếc hẳn chẳng những không có hơi sức, thậm chí muốn cử động cũng khó.

Điện thoại di động ở bên người không ngừng chấn động, trên màn ảnh lóe ra hai chữ để cho lòng của hắn co rút đau đớn.

Tự Thủy!

Không thể nhận, không dám nhận! Cho dù nhớ bao nhiêu muốn nghe tiếng của cô, nhưng bây giờ hẳn đau nói không ra lời, một khi nhận điện thoại nhất định sẽ bị Tự Thủy phát hiện cái gì đó.

Đưa điện thoại di động tới trước mặt mình, nhìn tên vẫn thoáng hiện, cắn môi, chậm rãi nhắm mắt lại, độc ác là không nhận cô điện thoại. Cho dù đã đồng ý chắc chắn dù có gì xảy ra cũng phải nhận điện thoại của cô.

Nhưng Ninh Tự Thủy rất quật cường, hình như nhất định gọi cho tới khi hẳn nghe điện thoại mới thôi. Điện thoại di động một mực rung động, giống như là hung hăng nhéo tim hắn. Ngón tay cầm điện thoại di động lên, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn nhấn phím call, vừa mới áp điện thoại vào tai đã nghe thấy tiếng Ninh Tự Thủy gấp gáp: "Phụng Vũ."

Giọng nói nóng như lửa đốt, cần rất cố gắng, mới có thể khôi phục giọng nói bình thường: "Thế nào sao?"

"Lâu như vậy mới nghe điện thoại, tiếng của anh hơi lạ."

Vẫn bị phát hiện sao? Nụ cười khổ sở khẽ tràn ra.

"Anh chỉ là không cẩn thận bị sốt, mới vừa uống thuốc ngủ, không phát hiện điện thoại di động rung." Vì nói chuyện có chút trung khí, hẳn phải cố gắng dựng người đứng lên, không thể nằm lỳ ở trên giường, chỉ là hạ thân đau đớn khiến hẳn không thể nhin nổi hít một hơi lạnh.

"Rất nghiêm trọng?"

"Phát sốt mà thôi, anh muốn ngủ. Khi tỉnh ngủ anh gọi lại cho em được không?"

Bên kia hồi lâu cũng không có phát ra tiếng, Liên Phụng Vũ nhắm mắt, thiếu chút nữa liền hôn mê rồi. Chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu, để cho bản thân giữ vững tỉnh táo.

"Được rồi, vậy anh nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện bên này xong xuôi, em sẽ lập tức trở về !" Giọng nói của Ninh Tự Thủy trở nên có mấy phần dịu dàng, để cho hẳn không nhận được cong khóe môi, khiến hẳn không kìm nổi: "Được, thế nhé!"

Không đợi Ninh Tự Thủy nói chuyện, hần nhanh chóng tắt điện thoại, nếu không hần nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Cánh mũi lưu động ngửi thấy mùi nồng nặc, để cho hần không khỏi nhú mày. Ngón tay bấm mấy phím trên điện thoại, bấm thông với điện thoại khác. . .

.....

Ninh Tự Thủy để điện thoại di động xuống, ánh mắt nhìn Trạc Mặc, vẫn có mấy phần không yên lòng, Phụng Vũ lần này rất không đúng.

"Thế nào?" Trạc Mặc hỏi.

"Không biết, di cảm thấy được Phụng Vũ đang nói dối. Di gọi điện thoại hỏi bác sĩ Hoàng một chút, nhìn hần có trở lại hay không, kêu anh ta đi xem Phụng Vũ có chuyện gì." Ninh Tự Thủy vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại, bên kia y tá mở cửa, gọi người thân đi vào.

Ninh Tự Thủy không thể làm gì khác hơn là trước tiên để điện thoại di động xuống, đi theo Trạc Mặc vào xem tình trạng của Tịch Nhược .

.....

Khi bác sĩ Hoàng chạy tới khách sạn thấy hình ảnh trước mắt thì cả người đều kinh hãi. Hần chưa bao giờ thấy qua hình ảnh kinh hãi thế tục như vậy, chưa từng thấy qua Liên Phụng Vũ chật vật không chịu nổi như vậy.

Trên giường đơn toàn bộ đều là vết máu, mà trong không khí lan tràn mùi nồng nặc đậm mỵ đã nói cho hần biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Liên Phụng Vũ nằm lỵ ở trên giường, tóc che hết gò má của hần, cả người giống như đã đã hôn mê.

"Liên tiên sinh? Liên tiên sinh." Bác sĩ Hoàng hai tay của thận trọng nâng hần lên, chỉ sợ làm hần đau lần nữa.

Hồi lâu, Liên Phụng Vũ cảm thấy bên tai có người đang gọi mình, mắt mở một đường nhỏ, thấy rõ khuôn mặt của người tới, hơi hơi an tâm. Tựa vào trong ngực của hần, không còn hơi sức: "Anh đã đến rồi."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao anh lại biến thành như vậy?" Bác sĩ Hoàng tay chân luống cuống, phản ứng kịp, cầm điện thoại di động trong tay nói: "Tôi lập tức gọi điện thoại cho Tự Thủy."

"Đừng!" Không biết hơi sức từ nơi nào tới, Liên Phụng Vũ ôm chồm đến điện thoại di động của hần, uy nghiêm trong ánh mắt, gần như là giọng nói ra lệnh: "Không cho phép gọi điện thoại cho Tự Thủy, càng không được nói cho cô ấy biết chuyện ngày hôm nay, một chữ cũng không cho phép nói cho cô ấy biết!"

Bác sĩ Hoàng bị hần rống ngậy ngăn cả người, thật lâu cũng không phản ứng kịp, ánh mắt lo lắng do dự nhìn bộ dáng chồng chất vết thương của hần, muốn nói lại thôi: "Nhưng anh."

Liên Phụng Vũ từng ngum thở hổn hển, gương mặt như người đã chết, tựa vào trong ngực của hần, khó khăn nói: "Không được nói cho cô ấy biết, không cần đi quấy rầy cô ấy. Dẫn tôi đi, phiền anh giúp tôi mặc quần áo, xử lý vết thương của tôi một chút, bây giờ tôi không có một chút sức lực nào hết."

Còn mấy chữ cũng không kịp nói hết, tay rũ xuống, cả người rơi vào trạng thái hôn mê.

"Liên tiên sinh. Liên tiên sinh." Bác sĩ Hoàng liên tục vỗ nhẹ khuôn mặt của hần, hần cũng không phản ứng chút nào.

Do do dự dự nửa ngày, vẫn là tôn trọng ý tứ của hần. Nhưng trong phòng không có quần áo sạch sẽ chỉnh tề, chỉ có thể vào phòng tắm lấy áo choàng tắm khoác tạm cho hần. Khi vén chiếc chăn lên, nhìn xuống hạ thân hần thì bác sĩ Hoàng suýt chút nữa rơi trong mất.

Rốt cuộc là loại hành hạ ghê tởm như thế nào mới đem chỗ đó thành ra bầm dập không nhìn nổi máu tươi đầm đìa, máu tươi đầm đìa?

Lòng như đao cắt, co rút đau đớn.

Bác sĩ Hoàng nén đau lòng, thận trọng dùng áo choàng tắm bao lấy thân thể suy nhược của hần, mỗi một cái động tác đều rất cẩn thận, nhẹ không thể nhẹ hơn nữa. Vội vã rời khỏi khách sạn, không dám dẫn hần đến bệnh viện, mà là trở về chỗ ở của Tịch Nhược cùng Trạc Mặc, ở đó tương đối an toàn.

Hạ thân của hần không thể tắm rửa đến, chỉ có thể có khăn lông nóng lau chùi hết vết máu và những chất lỏng bẩn thỉu kia trên người, ra hiệu thuốc mua thuốc, nhẹ nhàng bôi lên hạ thân của hần, còn có vết thương ở trên.

Liên Phụng Vũ hôn mê sau vẫn không tỉnh, hỗn loạn, không biết đã phát sốt từ khi nào, cả người mơ mơ màng màng, không có ý thức.

Bác sĩ Hoàng một tác cũng không rời bảo vệ bên cạnh hần, ngay hai mắt cũng không dám chớp.

Khi Ninh Tự Thủy gọi điện thoại hỏi về tình hình của Liên Phụng Vũ thì hần vẫn che giấu chuyện này, chỉ nói là Liên Phụng Vũ mệt mỏi nên phát sốt, đã uống thuốc đi ngủ, hần sẽ ở lại chăm sóc, như vậy mới khiến Ninh Tự Thủy an tâm tắt điện thoại.

Bác sĩ Hoàng để điện thoại di động xuống, thở dài thật sâu một cái. Ánh mắt chuyển dời đến bên người của Liên Phụng Vũ, biết rõ không nên nói dối Tự Thủy, nhưng Liên tiên sinh tuyệt không muốn cho cô biết, chuyện này có thể là cùng Tự Thủy có liên quan.

Thế nhưng như vậy có đáng giá không?

Sau khi chính mình hỏi xong, khóe miệng lại không nhịn được nở nụ cười tự giễu. Không có gì là không đáng giá, chỉ có điều nguyện ý hay không!

Liên tiên sinh yêu Tự Thủy như vậy, nhất định là nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì; cho dù bị những tên súc sinh kia chà đạp tôn nghiêm đàn ông! Nhưng Tự Thủy đối với Liên tiên sinh thì sao? Lần đầu tiên, hẳn cảm thấy Tự Thủy đối với Liên tiên sinh không công bằng, rất không công bằng!

.....

Tình hình của Tịch Nhược quả nhiên giống như trong dự đoán, thậm chí vì không được tình dưỡng tốt, bác sĩ cường chế yêu cầu nhập viện điều trị thời gian dài nhưng Tịch Nhược cứ tiếp tục cự tuyệt. Bản thân cô bé biết là không còn bao nhiêu thời gian, không muốn lãng phí thời gian đó ở bệnh viện.

Trạc Mặc đã không thể khuyên cô, vậy đành nghe lời cô!

Nhìn Tự Thủy mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại khổ sở muốn chết. Tịch Nhược là sinh mệnh của cô, nếu như không có Tịch Nhược, cô chỉ sợ là ngay cả dũng khí để sống cũng không còn. Chỉ là Tịch Nhược quá mức cố chấp, cô cũng không có biện pháp ép buộc con bé. Chỉ có thể chiều theo ý nó, tiếp tục trị liệu ở nhà.

Sở Kỳ và Lý Diệc Phi đang tổ chức một hôn lễ ấm áp, cũng không có bởi vì thân phận địa vị của hắn mà lãng phí tiền của. Thậm chí ngay cả người tham gia hôn lễ cũng bị hạn chế, trừ những người cực kì thân cận, những người khác cũng không mời tới.

Hai người mặc dù đều đã lớn tuổi, nhưng mặc lễ phục vào đều đẹp mê người. Mặc kệ cô dâu chú rể là hạng người gì, ở nơi này một ngày này bọn họ chính là hai ngôi sao nổi bật nhất. Nhìn Tự Thủy nhìn bọn họ bước vào thảm đỏ, bọn họ mang lời hứa bên nhau trọn đời không xa trước mặt thượng đế, thấy hạnh phúc từ tận đáy lòng phát ra qua mắt mẹ, cũng không phải ngẫu trang, trong lòng có một bầu tâm sự.

Thật lòng chúc phúc bọn họ ở chung một chỗ, hạnh phúc, vui vẻ, an khang.

Sau khi hôn lễ kết thúc, cô không có lập tức trở về, ở lại giáo đường. Đã từng quỳ gối trước mặt thượng đế, có lẽ cô đã từng không có cái tín ngưỡng này, nhưng vì Tịch Nhược, cô nguyện ý tin tưởng. Chỉ cần Thượng Đế phù hộ Tịch Nhược của cô được bình an hạnh phúc, mặc kệ muốn cô bỏ ra cái giá nào cũng có thể. Mặc kệ phạm phải sai lầm gì, nếu như có báo ứng toàn bộ báo ứng đều rơi trên người cô là tốt rồi, không cần rơi trên người Tịch Nhược, cũng đừng liên lụy đến Phụng Vũ, đừng phá hư hạnh phúc của mẹ.

Ba người bọn họ, hiện tại là những người mà cô quan tâm nhất.

Cảm thấy sau lưng có người, Nhìn Tự Thủy quay đầu lại thấy người vốn phải đưa mẹ trở về Sở Kỳ, không khỏi nhú mày: "Làm sao ông không đưa mẹ về?"

Sở Kỳ chỉ mỉm cười yếu ớt, ngồi xuống. Con người âm u thâm trầm nhìn thập giá chúa Jesu, giọng nói trầm thấp: "Có một số việc có lẽ ta nên nói cho cô biết."

Thực giác Nhìn Tự Thủy tự nói với mình, ông ta đang muốn nói đến những chuyện bao gồm cả chuyện về mẹ. Đứng lên, ngồi cách ông ta một hàng ghế, ánh mắt không nhìn thẳng vào mắt ông ta, hai người đồng thời nhìn Thượng Đế, ở chỗ này, không người nào dám nói láo, bởi sẽ gặp trừng phạt.

Thì ra là khi đó Lý Diệc Phi cùng Sở Kỳ là một đôi thanh mai trúc mã, chỉ là tuổi trẻ nông cuồng Sở Kỳ tính tình cương quyết bướng bỉnh, không thích trời buộc. Vì tạo ra sự nghiệp cho riêng mình ông gia nhập hắc đạo, cả người bắt đầu dính đầy máu tanh. Lý Diệc Phi thích cuộc sống yên tĩnh, vô cùng chán ghét hành động như vậy của ông ta, trong cơn tức giận đã rời khỏi ông ta. Trẻ tuổi hai người kiêu ngạo cũng không chịu cúi đầu, cũng chia lìa từ đó. Nhưng Sở Kỳ lại chưa bao giờ buông tha Lý Diệc Phi, chỉ là ở trong lòng thế khi sau khi xông pha tạo dựng sự nghiệp, nhất định phải trở về tìm bà, cũng cưới bà, chỉ là không ngờ con đường đi của mình quá khó khăn, vòng quá nhiều đường. Chờ ông quay đầu lại thì Lý Diệc Phi đã kết hôn sinh con rồi. Đối phương là một người đàn ông đối xử với bà vô cùng tốt, có kinh tế cố định, dịu dàng săn sóc.

Ông đã từng đi tìm Lý Diệc Phi bày tỏ ý muốn để bà ly hôn với chồng, trở lại bên người ông. Nhưng Lý Diệc Phi khi đó đã yêu chồng của bà, quả quyết cự tuyệt yêu cầu của ông ta, cũng nói cho ông ta biết nếu cố ý phá hoại gia đình của bà nhất định bà sẽ dùng tới cái chết.

Không muốn bị người yêu chán ghét, Sở Kỳ đau lòng sang Đức định cư, cũng đem thể lực của mình tới nơi này phát triển. Không bao giờ hỏi thăm bất cứ chuyện gì liên quan tới Lý Diệc Phi nữa!

Nhìn Tự Thủy hoàn toàn không nghĩ tới thì ra là mẹ đã từng có đoạn thời gian như vậy, cũng không nghĩ bọn họ lại quanh quẩn nhiều năm như vậy, lại vẫn có thể ở chung một chỗ, đây được coi là số mệnh sao?

"Cho nên khi ông biết chuyện của mẹ, đầu tiên chính là đi tìm bà. Là ông cứu mẹ ở Hàn Quốc, khi ông biết chuyện của tôi liền phái người đem Tịch Nhược đi. Nhưng tại sao ông lại muốn lợi dụng Tịch Nhược? Tại sao lại muốn đem bác sĩ Hoàng tới đây?"

"Cả đời ta không có phụ nữ, mà Tịch Nhược là cháu ngoại của bà ấy, mặc dù ta không thích, nhưng vì Diệc Phi vui vẻ ta đây cũng chỉ có thể đi tìm nó.

Chỉ là thân thể nó không tốt, sau ta chỉ có thể đem bác sĩ phụ trách năm đó tới. Mặc dù như vậy, cũng không đại biểu ta sẽ tiếp nhận cô và Tịch Nhược." Giọng nói Sở Kỳ mang theo sự già nua và trang nghiêm.

Ninh Tự Thủy tụt tiện nhếch môi cười: "Bởi vì tôi là con gái của cha, Tịch Nhược là cháu ngoại của cha. Nếu như không có cha, có thể mẹ sẽ cùng ông. Ông bây giờ cũng không phải đến con cái cũng không có."

"Hiện tại ta và mẹ cô kết hôn, cô cũng coi như một nửa con gái của ta. Tất cả ta sẽ giao cho cô, toàn bộ đều giao cho cô."

"Không cần." Ninh Tự Thủy lạnh lùng cự tuyệt.

"Chẳng lẽ cô không muốn báo thù Kỳ Trà Thần sao?" Sở Kỳ nắm được chỗ yếu của cô, thế lực của hắn đủ để chống lại cả Kì gia.

Ninh Tự Thủy dời mắt qua chỗ khác, lạnh lùng nhìn gương mặt vì phong ba sương gió mà có vẻ tang thương của ông ta, nhưng năm tháng cũng không mang đi vẻ nghiêm nghị cùng đôi mắt âm lệ của ông ta.

"Cho dù bây giờ cô có Hồng môn, nhưng dù sao không phải là của cô. Dù cũng không thể hành động tùy ý, nếu chỉ dùng Hồng môn để chống lại Kỳ Trà Thần chỉ sợ hai bên đều tổn hại, nếu như cộng thêm ta. Cô nói cục diện sẽ do ai nắm?"

Ninh Tự Thủy không nói gì, nếu như có thế lực của Sở Kỳ trợ giúp, phần thắng rất lớn. Hồng môn, chung quy là tâm huyết của sư phụ, cô tuyệt không muốn hủy diệt. Nhưng nếu cô tiếp nhận sự giúp đỡ của Sở Kỳ, liền bày tỏ cô bị ông ta khống chế, hai loại đều không phải ý muốn của cô .

"Cô tốt nhất nên suy nghĩ kỹ, ta sẽ không ép buộc cô. Chỉ hi vọng sẽ có một ngày cô tiếp nhận sản nghiệp của ta, mà trước mắt cô là lựa chọn tốt nhất." Sở Kỳ nói xong liền rời khỏi giáo đường, Lý Diệc Phi vẫn còn đang trong xe hoa đợi ông ta.

Đi tới cửa giáo đường, chợt nghe giọng nói lạnh lùng của Ninh Tự Thủy bị gió thổi đến bên tai: "Người từng chụp ảnh cho Tôi với Kỳ Trà Thần, là ông an bài sao?"

Bước chân Sở Kỳ hơi dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại nói: "Ta chưa bao giờ phái người tới Kỳ gia."

Ninh Tự Thủy rũ mắt, trong lòng bùng lên vô số nghi ngờ. Đã từng cho rằng cuộc điện thoại thần bí ở Kỳ gia kia, người thần bí là Sở Kỳ đang kích bác mối quan hệ giữa cô và Kỳ Trà Thần, nhưng là bây giờ nhìn đáng đáp cũng không phải. Sở Kỳ không có lý do nào để nói dối cô.

Như vậy người này rốt cuộc là ai? Mục đích của người này là gì? Sau tại sao lại biến mất? Yên lặng thời gian 5 năm, người thần bí cũng đã biến mất sao?

.

Liên Phượng Vũ tỉnh lại, ánh mắt mệt mỏi nhìn bác sĩ Hoàng một cái, mím môi khô khốc môi nói: "Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi."

Bác sĩ Hoàng lắc đầu, sẵn sàng đưa cho hắn một ly nước ấm."Đây là việc tôi nên làm, Liên tiên sinh."

"Thật ra thì đừng gọi Liên tiên sinh lạnh nhạt như vậy, gọi tôi là Phượng Vũ, hay Liên Phượng Vũ cũng được." Nước ấm làm trơn yết hầu rất nhiều, chỉ là hạ thân đau đớn cảm giác không hề biến mất chút nào, còn không biết bản thân phải nằm trên giường mấy ngày.

Cảm thấy có sữa lạnh, còn có vị thuốc, hắn không khỏi nhàu mày, đáy mắt xẹt qua một chút lo lắng.

Bác sĩ Hoàng lập tức cảm thấy hơi thở của hắn, mở miệng giải thích: "Thương thế của anh quá nghiêm trọng, không thể không dùng thuốc. Tôi cũng không có cái loại hảo sắc đó. anh."

Liên Phượng Vũ không sao cả cười cười: "Đừng giải thích, tôi không có trách cứ ý anh. Chỉ là nghĩ đến chuyện ghé thăm kia, trong lòng không thoải mái mà thôi."

Bác sĩ Hoàng nghe được lời hắn nói , lúc này mới hơi yên tâm "Anh sốt rất cao, nhất định là đói bụng, tôi đi lấy chút thức ăn nhẹ cho anh."

Lúc đứng lên, nghe được giọng nói dễ nghe của Liên Phượng Vũ vang lên: "Chẳng lẽ anh không muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra sao?"

Bác sĩ Hoàng quay đầu nhìn hắn, chỉ lịch sự cười một tiếng, mở hai mắt của mình nói: "Chuyện như vậy sợ rằng không người nào nguyện ý nói ra. Tự Thủy có gọi điện thoại tới, yên tâm tôi chỉ nói cho cô ấy là anh vì công việc quá mệt mỏi mà phát sốt, những thứ khác tôi đều chưa nói, cũng sẽ không nói."

Liên Phượng Vũ gật đầu, khẽ nói hai chữ: "Cảm ơn."

Bác sĩ Hoàng cũng không nhiều lời nữa đi lấy thức ăn cho hắn.

Liên Phượng Vũ nằm lỳ ở trên giường, nhắm mắt. Mặc dù thân thể rất đau, nhưng đoạn video đó cuối cùng cũng được hủy, không có bất kỳ cái gì có thể thương tổn tới Tự Thủy. Chỉ hi vọng là thân thể của mình có thể tốt lại trước khi Tự Thủy trở về, không để cho cô phát hiện điều gì không đúng mà nghi ngờ.

.....

Kỷ Trà Thần liếc mắt thấy Chiêm Dực Dương một cái, tưởng rằng mình nhìn lầm rồi, nếu không chính là đối phương đang trêu đùa hấn. Bởi vì Chiêm Dực Dương này so với trong suy nghĩ của hấn trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa rất anh tuấn.

Chiêm Dực Dương ngồi ở trên ghế da, cả người đều mang một hơi thờ lười biếng, giống như con mèo Ba Tư cao quý, nhấp ngụm cà phê, lại híp mắt, với sự vật trước mắt vô cùng thờ ơ.

Kỷ Trà Thần tốn rất nhiều quan hệ, vận dụng rất nhiều lực lượng mới nhìn thấy Chiêm Dực Dương trong truyền thuyết này, rốt cuộc hấn đã hiểu rõ tại sao ông ta lại trở thành một "truyền kỳ". Ông ta trời sinh giống như là một "Truyền Kỳ".

Uống xong hương vị cà phê đắt giá cũng không hợp với mình, Chiêm Dực Dương rốt cuộc nhìn lên nói: "Nói đi, tìm tôi có chuyện?"

Ý định của hai người cũng vô cùng kín đáo cùng thâm trầm, trong thời gian dài như vậy đều chờ đợi đối phương mở miệng trước, trước bị nhìn rõ, nhưng lại không ngờ Chiêm Dực Dương vừa mở miệng lại tự nhiên như vậy, thuanaj theo tự nhiên.

"EV, Ninh Tự Thủy." Kỷ Trà Thần lòi ít mà ý nhiều, nói chuyện cùng người thông minh, không cần nhiều lời.

Chiêm Dực Dương hai tay đặt lên đùi, không che giấu chút nào gât đầu: "Ừ."

Kỷ Trà Thần nhú mày, ním môi nói: "Ông rốt cuộc dùng biện pháp gì khiến cô ấy mất đi trí nhớ?"

"Bạn bè tặng cho tôi một chai Vong Tình Thủy, Liên Phượng Vũ ôm nó chạy tới thì tôi có biện pháp gì, cũng chỉ có thể dứt cho nó uống." Chiêm Dực Dương vô tội nhún vai.

"Tôi chỉ muốn biết, cô ấy có khả năng khôi phục trí nhớ hay không?" Lý do này mới là mục đích chủ yếu khiến hấn tìm tới Chiêm Dực Dương, phải xác định trí nhớ của Ninh Tự Thủy có thể khôi phục hay không.

"Nó là người duy nhất uống qua Vong Tình Thủy, khôi phục trí nhớ là không thể nào." Chiêm Dực Dương tốt bụng nhắc nhở: "Nếu như đầu của nó có thể chịu đựng chạm mảnh liệt một chút, nói không chừng có thể khôi phục một chút trí nhớ."

Thái độ cợt nhả bất cần đời của ông ta khiến Kỷ Trà Thần có chút nhức đầu. Nhưng mà giờ phút này ông ta là sư phụ của Ninh Tự Thủy, hấn không thể quá mức thất lễ. Nếu là chuyện hấn muốn biết ông ta nhất định sẽ không cho một đáp án chính xác, cuộc nói chuyện này cũng không cần tiếp tục.

"Xin lỗi, làm trễ nải thời gian của ông."

"Không có gì." Chiêm Dực Dương đứng lên, xoay người rời đi. Vừa đi vừa nói thầm: "Người đang làm, trời đang nhìn, ác nhân tự có ác nhân trị, vừa niệm Phật, vừa niệm ma, duyên đã không phải là duyên, yêu cũng dứt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Tình tiết vui vẻ!

Vừa niệm Phật, vừa niệm ma, duyên đã không phải là duyên, yêu cũng dứt.

Dứt sao? Dung nhan tuấn mỹ của Kỷ Trà Thần dưới ánh đèn đột nhiên trở nên lạnh tanh, hai tay nắm thật chặt, mặc kệ đoạn hay không đoạn, Ninh Tự Thủy đều là của hấn! Thời gian không thể ngăn, thần không thể ngăn, mặc kệ còn có thể xảy ra chuyện gì, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô gái này lần nữa!

.....

Ninh Tự Thủy mặc quần áo cho Tịch Nhượng từ tể, ngồi ở bên giường, ngón tay lưu luyến vuốt ve chiếc cằm nhỏ của bé, đáy mắt là quynh luyến vô tận. Mặc dù cô có lưu luyến cỡ nào, nhưng vì thân thể của Tịch Nhượng, bé phải ở lại đây tiếp nhận điều trị của bác sĩ. Mặc kệ còn dư lại bao nhiêu thời gian, có thể nhiều hơn một ngày, là một ngày.

"Mẹ." Tịch Nhượng thật giống như đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt của cô, mỗi tiếng phát ra đều run rẩy. Đừng, mẹ đừng bỏ lại con một mình nữa.

Ninh Tự Thủy hai tay đề lên đôi vai nhỏ của cô bé, hít một hơi, để bản thân bình tĩnh hơn một chút. "Tịch Nhượng, con là đứa bé thông minh. Con biết cái gì có thể khiến mẹ vui vẻ, cái gì có thể khiến mẹ khổ sở. Mẹ rất yêu con, không có cái gì khiến mẹ yêu như vậy. Dù là vì mẹ, ở lại chỗ này tiếp nhận điều trị thật tốt, chăm sóc mình thật tốt. Khỏe mạnh lớn lên, chờ tất cả kết thúc, mẹ trở lại, không bao giờ rời khỏi con nữa, được không?"

"Đừng." Tịch Nhượng quả quyết cự tuyệt, một giây kế tiếp nhào vào trong ngực của cô, hai tay níu thật chặt quần áo của cô: "Mẹ, mẹ cũng biết con chỉ

muốn có mẹ ở đây cùng con."

Ninh Tự Thủy dịu dàng sờ đầu của cô: "Mẹ hiểu biết rõ, nhưng"

"Mẹ, đừng bỏ lại con một mình." Con không biết mình còn thời gian bao lâu, con sợ mình ngay cả cơ hội gặp lại mẹ cũng không có, cho nên đừng có chia lìa, có được hay không?

"Làm sao còn một mình con? Nơi này có bà ngoại, có ông ngoại, còn Trạc Mặc yêu thương con nhất. Mỗi người đều quan tâm con như vậy...con nhẫn tâm để bọn họ đau lòng sao?"

"Con" Tịch Nhược cắn môi, nói không ra lời. Mỗi người đối với cô đều rất tốt, nhưng người cô quan tâm chỉ có mẹ.

"Mẹ hiểu rõ con đang lo lắng cái gì, đừng sợ. Chuyện con lo lắng, vĩnh viễn sẽ không xảy ra. Mẹ sẽ vĩnh viễn ở chung với con, bởi Tịch Nhược lớn lên! Mặc kệ cơ hội có bao nhiêu mong manh, chỉ cần có một tia hi vọng, con cũng không được buông tha! Con có chuyện con cần làm, mẹ hiện tại cũng có chuyện mẹ cần làm, chúng ta cùng cố gắng thực hiện nguyện vọng của mình, có được hay không?"

Ninh Tự Thủy đau lòng nói ra những lời ấy, đâu chỉ là một mình Tịch Nhược đang sợ. Cô cũng đang sợ, cô cũng sợ đối mặt với thực tế, hiện tại tình huống bên kia vẫn chờ mình trở về xử lý. Kỳ Trà Thần, Dương Lưu Vân, những thứ này đều là chuyện cô không thể không đối mặt.

Tịch Nhược do dự thật lâu, hốc mắt đỏ. Ngẩng đầu nhìn cô, nước mắt nói: "Mẹ, mẹ nhất định phải tự bảo vệ mình, không để cho mình bị thương nữa, được không?"

"Đĩ nhiên." Ninh Tự Thủy vòng chặt hai tay, môi đỏ mọng khẽ đóng mở, thì thầm: "mẹ sẽ tự bảo vệ tốt bản thân, như vậy mới có thể bảo vệ con tốt hơn."

Thùng thùng.

Trạc Mặc đẩy cửa ra, ánh mắt rơi vào hai người đang ôm nhau trên giường: "Đã đến lúc, đi nên lên đường."

"Ừ." Ninh Tự Thủy gật đầu, ôm Tịch Nhược cùng nhau xuống lầu. Lý Diệc Phi ánh mắt tiếc nuối có một tia không nở, lời kéo tay của cô nói: "Vội vã như vậy, chẳng lẽ không thể ở lâu hơn chút nữa sao?"

"Còn có rất nhiều chuyện chờ con về xử lý. Tịch Nhược còn làm phiền mẹ và Trạc Mặc chăm sóc." Ninh Tự Thủy áy náy nói.

"Yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ chăm sóc Tịch Nhược thật tốt." Lý Diệc Phi vô cùng yêu thích đứa cháu ngoại này, bởi vì trưởng thành quá sớm, càng khiến người ta thêm đau lòng.

Con người thâm thúy của Sở Kỳ rơi vào trên người của cô, đáy mắt hiện lên một nụ cười thần nhiên, nắm bắt mở miệng: "Suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ta, ta đã già, cũng nên lui ra hưởng thụ hạnh phúc thuộc về riêng mình."

Bàn tay gầy như que củi nắm thật chặt bàn tay của Lý Diệc Phi đan chặt một chỗ. Ninh Tự Thủy không lên tiếng, chỉ rừ mắt xuống, nhận lấy hành lý, xoay người rời đi, thậm chí ngay cả Tịch Nhược cũng sẽ không nhìn nhiều nữa, vội vã ra cửa, vội vã lên xe, gần như là chạy trốn.

"Mẹ." nước mắt Tịch Nhược trong hốc mắt tràn lan rồi lại quật cường không chịu rơi xuống, bước chân muốn theo sau, mới đi được một bước liền bị Trạc Mặc ôm lên, vòng trong ngực. Tịch Nhược quay đầu lại, tròn to hai mắt quát: "Buông em ra, em muốn đi cùng mẹ."

"Đừng đuổi theo! Di ấy sẽ không lỡ đi." Trạc Mặc thấp giọng nói một câu, khiến Tịch Nhược ngây ngẩn cả người. Nghĩ đến bóng lưng chạy trốn của Ninh Tự Thủy, mấy phần nhếch nhếch, thật ra thì không phải là không muốn ôm cô nhiều hơn, nói cùng cô thêm vài lời, cuối cùng nếu là chia lìa, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, ngược lại sẽ để cho bản thân không nở đi.

Tịch Nhược cúi đầu chôn ở trong ngực của hắn, bà vai nhẹ nhàng run rẩy; rất nhanh Trạc Mặc cũng cảm giác ngực mình đang ướt một mảnh, bắt đắc dĩ than thở. Mặc dù Ninh Tự Thủy trong lòng của cô bé quan trọng hơn hắn, khiến hắn rất không thoải mái, nhưng không còn cách nào khác.

Ninh Tự Thủy ngồi ở trong xe về mặt bình tĩnh, đáy mắt cũng bình tĩnh như mặt gương không gợn sóng gió, an tĩnh nhìn phong cảnh chợt lóe lên bên ngoài cửa sổ. Tay lại nắm chặt, tim đau đớn nặng nề. Đây là lần đầu tiên cô và con gái tách ra từ khi gặp lại nhau. Còn chưa cảm nhận đủ vui vẻ khi ở chung với nhau, đã phải đối mặt với chia lìa. Không thể cùng bé nói chào ngày mới, ngủ ngon, không thể mỗi lúc mỗi giây đều nhìn thấy bé, không thể biết những chuyện lớn nhỏ của bé hàng ngày.

Những thứ này đều sẽ khiến hô hấp khó khăn đau đớn.

Vé máy bay là đứt ngẫu nhiên, cũng không có thông báo cho bất kì ai. Máy bay hạ cánh thì trời đã khuya, Ninh Tự Thủy bắt taxi trực tiếp trở về ngôi nhà trước kia Tịch Nhược ở, khi Liên Phượng Vũ cùng bác sĩ Hoàng thấy cô thì cũng phản ứng không kịp, cho là mình đang nằm mơ.

Ninh Tự Thủy tiến lên một bước, đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy hông của Liên Phượng Vũ, nhẹ giọng nói: "Liên, em đã trở về."

Liên Phượng Vũ đầu tiên cứng đờ người, ngay sau đó phản ứng kịp, liều mạng đè nén kích động dưới đáy mắt, giọng nói dịu dàng: "Trở lại là tốt rồi." Đây là lần đầu tiên Tự Thủy gọi hắn là "Liên" hai người giống đang gần thêm một bước.

Ninh Tự Thủy cảm thấy hắn hình như gầy một vòng, vẻ mặt cũng không tốt. Mày đẹp nhìn lại: "Anh quá gầy, khi em rời khỏi rồi cuộc đã xảy ra chuyện

gi?"

Liên Phượng Vũ vẻ mặt có chút không tự nhiên, khóe miệng nở nụ cười nhìn như nụ cười nhẹ nhõm, khẽ nói: "Phát sốt là bệnh đã thương người nhất, em cũng không phải không biết. Trờ lại thể nào không thông báo một tiếng, hai người bọn anh sẽ đi đón em."

Con người lạnh tanh thoáng qua một tia nghi ngờ, Liên Phượng Vũ đang tránh né vấn đề của cô, hẳn không muốn nói, cô có hỏi cũng vô ích, chuyện này chắc phải lên lút đi hỏi bác sĩ Hoàng thôi.

"Nếu thân thể chưa tốt, nhanh đi nghỉ ngơi. Em cũng mệt mỏi rồi, có chuyện gì để mai nói."

"Được." Liên Phượng Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: "Ngủ ngon."

Ninh Tự Thủy đưa mắt nhìn hán trở về phòng, xoay người nói với bác sĩ Hoàng: "Có thể do ngồi máy bay thời gian dài, đầu có chút đau, có thể tới phòng anh lấy mấy viên thuốc nhức đầu không?"

"Được." Bác sĩ Hoàng gật đầu, hai người vừa đến phòng, hán ngay cả hòm thuốc cũng không kịp mở, Ninh Tự Thủy đã mở miệng: "Liên xảy ra chuyện gì? Đừng nói với tôi chuyện hoang đường đó là phát sốt, tôi không phải người ngu, sẽ tin lý do đó là thật."

Bác sĩ Hoàng khuôn mặt ngần ngại hồi lâu, mâu thuẫn, giằng giằng không biết làm sao. Ánh mắt trốn tránh không nhìn thẳng vào mắt của cô, cúi đầu, khẩn cầu: "Đừng hỏi, liên tiên sinh sẽ không muốn cô biết. Tôi cũng sẽ không nói."

Ninh Tự Thủy nhú nhú mày, quả nhiên cô đoán không sai. Trong thời gian cô rời đi này quả thật đã xảy ra chuyện cô không biết.

"Tôi biết rồi." Tiêu sái bỏ lại một câu, rời khỏi phòng. Nếu hán không chịu nói, nhất định là đồng ý với Liên, làm khó hán, chẳng bằng tự mình đi điều tra.

Bước chân dừng lại ở trước cửa, nghiêng đầu nghe được động tĩnh của phòng cách vách. Một giây kế tiếp không do dự nữa, trực tiếp vào căn phòng của Liên Phượng Vũ, ga giường xốc xếch, chăn cuộn thành một đống không có ai. Nghiêng đầu thấy thân thể gầy gò của Liên Phượng Vũ đứng ở trước bồn cầu, không nhận được nồn mưa, vẻ mặt dưới ánh đèn càng thêm trắng bệch thê lương.

Tìm co rút đau đớn. Đi lên trước, muốn đến gần hán, Liên Phượng Vũ lại trước phát phát tay, ý bảo cô chờ đi tới.

"Liên."

Liên Phượng Vũ sau khi ho khan mấy tiếng, mới hơi khá hơn một chút. Ngón tay ấn chốt nước, những thứ dơ bẩn đều bị nước cuốn đi. Đưa lưng về phía cô, không muốn để cho cô nhìn thấy hán chật vật như vậy.

"Anh không sao. Thật! Chỉ là khẩu vị không được tốt, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe."

Ninh Tự Thủy biết biểu lộ của hán trong giờ phút này nhất định rất nhếch nhác, không biết phải làm sao, tìm co rút lại, nhưng không làm gì được. Lâu như vậy tới bây giờ vẫn là Liên chăm sóc cô, bảo vệ cô, cùng với cô, mà cô lại chưa từng làm gì cho hán.

Bước chân nhẹ nhàng đi lên trước, hai tay thon dài xuyên qua ôm lấy hông hán, cảm thấy rõ ràng thân thể hán chấn động, hành động như vậy là hán không dự liệu tới. Ninh Tự Thủy nghiêng đầu dựa lên người hán, từ phía sau lưng cô hôn lấy gò má của hán, tiếng nói âm áp kề vào bên tai: "Mặc kệ Liên biến thành hình dáng gì, vẫn là người thân của em."

Người thân? Thực sự chỉ có thể là người thân sao? Liên Phượng Vũ đem những lời này nuốt xuống, vẫn luôn bận tâm cảm thụ của cô, không muốn bức bách cô chút nào.

"Anh biết rồi."

"Nghỉ ngơi thật tốt." Ninh Tự Thủy lại nhẹ nói một câu, buông tay mình ra, xoay người rời khỏi phòng.

Liên Phượng Vũ quay đầu nhìn bóng lưng của cô biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại giọng nói lạnh lẽo, ánh đèn khiến hán có chút hoa mắt. Tay bưng kín miệng, kìm nén cảm giác muốn nôn mửa. Trong đầu nhớ lại những khổ sở kia, xua đi không được.

Đối mặt với Ninh Tự Thủy sạch sẽ, chỉ có cảm giác bản thân rất bẩn thỉu, vô cùng!

.....

Nhìn thấy Kỷ Trà Thần, Ninh Tự Thủy một chút cũng không ngoài ý muốn. Chính cô không một tiếng nói mà biến mất lâu vậy, tất cả kiên nhẫn của Kỷ Trà Thần đều bị mài mòn hết thời.

Chỉ là không ngờ, Kỷ Trà Thần nhìn thấy cô đầu tiên là dắt cánh tay của cô kéo cô vào trong xe, đuổi tài xế xuống, khóa cửa xe lại, nhấn càn ga một cái, đảo mắt xe đã chạy lên cao tốc.

Tốc độ đã đến cực hạn, dọc theo đường đi nghe được không ít tiếng xe cảnh sát, chỉ là không ai có thể đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Valentine vui vẻ

Ninh Tụ Thủy yên tĩnh, ngồi ở bên cạnh hắn, ánh mắt lạnh tanh vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, phía trên phản chiếu gò má Kỳ Trà Thần, lạnh lùng kiên nghị, khí phách trời sanh, làm bá chủ tất cả.

Xe không biết từ lúc nào được hãm lái tới đỉnh núi, còn hướng về phía vách đá bên kia lao tới. Kỳ Trà Thần nghiêng đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt tỉnh táo của cô, giọng nói âm trầm: "Em có dám không nói một tiếng mà biến mất nữa không?"

Ánh mắt Ninh Tụ Thủy bình tĩnh vô nghiêng đầu nhìn hắn một cái, lại nhìn vách núi trước mặt không có bất kì hàng rào chắn nài, lấy tốc độ xe bây giờ, không tới ba mươi giây là có thể lao xuống dưới đó rồi. Cô cùng Kỳ Trà Thần sẽ chết chung ở chỗ này.

Thấy cô không có phản ứng, khuôn mặt của Kỳ Trà Thần càng thêm khó coi, không có ý định phanh lại, mặc cho xe điên cuồng lao về phía trước.
. Ánh mắt quét qua khuôn mặt trấn tĩnh của cô thì càng thêm thích thú, thích cô trấn định bình tĩnh như thế, sống chết không sợ hãi. Lại để cho giống như lần đầu tiên biết cô!

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc bánh xe trước đã trượt xuống, Kỳ Trà Thần đạp nhanh chân phanh, xe dừng lại, một nửa lơ lửng bên ngoài, một nửa chạm đất, lung la lung lay, nguy hiểm vô cùng.

Ninh Tụ Thủy rút cuộc chịu nghiêng đầu nhìn kỹ hắn, mở mắt rồi nhàn nhạt mở miệng: "Kỳ Trà Thần, anh sợ chết sao?"

"Em thì sao?" Kỳ Trà Thần không có trả lời, hỏi ngược lại cô.

"Tôi sợ." Ninh Tụ Thủy trả lời rất thành thật. Nếu như cô chết rồi, ai tới chăm sóc Tịch Nhược. Nếu như cô chết trước mặt của Tịch Nhược, bé sẽ có rất đau lòng!

Môi mông của Kỳ Trà Thần khẽ nở ra một nụ cười, thần kinh của cả khuôn mặt cũng thả lỏng. Đáy mắt tuy có nụ cười, cũng chỉ là chột lóe lên. Giọng trầm thấp nói: "Yên tâm, tôi sẽ không để cho em chết."

Đáp án này cũng không thể để cho cô một chút vui sướng nào, ngược lại cảm thấy châm chọc. Năm năm trước, người bức tử cô là ai!

"Kỳ Trà Thần, trên thế giới này có gì có thể khiến cho anh sợ hãi nữa?"

Đáy mắt bỗng lóe lên tia phức tạp, nụ cười nơi khóe miệng thu lại, một lát sau mới lẩm bẩm nói: "Tôi cũng là người, là người tự nhiên sẽ có."

Ninh Tụ Thủy rũ mắt xuống, cánh môi chột lóe lên nụ cười như có như không, tựa như giấu cột, tựa như châm biếm. Thì ra là Kỳ Trà Thần cũng sẽ có sợ!

Kỳ Trà Thần cời dây an toàn, cả thân thể nghiêng tới, hai tay nâng gương mặt của cô lên, ngón cái vuốt ve da thịt mềm mịn. Trong nháy mắt đó, Ninh Tụ Thủy ảo giác nhìn thấy nơi đáy mắt hắn có một tia quyền uy, một giây kế tiếp môi cô bị môi hắn ngậm lấy.

Môi của hắn bao phủ lấy bờ môi của cô, hơi thở đặc biệt làm nụ hôn ấy kéo dài trần trọc đau khổ, đầu lưỡi cạy mở hàm răng càn quét từng điểm mẫn cảm, cuốn lấy hương thơm, mỗi nơi hắn đi qua đều cảm thấy hưng phấn vui vẻ, hôn cô càng ngày càng kịch liệt, gần như muốn dùng hết sức để cắn rơi đầu lưỡi của cô.

Ninh Tụ Thủy chậm rãi nhắm hai mắt lại, không chủ động, cũng không cự tuyệt cứ để hắn hôn mình như vậy. Nụ hôn của hắn cuối cùng cũng không dịu dàng, nóng bỏng giống như núi lửa phun trào, cực nóng làm cho người ta nghĩ tới cái chết. Hơi thở của hắn tràn ngập ở cánh mũi, lúc này trái tim cô vô cùng bình tĩnh, tâm lặng như nước.

Dưới tình huống này thì không thể nào hô hấp, gương mặt trắng nõn đã đỏ ửng, cô rút cuộc được buông ra, thở hồng hộc, mở mắt ra, ánh mắt trong suốt không có một tia tình dục; mà hai mắt Kỳ Trà Thần đã đỏ lên.

Ngón tay hung hăng chà sát cánh môi sưng đỏ của cô, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh: "Em thật tàn nhẫn."

Ninh Tụ Thủy mấp máy môi không bận tâm, ngũ quan xinh xắn không có bất kỳ cảm giác có tội, cũng không có vui mừng. Giống như bị hắn hôn là một việc bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng cô không hề có phản ứng, đối với con người kiêu ngạo như Kỳ Trà Thần mà nói, là một loại nhục nhã.

Dưới cái hôn mãnh liệt của hắn mà còn giữ được tỉnh táo, không có phản ứng sợ rằng người có thể làm được chỉ có mình cô. Hắn tức giận, cũng là điều khó tránh khỏi.

Hai người ngồi ở trong buồng xe, không ai nói với ai câu nào nữa. Xuyên qua cửa sổ xe thấy phong cảnh phía ngoài, thật không tệ. Trời xanh mây trắng,

còn có gió mát phát qua, còn có thể nhìn thấy hết toàn bộ khung cảnh của thành phố này. Giờ phút này, đối với hai người mà nói chính là khoảng thời gian dịu dàng khó được.

Kỷ Trà Thần cũng đang nhớ lại đứơc nhỏ mà hấn bỏ lỡ, nếu như nó còn sống, hiện tại phải đã là một nhà ba người, vui vẻ hòa thuận đi dã ngoại vui vẻ ăn cơm vô cùng hạnh phúc.

Đáng tiếc.

Ánh mắt quét qua cô thì không khỏi suy nghĩ cô có từng biết mình cũng đã từng có một đứa nhỏ, lại mất đi, sẽ phản ứng như thế nào? Cô biết mình đã từng trải qua những chuyện gì sao? Nếu như mà biết rõ, nhất định sẽ hận chết hấn. Đừng nói hôn, sợ là đụng vào cũng không nổi.

Điện thoại của Ninh Tự Thủy chợt vang lên, một đoạn kí ức ưu thương trong buồng xe bỗng chợt trở lại với hiện thực. Trên màn ảnh lóe ra số điện thoại xa lạ, chần chờ ba giây sau, cô vẫn quyết định nghe.

Toàn bộ thời gian nghe là một phút, cô từ đầu đến cuối không có nói một câu, yên lặng cắt điện thoại rồi nói: "Chúng ta trở về đi thôi."

Kỷ Trà Thần cũng không hỏi cô chuyện gì xảy ra, chỉ là gọi điện cho tài xế tới đón, bọn họ có thể an toàn đi ra ngoài coi như không tệ, xe cũng không cần nghĩ tới.

Khi Liên Phượng Vũ cùng tài xế của Kỷ Trà Thần cũng nhau tới đó, khuôn mặt vốn dịu dàng bỗng lạnh đi, nhanh chóng đi lên trước đem Ninh Tự Thủy ôm vào trong ngực mình, cách Kỷ Trà Thần xa một chút.

Kỷ Trà Thần vẻ mặt đã không tốt càng trở nên âm lãnh, bàn tay siết lấy cổ tay Ninh Tự Thủy, lạnh lùng nói: "Cùng tôi trở về."

"Không được đụng cô." Liên Phượng Vũ đưa tay đẩy hấn ra tay, cả thân thể chắn trước mặt Ninh Tự Thủy, đôi con ngươi từng dịu dàng như nước kia bỗng trở nên âm u, lạnh lẽo bức người.

Ninh Tự Thủy hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Liên Phượng Vũ có khí thế hùng hổ dọa người như vậy, trước kia không có, hấn đối với cô luôn nhất mực dịu dàng, đối với người khác luôn khiêm tốn lễ độ, dù là lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Trà Thần, cũng không có như vậy. Bây giờ, Kỷ Trà Thần đã làm cái gì với hấn?

"Không được đụng cô ấy, anh không có tư cách." Liên Phượng Vũ lạnh lùng phun ra một câu nói, không chút nào kiêng kỵ khuôn mặt đã lạnh đến tận cùng của Kỷ Trà Thần.

Đôi môi mỏng của Kỷ Trà Thần tà mị cong lên, tay nắm lại, khớp xương kêu kệt vang dội. Một giây tiếp theo, một quyền hướng Liên Phượng Vũ đánh tới, tích đủ hết hơi sức để đánh một quyền này, hấn nhận nại đã lâu rồi.

Liên Phượng Vũ bị một quyền này, nhưng chỉ đem Ninh Tự Thủy đẩy sang một bên, sau đó lại tiếp tục vật lộn với Kỷ Trà Thần.

Ninh Tự Thủy đứng ở một bên, trong ánh mắt thoáng qua vẻ lo lắng nhìn hai người anh tranh tài đoạt, đều giống như muốn đem đối phương dồn tới chỗ chết, xuống tay không lưu tình chút nào. Kỷ Trà Thần bản lĩnh mặc dù tốt, nhưng dù sao bị thương nghiêm trọng như vậy, sẽ không khôi phục lại hoàn toàn như cũ được, cho nên phương diện tốc độ có chút chậm chạp; Liên Phượng Vũ cũng không tốt hơn hấn chút nào, bởi vì thân thể gầy gò, về mặt khí thế hơi thua một bậc.

Rất nhanh mặt hai người đã có chút đỏ, không có sử dụng bất kỳ vũ khí nào, chỉ đơn thuần sử dụng quả đấm, độ sức nguyên thủy nhất, vẫn đánh cho đối phương ngã xuống.

Chợt khuôn mặt của Liên Phượng Vũ hơi biến thành trắng bệch, dưới chân dẫm lên cục đá thân thể không vững, mắt thấy quả đấm của Kỷ Trà Thần đánh tới không kịp tránh. Ninh Tự Thủy cau mày, nhanh chóng tiến lên, không phải vì muốn giằng co với Kỷ Trà Thần mà là xoay người đem Liên Phượng Vũ ôm vào trong ngực, quay lưng lại nhận một quyền kia của Kỷ Trà Thần.

Kỷ Trà Thần muốn thu hồi nắm đấm đã không kịp, chỉ thu lại được ba phần sức lực. Ánh mắt trong khoảnh khắc đó u ám, ánh sáng phiếm lạnh, chỉ cảm thấy như bị người ta quăng cho hai cái bạt tai.

Hai người lui về sau một bước, Liên Phượng Vũ ôm Ninh Tự Thủy nhú mày, mắt ân cần nhìn cô nói: "Em điên rồi sao? Em chạy tới làm cái gì?"

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, khuôn mặt trắng bệch, cố gắng nở một nụ cười, lắc đầu, bày tỏ bản thân không có việc gì. Chỉ là trận kia đau nhức, xác thực khiến cô hít một ngụm khí lạnh. Xoay người, ánh mắt bình thản nhìn khuôn mặt thịnh nộ của Kỷ Trà Thần, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nâng lên: "Tôi không cho phép bất kì kẻ nào tổn thương Liên, dù là anh cũng không thể được."

Kỷ Trà Thần hít mắt lại, cái nhìn kia cũng là khí thế khiếp người. Tiếng lạnh lẽo từ trong miệng bắn ra: "Em có biết bản thân mình đang làm gì không?"

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, ở ngay trước mặt hấn chủ động nắm tay Liên Phượng Vũ, mười ngón đan cài. Ngược mắt nhìn về phía hấn thì chợt cười: "Kỷ Trà Thần, thấy rõ ràng. Người này chính là một nửa của tôi. Mà anh với tôi, vĩnh viễn đều không thể nào có kết quả."

"Em. . . ." Kỷ Trà Thần nổi đóa, tiến lên một bước muốn bắt lấy cô thì bên tai truyền tới tiếng nói lỗ mãng: "Ai nha, đây là làm gì đây? Định núi quyết chiến? Hoa Sơn Luận Kiếm? ?"

Ninh Tự Thủy quay đầu thấy xe của Chiêm Dực Dương ngừng lại , gương mặt hài hước, nhất là chứng kiến tới bộ dáng đỏ mặt của Liên Phượng Vũ."Sur phụ."

"Tôi tới dẫn người của tôi đi, Kỳ thiếu gia không có ý kiến gì chứ?" Chiêm Dực Dương híp mắt mặc dù không có lực sát thương gì, nhưng giọng nói uy nghiêm thì không thể hoài nghi.

Kỳ Trà Thần cũng không lại vì khó khăn, chỉ là ánh mắt vẫn dính chặt trên người của Ninh Tự Thủy. Trước vẫn cùng hấn trong xe hôn môi nồng nhiệt, xoay người cô liền có thể vì Liên Phượng Vũ ngăn cản quả đấm của hấn, cùng tên kia mười ngón đan chung một chỗ. Rất rõ ràng đang khiêu chiến cực hạn của hấn.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám cho hấn nhục nhã như vậy!

Ninh Tự Thủy lúi kéo Liên Phượng Vũ lên xe, ánh mắt từ đầu chí cuối không nhìn Kỳ Trà Thần một cái. Bởi vì cô biết ánh mắt sắc bén của Kỳ Trà Thần một mực dán trên người cô, nếu như cô quay đầu lại càng cảm thấy hấn đối với cô có tình!

Đáng tiếc cô trừ hận, cái gì cũng không có.

Xe rất nhanh biến mất trước tầm mắt, Kỳ Trà Thần hít vào một hơi thật sâu. Nếu như đối lại mình trước kia, sẽ làm như thế nào? Dùng mọi thủ đoạn trói cô bên người, mặc kệ yêu hay không yêu, đều không quan trọng. Nhưng còn bây giờ thì sao? Cho dù hấn muốn trói cô, cô cũng sẽ phản kháng. Đấy lòng càng hy vọng lần này cô có thể yêu hấn, dù là chỉ có một chút.

Môi mông nhếch lên một nụ cười cay đắng, xoay người nhìn cảnh sắc xinh đẹp này, lúc nào thì hấn trở nên hèn mọn thế này rồi, ở trước mặt cô? Bởi vì đã từng cô chấp bá đạo, đã tạo thành một tổn thương thật lớn, còn lần này, hấn không muốn phạm lỗi một lần nữa.

Ninh Tự Thủy, anh nguyện ý dùng dịu dàng đổi lấy em trở lại bên cạnh anh, dùng hết tất cả đền bù thương tổn trước kia.

.

Chiêm Dực Dương đưa bọn họ đến dưới lầu, Liên Phượng Vũ đi trước hai bước, cho nên không có ai nghe được một câu mà Chiêm Dực Dương nói với Ninh Tự Thủy kia: "Con là thứ nó quý nhất, nhưng chỉ biết hại chết nó."

Ninh Tự Thủy sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Chiêm Dực Dương lại nhìn bóng lưng gầy gò của Liên Phượng Vũ, đáy lòng thoáng qua một tia khổ sở.

Liên, dù gần nhưng em vẫn xa lánh, đối với anh là một loại hành hạ, phải không?

Liên Phượng Vũ quay đầu lại nhìn hai người họ, chỉ là nhếch môi dịu dàng cười một tiếng, bày tỏ bản thân mình không có việc gì.

Ninh Tự Thủy cúi đầu khẽ gật, giọng nói hàm hồ: "Con biết rồi." Đi lên trước nói với Liên Phượng Vũ: "Chúng ta lên đi."

Chiêm Dực Dương nhìn bóng lưng bọn họ biến mất sau thờ dài một cái. Không thể xem được tương lai của Tự Thủy, nhưng kết cục của Liên Phượng Vũ, Kỳ Trà Thần hấn đều rõ ràng hơn ai hết, mà hấn trừ bỏ chỉ có thể nhìn, không thể thay đổi kết quả, cũng không thể đối nghịch lại với vận mệnh.

Ba người này nhất định phải quấn lấy nhau, nghiệt duyên, sợ rằng thực sự chỉ có thể là gọi là nghiệt duyên.

.

Phòng làm việc.

Về mặt của Kỳ Gấm Sóc không tốt chút nào, ním chặt môi, muốn nói lại thôi, nhìn chăm chăm Kỳ Trà Thần trong ánh mắt viết lên ý nghĩa không thể tưởng tượng nổi.

Si Mị đứng ở một bên hai tay khoanh lại, lời nói rất bộc trực: "Lần trước Thuộc Vũ Hiên thật vất vả mới giải quyết chuyện kia, hiện tại mạng kinh tế ngầm chúng ta không thể đứng, mà hình như có người vụng trộm thu mua cổ phần công ty, trong tay tôi cũng có mấy chỗ có vấn đề, chính là có người sau lưng ồ ồ ý giờ trò quỷ."

Kỳ Trà Thần giống như không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn tấm hình dịu dàng, về mặt hồ hững giống như toàn thể giới đều không liên quan bản thân hấn. Trong đầu tái diễn toàn bộ hình ảnh cô vì Liên Phượng Vũ ngăn cản một quyền kia, lấy bản lĩnh của cô rõ ràng có thể ngăn lại, nhưng là cô cố ý , cố ý để cho mình bị thương, cho hấn bút rút sao?

Thái độ của Kỳ Gấm Sóc đối với phản ứng của hấn vô cùng không chịu nổi, ngón tay gõ bàn một cái, giọng nói không không được bình thường cho lắm: "Tôi thật sự không hiểu cậu hiện tại nghĩ thế nào? Chẳng lẽ trừ cô gái kia, không có gì để cho cậu cảm thấy quan trọng sao? Coi như căn cơ của Kì gia có sâu, hiện tại mong đợi của người Kì gia lớn như vậy, cậu không ra tay Kì gia nhất định sẽ sụp đổ."

Si Mị nhếch môi cười khinh thường một tiếng: "Thật là hồng nhan họa thủy, chúng ta nên tìm trung lương thần tướng, tìm người diệt cô đi."

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lướt đi, lạnh lẽo bức người, từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng gằn ra: "Cậu thử động đến một cọng lông của cô ấy thử đi?" Giọng nói tràn đầy cảnh cáo uy nghiêm không tránh nổi.

Si Mị bắt đầu dĩ than thở, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hấn chăm chăm: "Vậy anh tính toán thế nào? Nếu như không muốn Kỷ thi, ban đầu cần gì kêu tôi trở về?"

Kỷ Gấm Sóc tiếp lời: "Tiếp tục như vậy, tôi sẽ hủy bỏ hợp tác giữa chúng ta. Những năm này, cậu cũng biết tôi là người không bao giờ làm ăn lỗ vốn."

"Nếu như giữa sự nghiệp và Tiểu Ngư Nhi chỉ có thể lựa chọn một, anh sẽ chọn thứ nào?" Kỷ Trà Thần sâu kín nói, Kỷ Gấm Sóc cứng đờ, nửa ngày không nói nên lời. Chỉ nghe thấy hấn tiếp tục nói: "Trong lòng không muốn, chính anh cũng không có đáp án, tại sao muốn buộc tôi lựa chọn?"

Kỷ Gấm Sóc thờ dãi một cái: "Kỷ thiếu gia, chúng ta không giống nhau. Tiểu Ngư Nhi mặc dù tùy hứng, nhưng sẽ không làm bậy. Huống chi chúng tôi bây giờ là vợ chồng, mặc kệ xảy ra cái gì cũng sẽ cùng nhau đối mặt. Nhưng kể từ sau khi Ninh Tự Thủy trở lại, cậu hoàn toàn thay đổi. Không còn là Kỷ Trà Thần trước kia, lần trước cậu vì cô ta ngay cả mạng sống cũng không cần. Người như vậy, đáng giá để cậu làm thế hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Valentine (H+)

Kỷ Trà Thần rũ mắt xuống, mím chặt môi, không nói một lời. Ngón tay bấm thật chặt lên mặt ghế sofa, đáy mắt u ám không ai có thể phát hiện nó đang giãy giụa và mâu thuẫn

"OK! Tôi biết rõ năm năm trước là cậu thiếu cô ta, nhưng không cần thiết phải lấy cả Kì gia ra để trả lại cho cô ta. Thật ra thì tôi vẫn hoài nghi cô ta rốt cuộc là đang mất trí nhớ hay giả mất trí nhớ? Tại sao cô ta vừa trở lại liền làm ra nhiều chuyện như vậy? Kỷ Trà Thần, cô gái kia hiện tại rất nguy hiểm. Bây giờ cậu đang đùa với lửa đó, sớm muộn gì cậu cũng sẽ chết trong tay cô ta."

Kỷ Gấm Sóc nói lời này rất nghiêm trọng.

Kỷ Trà Thần đột nhiên đứng lên, hai tay cắm trong túi, xoay người đi tới cửa sổ thủy tinh, thấy bên ngoài trời lại đang mưa, từng giọt nước đọng trên mặt kính, lưu lại vệt nước thật dài. Hồi lâu, hấn mới lẩm bẩm một câu: "Tôi tự có chừng mực, tuyệt đối sẽ không liên lụy các người. Si Mị, nên làm như thế nào, cậu nên làm đi thôi."

Khuôn mặt khổ qua của Si Mị này giờ vẫn giữ nụ cười ghê tởm, ngón tay bật tách một cái: "Đây mới là Kỷ thiếu gia sao! Tôi nhất định sẽ làm đôi phương chết rất thảm!"

Kỷ Trà Thần không nói gì thêm, ánh mắt ngắm nhìn cái thế giới không tính là rõ ràng này. Một mực an ủi mình, có thể chỉ là trùng hợp, không nhất định là cô, nhưng những chuyện liên quan, nói không phải là cô cũng không thể.

Lời nói của Chiêm Dực Dương thoáng qua, do dự có muốn tin tưởng hay không.

Ninh Tự Thủy em rốt cuộc có từng nhớ tới quá khứ, rốt cuộc em trở về là có mục đích gì?

Kỷ Gấm Sóc nhìn bóng lưng xào xạc của hấn, ưu thương bao quanh hấn, không khỏi nhủ mảy. Giờ phút này Kỷ Trà Thần không còn liêu lĩnh như trước, do do dự dự, toàn bộ đều là bởi vì cô gái kia. Bàn tay khẽ nắm lại trong lòng thầm thay Kỷ Trà Thần quyết định.

.

Liên Phượng Vũ bị bắt buộc phải nghỉ ngơi, những chuyện còn lại đều là Ninh Tự Thủy tự mình xử lý. Tự nhiên cũng biết Kỷ Trà Thần bên kia đã bắt đầu hành động, mặt ngoài bình tĩnh không che giấu được gợn sóng rục rịch. Hai ngày nay tin tức tài chính ngày càng được người ta để ý, kể từ sau vụ đó tình hình chứng khoán của Kì thị bị xuống dốc trầm trọng, sau lưng cô làm không ít chuyện, mà hai ngày thị trường chứng khoán đã khá ổn, thậm chí không đã vượt hơn trước.

Ninh Tự Thủy tắt TV, không khỏi vuốt vuốt chân mày, thường xuyên thao túng như vậy, rất là hao tổn tinh thần.

"Hấn bắt đầu hành động?" Liên Phượng Vũ đi tới chủ động xoa bóp bả vai cho cô, hóa giải áp lực của cô.

Ninh Tự Thủy gật đầu, tay nắm lấy tay của hấn không để cho hấn nhúc nhích.

"Em vẫn không chịu sử dụng lực lượng của hồng môn." Liên Phượng Vũ rất không hiểu, thật ra thì Chiêm Dực Dương tuyệt không để ý cô lợi dụng hồng môn trả thù như thế nào, ban đầu để cô thử kế hoạch JK, thì cũng nên đồng ý có làm việc này.

"Hồng môn là tâm huyết của sư phụ, ông ấy muốn để lại cho anh. Không phải vạn bất đắc dĩ, em sẽ không dùng quan hệ của hồng môn." Ninh Tự Thủy lẩm bẩm dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Liên, anh bây giờ, vui vẻ sao?"

Liên Phượng Vũ dùng ánh mắt dịu dàng lướt lên có vẻ không hiểu: "Anh rất vui vẻ." Chỉ cần ở bên cạnh em, anh đều rất vui vẻ.

Ninh Tự Thủy đứng lên, quay đầu lại ánh mắt dịu dàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hấn: "Em có việc đi ra ngoài một chút, anh ngoan ngoãn chờ em trở lại."

Liên Phượng Vũ gạt đầu, ánh mắt đưa cô ra cửa, lưu luyến. Nhất định là sư phụ nói cái gì đó với cô, mới có thể để cho cô bất an như vậy. Tự Thủy, anh hiện tại thật rất vui vẻ, đừng có bất kỳ áp lực gì.

Ninh Tự Thủy đi tới nhà để xe, tay mới vừa kịp chạm đến tay cầm cửa, đầu ngón tay truyền đến dòng điện kịch liệt muốn rút tay trở về đã không kịp, trước mặt bỗng tối sầm, cả người ngã ở trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này Kỷ Trà Thần đang trong phòng họp nhận được một tin nhắn, về mặt đột nhiên thay đổi, đứng lên không nói tiếng nào rời khỏi phòng họp, bỏ lại hết khiến toàn bộ nhân viên không hiểu nhìn tổng giám đốc bỏ chạy.

Ninh Tự Thủy khi mở mắt ra, cả người không còn hơi sức, ánh mắt xem xét xung quanh một chút xác định là phòng trong khách sạn của người đánh ngất cô.

Là ai làm như vậy?

Muốn ngồi dậy, nhưng ngón tay chống đỡ lấy tấm mền, còn chưa dựng lên được lại ngã xuống lần nữa. Thân thể cô cứ nhiên không còn một chút sức lực, mềm mại giống như cục bông, không thể làm được gì.

Cảm giác như thế khiến cô nhăn mày, trong lòng dâng lên lo lắng, theo bản năng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng bây giờ ngay cả năng lực xuống giường cũng không có. Điện thoại di động, nút cài ẩn trong máy truyền tin toàn bộ đều không thấy.

Không biết có phải bởi vấn đề nhiệt độ của điều hòa hay không, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, gương mặt lửa nóng bỏng như lửa đốt. Trong thân thể ẩn giấu một chút buông thả, thậm chí theo bản năng muốn cởi quần áo của mình.

Thế nào?

Chẳng lẽ là.

Trông rất sững sờ, lập tức hiểu phản ứng như thế không phải là bởi vì nhiệt độ trong phòng quá cao, mà là có người trong lúc cô hôn mê đã cho cô uống xuân dược!

"Rốt cuộc là người nào?"

Những lời vừa phát ra thì môi mỏng không khỏi nâng lên cười lạnh. Ngu như vậy vấn đề này còn cần hỏi sao? Trừ Kỷ Trà Thần, còn ai vào đây muốn dùng loại biện pháp này có được có?

Hắn đã không nhìn được rồi sao? Cứ như vậy không thể chờ đợi, thậm chí ngay cả thủ đoạn hèn hạ để tiện như vậy cũng dùng đến?

Trong nháy mắt cửa được mở ra, hai người bốn mắt tương giao, ánh mắt Ninh Tự Thủy lóe lên một tia trào phúng, mà con ngươi tinh mịch của Kỷ Trà Thần cũng là lo lắng cùng quyến luyến. Sải bước đi phía trước đến bên giường, giọng nói giờ phút này cực kì dễ nghe: "Em làm sao vậy? Không có sao chứ?"

Ninh Tự Thủy theo bản năng né tránh bàn tay hấn, thờ gấp nói: "Đừng đụng tôi."

Gương mặt đỏ hồng, quần áo xốc xếch, hô hấp dồn dập, hai chân của cô kẹp thật chặt lấy chân, hình ảnh tươi đẹp như vậy, phản ứng của cô đã nói cho Kỷ Trà Thần biết cô xảy ra chuyện gì.

"Được lực phát tác, em gánh không được ." Giọng nói trầm thấp rồi lại kiên định. Ánh mắt âm u đang nhìn cô, từng chút từng chút trở nên nóng bỏng.

A, vẫn còn đang diễn trò cho ai nhìn?

Thân thể càng ngày càng nóng, ý thức cũng bắt đầu không rõ ràng, ngay cả nhìn khuôn mặt Kỷ Trà Thần cũng có chút mơ hồ. Ngón tay không bị khống chế gao nín lấy quần áo của mình, thân thể nhẹ nhàng đang run rẩy.

Bàn tay có nhiệt độ giống nhau nắm lấy tay cô, ánh mắt hấn có nghiêm túc khác thường, môi mỏng mím lại: "Để tôi giúp em."

Ninh Tự Thủy trong nháy mắt sáng ngời, môi của hấn đã rơi xuống. Chiếm lấy hương thơm, dùng lực mút thỏa thích, đầu lưỡi tùy ý khuấy động, cực nóng, răng môi điên cuồng giao chiến, liêu chết triền miên.

Rõ ràng cảm thấy thân thể mình không chịu nổi chế của đại não, tay của hấn mở từng nút áo của cô, cách áo lót thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng thô lỗ vuốt ve chỗ mềm mại, nhào nặn ra đủ loại hình dáng. Miệng đắng lưỡi khô, rõ ràng muốn kháng cự, nhưng được lực bắt đầu tác dụng, không để cho cô được ngăn cản hấn dùng nụ hôn nóng bỏng như vậy quần lấy cô - ý thức từng chút từng chút mơ hồ.

Tay của hấn giống như có ma lực, trong lúc bất tri bất giác đã cởi hết quần áo của cô, mà thân thể hấn cũng trần truồng; dáng người to lớn, bắp thịt đường cong cũng vô cùng rõ ràng, từng đường từng đường; cánh tay dùng sức ôm cô vào trong ngực, môi hôn da thịt tuyết trắng của cô, khi con người

nóng rực chuyển tới vết sẹo dài trông dữ tợn ở giữa bụng cô thì lòng chợt nhói đau, cúi đầu dùng đầu lưỡi dịu dàng liếm láp da thịt lồi lõm.

Vết thương nơi này cũng là bởi vì đứa bé, bởi vì hấn mà lưu lại! Lúc ấy rốt cuộc chảy máu nhiều, đau đớn bao nhiêu? Hấn từ trước đến giờ hoàn toàn không vì cô mà nghĩ tới. Lòng như dao cắt. Thậm chí động tác hôn cũng trở nên rụt rè, chậm chạp, khẽ run.

"Umh." Tiếng rất nhỏ từ môi mọng bật ra, ngón tay bấm thật sâu vào trong chần, đầu ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch. Là bởi vì thân thể cô vốn nên có phản ứng, hay là bởi vì được lực phát huy công dụng, ngay cả cô đều không hiểu rõ.

Chỉ biết rõ hôm nay cô nhất định không thoát khỏi, chạy không khỏi năng, nhất định trầm luân.

Sau một màn dạo đầu, thân thể nặng nề của hấn lần nữa đè trên người của cô, hôn khắp khuôn mặt cô, đầu lưỡi khẽ liếm vành tai của cô, ngậm trong miệng, đầu lưỡi liếm láp tiểu linh lung mềm mại kia, nhanh chóng phun ra, lại lần nữa ngậm lại, treu đùa, hành động như vậy lặp lại không biết bao lần.

Tiếng của hấn như gió mát thoảng vào tai cô: "Chớ khẩn trương, anh sẽ không làm em đau."

Ninh Tự Thủy không có cách nào nói được ra lời, hai tay chỉ bóp mạnh cánh tay hấn, hấn hôn thật sâu, móng tay liền bấm thật sâu, da rách, chảy ra máu đỏ tươi.

Mồ hôi hột từ khuôn mặt lạnh lùng của hấn khẽ chảy từng giọt, ướt nhẹp ở trên da thịt của cô, khiến da thịt trắng nõn nóng bỏng. Bụng dưới nam tính của hấn đã sớm ngao nghễ đứng thẳng, nhưng vì cô hấn vẫn đang kéo dài khúc dạo đầu, đầu ngón tay dịu dàng ra mon trón cơ thể cô, khiến nó từ từ vì hấn mà nở rộ, buông thả xinh đẹp, không hề khẩn trương nữa.

Trên giường, hấn chưa bao giờ đối xử dịu dàng như vậy với cô, cho dù trước kia yêu nhau thì cũng chưa từng như thế.

Bắp đùi của hấn chống đỡ ở giữa hai chân cô, bật mở ra, ngón tay hướng chỗ kia tìm kiếm, cảm giác nóng lên từng mãnh, biết đây chính là tin mở của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ ửng kia, ngày thường con mắt lạnh tanh giờ phút này cũng không chống lại nổi sức mạnh của tình dục, mê ly câu hồn người.

Mỗi lần nữa hôn lên cô thì hạ thân cũng theo đó mà đi vào, vùi thật sâu vào trong thân thể cô.

Bất thành linh chạt chội, khiến cô không thoải mái nhũn mảy; dù sao cũng đã năm năm chưa từng bị xâm phạm, nơi đó vẫn không lưu loát như cũ. Móng tay bấm vào sâu hơn, một giây kia là loại cảm giác gì?

Không chỉ là tình, muốn thống khoái, trưởng, mà trong lòng còn có đau.

Trước kia yêu sâu đậm người đàn ông này, như vậy bây giờ thống hận người đàn ông này cỡ nào! Một tay thay đổi vận mệnh của cô, từ đó rơi vào ma trướng trầm luân nơi địa ngục, không cách nào thấy được ánh sáng và nhiệt độ.

Mà giờ phút này, cô trầm luân ở phía dưới hấn, nếu như có thể tình nguyện lựa chọn bị xuân dược hành hạ đến chết, cũng không cần dây dưa như thế, thân thể dây dưa tiếp đó là linh hồn, giống như số mạng dẫn tới một cái kết, cũng không giải được nữa.

Không gian bên trong cực hẹp bao quanh hấn, khiến máu trong cơ thể hấn càng sôi trào mãnh liệt, dừng lại sau mấy giây ngắn ngủi, sống lưng bắt đầu lượn động, đụng chạm nơi mẫn cảm nhất, vách tường mềm mại, đòi lấy khoái cảm vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152

Trong không gian yên tĩnh tiếng rên rỉ bỗng trở nên vô cùng rõ ràng, tiếng lòng kêu mị mê người, thật giống như muốn câu mắt hồn phách con người ta đi. Thân thể mềm mại cũng bắt giác đi theo tiết tấu đưa đẩy của hấn, được lực khiến cho cô trở nên điên cuồng, không giống bộ dáng lạnh lẽo ngày thường.

Hoặc muốn dùng biện pháp như thế để phát tiết hết những bế tắc không vui, thậm chí là thù hận.

Số mạng lại đem bọn họ trói chung một chỗ, quấn lấy nhau.

Hơi thở han ái lưu động khắp gian phòng, sau khi ân ái hơi thở trở nên nóng bỏng, quần áo rách nát bị vứt rải rác trên sàn nhà, ga giường xốc xếch hết mức, vết bẩn và máu tươi loang lổ trên giường. Không biết dây dưa bao lâu, mồ hôi từng giọt từng giọt tràn ra, như muốn đem hết lượng nước được cất trữ trong người thải ra hết.

Thân thể rú ra khỏi người cô, Kỷ Trà Thần cũng mệt mỏi nằm ngủ, nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy eo cô, da thịt hai người không có bất kì ngăn trở nào, chặt chẽ hòa chung một chỗ.

Mặc dù sức cùng lực kiệt, mí mắt nặng không mở nổi, nhưng Ninh Tự Thủy không cách nào ngủ nổi, lẳng lặng nằm trên giường, ánh mắt vô hồn bình tĩnh nhìn trần nhà. Sắc trời đã tối, bên ngoài vô số ánh đèn được bật lên tỏa sáng, bên trong phòng một mảnh yên tĩnh xám ngắt.

Nghiêng đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh ngủ say, khi nãy trên chiếc giường này, bọn họ liều chết triền miên, giống như muốn đem lẫn nhau kéo xuống địa ngục. Trên người của hắn còn có dấu vết của cô, ở trước ngực, nơi đó có một vết thương vừa lành lại. Là lúc kia hắn giúp cô mà lưu lại, lúc ấy máu tươi vẩy trên mặt cô, ấm áp làm sao.

Kỷ Trà Thần, thì ra thủ đoạn xấu xa như vậy anh cũng có thể dùng!

Ngón tay của Ninh Tự Thủy sờ một đường từ cánh tay hắn lên tới cổ, chỉ cần cô dùng sức một chút thôi, tin rằng lúc này hắn sẽ ngủ say mãi mãi. Lúc này Kỷ Trà Thần ngủ rất an ổn, hai hàng lông mi bất động, môi hơi mím một nụ cười hạnh phúc, giống như một đứa trẻ đang ngủ.

Hắn không có muộn phiền, không hề có một chút nào.

Ngón tay Ninh Tự Thủy cứng ngắc hồi lâu, vẫn hạ từ trên cổ hắn xuống. Nhân lúc hắn đang ngủ kéo bàn tay đang nắm lấy eo cô bỏ ra, lê thân thể mệt mỏi dậy, không tắm rửa, trực tiếp mặc quần áo vô cùng nhám nhum dưới sàn, xuống giường, lẳng yên không tiếng động rời khỏi.

Ở lại chỗ này, cô không xác định được bản thân có dục vọng muốn giết chết hắn hay không!

Chiêm Dục Dương nói, cô đối với hắn, chỉ biết hại chết hắn.

Không thể trở về, không thể để cho Liên nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô, hắn sẽ đau lòng; đứng giữa biển người, nhưng lại không biết mình nên đi nơi nào.

Đèn đường chiếu lên bóng dáng của cô khiến nó dài vô cùng, bi thương, thê lương, cô độc, nhưng cũng kiên cường. Gió thổi bay tóc cô, nhẹ nhàng tung bay, giống như tinh linh trong đêm tối.

Bỗng nhiên eo bị một thứ lạnh băng chặn lấy, một người đàn ông đứng ở sau lưng cô, giọng nói trầm thấp: "Tôi không muốn làm tổn thương cô, nhưng muốn cô đi cùng tôi một chuyến."

Ninh Tự Thủy sau khi nghe được câu nói của hắn, buông lỏng bàn tay đã nắm chặt, lúc này cô không còn chút hơi sức nào để phản kháng, không bằng cứ đi theo hắn một chuyến.

Người đàn ông kéo cô lên một chiếc ô tô, nhắc tài xế lái xe. Ninh Tự Thủy quan sát hai người đàn ông này một chút, cao lớn thô kệch, toàn thân đều mặc đồ đen, giống như người trong hắc đạo, nhưng nghĩ lại hình như chính cô chưa bao giờ có ân oán với người hắc đạo. Như vậy hai người đàn ông này hẳn là bị người ta mua chuộc.

Chỉ là mục đích là gì?

Rất nhanh đến nơi, dao găm vẫn đặt trên eo cô, áp giải cô đến một cái kho chuyên để hàng hóa bị bỏ hoang. Bên ngoài người ở vô cùng ít, xung quanh đều là cỏ dại tới ngang người, thỉnh thoảng truyền đến tiếng côn trùng kêu, bầu trời rất cao, hàng ngàn ngôi sao lấp lánh, trong nháy mắt.

Bên trong kho để hàng hóa bị bỏ hoang rất nhiều bụi bẩn, khắp nơi kết đầy mạng nhện, đèn được mở ra, tia sáng chói mắt khiến Ninh Tự Thủy khẽ nhắm mắt một cái, mấy giây sau mở ra lần nữa. Hai tay hai chân cũng bị cột vào trên ghế, trước mặt bàn để một chiếc máy vi tính.

Người đàn ông đứng ở một bên, thấy vẻ mặt bình tĩnh của cô, không khỏi có chút bội phục. Có rất ít cô gái đang trong tình cảnh này mà còn giữ được trấn định như vậy. Vô tay một cái, tiếng vỗ tay ở trên không vọng lại, thanh thúy lưu loát.

"Chúng tôi không thù không oán, cũng sẽ không làm tổn thương cô. Chỉ là nhận tiền của người khác, để cô xem một bộ phim. Về sau cô có vấn đề gì, xin đừng liên lụy đến chúng tôi. Oan có đầu, nợ có chủ, mời các người tự giải quyết với nhau." Giọng nói trầm thấp thô cuồng của người đàn ông vang lên, ánh mắt ý bảo một người đàn ông khác có thể đem dao găm thu lại.

Ninh Tự Thủy không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn màn hình máy tính.

Người đàn ông xoay người đem máy vi tính mở ra, cắm một chiếc usb vào, sau đó cùng người đàn ông kia đi ra ngoài. Lúc gần đi, cũng không quên đem cửa của kho hàng đóng lại.

Chung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng cây kim rút trên mặt đất cũng nghe rõ, ngay cả tiếng hô hấp và nhịp tim của bản thân cũng vô cùng rõ. Màn hình máy tính 14 inch vô cùng tốt, hình ảnh rất rõ ràng, âm thanh chất lượng, hiện ra hình ảnh rất chân thực.

Con người băng lãnh sau một giây kia bỗng nhiên phóng đại, sau đó là một mảnh biển chết!

Hình ảnh quá đối chân thực, giống như để cho cả người cô lạc vào một thế giới khác; ánh mắt dịu dàng của người đàn ông trong màn hình kia trở nên khổ sở, nhưng khóe môi vẫn luôn chứa đựng một nụ cười nhạt; những thứ âm thanh dâm uế khó nghe kia, không cần phải nhìn nữa thì những hình ảnh kia đã khắc sâu vào trong đầu cô.

Một vài âm thanh hỗn tạp vang vọng bên tai cô, cứ mãi vất vưởng trong đầu xua đi không được; trái tim như bị người ta bóp nát tới mức không thể chịu đựng nổi nữa, sau đó chợt buông tay, nháy mắt rơi xuống, giống như bên ngoài không gian hung hăng rơi xuống mặt đất mà không có đồ bảo vệ nào.

Hai tay bị trói chặt muốn nắm thành quả nắm cũng rất khó, máu trong người cô cuộn cuộn sôi trào, như muốn nổ tung ra; đáy mắt lạnh lẽo bắn ra hận ý, mãnh liệt chưa từng có, nghiêng trời lệch đất, giống như muốn hủy diệt đi tất cả.

Mở mắt ra lần nữa nhìn màn hình máy tính, nhìn người đã bảo vệ che chở cô chu toàn, hần dụi dằm mà bị làm nhục như thế, cỡ nào nhục nhã, làm sao lại bị bọn cầm thú kia chà đạp.

Gương mặt trong sạch như vậy, Tại sao phải trải qua loại chuyện như thế? Tại sao số mạng lại không công bằng với hần như vậy?

Con đối với nó, chỉ biết hại chết nó!

Những lời này một mực vang vọng trong đầu cô, giống như một con dao sắc nhọn từng chút từng chút cắt nát da thịt cô, vết thương không lành nổi, không có thuốc gì có thể chữa được.

Sư phụ, có phải người đã sớm biết hay không.

Sự khác thường của Liên những ngày qua, những cái hần biểu hiện không đúng đã có đáp án.

Ba tiếng đồng hồ, dài như ba thế kỷ, giống như bị kéo xuống địa ngục chịu đủ mọi dày vò thống khổ. Mắt khô ráo không còn bất cứ một chút lỏng nào, trừ hận ý cùng lạnh lẽo chỉ còn lại sự chết lặng.

.....

Liên Phượng Vũ kiên trì gọi cho Ninh Tự Thủy biết bao nhiêu lần điện thoại không có người trả lời, điều tra vị trí của cô cũng không được, tin hiệu giống như có người cố ý che giấu. Đêm khuya vắng người, chỉ còn lại đèn phòng khách vẫn sáng, người ngồi trên ghế salon cố chấp không chịu ngủ.

Bác sĩ Hoàng bưng một ly sữa nóng cho hần: "Phượng Vũ nghỉ ngơi trước đi, cậu đã gọi cô ấy cả buổi chiều, điện thoại di động gọi cũng không có tín hiệu. Có thể do cô ấy có việc nên chậm trễ, rất nhanh sẽ trở về."

Hai hàng lông mày của Liên Phượng Vũ nhíu lại vô cùng mệt mỏi, ngón tay vuốt vuốt mi tâm: "Tôi không yên lòng, cô ấy biết tôi sẽ lo lắng, cũng không thể vô cơ như vậy không nhận điện thoại. Có thể giống như lần trước, bị người."

"Không biết, cậu đừng quá lo lắng. Tình trạng sức khỏe gần đây của cậu không được tốt, phải nghỉ ngơi nhiều." Bác sĩ Hoàng cắt đứt lời của hần, giảm bớt những suy nghĩ lung tung của hần.

Liên Phượng Vũ thở dài thật sâu, đứng lên: "Không được, tôi muốn đi ra ngoài tìm cô ấy."

Bác sĩ Hoàng bắt lấy tay của hần, giọng nói vô cùng nghiêm nghị: "Đã trễ thế này, cậu muốn đi tìm cô ấy ở đâu?"

"Mặc kệ nơi nào, tôi nhất định phải đi tìm cô ấy." Liên Phượng Vũ hất tay của hần ra, tự mình đi đến trước cửa thay giày, cầm chìa khóa xe. Bác sĩ Hoàng bất đắc dĩ cầm một cái áo khoác choàng lên người hần: "Tôi cùng đi với cậu."

"Cám ơn."

Hai người ở bên ngoài một đêm, một đêm không ngủ không ngừng tìm kiếm tung tích của Ninh Tự Thủy, mãi cho đến khi trời rạng sáng cũng không có tin tức gì. Liên Phượng Vũ không chống đỡ nổi nữa dựa người vào cửa kính xe ngủ thiếp đi, khuôn mặt tái nhợt khiến cho người ta không khỏi lo lắng, mày kiếm nhíu chặt, như đang lo lắng cái gì.

Bác sĩ Hoàng cởi áo khoác của mình khoác lên trên người của hần, đưa mắt nhìn ra ngoài, không khỏi than thở. Chẳng lẽ thật đã xảy ra chuyện?

.....

Nước Đức.

Trạc Mặc mang bữa ăn sáng đem tới phòng, lại nhìn thấy Tịch Nhượng đã ngồi trước máy vi tính, không khỏi chau mày, giọng nói có chút tức giận: "Tịch Nhượng, sớm như vậy không nên dùng máy vi tính."

Tịch Nhượng không để ý đến hần, cơ thể nhỏ bé cuộn tròn trên ghế, bàn tay bụm chặt miệng, máu đỏ tươi từ trong bàn tay tràn ra, từng giọt từng giọt rơi trên sàn nhà, điểm lệt chói mắt.

Trạc Mặc mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tươi, khuôn mặt đột nhiên thay đổi, bữa sáng trong tay rơi trên mặt đất, chạy nhanh tới trước mặt cô, thấy khuôn mặt cô trắng bệch vô sắc, ho ra máu, thân thể không ngừng run rẩy, hít thở yếu ớt, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Tịch Nhượng. Tịch Nhượng." Tuần nhan bình thường vẫn rất trầm tĩnh bây giờ vô cùng hốt hoảng, lần phát bệnh này của Tịch Nhượng nghiêm trọng hơn bao giờ hết.

"Anh lập tức đưa em đến bệnh viện." Trạc Mặc muốn ôm cô lên, Tịch Nhượng cố dùng sức đẩy hần ra, trong mắt còn vương nước, mỗi lần hô hấp giống như phải vượt qua vô vàn khó khăn; bà vai đang run rẩy.

"Em muốn về nước." Bốn chữ gian nan giống như muốn mạng của cô, khỏe miệng còn dư lại dòng máu đỏ tươi.

Trạc Mặc sững sờ, quay đầu hình ảnh trên màn hình rơi vào mắt, đó là một trang web tương đối lớn, hình ảnh vô cùng khó coi. Đáy mắt lạnh lùng không khỏi xẹt qua một tia kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

Khó trách, Tịch Nhựt lại

"Tịch Nhựt, tình hình của em bây giờ rất tệ, phải đi bệnh viện!"

Hắn đưa đôi tay ra lần nữa còn chưa kịp chạm đến cô, Tịch Nhựt vì tránh né, trực tiếp ngã từ trên ghế xuống đất, chân mảy vì đau đớn mà nhúu chặt lại, hai tay nhỏ bé dính đầy máu ôm lấy bụng, vẫn còn đang ho khan. Mắt ướt át, lại không thể chảy ra một giọt nước nào.

Miệng nhỏ gian nan nói ra một câu đứt quãng: "Em muốn. Trở về. Trở về. Bên cạnh mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153

Trạc Mặc quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy cơ thể gầy gò của cô, ôm thật chặt vào trong ngực, lòng như dao cắt. Thân thể nhỏ bé ấy mong manh làm sao, so với cánh bướm còn nhẹ hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi bay. Cả căn phòng rơi vào một mảnh lạnh băng không khí cứng ngắc, tình huống của Tịch Nhựt lúc này không có khả năng trở về nước, thậm chí mỗi lần ngồi máy bay cũng sẽ khiến cô bé mệt mỏi mất mất ngày.

Nhưng cô lại quật cường như vậy, làm sao có thể nghe lời mà nằm trong bệnh viện.

"Được, anh dẫn em trở về!" Lâu sau, giọng nói không còn hơi sức của Trạc Mặc vang vọng giữa không trung.

Tịch Nhựt nắm thật chặt ống tay áo hắn không buông, cả khuôn mặt cũng không khá hơn chút nào, cau mày! Chú Liên xảy ra chuyện như vậy, mẹ nhất định sẽ không tiếp nhận nổi, mẹ nhất định sẽ làm ra những chuyện không lý trí.

Cô không thể ở đây nữa, một giây cũng không được, phải lập tức trở về!

.

Sáng sớm Kỷ Trà Thần tỉnh lại, ý thức sờ sờ vị trí bên cạnh mình, một mảnh trống rỗng, lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ. Đột nhiên ngồi dậy, nhìn gian phòng trống rỗng trừ hân ra, không có bất cứ người nào, ngay cả quần áo của cô cũng không ở đây.

Đáng chết, cô lại có thể chạy đi như thế?

Kỷ Trà Thần ảo não nhúu mày, cả người trần truồng bước xuống giường đi tắm, yêu cầu khách sạn chuẩn bị cho hắn một bộ quần áo sạch sẽ, thử gọi cho Ninh Tự Thủy, nhưng không ai nhận.

Nghĩ đến điều gì đó, đáy mắt trầm xuống, lạnh đi vài phần. Một giây tiếp theo ra khỏi khách sạn, chạy thẳng đến công ty của Kỷ Gấm Sóc, thậm chí thông báo một tiếng cũng không có, trực tiếp đập cửa phòng làm việc. Trong khi Kỷ Gấm Sóc còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn tiến đến nện cho vài quyền và mặt.

Kỷ Gấm Sóc vuốt khỏe miệng dính đầy máu của mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Kỷ Trà Thần: "Cậu điên rồi sao?"

"Tôi đã cảnh cáo anh, không cho phép động đến cô ấy. Đừng nói với tôi, cô ấy không phải bị anh ép buộc, không phải là bị anh hạ độc!" khuôn mặt Kỷ Trà Thần u ám không có một tia tình cảm, ánh mắt sắc bén như lăng trì; hai quả đấm bị nắm thật chặt, giống như đã thủ khát máu.

Kỷ Gấm Sóc hít sâu một hơi, hất đầu lên một chút, đè nén phần nộ trong lòng, lần nữa nhìn thẳng vào mắt hắn nói: "Tôi làm như vậy còn không phải là vì cậu! Cô ta rõ ràng chính là Ninh Tự Thủy, cậu muốn cô ta thì nhất định phải nắm lấy! Sao phải sợ hãi rụt rè, điểm này không giống cậu lắm! Không biết phải dùng tới cách nào, chỉ cần có thể lấy được, không chừng thủ đoạn đó không phải tác phong trước giờ của cậu sao?"

Đáy mắt Kỷ Trà Thần thoáng qua một tia âm u phức tạp; quả đấm lại không buông ra, lời nói lạnh lẽo từ trong môi mòng bật ra: "Tôi cảnh cáo anh lần cuối cùng, không cho phép đụng đến cô ấy. Chuyện của tôi và cô ấy, không cần anh nhúng tay."

Kỷ Gấm Sóc tốt bụng giúp hắn, lại bị một quyền, hai tay dùng sức đặt lên bàn làm việc, làm rung động cả phê trong chén. Lần đầu tiên dùng giọng nói nghiêm nghị lạnh lẽo này: "Kỷ Trà Thần, tôi và cậu làm anh em nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu vì một cô gái mà động thủ với tôi. Cậu biết mình đang làm cái gì không? Cô gái kia rõ ràng chính là một quả bom không hẹn giờ, ngay cả Sĩ Mị cũng biết cô ta cố ý đến gần cậu, muốn phá hủy cậu. Cậu đã biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, cậu bị làm sao rồi hả? Ninh Tự Thủy ở trong lòng cậu thật quan trọng như vậy sao? Thậm chí vì cô ta

mà không tiếc trở mặt với tôi?"

Quả đấm của Kỳ Trà Thần từ từ buông ra, lệ khí từng chút từng chút rút đi. Ánh mắt thống xuống, một lát sau mới lồm bồm phun ra một câu: "Đây là tôi thiếu cô ấy."

Kỷ Gấm Sóc ngây ngẩn cả người, ánh mắt không hiểu sao cứ dán vào hắn, hy vọng có thể lấy được một đáp án ưng ý. Làm an hem nhiều năm như vậy, nếu là vì một Ninh Tự Thủy mà cãi nhau, thật đúng là không đáng giá.

"Năm năm trước, nếu như nói cái chết của cô ấy là một chuyện ngoài ý muốn, chẳng bằng nói là tự tôi bức chết cô ấy." Trong giọng nói đê mê tràn đầy đau khổ và mất mát, hắn lướt mắt lên lảng lảng nhìn anh em tốt, môi son khẽ mở: "Tôi tự tay giết chết kết tinh duy nhất của tôi và cô ấy."

Kỷ Gấm Sóc hoàn toàn kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, lắc đầu không thể tin, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Kỷ thiếu gia, lần này cậu đùa giỡn quá trốn giá."

"Gấm Sóc, đây là tôi thiếu cô ấy!" Mỗi một chữ nói ra là bao nhiêu khó khăn, giống như tảng đá nặng ngàn cân đè nặng lên trái tim hắn. Rất lâu, thậm chí ngay cả hắn cũng không dám nghĩ, đây là sự thực!

Đôi tay này của hắn dính đầy máu tươi, nhưng điều duy nhất khiến hắn không cách nào tha thứ cho bản thân mình đó là trên đôi tay này dính máu của con gái hắn.

"Kỷ thiếu gia" Kỷ Gấm Sóc muốn nói điều gì, nhưng lời nói đến cổ họng lại nghẹn không ra nổi. Giờ phút này bất cứ lời an ủi nào cũng không hữu dụng, loại đau đớn này hắn chưa bao giờ trải qua.

"Cô ấy ở đâu?" Kỳ Trà Thần buông lời hỏi lần nữa. Lời nói của Ninh Tự Thủy, hắn nhất định có thể tra được, nhưng tới nơi này thì không tra được bất cứ thứ gì.

Kỷ Gấm Sóc lắc đầu, ánh mắt vô cùng chán thành: "Tôi chỉ phải người động chân tay trên xe cô ta, trói cô ta vào khách sạn hạ xuân được, chuyện sau đó cậu đều biết."

Kỷ Trà Thần nhìn hắn thật lâu, sau đó mới xoay người rời đi. Kỷ Gấm Sóc sẽ không nói dối hắn, như vậy lúc này Ninh Tự Thủy rốt cuộc ở nơi nào? Bị người ta bắt cóc? Hay là len lén trốn đi?

Lái xe đến dưới lầu chung cư của Ninh Tự Thủy, nhìn rèm cửa sổ trên lầu đóng chặt, không biết bên trong có người hay không. Lúc này, trừ ngồi trên xe ngây ngốc ở chỗ này, không có cách nào khác.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, trời tối, lại sáng lên, lại tiếp tục tối xuống. Chẳng biết từ lúc nào bầu trời mưa ướt, tí tách rơi trên mặt đất tạo thành giọt nước giống như con sông nhỏ chảy vào trong cống thoát nước.

Chớp mắt một cái hai ngày đã trôi qua rồi, Ninh Tự Thủy giống như là biến mất khỏi thế gian, không có bất kỳ tin tức nào, cũng không người nào biết cô đi nơi nào.

.

Tại kho để hàng hoá, Ninh Tự Thủy ngồi dưới đất, không để ý bụi bặm dính trên từng nếp nhăn của quần áo, tóc có chút xơ xếch, cuộn cong cơ thể lại, hốc mắt đầy những tơ máu. Hai ngày không ăn không uống cũng không có nghỉ ngơi qua, nhắm mắt lại đều là hình ảnh đó, cả giác đau lòng đó cứ lặp đi lặp lại, giống như bị trúng đạn.

Máy vi tính sớm bị đập nát, chỉ còn lại đồng hồ nát bên chân của cô.

Khi mặt trời một lần nữa chiếu sáng, ánh sáng lấp lánh xuyên qua khe hở cửa sổ chiếu và mặt cô thì rốt cuộc cô mới có phản ứng lại. Ba ngày rồi, cô vẫn giữ một tư thế duy nhất, không hề nghỉ ngơi, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, giống như là một người máy, không có một chút tình cảm nào.

Lúc đứng lên bước nhanh tới cửa, thấy một bên có một thanh sắt tròn đã rỉ sét, cầm lấy thanh sắt ấy, không tới năm giây khóa đã được mở ra. Không có cầu cứu bất cứ kẻ nào, không liên lạc với bất cứ ai, chỉ yên lặng đi dọc theo con đường nhỏ. Bóng dáng cô đơn dưới ánh mặt trời, có vẻ vô cùng cao ngạo cô đơn, càng lúc càng xa.

Ba ngày nay đối với Liên Phượng Vũ mà nói quả thật chính là một hành hạ sống không bằng chết, hắn gần như đã lật tung cả thành phố này lên rồi, cũng không tìm được Ninh Tự Thủy. Khi hắn thấy Ninh Tự Thủy bình an xuất hiện tại trước mặt của mình thì mừng rỡ như điên, một giây tiếp theo ôm cô thật chặt vào ngực, giống như muốn hòa tan cô vào trong xương máu của mình. Giọng nói dịu dàng có mấy phần trách cứ: "Ba ngày nay em đã đi đâu? Tại sao không liên lạc với anh? Em làm anh sợ muốn chết."

Cơ thể Ninh Tự Thủy cứng đờ, cảm thấy trong ngực hắn ấm áp, trái tim đều đang run rẩy. Muốn đưa tay ôm cô, gờ tay lên lại dừng giữa không trung, chậm chạp không có rơi xuống.

Giờ phút này, cô còn tư cách gì đụng vào hắn!

Nếu như không có cô, Liên căn bản cũng sẽ không gặp cô, sẽ không bị tổn thương nhiều như vậy.

Tất cả đều là bởi vì cô, như vậy cũng có thể do kết thúc của cô.

Ba ngày không có nghỉ ngơi không ăn không uống, mặc dù trước khi trở lại cô đã rửa qua mặt của mình một lần, nhưng đáy mắt mệt mỏi vẫn không che giấu được.

Liên Phượng Vũ đau lòng vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của cô: "Ba ngày nay có phải em không nghỉ ngơi tốt đúng không? Anh đi làm chút gì đó cho em ăn, sau đó em còn nghỉ ngơi nữa."

Mặc dù muốn biết rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì, nhưng cô không muốn nói, hắn cũng sẽ không buộc cô, mặc dù bản thân hắn ba ngày nay gần như cũng không có nghỉ ngơi qua, nhưng thấy cô bình an trở về, đã rất vui vẻ rồi, tất cả mệt mỏi giống như cứ như vậy biến mất.

Ninh Tự Thủy từ đầu tới cuối không nói một lời, ánh mắt vẫn nhìn bóng dáng của hắn đi vào bếp. Tại sao? Tại sao sau khi xảy ra chuyện như vậy còn đối tốt với em? Tại sao tới bây giờ vẫn còn giấu em? Tại sao chưa bao giờ nói cho em biết, anh đã phải trải qua chuyện gì.

Bác sĩ Hoàng nhìn Ninh Tự Thủy không biểu lộ gì, vẻ mặt có chút căng thẳng, giống như đang tức giận. Một câu nhàn nhạt phun ra: "Ba ngày nay, cậu ta không chợp mắt lấy một lần, một mực chờ cô trở lại."

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống vẫn như cũ không lên tiếng, giống như không nghe thấy lời của hắn nói, xoay người trở về phòng. Không để ý ánh mắt tức giận của bác sĩ Hoàng ở phía sau đang nhìn mình, bùm... một tiếng đóng cửa lại.

Dựa vào cửa, bấm điện thoại không đợi đối phương mở miệng, lạnh lùng nói một câu, rồi tắt điện thoại.

"Tôi đồng ý đề nghị của ông, tôi sẽ liên lạc với ông sau."

Liên Phượng Vũ sẵn sàng đem thức ăn đưa đến phòng thì Ninh Tự Thủy đã ngủ. Ngồi ở bên giường nhìn bộ dáng cô an tĩnh ngủ say, không nhận được muốn vuốt ve gương mặt của cô, đem lấy tất cả quyền luyện thâm tình của mình toàn bộ cũng trút xuống trên đầu ngón tay, vuốt ve da thịt trắng nõn.

"Tự Thủy, anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em, vĩnh viễn."

Một dòng nước mắt lặng yên không tiếng động từ khóe mắt chảy ra, ở trên da thịt chảy xuống một vết thật dài, thấm ướt gối đầu. Ngón tay dịu dàng vuốt ve dòng nước mắt của cô thấy rõ dấu vết nếp mờ trên da thịt cô nhưng hắn chọn cách lơ đi coi như không thấy.

Mặc kệ Ninh Tự Thủy biến thành hình dáng gì, cùng sẽ là người hắn yêu duy nhất!

Bàn tay ấm áp của hắn cuối cùng nắm tay cô, giọng nói như gió nhẹ thoảng qua bên tai cô: "Tự Thủy, anh yêu em"

Tâm sự của anh toàn bộ thế giới đầu biết, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nói ra ba chữ "Anh yêu em" này; cũng không phải muốn bức bách em, chỉ là muốn để cho em biết, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi được sự thật đó là anh yêu em, cho nên xin em hãy cho anh một vị trí trong trái tim em, dù chỉ là một chút, để anh chăm sóc cho em, đau lòng thay cho em.

Ninh Tự Thủy bị bao vây dưới hơi thở của hắn, thần kinh mệt mỏi đến mức tận cùng rốt cuộc chậm rãi thư giãn, bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp, chỉ là chân mày vẫn nhíu chặt Liên Phượng Vũ dùng sức thế nào, cũng không giãn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

Kỳ Trà Thần vẫn một mực chờ đợi ở dưới lầu, không hề rời khỏi nửa bước, nhưng vẫn không hề thấy Ninh Tự Thủy trở lại hoặc đi ra ngoài, chẳng lẽ cô thật sự không ở nơi này? Nhưng những địa điểm quan trọng sân bay bến xe hắn cũng cho người lục soát nhưng không chỗ nào có tung tích.

Nếu như cô vẫn còn ở thành phố này, rốt cuộc có thể núp ở chỗ nào?

Điện thoại di động đang rung động không biết bao nhiêu lần, hai chữ kia vẫn lóe lên như cũ, mắt phượng nhìn lướt qua, cũng không có ý định bắt máy, mặc kệ sự điên cuồng của nó tiếp tục.

Cúi chỏ dựa vào cửa sổ xe, ngón tay chống đỡ lấy trán, nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện hình ảnh liêu chết triền miên cùng với cô ở khách sạn. Loại cảm giác đó đã năm năm rồi, mặc dù năm năm này bên người hắn cũng không có người phụ nữ nào, nhưng trong lòng vô cùng rõ ràng, trừ cô ra không một người phụ nữ nào có thể cho hắn cảm giác như thế.

Trong lòng vẫn luôn tưởng niệm lúc ở cùng với cô!

Năm năm cơ thể của cô không còn ngưng ngừng, mà là lửa nóng, khiến cho hắn lưu luyến không lối thoát, lưu luyến. Đầu nói bản thân người đàn ông

tình yêu và tình dục luôn tách nhau, nhưng hẳn đối với Ninh Tự Thủy ban đầu là có tình yêu, sau đó mới có tham muốn chiếm giữ, muốn bá đạo chiếm lấy cô, đem cô trở thành vật phẩm của riêng hẳn.

Nhưng vật phẩm đó của hẳn bây giờ rốt cuộc ở nơi nào?

Điện thoại di động rốt cuộc ngừng rung, chợt đổi thành một bài hát âm thanh phiêu đảng trong buồng xe; Ký Trà Thần mở mắt ra, nhìn lướt qua màn hình, mặc dù lúc này hẳn không muốn để ý tới bất luận kẻ nào, nhưng chần chờ mấy giây vẫn nhận điện thoại, bên kia lập tức truyền đến giọng nói kinh thiên động địa của Thuộc Vũ Hiên:

"Trời ạ Oh My GOD, rốt cuộc cậu đã chịu nhận điện thoại. Cậu rốt cuộc ở nơi nào? Hai ngày nay Si Mị gọi điện thoại cho cậu tới mức muốn nổ tung, cậu có biết không hả?"

Ký Trà Thần không nhin được nói: "Nói điểm chính."

Thuộc Vũ Hiên hắng giọng một cái, nghiêm túc mở miệng: "Trong hai ngày này, chúng ta đã mất đi ba khu vực lớn, tổn thất rất nghiêm trọng. Si Mị bây giờ bận tới mức sứt đầu mẻ trán, cậu rốt cuộc ở nơi nào? Nhanh trở về quyết định!"

Có thể trong vòng hai ngày ngắn ngủn nuốt chửng ba khu vực lớn của hẳn, chắc chắn người tới này không có ý tốt, thế tới hung hãn, liều chết cắn Ký thị không nhả, đích thực là có chút bản lĩnh.

"Tôi biết rồi, Si Mị muốn làm sao thì làm vậy, không nên làm phiền tới tôi." Lạnh lùng ném lại một câu, không để ý tiếng kêu rên của Thuộc Vũ Hiên hẳn trực tiếp tắt điện thoại.

Chuyện hẳn không hy vọng nhất vẫn đã xảy ra!

Cả người không còn hơi sức dựa vào ghế, nhìn lên trần xe, tâm tình nặng nề khác thường. Theo đạo lý lúc này hẳn nên trở về, chống đỡ công ty, chỉ huy bọn Si Mị xử lý những sự cố kia, Tự Thủy ở nơi nào?

Lúc này, cô rốt cuộc ẩn náu chỗ nào?

Thùng thùng ——

Có tiếng người gõ cửa xe, nghiêng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh sáng ngời thấy vẻ mặt mệt mỏi của Đường Diệc Nghiêu, mày kiếm nhíu lại. Nếu như hẳn nhớ không lầm, lúc này Đường Diệc Nghiêu nên ở bên cạnh Dương Lư Vân tại Nhật Bản, lúc đó hẳn cũng không mở miệng, ngầm đồng ý sẽ không trở lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, ánh mắt của hẳn cũng trở nên sắc bén.

Gương mặt Đường Diệc Nghiêu vô cùng mệt mỏi, giữa hai chân mày ẩn giấu sự mệt mỏi khiến người ta phải kinh ngạc! Cung kính đứng bên cạnh xe, khom lưng đứng theo tiêu chuẩn chào Ký Trà Thần: "Ký thiếu gia tốt."

"Tôi không cho phép cậu trở lại!" Ký Trà Thần lạnh lùng mở miệng, mắt phượng xẹt qua một tia sáng lạnh, giọng nói mang đầy ý cảnh cáo, tốt nhất là đừng nên khiêu chiến cực hạn của hẳn.

"Tôi biết rồi." Đường Diệc Nghiêu đối với Ký Trà Thần từ đầu tới cuối đều vẫn rất trung thành, đáy mắt giẫy giụa hồi lâu mới mở miệng: "Lư Vân mất tích rồi, bị người của EV tiêu thư bắt đi rồi."

Ký Trà Thần sững sờ, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, mím môi nói: "Cậu nói cái gì?"

"Hai ngày trước đã không thấy Lư Vân, theo kết quả điều tra của tôi, người có khả năng bắt cóc nhất là EV tiêu thư." Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu khấn cầu nhìn hẳn, thận trọng nói: "Xin Ký thiếu gia nể tình Lư Vân hy sinh rất nhiều ở Ký gia, Lư Vân lại cứu ngài hai lần, lần này xin cứu cô ấy một mạng."

"Tôi đã bỏ qua cho cô ấy." Ký Trà Thần tỉnh táo mở miệng, cho dù hẳn nói Dương Lư Vân bị Tự Thủy bắt đi, nhưng trong thời gian ngắn như vậy Tự Thủy làm sao có thể bắt cóc Dương Lư Vân từ Nhật Bản về? Còn nữa, tại sao cô đột nhiên bắt Dương Lư Vân về?

Bọn họ giờ đang ở nơi nào?

Trong lòng Đường Diệc Nghiêu cũng vô cùng lo lắng, mồ hôi trên trán rịn ra từng giọt lớn, nhưng Ký Trà Thần hình như cũng không có ý định nói cùng hẳn, lần này Ký thiếu gia thực sự muốn khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng Lư Vân. Lư Vân dù sao cũng là người hẳn yêu nhất! Không thể cứ bỏ mặc cô như vậy, ngộ nhờ EV muốn làm hại cô ấy thì thế nào?

“Bùm” ——

Trong nháy mắt đó, Đường Diệc Nghiêu hai đầu gối quỳ trên mặt đất, cung kính quỳ trước mặt hẳn, giọng trầm thấp bất đắc dĩ cầu xin: "Van cầu Ký thiếu gia, cứu Lư Vân một mạng! Cô ấy đã không thể có lấy tư cách làm mẹ, chẳng lẽ còn muốn cô ấy mất mạng sao?"

Mắt phượng của Kỷ Trà Thần lóe lên một tia kinh ngạc song rất nhanh biến mất, khuôn mặt hơi cứng ngắc, môi mím lại không nói lên lời. Không ngờ Đường Diệc Nghiêu yêu Dương Lư Vân sâu đậm như thế, vì Dương Lư Vân mà ngay cả quỷ trước mặt người khác cầu xin hẳn cũng dám làm.

"Kỷ thiếu gia, van xin cậu." Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, chính là bộ dạng anh không đồng ý nhất định tôi sẽ không đứng lên.

Một lúc sau, Kỷ Trà Thần lạnh nhạt mở miệng: "Bây giờ tôi cũng không biết họ ở nơi nào."

"Tôi biết rồi." Đáy mắt Đường Diệc Nghiêu có vẻ vui sướng, Kỷ thiếu gia nói như vậy có nghĩa là đã đồng ý giúp Lư Vân rồi. "Tôi đã gần thiết bị định vị trên người Lư Vân!"

Kỷ Trà Thần mở cửa xe, trầm giọng nói: "Lên xe."

Đường Diệc Nghiêu vội vàng đứng lên, lên xe, ngay cả đầu gối bị bắn hẳn cũng không lau đi.

Chiếc xe lao đi trên đường, xuyên qua những chiếc xe phía trước, càng lúc càng xa.

Khách sạn.

Dương Lư Vân bị trói ở trên ghế, hai tay hai chân cũng không được tự do, mắt bị miếng vải đen che lại, cái gì cũng không nhìn thấy, cho nên cũng không biết bản thân hiện giờ đang ở nơi nào.

"Các người rốt cuộc là ai? Lại dám bắt cóc tôi? Các người có biết tôi là ai không? Tôi là vợ của Kỷ Trà Thần (Min: nghe câu này muốn chém cho con này vài nhát), nếu để cho anh ấy biết các người dám bắt cóc tôi, a, mấy người sẽ sống không bằng chết."

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào, ngay mấy giây sau có tiếng rượu đổ vào trong ly, còn có tiếng động của mấy người hòa vào. Trong không khí tràn ngập mùi thơm thoang thoảng của rượu cồn, thấm vào ruột gan.

"Khốn kiếp, mày rốt cuộc là ai? Mày muốn làm cái gì? Cứ cho là mày không sợ Lý Trà Thần, vậy mày cũng nên biết sợ Nhất Xuyên tiên sinh ở Nhật Bản chứ? Ông ta là lão đại hắc bang lớn nhất ở đó, tao là bạn của ông ta. Những gì mày làm với tao ông ta nhất định không buông tha. Chỉ cần bây giờ mày thả tao ra nhất định tao sẽ tha cho mày một mạng."

"Khốn kiếp. Buông tao ra."

Dương Lư Vân găm thét lên được một lúc, nước miếng cũng nhổ ra, nhưng vẫn không có một người nào lên tiếng đáp trả. Tức giận nghiêng hàm răng khiến nó vang lên kêu kệt, khuôn mặt tinh sảo hiện lên vẻ âm u dữ tợn.

Cửa chốt bị mở ra, người tới thấy Dương Lư Vân, không nhịn được mở miệng nói: "Lư Vân." Lại nhìn cô gái đứng trước quầy rượu, bỗng ngây ngẩn cả người, thật lâu vẫn chưa phản ứng lại.

Người đứng đằng sau hẳn cũng lâm vào tình trạng ngẩn ngơ, ngây ngẩn, không mở miệng, ánh mắt chìm dần.

Dương Lư Vân nghe được giọng nói của Đường Diệc Nghiêu, trên mặt hiện lên sự vui vẻ, lo lắng nói: "Anh Diệc Nghiêu mau mau cứu em, giết tên khốn kia. Anh Diệc Nghiêu

....., nhanh lên một chút."

"Cô." Đường Diệc Nghiêu nhìn người con gái ngồi ở chỗ quầy bar, cánh môi mấp máy đều run rẩy.

Ninh Tự Thủy mặc một bộ đồ rất đặc biệt, váy đầm màu trắng, nó không phải là mốt mới, ngược lại có chút cũ kỹ, giống như đồng phục váy của nữ sinh rất nhiều năm về trước; nhất là khuôn mặt không hề trang điểm, tóc thẳng buông xõa. Một đôi mắt trong suốt lại linh động giống như thiên sứ.

Bộ dáng này chính là cách ăn mặc của Ninh Tự Thủy khi Kỷ thiếu gia lần đầu tiên gặp được cô.

Cô làm sao sẽ.

Hình ảnh trước mắt với hình ảnh trong trí nhớ hẳn hợp lại với nhau, Kỷ Trà Thần chỉ cảm thấy trái tim mình bị người ta hung hăng bóp nát, ánh mắt âm u nhìn chăm chăm cô, một tia dịu dàng chậm qua, giống như thời gian quay ngược trở lại quá khứ, trở lại khoảng thời gian lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Cô chính là như vậy, ánh mắt trong suốt nhìn hẳn rồi thỉnh thoảng sợ hãi.

Ninh Tự Thủy để cái ly trong tay xuống, ánh mắt từ trên người Dương Lư Vân chuyển sang nhìn hai người mới tới, môi mím khe khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Đã lâu không gặp, Kỷ Trà Thần, Đường Diệc Nghiêu."

Khuôn mặt của Dương Lư Vân đại biến, mắt không chế thét chói tai: "EV con tiện nhân này."

Kỷ Trà Thần khi nghe thấy thế nhủ mày không vui.

"Cô Cô là." Đường Diệc Nghiêu miệng mấp máy nhiều lần cũng không nói hoàn chỉnh nổi một câu, không dám tin. Ninh Tụ Thủy không phải đã chết rồi sao? Rõ ràng năm năm trước cô đã tự sát chết rồi, làm sao có thể cải tử hoàn sinh đây? (Min: ý là chết đi sống lại ấy~ ta để nguyên cho hay)

Điều này sao có thể?

Đối mặt với sự kinh ngạc của bọn họ, Ninh Tụ Thủy rất bình tĩnh, khoe miệng nhếch lên một đường cong hoàn mỹ, cười như không cười, tiếng nói mềm mại dễ nghe, nhưng lại làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Tôi là Ninh Tụ Thủy!"

Tôi là Ninh Tụ Thủy!

Năm chữ đơn giản này ẩn chứa bao nhiêu máu và nước mắt, năm chữ này bị che giấu năm năm, toàn thế giới đều cho rằng Ninh Tụ Thủy đã chết trong trận hỏa hoạn kia. Nào ai biết được Ninh Tụ Thủy đã chết như thế nào?

Trước khi chết tuyệt vọng bị ai cỡ nào.

Lần này không chỉ là Đường Diệc Nghiêu, Dương Lưu Vân cũng khiếp sợ nói không nên lời. Cô ta không hề nghĩ rằng Ninh Tụ Thủy chưa chết. Cô cứ nhiên nhiên không có chết?

EV năm năm sau, nữ đồ đệ duy nhất của Chiêm Dục Dương lại chính là người vốn nên chết năm năm trước Ninh Tụ Thủy?

"Không thể nào. Ha ha. Không thể nào! Cô tuyệt đối không thể nào là Ninh Tụ Thủy. Cô ta đã chết năm năm rồi, tro cốt của cô ta tôi đều đã moi lên xem hết. Làm sao cô có thể là cô ta? Cô nhất định không phải. Cô đang gạt Thần, cô muốn thay thế Ninh Tụ Thủy tồn tại. Thần, Thần anh đừng để cô ta lừa gạt, cô ta không thể nào là Ninh Tụ Thủy."

Dương Lưu Vân mắt không chế hết ẩm lên, không thể nào tiếp thu được sự thật Ninh Tụ Thủy không có chết! Ninh Tụ Thủy của năm năm trước, EV của năm năm sau lại là cùng một người? Đây quả thực là chuyện cười trong ngày tận thế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155

"Làm sao có thể." Đường Diệc Nghiêu bước chân không yên, lão đảo lui về sau một bước, tầm mắt dừng trên người cô gái kia, không biết nên vui hay buồn. "Cô không phải là." Tự sát.

"Tụ Thủy." Ánh mắt u ám của Kỳ Trà Thần vẫn nhìn chăm chăm cô, tâm tình phức tạp, mím chặt môi, giống như đang cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, thậm chí bước chân muốn bước lên cũng cứng ngắc tại chỗ. Khuôn mặt anh tuần lạnh lùng chợt lóe lên, từng đợt lo lắng nơi đáy lòng cũng từng chút từng chút mà vọt lên.

"Không phải. Không phải. Cô không phải là Ninh Tụ Thủy. Ninh Tụ Thủy đã sớm chết, cô đáng chết." Dương Lưu Vân vẫn không thể tiếp nhận, chứng cuồng loạn. Trong lòng của Thần vẫn có một người, năm năm qua dù cô ta có cố gắng thế nào, cũng không thể nào đi vào lòng của hắn. Bởi vì cái vị trí kia đã bị một người phụ nữ khác độc chiếm, ngay một chút không gian cho cô ta cũng không có, cô ta hận chết người chiếm lấy trái tim của Thần, mà người chính là Ninh Tụ Thủy!

Cho dù thủ đoạn của Thần có quyết tuyệt thế nào, vô tình thế nào, hận nhiều hơn nữa, cũng không có cách nào che giấu vị trí của Ninh Tụ Thủy trong lòng hắn.

Yêu càng sâu, hận mới có thể sâu sắc như vậy.

Bởi vì yêu, cho nên thông hận sự phản bội của cô, hơn nữa khi tất cả chứng cứ chứng minh sự phản bội của Ninh Tụ Thủy thì hắn sử dụng thủ đoạn độc ác nhất. Nhưng tôn thương Ninh Tụ Thủy một phần, chính hắn cũng tự làm mình bị thương chừng ấy.

Kết quả cuối cùng chỉ là hai bên thương tổn lẫn nhau!

Ánh mắt Ninh Tụ Thủy bình tĩnh vô lo nhìn hai người bọn họ, đôi môi không có bất cứ một loại son nào vẫn đỏ mọng như cũ, nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt rơi vào gian phòng cách vách, lầm bầm nói: "Mấy người có biết, ở chỗ này đã từng chuyện gì xảy ra không?"

Hai người đàn ông này sững sờ, ánh mắt khó hiểu nhìn cô, cũng không biết nguyên nhân cô đem Dương Lưu Vân bắt tới chỗ này làm gì.

Ninh Tụ Thủy rũ mắt xuống, lông mi đều đang run rẩy, vừa nghĩ tới nơi này đã từng xảy ra chuyện gì thì lòng đau như dao cắt; bà vai cũng khẽ run, rất cố

gắng mới có thể kiềm chế cảm giác muốn phát điên của mình, không mất khống chế. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, xương ngón tay mảnh khảnh, chậm rãi nâng lên chỉ hướng cửa phòng nhẹ giọng nói: "Ngay tại gian phòng này, người đàn ông dịu dàng nhất trong lòng tôi, người đàn ông sạch sẽ bị má tên cầm thú hãm hại."

Lời mới nói xong, cơ thể Dương Lưu Vân cứng đờ, hoàn toàn ngu dại, cô ta đã đoán được hiện tại mình đang ở nơi nào.

Ninh Tự Thủy quay đầu nhìn Đường Diệc Nghiêu và Kỷ Trà Thần, con người lạnh tanh không hề che giấu hận ý đang thiêu đốt, hung mãnh, tàn nhẫn. Nhếch môi cười lạnh: "Có lúc tôi sẽ hỏi mình, tại sao trời cao lại có thể tàn nhẫn với người đàn ông ấy như vậy? Không cảm thấy quá không công bằng, quá tàn nhẫn sao? A. Nhưng cuối cùng tôi hiểu tàn nhẫn không phải trời cao, mà là các người."

Nếu như không phải là các người vẫn bao che cho Dương Lưu Vân, cô ta làm sao có năng lực hại người ta sống không bằng chết như thế .

"Cô đang ở đây nói bậy cái gì? Ninh Tự Thủy, năm đó coi như tôi nợ cô, tôi không chuyển lời cô nói cho Kỷ thiếu gia Coi như bây giờ cô quay trở lại báo thù thì xin hãy bỏ qua cho Lưu Vân, cô ấy vô tội!" Ánh mắt lo lắng của Đường Diệc Nghiêu rơi trên người Dương Lưu Vân, vào giờ phút này tim của hắn vẫn chỉ có người phụ nữ này.

Vô tội?

Ninh Tự Thủy nhú mày một cái, ngón tay khẽ vuốt sợ tóc rơi : "Nếu như cô ta vô tội? Vậy Liên của tôi thì sao? Anh ấy không phải cũng vô tội sao ?"

Kỷ Trà Thần nhú mày, ánh mắt nghi hoặc bén nhọn quét qua người Đường Diệc Nghiêu, lạnh giọng quát lên: "Cậu che giấu tôi chuyện gì?"

Đường Diệc Nghiêu đẩy mắt xẹt qua một tia phức tạp cùng giãy giụa, chuyện năm đó hắn chưa bao giờ có quên qua. Cho tới nay bứt rứt cảm giác muốn đem hắn chôn rồi, có thể nói Lưu Vân, hắn tình nguyện như thế. Chuyện cho tới bây giờ, cái gì cũng dấu không được, Ninh Tự Thủy cư nhiên không có chết. Kỷ thiếu gia cuối cùng phải biết rồi.

"Năm đó. vào ngày ngải và Lưu Vân đính hôn, Ninh Tự Thủy từng gọi tới điện thoại của ngài, tôi đã xóa cuộc gọi nhờ trên đó đi. Sau đó cô ấy lại gọi tới điện thoại của tôi bảo tôi chuyển lời tới ngài. Cô ấy hận ngài, cô ấy vĩnh viễn đều sẽ không tha thứ cho ngài, cho dù chết. Cũng không biết! Vì để cho bữa tiệc đính hôn của ngài và Lưu Vân thuận lợi diễn ra, tôi cũng không nói."

Kỷ Trà Thần mở mắt thật to, vẻ kinh ngạc thoáng hiện, trực tiếp ngây ngẩn cả người. Năm đó Ninh Tự Thủy đi tìm hắn, nhưng hắn cũng không biết. Nói cách khác. Nếu như trong bữa tiệc đính hôn hắn nhận điện thoại của Ninh Tự Thủy, có lẽ, có lẽ cô cũng sẽ không tuyệt vọng mà tự sát.

"Cậu dám giấu tôi chuyện này tận năm năm, Đường Diệc Nghiêu cậu thật to gan." Âm thanh trầm thấp quát lớn, đối với thủ hạ thân tín này đã hoàn toàn không thể tin tưởng nữa.

"Thật xin lỗi, Kỷ thiếu gia." Đường Diệc Nghiêu áy náy cúi đầu.

"Ha ha. Ha ha. Ha ha." Dương Lưu Vân cười phá lên, nụ cười tràn đầy sự trào phúng không ngừng lan khắp căn phòng, cười tới rơi nước mắt : "Cho là cô không chết thì sao? Nợ cô thiếu Liên Phượng Vũ cô vĩnh viễn không thể trả nổi. cứ cho là tình cảm của Thần đối với cô có sâu hơn nữa thì thế nào? Các người đời này cũng không thể nào ở chung một chỗ, danh hiệu Kỷ phu nhân vĩnh viễn thuộc về tôi, hướng chi. Đưa bé đã chết. Giữa các người chỉ còn lại hận thù mà thôi. còn hận mà thôi. Ha ha."

Kỷ Trà Thần không mở miệng, ánh mắt vẫn dán chặt trên người Ninh Tự Thủy, vẻ mặt của cô thật bình tĩnh, bình tĩnh tới mức khiến cho người ta cảm thấy sợ, vẻ mặt không thể yêu, không hề sợ hãi, khiến hắn cảm thấy, sau này dù có thế nào cũng không thể nắm bắt nổi người phụ nữ trước mặt này rồi.

Đường Diệc Nghiêu ngẩng đầu, ánh mắt cầu xin nhìn về phía cô, mím môi thỉnh cầu nói: "Cô rút cuộc muốn như thế nào? Thả Lưu Vân đi, mặc kệ cô có hận thù như thế nào, tất cả mọi thứ hãy trút lên người tôi."

Hàng mi thon dài của Ninh Tự Thủy bình tĩnh chợt kịch liệt run rẩy, giống như nghe thấy tiếng người ánh mắt trống rỗng từ từ ngẩng lên nhìn hắn, đem ly rượu đặt lên bàn, khiến hai người đàn ông trước mặt chấn động, ánh mắt kinh ngạc nhìn thái độ của cô, quả thật không thể tin được.

Cô điên rồi sao?

Trên quầy bar để bom, đồng hồ đếm giây vừa lúc dừng lại, chỉ cần đề cái nút xuống, giây tiếp theo sẽ nổ tung, đủ để tất cả những người trong ăn phòng này chết trong nháy mắt. Mà những nhân viên khách sạn, đã sớm bị cô xử lý rồi.

"Hôm nay chúng ta sẽ chọn một trong hai trò chơi!" Giọng nói của Ninh Tự Thủy rất bình tĩnh, giống như đang nói về chuyện thời tiết ngày hôm nay rất tốt. Khi chứng kiến ánh mắt khó hiểu của bọn họ chậm rãi nói: "Tôi đã tìm thấy món quà mà Dương Lưu Vân tặng cho Liên trở về rồi. một là cô ta có thể chọn món quà này, hai, các người tiếp tục che chở cô ta, chúng ta cùng chết."

Bốn người đàn ông trong phòng cùng nhau đi ra, ánh mắt rơi vào trên người Dương Lưu Vân, ban đầu chính là người phụ nữ này thuê bọn họ mới có thể làm chuyện như vậy. Mặc dù bọn họ không có hứng thú với phụ nữ, nhưng nếu như hôm nay không tiếp đãi Dương Lưu Vân thật tốt, coi như mạng của bọn họ hôm nay cũng xong rồi.

"cô.." Đường Diệc Nghiêu kinh ngạc nói không ra lời.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy khẽ động ý nói, để một người đàn ông trong số đó còi dây thừng của Dương Lưu Vân ra. Dương Lưu Vân thoát khỏi sự trôi

bước, sau đó nhào ngay vào ngực Đường Diệc Nghiêu, vội vàng kêu: "Chúng ta đi mau...."

Khóe miệng Đường Diệc Nghiêu nhếch lên một kia khổ sở, ánh mắt rơi vào quả bom, lắc đầu: "Chúng ta ai cũng đều không đi được...."

Dương Lư Vân nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng kinh ngạc, thét chói tai: "Ninh Tự Thủy con tiện nhân này, mày điên rồi...."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh nhạt không thèm nhìn tới khuôn mặt dữ tợn của cô ta, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Kỷ Trà Thần, cười dịu dàng: "Kỷ Trà Thần, chọn đi."

Mây kiếm của Kỷ Trà Thần nhú chặt vào nhau, ánh mắt sắc bén quét qua Đường Diệc Nghiêu và Dương Lư Vân, mím chặt môi không hề nói một câu nào. Câu duy nhất hắn muốn nói lúc này, nhưng nói ra lúc này cũng không còn nghĩa lý gì nữa.

"Đừng... không nên đối với tôi như vậy, Diệc Nghiêu, em không muốn bị chà đạp. (Min: con này nói hay quá nhỉ)...." Dương Lư Vân hoảng sợ nhìn bốn người đàn ông kia, cho dù là chưa trải qua hành hạ như thế bao giờ, nhưng lần trước nhìn Liên Phụng Vũ bị gãy vò thành cái dạng kia, cũng biết loại tra tấn này khủng bố tới mức nào.

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu cầu xin quét qua khuôn mặt Kỷ Trà Thần, lạnh lẽo trong lòng tản ra, lần này Kỷ thiếu gia có thể sẽ không giúp bọn họ nữa....

Dương Lư Vân giống như động vật nhỏ hoảng sợ núp trong ngực hắn, không muốn ra ngoài, thân thể không ngừng run rẩy, ngón tay nắm thật chặt lấy áo hắn, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Anh Diệc Nghiêu, cầu xin anh cứu em... Em là người phụ nữ của anh, anh nhẫn tâm nhìn em bị người khác cưỡng bạo sao? Anh Diệc Nghiêu...."

Vừa nức nở run rẩy cộng với nước mắt chân thật kia, xác thực khiến rất nhiều người đau lòng, đáng tiếc ở trong mắt Ninh Tự Thủy chỉ có thủ đoạn lừa gạt quá cao minh mà thôi.

Đường Diệc Nghiêu nắm thật chặt tay của cô ta, cảm thấy cô ta đang rất sợ hãi, nước mắt khác hẳn với trước kia, cô ta đang thật lòng cầu xin hắn cứu một người đàn ông nếu như ngay cả người con gái của mình cũng không cứu được, như vậy sự hiện hữu của hắn liệu còn ý nghĩa gì?

"Bụp bụp." một tiếng, Đường Diệc Nghiêu quỳ hai đầu gối xuống mặt đất, ánh mắt nhìn Ninh Tự Thủy khẩn cầu nói: "Xin bỏ qua cho Lư Vân, cầu xin cô."

Dương Lư Vân đẩy mắt lướt qua vẻ vui sướng, cũng biết anh Diệc Nghiêu sẽ không bỏ mình, chỉ cần có anh Diệc Nghiêu ở đây, mình cô ta sẽ không sao. Ánh mắt chuyển tới trên người Kỷ Trà Thần, thấy khuôn mặt hắn không có biểu hiện gì, tức giận cắn cắn môi, cho dù cô ta có nổi giận cũng không có cách nào phát tiết lên người Kỷ Trà Thần. Trước mắt quan trọng nhất là lợi dụng Đường Diệc Nghiêu thoát khỏi nguy hiểm này.

Trong một ngày, vì một cô gái mà quỳ xuống hai lần, người ta đều nói dưới đầu gối đàn ông là vàng, nhưng Đường Diệc Nghiêu hẳn thực vì Dương Lư Vân mà ngay cả tự ái cũng không cần?

Ninh Tự Thủy chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt nhìn bốn người đàn ông ở góc bên kia, để cho bọn họ kéo Dương Lư Vân đi vào.

Dương Lư Vân kinh ngạc nhìn mấy bóng dáng càng ngày càng lại gần, ánh mắt quét về phía cửa, nhắc chân muốn chạy, còn chưa chạy được đến cửa liền bị mấy người đàn ông bắt được, kéo vào trong phòng.

"A.... Đừng.... Buông tôi ra a.... Diệc Nghiêu cứu em... Cứu em với... Diệc Nghiêu...."

Tiếng thét tê tâm phế liệt vang vọng, nước mắt của Dương Lư Vân mãnh liệt rơi xuống, vừa gãy giữa, vừa nhìn Đường Diệc Nghiêu đang quỳ gối dưới đất...

Trong ánh mắt Đường Diệc Nghiêu xuất hiện một tia nóng nảy, nhìn Dương Lư Vân đang sắp bị kéo vào, quần áo cũng bị xé rách xóc xếch không chịu nổi da thịt trắng nõn lộ ra, xuân quang phong phú, lòng như đao cắt....

"Ninh Tự Thủy...."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Ninh Tự Thủy quay lại trong nháy mắt nghe thấy giọng nói truyền tới bên tai giọng Đường Diệc Nghiêu tuyệt vọng: "Tôi nguyện ý thay cô ấy chịu đựng tất cả mọi thứ."

Mấy người đàn ông ngăn người ra, đáy mắt Ninh Tự Thủy cũng đột nhiên lóe lên toàn bộ là kinh ngạc, Đường Diệc Nghiêu lại có thể nguyện ý vì Dương

Lưu Vân chịu loại hành hạ này?

Khuôn mặt vì khóc lóc mà thâm hại không chịu nổi của Dương Lưu Vân nở nụ cười, chạy tới ôm lấy cánh tay hắn, quỳ gối bên cạnh hắn, nắm lấy áo hắn vui vẻ nói: "Đúng vậy. Anh Diệc Nghiêu có thể thay tôi chịu đựng! Sẽ không có nhiều khổ sở. Anh giúp em có đúng hay không, có đúng hay không?"

Đường Diệc Nghiêu nhìn thấy sự mừng rỡ trong mắt cô ta, đáy mắt ảm đạm một mảnh, trái tim so với khi nãy còn đau hơn. Lưu Vân, em rốt cuộc ó biết mình đang nói gì?

Em có biết em nói những lời như vậy, khiến lòng anh nguội lạnh?

"Anh Diệc Nghiêu, em thực không muốn bị bọn họ luôn phiên cưỡng gian, anh nhất định phải giúp em, anh là người yêu em nhất trên thế giới, trừ anh ra sẽ không có ai giúp em. Anh Diệc Nghiêu, anh nhất định thay em chịu phạt có đúng không? Há?"

Dương Lưu Vân rung rung nước mắt, vẻ mặt mong đợi nhìn hắn, bàn tay cũng nắm áo hắn nhúm thành một mảnh.

Đường Diệc Nghiêu chậm rãi nhắm mắt lại, giống như đã hạ quyết tâm, thận trọng gật đầu: "Dù có chuyện gì anh cũng sẽ đều thay em chịu đựng tất cả, cho nên. Em yên tâm, sẽ không ai tổn thương em."

Bốn người đàn ông đứng tại chỗ, không biết nên làm sao mới phải, nghiêng đầu nhìn Ninh Tự Thủy, không có sai khiến của cô bọn hắn cũng không dám làm bậy.

"Đường Diệc Nghiêu, anh đã nghĩ rõ ràng chưa, mở to mắt mà nhìn, người phụ nữ này đáng giá để anh làm như vậy không?" Ninh Tự Thủy lạnh lùng phun ra một câu, mặc dù những năm này Đường Diệc Nghiêu vẫn luôn bảo vệ Dương Lưu Vân, nhưng đó là vì hắn yêu, yêu quá sâu, yêu tới mức mù quáng, không thấy rõ, cũng không rõ hắn có hiểu yêu là gì không?

Giống như Dương Lưu Vân, giống như Kỷ Trà Thần!

Ninh Tự Thủy từ quầy rượu bên kia lấy ra một xấp tư liệu vút lên không trung, những tờ giấy bay múa, rào rào rồi chậm rãi hạ xuống mặt sàn, giống như mảnh lớn tuyết. Cuối cùng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, một đồng trắng xóa.

Đường Diệc Nghiêu nhặt một tờ giấy lên, bên trên chẳng chịt nhưng chữ, từng chữ từng câu ghi lại toàn bộ những chuyện tốt của Dương Lưu Vân trong năm năm này. Khi thấy một trong những việc đó con người không tự chủ trừng lớn, cơ thể cứng ngắc.

Kỷ Trà Thần rũ mắt xuống, quét qua tài liệu trong tay của hắn thì đáy mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên, chợt ngẩng đầu nhìn Ninh Tự Thủy, miệng mấp máy mãi không nói lên lời.

Sự kiện hắn bị ám sát ở bãi đậu xe, cũng chính là do Dương Lưu Vân tự biên tự diễn, sau đó giả họa cho Ninh Tự Thủy.

Nếu như không có sự kiện buồn cười kia, hắn sẽ không bị mất khống chế tới mức tự tay bóp chết con mình.

Dương Lưu Vân nhìn thấy khuôn mặt khản trương của họ rồi, lắc lắc đầu, hai tay nắm lấy tờ giấy rồi vội xé bỏ: "Không phải vậy. Không phải là tôi làm. Những thứ này toàn bộ đều không phải là tôi làm."

Bàn tay trắng nõn kia như có cảm giác bị ngôn ngữ trong tờ giấy kia làm tứa máu, máu tươi chảy không ngừng, một lòng muốn xé toang những chứng cứ kia, cô ta tuyệt đối không muốn cho Đường Diệc Nghiêu và Kỷ Trà Thần biết những chuyện tốt mà mình làm ra. Nhất định phải duy trì hình tượng ưu nhã đáng yêu trong mắt bọn hắn.

Bờ môi Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng nở nụ cười lạnh: "Đường Diệc Nghiêu tôi lại cho anh cơ hội cuối cùng, thu lại lời nói kia."

"Đừng! Cô câm miệng! Anh Diệc Nghiêu yêu tôi, anh ấy sẽ chịu những tên kia luôn phiên cưỡng gian thay tôi, anh ấy sẽ không để ý. Cô câm miệng không được quyến rũ anh Diệc Nghiêu! Anh ấy yêu tôi, nhất định không thể nhìn tôi bị thương. Phải hay không? Anh Diệc Nghiêu?"

Ánh mắt ác độc của Dương Lưu Vân tròn mắt nhìn Ninh Tự Thủy một cái, quay đầu mong đợi nhìn Đường Diệc Nghiêu, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Anh Diệc Nghiêu, anh không phải là người yêu em nhất sao? Anh nhất định sẽ không để cho em bị thương, có đúng hay không? Diệc Nghiêu, anh uen những ngày chúng ta cùng nhau vui vẻ sao?"

Giọng nói mềm mại ấy giống như liều thuốc độc muốn câu hồn phách hắn đi.

Dung nhan lạnh lùng của Đường Diệc Nghiêu hiện lên sự khổ sở và giãy giụa, hai bàn tay để bên sườn nắm chặt. lúc này không có ai đau hơn hắn, khó lựa chọn hơn hắn.

Lưu Vân, người phụ nữ hắn yêu lâu như vậy, toàn tâm toàn ý chưa từng hối tiếc; hôm nay vào lúc nguy hiểm nhất, người phụ nữ ấy lại nói ra câu như vậy.

Trong nháy mắt kia, hắn thật muốn buông tha; yêu lâu như vậy, đợi lâu như vậy, bảo vệ nhiều năm như vậy, trái tim của cô vẫn không hề đặt trên người hắn, mà hắn cũng mệt mỏi. Mệt muốn chết đi.

Sẽ không ai vĩnh viễn đứng lại một chỗ để chờ đợi bạn.

Đường Diệc Nghiêu hất tay cô ta ra, chậm rãi đứng lên, từng bước liêu xiêu đi tới gian phòng ma quỷ kia, bóng lưng bi ai vô cùng, giống như tuyệt vọng giống như mất đi tất cả.

Dương Lưu Vân nhìn theo bóng lưng của hắn bật cười, cũng biết Đường Diệc Nghiêu sẽ không mặc kệ cô ta, cũng biết hắn sẽ vì cô ta cái gì cũng dám làm. . .

Bốn người đàn ông thấy Ninh Tự Thủy không nói gì, cũng nhanh chóng vào phòng, sau giây phút đóng cửa phòng lập tức xe rách quần áo của Đường Diệc Nghiêu, còi bỏ quần áo của bản thân, không có bất khúc đạo đầu nào mà thẳng tắp vọt vào, đau thấu tim gan giống như muốn mạng của Đường Diệc Nghiêu.

Ban đầu bọn họ đối với Liên Phượng Vũ như thế nào, hôm nay sẽ như vậy với Đường Diệc Nghiêu.

Dương Lưu Vân lấy lại tinh thần, nắm lấy cánh tay của Kỷ Trà Thần nói: "Thần, có anh Diệc Nghiêu ở chỗ này rồi, chúng ta đi thôi!"

Ánh mắt lạnh lẽo của Kỷ Trà Thần thoáng qua một tia không thể tin. Đường Diệc Nghiêu ở bên trong thay cô ta chịu đựng nhục nhã kia, cô ta lại còn có thể nói ra những lời như thế này? Dương Lưu Vân trong trí nhớ của hắn đã đi đâu mất, Dương Lưu Vân chỉ vì một con kiến bị chết cũng đau lòng suốt không thôi, ở nơi nào hoàn toàn không thấy.

Bàn tay vô tình hất tay cô ta ra, sự chán ghét nơi đáy mắt cũng không hề che giấu nữa, dường như lực của hắn dùng quá lớn khiến Dương Lưu Vân lao đảo té ngã, sừng sốt nửa ngày không có phản ứng.

"Thần, em là vợ của anh! Em mới là vợ của anh, em là người yêu anh nhiều năm, anh tại sao không yêu em? Tại sao muốn vẫn yêu con tiện nhân Ninh Tự Thủy đó? Cô ta có chỗ nào tốt? Cô ta có cái gì tốt hơn em?"

(Mìn: Chỉ ấy không đề tiện như một số người)

Ninh Tự Thủy tỉnh táo nhìn chứng cuồng loạn mất khống chế của Dương Lưu Vân, môi mỏng nhếch lên nụ cười châm chọc, giống như lời nói của bọn họ là chuyện không hề liên quan đến cô. Bên tai truyền đến tiếng gào thét tuyệt vọng của Đường Diệc Nghiêu, thê lương uyển chuyển, có thể tưởng tượng lúc này hắn khổ sở như thế nào.

Ban đầu Liên cũng chịu khổ như vậy, suốt ba tiếng đồng hồ, từ đầu đến cuối cũng không hề rống kêu một tiếng. từng móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay, cho dù Đường Diệc Nghiêu có thay Dương Lưu Vân chịu đựng thì hận ý trong lòng cô cũng không cách nào giảm bớt, lửa giận trong lòng càng bùng cháy hơn!

"Thần, em mới là người yêu anh nhất, anh có biết không là cô ta trộm tài liệu của công ty giá họa cho em. Cô ta trở lại là muốn báo thù. Thần." Dương Lưu Vân không để ý hình tượng bỏ đến bên chân của hắn, níu lấy ống quần hắn, gào thét.

Mà Đường Diệc Nghiêu khổ sở, tiếng gào thét của hắn, cô ta một chút cũng không nghe được.

"Cho nên, cô cảm đoạn phim kia uy hiếp Liên, cô khiến anh ấy không cách nào lựa chọn." Giọng nói từ môi mỏng bật ra, lạnh lẽo vô cùng.

Dương Lưu Vân quay đầu lại, trong con mắt lạnh lẽo tràn đầy thù hận, cười lạnh: "Là mày, là mày làm hại Liên Phượng Vũ nên tất cả chuyện đó đều là do mày. Đầu sỏ chính là mày. Tiện nhân, mày chính là yêu tinh hại người. Người ở bên cạnh mày sẽ không có kết quả tốt."

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống. Dương Lưu Vân thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Kỷ Trà Thần vẫn không nói một lời, môi dưới bị chính hắn cắn nát, mùi máu tanh lan tràn trong khoang miệng, đáy mắt lần đầu tiên xuất hiện sự đau đớn không hề che đậy. Thấy Dương Lưu Vân hôm nay, nhìn Ninh Tự Thủy lãnh khốc vô tình, mà hắn cái gì cũng không làm được.

Mà Ninh Tự Thủy của ngày hôm nay, là bị chính hắn bức tới.

Trong phòng lại truyền ra tiếng thét chói tai tê tâm phế liệt của Đường Diệc Nghiêu, làm người ta sợ hãi, hơi thở dâm mỹ này tràn ra cả phòng khách, chậm rãi lờn vồn dưới cánh mũi. Mà Dương Lưu Vân không hề để ý một chút nào, dù sao Đường Diệc Nghiêu yêu cô ta như vậy, đây là do hắn cam tâm tình nguyện, không có gì đáng lo lắng.

Ninh Tự Thủy lẳng lặng chờ đợi thời gian từng chút trôi qua, lắng nghe tiếng thét thê thảm của Đường Diệc Nghiêu, không có một chút xúc động nào. Ngày đó Liên vì cô mà chịu đựng tất cả, không có ai thương hại hắn, ngày hôm nay Đường Diệc Nghiêu tình nguyện thay Dương Lưu Vân chịu phạt, cũng sẽ không có người thay hắn đồng tình.

Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, mà con đường này hoàn toàn là do hắn lựa chọn. Hắn lựa chọn vì người phụ nữ này mà giống như thiêu thân lao vào lửa, người khác cũng bắt lực.

Nếu như năm đó hắn công bằng một chút, không thiên vị Dương Lưu Vân như vậy, có lẽ hôm nay sẽ không có kết quả như thế này.

Dương Lưu Vân thấy hai người bọn họ đều không nói chuyện, trong phòng khách yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thét chói tai của Dương Lưu Vân, ghét bỏ nhũn nhũn, bịt kín lỗ tai. Đứng lên muốn chạy ra khỏi căn phòng này thì bàn tay của Ninh Tự Thủy vung lên, ly rượu đỏ hung hăng đập lên đùi cô ta, ly

rượu vỡ vụn, mảnh thủy tinh đâm vào bên trong da thịt cô ta, máu tươi tràn ra, nháy mắt đã chảy đầm đìa, dọc theo bắt chân chảy xuống.

Dương Lư Vân bị đau khuy xuống đất, thấy bắp đùi của mình bị thương, ánh mắt các độc nhìn chăm chăm Ninh Tụ Thủy.

"Nếu như cô còn cử động lần nữa, bốn người chúng ta hôm nay sẽ chết ở chỗ này." Ngón tay của Ninh Tụ Thủy khẽ vuốt ve bom hẹn giờ, khuôn mặt ấy bình tĩnh làm sao, không có một chút sợ hãi nào.

Đối với người đã chết qua một lần như cô mà nói, chết hoàn toàn không đáng sợ, sống so với chết, vĩnh viễn đều khổ sở hơn.

Toàn bộ hai giờ, Đường Diệc Nghiêu đã trải qua vô số tàn phá lãnh nhục, những đạo cụ ban đầu dùng trên người Liên Phượng Vũ hôm nay đều dùng trên người hắn. Cả người vết thương chồng chất, máu tươi đầm đìa, khi thân thể của hắn vẫn trần truồng thì bị bắt ra ngoài, chỉ dùng một cái chăn mỏng bao lấy người thì không ai còn nhận ra hắn là người đàn ông kiên nghị trước kia.

Dương Lư Vân cũng sợ hết hồn, ánh mắt nhìn hắn xong cảm thấy mình vô cùng may mắn, người đi vào gian phòng kia không phải là cô ta.

Mà ánh mắt may mắn như vậy, làm lòng Đường Diệc Nghiêu đau nhói, trong chớp mắt này hắn hoàn toàn hiểu, nước mắt của người phụ nữ này vĩnh viễn chỉ vì bản thân cô ta mà chảy.

Cả người giống như bị xe tải nghiền qua một lần lại một lần, nhất là hạ thân đã bị hành hạ tới mức thối nát, đau đớn này khiến hắn hôn mê nhiều lần, mà bây giờ nằm trên mặt đất giống như người chết, người phụ nữ hắn yêu, lại chưa hề vì hắn mà rơi một giọt nước mắt.

"Lư Vân." giọng nói đau đớn của Đường Diệc Nghiêu gian nan, đưa tay muốn đụng vào cánh tay của cô ta.

Đáy mắt Dương Lư Vân toàn bộ đều là chán ghét, giống như né tránh loài bọ cạp hất tay hắn ra, giọng nói ghét bỏ: "Anh quá bẩn, đừng đụng tôi!"

Anh quá bẩn, đừng đụng tôi

Anh quá bẩn, đừng đụng tôi

Anh quá bẩn, đừng đụng tôi

Sáu chữ hoàn toàn ném Đường Diệc Nghiêu vào địa ngục, muôn đời không góc đầu dậy nổi.

"Đường Diệc Nghiêu cũng bị người của cô hành hạ, cô cũng nên thả tôi đi chứ!" Dương Lư Vân ngẩng đầu nhìn chăm chăm Ninh Tụ Thủy cắn răng nghiêng lợi nói, cô ta không muốn ở lại nơi ghê tởm này.

Đường Diệc Nghiêu mất hồn sững sốt, thật lâu không lấy lại được tinh thần, ngay cả bàn tay đưa ra cũng cứng ngắc trên không trung, đường cong tịch mịch, dừng lại.

Ánh mắt Ninh Tụ Thủy nhàn nhạt rơi trên người Đường Diệc Nghiêu đang nằm thoi thóp, nhếch môi lên, tiếng nói nhỏ nhẹ, như hư như thực: "Anh đã tỉnh táo chưa? Đây chính là người phụ nữ anh một lòng bảo vệ, Đường Diệc Nghiêu."

Lạnh lùng, ngón tay nhấn nút điều khiển TV, màn hình màu đen bỗng nhiên sáng lên. Phòng khách lập tức vang lên tiếng rên rỉ dâm dăng, hình ảnh khí thế ngất trời, hai người dây dưa với nhau bằng những tư thế xấu hổ hiện ra.

Nữ chính trong video là Dương Lư Vân không sai, đáng tiếc vai nam chính lại không phải là Đường Diệc Nghiêu!

Cánh tay Đường Diệc Nghiêu nháy mắt từ giữa không trung rơi xuống, ánh mắt tuyệt vọng từ từ trở nên đỏ ngầu, cả cơ thể đều run rẩy. Kịch liệt rung động, co quắp. Gần như không dám tin tưởng Dương Lư Vân lại có thể. lại có thể.

"Cho dù ở Nhật Bản, anh tin rằng cô ta ci thuộc về mình anh sao?" Tiếng nói thanh nhã của Ninh Tụ Thủy vang lên, không ngừng vang vọng, ánh mắt khi rơi trên người Dương Lư Vân thì lại thấy buồn cười.

"Cô ta và lão đại hắc bang lớn nhất Nhật Bản cấu kếp với nhau, cũng chỉ là muốn lợi dụng hắn ta để quay trở lại đây, tiếp tục trở lại bên cạnh Kỳ Trà Thần. Cô ta từ đầu đến cuối cũng chưa từng yêu anh. Không hề có một chút nào."

Từng chữ từng câu tàn nhẫn phun ra, mang theo khinh miệt và xem thường. Vì một người phụ nữ như vậy, ngu ngốc làm bản thân mình bị thương ra nông nỗi này, đáng giá không?

"Đu rồi." Kỳ Trà Thần rút cuộc không nhịn được nữa, con mắt lạnh băng, khô sở mở miệng: "Ninh Tụ Thủy, người nợ em là tôi. Đừng có."

Tổn thương Diệc Nghiêu như vậy nữa.

Trên cái thế giới này tàn nhẫn nhất chính là quá mức yêu một người vì cô ta có thể chịu đủ mọi hành hạ, mà cô ta lại không yêu mình.

Ninh Tụ Thủy cười lạnh một tiếng, Kỳ Trà Thần thì ra anh cũng sẽ đồng tình với người khác sao! Vậy sao ban đầu anh không đồng tình với đứa bé của tôi, tại sao không chịu buông tha con của chúng ta?

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu khẩn cầu nhìn Dương Lư Vân, thân thể không có hơi sức, chỉ có thể dựa vào đôi tay từng chút từng chút bò tới bên người

cô ta. Vết máu ở trên sàn nhà chảy xuống tạo thành một vệt dài, nhìn thấy mà kinh hãi.

Giọng nói thê lương mà bi thương kèm theo một chút kì vọng thâm tình cuối cùng: "Luru Vân, em rốt cuộc đã từng quan tâm đến anh không?"

Không phải yêu hay không, bởi vì từ đầu tới cuối hẳn biết cô ta chỉ yêu Kỷ Trà Thần, nhưng còn hẳn đây? Chẳng lẽ thực sự một chút quan tâm cũng không cho hẳn sao?

Dù chỉ là một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157

Ánh mắt ghét bỏ của Dương Luru Vân nhìn hẳn, nước mắt trên mặt đã sớm rơi, chán ghét tránh khỏi tay hẳn, làm bộ nói: "Anh Diệc Nghiêu, sao em lại không quan tâm anh được chứ? Em rất quan tâm anh. Nhưng bây giờ anh."

Lời còn lại chưa nói, không cần nói thêm người ta cũng tự hiểu.

Ánh mắt kỳ vọng của Đường Diệc Nghiêu từng chút từng chút bị làn sóng có tên gọi tuyệt vọng nhấn chìm đi, cũng không còn chút sắc thái nào nữa, chỉ còn lại một vùng tăm tối; cánh môi bị cắn nát nở nụ cười gượng, một giọt nước mắt theo hốc mắt chảy xuống.

"Ha ha. Ha ha." Tiếng cười uyển chuyển thê lương, đôi mắt mơ hồ, che khuất đi khuôn mặt người phụ nữ hẳn yêu.

Nếu như cô ta nói rõ là chưa từng quan tâm tới hẳn, có lẽ hẳn cũng sẽ không có loại cảm giác tuyệt vọng này, tuyệt vọng đến nỗi chỉ cảm thấy sinh mạng mình là một đồng đồ nát; cho tới giờ phút này cô ta vẫn lừa gạt hẳn, những câu nói từ miệng cô ta không câu nào là thật.

Dương Luru Vân bị tiếng cười khó hiểu của hẳn làm cho mơ hồ, sống lưng lạnh toát, có cảm giác chuyện không tốt sắp diễn ra.

"A. A. A." Không biết Đường Diệc Nghiêu lấy hơi sức từ chỗ nào hát điên đập mạnh người xuống mặt đất, đầu điên cuồng đập mạnh xuống đất, cái trán nhanh chóng bị đập nát, máu tươi nhuộm đỏ nửa gương mặt hẳn. Khổ sở, tuyệt vọng, vô dụng, giống như một con thú bị thương phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

"Diệc Nghiêu." Dương Luru Vân co người lại, ánh mắt sợ hãi phòng bị cái nhìn của hẳn, không có bất kỳ đồng tình nào. Mặc dù người đàn ông này vì cô ta hy sinh nhiều như thế, cô ta cũng không cảm thấy náy náy dù chỉ là một chút. Cũng chẳng phải kinh thiên động địa gì, đó là chuyện đương nhiên.

"Ha ha." Đường Diệc Nghiêu cười rơi nước mắt, khóc không thành tiếng, nước mắt và máu hòa quện chung một chỗ tạo thành một chất lỏng ghê tởm chảy xuôi xuống, nhìn người con gái hẳn yêu nhất, nhắm mắt, nuốt nước bọt một cách khó khăn. Tiếng thì thầm trở nên lạnh lẽo: "Em yêu Kỷ thiếu gia bao nhiêu năm, anh liền yêu em bấy nhiêu năm. Anh đã nói trên thế giới này em chính là người anh yêu nhất, anh cứ tưởng rằng theo thời gian em sẽ nhìn thấy chân tình của anh, anh chỉ đứng sau em 10 cm, chỉ cần em vừa quay người lại là có nhìn thấy anh."

"Nhưng em chưa từng quay lại nhìn anh lấy một lần, một lần duy nhất cũng không có. Mỗi một lần xảy ra chuyện, phải nhờ tới anh, em mới đến tìm anh. Không biết từ lúc nào, em đã không còn là Luru Vân anh biết rồi, tính cách cũng trở nên đáng ghét, khuôn mặt cũng không phải, không ai biết rõ em là ai."

"Diệc Nghiêu. Em." Dương Luru Vân kinh ngạc nhìn hẳn, cảm giác sắp phải mất đi người đàn ông vẫn che chở cho mình. Cho dù không yêu, nhưng loại cảm giác này cũng không dễ chịu hơn. Như chính cô ta cũng không thích trẻ con, cho dù không thích, nhưng hẳn vẫn là của cô ta, trong lúc bất chợt phát hiện đứa trẻ đó muốn rời khỏi mình, trong lòng không thoải mái chút nào.

"Chỉ vì em, tôi phản bội lại Kỷ thiếu gia, làm trái với lương tâm của mình; biết rõ Ninh Tự Thủy đau đớn cũng không nói cho Kỷ thiếu gia, quá sai lầm. Anh mệt rồi. Luru Vân, thực sự anh vô cùng mệt mỏi. Hôm nay. là lần cuối cùng anh giúp em. Từ nay về sau trong lòng Đường Diệc Nghiêu sẽ không bao giờ có chỗ cho Dương Luru Vân nữa. Trước kia anh yêu em sâu đậm, từ nay về sau anh sẽ hoàn toàn quên em. Anh cũng sẽ không giúp em cái gì nữa, Dương Luru Vân."

Ba chữ cuối cùng vang lên rất mạnh mẽ, nước mắt đã chảy khô, ánh mắt trống rỗng cũng chỉ còn lại một mảnh u ám và vết thương đau đớn này. Vào giây phút Dương Luru Vân mở miệng lừa gạt hẳn, tim của hẳn cũng không còn đau đớn nữa rồi, mà đó chính là chết đi, trái tim hẳn đã chết hoàn toàn. Một mực yêu một người, là người đó lại đang lợi dụng hẳn, dù là hẳn hy sinh tôn nghiêm của người đàn ông vì cô ta, nhưng cũng không đổi được một chút cảm động, chỉ có chán ghét, hư vậy sẽ không có ai có dũng khí để yêu nữa.

Sẽ không ai vĩnh viễn đứng một chỗ chờ đợi em, Dương Luru Vân, anh sẽ không đợi em nữa!

Dương Luru Vân ngây ngẩn cả người, kinh ngạc không nói lên lời. Ý thức không dám thừa nhận Đường Diệc Nghiêu đã rời bỏ cô ta? Hẳn thật muốn bỏ mình? Làm sao có thể? Không phải hẳn thích cô ta nhất sao, có thể vì cô ta mà làm bất cứ chuyện gì sao?

"Gạt người. Anh Diệc Nghiêu, anh muốn dùng lời nói này để kích thích em phải không, có đúng hay không? Làm sao anh lại không yêu em nữa. . . Anh sẽ vĩnh viễn yêu em, nguyện ý vì em làm bất cứ chuyện gì có đúng hay không?" (Min: con này cuồng tự kỷ) Dương Lưu Vân chậm rãi nhìn hắn, dùng ánh mắt thiên chân vô tư (ý chỉ ngây thơ hồn nhiên ấy) chờ đợi đáp án của hắn.

Đường Diệc Nghiêu một tay chống đỡ cơ thể mình nâng người cách mặt đất một chút, nâng tay lên hung hăng nện một cái bạt tai lên khuôn mặt mê người ấy, âm thanh thanh thúy vang lên khắp gian phòng rồi vọng lại, một cái bạt tai khiến Dương Lưu Vân ù tai nhức óc, ngã trên mặt đất, hai mắt trợn lên nhìn hắn không thể tin được.

Một tát này đã nói cho cô ta đáp án chuẩn xác nhất không có nhầm lẫn.

Tâm lạnh như tro tàn Đường Diệc Nghiêu không nói gì, sức lực đã tiêu hao gục người nằm trên mặt đất hai mắt nhắm nghiền, lúc này một câu hắn cũng không nói ra được, cũng không muốn nói, không muốn phải nhìn gương mặt của người phụ nữ này nữa.

Từ bây giờ về sau sống chết của cô ta không liên quan đến hắn!

Cánh cửa chợt bật mở ra, một đám cảnh sát đi vào, một cảnh sát đứng đầu đi vào phòng khách, nhìn xung quanh một vòng sau đó dừng lại trên người Đường Diệc Nghiêu, lạnh giọng quát: "Chuyện này là sao đây?"

Dương Lưu Vân thấy cảnh sát giống như thấy thiên sứ cứu mạng vậy, từ trên sàn nhà bò dậy, nắm lấy ống tay áo củ tên cảnh sát kia hốt hoảng nói: "Cô gái này cố ý đã thương người, còn tìm người cường dâm bạn của tôi. Cô ta còn chuẩn bị bom nữa. Các anh mau bắt cô ta lại!"

Tên cảnh sát dùng ánh mắt nghiền cứu tìm tòi nhìn cô ta một lúc, sau đó mới chuyển qua nhìn Ninh Tự Thủy, bên cạnh quầy bar ngoại trừ một chiếc máy tính, còn lại hoàn toàn trống rỗng bom ở đâu ra? Ngay cả tới bóng dáng cũng không thấy.

"Cô nói bom ở đâu?"

"Ở nơi này." Dương Lưu Vân chỉ chỗ ban nãy cũng ngay ngắn cả người, cái gì cũng không còn."Không đúng, rõ ràng là có bom. Cô ta đã giấu đi, anh cảnh sát cô ta là ảo thuật gia có thể giấu đồ."

Tên cảnh sát dùng ánh mắt ra lệnh cho thủ hạ dò xét xung quanh xem, kết quả hai tên cảnh sát kia tìm nửa ngày cũng không thấy cái gì.

"Không thể nào. Cô ta có bom, thật sự có. Không tin anh có thể hỏi hai người bạn của tôi, bọn họ đều nhìn thấy còn có bốn người ở trong phòng kia cũng nhìn thấy." Dương Lưu Vân nắm chặt lấy áo của tên cảnh sát quát lớn.

"Anh có nhìn thấy không?" Cảnh sát mở miệng hỏi Kỷ Trà Thần vẫn trầm mặc từ đầu.

Kỷ Trà Thần híp mắt lại, dung nhan lạnh lùng không có một chút tâm trạng nào, thậm chí ngay cả cái liếc mắt hắn cũng lười. Tên cảnh sát rất khó chịu, nhưng do khí thế của Kỷ Trà Thần quá mạnh mẽ, hắn định mở miệng nói nhưng mãi không ra câu. Chỉ có dùng ánh mắt sai hai cấp dưới đi vào phòng hỏi bốn người đàn ông kia.

Kết quả là cái gì cũng không nhìn thấy.

Dương Lưu Vân không thể tin nổi nhìn chằm chằm Ninh Tự Thủy, không chịu buông tha, cắn răng nghiêng lợi nói: "Dù không có bom, nhưng cô ta tìm người cường dâm tôi, may mắn là có bạn tôi giúp. Anh cảnh sát chân của tôi còn bị thương, chỉ cần nhiều đây là có thể bắt cô ta ngồi tù rồi."

"Cô tìm người cường dâm cô ta sao?" Tên cảnh sát lần nữa đánh giá Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy tay cầm ly rượu, thủy tinh sáng ngời phản quang nụ cười của cô, trên người cô trời sinh có hơi thở thanh nhã không tranh quyền thế, nâng mí mắt lên, giọng nói dịu dàng: "Tôi có không có tìm người cường gian người khác, anh nên hỏi người trong cuộc không phải rõ ràng sao?"

Cảnh sát gạt đầu, xoay người đi tới bên cạnh Đường Diệc Nghiêu, nhìn thấy trên người hắn chằng chịt vết thương thì nhủ mảy lại: "Tiên sinh, có phải anh bị người khác cường gian? Bị bạo lực?"

"Diệc Nghiêu, anh mau nói đi. Có cảnh sát có ở đây không phải sợ cô ta. Nói nhanh đi." Dương Lưu Vân thúc giục.

Đường Diệc Nghiêu chậm rãi mở mắt, ánh mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt của Dương Lưu Vân sau đó mở miệng trả lời: "Không có bất kỳ người nào ép buộc tôi, cũng không có dùng bạo lực với tôi. Tất cả đều là tôi tự nguyện."

"Anh nói cái gì? Anh đang càn rỡ cái gì? Rõ ràng là cô ta ép anh đi vào. Tại sao anh lại không nói thật." Dương Lưu Vân nổi điên nhào tới bên người hắn hận không thể một cú mà đánh lên người hắn.

"Kéo người phụ nữ này ra! Nói cái gì đó, ngay trước mặt cảnh sát còn dám la lối om sòm!" Khuôn mặt tên cảnh sát vô cùng nghiêm túc, nhìn sang phía gian phòng kia nói: "Mặc dù không là ép buộc, nhưng hành động như vậy thật sự là không có đạo đức, mấy người tạm thời tới bắt cảnh sát một chút đi!"

Ninh Tự Thủy lấy ra một xấp tư liệu, giọng nói thanh thúy vang lên: "Chỗ tôi có chứng cứ Dương Lưu Vân sai người cố ý đã thương người khác, còn có chứng cứ cô ta cấu kết với hắc bang Nhật Bản, có thể giúp các anh phá mấy vụ án buôn bán của trùm thuốc phiện thời gian gần đây."

Tên cảnh sát vừa nghe thấy vụ án lớn của tên trùm thuốc phiện, hai mắt sáng rực, nếu quả thực có thể phá vụ án đó như vậy nhất định hắn sẽ được thăng chức. Mặt mày hớn hờ lập tức nhận lấy xấp tư liệu: "Chúng tôi rất cảm ơn sự hợp tác này, cảm ơn cô đã cung cấp tư liệu cho chúng tôi, nếu như cần thiết xin mời cô tới bộ cảnh sát để cung cấp thêm manh mối."

"Được, chỉ là hôm khác đi, hôm nay tôi còn muốn ôn chuyện với bạn cũ." Giọng nói của Ninh Tự Thủy không lớn không nhỏ vang lên, lời nói đúng là nói với tên cảnh sát kia, nhưng ánh mắt lại dừng trên người Kỷ Trà Thần.

Tên cảnh sát tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, lập tức gật đầu: "Vậy tôi sẽ không quấy rầy rồi. Dẫn bạn họ đi!"

"Đừng bắt tôi. Tôi không có. Ninh Tự Thủy con tiện nhân kia, tao sẽ không bỏ qua cho mày. con tiện nhân." Dương Lưu Vân vẫn cố tình gây gổ, quay sang cầu cứu Kỷ Trà Thần: "Thần cứu em. Em là vợ của anh. Em đã cứu anh...anh không thể thấy chết mà không cứu."

Bốn người đàn ông bao gồm Đường Diệc Nghiêu đã bị hôn mê bất tỉnh cũng bị cảnh sát mang đi, không gian vốn chật trội lại vô cùng vắng vẻ chỉ còn lại hai người Kỷ Trà Thần và Ninh Tự Thủy.

Kỷ Trà Thần biết, tiếp theo sẽ đến lượt mình. Di chuyển bước chân, ngồi xuống tới bên ghế sofa, không mở miệng, chỉ nhìn cô, ý nói cô có thể bắt đầu.

Ninh Tự Thủy cũng không nói, chỉ là nhấp một ngụm rượu đỏ, hai mắt sáng ngời như thủy tinh, nhưng lại vô cùng trống rỗng không có màu sắc. Hai người cứ ngồi như vậy, không ai nguyện ý lên tiếng trước. Ninh Tự Thủy nhìn ra bên ngoài, mà hắn cũng chỉ ngồi nhìn Ninh Tự Thủy.

Kỷ Trà Thần ngồi ngay ngắn, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, môi mím chặt: "Nhớ khi ở trên vách núi em đã hỏi tôi có thứ gì mà tôi sợ hãi, lúc ấy tôi nói cho em biết tôi cũng là người, cũng có thứ khiến tôi sợ hãi. Thật ra thì lúc ấy tôi vô cùng muốn nói cho em biết, tôi sợ nhất chính là em khôi phục trí nhớ; chính là sợ bộ dạng như bây giờ của em."

Giọng nói trầm thấp tràn đầy mất mát và bất đắc dĩ, thể lương vang vọng trong không gian, thật lâu cũng không tan đi hết.

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm giác gì. Chỉ thần nhiên uống hết rượu trong ly. Rượu còn thật là một thứ tốt, có thể khiến tâm tình người ta vui vẻ, cũng có thể làm một người trở nên thành thực.

"Ninh Tự Thủy, tôi hiểu là tôi nợ em, không có cách nào trả lại được." Kỷ Trà Thần như mê muội tự lẩm bẩm "Yêu càng sâu hận càng sâu, trong lúc tôi tra tấn em đau đớn đến chết đi tôi mới nhận ra rằng tôi yêu em. Có lẽ em sẽ không thể tin, trong năm năm này tôi chưa có lấy một đêm ngủ yên, kể từ sau khi em trở về, tôi mới phát hiện rằng mình sống lại."

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng đặt chiếc ly kia xuống, đôi mắt không ọn sóng nhìn hắn, cánh môi nhờ tác động của rượu còn mà trở nên kiều diễm ướt át, giống như trái cây mọng nước. Dung nhan lạnh tanh dưới ánh sáng nhàn nhạt lại lạnh thêm vài phần.

"Tự Thủy."

"Đứa bé chết rồi." Ninh Tự Thủy chợt mở miệng ngắt lời hắn, khi ánh mắt hắn u ám không còn nhìn rõ nữa, cô lập lại: "Đứa bé, đã chết."

Tuần nhan lãnh khốc vô tình của Kỷ Trà Thần trở nên khổ sở, thì thầm: "Tôi biết rõ. Tôi biết rõ."

"Anh có lỗi với đứa nhỏ! Là anh tự tay giết chết con của mình!" Môi đỏ mọng khẽ mở khẽ đóng, tiếng nói êm ái làm sao, nhưng khi nghe đến tai lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Ninh Tự Thủy đứng lên, xoay người di chuyển tới chỗ đối diện hắn ngồi xuống, hai chân thon dài gác lên nhau, lưng dựa trên sofa với cự ly rất gần, nhưng lại khiến hắn có cảm giác khó nắm bắt, chạm không tới. Ánh mắt sáng rực nhìn khuôn mặt khổ sở của hắn cũng không thấy vui vẻ.

"Kỷ Trà Thần, hai tay anh dính đầy máu tươi của con gái mình, con ác mộng của những năm này cũng không hề hấn gì so với việc anh đã làm."

"Tôi biết rõ." Ánh mắt Kỷ Trà Thần âm trầm nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười thể lương. Đây thực sự là báo ứng, trời tạo nghiệp chướng thì vẫn còn, nhưng tự mình tạo nghiệp thì không thể sống! "Cho tôi một cơ hội, bồi thường em"

"Bồi thường? ?" Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, con ngươi tràn ngập tò mò nhìn hắn "Tôi mất đi con gái, một thân vết thương, Liên đang nằm trong viện chịu đựng tất cả. Kỷ Trà Thần, anh nói cho tôi biết, anh lấy cái gì để bồi thường tôi? Anh có tư cách gì nói muốn bồi thường tôi?"

Bàn tay trắng nõn vơ đại lấy một cái gạt tàn thuốc nén vào trán hắn, hắn cũng không né tránh, trán rỉ máu, máu dọc theo khuôn mặt lạnh lùng rơi xuống dưới, rơi trên thảm lông sạch sẽ.

Ngón tay lau đi máu, gật đầu: "Tôi biết em hận tôi."

Mùi vị hoan ái khi nãy hòa cùng máu tanh, nhưng lại không làm tan đi mùi vị chết chóc trên người cô. Đôi mắt sạch sẽ nhàn nhã thông dong, môi mím lại: "Kỷ Trà Thần, anh ngay cả tư cách khiến cho tôi hận cũng không có."

Trước hận là yêu, tôi không yêu anh, làm sao có thể hận anh! Năm năm trước, năm năm sau, tình yêu đã sớm thành tro bụi, không còn tồn tại.

Kỷ Trà Thần chợt ngừng mặt lên hơi thở lạnh lùng ngày càng lan ra mạnh mẽ, mím môi nói: "Em đang hận tôi, đừng chối bỏ điểm này." Tôi tình nguyện để em hận tôi, cũng không muốn em lạnh lùng như vậy đối với tôi!

Ninh Tụ Thủy như không nghe thấy lời của hắn, lúc này cho dù Kỷ Trà Thần quỳ gối xuống đất cầu xin tha thứ, cô cũng không có lấy một tia dao động.

"Thật ra thì trong ngày kỉ niệm hôn lễ của anh là tôi cố ý, tay của anh là tôi cố ý bẻ gãy."

"Tôi biết rõ."

"Tôi là cố ý sai người của mình bắt Dương Lưu Vân đi, lại để cho Liên Phượng Vũ cố ý dẫn anh qua đó."

"Tôi biết rõ."

"Cũng là tôi trộm tài liệu của công ty anh giao cho cảnh sát, giả họa cho Dương Lưu Vân."

"Tôi biết rõ, tôi đều biết." Kỷ Trà Thần khẽ sờ nhắm chặt hai mắt, không muốn nghe tiếp nữa. Những điều này hắn đã sớm biết, cũng biết người vẫn đang thâm tóm Kỷ thị là cô, cô làm tất cả trong lòng hắn đều rõ ràng, rõ ràng nhưng vẫn mặc cho cô làm ra mọi thứ để báo thù, mặc cho cô giày vò, nếu như vậy có thể giảm bớt hận ý của cô, tất cả đều là đáng giá.

Ngoài ý muốn nơi đây mắt rất nhanh hiểu rõ, Kỷ Trà Thần lợi hại tới cỡ nào mà lại không rõ đây? Hành động như vậy, cũng không khiến cô cảm động; chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu: "Tất cả mới chỉ là bắt đầu."

Kỷ Trà Thần mở mắt, môi mông nở một nụ cười đắng chát, giọng nói thê lương: "Không cần lãng phí hơi sức, em muốn cái gì thì nói cho tôi biết, tôi đều có thể thỏa mãn em. Có phải Kỷ thị sụp đổ em mới vui lòng?"

Ninh Tụ Thủy nhẹ nhàng lắc đầu, trực tiếp nói: "Tôi đối với Kỷ thị không có hứng thú, tôi muốn chính là anh —— Kỷ Trà Thần hai bàn tay trắng, đau đớn tới mức không muốn sống!"

"Em không làm được, Ninh Tụ Thủy." Kỷ Trà Thần chắc chắn mở miệng, Ninh Tụ Thủy dù thay đổi tới mức nào, cô vẫn là Ninh Tụ Thủy. Huống chi, từ trước tới bây giờ cô cũng không biết cái gì đối với hắn mới là tà nhẫn nhất.

Ninh Tụ Thủy cười một tiếng, lúm đồng tiền ở hai bên má lộ ra, ngọt ngào như vậy, làm cho người ta ngây ngẩn. Tiếng nói dịu dàng vang lên: "Kỷ Trà Thần sai lầm lớn nhất của anh chính là tin tưởng bản thân mình quá mức, cho rằng cái gì cũng có thể nắm giữ trong tay, tự cho mình là vương giả có thể thao túng tất cả."

Kỷ Trà Thần không khỏi sững sờ, còn chưa kịp nói chuyện, cửa phòng chợt mở ra, hai đứa bé một lớn một nhỏ đứng ở cửa.

Ninh Tụ Thủy nhìn lại, nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng: "Tịch Nhược, ai đồng ý cho con quay lại?"

Tịch Nhược thật giống như không có nghe thấy lời nói của Ninh Tụ Thủy, ánh mắt lạnh tanh giống ý như Ninh Tụ Thủy, lạnh lùng nhìn Kỷ Trà Thần, không có tình cảm, chỉ có thù hận.

Kỷ Trà Thần sững sờ lần nữa, nhìn chằm chằm đứa bé này, không có cách nào trấn định. Tại sao hắn có cảm giác mãnh liệt đứa nhỏ này có quan hệ tới hắn? Ánh mắt của nó rất giống Ninh Tụ Thủy, hình dáng của nó rất giống hắn.

Chẳng lẽ nó là. Khuôn mặt vui sướng còn chưa lộ ra, chợt nghe thấy giọng nói no nót của Tịch Nhược: "Mẹ, cha rất lo lắng mẹ."

Một chậu nước lạnh leo dội từ đầu xuống chân, cả người lạnh lẽo run rẩy; Kỷ Trà Thần kinh ngạc nhìn Ninh Tịch Nhược lại nhìn Ninh Tụ Thủy.

Ninh Tụ Thủy là mẹ của nó, vậy cha trong miệng nó là ai ?

Ninh Tụ Thủy đứng lên, đi tới trước mặt nó, ngón tay lên mái tóc nó, giọng nói bắt đầu dõ dạc: "Mẹ biết rồi, con không nói cho cha con biết mẹ ở đâu chứ?"

Tịch Nhược lắc đầu một cái: "Cha mệt quá, con không dám nói cho cha biết, nhưng mà cha đang ở nhà chờ mẹ, chúng ta mau về thôi."

Ninh Tụ Thủy gật đầu, ngẩng đầu nhìn Trác Mặc thấy hắn đầy mắt hoang mang bắt đầu dõ dạc đi cũng biết Trác Mặc với Tịch Nhược bốc đồng này không còn cách nào. Nó nhất định đã thấy video trên mạng mới vội vã chạy về.

Kỷ Trà Thần đột nhiên đứng lên, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Ninh Tịch Nhược không dời. nó là đứa bé của cô và Liên Phượng Vũ? Cái ý niệm này khiến lòng hắn đau như dao cắt! Đứa bé này nhìn có vẻ như mới bốn tuổi, như vậy có thể là đứa bé của cô và Liên Phượng Vũ.

Ánh mắt Ninh Tịch Nhược lạnh tanh quét qua Kỷ Trà Thần có phần khinh bỉ tiếng non nớt vang lên: "Mẹ, chú này chính là hung thủ giết chết chị gái sao?"

Bước chân của Kỷ Trà Thần cooó chút không vững, lung la lung lay. Chị gái? ? Nó cũng biết đứa bé đã chết đi đó sao?

Thân thể cứng rắn của Trác Mặc này giờ trở nên căng thẳng, con ngươi lạnh lợi xuất hiện sự phòng bị, hai tay ôm chặt lấy Ninh Tịch Nhược, không để cho Kỷ Trà Thần nhìn chằm chằm vào bé. Người đàn ông này đã không có tư cách nhìn thấy Tịch Nhược, không có tư cách nói chuyện với Tịch Nhược.

"Tự Thủy, nó là." Kỳ Trà Thần vẫn không có cách nào tin tưởng, Ninh Tự Thủy sẽ sinh con của người khác, làm sao có thể?

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh cũng rất thần nhiên, trả lời thành thật vấn đề của hắn: "Nó là con gái của tôi với Liên, không có quan hệ gì với anh. Trong mắt anh có thể nói nó là nghiệt chủng, chỉ là —— trong mắt tôi và Liên nó là tiểu thiên sứ đáng yêu nhất thế giới."

"Tôi rất biết ơn Liên lúc tôi khổ sở đã tặng tôi món quà lớn như vậy, tiểu thiên sứ tốt nhất trên thế giới này" Mỗi lời nói dịu dàng ấy phát ra lại là một nhát dao sắc nhọn hung hăng đâm vào trái tim hắn, hô hấp không được. Con người âm u nhìn chăm chăm vào cô, lạnh khí lan tỏa.

Ninh Tự Thủy xoay đầu lại, dùng giọng nói dịu dàng nhất từ trước đến giờ: "Cha đang chờ chúng ta ở nhà, mau về thôi."

"Vâng" Ninh Tịch Nhượng cũng không nhìn Kỳ Trà Thần thêm một lần nào nữa. Cho dù biết người đàn ông này chính là cha ruột của mình, ngay tại lúc hắn giết chết đứa bé kia. Mà nó bây giờ chính là con của chú Liên và mẹ, chú Liên tốt như vậy, có tư cách làm cha của nó.

"Không được đi." Kỳ Trà Thần tiến lên bắt lấy tay cô, Ninh Tự Thủy giống như đã sớm có phòng bị, một tay đặt lên vai hắn, một chân hung hăng đá lên chân hắn, khiến cả người hắn ngã trên mặt đất, đập mạnh lên sàn nhà, phát ra một tiếng trầm muộn vang lên trong không gian.

"Kỳ Trà Thần, anh sẽ không có cơ hội tổn thương tôi." Ninh Tự Thủy lạnh lùng bỏ lại một câu, mang theo Tịch Nhượng cùng trạc Mặc rời khỏi khách sạn.

Tịch Nhượng xuyên qua khe hở nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của hắn, buông mắt xuống, mím môi không nói thêm câu nào lặng yên nằm trong ngực Trạc Mặc. Trong lòng cũng đang tính toán đến một chuyện khác.

Kỳ Trà Thần nằm ở trên sàn nhà, hồi lâu cũng không bò dậy, nhìn trần nhà, bên tai toàn bộ là giọng nói của cô, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh của cô. Chỉ cần vừa nghĩ tới tay hắn giết chết máu mủ của mình, nghĩ đến chuyện cô sinh ra con của người đàn ông khác, trái tim co thắt lại, giống như sắp chết.

Nghĩ đến cô và Liên Phượng Vũ còn có đứa bé kia một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, hắn không cam lòng. Mặc kệ yêu cũng được, hận một cũng được, cả đời này hắn cũng sẽ không buông tay nữa.

Nếu như không thể ở cùng nhau, vậy thì dây dưa đến chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158

Liên Phượng Vũ nhạy cảm nghe thấy tiếng mở cửa vội vàng rời khỏi suy nghĩ nhìn thấy Ninh Tự Thủy ba người bọn họ bình an vô sự đứng trước mặt hắn lúc này mới thôi không lo lắng. Khóe miệng nở nụ cười: "Rốt cục cũng trở lại, còn con nữa Tịch Nhượng. cố tình không cho chú đi đón con sao!."

Ninh Tịch Nhượng nở nụ cười sáng lạn: "Con cùng mẹ trở về, cha người không cần lo lắng."

Không chỉ có Liên Phượng Vũ mà ba người có mặt ở đây cũng ngây người.

Ninh Tự Thủy biết ở khách sạn Tịch Nhượng nói là như vậy, là nó đang kích thích Kỳ Trà Thần, nhưng lại không ngờ Tịch Nhượng lại có thể gọi Liên là cha. Bàn tay đặt lên vai nó, nhủ thầm nói: "Tịch Nhượng, con đừng làm chú Liên khó chịu."

"Con không có hồ đồ!" Giọng nói của Ninh Tịch Nhượng vô cùng nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Liên Phượng Vũ, giọng nói non nớt vang lên: "Chẳng lẽ chú Liên không muốn làm cha của con sao?"

Liên Phượng Vũ mạo hiểm nhìn ánh mắt sắc bén của Trạc Mặc, ôm Tịch Nhượng vào trong ngực, lắp bắp nói: "Chú nghĩ, là mẹ con không muốn, đừng làm cho mẹ con mất hứng!"

Hai tay Tịch Nhượng ôm lấy cổ hắn, ho khan một tiếng. Thấy tất cả mọi người đang khần trương, lắc đầu bày tỏ bản thân mình không sao. "Gọi chú là cha, cũng không nhất định phải kết hôn với mẹ mới được! Cha nuôi không được sao? Cha nuôi trực tiếp gọi thành cha không được sao?"

Liên Phượng Vũ sững sờ, chuyển sang nhìn Ninh Tự Thủy, thấy cô vui mừng gật đầu, lúc này mới lên tiếng: "Được, vậy chú liên làm cha của con nhé !"

Trạc Mặc bình tĩnh nhận Tịch Nhượng từ trong ngực hắn, ôm thật chặt vào ngực mình: "Tốt lắm, em nên ăn cơm, nghỉ ngơi."

Tịch Nhượng mặc dù còn muốn nói chuyện cùng cha mẹ, nhưng tinh thần của nó đã rất mệt mỏi, nếu như không phải là nó âm thầm bấm bấm đùi của mình, ngay từ lúc lên xe đã ngủ mất rồi.

Liên Phượng Vũ không hỏi gì, chỉ là bảo bọn họ ngồi xuống, hắn và bác sx Hoàng bưng ra những món ăn đã chuẩn bị cho mấy người họ ăn. Sau khi ăn

xong, bác sĩ Hoàng kiểm tra sức khỏe cho Tịch Nhược, Trạc Mặc giục nó uống thuốc.

Mà Liên Phụng Vũ đi rửa bát đĩa, mang bao tay nhựa, trong bồn rửa một đồng bọt trắng.

Ninh Tự Thủy từ phía sau ôm lấy eo hắn, mặt dán lên lưng hắn, mũi hít hà hương thơm đặc biệt của hắn, không có mùi nước hoa bá đạo, chỉ là mùi hương nhàn nhạt, thấm vào ruột gan. Liên Phụng Vũ không lên tiếng, cũng không còn quay đầu lại, thân thể cứng đờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vách tường màu trắng, cảm thấy đôi tay lạnh lẽo xuyên qua quần áo của hắn khiến nhiệt huyết trong hắn sôi trào.

Một lúc sau, môi son khẽ mở: "Cám ơn anh."

Cô biết, cô biết hết rồi!

Video trên web hắn cũng nhìn thấy, mặc dù Tịch Nhược đã dùng tốc độ nhanh nhất để khóa rang web kia, nhưng hắn còn là thấy được, Tự Thủy nhất định cũng thấy, cô có thể cảm thấy hắn rất bản thủ hay không?

"Cái gì cũng đừng nói!" Ninh Tự Thủy ôm hắn thật chặt, khi hắn muốn mở miệng thì lên tiếng trước. "Anh vĩnh viễn là Liên của em, là người đàn ông dịu dàng nhất trong lòng em!"

Liên Phụng Vũ hiểu ý trong lời nói của cô, khoe miệng nhếch lên một đường cong, ánh mắt từ từ dịu dàng. Ninh Tự Thủy sẽ không nói dối, cô thực sự không ngại những chuyện hắn đã trải qua!

Như vậy cũng đủ rồi!

Bên ngoài phòng bếp có một bóng dáng thấy bóng lưng của bọn họ như vậy cũng nở nụ cười vui mừng. Thật may, những chuyện này cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, ngược lại khiến Ninh Tự Thủy dễ ý tới cảm nhận của Liên.

Hì vọng một ngày kia, bọn họ có thể chân chính ở cùng một chỗ, hạnh phúc vui vẻ !

.....

Bệnh viện.

Đường Diệc Nghiêu mở mắt, thấy vách tường trắng xóa rạn nứt. Không biết mình hôn mê bao lâu, cũng không biết những chuyện gì đã xảy ra. Chỉ nhớ rõ hình như hắn bị đưa tới bệnh cảnh sát, sau đó xảy ra chuyện gì?

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, thấy người đi tới hắn ngạc nhiên, cho rằng mình bị hoa mắt.

Ninh Tự Thủy mặc quần áo bó sát người, tóc buộc cao lộ ra ngũ quan xinh đẹp, cảm thon gọn, diễm lệ, toàn thân đều là hơi thở lạnh lùng xa cách, khiến người khác không thể tới gần. Nhìn thấy gương mặt ngạc nhiên của hắn thì nhếch môi lên: "Thế nào? Rất kinh ngạc!"

Đường Diệc Nghiêu nở nụ cười đắng chát, vì rất lâu không mở miệng nói chuyện, nên cổ họng hắn rất đau. Giọng nói trầm đục khó khăn nửa ngày mới phát ra: "Tôi cho rằng cô sẽ không bao giờ muốn gặp tôi."

Ninh Tự Thủy đem hoa cắm vào lọ, để hương hoa thoang thoang xua đi mùi thuốc sát trùng đáng ghét, phòng bệnh cũng từ vắng lạnh trở nên ấm áp nãy phần.

"Vì cái gì mà tôi không muốn gặp anh? Đối với một người đàn ông không còn tôn nghiêm, so với việc mất đi sinh mạng còn đáng thương hơn." Lời nói lạnh lùng mặc dù rất chói tai, nhưng không có một chút ý vị châm chọc.

Đường Diệc Nghiêu sững sờ, nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh của Ninh Tự Thủy, suy tư một chút nói: "Cô cố ý cho tôi thấy diện mạo thực sự của Dương Lưu Vân, cô muốn tôi hoàn toàn buông bỏ."

Ninh Tự Thủy xoay người kéo một chiếc ghế ngồi xuống, hai chân vắt chéo lên nhau, hai tay lười biếng khoanh trước ngực, giọng nói như có như không vang lên: "Tôi chỉ không muốn anh trở thành Ninh Tự Thủy thứ hai!"

Đường Diệc Nghiêu ngây ngốc yêu Dương Lưu Vân, với Ninh Tự Thủy ban đầu ngây ngốc yêu Kỳ Trà Thần khác nhau ở chỗ nào đây?

"Ha ha." Sau một tràng cười đắng chát, Đường Diệc Nghiêu lắc đầu coi như tán thành lời của cô: "Tôi biết rõ cô hận Kỳ thiếu gia, nhưng. Lưu Vân và Kỳ thiếu gia không giống nhau. Cô ấy chưa bao giờ yêu tôi, mà Kỳ thiếu gia đối với cô."

"Sau này có dự định gì?" Ninh Tự Thủy biết hắn muốn nói lời gì, lạnh giọng cắt đứt, những lời nói nhảm không cần thiết phải nghe.

Đường Diệc Nghiêu biết lúc này cô không muốn nghe chuyện về Kỳ thiếu gia chút nào, chỉ là mấp máy môi lắc đầu. Ngưng lại một chút rồi hỏi: "Không phải cô sẽ đưa tôi vào tù sao?"

"Không cần thiết." Ninh Tự Thủy trả lời rất dứt khoát, trừ việc hắn không thông báo cho Kỳ Trà Thần điện thoại của cô, thật ra thì Đường Diệc Nghiêu cũng không làm ra chuyện gì quá phạm. Còn lại hắn chính là thủ hạ của Kỳ Trà Thần, phải thi hành mệnh lệnh của chủ nhân, có thể lý giải.

"Có muốn đi cùng tôi hay không?"

Đường Diệc Nghiêu lần nữa ngậy người, ánh mắt kinh ngạc. Là lỗi tại hắn có vấn đề nên nghe lầm? Hình dáng kiên nghị vì căng thẳng mà cong lại, cơ thể không có cách nào nhúc nhích, dùng sức hít sâu cũng sẽ vô cùng đau.

Ninh Tự Thủy cho rằng hắn không nguyên ý, ánh mắt thần nhiên chân thành nhìn hắn nói: "Tôi sẽ không để anh làm chuyện thương tổn tới Kỳ Trà Thần, tôi biết rõ anh vẫn chung thành với hắn."

"Vậy cô nghĩ tôi sẽ làm được thứ gì cho cô?" Đường Diệc Nghiêu tò mò hỏi. Dù sao hắn cũng không có tính toán gì, nếu như có thể làm chút việc cho cô, có thể đền bù áy náy trong lòng hắn chưa chắc đã là chuyện xấu.

"Tôi và Kỳ thị hợp tác để hoàn thành trung tâm ảo thuật chắc anh cũng biết, thân thể của Liên gần đây cũng không tốt, tôi không muốn khiến anh áy náy mệt nhọc, cho nên muốn để anh nhận lấy nhiệm vụ này." Giọng nói thanh nhã của Ninh Tự Thủy chậm rãi nói.

Đường Diệc Nghiêu chần chờ mấy giây sau cũng gật đầu: "Được, tôi đồng ý với cô."

Ninh Tự Thủy lập tức đứng lên, lúc xoay người định rời khỏi thì nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn vang lên: "Thật ra thì năm năm trước Lư Vân cùng Kỳ thiếu gia thật không xảy ra chuyện gì."

Bước chân dừng lại một giây, cô không quay đầu lại, đôi mắt hồ hững nhớ lại mùa đông lạnh lẽo năm năm trước. Hình ảnh cô thấy được ở ngoài cửa thư phòng, lúc ấy đối với cô thật sự là một đả kích trí mạng. Nếu như không phải vì thế, cô cũng sẽ không đi lên than lửa, rời khỏi Kì gia, rời đi Kỳ Trà Thần.

Mùa đông kia đặc biệt lạnh, lạnh đến thấu xương!

"Đó là tôi đồng ý với Lư Vân diễn cho cô xem một vở kịch, chính vì muốn khiến cô rời khỏi Kỳ gia, năm năm này Kỳ thiếu gia che chở Lư Vân, nhưng không có chạm qua cô ấy. Nếu không." Khóe miệng Đường Diệc Nghiêu nở nụ cười khó coi: "Cô ấy cũng sẽ không hận cô, tôi mức như thế."

Thật ra thì, trong lòng Kỳ thiếu gia vẫn luôn có cô, chỉ vì hắn bị tù hãm che mắt, hắn mới không nhìn rõ thứ gì.

Ninh Tự Thủy dứt hai tay vào túi, đứng thẳng lưng, giọng nói lạnh tanh vang lên: "Những thứ này hiện giờ không còn quan hệ gì với tôi."

Mặc kệ năm năm trước Dương Lư Vân đã làm những gì, nhưng tổn thương mà Kỳ Trà Thần tạo thành đã không thể cứu vãn. Mạng của đứa bé kia cũng không còn, hắn cuối cùng vẫn cưới Dương Lư Vân, cô cuối cùng vẫn tuyệt vọng tự sát !

Tất cả tất cả đã không quay lại được, cái gì cũng không trở về được.

Thật ra thì nếu như lúc ấy Kỳ Trà Thần chịu tin tưởng cô một chút thôi, mặc kệ Dương Lư Vân làm ra chuyện mờ ám gì, hắn cũng sẽ không mất lý trí làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy.

Ngay trước mặt cô bóp chết đứa con gái ruột thịt, còn khiến thi thể đứa nhỏ trông thê thảm như vậy, cho dù là ai cũng không cách nào tha thứ. Đứa bé dù không phải con ruột của cô, nhưng đó cũng là sinh mạng, toàn bộ đau thấu tim gan của cô lúc ấy đều là thật!

Dù là ai cũng không thể khiến thời gian quay ngược lại, khiến những thứ tổn thương kia tan thành mây khói.

Ninh Tự Thủy ngồi ở trước mộ của Ninh Khuynh Tâm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mộ bia lạnh lẽo. Đấy mắt không cách nào che giấu khổ sở, năm năm trước tất cả đối với cô mà nói chính là một con ác mộng, cũng là ác mộng cả đời cô không cách nào thoát khỏi.

"Khuynh Tâm, nói cho mẹ. Trong lòng con không có hận đúng không , có đúng không? Sẽ không giống như Tịch Nhượng trong lòng tràn đầy hận ý như vậy. Con ở trên Thiên đường, nhất định sẽ hạnh phúc vui vẻ . Thật xin lỗi. Năm đó mẹ không bảo vệ được con."

Tiếng nói nhẹ nhàng bị gió đưa đi xa, xa tới mức dường như có thể bay tới Thiên đường.

Không biết Kỳ Trà Thần đứng ở sau lưng cô từ lúc nào, trong đấy mắt thâm trầm tràn đầy đau đớn, thân thể cao lớn run rẩy mãnh liệt, vẫn nhìn Mộ Bia cùng Ninh Tự Thủy, môi mím chặt, khổ sở khó tả.

Ninh Tự Thủy khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy hai chân của hắn, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Anh còn có mặt mũi tới gặp nó sao?"

"Tôi." Tất cả muốn nói như đâm vào cổ họng hắn, nói ra không được nuốt vào cũng không trôi

Giọng nói tựa u lan của cô lại vang lên: "Khuynh Tâm sẽ không muốn nhìn thấy anh, nó làm sao muốn gặp một hung thủ giết người."

Hung thủ giết người!

Bốn chữ như ngàn cân hung hăng nện vào người hắn, chân không đứng vững nổi nữa. Hình ảnh năm năm trước, không chỉ khắc sâu vào trí nhớ của Ninh Tự Thủy, cả đời khó quên, cho dù là hắn, cũng không có cách nào quên nổi, càng không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 159

Ninh Tự Thủy chậm rãi đứng lên, váy trắng bị gió thổi lên, khẽ tung bay. Thần thái hồ hững, ánh mắt vô hồn không có tình cảm chỉ còn hai màu đen trắng rét lạnh. Quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt khô sở của hắn, môi đỏ mọng tàn nhẫn nở một nụ cười: "Anh cũng cảm thấy khô sở sao? Lòng của anh cũng sẽ có cảm giác đau như dao cắt sao? Đáng tiếc. Anh vĩnh viễn cũng không biết cảm giác đau đớn, tuyệt vọng của tôi."

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi." Kỳ Trà Thần chưa bao giờ cảm thấy mở miệng nói chuyện khó khăn như thế, muốn tiến lên nắm lấy tay cô, Ninh Tự Thủy lại nhanh chóng tránh thoát, đáy mắt tràn đầy chán ghét.

(Từ đoạn này Min sẽ đề ngôi xưng là Anh-Em nhé)

Hai tay cứng ngắc ở giữa không trung, vẻ mặt cô đơn, mím môi: "Anh biết em đau đớn, anh đều biết. Ninh Tự Thủy, cho anh thêm một cơ hội, cho anh một cơ hội, tha thứ anh, được không?."

Hai hàng lông mi run rẩy kịch liệt, chợt xoay người không nhìn mặt hắn, lạnh lùng nói: "Quý xuống."

Kỳ Trà Thần sững sờ, nửa ngày mới phản ứng.

"Không phải anh nói chuyện gì tôi muốn, cũng sẽ thỏa mãn tôi sao? Vậy tôi muốn anh quý xuống cầu xin tha thứ, anh có làm được không?" Ninh Tự Thủy nhìn bìa mộ Ninh Ninh khuyên Tâm, Kỳ Trà Thần thực sự phải quý trước mặt con bé.

Kỳ Trà Thần trầm mắt xuống, lạnh lẽo ba phần. Đau lòng nhìn bìa mộ con gái, hai tay của hắn, tất cả tội nghiệt toàn bộ đều do hắn tạo ra, sám hối là việc hắn nên làm. Ngay cả bản thân vương giả cao cao tại thượng, nhưng lúc này hắn cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mất đi người hắn yêu, mất đi con gái.

Những vòng sáng kia sẽ không bao quanh hắn nữa, những thứ cao ngạo kia cũng không đổi lại tính mạng con gái hắn, chấp niệm của hắn cũng không khiến thời gian quay ngược trở lại, đem số mạng đổi lại, làm lại từ đầu.

Ánh mắt chậm rãi rơi vào bóng lưng gầy nhỏ của cô, tóc dài buông xuống như thác nước, đen nhánh trơn bóng; lọn tóc bị gió thổi bay, hương thơm lan tỏa.

Ninh Tự Thủy nở nụ cười lạnh, cũng biết hắn không thể nào làm được. Cho dù biết tự tay hắn giết chết con gái của mình, hắn cũng sẽ không buông tư thái cao ngạo đó xuống, sẽ không sám hối tội lỗi của mình trước mộ của khuyên tâm.

Một trận gió lướt qua, trong nháy mắt đó thân hình cao lớn của Kỳ Trà Thần đột nhiên gục xuống, hai chân quỳ trên mặt đất. Con người thâm thúy giống như động không đáy, mặc kệ trong đầu người khác có nghĩ gì cũng đều bị hút đi, giống như đồng hồ cát chảy xuống.

Ninh Tự Thủy nghe thấy rất rõ ràng tiếng đầu gối hắn va chạm mãnh liệt với mặt đất, đỉnh tai nhức óc, khiến hai mắt cô trong nháy mắt sáng rực; thậm chí muốn quay đầu lại xem lúc này Kỳ Trà Thần đang có dáng vẻ gì, nhưng cô khắc chế bản thân không quay đầu lại.

Kỳ Trà Thần quỳ hai chân trên mặt đất, lưng dựng thẳng, thân thể lạnh lùng từ từ tĩnh táo lại. Hai tay nắm lại thật chặt, gian nan mở miệng: "Anh biết rõ năm năm trước đã khiến em tổn thương quá sâu, tự tay giết chết Khuyên Tâm khiến em đau khổ không muốn sống. Nhưng. Khuyên Tâm cuối cùng lại là con gái anh!"

Lúc này, anh đau đớn không kém em một chút nào!

Ninh Tự Thủy không nói gì, không xoay người lại, chỉ nghe được giọng nói sâu kín thê lương của hắn: "Tự Thủy, tất cả đều do anh tạo thành. Em có thể đánh anh, có thể mắng anh, có thể hận anh, nhưng em không thể quên anh. Bởi vì anh không cách nào quên em được, anh không thể!"

"Mặc kệ phải mất bao nhiêu thời gian, anh cũng sẽ đợi em tha thứ."

Ninh Tự Thủy lẳng lặng, ngẩng mặt lên, quay đầu lại nhìn hắn, môi mím khe hở: "Nếu như anh có thể khiến Khuyên Tâm mở miệng tha thứ cho anh, tôi sẽ tha thứ cho anh."

Một câu nói hoàn toàn đẩy hắn vào địa ngục. Ninh Khuyên Tâm đã chết năm năm, người chết thì làm sao có thể nói ra mấy chữ "Con tha thứ cho cha"!

Ninh Tự Thủy chậm rãi bước đi, Kỳ Trà Thần ở đó con người tĩnh mịch nhìn bóng lưng cô rời đi, càng lúc càng xa, bóng lưng cuối cùng biến mất trong không gian.

Bầu trời mây đen kéo tới, hạ xuống rất thấp, giống như cuồng phong Ngày Tận Thế đang đè nén, nhánh cây bị gió thổi văng dội; giọt mưa từ từ trút xuống, ban đầu rất nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn, cuối cùng rã róc rơi trên mặt đất, tạo thành giọt nước to, giọt mưa văng lên bắn hết vào quần áo hắn.

Nước mưa nhanh chóng làm ướt quần áo của hắn, hai đầu gối vẫn quỳ ở dưới đất, giọt nước dọc theo thân hình cứng ngắc của hắn chảy xuống, hắn vẫn duy trì động tác này không nhúc nhích. Mặc kệ thân thể bị mưa hắt xối xả, làm bị thương.

Nước trên gương mặt rơi xuống không biết là nước mắt hay là nước mưa?

Bỏ lại hào quang, vứt bỏ thân phận, vứt bỏ sự kiêu ngạo của chính mình, người đàn ông quỳ gối ở nơi này, không còn là nhân vật truyền kì trên thương trường, không phải Kỷ Trà Thần lãnh khốc vô tình, giờ phút này hắn chỉ là một người đàn ông bình thường phạm sai lầm muốn hỏi cái, đền bù, là một người đàn ông bình thường không thể bình thường hơn.

Cách đó không xa có một chiếc xe hơi đang đậu, nước mưa xối xả lên tấm kính thủy tinh, chậm rãi rơi xuống tạo thành dấu vết. Mà người trong xe đều dùng một ánh mắt nghiền cứu tìm tòi chân tướng, nhìn chằm chằm Kỷ Trà Thần đang quỳ gối trước bia mộ.

Đáy mắt Thuộc Vũ Hiền thoáng qua một tia âm u, giọng nói lạnh lẽo thể hiện sự bất mãn: "Đó là Kỷ thiếu gia của chúng ta sao?"

Si Mị lười biếng giống như chú mèo Ba Tư cao quý, ngồi một chỗ. Theo thói quen sờ sờ chòm tóc đỏ như lửa trước trán một chút, mím môi nói: "Tâm tình của một người làm cha, anh không thể nào biết nổi."

"Thật sự tôi không hiểu, Kỷ thiếu gia đúng là người có lỗi, nhưng bấy nhiêu đó vẫn không đủ sao? Kỷ thiếu gia cũng quỳ xuống, cô ta còn muốn làm sao nữa?" Giọng nói của Thuộc Vũ Hiền càng thêm lạnh lẽo, Kỷ thiếu gia như vậy thật không đáng giá.

Si Mị vô tội nhún vai: "Tôi làm sao biết! Nếu như có thể bây giờ tôi thật sự muốn quay trở về Trí Lợi trải qua cuộc sống gia đình an nhàn, sống mơ mơ màng màng hoặc đục tiền đục túi!"

Thuộc Vũ Hiền thở dài thật sâu, thu hồi ánh mắt của mình, không muốn nhìn tiếp nữa. Kỷ Trà Thần như vậy, không phải là Kỷ Trà Thần mà hắn biết, Kỷ Trà Thần kiêu ngạo duy ngã độc tôn, không phải là như vậy!

Ngục giam.

Dương Lư Vân mặc quần áo nữ tù, mái tóc xinh đẹp ban đầu đã bị cắt ngắn tới mang tai; chỉ ngắn ngủi mấy ngày mà cô ta đã gầy như que củi, người không ra người, ngòm chẳng ra ngòm. mỗi ngày đều lao động, cả người mệt mỏi, bụng chầu rứa đi toilet nhận nước nóng, vừa đi vào chốt cửa bị đóng lại, ánh sáng bị che khuất hơn phân nửa, chỉ còn sót lại vài tia sáng nhàn nhạt.

Mấy người phụ nữ từ bóng tối đi ra, đôi mắt trần đầy thâm ý nhìn chằm chằm vào người cô ta.

Dương Lư Vân giống như chim sợ mồi tên không khỏi lùi về phía sau và bước, lưng nhanh chóng chạm tới sự lạnh lẽo của cánh cửa sắt, đáy mắt tràn đầy sợ hãi. Mấy ngày mấy ngày qua cô ta đã được lãnh đủ sự đen tối của nơi này, nhìn những người phụ nữ hàng năm bị giam trong này mà trong lòng vụn vụn tới mức nào.

Ha tay che trước ngực, cảnh giác nói: "Các người muốn làm cái gì? Tôi thật sự không có đồ để cho."

Câu chưa nói hết, bỗng nhiên có người đằng sau dùng lực đẩy cô ta một cái thật mạnh, thân thể lao đảo nhếch nhác ngã xuống đất, chậu nhựa bị vỡ vụn, lòng bàn tay cô ta bị đập, máu tươi tràn ra. Sự đau đớn khiến khuôn mặt cô ta trắng bệch, quần áo ướt sũng, vết thương trên cánh tay còn chưa lành lại.

Dương Lư Vân hoảng sợ muốn bỏ chạy, người phụ nữ dẫn đầu nhìn không rõ nam nữ, bộ dáng giống như hung thần bước tới trực tiếp nắm lấy tóc cô ta, thiếu nước bóc cả da đầu của cô ta, bàn tay không chút lưu tình vô lên mặt cô ta nói: "Trông đáng ghét cũng không tệ, có người nhờ tôi chăm sóc thật tốt cho cô...cô cũng đừng oán trách tôi, ai bảo cô vào cái chỗ ăn tươi nuốt sống này."

"Đừng. Đừng đánh tôi nữa. Van xin các người!" Dương Lư Vân lần nữa bị ném trên mặt đất không có chút sức lực nào để chống cự, mấy ngày nay cô ta đã bị đánh tới nỗi không nhìn ra một nơi nào nguyên vẹn, thật vất vả mới học được cách nghe lời, không chọc giận mấy người này nữa, tại sao còn đối với cô ta như vậy? (Mín: tạo ác không thể sống!)

Có người muốn chăm sóc mình?

Ninh Tự Thủy, là mày cho người làm vậy! Tiện nhân, nhất định là mày! Mày muốn hành hạ tao, nhục nhã tao. Ninh Tự Thủy mày mới là người nên vào nơi này, tiện nhân!

Gương mặt của Dương Lư Vân mảnh mai trắng bệch, hai tay nắm thật chặt lấy quần áo của người kia, cúi đầu cầu khẩn nói: "Đừng đánh tôi nữa. . . Chỉ cần các người không đánh tôi, chờ tôi đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ cứu các người ra khỏi đây. Van cầu các người."

"Ha ha." Mấy người phụ nữ không hận mà cùng cười lớn, cười vô cùng ngông cuồng.

"Đi vào nơi này còn vọng tưởng muốn ra ngoài? Tôi khuyên cô bỏ ngay cái ý nghĩ ngu xuẩn này đi! Ngoan ngoãn để chị đây chăm sóc, tôi đảm bảo sau này cuộc sống của cô ở đây sẽ vô cùng thú vị!" Người phụ nữ kia cười thâm tà, bàn tay hng hăng bóp lấy một bên ngực cô ta.

"A. Đừng." Dương Lư Vân thét lên một tiếng, thân thể cuộn lại thành một nhúm, run rẩy đến đáng thương.

"Ha ha. Còn là một cô bé nhạy cảm! Các chị em, chơi thật vui về một lần, đã lâu không có chơi mặt hàng tốt như vậy." Người phụ nữ cầm đầu nở

nụ cười tà ác, dung ánh mắt chỉ thị cho mấy người còn lại.

Đáy mắt Dương Lưu Vân viết đầy kinh hãi, thân thể không ngừng giãy giụa, hét lớn: "Đừng. Không nên đối với tôi như vậy. Đừng a."

Mấy người đều không thèm để ý tới tiếng hét chói tai của cô ta, đem tay chân toàn bộ đè xuống, người phụ nữ cảm đầu bước qua ngồi lên người cô ta, tránh cho cô ta muốn giãy giụa thoát khỏi. Ngón tay dài mang theo vết chai sạn trong nháy mắt đã xé nát bộ áo tù, lộ ra da thịt trắng nõn.

"Cô em da thịt thật không tệ." Chu môi huyết sáo một tiếng, cười vô cùng dâm dăng.

"Đừng Van cầu các người đừng...." Nhục nhả tràn đến trái tim, so với sự đánh đập mấy ngày nay hiện hiện giờ mới là loại tra tấn sống không bằng chết. Nước mắt lạnh lẽo không tiếng động theo gò má rớt xuống, cơ thể vùng vẫy giãy chết, cầu xin bọn họ đừng làm như vậy.

"Đừng cái gì?" Ngón tay vuốt ve da thịt của cô ta, trù trảo toàn bộ khối cầu nhào nặn ra đủ loại hình dáng, đầu ngón tay gầy gầy đầu cứng rắn, trêu chọc khiến Dương Lưu Vân bật ra tiếng rên rỉ dâm dăng, một luồng nóng bỏng từ thân thể trào ra, theo động tác của người kia, chảy ra càng nhiều.

Những người khác cũng không rảnh rỗi, bàn tay ở từng nơi trên người cô ta vuốt ve, thỉnh thoảng còn dùng sức bấm véo. Để lại từng cục xanh tím mới hài lòng buông tay, tiếp tục sờ nắn những chỗ khác.

Người phụ nữ kia lần mò từ bờ eo cô ta đi xuống dừng lại bên trong bắp đùi cô ta, ngón tay nhẹ nhàng đảo vài vòng, đùa bỡn cô ta động tình.

Khô sở, vui vẻ cùng tồn tại.

"Van xin các người không nên như vậy. Không nên đối xử với tôi như vậy." Dương Lưu Vân nức nở mở miệng, xấu hổ nhắm hai mắt lại. Bị mấy người phụ nữ kia trêu chọc nổi lên phản ứng, hạ thân còn có chất lỏng chậm rãi chảy ra, thấm ướt một mảng bên dưới.

"Không như vậy thì muốn như thế nào?" Chị Hai kia cười tà một tiếng, ngón tay không báo động trước trực tiếp đâm vào, tiến vào bên trong cô ta, phản xạ có điều kiện muốn kẹp chặt hai chân, nhưng mà cả người cô ta bị ghim chặt không thể nhúc nhích nổi. . .

"Tiểu tiện nhân, dâm dăng như vậy, có phản ứng lớn như vậy, còn tỏ ra thanh cao cái nỗi gì? Kêu cho tôi! Kêu cho tôi nghe!"

Nước mắt tràn ra hai bên má, cũng không dám cầu xin tha thứ, sợ mở miệng lại là một trận rên rỉ dâm dăng! Càng thỏa mãn sự biến thái trong lòng họ...

"A!" Chị Hai cười lạnh một tiếng: "Vẫn còn rất cứng rắn! Không kêu có phải hay không. Tôi cho cô không kêu."

Ba ngón tay thô trực tiếp khuấy đảo bên trong, một cánh tay khác giờ lên hung hăng tát vào mặt cô ta, lần sau hung ác gấp bội lần trước, độc ác tóm lấy đỉnh đầu của cô ta tùy ý nắn bóp.

Trên mặt nóng rát hết như bị lửa đốt, thân thể đau đớn đã giống như không phải của mình, hơn xấu hổ chính là thân thể cô ta vẫn có phản ứng, hi vọng người kia có thể tiến sâu hơn nữa (đúng là dâm tiện nhân), bờ eo không chịu khống chế của cô ta mà đung đưa, nghênh hợp với người kia.

Cảm thấy ngón tay càng thêm ướt át thuận lợi, chị hai kia khinh thường xì một tiếng, càng dùng lực mạnh khiến bầu trắng nõn kia của cô ta càng thêm đỏ ửng....

"A.... Không.... Muốn...." Dương Lưu Vân cuối cùng không nhịn được tra tấn như vậy, môi dưới cũng cắn nát, tiếng rên rỉ dâm dăng cũng theo đó mà thoát ra. Mở mắt, nhìn người ở cầu xin: "Van cầu các người.... Bỏ qua cho tôi.... Đừng..... Nhục nhả tôi nữa...."

"Ai nha, cuối cùng mở miệng. Tôi còn tưởng rằng tiện nhân này cứng mẽ đến chừng nào! Cô kêu đi... Kêu càng to tôi càng hài lòng... Hài lòng tôi có thể suy nghĩ bỏ qua cho cô." Chị Hai kia nhổ một bãi nước bọt trên mặt cô ta.

Tuyệt vọng từng chút từng chút lan tràn nơi đáy mắt, chậm rãi nhắm mắt lại nước mắt cũng đã khô cạn. Bờ môi đỏ mọng đã khô héo, động đống mở mở, một tiếng lại một tiếng dâm dăng thoát ra vang vọng trong không gian chật hẹp, còn có tiếng cười thắng lợi của bọn họ.

"Lão đại thử cái này một chút xem sao." Một người trong đám đó đưa ra thứ dài hơn ngón tay - Mộc côn.

"Đồ tốt." Chị hai gật đầu tán thưởng người kia một cái, đoạt lấy Mộc Côn rút ngón tay rồi nhét mộc côn thật nhanh vào người cô ta...

"A...." Dương Lưu Vân chợt trợn hai mắt, vẻ mặt dữ tợn, đầu đón lan khắp tứ chi, mồ hôi lạnh chảy ròng ướt đầm mái tóc của cô ta.

"Tiểu tiện nhân kêu to như vậy chắc rất thích thú? Cái này tiến vào sâu hơn, càng có thể thỏa mãn được sự dâm dăng của cô có phải hay không! Á, hàng chính là hàng, thân thể chính là vậy, mùi vị cũng quá lắng lơ con mẹ nó luôn..."

Cứng rắn lạnh lẽo khuấy động bên trong hạ thể rất nhanh chảy ra một dòng màu đỏ tươi, tạo thành đồng loang lổ trên sàn nhà...

Có một phụ nữ hét lớn: "Lão đại, cô ta chảy máu? Không có sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 160

Chị hai kia khinh thường hừ một tiếng, nhỏ nước miếng: "Quần cái rắm? Không chết người được! Nhanh như vậy đã không chịu được, làm bà đây mất hết hăng hái rồi." Từ trên người của cô ta đứng lên, đi thẳng tới bồn rửa sạch bàn tay to.

Mấy người phụ nữ kia cũng ào ào nhỏ nước miếng, khinh thường đứng lên rửa tay, giống như ghét bỏ thứ gì đó quá bẩn thỉu.

Có một cô gái liếc Dương Lưu Vân dờ sống dờ chết nằm dưới đất, nhỏ giọng nói: "Lão đại cứ bỏ mặc cô ta nằm đây sao? Dưới kia toàn là máu? Nhìn quá ghê tởm đi!"

Chị hai kia rũ mắt, ánh mắt quét đến nơi ngọn nguồn của dòng máu kia, nở nụ cười: "Mấy chị em chỉ cần rửa sạch phía dưới cho cô ta là được!" Tay bụng chậu nước nóng, hơi nóng màu trắng bay lên không trung.

Rõ ràng là giữa hè, lại khiến cho con người ta thấy lạnh lẽo.

Mấy người phụ nữ kia liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó coi, chần chờ nói: "Lão đại làm như vậy không tốt lắm đâu? Ngộ nhỡ xảy ra án mạng chúng ta không bồi thường nổi."

Chị hai độc ác trừng cô ta: "Mày sợ cô ta chết, có phải muốn tự tay tắm cho cô ta hay không?"

Câu nói sau cùng dường như là dùng sức cắn răng.

Mấy người vội vàng lắc đầu, đứng qua một bên, không dám ở gần, để tránh chịu khổ. Vì một con đi mà trở mặt với lão đại thật không đáng! (Min: ta thề nguyên văn đây...)

"Yên tâm đi! Tao ở chỗ này lâu rồi, có chuyện gì chưa từng thấy qua? Không chết người được! Chỉ là đau không xuống giường được thôi! Đi, rửa ráy phía dưới cho cô ta một chút!" Chị hai đem chậu nước nóng đẩy qua cho bọn họ, ánh mắt muốn nói bọn họ hành động, nhanh lên một chút.

Dương Lưu Vân nằm trên mặt đất, đau không thể động đậy. Vẻ mặt tái nhợt bị mồ hôi thấm ướt, đôi mắt khó khăn lắm mới tạo ra được một khe hở, đã thấy mấy người từng bước từng bước lại gần, lắc đầu, suy yếu không còn hơi sức: "Đừng Đừng"

Mấy người phụ nữ ở chỗ này mặc dù trước sau luôn bắt nạt người khác, chèn ép người khác, nhưng vẫn chưa bao giờ làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Nhìn Dương Lưu Vân đáng thương, không khỏi mở miệng nói: "Cô cũng đừng trách chúng tôi, muốn trách thì trách đắc tội với người không nên đắc tội! Nhất định phải ném phần đau khổ này, cắn răng một chút mọi chuyện sẽ qua. Nếu như cô không có chuyện, về sau chúng tôi cũng sẽ ít làm khó cô!"

"Đừng" Dương Lưu Vân nhanh chóng rót nước mắt xuống, ngón tay run rẩy nắm lấy ống quần người kia, cầu khẩn: "Van xin cô đừng làm như vậy. Van xin các người bỏ qua cho tôi. Tôi có thể làm trâu làm ngựa cho các người."

Nhìn cô ta hèn mọn cầu khẩn, ai cũng không muốn ra tay!

Chị hai kia dựa người vào bồn nước, hắc mi nhảy lên: "Chúng mày làm nhảm cái gì? Là muốn là muốn tao tự làm hay sao?"

Ánh mắt mấy người ăn ý nhìn nhau, hai người đè hai tay của Dương Lưu Vân xuống, hai người khác lại đè hai chân của cô ta tránh gãy giữa lưng tung.

Người bụng chậu nước, hít sâu một hơi, cắn môi thấy bộ dáng Dương Lưu Vân lệ rơi đầy mặt, hàm răng khể cắn, chậu nước hướng về phía hạ thể đang trần truồng của cô ta, toàn bộ chậu nước nóng nhanh chóng bị trút xuống.

"A."

Trong bong đêm vắng vẻ xẹt qua tiếng kêu thê lương, thân thể đầy vết thương không ngừng gãy giữa trên mặt đất, mọi người ăn ý buông tay ra, nhượng bộ lui binh, ai cũng không dám đụng tới cô ta. Chỉ thấy cô ta gãy loạn, hạ thân đã bắt đầu trở nên đỏ chói, mà vị trí tay cô ta có thể tiếp xúc được, toàn bộ đều thối rữa, thậm chí còn có một tầng mùi vị của hồ tiêu.

"A. A. A!" Dương Lưu Vân khổ sở không nói được tiếng nào, chỉ dùng hết sức bình sinh để gào thét, giống như đem toàn bộ đau đớn trong cơ thể bắn ra ngoài. Thân thể uyển chuyển giờ đây bị tàn phá tới mức không nhìn nổi, vẻ mặt tái nhợt dữ tợn đến đáng sợ. Hai mắt khép chặt bỗng chợt mở ra, nhìn chằm chằm ra một vùng tăm tối, thở hỗn hển: "Tao hận mày. Ninh Tự Thủy tao hận mày! Tao sẽ không bỏ qua cho mày. Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!"

Nói một hơi tới đây, liền rơi vào trạng thái hôn mê.

Mấy người cũng không dám nhìn tình trạng thảm hại của Dương Lưu Vân, toàn thân dơ bẩn giống như kẻ điên, trên thân thể hiện từng cục xanh cục tím, hạ thân thối rữa, da thịt bên đùi cũng thối nát, thịt non lộ ra, máu tươi đầm đìa, một màn ghê tởm đập vào mắt.

Giờ phút này, ngay cả người chết cô ta cũng không bằng!

"Lão đại, cái này làm sao bây giờ?"

Phụ nữ kia đi tới, ánh mắt khinh miệt quét qua "Thi thể" trên mặt đất liếc người mở miệng bên cạnh một cái. Lạnh lẽo nói: "Có thể làm sao? Đi ngủ để lấy lại cảm giác chứ sao."

"Thế nhưng mà. Cô ta sẽ chết."

"Vậy không phải mày muốn ở lại chỗ này để nhặt xác con ả này chứ?" Chị hai độc ác nói một câu, xoay người rồi đi, chẳng thèm nhìn lâu thêm một giây. Ở chỗ này lâu rồi, cái gì chưa từng thấy qua.

Mấy người lục tục vội vàng theo kịp bước chân của chị hai kia tăng tốc cô ta, để đổi lấy chuỗi ngày tốt đẹp sau này.

Trên nền đất ướt nhẹp của phòng tắm, thân thể trần trồng nằm hôn mê bất tỉnh, đêm càng lúc càng sâu, nhiệt độ đang từ từ giảm xuống, mà thân thể của cô ta dường như có một loại đau đớn giống như lửa đốt, không cách nào nhịn được. Nửa tỉnh nửa mê, giống như cảm thấy có người đang vuốt ve gò má.

Dương Lưu Vân đã dùng hết hơi sức chính mình có được, mở mắt, tầm mắt cũng không rõ ràng, chỉ mơ hồ cảm giác có người đang đứng trước mặt của mình.

"Cô có muốn rời khỏi chỗ này hay không?"

Cô nói gì?

"Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi có thể giúp cô rời khỏi chỗ quái quỷ này, còn có thể giúp cô hoàn thành chuyện cô muốn làm."

Cô ta rốt cuộc đang nói cái gì?

Dương Lưu Vân rất muốn mở mắt ra xem ai đang nói chuyện với cô ta, cô ta rốt cuộc nói cái gì, nhưng bản thân đã không còn hơi sức. Bàn tay cứng ngắc đang run rẩy, cánh tay nặng nề dùng sức chèn trau mới nâng được lên, bắt được một tấm vải, chưa kịp nói gì, mắt chậm rãi nhắm lại, lại một lần hôn mê bất tỉnh.

Ngón tay nắm thật chặt mảnh vải kia không buông tay, giống như túm được cây cỏ cứu mạng duy nhất trong cuộc đời cô ta! Ninh Tự Thủy đẩy ra cửa phòng Tịch Nhược ra, thấy cô bé vẫn ngồi trước máy vi tính, không khỏi nhũn mày. Giã bộ tức nói: "Tịch Nhược, chín giờ rồi con nên đi ngủ sớm một chút."

Tịch Nhược phục hồi tinh thần lại, gật đầu, hiểu chuyện nói: "Con biết rồi, nhưng. mẹ nhìn đi."

Ninh Tự Thủy thấy vẻ mặt bất thường của bé, đi lên phía trước nhìn vào màn hình đang mở, thì ra là bé đang đọc một trang báo điện tử.

Trong phòng giam một phụ nữ mắt tích kị lạ, tung tích không rõ. Người phụ nữ này bởi vì bị người khác xúi giục đi làm hại người khác nên bị bỏ tù, không tới hai tuần lễ liền mất tích không rõ nguyên nhân. Chuyện xảy ra đến hiện tại đã được 12 tiếng, trại trưởng còn lên tiếng xác nhận vụ mất tích lần này.

Ninh Tự Thủy nhấp chuột mở lớn hình, khi thấy hình ảnh Dương Lưu Vân lúc ở trong tù thì ngây ngẩn cả người. . .

Thì ra thật là cô ta!

Rõ ràng cô đã cho người đứng chặn tới vụ án của cô ta, không tới bảy tám năm thì không được thả. Làm sao lại mất tích trong tù kị lạ tới vậy? Chẳng lẽ là có người ở đây giờ trò quỷ? Nhưng dù sao cũng không phải chỗ khác, mà là ngục giam a!

Chẳng lẽ là Ký Trà Thần?

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược kéo kéo ống tay áo của cô, giọng nói lo lắng: "Mẹ, cô ta hận mẹ như vậy, nếu như được người khác cứu ra, còn không biết sẽ dùng cách gì tổn thương người."

Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần lại, bàn tay sờ nhẹ mặt bé, nhẹ giọng nói: "Tịch Nhược đừng lo lắng cho mẹ, mẹ biết rõ làm sao để bảo vệ mình. Con chỉ cần chăm sóc tốt bản thân là được rồi."

Tịch Nhược mặc dù không yên tâm, nhưng vẫn là gật đầu: "Con biết rồi, mẹ!"

"Mau cởi bớt quần áo, mẹ ngủ cùng con." Ninh Tự Thủy ôm cô xoay người đi tới bên giường, sẵn sàng cởi bớt quần áo trên người bé, đắp kín mền, ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn bé. Nhưng trong lòng lại đang tính toán một chuyện khác.

Thật ra thì Tịch Nhược nói không sai, Dương Lưu Vân hận cô thấu xương như vậy, một khi bình an vô sự ra khỏi ngục giam như vậy chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng trước mắt không có ai biết rốt cuộc là người nào đem Dương Lưu Vân cứu đi, càng không biết lúc này cô ta ở nơi nào.

Căn cứ theo tin tức Sở Kỳ cho cô, Nhật Bản bên kia bởi vì quan hệ với cảnh Sát Quốc Tế không tốt nên không rảnh để ý tới nhân vật Dương Lưu Vân; còn dư lại cuối cùng có thể là Đường Diệc Nghiêu đang nằm trong bệnh viện, ngày mai mới ra viện.

Cuối cùng, cũng chỉ có Kỳ Trà Thần!

Nhưng hẳn sẽ cứu Dương Lưu Vân một lần nữa không?

Ninh Tự Thủy theo bản năng cần môi, trong lòng không không xác định được. Trong lúc bế bộn công việc, chuyện Dương Lưu Vân gạt hẳn để hẳn chính tay bóp chết con mình cũng đã bị vạch trần, Kỳ Trà Thần cũng không thể tiếp tục che chở cô ta.

Vậy trên thế giới này rốt cuộc còn ai giúp cô ta? Còn ai có bản lĩnh cao như vậy, cứu cô ta từ trong nhà giam ra ngoài?

Liên Phượng Vũ thấy cô cau mày từ Tịch Nhượng phòng của ra ngoài, xoay người đi phòng bếp nấu cho cô ly trà sâm đem vào phòng cô.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, nghỉ ngơi sớm một chút. Mấy ngày nay em đấu đá với Si Mị, đã hao tổn tinh thần nhiều rồi!"

Ninh Tự Thủy nhận lấy cái ly nâng niu trong lòng bàn tay, rũ đi lo lắng trong mắt, âm thanh thanh nhã vang lên: "Mới vừa rồi Tịch Nhượng cho em xem một mẩu tin tức nói Dương Lưu Vân đã mất tích ở trại giam, hiện tại tung tích không rõ."

"Tại sao có thể như vậy? Chúng ta không phải đã giờ trò rồi sao?" Đáy mắt Liên Phượng Vũ tràn đầy sự khó hiểu.

"Em cũng không biết rốt cuộc là người nào ở trong bóng tối cứu Dương Lưu Vân, thật ra thì vẫn cảm thấy rất kì quái, coi như Dương Lưu Vân hận em đi nữa, nhưng Đường Diệc Nghiêu cũng không nguyện ý giúp cô ta đi giết người, cô ta rốt cuộc làm thế nào để mua chuộc được người bán mạng vì mình?"

Ninh Tự Thủy có nghĩ sao cũng không thông được vấn đề này, cảm giác rất nhiều chuyện Dương Lưu Vân làm không chỉ dựa vào một mình Đường Diệc Nghiêu mà thôi. Giống như luôn có một bóng đen đứng ở sau lưng của cô ta, dạy cô làm sao làm.

"Có lẽ —— cô ta đã chết? Em cũng biết trong ngục giam rất nhiều chuyện cũng có thể xảy ra, cô ta có khả năng bị người đánh tới chết, đây chỉ là một cách nói tượng trưng bên ngục giam!" Liên Phượng Vũ cố gắng mượn cơ an ủi mình, an ủi Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy đứng lên, đi tới đi lui mấy bước, nghĩ đi nghĩ lại vẫn lắc đầu: "Nếu như chết, bình thường bên trại giam họ sẽ không công bố tin tức như vậy, đều là dùng nguyên nhân bệnh tật gì đó. Lần này có thể nói rõ trên báo như vậy, nhất định là có vấn đề!"

"Nhưng trước mắt người đưa cô ta ra khỏi ngục giam. Sẽ là Kỳ Trà Thần sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: không thấy Tịch Nhượng

Ninh Tự Thủy bắt đầu đi lắc đầu, ánh mắt dịu dàng rơi trên người hẳn nói: "Em không biết, thật ra thì em không lo lắng cho mình. Chỉ là hiện tại Kỳ Trà Thần đã biết đến sự tồn tại của Tịch Nhượng, chắc chắn rằng không lâu nữa Dương Lưu Vân cũng sẽ biết. Em sợ Tịch Nhượng sẽ được gặp nguy hiểm."

Liên Phượng Vũ biết lo lắng trong lòng cô, nắm lấy hai bàn tay trắng nõn của cô vào, một cánh tay khác nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, hôn lên trán cô nói: "Anh hiểu, nhưng em không thể áp lực quá cho bản thân mình. Tịch Nhượng có anh với Trạc Mặc, em không cần phải lo lắng quá mức. Một môi, dựa vào anh nghỉ ngơi một chút."

Ninh Tự Thủy dựa vào trong ngực hẳn, đáy mắt cũng không bớt đi lo lắng. Cô với Kỳ Trà Thần đã ngã bài, mà động tác kẻ dao găm vào Kỳ thị vẫn tiếp tục, có Kỳ Gấm Sóc liên thủ với Si Mị, phần thắng của cô thực ra không lớn.

.....

"Đừng uống nữa !" Si Mị đoạt lấy chai rượu trên tay Kỳ Trà Thần, bắt đầu dĩ than thở: "Coi như cậu uống đến chết cũng vô ích!"

Kỳ Trà Thần dựa vào sofa, ánh mắt lạnh lùng, môi mỏng bị rượu cồn làm ướt, trên dung nhan anh tuần là vẻ u ám đau khổ đến tận cùng. Ở trong mưa quý lâu như vậy, đầu gối bị khí lạnh thấm nhập, sốt cao cả đêm cũng không chịu uống thuốc, chỉ muốn uống rượu, giống như rượu cồn có thể kềm chế nỗi đau trong lòng hẳn.

"Si Mị, an bài đường lui cho nhân viên công ty."

Si Mị sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn hẳn, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, nổi giận mắng: "Cậu điên rồi phải không? Cậu Cậu lại muốn tro mắt nhìn cô ta hủy diệt công ty? !"

Kỷ Trà Thần buồn mất, không có bất kỳ tức giận. Chỉ hơi nhếch môi, nhàn nhạt nói một câu: "Chỉ cần cô ấy muốn, tôi đều có thể cho!"

"Cho! Cho! Cho! Cậu cho cô ta hết, vậy cậu phải làm sao? Cậu cho rằng dung túng cho cô ta làm nhiều chuyện như vậy có thể vẫn hồi sao? Cậu cho rằng bây giờ mình vĩ đại sao? Cậu cho rằng để cô ta đạt tới mục đích của mình thì hai người có thể trở về bên nhau sao? Cậu đang nằm mơ hả!"

Si Mị tức giận giọng chân, nổi trận lôi đình tiếp tục quát: "Cậu không biết bên cạnh cô ta còn một tên là Liên Phượng Vũ! Kỷ thị không có vượt qua thì còn một đồng lý do để lưu lại cô ta, nhưng nếu như cái gì cậu cũng không có, cậu lấy lý do gì để giữ cô ta? Mạng sao? Cậu xác định mạng của cậu thì cô ta muốn sao?"

Thân thể Kỷ Trà Thần cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chằm y, không ngờ Si Mị lại có cá nhìn thấu đáo như vậy. Có lẽ y nó không sai, chỉ là hấn đem tất cả giao cho Ninh Tự Thủy, cô sẽ thỏa mãn sao?

"Tôi cho cậu biết, Ninh Tự Thủy nếu như không còn yêu cậu, thì thực sự cái gì cũng không làm. Cô ta đang trả thù cậu, có nghĩa là vẫn thích cậu; đợi đến khi cô ta hoàn thành xong chuyện, một chút hận với cậu cũng không có, cậu sẽ hoàn toàn mất đi cô ta! Cậu rốt cuộc có hiểu hay không?" (Min : nói đến đây, anh Si Mị dường như đã trở thành một nhà phân tích tâm lý rồi ấy)

Si Mị cuối cùng lại hét lên một câu, thật không nghĩ tới Kỷ Trà Thần anh minh thần võ như thế về mặt tình cảm, lại có thể ngu hơn cả một con lừa.

"Cậu nói đúng." Mối mông của Kỷ Trà Thần bật ra năm chữ.

Nhưng này năm chữ lại làm cho Si Mị vô cùng an tâm, xem chừng nước miếng của y cũng không tốn công vô ích, nói cái gì hấn cũng nghe lọt. Điện thoại di động trong túi rung lên, cầm lên nhìn lướt qua, ngừng đầu lên nói: "Bây giờ tôi chạy về dọn dẹp công ty cho cậu! Tôi cho cậu thời gian ba ngày, cậu không về công ty, tôi liền trở về Chile, không bao giờ quản chuyện của cậu nữa."

"Ừ." Kỷ Trà Thần gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng lưng của y!

Gian phòng lại lâm vào mảnh yên tĩnh, thời gian dài không được nghỉ ngơi, mí mắt có chút nặng nề, trên trán giấu không được mệt mỏi, thể xác và tinh thần mệt mỏi! Mí mắt chậm rãi hạ xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên hấn mở mắt, thấy bóng người nhỏ bé đứng trước mặt, đôi mắt ngẩn ra một chút, một tia kinh ngạc xẹt qua. Tại sao nó lại ở chỗ này?

Tịch Nhượng đeo một túi xách màu cam nhỏ, ahs mắt trong suốt dưới bóng đèn vàng quan sát Kỷ Trà Thần, lần đầu tiên hai người đối mặt trong một không gian mới, không có người khác.

Cô là đứa nhỏ của Ninh Tự Thủy cùng Liên Phượng Vũ ?

Kỷ Trà Thần rũ mắt, hết sức áp chế đau đớn nơi đáy lòng. Nếu như ban đầu đứa bé kia không có chuyện, nó cũng không khác lắm so với đứa trẻ này, có phải sẽ đáng yêu hơn làm người khác yêu thích!

"Kỷ Trà Thần." tịch Nhượng chậm rãi mở miệng, tiếng nói non nớt không che dấu được vẻ già dặn."Không nên tới gần mẹ tôi, ông không xứng"

Rõ ràng là một câu khiêu khích, thể nhưng lại lọt vào lỗ tai của Kỷ Trà Thần, nhất là lúc nhìn ngũ quan của nó, trong lòng lại dâng lên một loại kích động không tên, giống như trong lúc vô hình có một loại keo dính vô tình kéo bọn họ gần hơn một chút.

"Cháu. . . Tên là gì?"

Ninh tịch Nhượng không biết tại sao hấn không tức giận, lại hỏi ngược tên của mình. Trả lời không tính là lễ phép: "Ninh tịch Nhượng."

Ninh tịch Nhượng? Tại sao không phải Liên tịch Nhượng?

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu hấn. con người sắc bén rơi trên người bé không tự chủ trở nên dịu dàng, lưu luyến ngắm nhìn bé, giọng nói rất mềm mại: "Đây không phải chỗ cháu nên đến."

Đối với quan tâm của hấn, Ninh tịch Nhượng xi mũi coi thường: "Cái này không cần ông quan tâm, tôi chỉ không hi vọng ông và à đàn bà kia lại tổn thương mẹ."

À đàn bà kia? Mấy giây sau, Kỷ Trà Thần mới phản ứng được ý tứ trong lời nói của bé, Vân nhi mất tích kỳ lạ trong ngực, chuyện này hấn cũng cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là chuyện của Vân nhi không liên quan gì đến hấn, cho nên chuyện này hấn cũng không cho người đi thăm dò.

"Cháu vẫn còn rất nhỏ, những chuyện này cháu không cần thiết phải biết."

Ninh tịch Nhượng nở một nụ cười thật sáng lạn, tựa như tự giễu cũng giống như châm chọc: "Có thể bức chết vợ mình, có thể tự tay giết chết con của mình, bây giờ ông đeo cái mặt nạ này lên cho ai nhìn?"

Kỷ Trà Thần có chút bất đắc dĩ cười, không hổ là con gái của Tự Thủy, còn nhỏ tuổi miệng lưỡi tuyệt có thể giết người, nhưng giờ phút này con nhóc này cũng có thể chọc tới xương sườn của hấn.

"Cháu bé, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ta." Nếu như không phải là bởi vì nó là con gái của Tự Thủy, hẳn sớm ném nó đi ra ngoài.

"Tôi chính là thích khiêu chiến ranh giới cuối cùng của ông." Ninh Tịch Nhượng từ trong túi tiền móc ra một sấp ảnh chụp, vẻ mặt tươi cười: "Tôi có thể cho ông biết, trên thế giới này có người yêu mẹ hơn cả ông, hơn nữa cũng sẽ không thương tổn bà ấy, nguyện ý hy sinh tất cả vì bà. Mà ông, cái gì cũng không có! Kỷ Trà Thần, từ trước tới giờ ông một chút cũng không xứng! Nếu ông nói là yêu, thì ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng!"

Kỷ Trà Thần không có mở miệng, ánh mắt rơi vào sấp hình kia, đáy mắt trở nên âm độc. Tất cả hình đều là bóng dáng của hai người, một là Ninh Tự Thủy, một là Liên Phượng Vũ, hai người trai tài gái sắc, có nắm tay, có ôm, còn có Ninh Tự Thủy ôm lấy Liên Phượng Vũ từ sau lưng.

Những hình này toàn bộ đều là ảnh thật, không có chút nào giả.

Ninh Tịch Nhượng nhảy cảm nhận thấy được không khí cứng ngắc, vẻ mặt của hắn khó coi đến cực hạn. Thì ra bé đoán không sai, chỉ cần mẹ cùng chú Liên ở chung một chỗ, hắn sẽ khó chịu, sẽ tức giận!

Nếu như hắn biết con gái của mình còn chưa chết sẽ như thế nào đây? Chỉ tiếc —— hắn vĩnh viễn sẽ không biết mình con gái không chết!

Thật ra thì thân thể bé không tốt lên mới là điều đúng đắn, chảy xuôi trong thân thể dòng máu bản thủ của hắn làm người ta buồn nôn, nếu như không phải sợ mẹ đau lòng, bé cũng không muốn chống đỡ cực khổ như vậy. Người giống như hắn, không có con chính là báo ứng, đoạn từ tuyệt tôn cũng là việc phải đạo.

Bản thân bé không nên tồn tại trên thế giới này!

"Khụ khụ. Khụ khụ." Tịch Nhượng đột nhiên bắt đầu ho, bàn tay gấu ôm lấy miệng, khuôn mặt tái nhợt bệnh hoạn một mồi, âm thanh thê lương nện vào nơi mềm mại nhất đáy lòng.

Kỷ Trà Thần tỉnh lại, ngẩng đầu ánh mắt nghi hoặc nhìn bé ho khan không ngừng: "Cháu làm sao vậy?"

Ninh Tịch Nhượng che miệng vẫn ho khan, không có biện pháp ức chế hình như lục phủ ngũ tạng đều muốn nôn ra. Khổ sở níu lấy quần áo, mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, tâm đều là không chế không được quặn đau, đã là bệnh cũ.

Kỷ Trà Thần không yên lòng đứng lên, đi tới trước mặt bé, ngón tay còn chưa chạm được bé, chốt cửa được mở ra, bóng hình xinh đẹp nhanh chóng vọt vào, cầm lấy cánh tay hắn muốn hất ra, nhưng thân thể hắn theo bản năng tránh được công kích của cô, lui về phía sau hai bước định thần nhìn Ninh Tự Thủy đột nhiên xuất hiện.

Ninh Tự Thủy cầm súng bạc trong tay chỉ vào Kỷ Trà Thần, đáy mắt lạnh lẽo một mảnh, môi mòng mím lại: "Kỷ Trà Thần, tôi cảnh cáo anh không cho phép đụng đến Tịch Nhượng, nếu không tôi thật sự sẽ giết anh."

Trong lúc cô đẩy Kỷ Trà Thần ra, Trạc Mặc cũng tiến vào nhanh chóng đem Tịch Nhượng ôm vào trong ngực. Đáy mắt toàn là đau lòng, là trách cứ, càng thêm ra sức.

Kỷ Trà Thần biết cô có thể là hiểu lầm cái gì rồi, nhưng cũng không giải thích, hai tay vẫn cầm trong túi, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào con người lạnh băng của cô.

"Con không sao. . . Mẹ. . . Khụ khụ." Tịch Nhượng gian nan nói ra một câu, ánh mắt hờ hững quét qua Kỷ Trà Thần rồi thu lại.

Ninh Tự Thủy khẽ nghiêng đầu nhìn Trạc Mặc một cái rồi nói: "Chúng ta đi."

Trạc Mặc ôm Tịch Nhượng đi trước ra khỏi gian phòng, Ninh Tự Thủy chậm chạp thu hồi súng, xoay người lại mấy bước ra khỏi gian phòng, đáy mắt tràn đầy đề phòng cảnh giác, chỉ sợ giờ phút này Kỷ Trà Thần sẽ động thủ.

Lúc xoay người rời đi, chợt nghe âm thanh dung sức đè xuống: "Ninh Tự Thủy, anh sẽ không bỏ qua cho em."

Bước chân của Ninh Tự Thủy bước dừng lại, yên lặng mấy giây, không nói một lời rồi khỏi.

Bóng lưng biến mất trước tầm mắt, gian phòng lại rơi vào yên tĩnh vô hạn, ngay cả âm thanh hô hấp của hắn cũng nghe rõ. Nghĩ lại lúc họ xông vào khuôn mặt vô cùng khảm trương, hình như không chỉ bởi vì Ninh Tịch Nhượng tới gặp hắn, một nguyên nhân khác cũng không lý giải nổi, lần trước gặp ở khách sạn phản ứng của cô cũng rất kì quái.

Kỷ Trà Thần xoay người lấy di động bấm một dãy số, căn dặn nói: "Si Mị lập tức tra tư liệu về Ninh Tịch Nhượng con gái của Ninh Tự Thủy cho tôi, càng chi tiết càng tốt."

Không đợi Si Mị trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại!

Si Mị nói rất đúng, nếu như không muốn mất đi cô, vậy sẽ phải đứng trước mặt của cô, đứng ngang hàng với cô. Chỉ cần cô vẫn chưa đánh bại hắn thì cũng sẽ không biến mất, như vậy hắn cũng sẽ không mất đi cô.

Mặc kệ là muốn dùng cách gì, chỉ cần có thể giữ cô lại, quá trình không quan trọng, kết quả không thay đổi, như vậy hắn sẽ không tiếc hy sinh mọi thứ để làm.

.....

Tịch Nhược uống thuốc, rót cục ho khan cũng ngừng, chỉ là đau đớn vẫn như cũ khiến mồ hôi trên trán bé toát ra, núp ở trong ngực Trạc Mặc nói không ra lời. Ninh Tự Thủy vẫn lái xe, nhứ chặt chân mày không lên tiếng, nhưng từ vẻ mặt có thể nhìn ra được là cô là tức giận.

Về đến nhà cũng không nói chuyện, ngay cả Liên Phụng Vũ quan tâm cũng không thèm để ý, một mình ngồi trong phòng, mở máy tính liên lạc với người bên nước Đức.

Tịch Nhược bước từng bước nhỏ đi vào gian phòng, đứng yên thật lâu thấy mẹ không muốn nói chuyện với mình, thờ dài một hơi. Nhỏ giọng nói: "Mẹ."

Ninh Tự Thủy vẫn lạnh lùng, giọng nói băng dày chín thước: "Con nên biết Trạc Mặc và mẹ, quan tâm con đến cỡ nào. Mà con —— tại sao muốn tùy hứng như vậy?"

Tịch Nhược rũ mắt, giống như đứa bé phạm sai lầm hối lỗi, lẩm bẩm nói: "Thật xin lỗi, mẹ." Để cho mẹ lo lắng.

Ninh Tự Thủy xoay người lại, hai tay vẫn khoanh ở trước ngực buông ra ôm bé thật chặt, ánh mắt nhìn chằm cái ót của bé, tiếp tục nói: "Con có biết không khi phát hiện không thấy con đâu, Trạc Mặc lo lắng thế nào? Con biết rõ thân thể của mình không khỏe mạnh, mẹ sẽ lo lắng, ngộ nhờ con ngất xỉu ở trên đường, hoặc là có chuyện gì xảy ra thì mẹ biết làm thế nào? Con còn dám đi tìm hấn? Ngộ nhờ hấn ra tay với con thì sao? Những chuyện này hậu quả thật nghiêm trọng con đã từng nghĩ qua?"

Đây là cô lần đầu tiên cô nổi giận lớn như vậy đối với Ninh Tịch Nhược, ngày thường Tịch Nhược khéo léo nghe lời cũng không làm ra bất kì chuyện gì khiến cô lo lắng, nhưng lúc thật dọa cô sợ hãi, tất cả ý niệm không tốt đều xuất hiện. Cũng nghĩ đến có thể Tịch Nhược chủ động đi tìm Kỳ Trà Thần, nhưng lúc chạm mặt cô lại đem toàn bộ trách nhiệm đẩy về phía Kỳ Trà Thần.

Tịch Nhược là sinh mạng của cô, quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cho nên tuyệt đối không chấp nhận bất kì sự sơ xuất nào..

Tịch Nhược biết lần này mình hành động có chút nóng nảy, không nói tiếng nào đã đi khỏi, khiến tất cả đều lo lắng. Mẹ tức giận cũng phải, hốc mắt hơi hồng, bàn tay nhỏ kéo vạt áo của Ninh Tự Thủy, nức nở nói: "Mẹ. . . Con biết sai rồi, mẹ đừng tức giận nữa có được không?"

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy căng thẳng, ánh mắt chuyển đến chỗ khác, không trả lời bé.

Tịch Nhược lần đầu tiên nhìn thấy mẹ đối với mình lạnh lùng như vậy, trái tim nhất thời hoảng loạn. Vừa nghĩ tới hành động tùy hứng của bản thân khiến mẹ tức giận, thậm chí không thích mình, không khỏi khủng hoảng. Năm năm không có mẹ, quá tịch mịch quá khó chịu, bé không bao giờ muốn trở lại những ngày đó, chỉ có Trạc Mặc, chỉ có những ngày huấn luyện. (Mìn : bé Nhược đáng thương quá !)

Nước mắt óng ánh trong suốt tràn ra khỏi hốc mắt, vương trên khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài kịch liệt run rẩy, rơi xuống một mảnh mờ nhạt, cản cản môi dưới. Ngón tay tội nghiệp nín lấy vạt áo của mẹ: "Mẹ. . . Con thực sự biết sai rồi. Mẹ đừng bỏ mặc con, đừng bỏ rơi Tịch Nhược."

Nghe được tiếng nức nở của bé, trong lòng Ninh Tịch Nhược căng thẳng, nhỏ ra từng giọt máu. Nếu như có thể cô cũng không muốn nổi giận đối với con gái, không ai có thể để ý tới bé hơn cô. Nhưng lúc này đây cô thực sự bị dọa sợ! Ngửa đầu, nhìn lên trần nhà, đem chất lỏng nơi đáy mắt ép xuống. Mấy giây sau mới cúi đầu, ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên má bé: "Đứa ngốc, mẹ làm sao không cần con. Nhưng con cũng không thể dọa mẹ như vậy."

"Thật xin lỗi."

"Đồng ý với mẹ về sau không được đi tìm hấn, mẹ không muốn con có chút dính dáng gì đến hấn!" Ninh Tự Thủy nâng mặt bé lên, ánh mắt nhìn bé, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Ninh Tịch Nhược chần chờ mấy giây, cuối cùng gật đầu đáp ứng "Con hiểu mẹ sợ ông ta biết thân phận của con, nhưng ông ta sớm muộn cũng biết con là con gái ông ta."

"Con cũng muốn cho hấn biết? " Ánh mắt băng lạnh xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Con muốn cho ông ta biết con vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho sai lầm của ông ta!" Ninh Tịch Nhược lạnh lùng trả lời, nước mắt rơi khiến hốc mắt trở nên hồng.

Có lẽ như vậy sẽ làm Kỳ Trà Thần càng khó chịu, chỉ là khi Kỳ Trà Thần biết được thân phận của Tịch Nhược, hấn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, sẽ đoạt lại Tịch Nhược!

"Bây giờ không phải lúc, biết không? Lúc thích hợp mẹ sẽ cho hấn biết! Nhưng không phải hiện tại."

Tuyệt đối không phải là hiện tại!

Si Mị thấy Kỳ Trà Thần xuất hiện trong phòng làm việc cũng biết hấn đã nghĩ thông, chỉ là về mặt có cái gì không đúng. Quan tâm hỏi một câu "Cậu

không sao chứ? Có muốn Thuộc Vũ Hiền tới đây xem một chút không?"

Kỷ Trà Thần khoát tay: "Chuyện ở bệnh viện đủ khiến cậu ta bận rộn, không cần. Tôi để cho cậu điều tra chuyện Tịch Nhựt như thế nào?"

Si Mị chọc chọc lọn tóc đỏ dựng đứng của mình, lộ ra đôi bông tai hột soàn màu tím, ngồi xuống nói: "Tôi điều tra, Ninh Tịch Nhựt cùng Ninh Tự Thủy về nước cùng nhau, Ninh Tự Thủy trở về Đài Bắc chúng ta cũng biết, nhưng kỳ quái là tôi không tra được bất cứ tài liệu nào liên quan đến Ninh Tịch Nhựt, bao gồm cả thiếu niên đi theo bên cạnh con bé đó cũng trống rỗng! Trong buổi kỷ niệm ngày kết hôn của cậu Tịch Nhựt và Trạc Mặc có xuất hiện. Ban đầu bọn họ cùng nhau rời khỏi nhà hàng, nhưng không lâu về sau bọn họ liền mua hai căn nhà. Trạc Mặc cùng Ninh Tịch Nhựt còn có một bác sĩ ở chung một chỗ, Ninh Tự Thủy cùng Liên Phụng Vũ ở một chỗ khác."

Nói xong, nhìn lướt qua dung nhan lạnh lùng của Kỷ Trà Thần, lại bổ sung một câu: "Nhưng mà trước mắt mấy người bọn họ đang ở cùng một chỗ. Theo tin tức mới nhất tôi nhận được, Ninh Tự Thủy tới bệnh viện thăm Đường Diệc Nghiêu, hơn nữa còn kéo hẳn về phía mình, đem dự án vương quốc ảo thuật kia giao cho hẳn."

Kỷ Trà Thần vẫn không nói chuyện, đầu óc quay cuồng thật nhanh. Nếu như Ninh Tịch Nhựt thật là con gái của cô với Liên Phụng Vũ, tại sao muốn che dấu tư liệu, không để cho người khác tra ra? Còn có thời điểm bác sĩ cùng y tá kia xuất hiện rất kì quái. Mặc dù bọn họ giải thích rất hợp logic, nhưng nói chung vẫn khiến cho người ta thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Bên cạnh cô kia chính là tên bác sĩ ban đầu mà hẳn thu mua, ban đầu tất cả mọi người lừa gạt cô, đứa bé cũng đã chết, lúc này làm sao cô có thể tha thứ cho bác sĩ Hoàng? Còn ở chung một chỗ?

Ở trong khách sạn Ninh Tự Thủy cũng thừa nhận mọi chuyện, duy nhất chuyện này không thừa nhận! Những việc liên quan đến Vân nhi cũng là cô sai hai người đó làm ư?

Ninh Tự Thủy, em rốt cuộc muốn che dấu tôi cái gì?

Si Mị không chịu nổi không khí đè nén khi hẳn không nói gì, tay đập mạnh lên bàn: "Này, cậu đang nghĩ cái gì chứ?"

"Si Mị, cậu tra giúp tôi một chuyện." Kỷ Trà Thần lấy từ trong ngăn kéo ra một sấp tài liệu giao cho y, hít sâu một hơi: "Chuyện này rất quan trọng, không để cho người nào biết."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Trước hết giết Ninh Tự Thủy

Si Mị nhìn hẳn kì quái, lại nhìn tư liệu một chút, trong mắt có không biết bao nhiêu ngoài ý muốn. Ôm tài liệu đứng lên đi ra ngoài, chợt dừng ở cửa quay đầu lại: "Bao gồm Thuộc Vũ Hiền cũng không thể nói lấy?"

Kỷ Trà Thần lắc đầu!

Si Mị hiểu, lui ra ngoài.

.

Đường Diệc Nghiêu đem tài liệu giao cho Ninh Tự Thủy, âm thanh trầm thấp giọng điệu chuyên nghiệp, cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí một chút báo đáp nho nhỏ.

Ninh Tự Thủy hiểu gật đầu, giao cho hẳn tài liệu đã kí tên: "Thật ra thì những chuyện nhỏ nhặt này anh không phải cần nói cho tôi biết, tôi tin tưởng anh."

Anh mất tâm thúy của Đường Diệc Nghiêu chợt lóe lên kinh ngạc, ngón tay cứng ngắc nắm chặt lấy tập tài liệu, kinh ngạc hỏi ngược lại: "Tôi đã làm tổn thương cô...bây giờ cô lại tin tưởng tôi?"

Ninh Tự Thủy không quan tâm nhún vai: "Nghĩ ngờ thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người đó, đạo lý này tôi tin chắc rằng anh so với tôi càng rõ ràng."

Đường Diệc Nghiêu suy tư một hồi, hiểu gật đầu. Có lẽ là bởi vì chuyện kia, bởi vì hẳn đã hoàn toàn hết hi vọng với Dương Lưu Vân, giờ phút này Kỷ thiếu gia cũng không dùng hẳn nữa, Ninh Tự Thủy với hẳn trước giờ cũng không có xung đột lợi ích nào, cũng không có chuyện lợi hay hại ở trong tình huống này.

Chỉ là ——

Chần chờ hồi lâu, hẳn vẫn nên giải thích một chút thì tốt hơn, để tránh hai người hiểu lầm lẫn nhau.

"Tôi biết rõ Lưu Văn biến mất trong tù, chuyện này không phải do tôi làm, tôi cũng không biết cô ấy bây giờ đang ở đâu."

Ninh Tự Thủy sững sờ, không ngờ hắn sẽ chủ động giải thích chuyện này. Còn tưởng rằng sau khi qua chuyện kia, cả đời hắn cũng không nhắc đến ba chữ Dương Lưu Văn này nữa.

"Tôi biết rồi."

"Nếu như cô ấy tổn thương cô cứ nói với tôi, tôi sẽ bảo vệ mấy người." Giọng nói của Đường Diệc Nghiêu rất nghiêm túc. Nếu Ninh Tự Thủy lựa chọn tin tưởng hắn, như vậy hắn sẽ giao cho cô toàn bộ tin tưởng ấy.

Ninh Tự Thủy rũ mắt, một tia u ám chậm rãi thoáng qua, giọng trầm thấp vang lên: "Thật ra thì tôi cũng không lo lắng cô ta ra ngoài sẽ tạo thành tổn thương gì cho tôi, tôi chỉ sợ cô ta tổn thương người bên cạnh tôi."

Đường Diệc Nghiêu biết ý cô đang nói tới Liên Phụng Vũ cùng Ninh Tịch Nhược, thận trọng mở miệng: "Tôi sẽ sắp xếp người thay phiên nhau bảo vệ bọn họ, cũng sẽ phái người đi tìm kiếm tung tích của Dương Lưu Văn. Nếu như cô ấy muốn tổn thương các người, thì trước hết để tôi nắm giữ tin tức của cô ấy đã."

"Chuyện này giao cho anh xử lý."

"Vậy tôi đi làm việc trước." Đường Diệc Nghiêu cầm tài liệu đứng lên, xoay người muốn đi. Lúc đi tới cửa, Ninh Tự Thủy chợt mở miệng hỏi "Anh đã quên cô ta rồi?"

Yêu khắc sâu như vậy, làm sao có thể quên?

Đường Diệc Nghiêu không quay đầu lại, nhưng bóng lưng rõ ràng đã cứng ngắc. Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên: "Không nên đánh giá thấp trình độ ngoan độc của đàn ông, huống chi tôi chỉ là một người đàn ông bình thường!"

Hành động của Dương Lưu Văn đã làm tim hắn vỡ nát hoàn toàn, tình yêu nồng nhiệt của hắn đã bị chính cô ta bóp nát, máu rơi đầy đất.

Có lẽ lời nói của Đường Diệc Nghiêu chỉ là lúc tàn nhẫn, trong lòng ít nhiều vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ đoạn tình cảm này, nhưng vết thương chồng chất lòng của đã không cho phép hắn tiếp tục đắm chìm trong giấc mộng giả dối của người con gái đó. Hắn phải giữ vững đầu óc, nhớ cô ta chưa từng quan tâm tới mình, khiến khiến tình yêu của hắn dần dần khô khốc.

Thật ra thì chỉ bằng năng lực cùng vẻ bề ngoài mà nói, Đường Diệc Nghiêu cũng là một người rất nổi bật, so với Kỷ Trà Thần không kém chút nào, chỉ tiếc là đã yêu sai người, chuốc lấy kết quả như vậy.

Trước mắt quan trọng nhất là tìm ra Dương Lưu Văn, tiếp tục khống chế bệnh tình của Tịch Nhược, về phần Kỷ Trà Thần, chỉ còn dư lại hai người đầu trí trên thương trường, thấy cuối cùng người nào chết người nào bị hủy hoại còn chưa biết.

Ninh Tự Thủy nhìn thấy Tiểu Ngư Nhi ở ngoài cửa thì không khỏi sững sờ, không ngờ cô ấy lại xuất hiện ở nơi này.

Tiểu Ngư Nhi thấy cô thì gương mặt vui mừng bùng bùng, trực tiếp nhào tới ôm lấy cổ của cô: "Tự Thủy, Tự Thủy. Cậu thật là Tự Thủy."

Mặc dù trước kia cũng biết Tiểu Ngư Nhi thân thiện nhiệt tình, nhưng bây giờ vẫn có chút không chịu nổi. Nụ cười trên mặt cũng có chút mất tự nhiên, đẩy tay cô ra, vẻ mặt lạnh tanh nói: "Cậu đến tìm tôi có chuyện gì?"

Tiểu Ngư Nhi giống như không thấy cô lạnh lùng, nhẹ nhàng nắm tay lại, cười hi hi nói: "Tớ biết cậu chính là Ninh Tự Thủy thì lập tức chạy về đây, nếu như không phải là Kỷ Gấm Sóc giấu đi hộ chiếu của tớ thì tớ đã về từ sớm rồi. Tự Thủy, cậu có biết không, nhìn thấy cậu tớ thật sự rất vui!"

"Cám ơn." Ninh Tự Thủy thật không biết mình có thể nói với cô chuyện gì. Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn không cùng một thế giới với cô, thế giới của cô ấy rất đơn giản, bản thân vẫn là con cá nhỏ bơi qua bơi lại dưới đáy hồ. Kỷ Gấm Sóc dung túng bảo vệ cô ấy hết mực, cho nên từ trước đến giờ cũng không có phiền não gì.

Tiểu Ngư Nhi thấy cô không có phòng bị đối với mình, chủ động nắm lấy bàn tay cô nói: "Vậy chúng ta đi ăn cơm đi."

"Tôi đã ăn trưa rồi." Ninh Tự Thủy uyển chuyển cự tuyệt lời mời của cô.

"Vậy thì đi uống trà cũng được, hoặc là cậu muốn đi chỗ nào tớ đưa cậu đi." Tiểu Ngư Nhi hưng phấn nói.

Ninh Tự Thủy biết mình từ chối không được rồi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu: "Chúng ta đi uống trà."

"Tốt lắm! Tớ biết ngay dù sao đi nữa cậu vẫn là Tự Thủy dịu dàng hiền lương như trước!" Tiểu Ngư Nhi nhiệt tình kéo cô lên xe, ánh mắt của cô ấy sạch sẽ chân thành, không có một chút giả dối lấy lệ, mặc kệ là người nào đi cùng với cô ấy, đề phòng trong lòng bỗng chợt buông xuống.

Có lẽ đây chính là ma lực trời sinh của Tiểu Ngư Nhi. Cô ấy đối với bất kỳ người nào cũng sẽ không đề phòng, không có tâm cơ thâm trầm, vui vẻ thì cười, không vui sẽ khóc.

Tiểu Ngư Nhi muốn người khác không quấy rầy hai cô, lần đầu tiên dùng thẻ vàng mà Kỷ Gấm Sóc đưa cho bao hết cả phê Chính gia, chỉ còn lại hai người, cho nên vô cùng yên tĩnh. Nhân viên phục vụ trừ lúc bưng cà phê tới, thì lúc nào cũng đứng thật xa.

Tiểu Ngư Nhi mở miệng nói, cái miệng nhỏ líu ríu ngay cả lúc nghỉ ngơi cũng không có, tinh thần phấn chấn không chút mệt mỏi. Ninh Tự Thủy cũng là một người nghe hoàn hảo, không cắt ngang câu chuyện của cô nàng, nhìn ánh mắt của cô nàng lúc nào nên phản ứng thì phản ứng.

Tiểu Ngư Nhi nói đến miệng đắng lưỡi khô, lồm một ngụm lớn nước trái cây. Lén nhìn cô cẩn thận hỏi: "Tự Thủy, cậu có thấy tớ rất dài dòng không?"

Ninh Tự Thủy ưu nhã nhấp một ngụm cà phê, lắc đầu: "Không biết, cậu thật đáng yêu."

Nếu như những lời này không phải Ninh Tự Thủy nói, Tiểu Ngư Nhi nhất định cho rằng đối phương đang chế nhạo mình. Cô cũng không phải khác người, chỗ nào có thể dùng hai chữ đáng yêu để hình dung.

Ninh Tự Thủy cố tình cảm thấy rất đáng yêu, nhìn khuôn mặt sinh động, ánh mắt lóe lên của cô nàng, trong lòng không khỏi thoáng qua một tia hâm mộ; hâm mộ Tiểu Ngư Nhi chân thật, đáng yêu, hâm mộ cô nàng ấy không buồn không lo cú như vậy mà sống, cuộc đời của cô được Kỷ Gấm Sóc che chở, không phải phiêu bạt, không cần lo lắng, không cần lo lòng người hiểm ác, thế tục gông xiềng.

"cậu đang nghĩ cái gì à?" Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi nghiêm túc nhìn cô chằm chằm.

Ninh Tự Thủy phục hồi tinh thần lại, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhõm: "Tớ nhớ không phải sáng nay cậu còn oán trách Kỷ Gấm Sóc quản cậu quá chặt sao?"

"Hắc hắc." Tiểu Ngư Nhi cười hục hặc, lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải! Là tớ nghĩ. . . Để cậu giúp tớ trốn nhà đi!"

"Rời khỏi nhà?" Ninh Tự Thủy nhếch đầu lông mày lên, bắt đầu nhìn Tiểu Ngư Nhi, một người luôn có ý nghĩ không thiết thực ấy, khó trách Kỷ Gấm Sóc quản cô nàng, nếu không cô đã sớm không thấy tung tích.

Tiểu Ngư Nhi hưng hăng gạt đầu, mím môi nói: "Kỷ Gấm Sóc thật sự là rất rất rất quá mức! Tớ cũng chỉ hàn huyên mấy câu cùng anh đẹp trai thôi, hần liền để cả nhà người ta đến Châu Phi! Châu Phi, đó là chỗ nào! Thối không có lương tâm, hần từ trước đến giờ không coi tớ là vợ, lại coi tớ như sủng vật!"

Ninh Tự Thủy bắt đầu cười một tiếng: "Vậy tại sao tớ phải giúp cậu?"

Tiểu Ngư Nhi nở nụ cười đáng yêu, hai tay bưng lấy cái ly do dự một hồi nói: "Tớ nói thật cho cậu biết, tớ biết chuyện xảy ra giữa cậu và tên khốn Kỷ Trà Thần kia. Hơn nữa cậu có thể không biết chuyện lần trước cậu bị bắt cóc rồi bỏ thuốc ấy, là Kỷ Gấm Sóc làm, không phải Kỷ Trà Thần! Vì thế lần trước Kỷ Trà Thần còn tới công ty đánh Kỷ Gấm Sóc! Tớ nhìn thấy rất thoải mái!"

Ngón tay Ninh Tự Thủy nắm lấy tách cà phê run lên, bỗng ly cà phê bị đổ ra. Ánh mắt nhìn cô nàng, không thể tin những gì mà mình vừa nghe thấy.

Chuyện bắt cóc lần trước, không phải là kiệt tác của Kỷ Trà Thần sao?

Tiểu Ngư Nhi thấy cô ngây người, cười hi hi nói: "Tớ biết ngay cậu nhất định hiểu lầm Kỷ Trà Thần rồi, mặc dù tên kia tự cao tự đại không để ai trong mắt, cuồng vọng khiến người ta ghét, nhưng hần cao ngạo như vậy làm sao có thể dung thủ đoạn đen tối thế để gạt cậu lên giường chứ!"

Con người lạnh tanh hơi kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Ngư Nhi đơn giản lại hiểu rõ Kỷ Trà Thần như vậy, tin tưởng hần không có làm ra chuyện như vậy. Mà cô.

Hít sâu một hơi xua đuổi tạp niệm trong lòng, không tiếp tục nghĩ nhiều. Dù sao chẳng nữa chuyện kia là ai giờ trò quỷ, đã xảy ra thì không có biện pháp thay đổi. Huống chi, Kỷ Trà Thần là hạng người gì, từ đó về sau cùng cô không có quan hệ.

Giữa bọn họ, chỉ còn ghi hận lẫn nhau!

Tiểu Ngư Nhi chép miệng: "Tự Thủy, tớ đã nói cho cậu tin tức quan trọng như vậy, chẳng lẽ cậu không giúp tớ sao?"

Ninh Tự Thủy móc từ túi ra một chùm chìa khóa rồi để lên bàn: "Đây là phòng Phượng Vũ chuẩn bị, bây giờ không có ai ở, nơi đó cũng tương đối hẻo lánh, cậu có thể ở đó giả sâu vài ngày."

"Được!" Tiểu Ngư Nhi cất chìa khóa thật nhanh, xin lỗi cười cười: "Nhưng tớ không có tiền. Hần cho tạm không thể dùng!"

Ninh Tự Thủy lại đem ví tiền của mình cho cô nàng, đợi đến lúc Kỷ Gấm Sóc tìm thấy cô nàng này, chỗ tiền này cũng đủ tiêu rồi.

.

Kỷ Gấm Sóc đến phòng làm việc, gương mặt tối tăm, cắn răng nghiêng lợi: "Tiểu Ngư Nhi đâu?"

Kỷ Trà Thần ngẩng đầu ánh mắt khó hiểu nhìn hần, mi tâm lạnh lùng nhú chặt, ngón tay còn quay chiếc bút máy, ngược mắt lên, lạnh lùng nói: "Tôi không có hứng thú với một con cá!"

Kỷ Gấm Sóc trừng mắt nhìn một cái tức giận nói: "Cậu không biết phải không? Tiểu Ngư Nhi sau khi đi gặp Ninh Tự Thủy thì không thấy tăm hơi, người của tôi không tìm được cô ấy! Nhất định là Ninh Tự Thủy đã giấu cô ấy đi."

"Vậy làm phiền anh đi tìm cô ấy, mà không phải tìm tôi" khuôn mặt Kỷ Trà Thần không có biểu tình, tiếp tục xem tài liệu của mình.

Kỷ Gấm Sóc sững sờ, ánh mắt quái dị nhìn hắn một lượt sau đó mới hỏi "Cậu và cô ta thế nào?"

Kỷ Trà Thần hít sâu một hơi, nhướn mi: "Tôi đi với anh."

Phòng trà.

Ninh Tự Thủy quỳ hai gối trên nệm, dùng nước đun sôi gột rửa bộ dụng cụ pha trà lần thứ nhất, khiến cho chúng tràn đầy mùi thơm, mỗi cử động đều vô cùng ưu nhã, phong thái mê người khiến người ta không thể chớp mắt, thủ pháp chuyên nghiệp làm cho người ta kinh ngạc.

Kỷ Gấm Sóc nhìn động tác pha trà của cô mà không có tâm tình nào thưởng trà..., đối với chuyện của Tiểu Ngư Nhi hắn sẽ luôn mất đi lý trí thường ngày, tìm gan đại loạn.

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần lạnh nhạt, không biểu tình uống ly trà cô đưa tới.

Ninh Tự Thủy trước tiên là ngửi hương trà, sau đó nhẹ nhàng hít một ngụm. Nghệ thuật uống trà chính là để tâm bình khí hòa, lúc mới bắt đầu học trà đạo rất nhiều chị em đã bị bóng tay, bởi vì tâm của các cô không tĩnh, không có cách nào tập trung tinh thần.

"Tiểu Ngư Nhi ở nơi nào?" Kỷ Gấm Sóc đi thẳng vào vấn đề.

Ninh Tự Thủy để ly xuống, nhìn vào đôi mắt sáng của hắn, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngư Nhi là của vợ của anh, anh lại chạy đến đây hỏi cô ấy nơi nào?"

Kỷ Gấm Sóc có chút nhức đầu, Ninh Tự Thủy so với năm năm trước khó dây hơn nhiều.

"Cô ấy gặp cô xong thì không thấy, cô nhất định biết cô ấy đi nơi nào. Trong thành phố này ngoại trừ cô ra không ai có khả năng giấu cô ấy đi." Giọng nói chắc chắn, lạnh lùng vài phần.

"Cám ơn anh đã đề cao, tôi chẳng qua chỉ là một Áo thuật gia, trừ làm ảo thuật tôi cũng không biết cái gì. Tôi không biết Tiểu Ngư Nhi đâu." Giọng nói của Ninh Tự Thủy thanh nhã, nhìn thấy ánh ngược trong mắt hắn.

Một lần nữa nhấp một ngụm trà.

Mặt Kỷ Gấm Sóc càng thêm âm trầm, mặc dù lời cô nói như thế, nhưng người thông minh đều biết lúc này Ninh Tự Thủy không đơn giản đến mức nào, cô nắm trong tay hai lực lượng lớn, dù sao đi chăng nữa loại nào cũng khiến bọn họ không địch nổi. Không ai biết mục đích cuối cùng của cô là cái gì, nhưng ai cũng biết cô không thể nào bỏ qua cho bọn họ dễ dàng. Chẳng lẽ mục đích của cô không chỉ là Kỷ Trà Thần? Còn có hắn?

Kỷ Trà Thần vẫn trầm mặc không lên tiếng,

vuốt vuốt cái chén trong tay, như có điều suy nghĩ, cuối cùng giọng trầm thấp vang lên: "Em có điều kiện gì?"

Ninh Tự Thủy nhếch khóe miệng nở nụ cười, môi mỏng khẽ mở: "Cổ phần trong tay Kỷ Gấm Sóc."

Lời này vừa nói ra, hai người đàn ông này cũng ngây ngẩn cả người. Kỷ Gấm Sóc bây giờ là trùm tài chính, mà trong tay hắn nắm 75% cổ phần công ty, Ninh Tự Thủy mở miệng chính là 10%? Chẳng lẽ không biết cách đây không lâu đã bị thôn tẫn 25% cổ phần ở trong tay của cô?

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống: "Chẳng lẽ Tiểu Ngư Nhi cũng không bằng 10% cổ phần trong tay anh?"

Kỷ Gấm Sóc nhíu mày, ánh sáng lạnh bắn về phía cô, môi kiêu hãnh mở: "Tôi cho."

Ninh Tự Thủy đem chìa khóa đã chuẩn bị giao cho hắn: "Tin tưởng không cần tôi nói thêm gì nữa!"

Kỷ Gấm Sóc nhìn cô một cái thật lâu, lại quảng có Kỷ Trà Thần một ánh mắt tự giải quyết, vội vã rời đi.

Ninh Tự Thủy quét mắt qua hắn một cái, cảm túi đứng lên. Lúc này cô và Kỷ Trà Thần đã không còn gì để nói, chẳng bằng không cần nhìn lâu, trước mặt phải tỉnh táo.

Kỷ Trà Thần không lên tiếng, chỉ theo sau lưng cô rời khỏi phòng trà. Gần tối gió đem thổi tới, nhẹ nhàng mang theo vài phần lạnh lẽo, trời chiều chỉ là sắc hồng thanh lệ, trên đường còn chưa sáng đèn, hình ảnh huyền hoặc, cô giống như trong tranh vẽ mà ra, bây giờ phải khắc họa lại.

Ninh Tự Thủy mới đi tới bãi đậu xe, chợt bị một đám người vây quanh, trong tay không biết là gậy sắt hay là cái gì, lại có một thanh đao sáng lóe lên. Mỗi người mặt không chút thay đổi, mặc tây trang màu đen, đeo kính mát, không nói một lời, ăn ý vây lại.

Về mặt cô không vội vã, trấn định tự nhiên, đối mặt với công kích bất chợt này phản ứng rất nhanh lẹ, bản lĩnh kiên tráng, tốc độ linh hoạt còn hơn tưởng tượng của bọn hắn, thứ duy nhất cô thiếu sót đó chính là tay không đối mặt với đao côn, lấy ít địch nhiều.

Những người này cũng là người trong nghề, thấy Ninh Tụ Thủy là người luyện võ cũng không dám ép quá nhanh, một cô gái có thể có khí thế như vậy khiến bọn chúng ngoài ý muốn. Lúc này bọn chúng chỉ có thể tận lực trì hoãn, tiêu hao thể lực của cô, tiếp tục mới khiến cho cô không có cách nào trốn.

Ninh Tụ Thủy tự nhiên biết bọn chúng đang đánh chủ ý gì, muốn tìm cơ hội để đột phá tốc độ rời khỏi chỗ này, chỉ tiếc không thể như nguyện. Trong lúc giật mình cô sợ ý để một thanh đao trượt ngang qua cánh tay, quần áo rách nát, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ cả một cánh tay

Trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh, con ngươi băng lãnh nhìn chằm chằm bọn chúng như có suy nghĩ gì.

Bọn họ thấy thể lực Ninh Tụ Thủy đã tiêu hao không ít, ủa lên, Ninh Tụ Thủy lui về sau hai bước, còn chưa kịp phản ứng gì thì một bóng đen lao vọt tới, trong tay cầm là một côn tiện tay nhất được, toàn thân phảng phất hơi thở nguy hiểm, khí thế uy nghiêm khiếp người.

Con ngươi Ninh Tụ Thủy kinh ngạc khi thấy Kỷ Trà Thần đột nhiên xuất hiện, không phải hắn đã đi rồi sao? Làm sao xuất hiện ở nơi này?

Kỷ Trà Thần ứng phó khó với đám người dây dưa, quay đầu lại quát lớn: "Còn thất thần cái gì?"

Ninh Tụ Thủy lúc này mới phản ứng được cũng không dễ dàng tha thứ cho đám người kia, đoạt lấy một thanh đao, bắt đầu xuống tay không nề tình. Máu đỏ máu tươi văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả mặt tường và nền gạch trắng

Kỷ Trà Thần ra tay không chút nề tình, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân. Chuyện như vậy đến tai đám cảnh sát, thì hắn cũng chỉ là tự vệ mà thôi.

Kỷ Trà Thần hoàn toàn không có trong kế hoạch làm rối tung ý định của bọn chúng, một người đàn ông trong đó quát lớn: "Trước hết giết Ninh Tụ Thủy"

Ninh Tụ Thủy xoát chân trực tiếp đá vào tên đó, trước mặt lại có ba bốn người đàn ông cùng vây lấy cô, cô cũng không để ý phía sau nữa, chỉ có thể chuyên tâm xử lý phía trước.

Kỷ Trà Thần cũng bị mấy người quán lấy, nhưng ánh mắt vẫn chú ý an nguy của Ninh Tụ Thủy, đang lúc bọn chúng giơ thanh đao lên, bóng phản chiếu ở thanh đao đó mơ hồ thấy con dao găm đang gần kề ót cô, một giây kế tiếp hắn không có do dự chút nào nhào tới phía sau cô, trực tiếp ôm lấy cô....

Ninh Tụ Thủy bị động tác bất ngờ của hắn dọa sợ trực tiếp bắt lấy hai tay hắn ném qua một bên thì ngậy người....

Hắn nằm trên mặt đất vẻ mặt trắng bệch, trên trán tủa nhiều mồ hôi, quan trọng hơn là phải sau lưng hắn máu chảy không ngừng Trong không khí tràn ngập vị máu uồn ươn, trong miệng tuôn ra tư vị sắt di, Ninh Tụ Thủy ngây ngẩn cả người, nói không ra lời, một tia khác thường nơi đáy mắt đã bắt đầu rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông ta

Ánh mắt như chim ưng của Kỷ Trà Thần nhìn lại cô, cư nhiên không có lấy một điểm trách cứ nhỏ nhoi, ngược lại là lo lắng, lo lắng cho an toàn của cô!

Tất cả đám người cũng khiếp sợ, không ngờ hắn sẽ đỡ một nhát dao kia thay Ninh Tụ Thủy, ánh mắt bọn chúng ăn ý nhìn nhau lần nữa muốn vây khốn lấy cô, giống như không giết cô thì sẽ không bỏ qua!

Con ngươi Ninh Tụ Thủy càng thêm lạnh lẽo bức người, khuôn mặt lạnh tanh dưới ánh đèn chân không trở nên dọa người, một giây sau đó lần tới khẩu súng bên hông, giống như ngay cả ngắm bắn cũng không cần, hòng súng trực tiếp nhắm ngay bọn chúng không ngừng cướp cò, tốc độ bay của đạn quả nhiên là nhanh kinh người xuyên qua lồng ngực bọn chúng, máu văng khắp nơi.

Kỷ Trà Thần phản ứng kịp lập tức bò dậy, dưới sự yểm trợ của cô mở cửa xe, ném chìa khóa cho cô: "Em lái xe."

Ninh Tụ Thủy gạt đầu, lúc xoay người muốn lên xe, một người đàn ông xông tới, khoảnh khắc khi dao găm giơ lên, Kỷ Trà Thần quên thương tích của mình trực tiếp giơ tay đè con dao đó xuống, nhắc chân hung hăng đá vào bụng đối phương, cả người bị hắn đập bay xa mấy mét, ngã xuống đất không dậy nổi!

Bàn tay bị lưỡi dao sắc bén cắt nát, đầu tiên là thịt, sau là máu tươi khoong ngừng trào ra, giống như mưa bão không ngừng chảy, trên mặt đất lưu lại một đồng máu.

Hắn suy yếu không còn hơi sức ngồi dựa vào chỗ cạnh ghế lái, vẻ mặt trắng bệch đáng sợ, mí mắt nặng nề, máu sau lưng thấm ướt quần áo, cũng ướt ghế da, theo ống quần nhỏ xuống dưới, nhuộm đỏ tấm thảm sạch.

Không gian thu hẹp mùi máu tươi càng nồng, thấm vào ruột gan, chỉ cảm thấy máu trong người cũng đông lại.

Ninh Tự Thủy đập chân ga, xe như mũi lóp trên dây cung đang bắn đi, giống như cá mập lao đi giữa biển khơi. Xé lấy một mảnh vải trên người mình nhét vào tay hắt. Lạnh lùng mở miệng: "Trước tiên băng bó cầm máu vết thương trên người anh, nếu không chắc chắn không chống đỡ nổi trước khi đến bệnh viện."

Vết thương trên lưng hắt đã đủ sâu, chảy máu đã không cầm được, tiếp tục như vậy nữa, hắt sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết!

Kỷ Trà Thần không có nhúc nhích, mắt phượng híp thành một đường ngang, đáy mắt có một nụ cười thỏa mãn. Là cô ấy quan tâm mình, sợ mình chết, thật tốt.

Ninh Tự Thủy khẽ nhủ chân mày lại, mím môi bổ sung một câu: "Kỷ Trà Thần, hiện tại anh còn chưa có tư cách chết!"

Chết là một loại giải thoát, mà người giống như anh, từ trước tới giờ ngay cả tư cách chết cũng không có!

Kỷ Trà Thần cũng không nói chuyện, chẳng qua cảm thấy mí mắt rất nặng, mặc dù máu me khắp người nhưng hắt vẫn mơ hồ ngửi thấy hương thơm trên người cô, rất là mê người. (Mìn: sắp chết mà còn...)

Ninh Tự Thủy thấy hắt muốn nhắm mắt lại, ý thức được không tốt. Bàn tay nhanh chóng vỗ lên mặt hắt: "Không được ngủ!"

"Không có!" Kỷ Trà Thần nỗ lực mở mắt, môi mỏng vẫn treo một nụ cười nhạt, âm thanh khan khan vang lên: "Tại sao ban đầu không dùng súng?"

"Tôi và anh không giống nhau, coi mạng người như cỏ rác." Ánh mắt Ninh Tự Thủy tràn đầy khinh thường cùng khinh bỉ. Nhớ ngày đó sư phụ muốn dạy cô sử dụng súng, cô đã từng một lần không muốn học tập, nhưng thái độ của sư phụ rất kiên định, cô cũng học rồi. Sau khi trở về sư phụ cho cô một khẩu súng để phòng thân. Cho tới nay mặc dù có luyện súng, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên cô nỗ lực bắn người, trong lòng vẫn rất khản trương, đến bây giờ hai tay vẫn à tê dại

Kỷ Trà Thần chỉ nỗ lực để cho mình cười, không nhắm mắt lại, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm gò má cô. Thật ra thì, nếu như không nói chuyện, hai người cứ lẳng lặng ngây ngô như vậy, hình như không tồi.

Chỉ là Ninh Tự Thủy tuyệt không muốn cùng hắt ngây ngô trong một chiếc xe, một đường như bão táp, không nhìn toi canh cáo của năm sáu chiếc xe cảnh sát, đưa xe đến bệnh viện. Kỷ Trà Thần nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu, cô chỉ có thể ở bên ngoài.

Vết thương nơi lòng bàn tay rất sâu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, nghiêm trọng là vết thương sau lưng dài gần hai mươi cm gần như nhìn thấy xương trắng bên trong. 60 mũi kim thật vất vả mới cầm được máu. Lúc được đưa vào phòng cấp cứu, Kỷ Trà Thần đã rơi vào hôn mê.

Trên người Ninh Tự Thủy có dính máu của hắt, nhưng một chút tổn thương cũng không có, chỉ là có chút mệt mỏi!

Ba người Liên Phượng Vũ chạy tới bệnh viện, gương mặt sợ hãi, ánh mắt lo lắng nhìn thấy cô vẫn bình an vô sự thì mới thả lỏng.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn Kỷ Trà Thần đang hôn mê, giọng nói lạnh lùng vang lên trong phòng bệnh: "Là hắt đã cứu tôi."

Ninh Tịch Nhược không có nửa điểm ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn hắt vẫn tràn đầy hận ý như cũ, nắm lấy vạt áo của cô, giọng nói non nớt: "Mẹ, chúng ta về nhà. Mẹ cũng mệt mỏi."

Cô cúi đầu nhìn thẳng vào mắt con gái nửa ngày, thật lâu sau mới thờ dãi nói: "Được."

Ánh mắt Liên Phượng Vũ dịu dàng rơi trên người cô, săn sóc hỏi: "Em thật không có chuyện gì sao? Có cần để bác sĩ kiểm tra hay không?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Thật không cần."

Trạc Mặc đã ôm Tịch Nhược ra khỏi bệnh viện trước, lên xe; để Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ hai người đi ở phía sau.

Tịch Nhược lăm bầm ngón tay sợ cầm của hắt, đáy mắt lóe ra tia hiếu kì hỏi "Anh nói, lần này mẹ có thể bị hành động của ông ta làm cho cảm động không? Tha thứ cho ông ta?"

Trạc Mặc không trả lời, rũ mắt nhìn chăm chăm cô hỏi ngược lại: "Vậy em có muốn đi ấy tha thứ cho người đàn ông kia không?"

"Không hy vọng!" Tịch Nhược trả lời rất dứt khoát, vẻ mặt tái nhợt quật cường, ánh mắt nhìn xuyên qua cảnh cửa thủy tinh rơi trên bong bóng xinh đẹp, tự lăm bầm: "Người như vậy không xứng đáng được tha thứ!"

Em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho ông ta!

Trạc Mặc dung sức ôm chặt lấy bé, âm thầm than thở. Nếu như đáy lòng bé có hận, có thể ít một chút như vậy, có lẽ —— thân thể cũng không thể thảm như thế này!

Nhưng bé quá cố chấp rồi, cố chấp giống như một con thú cô độc bị tiêm, trừ không thể ra sức, không còn biện pháp gì!

Ninh Tự Thủy cùng Liên Phượng Vũ chuẩn bị lên xe chạm mặt Si Mị đang vội vàng chạy tới. Quần áo màu đỏ bó sát, khắc họa dáng người to lớn của y; một mái tóc đỏ chói buộc lên rũ ra sau, đôi mắt hoa đào lần đầu tiên có thái độ nghiêm túc nhìn cô, mở miệng nói: "Tôi có thể nói mấy câu với cô không!"

Đáy mắt Liên Phượng Vũ hiện ra lo lắng, sợ Si Mị gây bất lợi cho cô, lúc chuẩn bị mở miệng lại nghe thấy giọng nói lạnh tanh của Ninh Tự Thủy: "Được."

"Tự Thủy."

"Yên tâm, không có việc gì." Ninh Tự Thủy ném cho hắn một ánh mắt an tâm, sau đó đi theo bước chân của Si Mị đi tới bãi cỏ phía xa.

Sắc trời từ từ âm đạm xuống, ánh sáng không được rõ ràng, nhưng mà trên trời lại có từng đám sao li ti, lóe ra hào quang màu bạc, làm đẹp cho thành phố này. Khu nội trú cách đó không xa từng phòng đã lên đèn hiện ánh sang chói mắt, chiếu sáng hình dáng căng thẳng của Si Mị.

"Tôi cô không muốn nghe tôi nói quá nhiều lời, tôi nói tóm tắt, mặc kệ trước kia cô và Kỳ thiếu gia xảy ra chuyện gì, tôi khuyên cô tốt nhất nên dừng tay, đừng tiếp tục nữa, nếu không người cuối cùng hối hận không phải là Kỳ thiếu gia, mà là cô."

Si Mị đi thẳng vào vấn đề, nếu như không phải bởi vì Kỳ thiếu gia là an hem tốt của y, y cũng lười quản chuyện. Nhưng tro mắt nhìn Kỳ thiếu gia lần sau so với lần trước bị thương nặng hơn, làm anh em như y làm sao có thể coi như không thấy.

Ninh Tự Thủy trong lòng sớm có chuẩn bị, khi nghe những lời này trong lòng không có một tia xúc động, cặp mắt hờ hững nhìn y không nói một lời.

"Cô nên biết hiện giờ Kỳ thiếu gia toàn tâm toàn ý đối với cô vô cùng áy náy, chỉ cần không hoàn toàn mất đi cô, cậu ấy thật sự cái gì cũng nguyện ý làm. Trước kia cậu ta thậm chí muốn giải tán Kỳ thị để thỏa mãn yêu cầu của cô, nếu như không phải tôi ngăn cản bây giờ cậu ta đã hai bàn tay trắng rồi. Đứng, năm năm trước Kỳ thiếu gia làm chuyện có lỗi với cô. Nhưng tất cả bị kịch đều là một mình cậu ta tạo nên sao? Dương Lưu Vân có lỗi, Kỳ thiếu gia có lỗi, chẳng lẽ cô cũng không có sai lầm?"

Si Mị thẳng thắn không kiêng kỵ, ánh mắt sắc bén khiếp người.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy bình tĩnh lạnh lùng nhìn y, khóe môi nhếch lên một đường cong mê người, nghe y nói tiếp!

"Chuyện đùa nhỏ cho đến nay vẫn là một dấu hỏi, chẳng lẽ cô không hiểu kì chuyện Kỳ thiếu gia xét nghiệm không cách nào có con mà cô thì lại mang thai sao? Nếu như ban đầu cô không kiên trì muốn rời khỏi Kỉ gia, không cùng Liên Phượng Vũ ở chung một chỗ, Kỳ thiếu gia sẽ tức giận đến mất trí, khẳng định cô ở chung với người đàn ông khác? Tôi nhớ được lần đầu tiên cô và Kỳ thiếu gia gặp gỡ cậu ấy đã ánh cáo, đừng thân thiết với người đàn ông khác, nếu không giết không tha! Cô đến bây giờ một chutscamr giác có lỗi cũng không có sao?"

Từng chữ từng câu của Si Mị đều có gai nhọn, giống như muốn đem Ninh Tự Thủy hiện nguyên hình.

Con mắt lạnh lẽo một giây mở to, co rút lại sau đó bình thường, tâm tư nhưng có chút biến động, bên tai là tiếng ông ông, hai tay đặt ở trong túi, bởi vì ống tay áo bên trái bị xé rách, da thịt bại lộ ở bên ngoài, hiện lên từng hạt giống như viên bi.

Lời của y giống như một khối đá lớn nặng nề đè trong lòng cô, không có di chuyển, rất khó chịu!

Khuôn mặt Si Mị rốt cuộc có chút hòa hoãn, thấy cô cũng không lạnh lùng giống như trước, giọng nói nhu hòa mấy phần nói: "Tôi biết rõ cô hận Kỳ thiếu gia bao nhiêu, nhưng lúc cô ghi hận cũng đừng quên, dù cô hận Kỳ thiếu gia như thế nào, cậu ấy cũng sẽ không buông cô ra. Cậu ta là một người tương đối cực đoan, nhận định một thứ gì đó từ đến chết cũng không buông. Nếu như cô cả thấy sau khi báo thù xong còn có thể cầm tay Liên Phượng Vũ trải qua những ngày na nhàn, tôi chỉ có thể nói cô quá ngây thơ, thật không thể hiểu được Kỳ thiếu gia."

"Đủ rồi!" Bỗng nhiên xuất hiện giọng nói lạnh lùng cắt đứt tiếng Si Mị, một chiếc áo ấm áp thật dày bao quanh cô, nghiêng đầu thấy vẻ mặt âm trầm của Liên Phượng Vũ, ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm Si Mị.

Liên Phượng Vũ nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, ánh mắt sắc bén rơi trên mặt Si Mị, lạnh lùng mở miệng: "Mặc kệ xảy ra cái gì, cũng chỉ là chuyện giữa Tự Thủy và Kỳ Trà Thần, cậu và tôi không có tư cách nhúng tay vào! Cậu càng không có tư cách nói cô ấy như vậy, cho dù có lỗi, đó cũng là lỗi năm năm trước không nên yêu một tên ác ma!"

Thân thể Ninh Tự Thủy cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Liên Phượng Vũ nhìn cô, giọng nói dịu dàng: "Tịch Nhược còn đang chờ chúng ta, chúng ta đi."

Ninh Tự Thủy từ đầu đến cuối ừng không nói nửa câu, đi theo Liên Phượng Vũ rời khỏi. Trầm mặc, không phải thừa nhận lời Si Mị nói hoàn toàn đúng, mà là không muốn ở chỗ này cùng y đấu vô mồm, không có chút ý nghĩa nào!

Trong màn đêm, nhìn bóng lưng bọn họ càng lúc càng xa. Hai tay Si Mị vô lực cầm trong túi, thở dài một hơi, khóe miệng bất đắc dĩ nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Chất gây nghiện tình yêu này, thật so so với ma túy còn ghê gớm hơn!

.

Hôm sau, Ninh Tự Thủy cũng không có đi bệnh viện, ngay cả Si Mị, Tiểu Ngư Nhi gọi điện thoại tới cũng không nhận, mà là chuyên tâm sắc thuốc cho

Tịch Nhược. Liên Phượng Vũ tìm danh y khắp nơi, rốt cuộc có một Vị lão Trung y cấp phương thuốc cho Tịch Nhược, mặc dù không thể hoàn toàn trị tận gốc bệnh của bé, nhưng cũng có thể điều dưỡng ức chế bệnh tình.

Ninh Tự Thủy chui đầu vào trong phòng bếp nghiên cứu phương pháp sắc thuốc.

Mà Liên Phượng Vũ cũng trong phòng bệnh ở bệnh viện, ngồi ở giường bệnh bên cạnh, ánh mắt sắc xảo đã sớm không thấy nét dịu dàng; lông mày căng thẳng cũng tản ra khí tức lạnh lùng.

Kỷ Trà Thần vì mấy hôm trước quý một thời gian dài trong mưa, lại cộng thêm uống rượu liên tục, với thương thế lần này, hiện tại bệnh tới như núi sập. Từ đêm qua đã bắt đầu phát sốt, đã tiêm hai mũi hạ sốt nhưng vẫn không đỡ. Hiện tại nằm lỳ ở trên giường còn chưa tỉnh, môi mòng đã khô nứt, vẻ mặt tái nhợt, lông mi thon dài cũng bất động, không có bất kỳ lực công kích và phòng ngự nào.

Không biết đã trải qua bao lâu, Kỷ Trà Thần rốt cuộc mở mắt ra, tầm mắt khoèo có rơi ngay vào trên người Liên Phượng Vũ, mà nhìn quanh một vòng, cuối cùng ngừng ở trên mặt của hắn. Mắt phượng có một chút kinh ngạc, cũng có một tia mất mát.

Mà hắn khi tỉnh lại lần đầu tiên nhìn thấy không phải Tự Thủy, mà là Liên Phượng Vũ!

Sau lưng Liên Phượng Vũ thật rất thẳng, ánh mắt cùng mắt chim ưng của hắn (KTT) nhìn thẳng nhau, không chút nào che giấu khí thế khiếp đảm, hai người một là âm sâu thâm trầm, một là lạnh lùng sạch sẽ, chẳng phân biệt được cao thấp, ai cũng không di chuyển ánh mắt của mình trước, nhìn nhau hồi lâu.

Kỷ Trà Thần rốt cuộc mím môi, giọng nói khan đục trầm thấp, cũng rất suy yếu: "Làm sao anh biết chỗ này?"

Liên Phượng Vũ đưa tay bưng một chén nước đặt trong tay của hắn, thấy hắn uống một hơi hết nhận lấy cái ly đặt ở trên tủ đầu giường. Ánh mắt lạnh tanh lần nữa rơi trên người hắn, lạnh lùng mở miệng: "Tôi là tới cảm ơn anh hôm qua đã cứu Tự Thủy!"

Mày kiếm của Kỷ Trà Thần trong nháy mắt nhú lại, ánh mắt âm lãnh nhìn hắn, khẽ mở miệng lên cười lạnh: "Cảm ơn? Vì sao?"

Thái độ của Liên Phượng Vũ không thể nghi ngờ là đang cùng hắn tuyên chiến, khiêu khích! Hắn chính là Tự Thủy, Liên Phượng Vũ tới cảm ơn? Khoe khoang Ninh Tự Thủy là của hắn sao?

Liên Phượng Vũ cũng không vì thái độ của hắn mà căm tức, chỉ là rũ mắt xuống chán chờ hồi lâu mới mở miệng: "Thật ra thì năm năm trước tôi đã thấy anh."

Mắt phượng ngẩn ra, ánh mắt dò xét ở trên người Liên Phượng Vũ đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, hồi tưởng năm năm trước, cũng không nhớ đã gặp hắn lúc nào!

Liên Phượng Vũ biết hắn không nhớ ra được, tự lo nhớ lại: "Khi đó Tự Thủy mang thai bị anh hại phải nằm viện, tôi mỗi ngày đều tìm biện pháp tránh anh tới gặp cô ấy! Rõ ràng lúc ấy cô đang mang thai, lại gầy như vậy. Lúc cười trên trán vẫn ưu thương u sầu, sẽ không ai không đau lòng thay cô ấy."

Trong đầu chợt thoáng hiện ra một số hình ảnh, đáy mắt hiện lên kinh ngạc: "Thì ra là anh là tên đàn ông năm năm trước?"

Năm năm trước hắn đã từng mang người đi bệnh viện chính là muốn gian tại chỗ Ninh Tự Thủy gặp người đàn ông khác, lúc ấy chỉ mơ hồ thấy bóng lưng lại không thấy người, cho nên vẫn không nghĩ ra người đàn ông kia rốt cuộc là người nào? !

"Đúng vậy" Liên Phượng Vũ gật đầu thừa nhận, mười ngón tay bắt chéo đặt ở trên đầu gối, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt nghi ngờ của hắn.

"Chẳng qua sau khi cô ấy mang thai tôi mới gặp được, lúc ấy tôi nghĩ tại sao cô gái tốt đẹp như vậy lại không có người quý trọng, không đau lòng mà hại cô ấy. Tôi vừa chú ý cô, vừa thay cô ấy tìm kiếm tung tích người mẹ đã mất tích, thật vất vả mới có chút tin tức không nhận vật và mà đi Hàn Quốc, càng không có nghĩ tới lúc trở lại anh đem giàu có cô ấy đi. . . Sau đó sự phụ tôi không muốn để cho tôi những tay vào chuyện này, tôi chỉ có thể chờ đợi, đợi đến lúc thích hợp mang cô ấy đi."

Liên Phượng Vũ rũ mắt, môi mòng nở nụ cười đắng chát, trong giọng nói tràn đầy tự trách: "Chỉ là không ngờ khi tôi nhìn thấy cô ấy lần nữa, cô đã chết. Tôi vĩnh viễn không quên được hình ảnh cô ấy nằm trong bồn tắm, nước trong bồn tắm bị máu nhuộm đỏ, hình ảnh đó cực kỳ chấn động, máu tươi lan tràn, cao ngạo, tuyệt vọng. Cô rất an tĩnh, giống như một đứa trẻ không có linh hồn. Lúc tôi ôm cô ấy từ bồn tắm lên, thân thể của cô lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ, hoàn toàn giống cơ thể của người chết. Khi đó tôi thậm chí muốn giết mình, tại sao không đến tìm cô ấy sớm hơn? Tại sao tôi không mang cô ấy đi từ sớm, có lẽ cô ấy cũng sẽ bị thương nặng như vậy, tuyệt vọng đến buông tha tính mạng của mình."

"Sau đó tôi bỏ ra mười tháng để cứu sống cô. Sau khi tỉnh dậy thì không phải Ninh tự Thủy dịu dàng nữa, mà lạnh lùng, trống rỗng, không nói một câu nói, xoay người muốn đi; nếu như không phải Chiêm Dục Dương dùng hai chữ báo thù này giữ cô lại, cô sẽ lại tự sát lần nữa, hai lần cho đến chết mới thôi. Dùng báo thù làm giao dịch để thực hiện kế hoạch JK (uống thuốc quên quá khứ ấy), khiến cô quên hết. Thời gian năm năm tôi bên cạnh cô ấy, cô cô ấy chưa bao giờ chủ động hỏi bất cứ chuyện gì của quá khứ, cô trở nên rất lạnh lùng, một mình sống trong thế giới, không khóc không cười không có không vui không buồn không tức giận. Người đem cô ấy trở thành như hôm nay chính là anh!"

Mỗi câu nói của Liên Phượng Vũ rất nhẹ nhàng, nhưng so với dao nhọn vẫn sắc bén hơn vạn lần, đâm nát trái tim Kỷ Trà Thần. Trong cơn ngơ ngẩn lạnh lùng đều đau đớn cùng hối hận người khác không thể nhìn thấy, trong lúc sinh mạng cô yếu ớt nhất, hắn đuổi cùng giết tận, là hắn từng bước từng bước bức chết cô.

Gian phòng hoàn toàn rơi vào trong yên tĩnh, tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người vẫn vút một chỗ. Ánh mắt Liên Phụng Vũ bình thản nhảy bèn cảm nhận thấy đầy mắt hấn đang rục rịch, trong lòng chỉ khinh thường. Có một số việc đã xảy ra, hối hận đến chết đi nữa thì cũng chỉ là tổn công.

"Mục đích duy nhất cô trở về là để trả thù các người, trả thù từng người khi trước đã tổn thương đến cô ấy. Mặc kệ cô ấy muốn làm cái gì, tôi đều sẽ bên cạnh, tôn trọng quyết định của cô ấy. Kỳ Trà Thần, tôi hận anh tổn thương cô ấy, nhưng về phương diện khác tôi cũng phải cảm ơn anh, nếu như không phải anh là người độc ác tổn thương cô ấy, cô ấy cũng không hoàn toàn chết tâm. Mà lúc này anh không có tư cách để nói..., cho dù anh chuộc tội, anh ấy này, cũng không thể đòi lại được sự tha thứ. Nói cho anh biết những thứ này, là hy vọng anh buông tay, anh không còn tư cách nữa, tương lai của cô ấy sẽ do tôi phụ trách."

Từng câu nói sau cùng của Liên Phụng Vũ vô cùng nghiêm túc chắc chắn, Âm lãnh, đứng lên tiêu sái rồi đi, không đợi hấn nói. Nếu như lúc trước hấn dụ dỗ không gây áp lực cho Tự Thủy, thì lúc này hấn hành động kiên quyết muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, yêu thương cô, sẽ không bao giờ đành lòng để cô buông ra. Hấn sẽ chăm sóc Tự Thủy, cũng sẽ coi Tịch Nhược như con gái ruột! sẽ không để mẹ con cô chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Tớ muốn bỏ đứa bé này!

Trong không gian chỉ còn lưu lại duy nhất mùi vị của thuốc khử trùng, yên lặng đến mức ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Kỳ Trà Thần vẫn duy trì tư thế nằm sấp thật lâu, không hề cử động một lần. Hạ mi mắt xuống thành một vùng tăm tối, giây tiếp theo hấn ngẩng đầu lên, dùng tay đặt bỏ hơn mười ống tiêm truyền dịch nhỏ bỏ, máu đỏ làm ướt cánh tay ướt quần áo cũng không hề gì. Một tay chống đỡ cơ thể, động tác khẽ động này làm chấn động vết thương sau lưng, ánh mắt lạnh lùng, cắn chặt môi dưới không lên tiếng, phải tốn thật nhiều sức lực mới đứng thẳng lên được, vết thương sau lưng đã được khâu nhưng vì hành động kịch liệt này của hấn làm nó bị rách ra máu chảy lênh láng, ướt một mảnh sau lưng...

Máu trên tay nhiễm đỏ tấm ga giường, đặc biệt chói mắt, hấn ngừng lại vài giây, sau đó hai chân thon dài bước đi, phía sau lưng đau đớn giống như thủy triều quét tới, đau đến trắng bệch khuôn mặt, dường như muốn ngất xỉu đi.

Bước đầu tiên, đau đớn khó nhịn, giống như chân trần bước đi trên đám thủy tinh vỡ...

Thứ hai bước, cảm giác đau đớn lan truyền khắp người, mảy mẩy nhũn nhũn.

Bước thứ ba, thứ tư, đau đớn như muốn chết lặng, hấn nhanh chân bước ra khỏi bệnh viện...

Phía sau lưng ướt hết toàn là máu, từng giọt từng giọt rớt xuống, nhìn thấy mà rợn người. Y tá ngoài hành lang nhìn thấy hấn, không khỏi mở to mắt, nhanh chóng tiến lên ngăn hấn lại: "Hiện giờ ngài không thể rời khỏi bệnh viện, mau về phòng bệnh đi!"

Cong người Kỳ Trà Thần khẽ quét qua cô y tá kia một cái, gian nan phun ra một chữ: "Cút." Thanh âm lạnh như băng, mạnh mẽ uy nghiêm, ánh sáng lạnh khiếp người.

"Nhưng mà..." Y tá muốn đi lên đỡ hấn, lại bị bàn tay to của hấn đẩy ra. Âm thanh lạnh lùng giống như gấn từ kẽ răng: "Không cho phép chạm vào tôi, cút!"

Không nhiều lời, ngón tay để lại bả vai của mình, giống như làm vậy có thể giảm bớt thống khổ. Thân hình cao to loạng choạng đi đến cuối hành lang, một đường đổ máu, nhiễm bẩn sàn nhà, khiến người khác nhìn cũng đau đớn.

Y tá kia khiếp sợ một hồi sau đó lập tức tỉnh táo, nhanh chóng chạy vào phòng lãnh đạo bệnh viện.

...

Sau khi Ninh Tự Thủy cho Tịch Nhược uống thuốc, để cho bé nghỉ ngơi thật tốt, mới chuẩn bị đi thay quần áo. Liên Phụng Vũ ngăn cô lại, thấp giọng hỏi: "Em đi đâu vậy?"

Đáy mắt Ninh tự Thủy thoáng qua một tia kinh ngạc, từ trước tới giờ Liên chưa bao giờ hỏi cô vấn đề như vậy.

"Em muốn đi đâu?" Liên Phụng Vũ lại một lần nữa mở miệng.

"Trước kia anh sẽ không hỏi em." Ninh Tự Thủy bình tĩnh trả lời hấn.

Liên Phụng Vũ đi lên phía trước, hai tay đặt trên vai cô, ánh mắt ôn nhu mang theo một chút bất buộc, hai tay nhẹ nhàng xoa bàn tay cô. Hít sâu một hơi, khẽ mở miệng: "Anh không hy vọng em đi gặp hấn, anh hy vọng em vĩnh viễn đều không muốn thấy hấn nữa."

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, thần sắc lạnh lùng không thay đổi là bao, nhưng đáy mắt sâu thẳm kia khiến người khác không thể nào đoán ra trong lòng cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Cánh tay giờ lên nắm lấy tay hấn, nâng mắt lên nhìn hấn: "ANH biết sẽ không có khả năng."

"Tự Thủy..." Liên Phượng Vũ muốn nói lại thôi.

"Em đi gặp Tiểu Ngư Nhi, không phải hần." Ninh Tự Thủy thấy mắt mác nơi đáy mắt hần, thân nhiên giải thích."Kỳ thật anh không cần lo lắng, em chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì với hần, anh suy nghĩ quá nhiều."

Đáy mắt Liên Phượng Vũ thoáng qua một tia phức tạp, khoe miệng nở một nụ cười chua xót: "Thực xin lỗi, không phải anh muốn tạo áp lực cho em. Anh chỉ đang sợ hãi, con người kia vẫn ở trong trí nhớ của em, dù sao khi trước em yêu hần ta như vậy... Anh thật sự thực ghen tị với hần."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy có một tia khủng hoảng, thì ra nguyên nhân này lại khiến cho Liên bất an như vậy, thay đổi thái độ ngày xưa sao?

"Vậy anh cũng nên biết rõ chuyển đã là quá khứ rồi, hiện tại em, trừ Tịch Nhược ra cái gì cũng không quan trọng." Mối mong phun ra lời nói lạnh băng, cũng nói cho Liên biết, giữa cô và hần tuyệt sẽ không có tình yêu!

Liên dịu dàng che chở đều khiến mỗi người phụ nữ cảm động, nhưng cảm động không có nghĩa là tình yêu; nếu bởi vậy lừa gạt người lừa gạt chính mình, đối với ai cũng không công bằng. Cô tình nguyện làm cho Liên thống khổ tinh tảo, cũng không muốn khiến hần luôn chìm trong giấc mộng không có khả năng thành sự thật, nếu có một ngày tỉnh mộng, có lẽ hần chỉ thêm đau khổ mà thôi.

Liên Phượng Vũ thông minh làm sao không nghe ra ý trong lời cô nói, ánh mắt dịu dàng như bị đâm gai nhọn."Anh đã biết, nhưng anh sẽ không buông tay. Anh cũng không ép em yêu anh, chỉ muốn bên cạnh bảo vệ em một đời. Vì bảo vệ em, thịt nát xương tan cũng không sợ."

Ninh Tự Thủy quay đi, tránh ánh mắt thâm tình của hần. Đáy mắt dâng lên một tầng nước, lời ngon tiếng ngọt ai cũng đều có thể nói, nhưng làm được liệu có mấy người? Trong lòng cô rất rõ ràng, Liên Phượng Vũ làm được, sau hai lần xảy ra chuyện, cô làm sao không tin tâm chân tình ấy đây.

Nhưng hần càng tốt với cô, trong lòng sẽ càng khó chịu; Liên muốn thứ gì, Năm năm trước cô giao cho Kỷ Trà Thần, mà năm năm sau cô lại không có khả năng giao cho Liên Phượng Vũ nữa. Không muốn lừa gạt chính mình, lại càng không nghĩ lừa gạt Liên.

Nếu có thể cô thật hi vọng Liên có thể tìm một cô gái đáng để trả giá hơn cô, chẳng sợ vì thế muốn mà mất đi hần, chính cô cũng cam nguyện. Chỉ là không hi vọng Liên vì cô, mà thương tổn chính mình.

Quán cà phê.

Tiểu Ngư Nhi ghé mặt vào bàn, miệng cắn ống hút thật dài, vẻ mặt u buồn. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt Ninh Tự Thủy, tò mò hỏi: "Tự Thủy, cậu làm sao vậy?"

Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần nhìn lại cô nàng lác đầu: "Không có. Vì sao còn tìm tôi? Kỷ Gấm Sóc không nói cho cậu biết hần dung 10% cổ phần của công ty để đổi lấy tin tức của cậu sao?"

Tiểu Ngư Nhi gật đầu, mép máo nói: "Tớ biết a! Nhưng này thì thế nào? Dù sao hần có tiền, hần nên làm vậy!"

"Cậu không sợ tôi hại cậu?"

Tiểu Ngư Nhi lập tức ngồi thẳng người, thẳng thắn nói: "Cậu lợi dụng tớ chính là coi tớ là bạn bè a! Hơn nữa nếu một người có thể bị một người khác lợi dụng chứng minh người đó rất có giá trị tồn tại. Cho nên tớ không ngại a! Huống chi tớ biết cậu tức giận chuyện Kỷ Gấm Sóc gây ra. Cho nên tớ nói hần ta xứng đáng thôi!"

Ninh Tự Thủy nhìn Tiểu Ngư Nhi với cách nhìn khác, vẫn nghĩ đến cô nàng vô tâm vô phế này lại thiện lương như vậy, bị Kỷ Gấm Sóc quản lý đến hòng rồi, hiện tại lại nghĩ Tiểu Ngư Nhi sống so với người khác đều tốt hơn. Cô ấy biết Kỷ Gấm Sóc chiều chuộng mình, cho nên dựa vào phần chiều chuộng này làm bậy, nhưng không chạm đến ranh giới cuối cùng của hần. Cô giống như hồ đồ, không so đo, thực tế là không thêm để ý, không cần lo nhiều thứ, cho nên sống như vậy mới không mệt mỏi.

"Hắc hắc... Nhưng mà nói ngược lại, tớ bị cậu lợi dụng xong rồi, cậu cũng không thể một cước đá văng tớ đi chứ." Tiểu Ngư Nhi cọt nả mở miệng, khoảng khắc nắm lấy tay Ninh Tự Thủy thì run rẩy, bán đứng nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt cô.

Ninh Tự Thủy hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Tớ muốn cậu giúp tớ một việc." Tiểu Ngư Nhi thu lại nụ cười, hai vai run nhẹ, nửa ngày mới mới bật ra một câu: "Tớ mang thai, tớ muốn bỏ đứa nhỏ này."

Ánh mắt bình tĩnh của Ninh Tự Thủy chợt giật mình!

...

Kỷ Trà Thần một thân vết thương vừa đi vừa lảo đảo, thật vất vả mới lái xe tới dưới khu nhà của Ninh Tự Thủy, nghiêng đầu nhìn lên tầng ba, khoe miệng nở nụ cười không rõ ý tứ, như là thoải mái.

Miệng vết thương phía sau lưng đã đau đến chết lặng, máu cứ liên tục chảy ra không có cách nào ngừng lại, nhưng hần không quan tâm tới vết thương của mình. Ánh mắt chuyển tới cửa sổ thủy tinh tìm kiếm bóng dáng xinh đẹp, giờ phút này hần chỉ muốn gặp cô. Chỉ muốn biết cô có an toàn không?

Ngày hôm qua dưới tình huống hỗn loạn như vậy, chính hắn cũng không để ý cô rốt cuộc có bị thương hay không?

Ánh mắt trong lúc đó không che dấu được mệt mỏi, thần sắc lại quật cường lại cố chấp; ánh mắt giống như soi rọi cho thực vật xung quanh, đi từng bước thật thận trọng, hít sâu, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi to theo góc cạnh khuôn mặt rơi xuống, giống như giọt sương trong suốt.

Thật vất vả đi đến dưới gốc cây đại thụ, gần như đã tiêu hao hết sức lực của hắn; tránh chỗ vết thương trên lưng ra dựa vào gốc cây để bình tĩnh lại; nghiêng đầu tiếp tục nhìn hướng cửa sổ kia, ánh mắt âm u tràn đầy mong đợi...

Thực ra hắn có thể lên lầu gõ cửa, nhưng là đáy lòng đã có một tia sợ hãi, sợ hãi đập vào mắt hắn là hình ảnh một nhà ba người bọn họ vui vẻ... Sẽ sợ hãi khi hắn chứng kiến hình ảnh đó lại mất không chế đi làm chuyện ngu si làm hại đến cô.

Không cần, không cần tổn thương cô nữa ...

Nhưng mà... Buông tha cho cô, thật sự hắn làm không được. Chuyện này quá khó khăn, năm năm hắn đều không làm được, tương lai cũng không có khả năng làm được.

Đầu mùa mưa thời tiết luôn thất thường, khi này trời còn cao trong, trời xanh mây trắng, không biết từ khi nào trời đã u ám, không còn một chút hơi ấm, chỉ có gió lạnh lung thoi qua hần mặt. Thần sắc vẫn quật cường như cũ, chăm chú nhìn phương hướng kia, giống như không hề chú ý đến chuyển biến của thời tiết...

Mưa, giọt giọt rơi xuống, cùng với gió lạnh, tản mát một loại khí lạnh khiến người ta rét run; tóc rất nhanh bị ẩm ướt, tiếp theo là quần áo; vô cây dính trên lưng hắn cũng bị nước mưa cuốn đi không còn một mảnh. Trong không khí tràn ngập mùi thơm của bùn đất, máu đỏ, hai loại hương vị trộn vào nhau tạo ra một mùi khó chịu.

Lúc Trạc Mặc kéo rèm cửa sổ thì nhận thấy có người đang nhìn về phía bên này, định thần lại thấy Kỷ Trà Thần thì hơi ngoài ý muốn. Nghe nói ông ta bị thương, lúc này hắn nên nằm trong bệnh viện nhưng sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này?

Bộ dáng của ông ta thoạt nhìn, cũng không mấy khả quan!

"Mặc, anh đang nhìn cái gì?" Tịch Nhược thấy Trạc Mặc nhìn ra ngoài, không khỏi đi tới nhìn theo hướng của hắn, khi thấy rõ Kỷ Trà Thần, đáy mắt bắt đầu trở nên chán ghét. "Ông ta sao lại có thể tới nơi này?"

Trạc Mặc kéo rèm cửa sổ lại, chỉ còn lại một cái khe hở có thể thấy rõ tất cả động tĩnh dưới lầu. Bàn tay nhẹ đặt lên vai Tịch Nhược, thấp giọng nói: "Có thể ông ta muốn gặp mẹ em."

"Đáng tiếc mẹ em chắc chắn không muốn gặp ông ta!" Tịch Nhược có chút khó chịu khi thấy Kỷ Trà Thần chật vật dưới trời mưa, cùng với những gì mà mẹ trải qua, bị như này vẫn chưa coi là gì.

Đáy mắt Trạc Mặc thoáng qua một tia thâm u: "Trên người ông ta có vết thương vô cùng nghiêm trọng, là vì cứu mẹ em."

"Cho nên..." Tịch Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, hiểu lầm Trạc Mặc, nghĩ đến bây giờ hắn đang nói tốt giúp Kỷ Trà Thần.

Trạc Mặc cũng không ngại bé lạnh băng với mình như vậy, ngược lại ôm lấy bé, để cho bé thấy rõ ràng. Môi dán bên tai bé, trầm thấp nói: "Không biết ông ta đứng bao lâu, môi ông ta vốn tai nhọn, hiện tại đã sắp tím lại rồi, còn như vậy nữa ông ta nhất định sẽ chết!"

Tịch Nhược rũ mắt xuống, hai tay gắt gao nắm thật chặt. Hít sâu một hơi: "Nhưng ông ta cũng không đáng thương, không ai bảo ông ta đứng dưới trời mưa cả, hết thấy đều là ông ta tự làm tự chịu."

"Hai con đang làm gì?" Liên Phượng Vũ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy bọn họ đứng gần cửa sổ, sắc mặt cũng không tốt lắm. Trạc Mặc vẫn không muốn để Tịch Nhược đến gần cửa sổ nhưng bây giờ thì sao?

Tịch Nhược lập tức phục hồi tinh thần, lắc đầu: "Không có việc gì cha." Thoát khỏi vòng ôm của Trạc Mặc, đi đến trước mặt hắn dang hai tay ra: "Cha, cha giúp con đọc thư được không?"

Liên Phượng Vũ liếc Trạc Mặc một cái, thấy hắn không có gì phản ứng, sau mới gật đầu ôm lấy bé: "Được." Hai người vào phòng Tịch Nhược, để một mình Trạc Mặc ngồi ở phòng khách. Hắn quay đầu nhìn lướt Kỷ Trà Thần đứng dưới lầu, giống như cũng không có ý muốn rời đi.

Bác sĩ Hoàng đi tới, cũng nhìn lướt qua, bắt đầu đi lầu đầu, yên lặng về phòng của mình, tiếp tục nghiên cứu báo cáo về kết quả kiểm tra sức khỏe Tịch Nhược.

...

Ninh Tự Thủy xuống xe ở trước cửa tiểu khu, mở chiếc ô ra che, một mình đi ở trong mưa. Tiếng mưa rơi bùm bụp, trong tiểu khu không ai muốn ra đường vào lúc này, ngẫu nhiên cũng có xe tải chạy qua bắn văng vài giọt nước. Váy trắng nõn của cô cũng bị nước làm bẩn, cô cũng không nóng lòng muốn lên nhà, thông thả đi từng bước nhỏ, ánh mắt nhàn nhàn nhìn phía trước, trong đầu luôn hiện lên lời nói của Tiểu Ngư Nhi... Cô nàng có nụ cười trong sáng như thế thì ra trong lòng cũng sẽ có tâm sự, cư nhiên không để ai phát hiện tâm sự bất thường của cô ấy. Tâm tình thực áp lực, thở dài một hơi.

Còn chưa đi cửa, ánh mắt rơi vào khuôn mặt trắng bệch không còn sức sống của Kỳ Trà Thần, mặt mũi và đau thương khiến mày kiếm nhíu chặt, môi bạc đã tím ngắt, đôi mắt như phát ra lửa khi đối diện với cô...

Mưa dọc theo sợi tóc hắt rơi xuống khuôn mặt, như là nước chảy ra từ khóe mắt; thân thể hắt tưa trên gốc cây đại thụ, khóe miệng đông cứng khi nhìn thấy cô cũng cố gắng nở nụ cười.

Lần đầu tiên, hắt cảm thấy còn sống là một chuyện hết sức tốt đẹp, bởi vì còn có thể thấy cô, còn có thể nhìn thấy rõ bóng dáng của mình qua mắt cô.

Gió mạnh thổi qua, giọt mưa rơi xuống càng mạnh mẽ, rơi trên mi mắt, đau khiến hắt không mở mắt ra được, dù híp mắt một cái cũng phải nhanh chóng mở ra để nhìn cô, luyến tiếc thu hồi ánh mắt. Thân thể lạnh như băng không có một chút độ ấm, cứng ngắc không có cách nào nhúc nhích, nhưng hắt lại tuyệt không để ý.

Đợi lâu như vậy, chỉ vì nhìn cô lấy một lần, chỉ vì một cái liếc mắt này chờ đợi bao lâu cũng đáng giá. Một cái liếc mắt, cũng vạn năm!

Thì ra yêu người khác chân chính mới có thể cảm nhận được, vì cô mà hắt có thể làm ra những chuyện tưởng chừng như không bao giờ làm, khinh thường làm việc đó. Giống như lúc này Kỳ Trà Thần chưa bao giờ nghĩ có một ngày, chỉ cần thấy khuôn mặt cô, đứng trong mưa lâu như vậy, được nhìn thấy cô, trong lòng dĩ nhiên là thỏa mãn.

Không nói nữa chữ, đáy lòng cũng thỏa mãn.

Ninh Tự Thủy tay cầm ô, cách một màn mưa nhìn khuôn mặt hắt, một tia phức tạp nơi đáy mắt thoáng hiện, nhanh đến mức không kịp nắm bắt.

Hắt vì sao lại ở chỗ này? Đứng ở chỗ này đã bao lâu, dầm mưa đã bao lâu? Hắt thật sự không để ý cơ thể của bản thân sao? Muốn chết như vậy sao?

Cúi người lấy đà đứng lên, ánh mắt dừng trên khuôn mặt hắt biết lúc này hắt không xong rồi. Dưới chân hắt có một cái hố nhỏ, nước mưa rơi dưới đó là màu nâu đỏ, đó là màu máu bị hòa tan...

Thần sắc giống như bệnh đường như lúc nào cũng chực chờ ngã xuống.

Gió lại đảo qua một trận mưa to hơn, mái tóc cô bị thổi bay phấp phới, bị giọt mưa làm ẩm ướt; cánh môi mím chặt, yết hầu tràn ra tư vị sắt gỉ. Hai người đối diện nhau, cũng không nói chuyện.

Ngừng lại thật lâu sau đó hai chân gát nước, đi hướng hắt, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn một mực nhìn hắt, không có rời đi quá một giây. Khoảng cách vài bước, chậm rãi như một thế kỉ, bước chân của cô dừng lại, cuối cùng một khắc kia đứng trước mặt hắt, trong khoảnh khắc thân thể khô ngổ ngàng quy xuống, đầu gối quỳ trên mặt đất, ngón tay cứng như thép gặt gao ôm lấy bả vai mình...

Ninh Tự Thủy đứng ở hắt bên cạnh, trong nháy mắt nước mưa theo lòng bàn tay chảy xuống, bị gió thổi đi... Thông thả ngồi xổm người xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắt, không có tình cảm, không có cảm động...

Hai hàng lông mi hắt run lên kịch liệt, nâng tay lên đặt trên vai cô. Bờ môi mỏng đã chuyển tím khé mở, nở một nụ cười tươi; âm thanh trầm thấp vô cùng kiên định: "Cho dù toàn thế giới bắt anh buông tha cho em, anh cũng không có khả năng để em đi. Tự Thủy, đời này anh sẽ không buông em ra."

Âm thanh hắt trầm thấp như vậy, giọng khàn có từ tính, xuyên qua màn mưa lọt vào tai người nghe như có như không. Mi mắt đẹp mắt chậm rãi hạ xuống... Ngón tay nhẹ nhàng đặt trên vai cô cũng trở nên nóng rực, giống khói lửa, dùng hết sức lực của bản thân để phá tan trở ngại, sau khi nở rộ, nháy mắt đều không còn hơi sức.

Thân hình cao lớn, nháy mắt ngã xuống bên cạnh cô, cô cũng không đỡ hắt dậy...

Âm thanh nặng nề không rõ tung tích, hắt lẳng lặng nằm trên nền cỏ xanh, cả người ẩm ướt, lúc này vết thương sau lưng hắt lại bắt đầu chảy máu, đỏ tươi chói mắt, trong không khí mùi máu tươi nồng đậm làm người ta có cảm giác buồn nôn.

Tí tách, giọt mưa rơi xuống tạo thành từng đợt thanh âm, thanh thúy, lãnh lẽo, tí tách, thời gian từng chút từng chút trôi đi. Ninh Tự Thủy ngồi xổm bên người hắt, mưa xối ướt quần áo của cô, tóc dài từng lọn dính sát trên mặt cô, cúi xuống, ánh mắt dừng trên khuôn mặt tái nhợt của hắt, lúc hôn mê mày kiếm vẫn không giãn ra, khóe môi ôm lấy nụ cười thỏa mãn, làm cho người ta cũng muốn cười...

Khẽ héch khóe miệng, môi phát hiện chính mình ngay cả cười nhạt cũng không nổi.

Cho dù toàn thế giới bắt anh buông em ra, anh cũng sẽ không có khả năng buông tay; Tự Thủy, đời này anh sẽ không buông em ra nữa!

Sớm biết có ngày hôm nay thì phải chi lúc trước?

Đời này, tôi cũng không có khả năng tha thứ cho anh, càng không thể yêu anh được nữa.

Trạc Mặc đứng trước cửa sổ tầng ba, lặng im nhìn này một màn, đáy mắt thâm trầm vô cùng phức tạp, ngón tay vẫn thông thả buông rèm xuống. Nếu còn nhìn xuống bên dưới như vậy, Tịch Nhược có thể bị thương nữa hay không?

Đến tận cùng như thế nào mới có thể coi bỏ khúc mắc trong lòng Tịch Nhược, mà vận mệnh, đến cuối cùng sẽ cho bọn họ kết cục như thế nào!

☆, Kỳ Hy Yên: Một vụn chữ mới xong! Mọi người hiện tại chia làm hai phe, một phe muốn Kỳ Trà Thần ở chung một chỗ một phe không muốn. Tôi biết bất luận thế nào cũng đều vì thích câu chuyện này, cảm ơn mọi người đã theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Tất cả đều là anh tự tìm

Ninh Tự Thủy phát hiện hân đã tỉnh, mím môi mông nói: "Tôi đưa anh đi bệnh viện."

"Không." Giọng nói trầm thấp khàn đục của Kỳ Trà Thần vang lên, dùng hết sức điều chỉnh tư thế ngồi một chút, khó nhọc nói: "Đưa anh về nhà." Sau lưng đau đớn hàng loạt co rút, quần áo đều ướt hết dính chặt lên người, đầu óc choáng váng, nếu như không phải ý chí hân kiên cường, cũng sẽ không tỉnh lại vào lúc này.

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống không đáp lại hân, vết thương sau lưng hân đã rách ra rồi, phải đi bệnh viện xử lý lần nữa.

Kỳ Trà Thần giống như đọc thấu tâm tư cô, thở hân hên: "Đưa anh trở về, nếu không thì. Ném anh xuống xe."

Chân mày xinh đẹp của Ninh Tự Thủy nhũ thành một cục, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, không hiểu vì sao hân lại kháng cự chuyện tới bệnh viện? Tại sao nhất định phải trở về?

Buồng xe yên tĩnh, hai người giằng co thật lâu, ngón tay thon dài của Kỳ Trà Thần lần mò tới cửa xe, Ninh Tự Thủy đạp chân ga cấp tốc quay ngược trở lại.

Về nhà? Nếu như cô không có nhớ lầm hân là nơi mà lần trước hân đưa cô tới.

Một đường chạy xe tới biệt thự, Bạch Kỳ đã sớm chờ ở cửa ra vào, khi thấy Kỳ Trà Thần bộ dáng nhếch nhác nằm ở trong xe thì rất kinh ngạc, hốt hoảng sai người đỡ hân vào. Ninh Tự Thủy xoay người muốn đi, nghe thấy Bạch Kỳ nói: "Ninh tiểu thư, xin dừng bước."

Ninh Tự Thủy quay đầu lại quan sát Bạch Kỳ một lần nữa, cô gái này đã từng chăm sóc cô ba năm, một mực ở bên cạnh Kỳ Trà Thần, không xa không rời. Ở Ki gia, rốt cuộc có thân phận gì?

"Thiếu gia thương tích quá nặng, làm phiền cô có thể ở lại hay không, chỉ một buổi tối." giọng Bạch Kỳ khẩn cầu, ánh mắt tràn đầy hi vọng.

"Tôi không phải bác sĩ." Ninh Tự Thủy lạnh lùng trả lời.

Bạch Kỳ rũ mắt, khuôn mặt tái nhợt hiện lên bi thương, khẽ mở miệng lẩm bẩm nói: "Bác sĩ cũng chỉ có thể chữa được vết thương nơi thân thể ngài ấy, mà vết thương trong lòng chỉ có cô mới chữa khỏi."

Đáy mắt bình tĩnh như mặt hồ của Ninh Tự Thủy xẹt qua một tia nghi ngờ, hân ay đặt trong túi, đợi cô ta nói tiếp.

Bạch Kỳ hình như ý thức được mình lỡ lời, ngẩng đầu cười cười xin lỗi: "Nếu như cô không thể ở lại đây một đêm, cũng xin cô rửa mặt đổi quần áo, để tránh bị cảm."

Ninh Tự Thủy nhắm mắt suy nghĩ mấy giây, gật đầu: "Được."

Bạch Kỳ dẫn cô vào phòng khách, phòng tắm toilet toàn bộ đều riêng biệt, vật dụng hàng ngày và quần áo đã được chuẩn bị xong. Từ phòng tắm đi ra, thay xong quần áo, Bạch Kỳ đi vào muốn sấy khô tóc cho cô, Ninh Tự Thủy khoát tay không cần.

Bạch Kỳ vẫn kiên trì, lúc đang muốn mở miệng, người giúp việc chạy tới nói: "Chị Bạch Kỳ, thiếu gia không chịu để cho bọn em xử lý vết thương của ngài ấy."

Ninh Tự Thủy cầm khăn lông trong tay căng thẳng, rũ mắt xuống giống như không nghe thấy.

Bạch Kỳ gật đầu: "Tôi biết rồi, cô đi trước đi, lát nữa tôi quay lại." Quay đầu, ánh mắt cầu xin: "Ninh tiểu thư, xin cô đi xem thiếu gia một chút."

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy thờ ơ không chút thay đổi, nhặt đồ của mình lên, lúc đi lướt qua thì nghe thấy tiếng trầm muộn, quay đầu lại, đáy mắt kinh ngạc.

Bạch Kỳ quỳ hai chân trên mặt đất, hốc mắt chứa lệ quang chảy không ngừng, giọng nói cất lên nghẹn ngào. "Ninh tiểu thư, Bạch Kỳ cầu xin cô, đi xem thiếu gia một chút. Tình trạng của ngài ấy chắc cô cũng biết quá thâm."

Bạch Kỳ lại có thể vì Kỳ Trà Thần mà quỳ?

Ninh Tự Thủy bị hành động của cô ta làm cho kinh hãi. Bạch Kỳ trung thành cô hiểu, nhưng không hiểu cô ta làm sao lại nguyện ý làm tới mức này? Một cô gái quý gởi trước mặt một người con gái khác, hèn mọn cầu xin, thật sự chỉ vì trung thành sao?

Bạch Kỳ giờ tay nắm lấy vạt áo của cô, nước mắt theo gò má trắng nõn lăn xuống: "Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô tôi đã biết cô chính là Ninh tiểu thư, xin cô, cầu xin cô đừng rời khỏi thiếu gia vào lúc này."

"Đứng lên đi!" ngón tay lạnh lẽo của Ninh Tự Thủy cứng ngắc hất tay cô ta ra, không để ý ánh mắt kinh ngạc, xoay người đi ra cổng. Nhưng mà, không phải rời đi lúc này thôi, mà là hướng phòng của Kỳ Trà Thần mà đi.

Bước chân vừa tới cửa, truyền tới bên tai giọng nói thô bạo suy yếu của Kỳ Trà Thần, lúc này bối đi một chút uy nghiêm. "Cút ra ngoài!"

Cánh tay Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ánh mắt rơi vào căn phòng rộng lớn, khí lạnh thổi qua mặt. Gian phòng vắng vẻ làm người ta hoảng hốt, trừ một giường lớn, nơi này cư nhiên không có bất kỳ thứ gì bày biện....

Kỳ Trà Thần nằm lỳ ở trên giường, mở nửa con mắt, quần áo trên người đã bị thay, cơ thể trần trụi vết thương sâu sau lưng hiện rõ, máu vẫn còn đang chậm rãi rỉ ra, rơi trên tấm ga giường trắng nõn, giống như đóa hoa mai đầm lệ nở rộ giữa trời đông giá rét, hương thơm ẩn dật phiêu đảng....

Mấy người hầu đứng sang một bên, muốn tiến lên xử lý vết thương cho hắn, nhưng bởi vì uy nghiêm của hắn mà e sợ, tay chân luống cuống.

Ninh Tự Thủy thu lại ánh mắt chậm rãi đi vào, không nhìn những người này, chỉ là lạnh lùng một câu: "Đi ra ngoài."

Bọn họ thống nhất nhìn đến Bạch Kỳ đứng ở ngoài cửa cầu cứu, theo ánh mắt của cô ta, rời khỏi gian phòng. Trong nháy mắt, gian phòng vắng vẻ đi vài phần, yên tĩnh có thể nghe được tiếng hô hấp của cô, cao thấp phập phồng...

Kỳ Trà Thần nỗ lực mở mắt, ánh mắt âm u lúc nhìn thấy cô, quyến luyến dâng lên từ sâu trong đáy mắt, ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện.

Ninh Tự Thủy không nói một lời chỉ đi đến bên giường, cầm lấy hòm thuốc, bên trong cái gì cũng có, thuốc đầy đủ. Nghiêng người ngồi ở bên giường, chuẩn bị những dụng cụ cần thiết, mắt nhìn lưng hắn, vết thương sâu như thế, có thể thấy mơ hồ thấy được xương trắng, nhất định đau chết, người bình thường chắc chắn sẽ không xuống giường được, hắn là tại sao, có thể xuống giường đứng trong mưa lâu như vậy?

Kỳ Trà Thần, anh đúng là một người đàn ông đáng sợ!

"Không có thuốc tê, kỹ thuật của tôi không quá tốt, tất cả đều là anh tự tìm" môi mỏng khẽ mở tiếng nói bay lượn khắp gian phòng, không đợi hắn phản ứng, đã bắt đầu hành động. Xử lý sạch sẽ toàn bộ vết thương của hắn, mới có thể băng bó lại.

Máu tươi lại bắt đầu chảy ra, mùi máu tươi nồng nặc chuyển động dưới cánh mũi, từ màu nâu đen biến thành màu đỏ thẫm, ga giường sạch sẽ bị chuyển thành màu đỏ như lụa, trên đất vút một đồng băng gạc cầm máu nhìn lộn xộn không chịu nổi....

Ninh Tự Thủy vứt bỏ tất cả tạp niệm trong lòng, chăm chú hết sức xử lý vết thương cho hắn, không có thuốc tê, mỗi đường kim mũi chỉ xuyên qua thớ thịt sẽ là loại đau đớn gì?

Kỳ Trà Thần từ đầu đến cuối cũng không mở miệng nói chuyện, thậm chí dưới sự thanh tỉnh của mình cảm thấy từng mũi kim xuyên qua bắp thịt, đau đớn khiến khuôn mặt trắng bệch cũng không dám ho một tiếng. Môi mỏng luôn giữ một nụ cười nhẹ, trong lòng đều là thỏa mãn. Ít nhất thì cô cũng ở lại, ít nhất cô nguyện xử lý vết thương cho hắn...

Cô còn lo lắng sống chết của hắn...Cho dù bởi vì hận, không cho phép hắn chết, như vậy cũng đủ rồi!

Giờ phút này, không gì khiến hắn để ý nữa rồi!

Nghĩ đến đó, dường như sẽ không cảm thấy đau đớn....

Dưới ánh đèn cô cực kì nghiêm túc, tập trung tinh thần, mồ hôi trên trán dọc theo gò má tinh tế chảy xuống, rơi trên cổ thấm vào áo, hai tay dính đầy máu của hắn, nhưng động tác vẫn duy trì không có chút hoảng hốt. Khâu lại vết thương cho hắn, cố gắng khâu đẹp một chút.

Một giờ trôi qua mà dài đằng đẵng như mấy kiếp luân hồi, cuối cùng cũng chấm dứt, ném đồ sang một bên. Xoay người đi tới toilet rửa hai tay dính đầy máu tươi, vẩy nước to nhất, hai tay bị nước lạnh làm ướt, ngẩng đầu cô nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, vẻ mặt tái nhợt, đáy mắt trống rỗng mệt mỏi như ẩn như hiện, môi mỏng không có chút tình cảm đang nhấp nháy, tóc ướt nhẹ rơi xuống vai, giọt nước theo lọn tóc rớt xuống quần áo...

Tại sao ở lại? Tại sao phải giúp hắn khâu vết thương? Sống chết của hắn có quan hệ gì tới mình? Hắn áy náy, đau đớn cùng mình có quan hệ gì nữa đâu?

Kỳ Trà Thần, anh đang thử nghiệm sự độc ác của tôi sao? Anh cho rằng như vậy tôi sẽ dao động sao? Đau đớn hiện giờ của anh còn không bằng một phần mười của tôi. Anh có tư cách gì bảo tôi tha thứ cho anh, có tư cách gì mà nói sẽ không buông tôi?

Tôi sẽ không mềm lòng, sẽ không dao động, tôi nhất định đem tổn thương anh đem đến cho tôi và Tịch Nhược trả lại gấp đôi! Tôi sẽ làm cha anh biết mất đi thứ mình trân quý nhất đau lòng cỡ nào! Bất kì thứ gì của anh, tôi nhất định hủy diệt toàn bộ.

Hai tay dính đầy nước, chống lên tường đá cảm thạch, lạnh lẽo thấm vào da thịt, theo mạch máu chạy đi khắp nơi. Toàn bộ đều là hận ý, toàn bộ là lạnh

lẽo.....

Trong con mắt lạnh băng chỉ còn lại u ám, không có tình cảm, không có biểu tình, giống như biển Chết, tĩnh lặng tới mức không gợn sóng. Xoay người đi ra khỏi toilet.

Bạch Kỳ đã sớm dẫn người thu dọn xong gian phòng, thậm chí ngay cả ga giường bị máu nhuộm ướt cũng được thay mới, cả căn phòng sạch sẽ không nhiễm bất kì hạt bụi nào, trống rỗng một mảnh, không khí cũng rất mỏng manh, hô hấp cũng không thuận.

Kỷ Trà Thần hô hấp yếu ớt, hai mắt nhắm chặt, đôi môi tím bầm hơi cong lên, da thịt tái nhợt, thân hình cường tráng sắc bén rét lạnh; mày kiếm nhíu chặt, giống như gặp chuyện không tốt trong mơ.

Ninh Tự Thủy ngồi ở trên ghế, hai chân vắt chéo, lẳng lặng ngồi nhìn hắn. Kỷ Trà Thần, năm năm nay có khi nào anh gặp ác mộng không? Trong mộng sẽ có đứa nhỏ giống như đứa nhỏ kia tới đòi mạng anh?

Năm năm không có trí nhớ, không có quá khứ, nhưng cô thường xuyên gặp ác mộng, trong mộng có luồng trắng mờ mờ, luôn có một đứa bé gọi cô, một tiếng một tiếng mẹ, mẹ. Nhưng dù cô có làm thế nào cũng không thể chạm tới đứa nhỏ ấy. Cho đến một lần, cô nhìn thấy đứa nhỏ gọi mẹ ấy, nhưng trên người lại đầy máu, ánh mắt thù hận nhìn cô như trách cứ tại sao không bảo vệ nó.

Con ác mộng này xuất hiện trong năm năm, Tịch Nhược năm năm nay đều đau yếu, mà anh đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Hô mưa gọi gió, hôn nhân mỹ mãn, hạnh phúc vui vẻ ?

Thượng Đế, tại sao có thể bắt công như vậy?

"Tự Thủy. Tự Thủy." Kỷ Trà Thần không mở mắt nhưng tiếng kêu thê lương sức cùng lực kiệt, khuôn mặt cũng giãn giữa mâu thuẫn Trán túa đầy mồ hôi, mày kiếm nhíu chặt hơn, hai tay nắm chặt ga giường.

"Tự Thủy."

Chợt hắn mở mắt ra, theo phản xạ muốn ngồi dậy nhưng vết thương trên lưng không cho phép, muốn bật dậy nhưng lại vô lực nằm úp xuống giường. Khi thấy Ninh Tự Thủy ngồi cạnh giường, mới an tâm nằm xuống.

"Anh gặp ác mộng sao." Tiếng nói lạnh lẽo bật ra từ kẽ răng, khuôn mặt thật bình tĩnh, giống như khi nãy nghe thấy hắn gọi tên người con gái khác.

Kỷ Trà Thần nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Anh mơ thấy em rời khỏi anh." Lời còn lại, hắn không có nói. Hắn mơ thấy chuyện hắn sợ nhất xảy ra.

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, lông mi thon dài run rẩy kịch liệt giống như cánh bướm gãy. Môi son khẽ mở, bay lượn trong không gian, giống như đang nói cho hắn nghe, càng giống như đang nói cho chính mình nghe.

"Lúc ở bệnh viện, tôi rất nhớ anh. Tôi nhớ anh tại sao không tìm đến tôi, không phải nói muốn dùng hôn nhân trói chặt tôi cả đời sao, tại sao lại buông tôi ra dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ trước kia dịu dàng quan tâm cầu anh đối với tôi đều là giả ư? Tôi ăn không vô, thật là gầy, bác sĩ nói như thế này đứa bé sẽ không giữ nổi, tôi cũng đừng mong có cơ hội sống."

Kỷ Trà Thần nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô, đáy mắt thoáng qua khổ sở.

"Suy nghĩ một chút khi đó thật khờ, tôi cảm thấy có người đêm nào cũng đến thăm tôi, đứng bên cạnh tôi, tôi cho rằng đó là anh...anh không bỏ lại một mình tôi. Tôi liều mạng ăn, bắt mình nghỉ ngơi cho khỏe, muốn nỗ lực sinh đứa bé này cho anh, chứng minh sự trong sạch của mình. Mỗi tối, tôi cảm giác anh đã đến, rồi lại đi. Chân của tôi còn chưa khỏe, vẫn liều mạng đuổi theo. Tôi đuổi theo cái bóng đen đó vừa gọi tên anh, tôi thật sự vô cùng muốn gặp anh một lần."

"Anh." Kỷ Trà Thần mím chặt môi muốn nói, nhưng hắn không biết phải mở lời như thế nào. Toàn bộ lời giải thích cũng bị nghẹn lại; anh có đi thăm em, anh biết rõ em đuổi theo.

Ninh Tự Thủy mở to mắt, nghiêng đầu, khóe miệng nở nụ cười tự giễu: "Tôi coi như lúc đó anh có đến thăm tôi, cũng chỉ là muốn biết tôi cùng nghiệt chủng chết hay chưa; cho dù anh biết tôi đuổi theo sau xe anh, anh cũng không quản. Mùa đông lạnh như vậy, tôi té xỉu ở trong đồng tuyết, anh cũng không quản sống chết của tôi. Như vậy, Kỷ Trà Thần, hiện tại anh có tư cách gì giữ tôi lại?"

Kỷ Trà Thần, anh rốt cuộc có tư cách gì?

Tất cả mà nói dễ dàng như vậy, vẻ mặt bình tĩnh như vậy, giống như đang nói đến chuyện không liên quan tới mình, từng chuyện đều là của người khác. Nhưng mỗi câu nói của cô, giống như đem dao găm cắt của hắn một miếng thịt, đem hắn lãng trí cho tới chết.

Tim bị kim châm, rất nhỏ, chẳng chịt, đau đến mức hắn không kêu được, cũng không thể nói ra điều gì. Mặt không chút thay đổi, bắp thịt cứng ngắc không cách nào biểu lộ ra tâm tình, chỉ còn lại đôi mắt chìm ung vô giữa trong hồi hận, tự trách.

Ninh Tự Thủy đứng lên hai tay cắm trong túi, xoay người bước chân rời khỏi gian phòng, tránh khỏi tầm mắt hắn, đi tới cửa thì dừng lại.

Kỷ Trà Thần sững sờ, đáy mắt hiện một tia hi vọng, cho dù tổn thương cô sâu như thế, hắn đang tự trách bản thân, nhưng trong lòng vẫn ôm hi vọng, cô

có thể ở lại, ở lại bên cạnh hắn.

"Hôm nay anh hối hận tự trách, nhưng trong mắt tôi toàn bộ đều là dối trá. Nếu như không phải biết đứa trẻ là máu mủ ruột thịt của anh, có lẽ giờ phút này anh vẫn ngu ngốc thống hận tôi, không phải sao?"

Ngũ quan xinh xắn nở một nụ cười gọi cảm, lại khiến người ta rợn cả tóc gáy. Đáy mắt thu được sự thất vọng và kinh ngạc của hắn, đáy lòng dâng lên vui sướng nhàn nhạt, bước đi cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Giờ phút này Kỳ Trà Thần giống như cô lúc đầu, lần lượt ôm hi vọng, chịu đựng tổn thương, đôi mắt cũng là tuyệt vọng!

Thế gian nà chuyện tàn nhẫn chính là đừng quá hi vọng ở người khác quá xa vời, mà hy vọng xa vời cuối cùng lại đi về phía tuyệt vọng.

Khoảnh khắc cánh cửa nhạ nhàng khép lại, khuôn mặt căng thẳng của hắn cũng như dây đàn bị đứt Con người âm u có chút đỏ lên, khô khốc đau đớn; chậm rãi rơi xuống, chất lỏng lạnh lẽo theo gò má lăn xuống khóe miệng, khổ sở từng chút tan ra.

Nước mắt lặng yên không tiếng động thấm ướt gương mặt của hắn, mơ hồ lưu lại vệt nước; cắn thật chặt răng không cho bật ra tiếng, thân thể to lớn cao ngạo khẽ run rẩy, giống như quái thú bị thương đang nức nở, trong thân thể từng tế bào đều gào khóc đến bị thương.

Lời nói của Ninh Tự Thủy từng đột vang vọng trong đầu hắn, lời nói của Liên Phượng Vũ cũng vang lên, tiếng hai người quanh quẩn bên tai, xua đi không được; năm đó hắn bị ma quỷ ám ảnh như thế nào, lại có thể tổn thương cô sâu như thế.

Hắn không phải là không biết thân thể Ninh Tự Thủy khi đó như thế nào, một lòng cho là vì tên gian phu không tồn tại đó, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới người cô yêu là hắn, mỗi ngày cô ở bệnh viện cũng là người của hắn trông nom.

Tại sao hắn lại có thể làm sai tới mức ấy? Quá đáng làm mất đi đứa bé của bọn họ.

Bi thương, cuộn lấy bao trùm từng góc ngách trong phòng.

.

Mưa tí tách rơi cả ngày, không có ý tứ muốn dừng. Lúc Ninh Tự Thủy xuống lầu dưới mới phát hiện Liên Phượng Vũ đứng ở trong mưa, cách màn mưa về mặt của hắn đầy bi thương, bất đắc dĩ

"Tại sao?" Liên Phượng Vũ mấp may mở miệng, đáy mắt từng mảnh vỡ vụn. Rõ ràng đã nói rồi, tại sao còn phải làm như vậy?

"Liên, em."

Ninh Tự Thủy chưa nói hết, Liên Phượng Vũ giơ tay nắm lấy vai cô, cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, dùng lưỡi cạy mở hàm răng, tùy ý chiếm đoạt, kịch liệt muốn tước đoạt tất cả của cô.

"Liên." Ninh Tự Thủy cố gắng thoát khỏi hắn, Liên Phượng Vũ càng dùng thêm lực, một tay nắm lấy eo cô, một cái tay giữ chặt gáy cô khiến cô tránh không được.

Lần đầu tiên thái độ của Liên Phượng Vũ cứng rắn như thế, khiến cô không cách nào tránh né; nụ hôn tràn miên kịch liệt, tuyên bố lúc này tâm tình hắn có bao nhiêu kích động; lưỡi linh hoạt khuấy động, bú, liếm láp, liêu chết tràn miên, bá đạo giống như muốn cắn đứt lưỡi cô. Môi bị hàm răng cắn, vị ngai ngái tràn khắp khoang miệng hai người.

Cô không còn hơi sức phản kháng, chỉ có thể mặc cho hắn cướp lấy, tước đoạt hô hấp của mình, do thiếu dưỡng khí nên đầu óc bắt đầu choáng váng, ngay cả hình ảnh của hắn cũng trở nên mơ hồ.

"Em là của anh, Tự Thủy, tương lai của em là do anh chịu trách nhiệm."

Không phải Kỳ Trà Thần, không phải là người khác, mà là anh - Liên Phượng Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Cậu điên rồi sao?

"Tự Thủy, tớ sợ." Tiểu Ngư Nhi ngồi trên ghế gỗ ngoài hành lang, ngón tay run rẩy nắm lấy vạt áo của cô, trong đôi mắt tinh khiết ngập tràn sợ hãi. Nói cách khác hiện giờ trông cô giống như bò đi lạc đàn, không biết làm sao, mà Ninh Tự Thủy là người duy nhất cô có thể dựa vào.

Ninh Tự Thủy hồi phục tinh thần, đáy mắt hoang mang không giải thích nổi, bàn tay nắm lấy tay cô phát hiện rat ay cô ấy rất lạnh, đôi vai gầy gò đang phát

run.

"Đừng sợ, không có việc gì, sẽ nhanh thôi."

Tiểu Ngư Nhi cắn môi, do dự gật đầu. Nhưng khuôn mặt càng tái nhợt, bàn tay chỉ có thể nắm lấy tay cô thật chặt, giống như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, chết cũng không chịu buông ra.

Đêm khuya, hành lang bệnh viện rất vắng vẻ, mùi nước sát trùng gay mũi, không khí đông lại, mà cơ thể của cô ấy lại run rẩy.

Ninh Tự Thủy khoác thêm cho cô nàng một chiếc áo, ngồi sngs vai cùng cô, nhưng bản thân lại rơi vào suy nghĩ khác.

Đôi môi cực nóng của Liên Phượng Vũ bao trùm lấy môi cô, mềm mại, ấm áp, đầy bá đạo mạnh mẽ; hã như vậy rất ít thấy. Giọng nói của hã còn vang vọng bên tai, giống như ma ám đuổi đi không được.

Cho dù cuối cùng Liên Phượng Vũ không làm gì cả, nhưng cho tới khi ra ngoài, ánh mắt hã nhìn cô vô cùng áy náy, hã cho rằng cô tức giận.

Thật ra thì, hành động của Liên Phượng Vũ cũng không khiến cô tức giận; cô cũng không có tư cách tức giận với hã.

"Tự Thủy, bụng của tớ thật là đau." Khuôn mặt của Tiểu Ngư Nhi càng tái hơn, ngón tay nít chặt lấy tay cô, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, cảm thấy giữa hai chân mình như có một dòng nước ấm chảy xuống.

Ninh Tự Thủy đứng lên đỡ lấy cô, bình tĩnh nói: "Có thể được tính của thuốc phát tác, tôi với cậu đi toilet."

"Được." Tiểu Ngư Nhi thở hắt ra, yếu đuối dựa vào sự giúp đỡ của cô mới miễn cưỡng đi đến toilet.

Ninh Tự Thủy đỡ cô ngồi trên bồn cầu, đôi mắt lạnh lẽo ra vẻ lo lắng, tình hình của cô ấy không tốt. Từ lúc đến bệnh viện đã chuyển biến xấu, hoảng sợ, bàng hoàng, rõ ràng có thể chọn cách khác, nhưng cô lại quật cường chọn thuốc phá thai.

"Cậu có thể không? Có muốn tôi giúp cậu một tay không?"

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu, khuôn mặt không chỉ trắng bệch, ngay cả cánh môi cũng nhuộm màu bệnh hoạn. Mồ hôi hột nanh chóng túa ra, chân mày nhíu chặt, mắt nửa nhắm, yếu ớt nói: "Không có việc gì, tớ có thể, cậu đi ra ngoài trước đi!"

Ninh Tự Thủy do dự một chút, gật đầu. Xoay người rời đi phòng vệ sinh, đóng cửa lại cho cô, để tiện chăm sóc cho cô nàng, mà cô không rời khỏi đó chỉ đứng yên lặng trước bồn rửa tay, nhìn khuôn mặt trong gương. Trog chốc lát ánh mắt sáng ngời, giúp Tiểu Ngư Nhi như vậy, là đúng hay là sai?

Con đau cuons tới một lúc lâu, đau đớn khiến cô gần như mất đi ý thức. Tay vịn vách tường, miễn cưỡng lồm cồm mới có thể đứng thẳng hai chân lên, bàn tay chậm rãi đi xuống dưới, ngồi trên bồn cầu lạnh lẽo cô cảm thấy rất rõ ràng có dòng chất lỏng đang chảy ra.

Ngón tay thon dài bầu thật sâu vào ngực, đau đớn khắp tứ chi, xương cốt cũng đau ra rồi, khắc cốt ghi tâm; cắn chặt môi dưới, mới có thể khiến mình không mất khống chế mà hét lên.

Trong thân thể dường như có thứ đang chạy đi mất, sâu trong đáy lòng cô có cảm giác mất mát vô cùng, chất ồng nơi hốc mắt cuối cùng cũng như vỡ òa chảy xuống, thấm ướt gương mặt trắng nõn. Biết hôm nay phải uống thuốc, cho nên cô không trang điểm, khuôn mặt mộc mạc, vẻ mặt vàng vọt tiêu tụy, tóc buộc thành đuôi ngựa vắt sau gáy, lúc này đau đớn trên mặt đều vô cùng nhếch nhác

Đầu óc vô cùng choáng váng, cô ngồi trên bồn cầu cũng không vững, nếu như không phải tay vịn vào vách tường, nói không chừng đã sớm đã hôn mê rồi.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, tư vị ghê tởm lờn vờn nơi cánh mũi cô, khiến cho cô càng thêm khó chịu.

Ninh Tự Thủy cảm thấy thời gian đã tới, gọi điện cho y tá trẻ mà cô chuẩn bị trước tới đây.

Tiểu Ngư Nhi cảm thấy đã tốt hơn, mở cửa, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất; Ninh Tự Thủy nhanh tay đỡ lấy cô, để cô tựa vào trong ngực mình. Gọi y tá để cô ta kiểm tra cho Tiểu Ngư Nhi.

Y tá trẻ liếc mắt, xoay người lắc đầu với các cô: "Hồng bét, thuốc phá thai không sạch hết, phải nạo thai."

Ninh Tự Thủy giật mình, chân mày nhíu lại: "Nạo thai?"

"Ừm! Bác sĩ không phã đã nói cơ thể của cô ấy không được tốt sao, thuốc phá sẽ không có hết, vậy cũng chỉ có nạo thai thôi. Nói tóm lại nạo thai cũng vẫn hơn tự phá đau đớn lâu như vậy." Y tá trẻ giải thích.

Nạo thai, hai chữ này lạnh lẽo tới mức nào. Trong lúc vô hình như con dao cắm vào trái tim, Ninh Tự

Thủy cũng chỉ là một cô gái, làm sao không hiểu nạo thai sẽ ảnh hưởng tới tử cung như thế nào?

Tiểu Ngư Nhi yếu đuối tựa vào trong ngực cô, lúc sau bình ổn lại hơi thở. Nhắm lại chậm rãi mở ra, mím môi nói: "Không sao, chuẩn bị cho tôi."

“Vậy thì tốt, bây giờ tôi sẽ đi nói với bác sĩ. Trước tiên cô hãy đưa cô ấy vào nghỉ ngơi trước đi.”

Ninh Tự Thủy dìu Tiểu Ngư Nhi tới phòng bệnh, rót một ly nước nóng để vào tay cô nàng, cho dù không uống, làm ấm cũng rất tốt.

Tiểu Ngư Nhi trông rất mệt mỏi, mi mắt cũng không mở ra được, cố gắng dùng ý thức để chống đỡ. Dưới đáy mắt là mắt nhắm vô cùng... Mặc dù cô ấy không nói gì, Ninh Tự Thủy cũng biết vừa rồi cô đã khóc.

Không có một người mẹ nào mất đi con mình mà không khóc...

“Mệt thì nghỉ đi, lát nữa sẽ rất mệt mỏi.” Ninh Tự Thủy đắp chăn cho cô.

Tiểu Ngư Nhi lắc đầu lại như không, hai tay nắm chặt lấy tấm ga giường, cổ sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch, hít sâu liên tục, kim nén khó chịu trong lòng. Cơ thể mệt mỏi tiêu tụy, ngay cả lên tiếng cũng không còn hơi sức.

Ninh Tự Thủy thương tiếc vuốt ve cái vầng trán cô, khẽ mở đôi mắt sáng lên, nhẹ nhàng nói thầm: “Đừng tự trách, cậu cũng không thể làm gì khác hơn.”

Sau khi nghe được câu này, dù kiên cường đến đâu thì cũng bị đánh gục, nước mắt cùng nhau rơi xuống, từng giọt lớn như hạt đậu lăn xuống khóe mắt, thấm ướt quần áo. Bờ mi thon dài dính nước run rẩy kịch liệt, cầm lấy tay cô, giọng nói nghẹn ngào: “Đây là đứa nhỏ đầu tiên của tớ... đứa nhỏ đầu tiên của tớ và Kỳ Gấm Sóc.”

“Tớ hiểu.”

Mặc dù bên ngoài Tiểu Ngư Nhi tỏ ra không quan tâm đến Kỳ Gấm Sóc nhưng trong lòng lại yêu người đàn ông này không thuốc chữa. Nếu không cũng không đánh cuộc cuộc đời mình gả cho hắn! Bây giờ lại mất đi đứa bé đầu tiên của bọn họ, trong lòng cô khổ sở không cách nào diễn tả nổi.

Cô hiểu rất rõ tâm trạng của Tiểu Ngư Nhi, thật giống như khi cô biết mình mang thai, có đứa nhỏ đầu tiên của cô và Kỳ Trà Thần. Là kết tinh tình yêu đầu tiên của bọn họ, giống như giữa bọn họ lại có thêm một sợi dây ràng buộc nữa. Nhưng còn chưa được hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, đã mất đi sợi dây quan trọng này, làm sao sẽ không đau?

“Tớ thật sự... Thật... Thật rất muốn đứa bé này! Nhưng tớ không giữ được nó, tớ không giữ được nó...” Tiểu Ngư Nhi nghẹn ngào, đứt quãng, tiếng than nhẹ cũng vỡ vụn tan tành, nước mắt càng chảy xuống, kim nén không được.

Bàn tay dịu dàng của Ninh Tự Thủy lau đi những giọt nước mắt của cô. “Tớ hiểu rõ, tất cả tớ đều hiểu.”

“Mà tớ cũng không muốn hắn khổ sở, tớ biết hắn hy vọng đứa bé này từ rất lâu... Hắn đối tốt với tớ như vậy, tớ thật sự không thể để hắn khổ sở... Tớ làm không được.”

Nếu như không phải yêu say đắm một người đàn ông, sao lại có thể một mình chịu đựng phần đau khổ này, vì không muốn để Kỳ Gấm Sóc biết, một mình trốn trong bệnh viện xóa sạch đứa nhỏ. Thuốc tiêu không sạch sẽ, còn phải nạo thai, như vậy càng thêm đau đớn.

“Nghỉ ngơi một chút, khi tỉnh lại tất cả đều kết thúc.” Ninh Tự Thủy thấy cô rất mệt mỏi thì điều chỉnh giường hạ xuống, cho cô nghỉ ngơi một chút, nếu không cơ thể yếu ớt của cô ấy sẽ không thể nào chịu được.

Đợi sau khi Tiểu Ngư Nhi ngủ say, Ninh Tự Thủy mới đi tìm bác sĩ để xác nhận lại tình trạng hiện giờ của cô, yêu cầu bác sĩ giảm đau đến hết mức có thể cho cô.

Tiểu Ngư Nhi là cô gái tốt như vậy, không cần phải chịu tổn thương.

Vì không muốn Tiểu Ngư Nhi chịu khổ thêm nữa, Ninh Tự Thủy đề nghị bác sĩ giải phẫu sau khi cô ngủ say, cộng thêm có chút thuốc mê thì sẽ không có cảm giác quá lớn, bản thân cô thì đứng trực bên ngoài, một bước cũng không rời.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, mãi cho đến khi phương đông phỉếm hồng, ánh bình minh sáng lên, Tiểu Ngư Nhi mới được y tá đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, khuôn mặt so với lúc vào còn tái hơn, hô hấp cũng yếu đến nỗi khó nhận ra được. Cô an tĩnh nằm trên giường được đẩy ra, giống như người đẹp đang say ngủ.

Cả đêm không ngủ, Ninh Tự Thủy cũng không thấy mệt, chỉ là tâm hơi mệt. Kỳ Trà Thần, Liên Phượng Vũ, Tiểu Ngư Nhi... Tịch Nhược...

Tại sao mỗi một người trong bọn họ đều không được tốt hơn, đều chịu tội. Tại sao ngay cả Tiểu Ngư Nhi đều phải gánh chịu phần tội này? Mà Kỳ Gấm Sóc phải chịu như vậy, đáng giá không?

Có đáng giá hay không chỉ có trong lòng mình rõ nhất, người khác sẽ không có đáp án.

Ninh Tự Thủy ngáp một cái, yên lặng chờ trời sáng.

Mặt trời chậm chậm lên cao, màu vàng của ánh nắng xua tan mây mù, toàn bộ đều như mới. Không khí sáng sớm rất trong lành, không có một chút ô nhiễm, có ánh mặt trời chói mắt, Ninh Tự Thủy nhắm mắt mấy lần mới thích ứng được ánh sáng ban ngày.

Tiểu Ngư Nhi còn buồn ngủ, mờ mịt nhìn cô hỏi "Tớ đã ngủ rất lâu rồi sao? Không làm phẫu thuật?"

"Yên tâm, toàn bộ đều đã chấm dứt. Cậu không sao." Ninh Tự Thủy nắm lấy tay cô, an ủi.

Hốc mắt Tiểu Ngư Nhi đỏ lên, cắn chặt môi. Nhìn cô với ánh mắt cảm kích: "Cảm ơn cậu, Tự Thủy. Tớ muốn rời khỏi nơi này."

Trong đầu nghĩ tới dòng máu kia, tim liền đau đớn khó chịu. Đó là một phần của cơ thể cô đã mất đi, cũng là một phần sinh mạng của cô. Bây giờ cái gì cũng không có, cô là người đau lòng nhất trên thế giới này.

"Được rồi." Ninh Tự Thủy đỡ cô ngồi dậy, còn đeo giày vào cho cô, dìu cô từng bước từng bước rời khỏi bệnh viện.

Bởi vì trời vẫn còn sớm, cho nên trên đường không có mấy người đi lại, xe cô cũng càng ít. Một trận gió lạnh thổi qua, Tiểu Ngư Nhi không nhịn được run một cái, rùng mình xuống, nhìn mũi giày.

Ninh Tự Thủy vỗ vai cô an ủi nói: "Tớ đi lấy xe, có thể ngồi ở chỗ này chờ được không?"

Tiểu Ngư Nhi cố gắng nặn ra một nụ cười: "Tớ không sao, cậu đi đi."

Ninh Tự Thủy gạt đầu, xoay người đi tới bãi đậu xe.

Tiểu Ngư Nhi hít mũi một cái, đau lòng muốn chết, chỉ là ở trước mặt Ninh Tự Thủy cô đã khóc rồi. Hai tay khoanh lại trước ngực, đứng trước gió lạnh chờ đợi. Con người âm thầm nhìn xung quanh một vòng, chợt nhìn thấy chiếc xe chạy như bay tới, ngay gần cả người.

Dừng xe, cửa xe mở ra, người đàn ông xuống xe khuôn mặt căng thẳng, lộ ra vẻ mệt mỏi, ánh mắt dừng trên người Tiểu Ngư Nhi, lạnh lẽo đi vài phần.

Hắn, làm sao lại tìm tới nơi này?

Thân thể gầy yếu của Tiểu Ngư Nhi lao đảo lui về phía sau một bước, khiếp sợ nhìn hắn từng bước từng bước tới gần.

Ánh mắt dịu dàng của Kỷ Gấm Sóc trước kia giờ đây nhìn cô càng thêm lạnh lùng, khuôn mặt u ám giống như bầu trời sắp nổi cơn giông bão. Đứng ở trước mặt của cô, thân thể cao lớn che kín ánh sáng trên người cô, khiến cô lạnh đến nổi run mình.

Bước chân vẫn muốn bước lùi về phía sau, bàn tay của Kỷ Gấm Sóc nắm lấy vai cô, giọng nói như gầm ra từ kẽ răng: "Tiểu Ngư Nhi, cô đem con tôi đi đâu rồi?"

Thân thể của cô cứng ngắc, ánh mắt đáng thương nhìn hắn, lại nói không nên lời. Nước mắt dâng lên, hắn biết rồi. Hắn đã biết!

Vẻ mặt của Kỷ Gấm Sóc càng khó coi hơn, sức lực nắm lấy cô càng chặt, giống như muốn bóp nát xương cô ra. Đáy mắt tràn đầy thất vọng, thất thanh kêu lên: "Tôi lại hỏi cô một lần nữa, cô đem con tôi đi đâu rồi?"

Nhìn thấy đau đớn nơi đáy mắt hắn, nước mắt Tiểu Ngư Nhi không thể cầm nổi mà rơi xuống, đau lòng vượt qua tất cả, nỗi đau về thể xác thì tính là gì. Tay nắm lấy ống áo hắn, cố gắng giải thích: "Gấm Sóc, anh hãy nghe em nói."

"Tiểu Ngư Nhi, có phải tôi quá dung túng cho cô?" Kỷ Gấm Sóc lạnh lùng ngắt lời cô, trong mắt toàn là lạnh lẽo, xa lạ.

Tiểu Ngư Nhi ngậm ngẫn cả người.

"Bình thường mặc kệ cô làm bừa, ý được sủng mà kiêu căng tôi cũng mặc, dung túng cô; nhưng lá gan của cô càng ngày càng lớn, lần này dám bỏ đi đứa con của tôi. Tiểu Ngư Nhi, cô đã phạm tới ranh giới cuối cùng của tôi." Giọng nói của hắn thật bình tĩnh, cũng lạnh lùng vô tình, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng giống như thế.

"Em. . . ." Nước mắt mờ hồ, hình dáng hắn cô cũng không thấy rõ, tùy tiện rơi đầy mặt. Nhiều lời trong miệng đều bị ngăn lại không thể thoát ra được.

"Vì không để cho tôi phát hiện, cô đẩy tôi đến Mĩ. Nếu như không phải là tôi phát hiện được sớm, có phải cô muốn cả đời này đều giấu tôi không? Cô tự tay giết chết đứa bé của chúng ta!"

"Không phải vậy. Không phải như thế." Em chính là không muốn anh đau lòng nên mới không dám nói cho anh biết.

Tiểu Ngư Nhi lau nước mắt trên mặt, ánh mắt áy náy nhìn hắn, lúc ngón tay muốn chạm tới hắn, Kỷ Gấm Sóc buông tay ra, đáy mắt tỏ ra chán ghét, rất rõ ràng hất tay cô ra.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, rồi lại giống như chân trời góc bể mà nhìn đối phương.

"Gấm Sóc."

"Câm miệng." Kỷ Gấm Sóc lạnh lùng quát lớn, thái độ lạnh lẽo không tìm ra một chút dịu dàng che chở trước kia, không có cưng chiều thương yêu. Môi mông nâng lên, phun ra lời nói tuyệt tình: "Tôi không muốn làm ra chuyện tổn thương cô, trong lúc tôi còn tỉnh táo, cô tốt nhất không nên xuất hiện trước

mặt tôi."

Tiểu Ngư Nhi hoàn toàn ngu, ngơ ngác nhìn nhìn bóng lưng hần rồi đi, há mồm nhưng không cất giọng nói.

"Không phải. Gắm Sóc, anh hãy nghe em nói." Tiểu Ngư Nhi chạy lên nắm lấy ống tay áo hần, thế nhưng hần lại hung hăng hất tay cô ra, lên xe đóng cửa..

Hai tay Tiểu Ngư Nhi điên cuồng vỗ cửa sổ xe, vừa khóc vừa nói: "Gắm Sóc, anh hãy nghe em nói. anh hãy cho em cơ hội giải thích." Đôi tay nhanh chóng sung đỏ, không chỗ nào không đau đớn, lúc này này nếu không giải thích, hần nhất định sẽ hiểu lầm cô, cả đời này hần cũng sẽ không tha thứ cho cô.

Ánh mắt Kỳ Gắm Sóc nhìn bộ dáng rơi lệ của cô, tim hần đau đớn, nhưng vẫn hung ác quyết tâm nói: "Lái xe!"

"Gắm Sóc. Gắm Sóc." Tiểu Ngư Nhi chạy theo xe , mỗi bước chân đều giống như chân không chạy trên thủy tinh vỡ tan tành, đau muốn ngất xỉu. Nhưng cô không quan tâm, cô không biết, một lòng chỉ muốn giải thích cho hần biết, cô muốn cho hần biết cô làm như vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ..

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy gương mặt hần nặng nề, âm thầm thở dài, đạp chân ga, khiến bóng dáng gầy gò kia càng ngày càng nhỏ bé.

"Gắm Sóc. Gắm Sóc." Tiểu Ngư Nhi vẫn còn chạy theo phía sau, chỉ biết mờ mắt nhìn xe biến mất, nước mắt chảy càng nhiều, hạ thân cũng thật đau. Giống như có thứ chất lỏng đang chảy xuôi, càng ngày càng nhiều, ướt quần áo.

Chân giống như bị thứ gì đó trói chặt, cả người hung hăng ngã xuống đất, khuôn mặt mài trên mặt đất rách một mảng da, máu tươi chảy ra. Vẫn cố chấp ngẩng đầu, nhìn theo bóng chiếc xe đã mất. Nằm trên mặt đất khóc không thành tiếng: "Gắm Sóc. Gắm Sóc."

Ninh Tự Thủy lái xe đến cổng bệnh viện lại không thấy Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt lo lắng tìm kiếm xung quanh, cuối cùng thấy Tiểu Ngư Nhi nằm ở lối dành cho người đi bộ, trong lòng hốt hoảng, cô ấy rốt cuộc có biết thế nào là nguy hiểm hay không? Nhanh chóng xuống xe, chạy đến bên cạnh cô, ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của cô quát lên: "Cậu điên rồi sao? Cậu có biết nằm ở đây có thể bị xe đụng chết không hả?"

"Tự Thủy, làm thế nào? Hần biết rồi. Hần đã biết. Hần không cần tớ nữa. Hần thật sự không cần tớ nữa." Hai tay Tiểu Ngư Nhi nắm chặt lấy ống tay áo của cô, tâm tình kích động khác thường, khuôn mặt khổ sở.

Mất đi đứa bé, mất đi Kỳ Gắm Sóc, cùng lúc đã kích khiến cô không chịu nổi.

Ninh Tự Thủy ngăn cả người, mắt hướng về phía xe đã đi mất rồi nhìn lại, Kỳ Gắm Sóc đã tìm tới nơi này ? Hần và Tiểu Ngư Nhi đã ngã bài?

"Hần không cần Tiểu Ngư Nhi rồi." Tiểu Ngư Nhi lẩm bẩm phun ra một câu, giấy tiếp theo mắt cũng nhắm lại, cánh tay buông thõng xuống rơi vào hôn mê.

Ninh Tự Thủy lúc này mới phát hiện ra dưới hạ thân cô toàn là vết máu, mà đầu gối của cô, cùi trỏ cũng rách nát, da thịt trơn mềm cũng bị tàn phá. Không hề do dự, công cô lên , chạy thật nhanh vào phòng cấp cứu.

Kỳ Gắm Sóc đứng ở cách đó không xa, con người âm lệ tận mắt nhìn thấy cô được Ninh tự Thủy đưa vào phòng cấp cứu. Hai tay ép chặt, gân xanh nổi lên, khuôn mặt vô cùng khổ sở.

Trên thế giới này không có người nào yêu thương Tiểu Ngư Nhi như hần, nhưng lần này cô thật quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tại sao người chết không phải là anh?

Tiểu Ngư Nhi mở mắt, khung cảnh phía trước có chút mơ hồ, giọng nói khàn khàn, muốn mở miệng nói chuyện thì phát hiện ra không lên tiếng nổi, cô nhìn quanh phòng một lượt mới phát hiện đây không phải là bệnh viện, mà là nhà riêng của Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy đẩy cửa ra, trên tay đang bưng bát canh bổ dưỡng tới, thấy cô đã tỉnh thì mới yên tâm lại. Đi tới bên người cô, đỡ cô ngồi dậy, lấy một chiếc gối đặt sau lưng cô để cô có thể thoải mái hơn chút."Yên tâm, cậu không sao cả. Chỉ vì sẽ sót ba ngày nên cỗ huyệt bị tổn thương, đợi mấy hôm nữa sẽ khá hơn thôi."

Đáy mắt Tiểu Ngư Nhi một mảnh mờ mịt, cắn môi dưới, không nói lời nào.

"Phải ăn một chút thức ăn, bồi dưỡng thân thể so với bất kì cái gì cũng quan trọng hơn. Chuyện còn lại, sau này hãy nói." Ninh Tự Thủy đem chén nhét vào trong tay của cô. Ba ngày nay cô một mực bên cạnh coi chừng Tiểu Ngư Nhi, chỉ sợ cô sẽ xảy ra chuyện, thậm chí ngay cả Tịch Nhược đứng trước

mặt cũng không nhìn thấy. Hôm nay người cũng đã tỉnh, thuê người giúp việc chăm sóc cô ấy, cô cũng có thể trở về bên Tịch Nhược rồi.

Mới vừa đi tới phòng khách, chuông điện thoại di động đột ngột reo lên, thấy tên của Đường Diệc Nghiêu, cô lập tức nghe máy.

"Tôi đã tìm được đám người định giết cô, nhưng toàn bộ đều chết hết. Bị bọn hắc đạo chém. Chết trong đồn cảnh sát."

Chết?

Hang lồng mây xinh đẹp của Ninh Tự Thủy cau lại, đồn cảnh sát được phòng về nghiêm ngặt như vậy mà bọn hắc đạo cũng có thể ngang nhiên chém giết, vụ án như vậy không thể xử thì còn giải quyết được gì. Gần trăm năm nay hắc đạo tồn tại chính là chém giết, trong miệng cảnh sát lúc nào cũng thấy kêu mở chiến dịch quét sạch nhưng chưa khi nào thấy bọn họ thực sự dọn dẹp.

"Tự Thủy." giọng nói lo lắng của Đường Diệc Nghiêu tiếng ở bên kia vang lên, lộ ra vẻ quan tâm "Cô không sao chứ?"

"Tôi không sao." Ninh Tự Thủy mở miệng, ánh mắt chuyển tới bầu trời u ám ngoài kia: "Giúp tôi phái thêm mấy người trợ thủ bảo vệ Tiểu Ngư Nhi."

"Tôi hiểu."

Cắt điện thoại, về mặt bình tĩnh có mấy phần buồn bã. Chuyện của Kỳ Trà Thần còn chưa kết thúc, bỗng nhiên xuất hiện một nhóm người muốn giết. Tác giả của chuyện này rốt cuộc là người nào? Mục đích là sao?

Phải chăng lại là Dương Lưu Vân đã biến mất kia?

.

Kỷ Gấm Sóc ngồi phịch xuống ghế sofa, khắp người toàn mùi rượu, khí thể hiện ngang vốn có trên người hiện giờ chỉ còn lại nhếch nhác. Đáy mắt đau đớn vô tận và không cam lòng, gân xanh nổi lên khắp trán.

Kỳ Trà Thần camr thán, mím môi nói: "Bỏ lỡ đã mất đi."

Kỷ Gấm Sóc nhếch lên một nụ cười thê lương. "Có phải là tôi dung túng cô ấy quá, khiến cô ấy nghĩ tôi có thể tha thứ tất cả? Đây chính là con của chúng tôi, tại sao cô ấy có thể độc ác như vậy?"

"Tiểu Ngư Nhi không phải là cô gái có tâm kế, có lẽ cô ấy có nỗi khổ tâm, anh nên nghe cô ấy giải thích."

"Cho dù có nỗi khổ tâm cô ấy cũng có thể nói cho tôi biết, chỉ cần cô ấy nói thẳng với tôi, nếu nói không muốn đưa nhỏ, tôi sẽ chọn cô ấy mà không phải đưa bé. Nhưng cô ấy lừa tôi!"

Kỷ Gấm Sóc chậm rãi nhắm mắt, hần không thể nào tha thứ được việc Tiểu Ngư Nhi lừa hần. Bọn họ là vợ chồng, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng nên thẳng thắn với nhau, tin tưởng lẫn nhau không phải sao? Tại sao cô không tin hần.

Con người âm u của Kỳ Trà Thần nhìn hần hồi lâu, môi mông lẳng lẳng phn ra một câu: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, không nên vọng động, đừng làm ra chuyện khiến bản thân cả đời hối hận." Đừng giống như tôi!

Kỷ Gấm Sóc nghe thấy lời hần nói, mở mắt ra, cuối cùng gật đầu. Hiểu được ý tứ trong lời hần, cũng bởi vì không muốn khiến mình hối hận, mới không muốn Tiểu Ngư Nhi xuất hiện trước mắt mình, hần còn cần một chút thời gian để tiếp nhận, sự thực Tiểu Ngư Nhi đã vứt bỏ đứa nhỏ của bọn họ.

Bạch Kỳ gõ cửa, giọng nói cung kính: "Bác sĩ Thuộc đã tới."

Hai người đều sửng sốt, Thuộc Vũ Hiên luôn bận việc.. việc trong bệnh viện rất nhiều làm sao lại đột nhiên tới? Không đợi Kỳ Trà Thần mở miệng, Thuộc Vũ Hiên đã sai bước bước vào, nở nụ cười bất cần đời: "Hai người các cậu thật là không có suy nghĩ, một đám uống rượu cũng không nói cho tôi biết."

Kỷ Gấm Sóc cố nặn ra nụ cười giả: "Con người cậu bận rộn, chúng tôi nào dám làm trễ nãi cậu, uống say gây ra thảm án trên bàn mổ thì sao?"

Thuộc Vũ Hiên đặt mông lên ghế, có lẽ là do nhạy cảm của bác sĩ, ánh mắt rơi vào lưng Kỳ Trà Thần: "Cậu bị thương? Tại sao tôi không biết?"

Kỳ Trà Thần mặt không chút thay đổi, không biến sắc kéo chăn, giọng nói mê mê: "Vết thương nhỏ, không có việc gì."

Thuộc Vũ Hiên không để ý tới hần, trực tiếp đi tới bên giường vén chăn lên thấy vết thương, hang mây chau lại vô cùng tức giận, cắn răng nghiến lợi: "Khâu nhiều mũi như vậy mà còn mạnh mẽ không việc gì? Cậu bị thương không để tôi biết còn chưa tính, tại sao ngay cả việc tìm bác sĩ cũng không tìm ra người từ tế một chút? Khâu vết thương như vậy sẽ để lại sẹo rất khó coi."

"Vết sẹo cũng phân xấu đẹp?" giọng nói Kỳ Trà Thần không thêm để tâm, đem chăn kéo lên che kín cơ thể mình. Nghi ngại mấy ngày đã đỡ hơn nhiều, mặc dù vết thương khép lại có chút ngứa, nhưng hần vẫn có thể chịu được.

"Đáng chết." Thuộc Vũ Hiên khề nguyên rửa một câu.

Ánh mắt nghi ngờ của Kỷ Gấm Sóc nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao lớn của Thuộc Vũ

Hiên hồi lâu, mở miệng: “Cậu có phải khản trương quá mức như vậy không? Trước kia cậu ta cũng thường bị thương, để lại sẹo cũng là thường. Chút vết thương này không chết người được!”

Thuộc Vũ Hiên quay đầu lại tức giận nói: “Đó là bởi vì cậu ta không coi tôi là anh em, vết thương nghiêm trọng như vậy không nói với tôi. Vết thương trước kia mỗi khi có, không phải là tôi xử lý sao?”

Kỷ Gấm Sóc bị ghen mà nói không ra lời, hành động lần này của Kỷ Trà Thần xác thực rất kì lạ. Thuộc Vũ Hiên cùng Kỷ Trà Thần chơi với nhau từ nhỏ, tình cảm của hai người so với anh em ruột còn tốt hơn, mà Thuộc Vũ Hiên cũng đem mọi chuyện của Kỷ Trà Thần liệt vào hàng quan trọng đầu tiên. Ban đầu hẳn thí y và luật cũng bởi vì liên quan tới thân phận của Kỷ Trà Thần cần hai tầng bảo vệ này.....

Thuộc Vũ Hiên quay đầu lại tiếp tục trừng Kỷ Trà Thần, giọng nói hực hực: “Hừ, lần này đừng nói cũng là bởi vì Ninh Tự Thủy có đúng hay không? Kể từ sau khi cô ta trở lại, số lần cậu bị thương cũng tăng gấp mười lần rồi, lần sau so với lần trước còn nghiêm trọng hơn. Si Mị nói không sai, cô ta chính là hồng nhan họa thủy.”

“Đủ rồi.” Mây kiếm của Kỷ Trà Thần xẹt qua một tia không vui, lạnh giọng quát lên: “Tình cảm của tôi không tới phiên các cậu hoa chân múa tay.”

Về mặt Thuộc Vũ Hiên bỗng khó coi, méo miệng không lên tiếng!

Kỷ Gấm Sóc bắt đầu dè dặt! Thật ra thì hẳn, Si Mị, Thuộc Vũ Hiên đều không tán thành việc Kỷ thiếu gia có quan hệ gì với Ninh Tự Thủy nữa, trước kia đồng ý bọn họ ở chung một chỗ là bởi vì Ninh Tự Thủy không có bất kì nguy hiểm nào, cô hoàn toàn phụ thuộc vào Kỷ Trà Thần, mà bây giờ.....

Cô mỗi lúc cũng có thể đe dọa tới tính mạng của Kỷ Trà Thần.

.....

“Con đã tìm trên mạng rất lâu, nhưng không tìm ra bất cứ ghi chép nào về Dương Lưu Vân. Xuất nhập cảnh, khách sạn, cái gì cũng không. Giống như cô ta đã hoàn toàn bốc hơi khỏi trái đất.” Tịch Nhựt ngồi trên ghế trước máy vi tính, xoay người nhìn Ninh Tự Thủy, vẻ mặt mất mát.

Khóe miệng Ninh Tự Thủy khẽ nâng lên thành một đường cong: “Con đã rất tuyệt rồi, cho dù không tìm được cũng không có sao.”

“Nhưng cô ta muốn giết mẹ, nếu như không tìm được tung tích của cô ta..., mẹ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.” Tịch Nhựt vì chuyện này đã mấy đêm không ngủ rồi, mỗi lần Ninh Tự Thủy đi ra bé đều rất lo lắng, hận không thể ở cùng mẹ mọi nơi mọi lúc.

“Thật ra thì chuyện này còn có rất nhiều điểm nghi vấn.” Ninh Tự Thủy tựa lưng lên ghế sofa, ánh mắt rơi trên người Trạc Mặc: “Đầu tiên là Dương Lưu Vân biến mất ở trong ngục giam, sau đó là có người tới tìm đi, nhìn bề ngoài giống như là Dương Lưu Vân làm, nhưng sao cô ta lại có bản lĩnh trốn ra khỏi ngục? Cho dù cô ta có trốn ra được, cô ta không tiền không quyền làm sao chỉ đạo được đám người kia? Sau đó lại bố trí xã hội đen giết sạch người ngay tại đồn cảnh sát?”

Đường nét cứng ngắc đôi mày của Trạc Mặc chau lại, gật đầu: “Điểm này là rất khả nghi. Nhưng rốt cuộc là người nào ở sau lưng giờ trò quỷ? Động cơ là cái gì?”

Ninh Tự Thủy thu tầm mắt lại, khuôn mặt âm trầm lúc đầu, môi mỏng khẽ mở tự lẩm bẩm: “Điều này dĩ cũng không nghĩ ra được, chỉ là dĩ mơ hồ cảm nhận được chuyện này với người gây ra chuyện năm năm trước có liên quan.”

“Năm năm trước?” Tịch Nhựt và Trạc Mặc không hẹn mà cùng mở miệng, hai người nhìn nhau một cái, mặc dù không nói ra nhưng thấu hiểu ý nghĩ của nhau.

“Năm năm trước có một người thân bí thường gọi điện thoại cho dĩ, có một lần Kỷ gia bị nổ, nếu như lúc đó Kỷ Trà Thần không cứu dĩ, thì dĩ sớm chết rồi.....”

Câu nói sau cùng nói ra khỏi miệng, Ninh Tự Thủy ngẩn ra, tâm tình giống như khói trắng lượn quanh. Năm năm trước, hẳn cứu cô hai lần, năm năm sau cô lại hại hẳn hai lần trọng thương.....

“Nếu nói như vậy, thì ngay từ năm năm trước đã có người muốn gây bất lợi với dĩ.” Trạc Mặc bèn nhảy đã nhận ra điểm này.

Ninh Tự Thủy gật đầu, suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói: “Người này có thể rất quen thuộc Kỷ gia, hoặc là từ trước đến giờ là người của Kỷ gia.”

Ba người không nói chuyện nữa, không khí rơi vào im lặng. Thực ra Kỷ gia chỉ còn lại một mình Kỷ Trà Thần, không có người tranh đoạt quyền vị, cũng không có chiến tranh trong gia tộc, như vậy rốt cuộc là ai có động cơ, tại sao muốn giết mình?

Hay là từ năm năm trước bắt đầu? Khi đó Dương Lưu Vân còn chưa trở lại!

Một bóng dáng bỗng xẹt qua, Ninh Tự Thủy trừng mắt, không dám xác định, người này sẽ là bà ta sao?.....

Liên Phượng Vũ đi tới, thấy Ninh Tự Thủy sững sờ, phản ứng rất nhanh, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Em đã trở lại."

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đẹp trai của hấn, mấy ngày không gặp hình như có chút gầy, hàng mày rậm không giấu nổi một mối. Mấy ngày nay trải qua không tốt sao?

"Chú Liên con đói rồi, có thể nấu đồ ăn cho con ăn không à?" giọng nói ngọt ngào của Tịch Nhược vang lên, trước mặt Trạc Mặc và Liên Phượng Vũ bé chính là cô gái nhỏ ngây thơ, không bao giờ cố ra vẻ lạnh lùng để nguy trang.

Liên Phượng Vũ gật đầu: "Được, chờ một chút." Ánh mắt lướt qua khuôn mặt lạnh tanh, thấy cô không có biểu cảm gì, chán nản vào bếp.

Trạc Mặc quá hiểu tâm tư của Tịch Nhược, biết bé có lời muốn nói với Ninh Tự Thủy, cũng lấy cớ đi ra ngoài, nhường không gian lại cho hai mẹ con họ.

Tịch Nhược nhìn cánh cửa vừa khép lại, nhảy từ trên ghế xuống, đi tới rúc vào lòng Ninh Tự Thủy, ngửi mùi hương của mẹ, cực kì hài lòng.

Ninh Tự Thủy rất hưởng thụ giây phút đó, được con gái lết thuốc vào, ôm cơ thể mềm mại nhỏ bé của nó. Bởi vì gần đây bé vẫn luôn uống thuốc bắc để điều dưỡng cơ thể, cho nên trên người sẽ có mùi thuốc bắc nhàn nhạt, cũng không khó ngửi thấy, rất đặc biệt.

Tịch Nhược nắm lấy bàn tay dài trắng nõn của cô, lẩm bẩm: "Mẹ, Chú Liên thật tốt. sao mẹ không cho chú ấy cơ hội?"

Ninh Tự Thủy rũ mắt xuống, lông mi thon dài lộ ra vẻ âm u. Khuôn mặt bỗng trở nên lạnh ngắt, dựa lên ghế sa lon, nhẹ giọng nói: "Tịch Nhược con còn nhỏ, sẽ không hiểu tình cảm của người lớn, rất phức tạp."

Tịch Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt không nhiễm một hạt bụi, chu miệng: "Là người lớn tình cảm phức tạp, hay là mọi người biến nó thành phức tạp? Chú Liên tốt với mẹ như vậy, không mong báo đáp, tại sao mẹ không cho chú ấy một cơ hội? Tại sao muốn vì người người đàn ông kia mà kìm nén tình cảm của mình? Không phải đàn ông trên thế giới này đều giống như ông ta, Không hề được như chú Liên, chú ấy đã không thể tốt hơn được nữa."

Ninh Tự Thủy vuốt ve đầu bé, gật đầu: "Mẹ biết rồi." Con người nghiêm túc nhìn bé một lúc nói: "Anh ta đã mua chuộc được con. Không cho anh ta cơ hội là vì tốt cho anh ta, mẹ không hy vọng sau này cuộc sống trôi qua trong cãi vã, những thứ mà anh ta muốn mẹ không có, cũng không cho được. Nếu như đơn thuần vì thỏa mãn tình cảm của anh ta, mà tự uất ức chính mình, mẹ không làm được. Tình cảm như vậy anh ta cũng sẽ không muốn! Tịch Nhược, chờ con trưởng thành, con sẽ rõ, trên thế giới này chuyện gì cũng có thể nhân nhượng để đạt lợi ích chung, duy chỉ có tình cảm là không thể."

Gương mặt nhỏ bé của Tịch Nhược có chút mất mát, ngón tay nắm tay mẹ lặng lẽ buông ra. Đầu tựa vào bộ ngực mềm mại của mẹ, cảm nhận được nhiệt độ của mẹ, dưới ánh sáng của bóng đèn, càng chán nản hơn.

Không phải là con không hiểu, mà là mẹ không hiểu; không phải là lớn lên con mới có thể hiểu, mà là bây giờ con không thể đợi đến lúc lớn lên. Cuộc sống của con có hạn, nhìn thấy mẹ và chú Liên ở chung một chỗ vui vẻ. Như vậy con mới có thể an tâm, mẹ, chỉ là như vậy mà thôi.

Trạc Mặc đi vào phòng, nhìn thấy Tịch Nhược nằm ở bệ cửa sổ, mắt đang nhìn phong cảnh bên ngoài. Đi tới bên cạnh bé, ôm bé vào trong ngực, môi dính vào bên tai bé nói khẽ: "Do uống thuốc bắc không hiệu quả sao?"

Cho nên vội vàng muốn đến bên cạnh chăm sóc bé, bảo vệ bé.

Tịch Nhược bị tâm sự trong lòng lấp kín, mắt lập tức đỏ, nước mắt nơi đáy mắt tuôn trào, nghẹn ngào nói: "Mặc, em chưa bao giờ sợ chết như bây giờ."

Tim Trạc Mặc như bị bóp chặt, càng dùng sức ôm bé. "Sẽ không, không bao giờ."

"Em chưa từng sợ hãi như bây giờ, em không bỏ được, không bỏ được mẹ, không bỏ được anh. Nếu như em rời khỏi, mẹ có đau lòng, anh có cô đơn không?"

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nhỏ trên cổ tay hấn, lạnh lẽo như cứ từng thớ thịt của hấn.

"Nhược Nhược, nghe lời. Đừng sợ, sẽ không có chết." Giọng nói Trạc Mặc trầm thấp tràn đầy đau thương, không hề dùng lực nhưng vẫn ôm chặt lấy bé, hấn còn hiểu rõ tình trạng của bé còn hơn cả bác sĩ, năm năm không lúc nào là không ở bên cạnh bé, hấn đối với nhất cử nhất động của bé nắm rõ trong lòng bàn tay.

Tịch Nhược lắc đầu, nước mắt rơi nhiều hơn, hít hít mũi, khung cảnh trước mắt cũng mơ hồ. "Em chỉ mong sao trước lúc rời đi, thấy mẹ cùng với chú Liên ở chung một chỗ."

Phòng bếp, mùi thơm bùng lên, cho dù kém ăn đến mấy, chỉ cần ngửi thấy mùi thơm này lập tức có cảm giác thèm ăn. Ninh Tự Thủy tựa vào cửa phòng bếp, nhìn theo bóng lưng của hấn, Liên Phượng Vũ biết ảo thuật, biết buồn bán, dịu dàng sẵn sàng, biết làm cơm, cũng sẽ biết đau lòng, một người đàn ông tốt khó gặp.

Nhưng vì cái gì mà cô không có cách nào yêu hấn?

Liên Phượng Vũ cảm nhận được ánh mắt sau lưng, chậm rãi quay đầu ánh mắt chột dịu dàng khi thấy cô, khẽ nở nụ cười. Đi vài bước tới trước mặt cô, bốn mắt giao nhau, không có tránh né, không có chột dạ, ngón tay thô ráp khẽ vuốt ve da thịt mềm mịn của cô, môi mím nhấp nháy: "Anh biết em đang tránh anh."

"Không sao, anh có thể đợi." Không đợi cô mở miệng, hấn lại bổ sung một câu. Ánh mắt dịu dàng nói cho cô biết, nếu như muốn nói để hấn buông tha,

vậy không cần nói.

"Em thật sự không biết, nên làm thế nào với anh." Giọng Ninh Tự Thủy mềm mại tràn đầy tự trách, khẽ rũ mắt xuống: "Em khiến anh bị thương lớn như vậy, tại sao anh không trách em?"

Ngón tay sạch sẽ nâng cằm cô lên, khuôn ặt kề cận cô hơn, gần như muốn đụng vào mũi cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, ấm áp, ngứa một chút; ánh mắt nóng rực dịu dàng chờ đợi, môi mòng mấp máy.

"Anh trách em, làm sao có thể không trách em?" Dừng lại một chút, thấy sự kinh ngạc trong mắt cô, tiếp tục nói: "Anh trách em tại sao lại có thể tàn nhẫn với anh như vậy, một chút cơ hội cũng không cho. Trách em tại sao không thể ích kỷ một chút mà lợi dụng anh đi báo thù."

"Liên." Ninh Tự Thủy mở miệng lại mất đi năng lực ngôn ngữ, đối mặt với Liên dường như tất cả lời nói đều dư thừa, hẳn đều có thể đoán trước được ý nghĩ của cô, có thể hiểu được quyết định của cô, thông cảm tâm tình của cô, thậm chí vì cô mà trả giá đến tận xương tủy.

Liên Phượng Vũ là một người ấm áp, trong con người viết đầy thâm tình quyến luyến, sáng chói như thần, giống như bầu trời đầy sao chiếu xuống thế gian, ánh lên đẹp đẽ. Hai tay dịu dàng ôm cô vào trong ngực, chặt không có khe hở, không có trở ngại.

"Tốt lắm, thu lại sự nhạy cảm của em. Anh không cần em đồng tình, cảm động, nếu thật cảm động thì cho anh một cơ hội. Nếu không, cái khác đối với anh mà nói đều là dư thừa."

Ninh Tự Thủy trầm mặc một lúc, gật đầu. Nhớ tới hỏi "Gần đây anh có thấy sự phụ không? Lâu rồi em không gặp ông ấy."

Liên Phượng Vũ buông tay, nhún vai, giọng nói bất đắc dĩ: "Anh cũng đã lâu không thấy ông ấy, lại không tin tức. Đứng rồi, chuyện Đường Diệc Nghiêu bên kia còn có thể xử lý sao?"

"Yên tâm, Đường Diệc Nghiêu nếu như không có năng lực cũng không thể ở lại Kì gia nhiều năm như vậy."

Nghe được hai chữ "Kì gia", vẻ mặt Liên Phượng Vũ khẽ biến rồi. Hít sâu một hơi, đôi tay đặt lên bả vai của cô, không yên lòng dằn dò: "Gần đây em đi lại phải cẩn thận, nhất định phải chú ý an toàn, để anh có thể liên lạc với em bất cứ lúc nào."

"Tôi biết rồi."

Lúc gần tới Ninh Tự Thủy nhận được điện thoại của Tiểu Ngư nhi, trong điện thoại cô khóc không thành tiếng, trong lòng mơ hồ lo lắng, không bỏ được Tịch Nhược rồi lại không thể không chạy tới.

Tiểu Ngư Nhi cuộn người trên sofa, thân thể run không ngừng, mắt cũng sưng lên vì khóc nhưng lại không ngừng chảy; khăn giấy rơi trên đất như một bãi hỗn độn, trên bàn ăn còn có thức ăn người giúp việc làm, không có dấu hiệu động tới.

Ninh Tự Thủy lặng lẽ ngồi ở bên cạnh cô, không nói một lời. Hai mắt Tiểu Ngư Nhi mông lung thấy bóng dáng của cô, trực tiếp nhào vào trong ngực của cô khóc lên, nước mắt nhanh chóng thấm ướt quần áo. Ninh Tự Thủy từ đầu tới cuối một câu lời an ủi cũng không có, ngón tay dịu dàng xuyên qua làn tóc mềm mại của cô.

"Tớ đến công ty tìm hấn, hấn không nhìn tớ; tớ đến trước cửa chung cư chờ, hấn cũng không để ý tới tớ; hấn hoàn toàn không để ý tới tớ, hấn nhất định hận tớ."

"Tìm tớ đau, thật là đau. Tớ sợ hấn sẽ như vậy cả đời sẽ không để ý tới tớ, nếu như hấn và Ngã Ly kết hôn thì làm thế nào? Tớ sợ hấn với người phụ nữ khác."

"Tự Thủy, tớ sai rồi. Tớ không nên không nghe lời của hấn. Tớ thực sự biết sai rồi, nhưng hấn tại sao có thể không để ý tới tớ."

Đứt quãng, Tiểu Ngư Nhi không biết nói bao nhiêu lời, mãi cho đến khi không cất nổi một âm thanh nào lên. Nằm ở trong ngực của cô, ngủ mất, trên gương mặt còn vương dòng nước mắt lấp lánh.

Ninh Tự Thủy thở dài, Một cô gái nữa lại bị tình yêu hành hạ đến đáng thương.

Vốn cô cũng không muốn xen vào việc của người khác, huống chi cô cũng không thích Kỷ Gấm Sóc, nhìn như dịu dàng sẵn sàng, lịch sự nho nhã, thực tế là một người giấu giếm thế lực, sát cơ tứ phía; đôi mắt chìm ung luôn chứa dao nhọn, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Tiểu Ngư Nhi cô tình yêu người đàn ông như vậy, cũng chỉ yêu một người đàn ông này, thật không biết may mắn hay bất hạnh.

Chỉ hy vọng Tiểu Ngư Nhi sẽ không trở thành "Ninh Tự Thủy" thứ hai vĩnh viễn đều sẽ không!

Kỷ Gấm Sóc biết Ninh Tự Thủy tìm đến mình cũng không nghĩ là cô lại dám cùng Tiểu Ngư Nhi đi phá thai, dĩ nhiên là quan tâm Tiểu Ngư Nhi. Nhưng mà hấn không ngờ cô mở miệng lại là câu: "Anh và Tiểu Ngư Nhi ly hôn đi."

Dung nhan tuấn mĩ bỗng chốc sa sầm rét lạnh, ánh mắt âm lệ như được mài nhọn, sắc bén nhìn chằm chằm vào vẻ tỉnh táo của cô, cô gái này rốt cuộc có tâm địa sắt đá.

Ninh Tự Thủy dựa vào ghế, hai chân vắt lên nhau, đối mặt với khí thế cương ngạnh của hắn lúc này cô cũng không có phản ứng. Hai tay tùy ý khoanh trước ngực, nở nụ cười lạnh lẽo: "Anh đã không muốn gặp cô ấy, vậy thì dứt khoát một chút, đừng cứ mãi không buông như thế, khiến cô ấy không được thoải mái!"

"Ninh Tự Thủy!" Kỷ Gấm Sóc lạnh lùng nặn ra ba chữ, dừng lại một chút hét lên: "Cô ấy giết chết con của tôi." Chẳng lẽ tôi muốn một chút thời gian để tiêu hóa cái tin này cũng không được sao?

"Đó cũng là đứa bé của cô ấy." Ninh Tự Thủy lạnh lùng nói tiếp, thu lại nụ cười tiếp tục nói: "Cô ấy đau không không kém anh, nỗi đau cơ thể lại càng không kém...anh đã hỏi cô ấy tại sao không giữ đứa bé chưa? Tại sao lạnh lùng như vậy đối cô ấy?"

Kỷ Gấm Sóc nhíu mày, lời nói lạnh lùng: "Mặc kệ nguyên nhân là gì đều không đủ khiến cô ấy bỏ đi con của chúng tôi."

"Nếu như cô ấy chỉ vì không muốn làm anh thương tâm?" Con người băng lãnh sắc bén nhìn hắn, giống như thanh đao lạnh ngắt.

Kỷ Gấm Sóc sững sờ, không hiểu ý của cô.

Ninh Tự Thủy cũng không định cho hắn biết đáp án, từ trong túi móc ra một chiếc chìa khóa để lên bàn. Nhếch mắt lên, nghiêm túc nhìn hắn nói: "Tôi chỉ hi vọng anh sẽ không trở thành Kỷ Trà Thần thứ hai!"

Lạnh lùng, xoay người rời đi.

"Vậy cô có nghĩ bỏ qua cho Kỷ thiếu gia không?"

Giọng nói nghiêm túc của Kỷ Gấm Sóc phiêu đảng trong không gian truyền vào trong tai cô, bước chân dừng lại trước cửa, bóng lưng thẳng tắp, cô đơn vậy quanh, bóng lưng vì đứng ngược sáng lên được kéo dài xuống mặt đất. Bàn tay cầm lạnh lẽo vịn tay cầm cửa, hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng vẫn đẩy cửa rời đi.

Ban đầu là Kỷ Trà Thần không chịu buông ta cô, hôm nay sự thật luân hồi, sẽ không ai bỏ qua cho hắn, bao gồm chính hắn.

.....

Không biết là với trời đổ mưa có quan hệ gì không, Tịch Nhược ngày gần đây ho khan càng thường xuyên hơn, Trái tim Ninh Tự Thủy cũng nín lên, đối với bất cứ chuyện gì cũng không có tâm tư, không để ý tới phản đối mãnh liệt của Tịch Nhược, vẫn dẫn bé tới bệnh viện kiểm tra.

Trong phòng bệnh không khí cứng nhắc, Tịch Nhược nằm ở trên giường, được thở bằng ống đường khí, ông tiêm cầm đây tay, dung dịch nước biển từng chút từng chút thấm vào người bé.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn chằm chằm hai người bọn họ, muốn mở miệng nhưng không biết nên nói như thế nào. Rõ ràng là hai ngày nay cô vội vàng lo cho Tiểu Ngư nhi mà bỏ quên cơ thể Tịch Nhược, cho rằng thuốc bắc vẫn có thể kìm lại, nhưng không ngờ nó không thể chữa khỏi tận gốc.

Tại sao phải như vậy?

Liên Phượng Vũ đau lòng vỗ vai của cô, nhẹ giọng nói: "Là Tịch Nhược không muốn làm em lo lắng, mới không để cho bọn anh nói cho em biết."

Con người lạnh lẽo của Ninh Tự Thủy lộ vẻ mờ mịt, cả người giống như là không có linh hồn: "Sau lúc đó, em thực sự hận chính mình, hận không thể chết đi."

Bỏ tay Liên Phượng Vũ ra, vội vã chạy ra phòng bệnh. Không dám nhìn khuôn mặt của Tịch Nhược nữa, lại không dám nói nhiều hơn một câu, sợ mình không kiềm chế nổi, sợ mình không kiên cường, sợ mất đi Tịch Nhược khiến cả thế giới của cô sụp đổ, suy nghĩ này cho dù chỉ là nghĩ cô cũng không dám

Không còn hơi sức dựa vào vách tường lạnh lẽo, gục đầu nhìn chằm chằm vào bong đèn chân không, đầu vầng mắt hoa, hốc mắt căng đau, cho đến khi tầm mắt mờ mịt cô mới thu lại. Hai tay đặt hai bên người, nắm chặt mạnh mẽ dấn lên vách tường.

Hận, đau, dằn dụa; oán trách, vô dụng, cuốn lấy.

Vì không để cho âm thanh tạp nham làm phiền đến Tịch Nhược nghỉ ngơi, Ninh Tự Thủy bao hết toàn bộ tầng này, trừ bác sĩ chỉ định với ý tá không người nào có thể tới. Hành lang vô cùng vắng lạnh, ánh mắt trời như pha lê chiếu rọi, bụi bặm lơ lửng.

Ninh Tự Thủy cảm thấy có hơi thở đang đến gần, nghiêng đầu ánh mắt quét qua bóng dáng đứng ở cuối hành lang, mặc dù bóng dáng bị che khuất, nhưng cảm giác này rất quen thuộc, cô sẽ không quên. Thẳng lưng, từng bước từng bước đến gần hắn.

Khuôn mặt Kỷ Trà Thần vẫn tái nhợt bệnh hoạn như cũ, tóc mọc dài, vài sợi tóc yếu ớt che đi ánh mắt âm u, thiếu một phần sắc bén, nhiều một chút mềm mại, hai tay đặt trong túi. Mắt vẫn nhìn thẳng vào Ninh Tự Thủy, một giây cũng không rời đi.

Mặc dù Thuộc Vũ Hiên yêu cầu hắn phải nằm trên giường nửa tháng không được xuống, nhưng hắn vẫn không nhịn được, không nhịn được không thấy cô, không nhịn được muốn đi tìm cô. Vừa nghe thấy cô đến bệnh viện, hắn không kìm nén được chạy tới, đứng xa xa nhìn đám người bọn họ, thấy gò má gầy gò của cô, hắn không dám đến gần, giờ phút này hắn sợ sự xuất hiện của mình khiến cô càng thêm chán ghét.

Động lòng người ** thật rất khó không chế, nhất là đối cô **, chỉ sâu không giảm, nếu như không nhìn thấy cô, hẳn thật sẽ điên mất.

Ninh Tự Thủy cách hẳn ba bước thì dừng lại, đáy mắt lạnh lẽo đến đáng sợ, u ám hiện lên hận ý mãnh liệt; đường cong mềm mại giống như sẽ đứt rời. Môi mỏng nâng lên, những câu nói làm tổn thương người vang lên.

"Kỷ Trà Thần, rất nhiều lúc tôi suy nghĩ mạng người đối với anh mà nói rốt cuộc là cái gì? Có phải so với con kiến còn hà tiện hơn? Có thể bị anh tùy ý đùa bỡn ở trong lòng bàn tay. Bản thân tự cho là cao cao tại thượng, tùy ý điều khiển sống chết của người khác, không nhìn thấy người khác đau đớn; người muốn liên nhất định phải lấy được, chán ghét thì nhất định phải biến mất, vì một tội danh trước giờ không hề tồn tại, người có thể phé hai chân Tề Hạo, giết con gái mình, bức tôi đến bước đường cùng vẫn chưa can tâm sao."

"Tôi hận vận mệnh không công bằng, người giống như anh dù cho phải xuống mười tám tầng địa ngục cũng không đủ, anh nên tan thành mây khói vĩnh viễn biến mất trên thế gian. Nhưng vì cái gì đến bây giờ anh vẫn muốn xuất hiện trước mặt tôi? Thế giới này mỗi ngày đều có người biến mất, nhưng vì cái gì cố tình không phải là anh, tại sao không phải là anh chết? Tại sao tất cả báo ứng đều không ở trên người anh? Tại sao bị khổ sở hành hạ không phải anh? Không phải ác giả ác báo sao? Tại sao đến bây giờ tôi đều không thấy! Con gái của tôi đã làm sai điều gì, lại bị tra tấn như vậy? Liên đã làm sai điều gì, bị người ta nhục mạ đến tự ái cũng không còn? Tôi làm gì sai, phải nhận lấy vết thương đau đớn mãi không thể thay đổi được? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì tôi yêu anh? Tôi thật sự không biết tại sao lúc đầu lại coi trọng anh, sẽ yêu kẻ ma quỷ như anh. Nếu như tất cả có thể chọn lại một lần, tôi tuyệt đối tuyệt đối không muốn yêu anh. Anh không cần cầu xin tôi tha thứ, anh không phải muốn cầu xin Khuynh Tâm tha thứ sao? Vậy anh đi chết, tại sao không đi?"

Hành lang vắng vẻ, lời nói lạnh lẽo của cô không ngừng phiêu đảng, rõ ràng là giữa hè nắng nóng, lại làm cho người ta cảm thấy rét lạnh khác thường.

Khuôn mặt tiêu tụy của Kỷ Trà Thần càng thêm tái nhợt, mỗi câu nói của Ninh Tự Thủy, như từng đao đâm vào tim hần, máu tươi ở ngực không ngừng chảy xuôi; cắn chặt răng, mắt phượng hiện lên một tia kinh ngạc. Bóng dáng cô đơn khẽ run rẩy. Cả người giống như bị ném vào trong nước lạnh lẽo, không ngừng ngã xuống, muốn bắt lấy một chiếc bè gỗ, nhưng bốn phía đều đen tối mờ mịt, làm cho người ta tuyệt vọng.

Thì ra là, cô đã hận hần đến mức như vậy, hận không thể khiến hần đi chết!

Môi mỏng nở nụ cười thê lương, ánh mắt quyến luyến nhìn khuôn mặt trái xoan tái nhợt của cô, lạnh lùng, tuyệt nhiên; trong lòng của cô hẳn không thể tha thứ được sao?

Phí hết hơi sức lớn, khóe miệng khẽ mở, giọng nói khổ sở vang lên: "Có phải nếu anh chết, em sẽ tha thứ cho anh không?"

"Không biết." Ninh Tự Thủy lạnh lùng nhìn hần, trả lời như đinh chém sắt: "Cho dù anh chết, tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn sẽ không."

Kỷ Trà Thần che giấu tâm mất tuyệt vọng, khổ sở không nói cũng biết. Hần biết, cô sẽ không tha thứ, vĩnh viễn sẽ không.

"Cho nên, anh không thể chết được. Còn sống, anh sẽ đền bù cho em, chết rồi, cái gì cũng không có."

Ninh Tự Thủy hạ mắt xuống, môi mỏng nở nụ cười lạnh lùng, tiếng thanh thúy nghe ác độc làm sao: "Nhưng chuyện của anh đối với tôi mà nói cũng một loại hành hạ. Mỗi một lần gặp lại anh, đều giống như là mỗi lúc nhắc nhở tôi chuyện đã xảy ra, tổn thương như vậy đặt ở giữa chúng ta, anh sẽ để tôi tha thứ cho anh? Anh còn mặt mũi nào nói tôi tha thứ cho anh?"

Nhưng chuyện của anh đối với tôi mà nói cũng là một loại hành hạ.

Nhưng chuyện của anh đối với tôi mà nói cũng là một loại hành hạ.

Nhưng chuyện của anh đối với tôi mà nói cũng là một loại hành hạ.

Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, như dao găm sắc bén đâm thẳng vào tim hần, không có vết thương nhưng máu tươi sớm chảy đầm đìa, trăm ngàn vết thương.

Thì ra là, em hận anh, đã tận xương; mà anh. Lại không biện pháp không chế dục vọng muốn gặp em.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Hai người. . . Muốn kết hôn?

Liên Phượng Vũ ngồi xuống ghế, cầm ly cà phê nóng đặt vào trong tay lạnh lẽo của cô. Ánh mắt dịu dàng dừng lại trên đôi gò má cô.

"Lần đầu tiên anh thấy em không kiềm chế được, trước kia cho dù trong lòng thù hận mãnh liệt đến đâu em cũng sẽ không nói ra."

Những lời cô nói với Kỳ Trà Thần, anh đều nghe thấy toàn bộ. Kể cả lúc Kỳ Trà Thần rời đi, bóng lưng bi thương, cô đơn lạnh lẽo đọng lại trong mắt anh.

Ra sức nắm chặt tay, nhấp một ngụm cà phê thơm mát cho ấm giọng, ổn định lại tâm trạng: "Em sợ. . . Em thật sự sợ mất Tịch Nhược. Thành thạo em cũng sẽ mâu thuẫn, rốt cuộc báo thù là quan trọng hay Tịch Nhược quan trọng hơn. Em sao có thể vì trả thù Kỳ Trà Thần mà xem nhẹ Tịch Nhược."

Cánh tay thon dài của Liên Phượng Vũ nắm lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, hôn lên tóc cô.

"Không nên nghĩ nhiều như vậy, rất nhiều chuyện không phải lỗi của em. Hiểu chưa? Em cũng không muốn thế."

Ninh Tự Thủy hít sâu một hơi, nhìn anh gật đầu, ánh mắt anh làm cho cô yên tâm. Chẳng qua là chuyện Tịch Nhược làm cô nhất thời hoang mang hơn nữa Kỳ Trà Thần bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô, cho nên trong lòng rối loạn mới nói ra như vậy, sau này sẽ không như thế.

Liên Phượng Vũ ôm chặt cô, ánh mắt dịu dàng nhưng vẫn không yên tâm. Kỳ Trà Thần không phải một người dễ dàng bỏ cuộc, rất có thể anh ta đã phát hiện ra được gì rồi.

Ánh mắt dời đến bãi cỏ bên ngoài cửa sổ thủy tinh cách đó không xa, bóng người cao lớn không biết đã đứng ở nơi đó bao lâu, nhưng ánh mắt vẫn luôn ngừng lại trên người Ninh Tự Thủy. Cô một lòng lo lắng cho Tịch Nhược, hiển nhiên không phát hiện có người lặng lẽ nhìn mình chăm chú.

Liên Phượng Vũ chạy đi chạy lại giữa nhà và bệnh viện, còn Ninh Tự Thủy trực tiếp ở lại phòng bệnh, chăm sóc Tịch Nhược một bước cũng không rời. Lần này Trạc Mặc không giành chăm sóc Tịch Nhược với cô, dù sao cô vẫn là mẹ Tịch Nhược.

Ninh Tự Thủy lau thân thể cho bé xong, thay một bộ quần áo sạch sẽ, đắp kín mền, dịu dàng xoa xoa tóc bé cười nói: "Cảm thấy thế nào. Không khó chịu nữa chứ."

Tịch Nhược ngoan ngoãn gật đầu: "Con khỏe rồi, mấy ngày nữa biết đâu có thể xuất viện."

"Không được, chờ chú Hoàng và bác sĩ từ nước Đức trở về, ở bệnh viện cùng nhau làm hội chẩn cho con, sau đó sẽ quyết định có nên xuất viện không."

Trong nháy mắt, gương mặt Tịch Nhược liền suy sụp, mệt mỏi nói: "Nhưng con không thích bệnh viện."

"Mẹ hiểu, nhưng để cho cơ thể con khỏe mạnh, không nên để mọi người lo lắng cho con."

Ninh Tự Thủy còn chưa nói hết, Tịch Nhược bất ngờ ho khan, khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt khổ sở, ho khan lần này còn đau đớn hơn lần trước, mới vừa lau sạch, trên trán đã hiện đầy mồ hôi thấm ướt cả tóc.

"Khụ khụ. Khụ khụ." Tịch Nhược nằm sấp trên giường ho khan ra ngoài, tay bịt miệng lại, hốt hoảng thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, muốn kiềm chế con ho nhưng cơ thể cũng không chịu nghe lời mình. Ho khan như xé tim rách phổi, như muốn đem lục phủ ngũ tạng ho ra.

"Tịch Nhược. Con làm sao vậy. Mẹ đi gọi bác sĩ." Ánh mắt Ninh Tự Thủy hoang mang cùng đau lòng, khuôn mặt trước sau như một lạnh tanh, lần đầu nhìn hiện lên hốt hoảng và luống cuống.

"Không cần đâu mẹ."

Ngay lúc cô muốn đứng dậy, Tịch Nhược đã giữ chặt tay áo cô, ngẩng đầu cầu xin, ánh mắt nhìn cô lắc đầu, tiếng ho khan vẫn còn quanh quẩn trong phòng.

"Nhưng con."

"Con không sao, khụ khụ." Tịch Nhược khó khăn nói ra năm chữ, thỉnh thoảng lại là một tiếng ho lớn, máu tươi đầu tiên là tràn ra khoang miệng, tiếp theo là từ trong khe ngón tay chảy xuống, từng giọt rơi trên ga giường trắng tinh, màu đỏ chói mắt giống như hoa mai nở rộ trong mùa đông lạnh lẽo, ngông nghênh, bướng bỉnh lý lợm.

Ninh Tự Thủy ngăn mặt ra, hai tay đang run rẩy, hai mắt nhìn bé, miệng mở ra, lại không phát ra được tiếng nào.

Tịch Nhược, ho ra máu rồi!

Dưới mũi, tất cả đều là mùi máu tanh, mơ hồ buồn nôn, cắn cắn môi, tay nhỏ bé dùng ống tay áo xoa sạch vết máu lưu lại trên khóe miệng. Bé ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của bản thân trong đôi mắt cô, chặt vật không chịu nổi. Hít sâu một hơi, khó khăn mở miệng: "Mẹ, đừng lo lắng, Tịch Nhược thật sự không sao, rất nhanh sẽ ổn thôi. Mẹ cũng biết con không thích trên người có máu của ông ta, ới ra xong cũng tốt!"

Cả người Ninh Tự Thủy đều nhào vào trên giường, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo không có độ ấm của bé, hốt mất một mảnh mồ mạt. "Bé ngốc, con nói cái gì. Ới xong con phải sống thế nào. Con muốn mẹ làm sao."

Tịch Nhược nhếch khóe môi, cố gắng lộ ra một nụ cười: "Con rất khỏe, mẹ chớ đau lòng, không được rơi nước mắt. Nếu không con sẽ khó qua đây."

"Bao lâu." Ninh Tự Thủy chợt mở miệng nói một câu không giải thích được, ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn bé, hỏi: "Rốt cuộc ho ra máu thế này đã bao lâu rồi?"

"Không có, thỉnh thoảng ho khan một lần mà thôi. Mẹ, người đừng quá lo lắng. Con thật sự không có sao, ngủ một hồi là khỏe. Con quen rồi."

Bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Tịch Nhược nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, cười an ủi cô không nên lo lắng, đừng khóc, bản thân thật không có việc gì, chỉ là thói quen mà thôi.

Ninh Tự Thủy để bé nằm ngửa trên giường, đắp chăn lại, ánh mắt không dám dời khỏi người bé một giây. Ngón tay đẩy mái tóc cắt ngang đang che trán bé ra, trong đôi mắt lạnh lẽo đều là bất lực, mờ mịt, khổ sở.

Sao ông trời muốn hành hạ con gái cô? Sao không cho bé một thân thể khỏe mạnh, tuổi thơ vui vẻ, sao phải để bé trải qua những đau đớn này? Nếu như có thể hãy để cô chịu thay Tịch Nhược những khổ sở này, dù đau đớn gấp mười lần cũng được.

Đôi mắt trong trẻo của Tịch Nhược nhìn cô, con ngươi rất đen, nhưng vẻ mặt dường như rất mệt mỏi, có chút mệt mỏi.

"Mệt mỏi, thì nghỉ ngơi đi. Mẹ sẽ luôn ở cùng với con." Ninh Tự Thủy đắp chăn cho bé, tay bị bé nắm chặt không buông ra.

Lần đầu tiên, trong mắt Tịch Nhược xuất hiện cầu xin như thế, giọng nói khàn khàn nhàn nhạt tràn ra: "Mẹ, gả cho cha Liên được không?"

Ninh Tự Thủy sững sờ, vẻ mặt ngơ ra, thân thể cứng nhắc, không nghĩ tới Tịch Nhược sẽ đưa ra yêu cầu như thế.

"Con muốn lúc mình còn sống có thể thấy mẹ và cha Liên kết hôn, con rất muốn có một gia đình bình thường, có cha, có mẹ, có bà ngoại, còn có Trạc Mặc."

Trong giọng nói non nớt có chút khàn khàn và tê lương, quanh quẩn ở bên tai, chạm đến linh hồn, nước mắt bị chặn lại trong hốc mắt, vẻ mặt vẫn buồn bã như cũ. Sao cô không biết suy nghĩ của Tịch Nhược, bé cô đơn như vậy, kiên cường như thế, bé muốn không phải là một gia đình, mà là muốn thấy mình có một kết cục hạnh phúc.

Tịch Nhược không muốn thấy cô lê loi thêm nữa!

Cổ họng thắt lại, nói không nên lời, chỉ có thể lẳng lặng nhìn khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi cố gắng gượng không chịu ngủ của bé, lòng đau như dao cắt.

"Gả cho cha Liên, có được không." Tịch Nhược cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, lông mi dài cong vút run rẩy mấy cái, chậm rãi khép lại, nhắm lại mi mắt, không nhận thức được thiếp đi.

Ninh Tự Thủy cầm lấy tay bé bỏ vào chăn, cả người quý trên sàn nhà lạnh lẽo, tóc dài như tảo biển trải trên lưng cô, đen nhánh sáng bóng, phản chiếu ánh sáng, khổ đau biến thành sóng, nhấn chìm tất cả.

Môi mỏng cắn chặt ngón tay, từng giọt nước mắt theo gương mặt lặng lẽ rơi xuống trên sàn nhà sáng bóng, đau lòng suýt nữa muốn giết chết mình. Phải thế nào mới có thể giảm bớt đau đớn cho Tịch Nhược, làm sao mới có thể cho bé khỏe mạnh một chút, bất luận phải trả giá nào cũng được.

Không gian lạnh lẽo yên tĩnh, không khí lững lờ, mùi của nước thuốc và nước khử trùng hòa vào nhau như thủy triều vô lực vây quanh cô, như trôi lơ lửng trên biển lớn mênh mông, bản thân chìm đắm không cách nào giải thoát, ý chí muốn sống đã ngừng lại, từ từ rơi xuống.

Bỗng nhiên một đôi tay ấm áp nâng cô lên rồi ôm vào trong vòng ngực, hơi thở ấm áp phả vào gò má, tiếp theo đó là nụ hôn ùn ùn kéo đến, nóng ướt, ấm áp triền miên, hôn khô nước mắt trên gương mặt cô.

Ninh Tự Thủy mở mắt ra, bất lực nhìn Liên Phượng Vũ, hai tay níu lấy cổ áo anh, nắm chặt cũng không để ý.

Mắt phượng dịu dàng của Liên Phượng Vũ khóa chặt cô, cúi đầu trên môi mỏng của cô nhẹ nhàng chạm khẽ xuống, sợ đánh thức Tịch Nhược nên giọng nói rất nhỏ: "Không sợ, chúng ta kết hôn."

Ninh Tự Thủy ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu...

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Liên Phượng Vũ đã chặn ngón tay trên môi cô, ý bảo cô đừng nói. Anh chăm chú nhìn cô, nói: "Chúng ta làm một giao dịch, như vậy sẽ không bất công với anh rồi."

Môi mỏng tràn ra một nụ cười như gió xuân, hai lúm đồng tiền trên khóe miệng mặc dù rất cận nhưng rất cuốn hút. Ninh Tự Thủy lẳng lặng nhìn anh, nghe anh nói, niềm tin luôn kiên định cũng dao động theo, nhất là lúc ánh mắt đảo qua khuôn mặt tái nhợt của Tịch Nhược....

Như Liên Phượng Vũ đã nói, vì Tịch Nhược, chịu chút hy sinh nhỏ cũng không sao cả...

Si Mị thấy Kỳ Trà Thần không khỏi trợn to hai mắt, chép miệng: "Tên Thiệu Vũ Hiên kia không phải ra lệnh cho anh trong vòng nửa tháng không được xuống giường à. Sao quay về công ty rồi?"

Cả người Kỳ Trà Thần dựa vào trong ghế da, cả người tiêu tụy không chịu nổi, khí phách ngày trước không còn, chỉ còn lại ánh mắt sắc bén, dừng lại trên người Si Mị: "Công ty thế nào rồi?"

Si Mị kéo chiếc ghế dựa về phía mình ngồi xuống. "Trước mắt xem đối phương có động tĩnh gì lớn không, tất cả đã khôi phục lại bình thường rồi, có lẽ người phụ nữ kia bị ràng buộc chuyện này mà dừng lại thì phải. Lần trước anh muốn để tôi điều tra sự việc, cũng tra được đám người này toàn bộ đều chết hết, hơn nữa cái chết rất kỳ lạ, xem ra là hắc đạo tranh giành địa bàn chém giết lẫn nhau, khả năng người nhà bọn họ không hiểu đã nhận được một khoản tiền an ủi không rẻ. Tôi thấy không đơn giản giống như hắc đạo chém giết như vậy."

Kỷ Trà Thần khép mi mắt lại, như có điều suy nghĩ. Voi tính cách của Ninh Tịch Thủy sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy. Đường Diệc Nghiêu phụ trách công việc Magic Capital cho cô, còn Liên Phượng Vũ hầu như không tìm hiểu chuyện của cô, vậy...

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy kia, gầy gò, da bọc xương, đứa bé không có chút thịt nào.

Cô ở bệnh viện là vì Ninh Tịch Nhượng bất ngờ xảy ra chuyện, nên không bận tâm chuyện bên này; rốt cuộc Ninh Tịch Nhượng bị bệnh gì. Đường như tình hình rất nghiêm trọng, nếu không cô sẽ không khẩn trương như vậy.

Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên câu nói Liên Phượng Vũ đã nói ở bệnh viện, cả nét mặt hoàn mỹ như điêu khắc của Kỷ Trà Thần cũng vì thế mà giật mình.

Liên Phượng Vũ đã từng nói qua Ninh Tịch Thủy hôn mê liên tục mười tháng, nếu như Tịch Nhượng là con của Ninh Tịch Thủy và Liên Phượng Vũ, vậy tuổi Ninh Tịch Nhượng căn bản cũng không đúng. Sau mười tháng có lẽ cơ thể Ninh Tịch Thủy khỏe mạnh không tổn hao gì, Ninh Tịch Thủy đối với con gái coi trọng như vậy lẽ nào lại để cho con bệnh nặng chứ.

Trừ khi ---

Ninh Tịch Nhượng hoàn toàn không phải là con Liên Phượng Vũ, mà là.

Hầu như không dám nghĩ tới nữa, cả người đều đang run rẩy, hai tay đè chặt mặt bàn mới kiềm chế cơn kích động của mình. Nếu như mình suy đoán chính xác, vậy đứa bé năm đó.

Vẫn đắm chìm trong vòng tình cảm Liên Phượng Vũ và Ninh Tịch Thủy, cư nhiên lại sơ suất không để ý đến Tịch Nhượng sinh ra khi nào, quả thật lời nói của Ninh Tịch Thủy và Liên Phượng Vũ có mâu thuẫn.

Rõ ràng Si Mị cảm thấy sự khác thường của anh, lo lắng hỏi "Kỷ thiếu, anh không sao chứ?"

Ánh mắt ung của Kỷ Trà Thần lướt qua, ánh mắt sắc bén, nhếch môi mỏng thận trọng mở miệng: "Si Mị, giúp tôi làm một việc, rất quan trọng. Lấy máu của tôi và Tịch Nhượng đi xét nghiệm huyết thống!"

"Anh nghi ngờ Ninh Tịch Nhượng là con gái của Ninh Tịch Thủy." Si Mị cũng hoảng hốt, lời nói còn chưa dứt nhưng trong lòng đã biết. Nhíu mày, cẩn thận hỏi: "Có thể anh nghĩ sai rồi không. Không phải cô ấy nói đó là con gái Liên Phượng Vũ à."

Trong lòng Kỷ Trà Thần có chút rối loạn, mắt phải không ngừng chuyển động, cảm giác lo lắng bất an chi phối tâm tình anh. "Tôi không biết, vẫn không xác định được, cho nên cần cậu lo liệu việc này, nhớ kỹ đừng cho bất kỳ người nào biết, âm thầm tiến hành."

Si Mị hít sâu một hơi, cho anh một ánh mắt an tâm. "Tôi sẽ giúp anh xử lý chuyện này."

Xong rồi, nếu Tịch Nhượng thật sự là con gái Kỷ thiếu, vậy Kỷ thiếu càng không thể buông tha Ninh Tịch Thủy! Hai người họ lại dây dưa không dứt.

Kỷ Trà Thần nhìn theo bóng lưng anh ta đi ra ngoài, kéo tủ khoá ra, mở túi văn kiện, lấy báo cáo trước đây ra. Trong lòng vô cùng phức tạp, hy vọng là Ninh Tịch Thủy đang lừa mình, cô nhất định là đang lừa dối mình.

Con của họ, có thể...

Không chết!

Ngón tay bấm số điện thoại, giọng nói trầm thấp, nói: "Bạch Kỳ, tôi cần tất cả tài liệu năm đó ở bệnh viện nơi Ninh Tịch Thủy đã sinh đứa bé, đúng, một cái cũng không bỏ sót."

Nắm chặt điện thoại, lần đầu tiên trong cơn nguội lạnh lẽo của Kỷ Trà Thần xuất hiện xúc động cùng lo lắng. chính mình tự nói với mình, đứa bé kia đúng là con của mình và Ninh Tịch Thủy.

Là đứa con duy nhất của họ!

.

Đường Diệc Nghiêu ôm một bó hoa tươi cùng giỏ trái cây do dự đứng ở cửa phòng bệnh thật lâu, không biết có nên đi vào hay không, trong mắt của họ hình như mình không được hoan nghênh.

Ninh Tịch Thủy cảm giác có người ở cửa ra vào, đi đến mở cửa, lúc thấy Đường Diệc Nghiêu thì sững sờ: "Nếu đã đến, sao không vào."

"Tôi. . . ." Đường Diệc Nghiêu muốn nói lại thôi, ánh mắt dừng lại ở bóng dáng nhỏ ngồi trong phòng bệnh: "Tôi vào được không?"

"Vào đi, một mình Tịch Nhựt ở bệnh viện đã lâu cũng rất nhàm chán." Ninh Tự Thủy nhường lại lối đi, ánh mắt rất chân thành tha thiết, nếu lựa chọn tin tưởng Đường Diệc Nghiêu thì sẽ không xem anh ta như người ngoài.

Đường Diệc Nghiêu do dự một chút, gật đầu đi vào.

"Tịch Nhựt, gọi chú Đường đi." Ninh Tự Thủy cầm bó hoa tươi anh mang đến cắm vào bình hoa, cố gắng hết sức không mang bó hoa ném vào thùng rác.

Tịch Nhựt cũng không phải lần đầu tiên gặp Đường Diệc Nghiêu, từ lúc ở nước Đức đã biết anh, là thủ hạ trung thành nhất của Kỷ Trà Thần, chẳng qua giờ phút này anh cũng trung thành với mẹ như vậy sao.

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu nhìn chăm chăm Tịch Nhựt, lần đầu tiên tỉ mỉ quan sát bé, không biết vì sao có một loại cảm giác quen thuộc, như đã gặp ở đâu rồi, giống như đã từng quen biết, mi mắt rũ xuống, chợt cơ thể ngừng ra, lại ngẩng đầu lên, ánh mắt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Mặc dù bé rất gầy, ngũ quan cực kỳ giống Ninh Tự Thủy, thế nhưng bé lại rất giống Kỷ thiếu, nhất là bộ dạng nhũn nhẽo giống Kỷ thiếu như đúc.

"Sao thế." Ninh Tự Thủy thấy sự kinh ngạc trong mắt anh, không khỏi hỏi một câu.

"À." Đường Diệc Nghiêu phục hồi lại tinh thần lắc đầu: "Không có việc gì, chẳng qua cảm thấy đáng đáp bé và cô rất giống, ngược lại không giống Liên tiên sinh."

Về mặt Ninh Tự Thủy và Tịch Nhựt có chút biến đổi, nhưng không hề hốt hoảng. Đưa một ly nước cho Đường Diệc Nghiêu: "Con gái là tôi sinh, dĩ nhiên là giống tôi rồi."

Đường Diệc Nghiêu không nói gì, khép hờ đôi mắt, vẫn là không nhận được nhiều lần liếc qua Tịch Nhựt, đáng vẻ rất giống Kỷ thiếu, nếu nói là con trai, có lẽ càng giống hơn, hầu như không cần hoài nghi sẽ cho là con trai Kỷ thiếu.

Đáng tiếc --- năm năm trước Kỷ thiếu đã tự tay bóp chết đứa con gái duy nhất của mình rồi.

Đời này cũng không thể có đứa bé!

"Tình hình Magic Capital thế nào rồi?" Ninh Tự Thủy vừa gọt táo, vừa mở miệng hỏi. Ngón tay trắng nõn cầm dao gọt quả táo, động tác rất nhuần nhuyễn, như đã làm rất nhiều lần.

Ánh mắt do dự của Đường Diệc Nghiêu dừng lại trên người Tịch Nhựt, nhìn Ninh Tự Thủy lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, mới mở miệng trả lời: "Mọi thứ đều thuận lợi, tiếp nhận công trình rất suông sẻ, có lẽ chưa tới ba tháng sẽ xây xong, sau đó là bên trong công trình, tôi cũng sắp xếp ổn thoả rồi, bây giờ tôi sẽ gửi tài liệu cho cô."

"Không cần, có anh giám sát tôi rất yên tâm." Ninh Tự Thủy ngẩng đầu cho anh một ánh mắt khẳng định.

Đường Diệc Nghiêu chỉ cười, không nói. Đang lúc bên trong gian phòng nhất thời rơi vào yên tĩnh, Tịch Nhựt vẫn không mở miệng, sắc mặt tái nhợt không có huyết sắc, không chút che giấu ánh mắt quan sát Đường Diệc Nghiêu, mang theo thái độ thù địch.

Liên Phượng Vũ đẩy cửa vào, sững sờ khi thấy Đường Diệc Nghiêu, nghĩ anh bây giờ đang làm việc cho Ninh Tự Thủy, mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi. Đi thẳng đến bên người Ninh Tự Thủy và Tịch Nhựt như chào hai người.

Rõ ràng Tịch Nhựt thấy anh tâm tình rất tốt. "Cha, hôm nay cha tới trễ vậy."

Liên Phượng Vũ cung chiêu vuốt cái mũi nhỏ của bé, ánh mắt lại quyến luyến dừng lại trên người Ninh Tự Thủy: "Cha đi mua quà tặng cho mẹ."

"Quà tặng." Tịch Nhựt nghiêng đầu, mỉm cười môi ngọt ngào.

Ánh mắt kinh ngạc của Ninh Tự Thủy vẫn nhìn anh, nhũn nhẽo, dò hỏi là quà tặng gì.

Liên Phượng Vũ lấy chiếc hộp hồng nhung từ trong túi ra, Ánh mắt mong đợi của Tịch Nhựt cũng không đoán được bên trong là cái gì, còn vẻ mặt bình tĩnh của Ninh Tự Thủy có chút sững sờ, tro mắt nhìn anh mở hộp ra, một chiếc nhẫn tình xảo chiếu vào trong mắt.

Không tô điểm bằng kim cương, nhưng được làm khéo léo, hoa văn chạm trổ rất đặc biệt, phía trong chiếc nhẫn có khắc chữ N. L viết tắt chữ cái đầu tiên họ của hai người, đại biểu cho sự bền vững.

Đôi mắt Đường Diệc Nghiêu trợn ra, không kim lòng được đứng lên, quả táo Ninh Tự Thủy vừa mới đưa từ trong tay anh rớt bịch xuống đất, lăn đến sàng giường; ánh mắt kinh ngạc nhìn hình ảnh trước mắt, không phản ứng kịp.

"Sao mua cho em cái này." Ninh Tự Thủy thật vất vả mới trở lại giọng nói của chính mình.

Liên Phượng Vũ nhếch môi cười dịu dàng, kéo tay cô, giọng nói trầm thấp hết sức mê người: "Nếu chúng ta muốn kết hôn, nhẫn cầu hôn nhất định phải

có, nếu không con gái sẽ nói anh là cha mà quá keo kiệt."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn lướt qua khuôn mặt tươi cười của Tịch Nhược, nụ cười như ẩn như hiện trên khóe miệng, khỏi phải hỏi cô cũng biết đứa bé tinh ranh này đã dễ dàng cùng Liên Phượng Vũ thông đồng với nhau rồi. Không từ chối được, chỉ có thể chấp nhận. Cô đưa tay phải về phía Liên Phượng Vũ.

Lúc Liên Phượng Vũ vừa mới chuẩn bị đeo nhẫn cho cô, Tịch Nhược lại mở miệng ngăn lại: "Chờ một chút." Ánh mắt nhìn xuống sàn nhà, chép miệng.

Lập tức Liên Phượng Vũ kịp phản ứng, nụ cười trên môi càng sâu, trong nháy mắt quỳ một chân xuống đất, lúc Ninh Tự Thủy ngạc nhiên chưa kịp phản ứng, chiếc nhẫn đã lồng vào ngón tay áp út của cô. Anh đứng lên, nhẹ nhàng hôn một cái vào trán cô.

Ninh Tự Thủy đưa tay ôm anh một cái, xuyên qua anh thấy Đường Diệc Nghiêu đang đứng cứng đờ, chỉ gật đầu. Buông Liên Phượng Vũ ra mới mở miệng nói: "Chúng tôi muốn kết hôn, hoan nghênh anh tới tham dự hôn lễ của chúng tôi."

"Hai người. . . Muốn kết hôn?" Tiếng nói Đường Diệc Nghiêu đều run rẩy, nếu Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ kết hôn, Kỳ Thiếu sẽ như thế nào. Anh ta sao có thể để hai người họ kết hôn được.

Liên Phượng Vũ gật đầu, một tay nắm lấy tay Ninh Tự Thủy, một tay nắm tay Tịch Nhược, giọng nói nhả nhặn, nói: "Ừ, con gái lớn như vậy, tôi cũng nên cho mẹ bé một danh phận rồi."

Trong đôi mắt lạnh lẽo của Tịch Nhược hiện ra vui mừng, với bé trên thế giới này sẽ không có người nào hy vọng mẹ và Liên Phượng Vũ ở cùng một chỗ. Hôm nay, hai người thật sự kết hôn, thật quá tốt.

Lần trước chỉ thấy hình mẹ và chú Liên chụp chung với nhau, ông ta cũng không chịu được, lần này kết hôn, ông ta sẽ phản ứng sao đây. Trong lòng Tịch Nhược có chút mong đợi, năm đó ông ta không quý trọng, làm tổn thương mẹ, hôm nay có hối hận cũng không kịp.

Đường Diệc Nghiêu cũng không biết mình rời khỏi bệnh viện như thế nào, đầu óc tràn đầy rối loạn. Về mặt Tịch Nhược cùng Liên Phượng Vũ, Ninh Tự Thủy, không ngừng kêu lên. Tại sao có một loại cảm giác kỳ lạ.

Bỗng nhiên cảm giác có người đứng trước mặt mình, lúc thấy rõ là Si Mị, anh không khỏi sững sờ.

Si Mị chỉ nhếch môi lên cười tà mị: "Đường Diệc Nghiêu anh dù sao cũng là người nhà họ Kỳ, trung thành và tận tâm với một người phụ nữ như vậy cũng không phải chuyện tốt gì!"

Đường Diệc Nghiêu không lên tiếng, chờ anh nói tiếp, không có chuyện gì nói, Si Mị không thể nào tìm đến mình.

"Hiện tại có một chuyện Kỳ thiếu cần anh giúp một tay, yên tâm sẽ không để cho anh có lỗi với người phụ nữ kia!" Đúng là Si Mị trực tiếp xóa bỏ nghi ngờ của anh. Mặc dù Kỳ Thiếu ít xua đuổi Đường Diệc Nghiêu, nhưng những năm này Đường Diệc Nghiêu vẫn một lòng trung thành bên cạnh anh ta, cho dù hiện tại anh đứng bên Ninh Tự Thủy, nhưng nếu như hai người có xung đột xảy ra, rốt cuộc không biết Đường Diệc Nghiêu sẽ chọn đứng bên nào đây!

Đường Diệc Nghiêu không hề do dự nhiều, gật đầu đồng ý.

Trạc Mặc thay xong quần áo cho Tịch Nhược, trong đôi mắt lạnh lùng xuất hiện từng mảnh dịu dàng, ôm bé, không nhận được hôn lên giữa trán bé.

"Nhược Nhược là công chúa xinh đẹp nhất."

Lần đầu tiên Tịch Nhược mặc váy công chúa màu trắng, vì bé muốn đảm nhận chức hoa đồng trong hôn lễ của Ninh Tự Thủy. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy cổ áo anh nói: "Em thật sự xinh đẹp à."

"Đương nhiên rồi, công chúa của anh." Trạc Mặc trả lời chắc chắn với bé.

Tịch Nhược chép miệng: "Tiếc là. Sinh mệnh công chúa không dài."

"Nhược Nhược." Trạc Mặc lạnh lùng cắt ngang lời bé, chân mày nhíu lại thật cao, trong giọng nói tràn đầy không vui: "Không cho phép nói lời như vậy nữa!"

Tịch Nhược chỉ cười, không hề gì, nhún vai.

Ngón tay thon dài sạch sẽ của Trạc Mặc luồn vào trong tóc mềm mại của bé, nhỏ giọng thì thầm, nói: "Nhược Nhược sẽ sống lâu trăm tuổi, chờ đến lúc Nhược Nhược mười tám tuổi còn phải làm cô dâu nhỏ của anh."

"Mặc, em năm nay mới năm tuổi! Còn 13 năm nữa, nhưng tính mạng em chỉ còn lại."

"Ninh Tịch Nhược!" Trong nháy mắt về mặt Trạc Mặc lạnh lùng, đôi mắt âm u rét lạnh nhìn chăm chăm bé, giọng nói cực kỳ phẫn nộ vang lên: "Tại sao em nhất định phải nói lời như vậy."

Sắc mặt Tịch Nhược tái nhợt, chỉ cười thê lương, hỏi lại anh: "Lẽ nào em nói không đúng sự thật."

"Cha tìm bác sĩ Đông y không có, mấy năm này chú Hoàng cùng bao nhiêu chuyên gia nghiên cứu cũng không có chút thu hoạch, Trạc Mặc, chúng ta không nên giống như người lớn dối mình dối người."

Trạc Mặc cúi đầu hôn thoáng qua trán bé, tiếng nói trầm thấp, bình tĩnh nói: "Nhược Nhược em hãy nghe cho kỹ, cho dù có bao nhiêu khó khăn, nhất định không được buông bỏ, kiên cường sống tiếp. Bất luận xảy ra chuyện gì anh mãi mãi cũng ở bên cạnh em."

Ninh Tịch Nhược, Trạc Mặc anh dùng danh dự đánh cuộc với em, trên có trời xanh dưới là hoàng tuyền, chúng ta tuyệt đối sẽ không xa nhau.

Về mặt Tịch Nhược sững sờ, đôi mắt trong trẻo dường như đọc hiểu một phần cổ chấp trong mắt anh; rõ ràng chỉ là đứa bé mới năm tuổi, lại có tâm tư vô cùng hiểu biết, ngón tay ngoắc chặt vào ngón út của anh, quyết tâm nói: "Em sẽ không buông tha mình, Mặc, chỉ cần có một phần nghìn cơ hội em cũng sẽ sống tiếp."

Rốt cuộc về mặt căng thẳng của Trạc Mặc mới tỉnh táo lại, bàn tay xoa nhẹ tóc bé, khoe miệng mấp máy nụ cười hài lòng. Ôm thân thể nhỏ bé mềm mại của bé, đáy lòng tràn đầy ấm áp.

Hai người kẻ vai ở cửa phòng bệnh liếc mắt nhìn nhau, bèn nhìn nhau cười.

Liên Phượng Vũ hít sâu một hơi, tay ôm bờ vai cô, nhẹ nhõm cười, nói: "Không ngờ Tịch Nhược còn nhỏ tuổi đã bị người khác theo đuổi, còn Trạc Mặc giống như là đứa bé vậy."

Ninh Tự Thủy hiệp mắt. "Thật ra em cũng không biết như vậy có được hay không. Nhưng em cảm thấy trên thế giới này Trạc Mặc là người thích hợp với Tịch Nhược nhất, chúng nó giống như trời sinh một đôi vậy, không có ai hiểu rõ chúng nó hơn so với hai đứa nó, hai đứa rất thích hợp."

"Có lẽ đây chính là duyên phận sao."

Ninh Tự Thủy theo chân anh đi ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời chiếu vào người cảm giác thật ấm áp, bầu trời xanh thăm thẳm rất sạch sẽ, như bị người cố ý cọ rửa qua, làm cho người ta sáng khoái tinh thần.

"Đúng rồi, anh liên lạc với thầy sao. Chuyện của chúng ta nói cho thầy biết rồi sao."

Liên Phượng Vũ dừng bước, ánh mắt nhìn cô, trong mắt nghi ngờ, nhẹ nhàng lắc đầu: "Có lẽ gần đây thầy sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không tham gia hôn lễ của chúng ta. Hàng năm, thời điểm này thầy đều ăn nẫu, em đã quên."

Ninh Tự Thủy nhớ tới. Hàng năm, Chiêm Dục Dương đều biến mất vào thời điểm này, hoặc là một tháng, hoặc là ba tháng, bất kể là ai đều tìm không thấy. Hẳn là Liên Phượng Vũ biết nguyên nhân, nhưng anh vẫn không nói, bản thân cũng không hỏi nữa, dù sao cũng là chuyện riêng của thầy.

Ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn anh chăm chăm, thật lâu, mím môi mòng nhẹ giọng hỏi: "Liên, ngày nào đó anh có hối hận khi đưa ra quyết định này hay không?"

Liên Phượng Vũ sững sờ, rõ ràng không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy. Hai tay nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh quyết định cả đời này sẽ không hối hận."

Khoe miệng Ninh Tự Thủy còn chưa mở ra, bỗng nhiên cảm giác được gì đó, về mặt trầm xuống, thật nhanh đẩy Liên Phượng Vũ ra: "Cẩn thận. . . ."

Ngay lúc Liên Phượng Vũ cũng giống như cô, đẩy cô ra, hai người đồng thời ngã trên mặt đất, một viên đạn trong nháy mắt xuyên vỡ thủy tinh, mảnh vỡ rơi xuống rào rào, tiếng vỡ càng dữ dội hơn, thỉnh thoảng xuất hiện tiếng nổ kinh động, tất cả mọi người không ngừng thét chói tai, làm cho bốn phía chung quanh hoảng sợ tháo chạy.

Lần đầu tiên lúc Liên Phượng Vũ kịp phản ứng, đứng lên đỡ Ninh Tự Thủy dậy, lo lắng hỏi: "Em không sao chứ?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Em không sao." Ánh mắt theo viên đạn bay tới hướng xa xa nơi bụi cỏ, run lên, người đã làm ra vụ hoảng loạn này đã biến mất từ lâu. Ánh mắt nhìn sang cửa sổ thủy tinh lần nữa, trong mắt lướt qua rừng mình rét lạnh.

Nếu như không phải vừa rồi mình cùng Liên phản ứng nhanh, mình đã chết rồi.

Đối phương là vì mình mà đến.

Lần trước ở bãi đậu xe chém giết, lần này ở bệnh viện đột kích súng, rốt cuộc là ai ở sau lưng muốn đưa mình vào chỗ chết.

Liên Phượng Vũ nắm vai cô, nhìn cô lắc đầu, môi mòng nhếch lên: "Anh không sao, đừng đuổi theo. Nếu là cái bẫy thì làm sao."

Ninh Tự Thủy quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn anh chăm chăm, một lúc lâu vẫn chưa mở miệng, giọng nói trầm thấp cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người họ. Trạc Mặc ở phòng bệnh nghe được động tĩnh bên ngoài lo lắng ra ngoài xem một chút, nhay bén bắt gặp thủy tinh vỡ vụn, lại nhìn không khí ngột ngạt, mở miệng nói: "Hai người không có việc gì chứ."

Liên Phượng Vũ di chuyển ánh mắt: "Không có việc gì."

"Trước hết trở về phòng bệnh đã, Tịch Nhượng sẽ lo lắng cho hai người." Trạc Mặc bỏ lại một câu, vội vã trở về phòng bệnh. Tình hình trước mắt không bình yên chút nào, Tịch Nhượng làm anh không yên tâm.

Ánh mắt Liên Phượng Vũ nhìn xuống, cô vẫn còn đang suy tư, lực ngón tay gia tăng, sát vào làm cô đau, thu hút chú ý của cô. "Trở về phòng bệnh trước đã, cho Tịch Nhượng yên tâm. Sau đó sẽ đi điều tra chuyện này."

Con người băng lãnh của Ninh Tự Thủy rũ xuống, lần nữa dừng lại lên lấy viên đạn cho vào túi, cuối cùng gật đầu. Nhưng trong đầu vẫn xoay quanh chuyện đã xảy ra gần đây, không phải trùng hợp, đều là một người, nếu như trực giác của mình không sai, có lẽ năm năm trước người đó cũng có liên quan.

Trước khi đi đến cảnh sát để điều tra, Ninh Tự Thủy ở bệnh viện đã cầm viên đạn bỏ vào túi xách. Về đến nhà, chuyện đầu tiên chính là nghiên cứu viên đạn. Mỗi một khẩu súng đều dùng đạn không giống nhau, hơn nữa có nguồn cung cấp cố định, nếu như có thể phân biệt rõ loại đạn nào, truy tìm nguồn hàng phân phối tiêu thụ, biết đâu có thể tìm ra người đang ẩn nấp phía sau.

Đang tra xét tài liệu trên mạng, đầu lông mày không khỏi nhăn lại, cầm viên đạn và hình đối lập, giống nhau như đúc, không sai. Nhưng khi nhìn đến nguồn cung cấp, vẫn còn sững sờ một chút.

Trên thị trường hiện đã ngừng cung cấp nguồn hàng này, từ năm năm trước toàn bộ đã đứt hàng; cho dù trong hắc đạo sử dụng loại súng này cũng không nhiều. Nguyên nhân là thể tích nặng, không thuận tiện, hơn nữa khoảng cách phải gần điểm bắn, sức giật vừa lớn lại dùng sức.

Chuyện này càng ngày càng khó giải quyết, nếu tiếp tục như vậy nữa, không biết đối phương còn làm ra chuyện gì, có thể liên quan đến Tịch Nhượng, Liên, bọn họ hay không.

Mất phải Ninh Tự Thủy chuyển động không yên, trong lòng sự lo âu tích tụ thành từng mảng lớn, như tảng đá đè ở ngực đây không ra.

Hoặc là, năm năm trước, năm năm sau, tất cả đều là Kỳ Trà Thần tự biên tự diễn một màn kịch.

Cuối cùng Ninh Tự Thủy bấm điện thoại của Đường Diệc Nghiêu, lời nói ngắn gọn: "Đường Diệc Nghiêu anh ở nhà họ Kỳ nhiều năm như vậy, Bạch Kỳ người này hẳn là anh hiểu rất rõ. Tôi cần tư liệu của cô ấy, càng chi tiết càng tốt, mau sớm nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Các người là ai, tại sao muốn giết tôi?

Diễm Dương Thiên.

Chiếc xe hơi màu đen dừng ở cửa chung cư hồi lâu, vẫn không có động tĩnh. Cửa sổ xe quay xuống một khe hở. Người thanh niên trong xe, hai chân gác lên nhau, thân thể hơi dựa vào, mày kiếm không giấu được vẻ oai bên trong.

Trong đầu Ninh Tự Thủy vẫn quanh quẩn. Mình không phải là Kỳ Trà Thần thứ hai, nhưng Tiểu Ngư Nhi lại để mất đứa bé, đứa con duy nhất giữa hai người! Anh rất muốn cùng Tiểu Ngư Nhi có một đứa con, thế nhưng cô ấy lúc nào cũng khó chịu không nguyên ý, có lẽ cảm giác mình vẫn còn con nít, lại không có biện pháp chăm sóc một đứa bé khác. Anh càng ép buộc cô, cô lại càng trốn anh uống thuốc tránh thai, lâu dài anh cũng không ép buộc có con nữa, dù sao thì hai người vẫn còn trẻ, chờ hai năm muốn có con cũng không muộn.

Ngần nghĩ vạn muốn không tính đến Tiểu Ngư Nhi sẽ có thai, còn lớn gan tự mình đi phá bỏ!

Ngón tay trắng ngần vuốt vuốt sống mũi, muốn giảm bớt một mối, lại không làm dịu được một mối trong lòng; Tiểu Ngư Nhi là một cô gái rất đặc biệt, thế nhưng cùng cô gái như vậy ở chung một chỗ, nhất định phải chịu đựng, tìm một mối.

Cô vĩnh viễn như đứa bé, không hiểu chuyện.

Thân thể Tiểu Ngư Nhi được bồi dưỡng như người thường, nhưng vì Kỳ Gấm Sóc không muốn gặp cô, tinh thần cũng không được tốt, cả người gầy gò, vẻ mặt tiêu tụy, tâm lý mệt mỏi. Tâm tư thật vất vả, vừa đi xuống, liếc nhìn liền bị thu hút bởi ánh mắt ở cửa xe phía chung cư.

Trong mắt tràn đầy mờ mịt, xe Kỳ Gấm Sóc cô làm sao không nhận ra?

Nhưng --

Chân bước đi rồi dừng lại, không dám đi về phía trước, vẻ mặt do dự. Nhiều ngày không thấy, nhớ nhung thành điên cuồng, thế nhưng nhớ đến chuyện đã xảy ra sáng nọ, cô chân chừ. Như thế đi lên, Kỳ Gấm Sóc lại có thể liếc mắt cũng không nhìn mình liền rời đi?

Anh ấy chưa bao giờ gặp mình mà nổi cáu, sẽ không bộc lộ nét mặt nghiêm khắc như thế với mình, sẽ không nói những lời nghiêm trọng như vậy! Có thể

thấy được, anh thật sự tức giận, nổi giận rồi.

Lần này thật sự là sai lầm của mình, không thể trách anh! Thế nhưng nếu vì nguyên nhân này anh thật sự không cần mình nữa, nên làm gì bây giờ?

Nghĩ tới đây, nước mắt không cầm được rơi xuống, tràn ra lặng lẽ không tiếng động trên gương mặt tiều tụy. Thật là nhớ, rất nhớ, liếc mắt nhìn Kỷ Gấm Sốc, dù là một câu cũng không nói, chỉ cần nhìn anh là tốt rồi, nhưng thấy thì đã sao? Nhìn về mặt anh lạnh lùng như vậy, trong lòng khó tránh khỏi khổ sở hơn.

Tiểu Ngư Nhi cúi đầu, tóc rối như cỏ dại, bị gió thổi lên. Ngay khi cô xoay người muốn đi, thì bên trong xe Kỷ Gấm Sốc ngược mắt, liếc nhìn thấy cô. Chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô làm sao tiều tụy thành như vậy?

Nhìn Tự Thủy không có chăm sóc tốt cho cô ư? Mới vừa sanh non, tìm người chăm sóc tốt cho thân thể cô chưa?

Cô, khóc sao?

Tay Kỷ Gấm Sốc đặt trên đầu gối không tự chủ được nắm chặt, kiểm môi nhấp nhẹ: "Đi mời phụ nhân lên xe."

"Vâng." Tài xế đã sớm đợi anh nói câu này rồi, lập tức xuống xe đuổi theo Tiểu Ngư Nhi.

Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi lo sợ nhìn anh ta, quả thật không thể tin vào đôi mắt mình, tài xế lại còn nói Gấm Sốc bảo mình lên xe. Quay đầu lại nhìn cửa sổ xe khép chặt, chỉ cần lên xe là có thể thấy Gấm Sốc rồi. Nhưng lên xe ngộ nhờ Gấm Sốc nói ly hôn, thì làm thế nào?

Dường như tài xế thấy được sự do dự của cô, tốt bụng hạ giọng nhắc nhở: "Phụ nhân nên cùng tiên sinh nhận lỗi, tin tưởng tiên sinh, hết giận rồi sẽ không sao."

Ngón tay Tiểu Ngư Nhi nắm lại thật chặt, cắn môi dưới, do dự lên xe.

Trong xe nhỏ hẹp yên tĩnh, tài xế không có lên xe, chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt như có như không của hai người. Tiểu Ngư Nhi thận trọng ngồi ở chỗ bên cạnh anh, chính giữa có một khe hở, đầu cúi xuống, muốn nhìn anh lại sợ không dám nhìn, chỉ có thể dùng ánh mắt còn lại len lén nhìn anh.

Bộ dáng Kỷ Gấm Sốc căng thẳng, mày kiếm nhíu chặt, môi mím lại một đường cong, cảm như mũi nhọn lạnh lùng. Đúng là, anh vẫn còn rất tức giận, rất tức giận!

Anh cũng không chủ động mở miệng, dùng sự trầm lặng lạnh nhạt dày vò Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt lướt qua cô một cái. Sắc mặt tái nhợt đáng sợ, mặt trái xoan chỉ lớn chừng bàn tay, quảng thâm mắt rất nặng, có túi mắt, da cũng có chút vàng vọt, mắt cũng không có thần thái như trước đây nữa.

Tiểu Ngư Nhi hít thở không thông, sắp không chịu nổi sự lặng im, cơ thể cử động mấy cái, hít sâu, lúc chuẩn bị mở miệng lại nghe được giọng nói lạnh lẽo xa lạ của anh truyền đến: "Tôi cho em thời gian năm phút để giải thích."

Tiểu Ngư Nhi sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, chẳng lẽ những ngày qua anh cũng không có đi thăm dò sao?

Kỷ Gấm Sốc nhìn thấu ý nghĩ của cô, ánh mắt ung súc bén nhìn thẳng vào mắt cô, môi mím tràn đầy lạnh lẽo, nói: "Tôi muốn chính tai nghe em giải thích."

Tiểu Ngư Nhi cúi đầu, hoảng hốt dùng ngón tay cào vào đầu gối, trán toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh, toàn bộ lời nói như đâm vào cổ họng, không nói ra. Trong mắt mờ mịt, vệt nước mắt trên gương mặt còn chưa khô, khổ sở.

"Nói rõ nguyên nhân, hoặc xuống xe!" Trên mặt Kỷ Gấm Sốc lộ vẻ lạnh lùng không nhẫn nại, anh không đủ kiên nhẫn cùng cô dây dưa nữa! Sợ mình không không chế được cảm xúc sẽ bóp chết người phụ nữ này!

"Đừng!" Tiểu Ngư Nhi lo sợ bật thốt lên, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào đôi mắt âm u của anh, trong trí nhớ như thể người khác nhau hoàn toàn, xa lạ và nguy hiểm. Nước mắt chứa đầy trong vành mắt, бурong bình cần môi không chịu đi xuống. Hít mũi một cái, cố gắng để mình bình tĩnh một chút.

"Thật xin lỗi! Là em không tốt, em không biết mình mang thai đã hơn một tháng. Vì em không có nôn mửa, không có phản ứng, lại không nhớ được ngày của mình đến lúc nào, nên em hoàn toàn không biết gì. Chỉ mơ hồ cảm thấy hơi mập, liền tùy tiện uống thuốc giảm béo"

Về mặt Kỷ Gấm Sốc cứng đờ, môi mím lại càng chặt, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào gò má cô. Làm gân xanh trên tay đều nổi lên.

Giờ phút này Tiểu Ngư Nhi biết anh rất tức giận, ngón tay siết chặt vạt áo, kiểm chế mình không run rẩy. Cắn môi tiếp tục nói: "Lúc em đi kiểm tra, bác sĩ nói đứa bé không được rồi, thuốc giảm cân đã ảnh hưởng đến cục cưng, sau này sinh ra sẽ dẫn đến dị dạng hoặc chậm phát triển. Thật xin lỗi, em không muốn có một cục cưng không khỏe mạnh, sợ anh nổi giận nên không dám nói cho anh biết, càng sợ anh buồn, lừa anh ra nước ngoài, len lén tìm Tự Thủy đi phá thai. Em không muốn cho anh biết, em nghĩ về sau có thể cùng anh có một cục cưng khỏe mạnh Thật xin lỗi."

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, đọng lại trên đôi gò má tái nhợt của cô, ngay cả cô cũng không phát hiện.

Đôi mắt đầm lệ, nghiêng đầu nhìn đôi má bị che lấp mờ nhạt của Kỷ Gấm Sốc, ghen ngào: "Thật xin lỗi, Gấm Sốc. Em thật có lỗi với anh! Em thật sự không muốn làm tổn thương anh. Em biết rõ anh yêu đứa bé đến mức nào. Thật xin lỗi!"

Tiểu Ngư Nhi bụm miệng, khóc không thành tiếng. Đây hết thầy đều là mình đáng đời, tự chuốc lấy. Kỷ Gấm Sọc vẫn không cho mình tùy tiện uống thuốc giảm béo, không cho phép giảm cân, nhưng mình vẫn không nghe lời uống thuốc lung tung, làm cho cục cứng cũng không có.

Về mặt Kỷ Gấm Sọc rất bình tĩnh, yên lặng bình tĩnh như cơn bão trước khi xảy ra. Đôi tay nắm lại thật chặt, gân xanh nổi lên, tỉnh táo nghe xong giải thích của cô; mi mắt rũ xuống mấy giây, mờ ra lần nữa, ánh mắt cũng không còn nhìn cô thêm lần nào nữa. Môi bạc nhếch lên, nặn ra hai chữ lạnh lẽo : "Xuống xe!"

Tiểu Ngư Nhi ngẩn ngơ, nước mắt chảy dài không cầm được, nhìn đáng vẻ anh lạnh lùng, giờ ngón tay lên muốn vuốt ve mặt anh, chỉ nhận được sự lạnh lùng trong mắt anh, tay cứng đờ ở giữa không trung. Hồi lâu, lẩm bẩm: "Thật xin lỗi!"

Mở cửa xe ra, ánh mắt lưu luyến từ trên người anh dời đi, hai chân bước xuống đất, lúc đứng lên, nước mắt càng dâng trào hiện ra trên ngực, nhất thời trời đất u ám, cả người không hề phòng bị, ngã xuống đất.

"Phu nhân."

Đôi mắt Kỷ Gấm Sọc dừng lại trên người hôn mê ngã trên mặt đất, lòng hoảng sợ. Lập tức xuống xe, đôi tay ôm lấy khuôn mặt đầy nước mắt của Tiểu Ngư Nhi, giọng nói khẩn trương : "Tiểu Ngư Nhi. Tiểu Ngư Nhi."

"Lái xe đến bệnh viện!" Kỷ Gấm Sọc ôm cô vào xe, mới phát hiện cô nhẹ như mây trắng, một trận gió là có thể thổi bay.

Ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt, không thể yêu, không thể hận; người phụ nữ đáng chết này, không nghe lời mình, không những làm mất đi đứa bé của anh và cô, còn tự làm khổ mình thành cái dạng này, rốt cuộc muốn anh phải làm sao?

Tim, cuối cùng vẫn còn đau vì cô!

Ninh Tự Thủy ngồi trong phòng bệnh nhìn máy vi tính, còn Trạc Mặc và Tịch Nhựt thì đọc sách, bé có chỗ nào không hiểu lập tức sẽ hỏi Trạc Mặc.

Hiệu suất làm việc của Đường Diệc Nghiêu rất nhanh, rõ ràng đã đem tài liệu chuyển tới. Ninh Tự Thủy dựa vào trên ghế sa lon, đôi mắt nhìn chăm chăm sàn nhà trắng tinh, trong đầu toàn bộ đều là tư liệu của Bạch Kỳ.

Trước đây cha mẹ của Bạch Kỳ chính là người giúp việc ở nhà họ Kỷ, cô và Kỷ Trà Thần cùng nhau lớn lên, từ nhỏ đã tiếp nhận sự quản lý huấn luyện rất chuyên nghiệp, mười tám tuổi đảm nhiệm chức quản gia Kỷ Trà Thần, luôn luôn trông nom cuộc sống thường ngày của anh ta, trung thành và tận tâm, tuyệt không hai lòng.

Ba năm nay mình và Kỷ Trà Thần kết hôn, Bạch Kỳ đối với mình mặc dù không thân thiện, nhưng cũng chăm sóc chu đáo, quả thật xem mình là nữ chủ nhân mà hầu hạ; cô ít nói, nhưng rất thông minh sắc bén, cũng rất hiểu tâm tư Kỷ Trà Thần.

Thậm chí có thể nói so với Si Mị, Thiệu Vũ Hiền, Đường Diệc Nghiêu mấy người họ, Bạch Kỳ mới là người hiểu rõ Kỷ Trà Thần hơn, đối với nhà họ Kỷ cô rõ như lòng bàn tay. Ở nhà họ Kỷ, cô có vị trí hết sức quan trọng, bên ngoài Kỷ Trà Thần xem cô như quản gia nhưng trong lòng rất coi trọng cô, sẽ giao phó một số chuyện quan trọng để cô để ý.

Nếu như nói người thần bí năm năm trước chính là Bạch Kỳ, mục tiêu của cô ta là mình, động cơ kia là gì?

Hoặc nói -- cô ta yêu Kỷ Trà Thần? Vì yêu sinh hận?

Khả năng này rất lớn, nhưng còn một chuyện nghĩ không ra, nếu là Bạch Kỳ, thì tại sao cô ta chỉ nhắm vào mình, mà không ra tay với Dương Lưu Vân? Kỳ lạ hơn chính là sau khi mình rời khỏi nhà họ Kỷ, nguyên nhân cũng vì Bạch Kỳ và Dương Lưu Vân bất hòa mà bị Kỷ Trà Thần điều đi phụ trách công việc cho anh ta.

Chẳng phải dễ dàng ra tay với Dương Lưu Vân hơn so với mình?

Ninh Tự Thủy thở dài một hơi sâu, suy nghĩ ngổn ngang, không nghĩ ra những chuyện này. Ngoại trừ Bạch Kỳ, những người khác không có nghi ngờ.

Tịch Nhựt nghe được tiếng cô thở dài, nghiêng đầu nhìn Trạc Mặc một cái, đôi mắt trong trẻo lo lắng nhìn cô. "Mẹ, người không sao chứ?"

"Mẹ không sao, chỉ là có một số việc nghĩ không thông." Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần, cho con gái một nụ cười.

"Mẹ sắp phải làm cô dâu của cha rồi, chuyện gì cũng đừng nghĩ đến nữa, thật vui về làm cô dâu, có được hay không?" Tịch Nhựt mở to mắt, nhìn cô.

Môi mông Ninh Tự Thủy nhếch lên vẻ tươi cười, đứng lên đi tới bên giường của bé, sờ lên tóc bé, gật đầu: "Đương nhiên rồi."

"Thật ra thì con đã khoẻ hơn rất nhiều, không cần nhập viện. Cho dù nằm viện có Mặc làm bạn với con vậy là đủ rồi, tổ chức hôn lễ nhất định sẽ bận nhiều việc, một mình cha sẽ rất bận bịu. Mẹ, người đi giúp đỡ cha nhé." Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhựt nắm lấy cánh tay cô, cầu xin.

Lông mày Ninh Tự Thủy chau lại: "Con bây giờ rất thiên vị Liên."

"Bởi vì chú ấy là cha con mà !" Tịch Nhựt dựa vào trong ngực Trạc Mặc, lời nói ngay thẳng.

Số với Kỳ Trà Thần, Liên Phượng Vũ mới là người cha duy nhất trong lòng bé. Liên Phượng Vũ chưa từng vì thân phận bé là con gái Kỳ Trà Thần mà đối xử với bé khác thường, ngược lại thương yêu bé như con gái ruột.

"Được rồi! Con ngoan ngoãn ở bệnh viện, trừ khi đến ngày hôn lễ, nếu không không cho phép ra khỏi bệnh viện một bước." Nụ cười Ninh Tụ Thủy biến mất, giọng nói nghiêm túc.

"Biết rồi ạ." Tịch Nhược chép miệng.

Ninh Tụ Thủy liếc nhìn Trạc Mặc một cái, để cho anh chăm sóc tốt Tịch Nhược với mình. Sau đó, lái xe rời đi! Thật ra thì hôn lễ cũng không cần cô phí nhiều tâm tư, một mình Liên Phượng Vũ có thể giải quyết mà không cần giúp đỡ, chẳng qua có một số việc cô nhất định phải biết rõ.

Xe chạy như bay trên đường lớn, đôi tay Ninh Tụ Thủy nắm chặt tay lái, trong đầu còn đang suy nghĩ chuyện của Bạch Kỳ, nhất thời chủ quan không phát hiện mình bị người khác theo dõi, đến chỗ khúc quanh mới phát hiện có ba bốn chiếc xe rất kỳ lạ đi theo phía sau mình, lông mày xinh đẹp vờn thành một đường.

Người thần bí kia thật đúng là chưa từ bỏ ý định, một lớp không dừng một lớp lại lên. Dường như muốn đuổi cùng giết tận mình, ngay cả cơ hội thở cũng không cho!

Cuối cùng nhấn chân ga một cái, xe lao ra, tốc độ nhanh như muốn rời khỏi mặt đất. Thật ra như vậy rất nguy hiểm, nhưng bây giờ không thể bận tâm được. Nếu như không bỏ rơi bọn họ, mình rất có thể bị bắt sống, hoặc trực tiếp giết chết!

Cô còn chưa muốn chết!

Mấy chiếc xe biết thân phận bại lộ, cũng trực tiếp theo đuôi ở phía sau, ép sát không buông, dường như muốn đưa cô vào ngõ hẻm.

Ninh Tụ Thủy bỗng đánh tay lái về phía bên trái, vốn cho rằng phía sau xe sẽ sợ hãi mà tránh đi, lại không nghĩ tới bọn họ chẳng những không tránh ra, ngược lại tăng thêm tốc độ. Xe không bị khống chế, trực tiếp phá hàng rào bảo vệ hung hăng đụng vào lan can trên đường

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc, đầu xe bốc lên khói xanh, thân thể Ninh Tụ Thủy mất khống chế xiêu vẹo, trán đụng vào trên tay lái. Máu chảy ra trên da thịt, dọc theo xương gò má chậm rãi chảy xuống.

Mấy chiếc xe cũng lập tức dừng lại, người mặc quần áo màu đen lập tức xuống xe, mỗi người trong tay cầm súng, thận trọng tiến tới gần.

Ninh Tụ Thủy bị đau nhủu mày, ngón tay mò lấy súng giấu bên hông, xem ra hôm nay không tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Bọn người đáng chết này giống như bầy chó điên cắn cô không tha, vẫn không muốn làm người khác bị thương, không có biện pháp, ngấm ngấm chịu đựng đi xuống!

Chẳng qua là---

Đối phương còn chưa động thủ, thỉnh linh xuất hiện kẻ thứ ba, ra tay rất nhanh, thủ đoạn làm việc gọn gàng, không có chút dài dòng dây dưa nào. Lập tức hai bên lâm vào bắn nhau kịch liệt, khói thuốc súng cuộn cuộn, đạn bay tứ tung, nghiền nát giọng nói, cảnh tượng mờ nhạt, mọi thứ giống như điện ảnh không chân thực.

Thời gian giằng co không bao lâu, hỗn loạn từ từ ngừng lại. Ninh Tụ Thủy một mực ở trong xe chú ý động tĩnh bên ngoài, ngón tay bóp ở trên cò súng, từ từ nghe được một chút âm thanh, không nhận được mở cửa xe, cẩn thận, phòng bị.

Thi thể ngổn ngang trên đất, máu tươi đầm đìa, mảnh kiếng bể dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh.

Rốt cuộc là người nào? Tại sao muốn cứu mình?

Lúc Ninh Tụ Thủy lướt mắt qua thì cả người đều sửng sốt, dừng lại theo một thân người chính tề từ phía sau đi tới, không ai khác, chính là -- Bạch Kỳ!

Cô ta một thân trang phục, tóc cột cao, lộ ra gương mặt tinh xảo, mặt không chút thay đổi đi tới. Lúc dừng lại trước mặt cô thì sắc mặt mới có chút mềm mòng, gật đầu: "Xin lỗi, Ninh tiểu thư, tôi đã tới muộn."

"Cô, tại sao lại ở chỗ này?" Trong sự lạnh nhạt thoáng qua vẻ kinh ngạc, mình còn đang hoài nghi cô ta, cô ta lại cứu mình.

"Từ chuyện ở bãi đậu xe lần trước, thiếu gia rất lo lắng cho an nguy của cô, nên vẫn phái người bảo vệ cho cô." Bạch Kỳ giải thích.

Môi mòng Ninh Tụ Thủy nhẹ nhàng nhếch lên, cười lạnh. Thay vì nói là bảo vệ, chẳng bằng nói là theo dõi. Ánh mắt dừng lại trên quần áo Bạch Kỳ, bị máu tươi nhuộm đỏ, không khỏi nhủu mày: "Cô đã từng tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp."

Bạch Kỳ gật đầu, cũng không có giấu giếm. "Tôi là quân gia thiếu gia, cũng là vệ sĩ nhà họ Kỳ. Có điều, vì là con gái, nên thiếu gia không muốn để tôi xuất đầu lộ diện, đó là lý do có rất ít người biết tôi, đều cho rằng tôi chỉ là một người giúp việc mà thôi."

Cũng là Kỳ Trà Thần rất hiểu phụ nữ!

Đôi mắt Ninh Tụ Thủy rủ xuống, về mặt phức tạp chợt lóe lên. Nếu như Bạch Kỳ nói đều là thật, rốt cuộc người thần bí kia là ai? Năm năm trước Kỳ Trà Thần điều tra, không có manh mối, năm năm sau lại xuất hiện nữa, cho dù là Kỳ Trà Thần hay là mình, cũng không tra được.

Chợt điện thoại di động vang lên, tiếng chuông hết sức vang dội trong không khí yên tĩnh, nhưng lại làm cho người ta sợ.

Trên màn hình lóe lên một chuỗi mã số xa lạ, cô do dự vài giây rồi nhận nghe, trong điện thoại là giọng nói xa lạ: "Ba lần đại nạn không chết, mạng của cô thật lớn."

"Các người là ai? Tại sao muốn giết tôi?" Ninh Tụ Thủy bình tĩnh nói ra.

"Nhanh như vậy đã quên tôi rồi? Chẳng phải cô đang điều tra chuyện năm năm trước sao? Năm năm trước không muốn đi theo tôi, hôm nay lại bằng lòng à? Giữ lại cô cũng vô ích thôi..."

Thân thể Ninh Tụ Thủy cứng đờ, ánh mắt lướt qua, nhìn một vòng chung quanh nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào ở nơi này. Có lẽ người kia đang ở ngay đây, nhưng lại không tìm được người đó?

Dường như Bạch Kỳ đoán được chuyện gì xảy ra, ánh mắt ra hiệu cho mấy người sau lưng đi tìm.

"Cô đợi đây, mạng của cô tôi sẽ tự mình đến lấy!"

Tu tu --

Âm thanh lạnh lẽo.

Ngón tay cầm điện thoại di động của Ninh Tụ Thủy ra sức nắm chặt, rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc là người nào muốn lấy mạng mình đây?

Ánh mắt Bạch Kỳ lo lắng nhìn cô: "Ninh tiểu thư, cô không sao chứ?"

Ninh Tụ Thủy cất điện thoại di động và súng, lắc đầu: "Không có việc gì."

Xoay người muốn đi, lại nghe được giọng nói chân thành tha thiết của Bạch Kỳ: "Ninh tiểu thư, cô trở về như vậy không sợ mọi người lo lắng sao?"

Ninh Tụ Thủy quay đầu lại nhìn cô ta, không có mồm miệng.

"Tôi không có ý gì khác, cô trở về với bộ dạng như vậy sẽ làm mọi người lo lắng cho cô. Chi bằng cùng tôi trở về, chài đầu rửa mặt lại." Ánh mắt Bạch Kỳ ngừng lại trên quần thụng của cô, ống quần không biết đã dính máu khi nào, trên trán cô còn có vết thương, tuy máu đã đọng lại, nhưng vết máu trên mặt vẫn còn dọa người.

Ninh Tụ Thủy hiệp mắt, chần chờ một chút, gạt đầu, cùng cô lên xe. Không phải vì vết thương trên người, mà là muốn ở trên người cô ta tìm được chút manh mối...

Trong xe rất yên tĩnh, Bạch Kỳ ngồi bên cạnh cô, về mặt vẫn như cũ, trong mắt hiện ra vài phần kính trọng. Năm năm sau, sự thay đổi của Ninh Tụ Thủy làm cho ánh mắt cô lại bừng sáng, trên người đã không còn bất cứ mềm yếu nào của năm năm trước, đa phần là sự cứng cỏi, vô cùng lạnh lùng.

Đôi mắt Ninh Tụ Thủy vẫn nhìn cảnh vật bên ngoài, cô biết rõ Bạch Kỳ đang quan sát mình, cứ để cho cô ta nhìn đủ đi.

Cuối cùng xe ngừng lại trước biệt thự, người giúp việc vội vã chạy tới mở cửa xe, Bạch Kỳ cung kính mời cô vào.

Lần thứ ba tới nơi này, người giúp việc ở đây đối với cô đã không xa lạ gì, tuy không xác định được thân phận cô là gì, nhưng nhìn Bạch Kỳ có thái độ cung kính với cô liền biết cô là người rất quan trọng. Hướng chỉ lần trước hết lần này tới lần khác Kỳ Trà Thần không cho người khác xử lý vết thương nhưng đồng ý để cô chạm vào, càng chứng minh thân phận cô không tầm thường.

Bạch Kỳ dẫn cô lên phòng khách, từ tủ treo quần áo trong phòng trực tiếp lấy ra quần áo. Mới tinh, thậm chí ngay cả nhân cũng chưa cất bỏ.

Ninh Tụ Thủy tắm rửa qua, ra ngoài, về mặt có chút trắng bệch, bọt nước vẫn còn trên đôi má. Bạch Kỳ cầm hòm thuốc đứng bên giường, gạt đầu cung kính: "Để tôi xử lý vết thương cho cô nhé!"

Ninh Tụ Thủy không có mồm miệng, chỉ đi tới bên giường ngồi xuống, đẩy tóc cắt ngang trán ra, ý bảo cô có thể xử lý.

Động tác Bạch Kỳ rất dịu dàng, rất nhẹ, giống như sợ làm động vết thương cô.

Thật ra nếu Bạch Kỳ thay đổi cách ăn mặc của người giúp việc lạnh lùng, xoa tóc xuống xem như là một mỹ nữ, ngũ quan rất tinh xảo, là một người đẹp đúng chuẩn phương Đông, ánh mắt lúc không cười rất lạnh. Vóc người của cô rất đẹp, nếu mặc sườn xám, sẽ càng thêm thú vị.

"Tốt rồi." Bạch Kỳ lui về phía sau một bước, nhìn vết thương của cô, biểu lộ sự hài lòng.

"Cô yêu Kỳ Trà Thần?" Ánh mắt Ninh Tụ Thủy lạnh lùng nhìn thẳng về mặt của cô, hỏi thẳng.

Bạch Kỳ sững sờ, khóe miệng chột nỏ lên nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Nhìn thẳng vào đôi mắt không có nửa điểm né tránh cùng chột dạ: "Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm, tôi chỉ là người giúp việc cho thiếu gia kiêm vệ sĩ. Từ nhỏ tới lớn tôi ở Nhà họ Kỳ, biết rõ cái nào nên nghĩ cái gì không nên nghĩ."

Ấn ý trong lời nói như muốn nói với Ninh Tự Thủy, cô đối với Kỳ Trà Thần tuyệt đối không có nghĩ đến điều không nên có.

Ninh Tự Thủy xóa bỏ nghi ngờ trong lòng, một người rất biết nói chuyện, nét mặt biết nói dối, thế nhưng ánh mắt lại nói không được sợ. Trừ khi lời nói dối của cô ta có thể lừa được mình! Chẳng qua là --

Bạch Kỳ ôm hòm thuốc dường như nhìn thấu nghi ngờ của cô, mím môi giải thích: "Gần đây thiếu gia ở công ty rất bận bịu, không có trở về. Tôi và thiếu gia không có quan hệ, là tôi mời cô về xử lý vết thương. Lúc này thiếu gia không có ở nhà!"

"Tôi biết rồi." Ninh Tự Thủy nhàn nhạt mở miệng, đối với lời nói của cô không hoài nghi nữa.

Nếu Kỳ Trà Thần để Bạch Kỳ đưa mình trở về, anh ta sẽ không chờ tới bây giờ mà không xuất hiện.

"Cô trước tiên nghỉ ngơi một chút, tôi đi chuẩn bị bữa ăn, dùng bữa tối rồi hãy đi, xin hãy để cho người đưa cô đi." Bạch Kỳ lui về phía sau ba bước, mới xoay người rời đi.

Bạch Kỳ, Kỳ Trà Thần, nhà họ Kỳ.

Ý thức hốt hoảng, đối với Bạch Kỳ không có hoài nghi, chẳng qua trong lòng có nhiều nghi hoặc. Muốn xác nhận người thần bí muốn giết mình năm năm trước, nhưng cuối cùng không biết đối phương là ai! Lại vì cái gì!

Thật là nhức đầu!

Ninh Tự Thủy nhìn một vòng chung quanh, ánh mắt ngừng lại ở khám vách tường tủ quần áo, tất cả mặt tường toàn bộ đều là tủ quần áo, màu sáng, lại dựa vào tường, trên cửa tủ quần áo toàn bộ đều là kính vậy quanh.

Như ma quỷ sai khiến đến mở cửa tủ quần áo ra, cô không khỏi sững sờ. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Giết anh đi, ninh tự thủy!

Trong tủ quần áo hoàn toàn là quần áo mới, có nhãn hiệu còn chưa cắt bỏ, treo ngay ngắn trong tủ quần áo, toàn bộ màu sắc đều nghiêng về gam màu lạnh, kiểu dáng đơn giản, liếc mắt có thể nhìn ra là thiết kế của những chuyên gia nổi tiếng giá không hề rẻ.

Trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ, ngón tay không tự chủ được đi đến vuốt ve bề mặt quần áo, mềm mại trơn bóng, rất thoải mái. Giống như đặc biệt thiết kế cho mình vậy.

Xoay người đi tới chiếc gương tủ quần áo, ngón tay dừng lại trên tay cầm cánh cửa hồi lâu, động tác chậm chạp mở tủ quần áo ra, cuối cùng đôi mắt lạnh nhạt thoáng sững sờ.

Tủ quần áo này toàn bộ đều treo váy màu trắng, thậm chí có vài bộ quần áo mình đã mặc qua, ở một góc tối là quần áo mà lần trước mình đã thay để lại chỗ này, được giặt sạch sẽ, yên ổn ở trong tủ quần áo, mang theo mùi hương thoang thoảng.

Tim, bị một thứ gì đó hung hăng va chạm.

Sức lực ngón tay nắm chặt tay cầm cửa, đôi mắt lạnh lùng, vẻ mặt phức tạp khó hiểu. Cô sẽ không ngu đến mức không nghĩ ra được những quần áo này là chuẩn bị cho ai.

Nhưng, vì cái gì?

Không biết Bạch Kỳ đứng sau lưng cô lúc nào, nhàn nhạt mở miệng: "Cô đã phát hiện."

Ninh Tự Thủy quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm, môi mông khê cười lạnh: "Đây chính là mục đích của cô?"

Bạch Kỳ lắc đầu: "Tôi không muốn để cô phát hiện cái gì. Trên thực tế cô phát hiện hay không phát hiện cũng không có gì khác nhau. Những quần áo treo ở chỗ này đã lâu rồi, trừ mỗi ngày sửa sang lại, chúng nằm ở chỗ này rất cô đơn lạnh lẽo."

Ninh Tự Thủy hiệp con mắt, môi mím lại đường cong cao ngạo, không nói một lời.

Bạch Kỳ từng bước từng bước nhẹ nhàng đi đến cửa tủ, dè dặt đóng lại. Sau khi đóng lại cánh cửa cuối cùng, mới nhẹ giọng thì thầm, không biết là nói cho Ninh Tự Thủy nghe hay là mình, hoặc cho những bộ quần áo này nghe.

"Cô độc rất đáng xấu hổ, nhưng mỗi người đều cô độc, mỗi người đều rất đáng xấu hổ."

"Đi thôi, đi xuống ăn một chút gì đó." Lần đầu tiên Bạch Kỳ đối mặt với cô, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Giống như bạn cũ đã lâu không gặp, cười vô cùng chân thật.

Cô độc?

Trong nháy mắt nghe được điều này, trong đầu Ninh Tự Thủy cư nhiên hiện ra đôi mắt âm u Ký Trà Thần. Nhẹ nhàng lắc đầu, xua đi hình ảnh anh ta trong đầu.

Anh như thế, đáng đời anh cô độc, cô đơn tới già!

Bạch Kỳ tự mình làm bữa ăn, mặc dù thời gian xa cách năm năm, nhưng Ninh Tự Thủy vẫn có thể ăn được, mùi vị thức ăn Bạch Kỳ và người khác làm không giống nhau, có một phong cách riêng.

Lúc gần đi Ninh Tự Thủy còn nói một câu: "Hôm nay cảm ơn cô."

Cô không phải cảm ơn tôi, mà là thiếu gia!

Hiển nhiên những lời này Bạch Kỳ không nói ra, mà quay đầu lại nhìn người trên ban công lầu ba, ánh mắt anh vẫn dõi theo chiếc xe đang chạy vội.

Rõ ràng muốn gặp, cũng không dám nhìn, rõ ràng yêu, nhưng không cách nào mở miệng.

Cuối cùng sẽ là một loại đau xót trong lòng?

Ninh Tự Thủy, em có biết hay không, bản thân hành hạ một người quá tàn nhẫn.

Em lại có biết hay không, em quả thật là một người quá đáng với người yêu.

"Cô ấy đã đi. Tài liệu người muốn tôi tìm được rồi." Bạch Kỳ đứng sau lưng anh. Bóng lưng anh sao hiu quạnh, cô đơn lạnh lẽo làm đau lòng người.

Ký Trà Thần không nói gì, cũng không có xoay người, chẳng qua đôi tay siết chặt thành quyền.

"Rõ ràng muốn gặp cô ấy, tại sao lại không dám để cô ấy biết người đang ở nơi này?" Bạch Kỳ không nhịn được, mở miệng. Ký Trà Thần thế này, cô chưa bao giờ thấy qua.

Bóng lưng Ký Trà Thần cứng đờ, sau hồi lâu, giọng nói trầm thấp tràn đầy cô đơn và bất đắc dĩ.

"Không muốn thấy ánh mắt chán ghét của cô ấy nhìn ta."

Bạch Kỳ cảm thấy lòng rung động. Hồi lâu mới khôi phục như bình thường, đáp lại: "Năm đó bệnh viện phát hỏa, phần lớn tư liệu đều bị phá hủy. Tôi chỉ tìm được một ít tài liệu về đứa bé. Ngày đó Ninh Tự Thủy sinh non, lúc đầu trong phòng sinh còn có một bé gái khác ra đời, chẳng qua lúc bé sinh ra hơi thở yếu ớt, cha mẹ biết được không sống được liền vứt bỏ ở bệnh viện không quản không hỏi. Tình huống kỳ lạ ở bệnh viện là người bình thường có đạo đức như vậy lại hủy diệt, xử lý xong bé gái. Nhưng năm đó tôi ở phòng sinh trong miệng y tá biết được, trước khi bị thiếu trụ bé gái kia đột nhiên cũng biến mất, tôi cố gắng đi tìm cha mẹ bé, nhưng họ đã sớm dọn đi rồi, hiện tại rất khó tìm được."

Về mặt Ký Trà Thần căng thẳng khê gặt mình, không lên tiếng, chẳng qua trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

"Năm đó hỏa hoạn tôi phát hiện bệnh viện còn lưu lại một vài tài liệu nhưng rất mờ hồ, dựa theo tài liệu cho thấy trận hỏa hoạn mặc dù rất lớn, nhưng trong danh sách tử vong lại thiếu đi hai thi thể. Một là đứa bé, một là thi thể cô gái. Rốt cuộc cũng không biết được sao thiếu đi hai thi thể."

Thiếu đi hai thi thể?

Ninh Tự Thủy không có chết, năm đó là có người cố ý đặt thi thể cô gái trong phòng bệnh, thi thể mất đi chính là Ninh Tự Thủy.

Vậy đứa bé.

Ngực đột nhiên co rút đau đớn.

Cũng có thể Ninh Tự Thủy đã hoán đổi thi thể mà sống sót, vậy thì năm đó thi thể đứa bé cũng được hoán đổi giống như vậy! Nếu không, Ninh Tự Thủy thù hận mãnh liệt như vậy, làm sao giữ bác sĩ Hoàng ở bên người?

Cơ thể run lên, ngón tay đè trên ban công, hít sâu một hơi!

Đứa bé không có chết, con gái của mình không có chết!

Trong đôi mắt lạnh lẽo là màu đỏ tươi đáng sợ, kích động, phấn khởi, háo hức nhiều cảm xúc đan xen.

Vẫn cho là con gái mình đã chết, lại không nghĩ rằng bé còn sống. Minh đã từng thấy bé, đúng là Tịch Nhược. Đứa bé làm cho mình có cảm giác thân thiết, chính là con gái của mình!

Bạch Kỳ không chú ý tới sự khác thường của anh, đôi mắt có mấy phần do dự vẫn là mở miệng nói: "Ninh Tự Thủy muốn cùng Liên Phượng Vũ kết hôn, ba ngày sau hôn lễ sẽ được cử hành."

Về mặt Kỳ Trà Thần trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo bức người, môi nhếch lên đường cong lạnh lùng, cuối cùng không nói một lời. Nhưng ngón tay lại ra sức nắm chặt, tay nổi gân xanh, lạnh yên tức giận.

Ninh Tự Thủy thay áo cưới màu trắng đứng trước gương, vết thương trên trán không quá sâu, chỉ cần dùng tóc che ngang trán chắc sẽ không nhìn thấy. Cho nên Liên Phượng Vũ và mọi người không biết cô đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù đây là lần thứ hai kết hôn, nhưng là lần đầu tiên Ninh Tự Thủy mặc áo cưới. Lúc trước gả cho Kỳ Trà Thần ngoại trừ bay đến Đài Bắc đăng kí kết hôn, một chiếc nhẫn kim cương, những thứ khác đều không có. Không hôn lễ, không khách khứa, thậm chí tiếng chúc phúc cũng thiếu.

Liên Phượng Vũ chọn áo cưới cho cô, kiểu dáng đơn giản, không phơi bày cũng không sắc sỡ, màu trắng mộc mạc; vô cùng thích hợp với phong cách của cô; khi Liên Phượng Vũ thay xong quần áo đi ra thấy ánh mắt cô còn ngơ ngẩn.

Cô thật sự rất đẹp, vẻ đẹp này không chỉ là bề ngoài của cô, mà là khí chất bẩm sinh, cao quý trang nhã, cao ngạo lạnh lùng, giống như toàn thế giới đều không ở trong mắt cô, trong mắt lạnh lẽo và trống rỗng, tràn ngập thần bí và huyền hoặc.

"Em thật sự là quá đẹp." Liên Phượng Vũ tiến lên giữ chặt hai tay cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn vào trán cô.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy sụp xuống, bất đắc dĩ mở miệng: "Thật ra chúng ta có thể đăng ký, không làm hôn lễ cũng được."

Liên Phượng Vũ lộ ra nụ cười dịu dàng, đôi tay ôm cô trong ngực, không có bất kỳ không tôn trọng nào, chỉ là giống như người thân để cô lệ thuộc vào mình.

"Anh biết rõ em không muốn để anh thêm phiền toái, không muốn anh đối với hôn nhân này ôm lấy nhiều kỳ vọng; chẳng qua. Dù chúng ta kết hôn là giả, anh muốn cho em một hôn lễ hoàn mỹ. Anh muốn toàn thế giới người nào cũng biết Ninh Tự Thủy em là vợ của Liên Phượng Vũ anh, Tịch Nhược là con gái Liên Phượng Vũ. Không có cách nào làm cho em yêu anh, vậy hãy để cho chúng ta như người thân nương tựa vào nhau."

Ninh Tự Thủy gật đầu, ngược mắt, cánh môi đỏ thắm xẹt qua nụ cười. "Liên, anh, em cùng Tịch Nhược mãi mãi là người thân."

Tình yêu có phân bội, có chia lìa, có duyên phận; nhưng người thân thì vĩnh viễn gắn bó kề cận bên nhau.

Không cách nào cho anh tình yêu, em dùng thân tình trả lại cho anh.

Liên Phượng Vũ gật đầu, ánh mắt vẫn còn nhìn áo cưới cô, trong mắt tràn đầy ái mộ và khen ngợi. Cho dù cuộc hôn nhân này chỉ là một màn kịch, anh cũng không rời bỏ, cho cô một hôn lễ ấm áp nhất.

Trên cửa sổ thủy tinh phản chiếu hình ảnh hai người ôm nhau, trai tài gái sắc, hình ảnh ấm áp động lòng người.

Bên trong xe dừng lại cách đó không xa, người đàn ông đang ngồi, một đôi mắt âm u tĩnh mịch sâu không thấy đáy, như thợ săn đang đợi con mồi của mình mắc câu. Bạc môi nhếch lên, chứa đựng nụ cười lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Hôn lễ cũng không có mời người nào, chẳng qua là đính ước ở giáo đường, khách mời tham dự chỉ có Đường Diệc Nghiêu, Trạc Mặc và Tịch Nhược, cô dâu Ninh Tự Thủy cùng chú rể Liên Phượng Vũ, còn có mục sư; về phần Chiêm Dực Dương thật không có xuất hiện.

Vì chuyển biến thân thể Tịch Nhược, thời gian đính ước có chậm một chút. Ninh Tự Thủy và Liên Phượng vốn đã đến giáo đường, đang ở phòng nghỉ ngơi chờ Trạc Mặc đưa Tịch Nhược đến.

Bệnh viện.

Trạc Mặc thay xong quần áo cho Tịch Nhược, tự tay chải tóc cho bé, trang phục thật xinh đẹp, làm cho Tịch Nhược hài lòng về chính mình, lúc này mới ôm bé rời khỏi phòng bệnh.

Lúc ở cửa ra vào đã bị người khác ngăn lại.

Ba bốn người đàn ông chẳng biết canh giữ ở cửa lúc nào, đứng trước mặt bọn họ là một người phụ nữ, mặt không chút thay đổi.

Trạc Mặc không khỏi nhăn đầu lông mày, chung quanh bệnh viện rất yên tĩnh, xem ra bọn họ đã canh giữ từ một nơi bí mật gần đó, sau đó thành linh xuất hiện.

Tịch Nhực thông minh nhận ra điều không bình thường, ánh mắt thận trọng quan sát người phụ nữ đứng trước mặt, có mấy phần quen mặt, trong đầu tìm tòi một chút, giọng nói khẳng định: "Bạch Kỳ!"

Người giúp việc Kỳ Trà Thần !

Bạch Kỳ có chút kinh ngạc, đôi mắt mừng rỡ nhìn Tịch Nhực, không ngờ bé thông minh như vậy. Gật đầu: "Tôi là Bạch Kỳ, thiếu gia để tôi tới đưa tiểu thư về nhà."

Tiểu thư?

Tịch Nhực đối với sự xưng hô này lộ ra ánh mắt chán ghét, lạnh lùng mở miệng: "Tôi nghĩ nhà theo lời cô nói, không phải nhà của tôi!"

Trạc Mặc ôm bé đứng yên bất động, bởi vì muốn đi cũng không xong. Nếu như là một người, mình còn có thể an toàn đi ra, nhưng Tịch Nhực trong ngực quá yếu ớt, không dám liều lĩnh. Anh sẽ không lấy Tịch Nhực ra mạo hiểm, đôi mắt sắc bén chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ tên gọi Bạch Kỳ.

Xem ra Kỳ Trà Thần đã biết thân phận thật sự của Tịch Nhực.

"Kính xin tiểu thư đừng giãy giụa vô ích, về nhà mới là lựa chọn tốt nhất." Giọng nói Bạch Kỳ cung kính có chút lạnh lẽo, trước khi đi thiếu gia đã nhắc nhở, cô bé này không đơn giản.

"Nếu tôi muốn giãy giụa? Cô sẽ giết tôi?"

"Bạch Kỳ không dám!" Bạch Kỳ cúi đầu trả lời: "Bạch Kỳ sẽ có biện pháp làm cho tiểu thư về nhà, chỉ là thủ đoạn có chút thấp hèn!"

Về mặt Tịch Nhực có chút trắng bệch, không nhìn được lại ho khan. Trạc Mặc đau lòng vỗ phía sau lưng bé, chờ bé mở miệng. Nếu bé không muốn, cho dù có một trăm Bạch Kỳ cũng không có biện pháp đụng tới Tịch Nhực.

Rốt cuộc Tịch Nhực đã ngừng ho khan, con ngươi trống rỗng dừng lại trên người Bạch Kỳ, chợt mở miệng: "Được, tôi đi với cô."

Lời vừa nói ra, Trạc Mặc và Bạch Kỳ đều có chút kinh ngạc, nhanh như vậy không nghĩ tới bé đã thỏa hiệp.

Mặt khác trong lòng Tịch Nhực cũng có tính toán! Hôm nay là hôn lễ của cha và mẹ, chỉ sợ rằng không tiến hành được. Người đàn ông kia không để cho hai người họ toại nguyện!

Ở giáo đường, Liên Phụng Vũ nhìn đồng hồ đeo tay một chút, không khỏi nhăn đầu lông mày: "Thời gian đã sắp đến, sao hai đứa nó còn chưa tới?"

Đường Diệc Nghiêu cố gắng gọi điện thoại cho Trạc Mặc nhưng bên kia chỉ truyền đến âm thanh tu tu. Đối diện Ninh Tự Thủy mặc áo cưới lác đác: "Không có ai nhận sao."

Theo bản năng Ninh Tự Thủy biết có thể đã xảy ra chuyện gì rồi, nắm cánh tay Liên Phụng Vũ nói: "Lập tức liên lạc toàn bộ người của Hồng môn đi tìm Tịch Nhực và Trạc Mặc."

Ánh mắt lo lắng của Liên Phụng Vũ hướng về cô, gật đầu. Quay lưng đi gọi điện thoại.

Hồng môn?

Đôi mắt thâm sâu của Đường Diệc Nghiêu thoáng hiện qua chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Ninh Tự Thủy và Liên Phụng Vũ lại là người của Hồng môn! Tổ chức đó sâu thâm khó lường, dù anh biết không nhiều.

"Bệnh viện bên kia đã xảy ra chuyện, Trạc Mặc và Tịch Nhực đều bị người khác uy hiếp." Mấy kiếm Liên Phụng Vũ khóa lại thật chặt, tại sao hết lần này tới lần khác phải vào thời điểm quan trọng này?

Mục sư đứng trên đài, ánh mắt khó hiểu nhìn mọi người, mở miệng hỏi: "Đã đến giờ rồi, mọi người có muốn cử hành hôn lễ hay không? Tôi còn phải chủ trì hôn lễ tiếp theo nữa."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy hiệp lại, vẻ mặt lạnh như hai tảng băng, đây không phải là trùng hợp, mà là có người cố ý làm

Trong không khí yên tĩnh, không có ai nói chuyện, không khí nặng nề và cứng nhắc.

Cửa giáo đường, đột nhiên bị người đá văng, phát ra âm thanh kéo kẹt, ánh sáng chiếu vào chói mắt. Xuất hiện bóng người, ánh sáng bên ngoài chậm rãi chiếu vào vì khuất bóng nên không thấy rõ hình dáng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn lại, bóng người càng ngày càng gần, hình dáng cũng càng lúc càng rõ ràng.

Một đôi mắt ung vô cùng sắc bén, bộ dáng lạnh lùng cứng rắn cùng kiên nghị, dưới sống mũi cao, môi mỏng nhếch lên đường cong lạnh lùng chặt chẽ; hai tay đặt trong túi, lạnh lẽo bức người, khí thế làm cho người ta sợ hãi, không nói mà uy. Con ngươi màu đen còn u ám hơn so với người bình thường,

phản chiếu với áo cưới trắng tinh của Ninh Tự Thủy, làm cho người ta cảm thấy run sợ, không khỏi hoang mang.

Ninh Tự Thủy không có kinh ngạc, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh ta.

Theo bản năng Liên Phượng Vũ ôm Tự Thủy che chở sau lưng, đôi mắt phượng dịu dàng giờ phút này cảnh giác nhìn Kỷ Trà Thần chăm chăm, hôm nay tuyệt đối không thể để anh ta mang Tự Thủy đi.

Kỷ Trà Thần không nói một lời, chỉ chậm rãi móc một sợi dây chuyền từ trong túi ra đựng đưa trước mặt mọi người, hoa tai không ngừng lắc lư giữa không trung, như thôi miên suy nghĩ bọn họ.

Đôi mắt hai người đều ngẩn ra, dây chuyền kia là Liên Phượng Vũ cho Tịch Nhược .

Ninh Tự Thủy tiến lên một bước, ánh mắt vẫn nhìn vào dây chuyền chăm chăm, môi mỏng đỏ tươi lạnh lùng nói ra một câu: "Mang Tịch Nhược trả lại cho tôi."

"Đi theo anh, hoặc vĩnh viễn không thấy con gái em!" Giọng nói lạnh như băng tràn ra từ môi mỏng của anh, không có một chút nhiệt độ.

Đây là đang ép buộc cô lựa chọn, muốn con gái hay muốn cùng Liên Phượng Vũ kết hôn?

Liên Phượng Vũ nhướn mày, lo lắng nắm lấy cánh tay cô, ra sức nắm chặt làm cô đau. Giọng nói trầm thấp bình tĩnh: "Tự Thủy, em không được đi theo anh ta! Hãy tin tưởng anh, tin tưởng anh có thể tìm Tịch Nhược trở về."

Ninh Tự Thủy vô cảm ngẩng mặt, hết sức bình tĩnh nhìn về mặt khăn trang của anh, trong mắt anh phản chiếu về mặt trắng bệch như tờ giấy của mình, không nói một lời!

"Tự Thủy, tin tưởng anh! Anh nhất định sẽ tìm con chúng ta trở về !" Sự trầm mặc của cô làm sâu thêm sự bất an của anh, tiếng nói trầm thấp xen lẫn cầu xin.

Hôm nay là hôn lễ hai người, cô không thể cứ như vậy rời đi.

Khi Kỷ Trà Thần nghe "Con gái của chúng ta" mày kiếm nhíu lại, vẻ mặt âm u lạnh lẽo, môi mấp máy không lên tiếng.

Ninh Tự Thủy tránh ánh mắt anh, nghiêng đầu nhìn Kỷ Trà Thần đứng cách mình có một bước ngắn, trong mắt hết sức chán ghét.

Không phải không tin Liên, mà là không muốn để Tịch Nhược mạo hiểm.

Lần này không thể để Kỷ Trà Thần tổn thương Tịch Nhược.

Ngón tay phủ trên tay anh, hiện ra lãnh ý. Tất cả áy náy đều không nói ra miệng, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra rút cánh tay mình về.

"Đường như." Trong mắt Liên Phượng Vũ dâng lên một cảm giác không cam lòng, đưa tay lên muốn nắm lấy tay cô lần nữa thì bàn tay Kỷ Trà Thần đã nắm cánh tay cô, trực tiếp kéo cả người cô nhốt chặt vào trong ngực mình.

Đôi mắt lạnh nhạt sắc bén dừng lại trong mắt Liên, môi mỏng nhếch lên, nụ cười lạnh lùng: "Cô ấy vĩnh viễn chỉ thuộc về tôi."

Sải bước ôm Ninh Tự Thủy rời khỏi giáo đường, động tác thô lỗ nhét vào trong xe. Lái xe đi mất.

Liên Phượng Vũ vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích một bước, cũng không nói một câu, nín chặt môi, trơ mắt nhìn cô bị Kỷ Trà Thần mang đi, hai tay đặt ở bên người nắm lại thật chặt, gân xanh nổi lên, hơi thở dần dần lạnh lẽo.

Giờ phút này sự bầy trí ám áp thoát nhìn buồn cười biết bao, không khí mỏng manh, đông lại thành băng, áp lực khiến người ta không thở nổi.

Kỷ Trà Thần lờ cô đi lao đảo, sau khi vào phòng trực tiếp đẩy cô ngã trên giường lớn mềm mại. Tức giận phát hỏa, hùng hục thiêu đốt . Chân đặt ở bên giường, trên cao nhìn xuống, nghe được giọng nói mình gần như là nghiêng răng nghiêng lợi: "Ninh Tự Thủy, em lại dám. em lại dám."

Trên gương mặt trắng nõn trang điểm nhàn nhạt, vẻ mặt cô từ đầu tới cuối đều rất lạnh nhạt và trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh. Môi mỏng nhẹ nhàng mấp máy phát ra lời nói lạnh lùng: "Hiện tại Kỷ tiên sinh lấy thân phận gì ra lệnh cho tôi? Chồng Dương Lưu Vân? Chồng trước Ninh Tự Thủy?"

"Em." Kỷ Trà Thần tức đến nói không ra lời. Hận không bóp chết được người phụ nữ lạnh lùng vô tình này!

Thân thể Ninh Tự Thủy ngồi thẳng, bình tĩnh mở miệng: "Tôi muốn gặp con gái tôi!"

Môi mỏng Kỷ Trà Thần nhếch lên cười lạnh: "Con gái em? Có lẽ nên nói con gái của chúng ta! Ninh Tự Thủy, rõ ràng em lừa dối anh! Em lại muốn mang con gái của anh gả cho người khác!"

Thì ra anh đã biết, khó trách tức giận như thế. Có phải trong lòng có chút hổ thẹn hay không? Có phải cảm thấy mọi thứ đều có chuyển biến tốt hay không? Có phải bây giờ anh vui mừng khi hai tay mình không dính máu con gái ruột hay không?

"Kỷ tiên sinh, con gái anh, vào năm năm trước bị anh bóp chết rồi." Về mặt Ninh Tự Thủy lạnh lẽo, nhắc nhở anh từng câu từng chữ! Bắt đầu từ năm năm trước, Tịch Nhược cùng Kỷ Trà Thần đã sớm không có bất cứ quan hệ nào!

Kỷ Trà Thần sững sờ, về mặt giận dữ lại nói không nên lời phản bác cô! Năm năm trước mình tự tay bóp chết một đứa bé, nếu như không phải bọn họ hoán đổi, con gái mình quả thực đã --

"Ninh Tự Thủy."

"Kỷ tiên sinh, tôi yêu Liên Phượng Vũ." Ninh Tự Thủy bình tĩnh mở miệng cắt ngang lời anh, ngẩng đầu nhìn về mặt kính ngạc của anh, tàn nhẫn lặp lại một lần nữa: "Tôi đã yêu Liên Phượng Vũ."

"Câm miệng." Về mặt anh tức giận muốn giết người! Đây là điều anh không muốn nghe nhất! Cô, đã yêu người khác!

"Mọi thứ đều không thay đổi được, tôi hận anh, yêu Liên Phượng Vũ là sự thật."

"Đủ rồi, Ninh Tự Thủy!" Kỷ Trà Thần lạnh lùng quát lên. Ánh mắt tức giận điên cuồng nhìn cô chằm chằm "Nếu em nói thêm gì nữa, anh không đảm bảo mình sẽ giết hẳn hay không."

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh, khoe miệng chọt nhếch lên nụ cười kiêu diễm: "Anh giết Liên, tôi sẽ giết chết anh."

Tinh thần Kỷ Trà Thần có chút dao động, ánh mắt sững sờ nhìn cô, hồi lâu mới phản ứng được. Khó sở tràn ngập trong lòng, khó khăn mở miệng: "Tự Thủy, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa."

Con gái của chúng ta không có chết, anh càng không thể buông tay em. Cho dù chết, anh cũng không thể nào buông em ra.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng của anh, trong mắt dường như thoáng qua khổ sở, bóng lưng bị ánh đèn kéo dài phản chiếu trên sàn nhà, thê lương và trầm ảm. Khóe môi khẽ nhếch lên đường cong như đang cười nhạo sự ngây thơ của anh.

"Nếu như anh có thể chết đi rồi sống lại, tôi có thể sẽ tha thứ cho anh."

Bóng lưng cao lớn của Kỷ Trà Thần dường như có chút lảo đảo, ánh mắt âm u dừng lại trên người cô, cả buổi không có mở miệng. Rõ ràng xương ngón tay mọc sừng từ bên hông ra, khom lưng đưa khẩu súng nặng trĩu nhét vào trong tay cô, nòng súng màu bạc nhắm ngay ngực của mình. Môi bạc cong lên nụ cười tà mị: "Em không phải là hận anh sao? Giết anh đi, chỉ cần em tự tay giết chết anh rồi, anh sẽ không dây dưa với em nữa, cũng sẽ mang con gái trả lại bên cạnh em, em và người đàn ông kia lại được ở cùng nhau!"

Về mặt chán chường, ánh mắt lạnh như băng, ngón tay đè nhẹ trên cò súng, giọng nói xem thường: "Anh cho rằng tôi không dám giết anh?"

Môi mòng hiện lên nụ cười âm ập, nhưng giọng nói lạnh nhạt làm người ta sợ hãi, nắm chặt tay cô: "Ninh Tự Thủy, giết anh đi. Nếu lần này em không giết anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay em. Anh chỉ cho em cơ hội lần này thôi."

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt sững sờ. Lúc đối mặt, lần đầu thấy sự cố chấp trong mắt anh, đầu ngón tay lạnh lẽo thấm qua da thịt từng chút từng chút hoà vào xương cốt bên trong.

Anh là đang ép cô!

Lần thứ nhất anh dùng hôn nhân trói buộc mình, lần thứ hai anh muốn dùng mạng của chính mình để giữ mình lại.

Ánh mắt ung quyền luyến sâu như biển, khoe miệng khẽ nhếch lên đường cong: "Không phải em muốn anh chết sao? Anh chết em có thể giải thoát rồi, sẽ không có người làm em đau khổ nữa. Ninh Tự Thủy, giết anh đi! Đây không phải là chuyện em muốn làm nhất sao? Mau giết anh đi."

Trong đầu tràn đầy hỗn loạn, thủy mâu trở nên đục ngầu, thấy trong mắt anh phản chiếu về mặt hoảng sợ của mình, đầu ngón tay chạm đến cò súng cứng rần lạnh lẽo, chỉ cần dùng sức một chút, viên đạn có thể xuyên qua lồng ngực anh.

"Giết anh đi, Ninh Tự Thủy! Nếu không cả đời này anh sẽ không buông tha em, sống chết dây dưa với em, giết anh? Không phải em muốn báo thù cho đứa bé kia sao? Năm năm trước là anh ép em tự sát, tự tay anh giết chết đứa bé, phá hủy thi thể của bé, không phải em hận anh sao? Vậy thì giết anh đi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 171: Thật ra là hoàn toàn không nghe được

"Đủ rồi." Ninh Tự Thủy không nhịn được nữa, môi mòng phát ra tiếng nói lạnh lẽo, cảm giác có người dùng lực đè xuống ngón tay, ngón tay bóp lấy cò

súng.

Đùng --

Một tiếng nặng nề, như có vật gì đó bắn ra, cánh tay cô run lên.

Trong nháy mắt khuôn mặt tuần tú Kỳ Trà Thần có chút biến hóa, sắc mặt trắng bệch, nụ cười nơi khóe miệng càng đậm, tựa như thỏa mãn, như hạnh phúc, giống như.

Trước ngực bốc lên một tia khói trắng lượn lờ, dòng máu đỏ tươi không ngừng tràn ra, máu văng khắp nơi lên áo cưới trắng tinh của cô, từng vết máu nhỏ chói mắt, đau đớn.

Ninh Tự Thủy ngậy ngẩn cả người, môi mỏng khẽ mở ra, nhưng không phát ra được bất kỳ tiếng nói nào.

Mùi máu tanh ở cánh mũi chậm rãi chảy xuống, hình ảnh đỏ tươi như lời kéo cô về năm năm trước, tất cả xảy ra trong phòng bệnh, ngày đó mùi máu nồng nặc, hình ảnh vỡ tan kia như ác mộng cả đời không xua đi được. Khi đó anh tàn nhẫn như vậy, lại lãnh khốc vô tình.

Giờ phút này, đôi mắt anh chìm trong sự quyến luyến, bộ dáng lạnh lùng kiên nghị không rõ khổ đau cùng thê lương, thân hình quyền thế cao lớn chột yếu ớt đáng sợ, thân thể chậm rãi ngã xuống. Một chân quỳ xuống đất, anh ngửa đầu nhìn cô, không oán trách, không tức giận, càng không có cuồng loạn.

Môi tím bầm tái nhợt nhẹ nhàng nhếch lên, giọng nói thì thầm chậm rãi phát ra, từng chữ một giống như linh hồn đang nói.

"Tự Thủy, anh có quyền lực và tiền tài mà người khác không có, cho dù em hận anh đến mức nào, trên thế giới này bất kể em muốn cái gì, anh đều có thể cho em. Điều duy nhất anh không làm được chính là, buông tay em một lần nữa!"

Anh đã sai lầm một lần rồi, không muốn sai lầm lần thứ hai.

Máu tươi lặng im chảy xuống, theo góc áo anh nhỏ giọt trên sàn nhà, tựa như mũi nhọn rơi vào lòng cô.

Ánh mắt giá lạnh mỉm cười, biết rõ tình yêu như chất độc, lại cam nguyện uống rượu độc giải khát. Mi mắt chậm rãi hạ xuống, khóe miệng tràn đầy nụ cười, thân thể "Rầm" một tiếng, nặng nề ngã trên sàn nhà, sàn nhà đều rung động, như nứt ra.

Mi mắt Ninh Tự Thủy rũ xuống nhìn anh, cảm giác thân thể mình cứng nhắc, không cách nào nhúc nhích. Lặng lặng nghe xong lời anh nói, tận mắt thấy anh ngã xuống trước mặt mình, trong tay còn nắm khẩu súng lạnh lẽo, cánh tay cứng ngắc không cách nào chuyển động.

Lông mi thon dài run rẩy kịch liệt, giờ phút này vẻ mặt bình tĩnh đang bán đứng cô. Máu trên áo cưới trắng tinh, sau cùng như một đêm điên cuồng, tuyệt vọng, cuối cùng diệt vong.

Tại sao?

Kỳ Trà Thần, tại sao anh nhất định đưa chúng ta bức đến bước này cũng không chịu dừng tay?

Bạch Kỳ vẫn canh giữ ngoài cửa nghe được giọng nói có cái gì không đúng, mặc dù Kỳ Trà Thần đã thông báo bất luận xảy ra chuyện gì đều không cho phép đi vào, nhưng bây giờ cô không bận tâm, trực tiếp xông vào, ánh mắt dừng lại trên người nằm trên mặt đất trước tiên, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, khẩn trương đến nghẹn ngào thét lên: "Thiếu gia!"

Ánh mắt lại nhìn khẩu súng trong tay Ninh Tự Thủy, vẻ mặt không thể tin. Đi nhanh đến bên người Kỳ Trà Thần, nhìn ngực anh trúng đạn, sinh ra tức giận. Ngửa đầu cảm phẫn, ánh mắt nhìn Ninh Tự Thủy chăm chăm vô cảm, lạnh lùng mở miệng: "Rốt cuộc cô có biết thân thể thiếu gia suy yếu đến mức nào hay không? Từ khi cô trở về anh ấy không ngừng bị thương vì cô, liên tục bị thương! Mấy lần thiếu chút nữa mất mạng, sao cô có thể cầm súng giết anh ấy? Sao cô có thể?"

Đôi mắt Ninh Tự Thủy lạnh như băng, vẻ mặt hờ hững, bên tai không nghe được bất kỳ âm thanh nào, cũng không thấy được ánh mắt phẫn nộ phát điên của Bạch Kỳ.

Trong đầu vẫn lần lần quay lại lời anh nói, sự cuồng loạn; là anh cố ý chọc tức cô, cố ý để cô nổ súng.

Bạch Kỳ lập tức cho người đi mời bác sĩ Thiệu tới, lại để người giúp việc đặt Kỳ Trà Thần lên giường, trước khi bác sĩ tới nơi phải cầm máu cho anh trước, bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng.

"Tôi biết rõ cô hận thiếu gia, nhưng tôi cũng biết thiếu gia yêu cô; dù cho năm năm trước anh ấy hận cô, đó cũng là vì yêu cô. Nếu không phải vì quá yêu cô, anh ấy sẽ không hận cô đến mất đi toàn bộ lý trí. Ninh Tự Thủy, sao cô có thể tàn nhẫn như vậy, tổn thương người đàn ông của cô? Cho dù năm năm trước anh ấy buộc cô tự sát, nhưng lại bị gãy bốn cái xương sườn, cánh tay phải, gãy xương chân phải, hai viên đạn. Ngay cả quỳ xuống anh ấy cũng làm cho cô rồi, chẳng lẽ những thứ này cũng không đủ trả lại cho cô sao? Xin cô có thể có chút nhân tính được không!"

Bạch Kỳ dùng tay ấn ở ngực anh để cầm máu, không quay đầu lại, giọng nói không có cảm tình, không ngừng quan quân trong không gian yên tĩnh.

Ninh Tự Thủy không trả lời, cũng không có rời đi, tay cầm súng hạ xuống, đầu ngón tay buông lỏng, khẩu súng hung hăng trượt xuống rơi trên sàn nhà,

phá hỏng một lớp sơn. Bước chân chậm chậm đi đến bên tường nhẹ nhàng dựa vào, mắt chậm rãi nhắm lại. Cổ họng cứng ngắc, mùi vị kỳ lạ làm cho cô mất đi khả năng ngôn ngữ.

Yêu, không phải là lý do làm thương tổn .

Cũng không phải một câu xin lỗi, ba chữ thật xin lỗi không thể xóa sạch tất cả tổn thương và con ác mộng trong quá khứ kia như thời gian.

Yêu Kỷ Trà Thần, sẽ làm cho người hít thở không thông, bỏ mạng! Năm năm trước thử qua rồi, năm năm trước không dám nghĩ nữa, anh chẳng đáng để yêu nữa.

Thế nhưng, Kỷ Trà Thần anh không nên buộc tôi tự tay nổ súng với anh, anh không nên để cho tôi thỏa mãn mà hổ thẹn trong lòng. Không nên bắt cóc con gái tôi, anh không có tư cách chạm vào con bé.

Thiệu vũ Hiên vội vã chạy đến, mắt phượng thấy người Ninh Tự Thủy mặc áo cưới dính máu, nhất thời trong bụng liền hiểu chuyện gì xảy ra. Lập tức thay thế Bạch Kỳ, lấy đạn ra cho Kỷ Trà Thần, xử lý vết thương.

Lúc lấy viên đạn ra, máu văng khắp nơi, hất tóe trên gương mặt trắng nõn Thiệu vũ Hiên, mồ hôi dọc theo đường nét trên trán chậm rãi trượt vào trong quần áo. Sau một tiếng cố gắng, rốt cuộc miệng vết thương của anh đã xử lý xong. Chẳng qua trong khoảng thời gian này anh thường xuyên bị thương, cho dù cơ thể có tốt, giờ phút này cũng không chịu nổi, lâm vào hôn mê.

Thiệu vũ Hiên dùng khăn lông lau vết máu trên mặt, nghiêng đầu nhìn Ninh Tự Thủy vẫn đứng ở cạnh tường không nói lời nào, cô như thế, bình thản như không tồn tại.

Cầm một cái khăn mặt ướt đưa cho cô, giọng nói dịu dàng trầm thấp vang lên: "Lau máu trên tay cô đi."

Ninh Tự Thủy mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng như nhìn không thấy anh, không có nhận khăn mặt anh đưa, nhưng anh cũng không buông bỏ, giằng co hồi lâu, giờ tay lên như máy móc nhận lấy khăn mặt, cũng không lau vết máu đã khô trên mặt .

Thiệu vũ Hiên xoay người kè vai với cô đứng cùng một chỗ dựa vào tường, đôi mắt ngừng lại trên gương mặt tuần tú của Kỷ Trà Thần, môi căng ra cười một tiếng: "Kỷ thiếu là như vậy, làm chuyện gì cũng hết sức cực đoan. Năm đó anh ta cho rằng cô phản bội anh ta, anh ta hận cô thấu xương, rồi lại mâu thuẫn không nở ra tay với cô; hôm nay hiểu rõ sai lầm rồi, lại muốn dùng phương pháp cực đoan này giữ cô lại."

Đôi mắt Ninh Tự Thủy khép lại, lông mi dài cong vút như cánh bướm bị cắt đứt, môi mím khẽ mờ: "Có một số việc xảy ra vĩnh viễn không cách nào quay lại."

Giơ chân lên muốn đi, lại nghe được giọng nói khản thiết anh nói ra: "Ninh Tự Thủy, chẳng lẽ thật muốn anh ta chết, cô mới có thể tha thứ sao?"

Bước chân dừng lại vài giây, môi mím khẽ nhếch nụ cười thê lương.

"Anh sai rồi, cho dù anh ta chết, tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh ta!"

Là vì anh ta không đáng để tha thứ.

Mây kiếm Thiệu Vũ Hiên nhíu lại, trơ mắt nhìn cô không để ý đến sống chết của Kỷ thiếu mà rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu. Ánh mắt vừa đồng cảm vừa thương xót dừng lại trên thân người hôn mê bất tỉnh, giọng nói thì thầm như có như không lay động giữa không trung.

"Kỷ thiếu, đây chính là cách mà anh dùng để yêu phụ nữ!"

Ninh Tự Thủy không có rời khỏi biệt thự, vì vẫn chưa biết Tịch Nhượng bị anh giấu nơi nào. Lần này mình thật sự làm tổn thương Liên rồi, nên không có gọi điện tìm Liên, mà bên kia Đường Diệc Nghiêu chỉ nói là cố gắng tìm kiếm, nhưng không có bất kỳ tin tức nào.

Si Mị bước vào phòng, nhìn một vòng chung quanh, ánh mắt ngừng lại trên người Ninh Tự Thủy ở phòng khách, xem thường nhếch môi, bỏ lại một câu chán nản "Hừ, phụ nữ hả, rõ là hồng nhan họa thủy!" Quay người đi lên lầu xem Kỷ thiếu!

"Mẹ."

Giọng nói vang lên lạnh lẽo từ cửa ra vào, làm Ninh Tự Thủy chú ý, ngược mắt thấy bóng dáng gầy gò của Tịch Nhượng, rốt cuộc thả lỏng hàng lông mày đang nhíu lại. Khóe miệng hiện lên nụ cười yên tâm, lập tức đứng dậy đi đến trước mặt ôm lấy bé: "Tịch Nhượng."

"Em ấy không có việc gì." Trạc Mặc nói ra, để cô khỏi phải lo lắng.

Hai tay Tịch Nhượng vuốt ve gương mặt cô, cười yếu ớt: "Mẹ, con thật không có việc gì. Chớ lo lắng, máu trên người mẹ."

Ninh Tự Thủy lắc đầu: "Không phải của mẹ, đừng lo lắng."

"Dạ." Tịch Nhượng ngoan ngoãn gật đầu, ngáp ngừng vài giây mới mím đôi môi nhỏ, nói: "Ông ta, biết rồi."

"Yên tâm, có mẹ ở đây, ai cũng không được tổn thương con." Ninh Tự Thủy ra sức ôm chặt cánh tay bé.

Tịch Nhược bị cô ôm không thờ nổi nhưng cũng không lên tiếng, biết mẹ lo lắng nhiều cho mình, cũng biết thân phận mình đã bị bại lộ, người đàn ông kia không thể nào chịu để yên. Hơn nữa tình trạng hiện tại ba người họ xem như bị nhốt, bị người khác quản chế.

Bạch Kỳ đứng ở cửa, giọng nói cứng nhắc lạnh như băng: "Mời Ninh tiểu thư cùng tiểu thư vào phòng nghỉ ngơi."

Ninh Tự Thủy cũng không có vùng vẫy, ôm Tịch Nhược đi với Trạc Mặc cùng nhau đến phòng khách nghỉ ngơi.

Vừa đi vào phòng, Trạc Mặc liền đóng chặt cửa, nhìn gian phòng kiểm tra một chút xem có bất kỳ thiết bị nghe lén, giám sát và điều khiển nào không. Lúc này mới lên tiếng nói: "Việc di phân phó lúc trước cháu đã làm xong, Hồng môn đã bắt đầu hành động!"

Ninh Tự Thủy ôm Tịch Nhược để vào trong chăn, quay đầu lại đối diện với anh gật đầu: "Cảm ơn cháu."

Tịch Nhược ôm lấy tay cô, giọng nói suy yếu: "Mẹ, yên tâm, chúng ta rất nhanh sẽ rời khỏi nơi này."

Lông mày Ninh Tự Thủy héch lên, ánh mắt khó hiểu hướng về phía Trạc Mặc, chỉ nghe giọng nói trầm thấp của anh: "Cháu và Tịch Nhược vận dụng lực lượng bên nước Đức, nếu ông ấy không chịu thả chúng ta đi, không chỉ Kỳ thiếu, Kỳ Gấm Sóc, những người kia cũng sẽ bị liên lụy."

"Hoá ra cháu cũng có chuẩn bị." Tay Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng vuốt ve gò má Tịch Nhược, không cần hỏi cũng biết là bé đã căn dặn Trạc Mặc làm như vậy.

"Ông ta đáng bị trừng phạt." Giọng nói Tịch Nhược nhàn nhạt, khóe miệng có chút cong lên, dường như đang tranh công. "Mẹ, chúng ta tìm được Dương Lưu Vân rồi."

Dương Lưu Vân?

Đối với tin tức này Ninh Tự Thủy thật tò mò, lập tức hỏi: "Con làm sao tìm được cô ta? Hiện tại cô ta ở đâu?"

"Cô ta ở trong một phòng khám bệnh tư nhân để chữa trị vết thương, có điều khi người của chúng ta đi bắt cô ta, cô ta lại chạy trốn. Nhưng có thể xác định cô ta vẫn còn ở nơi này, cho nên mẹ, người phải cẩn thận." Giọng nói Tịch Nhược lo lắng.

Dương Lưu Vân lại chạy thoát?

Không biết vì sao trong đầu lại xuất hiện người thần bí nhân kia, chẳng lẽ Dương Lưu Vân là do anh ta cứu đi? Sao anh ta muốn cứu Dương Lưu Vân?

Không biết hôn mê bao lâu, Kỳ Trà Thần chậm rãi mở mắt, ánh sáng khó thích ứng chiếu vào trong mắt làm chói mắt, đôi mắt khép lại vài giây, chậm rãi mở ra lần nữa. Về mặt vẫn tái nhợt như trước, môi tím bầm, da khô nứt, mang theo mùi máu tanh nhẹ nhẹ. Động lại trong mắt chính là gương mặt nhỏ, da thịt trắng nõn vì bệnh mà tái nhợt, một đôi mắt trống rỗng cực kỳ giống Ninh Tự Thủy.

Khó trách lúc trước cảm thấy đứa bé này rất quen thuộc, hoá ra trời sanh phụ nữ có liên hệ quyết thống.

Ánh mắt ung một môi hiện lên kích động, khó khăn ngồi dậy, mỗi một động tác làm vết thương xé rách đau đớn, rất nhanh máu ở chỗ băng bó bị nhuộm đỏ, như hoa sen máu nở rộ, xinh đẹp lạnh lùng.

Chỉ là, anh cũng không thêm để ý, giờ cánh tay nặng nề lên muốn chạm đến da thịt bé

Trong mắt Tịch Nhược thoáng hiện một tia chán ghét, rõ ràng né tránh tay anh, cứng ngắc đứng ở giữa gian phòng. Giọng nói non nớt tràn đầy lạnh nhạt: "Đừng có dùng tay bẩn thỉu của ông chạm vào tôi!"

Về mặt có chút mơ hồ, Kỳ Trà Thần rất nhanh kịp phản ứng, môi căng ra, giọng nói khàn khàn vang lên: "Chú là cha của con."

"Tôi không có cha." Tịch Nhược quả quyết trả lời anh, khi ánh mắt âm trầm nhìn anh, còn bổ sung thêm một câu: "Tôi có cha."

Kỳ Trà Thần có chút bất ngờ, bé đã thừa nhận mình rồi sao. Hàng lông mày vui mừng còn chưa kịp chạm đến lại nghe được tiếng nói lạnh lùng của bé quanh quẩn bên tai: "Tên cha tôi là Liên Phượng Vũ!"

"Chú mới là cha ruột con, máu chảy trên người con là của chú. Điều này con không thể phủ nhận, Tịch Nhược."

Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của bé như có điều suy nghĩ, hồi lâu, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh: "Ông vừa mới nói gì?"

Ánh mắt anh có chút hoang mang khó hiểu, nhưng vẫn lặp lại lời nói vừa rồi lần nữa, đôi mắt Tịch Nhược vẫn nhìn anh chằm chằm, không di chuyển. Dường như có cái gì đó không đúng.

Về mặt Tịch Nhược không thay đổi, như không nghe được lời anh nói, đưa tay vén tóc ở bên tai lên, chỉ chỉ vào lỗ tai mình, nhẹ giọng nói: "Ông có biết

không, thật ra thì tôi hoàn toàn không nghe được."

Phút chốc, ánh mắt kinh ngạc chợt lóe lên, tràn ngập lạnh lùng không thể tưởng tượng nổi, Tịch Nhược đang lừa gạt anh sao?

Bé, không nghe được? Làm sao có thể?

"Năm đó tôi ở trong bụng mẹ cũng rất suy yếu, cộng thêm sinh non, thiếu chút nữa tôi không sống được. Cho dù hiện tại còn sống, lại không bằng chết rồi. Tôi vẫn không nghe được, dù dùng máy trợ thính, cũng chỉ có thể nghe được tiếng nói rất nhỏ. Ông có nhận thức được sự khổ sở của một đứa bé ba tuổi học ngữ điệu qua môi chưa?"

Tiếng nói bé rất nhẹ, giống như gió nồm không được; vẻ mặt lạnh nhạt như đang nói một chuyện không liên quan đến mình, như không nghe được người đang nói không phải là mình, người khổ sở học ngữ điệu qua môi cũng không phải mình.

"Con. . . ." Anh muốn mở miệng, lại giống như nuốt một cây châm, cuống họng đau đớn, toàn bộ lời nói chặn ở cổ họng không nói ra được.

"Kỷ Trà Thần, tôi sẽ không thừa nhận ông là cha tôi, cho dù trên người tôi chảy máu của ông. Cảm mến của tôi đã bị ông bóp chết rồi, giờ khác này tôi chỉ cảm mến vì mẹ còn sống. Khi còn rất nhỏ, tôi nghĩ vì sao mình không có mẹ không có cha, chỉ có Trạc Mặc làm bạn với tôi. Tôi đã từng ao ước có cha, đã từng khát khao tình thương của cha, ao ước có thể núp trong lồng ngực cha làm nũng khóc nhe. Ông biết rõ là cha ruột tôi lại muốn tự tay bóp chết tôi, mang thân thể yếu ớt nhỏ bé của tôi tàn nhẫn ném trên mặt đất, cảm nhận của tôi là gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ

Kỷ Trà Thần thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của mình trong đôi mắt trống rỗng của bé, khổ sở và kinh hãi không cách nào hình dung được hiện lên trong mắt, thân thể cứng ngắc, tim đau đớn từng cơn. Rõ ràng không muốn nghe nữa, lại không có biện pháp để bé dừng lại.

Ánh mắt Tịch Nhược đã không còn nhìn anh, như tự mình nói với chính mình, thân thể nhỏ bé cuộn lại, nhẹ nhàng run rẩy.

"Năm đó ông làm tướng mẹ phản bội ông, cho rằng tôi là nghiệt chủng, nên ông mới có thể nhẫn tâm giết chết tôi. Nhưng ông có nghĩ tới hay không, dù tôi không phải con gái ông, đó cũng là một sinh mạng đang sống, ông không có quyền quyết định sống chết của người khác. Năm năm rồi, tôi vẫn muốn biết khi ông biết mình bóp chết con gái ruột của mình lúc đó có đau khổ hay không. Ông quý gối trước mộ cầu xin tha thứ đáng về rất đáng thương, nhưng hoàn toàn đáng đời. Cho dù bây giờ ông đền bù như thế nào, cũng không thể rửa sạch tội lỗi của ông, sẽ không có ai tha thứ cho ông."

"Mẹ không nỡ giết ông, vì mẹ từng yêu ông. Còn tôi, đối với ông hoàn toàn không có tình thương, trong thời gian năm năm qua ông đóng vai là người xa lạ, nhưng, bây giờ tôi căm thù con người ông. Tôi vĩnh viễn là họ Ninh, là con gái Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ, với ông, không có chút quan hệ nào."

Mỗi một câu nói của Tịch Nhược như con dao nhỏ một lần lại một lần cắt thịt trên người anh, máu tươi chảy đầm đìa nhìn không thấy vết thương. Bị chính con gái mình căm hận, làm cho bé chán ghét, bị bé phủ nhận, càng khổ sở hơn là bản thân từng tàn nhẫn tổn thương bé và mẹ bé.

Sao mình có thể mù quáng tổn thương đến mẹ con bé như vậy? Tịch Nhược không nghe được, tai bé không nghe được âm thanh. Không có một người cha nào nghe được tin tức như thế lại không đau lòng khó chịu. Hơn nữa chính mình còn là người gây nên tội.

Hồ thẹn, gần như muốn dìm chết mình.

"Bây giờ con cũng không thể nghe được sao?" Giọng nói trong miệng trầm thấp, phát ra khó khăn, đôi mắt ôm một tia hy vọng nhìn bé.

"Cả đời?" Tịch Nhược như nghe được mọi thứ cười châm biếm, khóe môi nhếch lên nụ cười, rất lạnh, ý cười chưa kịp hiện lên trong mắt. Tiếng nói non nớt vô cùng tàn khốc như quan toà phán xử anh tội chết. "Quên nói cho ông biết, bác sĩ nói tôi chỉ sống không quá một năm, không phải ông nói trong cơ thể tôi đang chảy dòng máu của ông sao? Rất nhanh, sẽ rất nhanh tôi sẽ trả lại cho ông."

Về mặt chợt lóe lên kinh ngạc, đôi mắt mở to thâm sâu kinh hãi, không thể tin được. Kiếm môi mấp máy, giọng nói không tự chủ run rẩy: "Con...con, con nói gì?"

"Tôi, cũng sắp chết rồi." Từng chữ một, mỗi một lời nói ra vô cùng rõ ràng.

"Đây không phải là điều ông vẫn kỳ vọng sao? Chúc mừng ông, rốt cuộc đã được toại nguyện."

"Không đâu, cha tuyệt đối không để con chết." Giọng nói ngông cuồng của Kỷ Trà Thần trầm thấp tràn đầy chắc chắn.

Tuyệt đối sẽ không, Tịch Nhược, cha tuyệt đối không để con chết, sẽ không để cho con rời khỏi cha.

"Tôi không sợ chết, ngược lại ông trời đã đợi tôi quá lâu rồi. Chỉ cần tôi chết đi, cả đời này mẹ cũng không tha thứ cho ông. Ký Trà Thần, cả đời này tôi sẽ không để ông có cơ hội đến gần mẹ nữa, tôi và mẹ tuyệt đối không tha thứ cho ông."

Khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy nụ cười quý dị, ánh mắt hiện lên thù hận thấu xương, hận người đàn ông trước mắt từng hành động làm ra những chuyện để người ta căm phẫn, ông ta không đáng đồng cảm chút nào!

"Khụ khụ. Khụ khụ!" Ho khan không ngăn được, ngón tay bịt kín khoe môi thật chặt, ánh mắt anh nhìn qua, đưa bàn tay ra, lại bị bé hung hăng đẩy ra, khó khăn mở miệng: "Cút đi, không cho phép ông đụng vào tôi."

Mây kiếm Ký Trà Thần nhú lại, muốn rời khỏi giường, nhưng lại động đến miệng vết thương đau đớn, hơi chuyển động thân thể, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra đầm đìa. Đôi mắt lo lắng nhìn bé chăm chăm: "Tịch Nhược, con làm sao vậy?"

Tịch Nhược không trả lời anh, máu dọc theo khe hở trong lòng bàn tay từng giọt từng giọt rơi trên thảm lông cừu trắng tinh, bàn tay nhỏ như vô tình trũng phật anh.

Lòng bàn tay ấm áp, cảm giác nhóp nhúa, khi thấy sự thống khổ trong mắt Ký Trà Thần, lại nghĩ hoá ra tất cả đều đáng giá.

"Tịch Nhược." Trạc Mặc đi tới cửa thấy bà vai Tịch Nhược run rẩy, đã biết bé lại ho khan, sải bước đi vào ôm thân thể nhỏ gầy của bé vào trong ngực. Trong mắt tràn đầy trách cứ và đau lòng, bàn tay nhẹ nhàng theo phía sau lưng bé. Giọng nói trầm thấp: "Cái gì cũng đừng nghĩ đừng nói nữa... Tịch Nhược, em không nên kích động như vậy."

"Khụ khụ." Bé bụm miệng, cả người mệt mỏi xụi lơ trong ngực anh, cười một tiếng yếu ớt, thê lương và thoá mẫn.

"Tịch Nhược." Cho tới bây giờ Ký Trà Thần đã biết, thì ra lời nói là một chuyện khổ sở như vậy! Đôi mắt với đau đớn của Tịch Nhược, đánh bó tay, bất lực.

Thân là một người cha, nhưng chưa bao giờ được ôm qua bé một lần, chưa hề quan tâm bé một chút nào. Thậm chí mấy năm nay cũng chẳng biết sự tồn tại của bé, không biết bé không nghe được, không biết thân thể bé bết bát như vậy.

Trạc Mặc cẩn thận từng li từng tí, thậm chí cũng không dám dùng nhiều sức. Rốt cuộc ho khan đã ngưng, có chút chuyển biến tốt, lúc này ánh mắt mới lướt qua nhìn thẳng vào ánh mắt ung sắc bén. Môi mím mấp máy, lạnh lùng nói: "Nếu ông thật sự muốn đền bù cho Tịch Nhược, hãy thả chúng tôi đi. Nếu không. Cuối cùng ông chỉ hại chết em ấy mà thôi!"

Giọng nói lạc đi, xoay người ôm Tịch Nhược rời khỏi phòng.

Nhất thời gian phòng rơi vào tĩnh lặng lạnh như băng, mùi máu tanh vẫn còn khuếch tán vờn vãi trong không khí, đôi mắt rử xuống dừng lại trên mặt thảm, những giọt máu nhỏ chói mắt đau thương; không cách nào bỏ qua, không thể xem thường, đầu óc trống không, từng lời từng lời nói Tịch Nhược vẫn còn lẩn quẩn trong đầu.

Đôi mắt ung căng thẳng, cuối cùng hiện lên tia nhìn kín đáo, tràn đầy mờ mịt, ánh mắt mơ hồ.

Giờ đây, rốt cuộc anh cảm nhận được năm đó Ninh Tự Thủy lần lượt hy vọng rồi lần lượt thất vọng, hết lần này đến lần khác bị hãm hại đến mức nào, có bao nhiêu đau đớn tuyệt vọng! Dù trước đây mình có chút nhân từ, cũng không buộc cô đi vào đường cùng như vậy .

Thì ra, tất cả đều là báo ứng!

"Đáng chết, ai cho em đi gặp ông ta? Ai cho phép em không uống thuốc hả?" Trạc Mặc gần như đưa viên thuốc đắng chát nhét vào trong miệng bé, lại rót nước vào lần nữa, buộc bé nuốt vào!

Nước bên trong chảy ngược ra, thấm ướt cả quần áo bé. Tịch Nhược thờ hờn hển, đôi mắt tuyệt vọng nhìn anh, cười lạnh: "Uống thuốc có tác dụng không? Không phải em sẽ chết sao? Em còn muốn rời khỏi anh."

Bóp --

Tiếng vang không ngừng quanh quẩn trong gian phòng yên ắng, Tịch Nhược ngây ngẩn cả người, gò má đau nóng rát, đôi mắt thất thần, ngửa đầu nhìn về mặt tức giận của Trạc Mặc chăm chăm, lần đầu tiên thấy đáng sợ phần nộ như ác ma Satan của Trạc Mặc!

Lần đầu tiên, Trạc Mặc ra tay đánh mình!

Tay Trạc Mặc có chút run lên, về mặt lạnh lùng, ánh mắt xa lạ lạnh lùng trên cao nhìn xuống, nhìn bé thật lâu mới mở miệng: "Ninh Tịch Nhược, em làm cho anh quá thất vọng."

Giơ tay lên, hung hăng đập chén nước trên nền nhà, nước văng khắp nơi, mảnh vỡ thủy tinh đầy đất, ánh mắt nghiêm nghị, đau lòng thất vọng.

"Đã từng để lại tổn thương trên người em, lần lượt phát bệnh, một lần không uống thuốc, ho ra máu; em thật muốn chết như vậy sao? Em cảm thấy chết là tốt lắm à, có nghĩ tới anh hay không? Nghĩ tới người yêu mến em? Rốt cuộc em đang hành hạ chúng ta, hay đang tự hành hạ chính em?"

Hốc mắt Tịch Nhược đỏ lên, cả người xụi lơ trên ghế sofa, không có hơi sức đứng dậy.

"Em đã muốn chết như vậy, thì từ nay về sau anh sẽ không quản em thêm nữa; nhưng em phải nhớ kỹ, từ nay về sau trên thế giới này nếu không có ai gọi Ninh Tịch Nhược thì không có người gọi Trạc Mặc!"

Trạc Mặc nghiêng đầu, ngăn chặt lòng trong vành mắt, xoay người rời khỏi phòng.

"Mặc." Tịch Nhược tro mắt nhìn bóng lưng anh biến mất trong tầm mắt, không nhìn được kêu lên, nhưng anh không quay đầu lại, không dừng bước, hung hăng đập trên cửa phát ra âm thanh vang dội.

Từ nay về sau trên thế giới này nếu không có ai gọi Ninh Tịch Nhược thì không có người gọi Trạc Mặc!

Mặc, anh đang nói gì? Sao anh có thể theo em cùng chết? Làm sao anh có thể?

Cơ thể Tịch Nhược không chịu nổi sự đau đớn, tự mình gắng sức từ trên ghế salon bò dậy, hai chân dừng lại trên mặt đất, mới vừa đứng lên lòng bàn chân không có sức mềm nhũn, thân thể hung hăng ngã trên mặt đất. Lòng bàn tay đập lên mảnh kiếng bể sắc bén, cắt đứt da thịt, máu đỏ tươi liền tuôn ra ngoài.

Đau đớn, lan tràn đến tất cả xương cốt tứ chi.

Nước mắt tràn ra mi, đọng lại trên gương mặt trắng bệch, trong sáng thuần khiết lại lạnh nhạt vô cùng.

Thật xin lỗi, Mặc. Em sai rồi, Em thật sự biết sai rồi.

Em không nên tùy hứng không uống thuốc, buộc mẹ đồng ý gả cho cha Liên; em không nên không uống thuốc, cố ý ho ra máu trước mặt Kỷ Trà Thần.

Em không nên hành hạ thân thể mình để báo thù Kỷ Trà Thần, làm cho ông ta càng thêm khổ sở.

Thật xin lỗi, Mặc, em thật sự sai rồi.

Tha thứ cho em tùy hứng, chưa bao giờ cảm thông qua cảm nhận của anh.

Tha thứ cho em, em đồng ý sống thật tốt, cố gắng là người mạnh khỏe không đòi chết nữa.

Tha thứ cho em, em vẫn muốn anh quan tâm em nhưng chưa bao giờ quan tâm tới anh.

Tha thứ cho em, Trạc Mặc.

Thật ra thì, em cũng không thể rời bỏ anh.

"Rốt cuộc anh nghĩ sao? Hồng môn và nhà họ Sở ở nước Đức đã cùng lúc hành động rồi, một mình tôi thật không giúp được gì. Mấy ngày nay Thiệu Vũ Hiền cũng không đến bệnh viện mà ở công ty giúp một tay, tình hình bên kia của Kỷ Gấm Sốc cũng không tốt lắm!"

Giọng nói Si Mị khó chịu, tức đến phát điên.

Về mặt Kỷ Trà Thần lạnh như băng cũng không vì lời nói của anh mà có bất kỳ thay đổi nào, đôi mắt âm u như động không đáy, trống rỗng không hiện lên chút rung động, đúng là cục diện đáng buồn. Mấy ngày nay toàn bộ trong đầu đều nghĩ tới Ninh Tự Thủy, toàn bộ đều là những lời nói kia của Tịch Nhược.

Không trách cứ, không chửi rủa, nhưng giam cầm linh hồn anh!

Nếu thật sự Tịch Nhược xảy ra chuyện gì, hậu quả gần như không cách nào tưởng tượng được.

Si Mị thấy anh vẫn không nói lời nào, giận dữ nổi trận lôi đình. Phát điên quát: "Rốt cuộc anh nói với tôi một câu đi chứ! Sống hay chết cho tôi một câu nói chứ!"

Mây kiếm Kỷ Trà Thần nhú lại, cuối cùng chịu đưa mắt dừng lại trên vẻ mặt nhăn nhó của anh, hồi lâu, kiếm môi nhẹ nhàng mấp máy, mấy ngày nay duy nhất lần này anh chịu mở miệng nói chuyện. "Được rồi, Si Mị."

Được rồi, Si Mị!

Sắc mặt Si Mị đột nhiên thay đổi, tất cả cảm xúc biến mất, ánh mắt đào hoa nghiêm túc trước nay chưa từng có. "Kỷ thiếu, anh nói là thật?" Thật sự muốn buông tay rồi hả ?

"Tôi cho rằng mình thiếu nợ cô ấy, có thể dùng nửa đời sau bù đắp; nhưng cuối cùng vận mệnh đùa giỡn tôi." Kiếm môi nhẹ nhàng nhếch lên nụ cười tự giễu, trong giọng nói tràn ngập tuyệt vọng sâu nặng và chấp nhận!

"Shit!" Si Mị không nhịn được nói tục, ngón tay nắm tóc màu lửa đỏ của mình, không nhịn được mở miệng hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải tra ra con gái anh không chết sao? Giữa các người không phải có thể bắt đầu lại lần nữa sao? Chẳng lẽ cô ấy đã nổ súng với anh, vẫn không muốn tha thứ cho anh?"

Kỷ Trà Thần mệt mỏi chậm rãi khép lại mi mắt, phong thái hiên ngang trên trán không che giấu được vẻ mệt mỏi. Tất cả đều là sai lầm nghiêm trọng, chính mình cũng không có cách nào quay lại.

"Sân nghiệp Nhà họ Kỷ nhiều như vậy, anh nói bỏ đi thì bỏ đi sao? Vì Ninh Tự Thủy, anh thật sự bằng lòng buông bỏ tất cả? Như ý muốn của cô ấy?" Si Mị một lần nữa xác nhận. Đôi mắt màu bạc càng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho Kỷ thiếu khăng khăng cố chấp cứ nhiên lựa chọn buông bỏ.

"Đừng hỏi nữa, cậu sẽ giúp tôi một việc cuối cùng." Kỷ Trà Thần mở mắt, ánh mắt dời đến trên gương mặt Si Mị, giọng nói nghiêm túc: "Giúp tôi tìm người tình trước kia của cậu, không phải cô ấy nói là sẽ không sống với cậu sao? Chỉ cần cô ấy có thể cứu sống con gái tôi, tôi bằng lòng trả giá mọi thứ."

"Anh muốn tìm Hạ Tĩnh?" Si Mị trừng lớn hai mắt, thét chói tai: "Anh có biết cô ta có bao nhiêu bệnh hoạn hay không? Cô ta cứu người chưa bao giờ đòi tiền, mà là muốn đổi lấy bộ phận người! Anh tìm cô ta, quả thật chính là tìm chết!"

Đối mặt với sự khản trương của anh, Kỷ Trà Thần làm ngơ: "Tôi chỉ muốn cứu sống con gái tôi, những thứ khác bất luận trả giá như thế nào tôi đều không quan tâm."

"Ninh Tịch Nhược?" Si Mị nhú chặt mày, nghi ngờ hỏi: "Thân thể bé thật không tốt, chẳng lẽ là."

Lời nói còn lại không cần nói rõ, cũng đã hiểu. Nhưng Si Mị vẫn không cách nào tin nổi Kỷ Trà Thần có thể đưa ra quyết định như vậy, nghi ngờ hỏi: "Anh thật dự định muốn làm như vậy? Nếu Hạ Tĩnh muốn mạng của anh thì làm thế nào?"

"Vậy thì cho cô ấy!" Kỷ Trà Thần lạnh nhạt mở miệng. Đôi mắt chuyển một cái, tiếp tục mở miệng: "Còn chuyện cậu điều tra cho tôi như thế nào?"

Si Mị biết anh cố ý nói sang chuyện khác, cũng không dây dưa với anh nữa, dù sao chuyện anh quyết định cho tới bây giờ không ai có thể thay đổi. Hai tay vây quanh trước ngực, giọng nói máy móc: "Tôi tra ra, thật sự có trường hợp bệnh giống nhau. Rõ ràng bản thân không có khả năng sinh đẻ, nhưng vợ tự dung mang thai. Hoá ra có một loại thuốc có tính chất kích thích, tình trạng cơ thể phái nữ khi uống vào dưới tình huống giao hợp tốt nhất, phụ nữ sẽ có 50% cơ hội mang thai. Tương đối đấy, như vậy có đứa bé thì sức khoẻ cũng không bằng những đứa bé bình thường khác, còn có thể chết non hoặc trí não khiếm khuyết. Nhưng trị bệnh bằng thuốc như vậy rất hiếm có, hầu như không ai có thể làm được. Đối với cơ thể nam giới cũng có ảnh hưởng, sẽ mê man, thậm chí quên một số chuyện xảy ra."

Trong đầu chợt lóe lên một số hình ảnh vỡ vụn, ánh mắt lóe lên kinh hãi, vẻ mặt từ từ trầm xuống, lạnh lẽo đáng sợ. Đôi tay nắm lại thật chặt, ảnh hưởng đến miệng vết thương trên ngực, từng cơn đau nhói, như muốn nổ tung.

Si Mị phát hiện vẻ mặt anh khác thường, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Kỷ Trà Thần hít sâu một hơi, hết sức khắc chế tâm tình của mình. "Không có việc gì."

Si Mị lăm bầm lắc lắc tóc đỏ như lửa của mình, trong mắt lộ ra lo lắng, dù sao Kỷ thiếu cũng là anh em của anh, tình cảm hai người không cần nói, đều hiểu, có thể vì nhau vào nơi nước sôi lửa bỏng.

"Nhớ kỹ không nên công khai. Nếu như có thể phân tán thể lực giữ lại bên cậu ra, làm phiền cậu có thể phái người âm thầm bảo vệ cô ấy."

"Tôi biết rõ nên làm thế nào. Anh muốn cho cô ấy vui thích khi trả thù, lại không muốn cô ấy biết là anh cố ý để cô ấy thoải mái. Chưa từng thấy anh biến thái như vậy đấy, đối phương muốn anh chết, anh còn duy trì cảm giác cùng tự ái của cô ấy khắp nơi!" Giọng nói Si Mị lăm bầm tràn đầy không vui.

Rốt cuộc Ninh Tự Thủy có gì tốt, có thể làm cho Kỷ thiếu hy sinh vì cô tới mức như vậy?

Giáo đường vẫn trang trí như mấy ngày trước không có chút thay đổi nào, chúa Jesus bị đinh đóng cố định trên thập tự giá, bi thương gánh vác thống khổ của người đời. Không gian tĩnh lặng, đau khổ và rượu cồn tràn ngập xen lẫn thành một tấm lưới bao quanh anh, không thoát ra được.

Trong đầu là hình ảnh duy nhất của cô, im lặng theo anh ta rời đi.

Trong ngày hôn lễ hai người!

"Ha ha." Liên Phượng Vũ si ngốc cười rộ lên, nước mắt ẩn chứa ở hốc mắt, ngẩng đầu nhìn chúa Jesus, không nhịn được, hỏi: "Người có biết tội người là gì hay không? Là cầu xin mà không phải khổ sở, là sống mơ màng như người say nhưng không cách nào quên đi đau khổ. Tại sao? Tại sao không tin anh? Tại sao lúc đó không ở lại mà cùng anh ta rời đi. Tịch Nhược là con gái anh, chẳng lẽ anh không cứu con bé sao?"

"Em biết rất rõ, biết anh yêu em. Yêu em như sinh mạng."

Ừng ực --

Chai rượu chưa uống xong ngã trên mặt đất, rượu đổ ra ngoài, chai không ngừng lăn xuống, dừng lại dưới chân một người.

Dường như Liên Phụng Vũ không phát hiện có người đi vào, hai tay khổ sở che mặt, ngay cả mấy lần thở sâu cũng không cách nào giảm bớt đau đớn trong lòng. "Tại sao không tin anh? Tại sao ngay cả một cơ hội cũng không cho anh?"

Anh ta khom lưng nhặt chai rượu lên, nhấp một ngụm, mùi vị cũng không tệ lắm. Chậm rãi cất bước đi đến bên cạnh anh, bàn tay vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng nói: "Thầy đã sớm nói qua rồi, sao con không tin? Vì chân cô ta lún càng sâu rồi?"

Liên Phụng Vũ nghiêng đầu nhìn Chiêm Dục Dương, vẻ mặt nghiêm chỉnh, khoé miệng nhếch lên nụ cười cay đắng, khó khăn mở miệng: "Thầy. . . ."

Chiêm Dục Dương thờ dài, ngẩng đầu nhìn chúa Jesus, thẳng thắn mở miệng: "Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ. Cách yêu không lo sợ, sao lại hoảng sợ. Thế thì đừng yêu, yêu ly biệt lại khổ. Nếu không yêu không ghét, tức là không trói buộc! Cô ta tự mình nắm giữ tương lai của cô ta, bất kể con hay Kỳ Trà Thần đều không thể thay đổi vận mạng cô ta."

Khuôn mặt tiêu tụy thoáng hiện sự kinh ngạc, mắt phượng không hiểu khóa chặt đôi gò má anh ta hỏi "Lời của thầy là có ý gì? Thầy không nhìn thấy tương lai Tự Thủy, thế nhưng có thể nhìn thấy tương lai con cùng Kỳ Trà Thần, tương lai của chúng con sẽ như thế nào? Anh ta." Cuối cùng sẽ ở cùng Tự Thủy sao?

"Thầy sẽ không nói cho con biết kết cục cuối cùng đâu." Giọng nói Chiêm Dục Dương quả quyết không có nửa điểm đắn đo, đôi mắt âm u, quay đầu dừng lại trên vẻ mặt khổ sở của học trò cưng.

"Thật ra thì con biết kết quả cũng không phải một chuyện tốt. Năm đó ngay cả thầy biết rõ kết cục của cô ta, cũng có ý đồ thay đổi số mạng, kết quả là." Mỏi mồm nhếch lên nụ cười tự giễu, tiếng nói thì lương chậm rãi tràn ra, tiếng lòng lạnh lẽo khiếp người.

"Cuối cùng hại cô ta thảm hại hơn, thầy sợ rồi! Phụng Vũ, thầy không muốn làm hại con. Không nên mưu tính thay đổi số phận!"

Mặc dù trước đây Liên Phụng Vũ không biết cụ thể Chiêm Dục Dương xảy ra chuyện gì, nhưng có thể mơ hồ đoán ra. Thật ra thì Chiêm Dục Dương đối với ai cũng có lòng thương, anh ta thấy được tương lai của bất cứ người nào, nhưng không thấy tương lai của mình, anh ta nhìn được vận mệnh người khác nhưng không có sức chống lại số mạng.

Mấy năm nay bất luận cái gì Chiêm Dục Dương đều thờ ơ, lạnh nhạt bạc tình, thật ra thì anh ta cũng không dám động tình; anh ta quá hiểu kết quả sau động tình là gì.

Nhìn Tự Thủy là một người ngoài ý muốn, vì anh ta không nhìn thấy vận mạng của cô!

"Thầy đã nói, cuộc đời con và cô ấy dây dưa không rõ, trói buộc lẫn nhau."

Chiêm Dục Dương gật đầu.

Liên Phụng Vũ cúi đầu, tươi cười chấp nhận, khoé miệng nhếch lên: "Thầy, con chấp nhận rồi! Con vẫn cho mình có thể chống lại vận mệnh, có thể làm cô ấy yêu con. Nhưng hôm nay. Con sẽ thu lại lòng tham của chính mình, cam chịu số phận."

Chấp nhận rồi, ba chữ nói ra đơn giản như vậy, nhưng phải buông bỏ những khốn khổ từ đáy lòng cỡ nào. Mọi người ai cũng có những ham muốn, yêu càng sâu, ham muốn sẽ càng lớn, có khi lấy được một chút, sẽ kỳ vọng lấy được nhiều hơn.

Từ khi mới bắt đầu mình đã sai lầm rồi, không nên đề cao bản thân, sao có thể không muốn, làm sao có thể không muốn cả đời có cô ấy?

Đang quanh đi quẩn lại một hồi lâu mới phát hiện, vốn dĩ mình thật không có biện pháp có được cô ấy, đây chính là số phận, đã định trước rồi, là số mệnh của mình, vậy anh cũng chỉ có chấp nhận. Không cam chịu nữa, oán hận trong lòng cũng được, cũng nên thu lại rồi.

Khoé miệng Chiêm Dục Dương hiện lên nụ cười nhàn nhạt, như an ủi vỗ vỗ bờ vai anh, trong mắt chợt lóe lên bi thương nhanh đến bất ngờ không được.

"Cùng thầy uống rượu."

"Được ạ." Liên Phụng Vũ lại mở một lon bia, cùng Chiêm Dục Dương uống!

Một lần cuối cùng, từ nay về sau Liên Phụng Vũ anh chỉ có thể yên lặng bảo vệ Ninh Tự Thủy, không còn mong đợi cô ấy có thể yêu mình nữa, không có chờ đợi thì sẽ không tuyệt vọng! Bất luận tương lai Ninh Tự Thủy em lựa chọn ai, muốn trải qua cuộc sống như thế nào, anh đều tôn trọng ủng hộ quyết định của em, chỉ cần mình không biến mất khỏi thế giới của cô ấy, thì cô ấy sẽ không biến mất trong thế giới của mình.

Chỉ hy vọng thượng đế có chút công bằng, đừng làm cô bị thương tổn nữa!

Trong giáo đường, hai thầy trò không ngừng uống rượu, chẳng nói câu nào, có mấy lời không nên nói, một ánh mắt, một động tác đều rõ ràng. Chiêm Dục Dương nghiêng đầu nhìn bi thương vây quanh Liên Phụng Vũ, âm thầm thờ dài, như có như không lắc đầu.

Như bất đắc dĩ, như không nỡ.

Phượng Vũ, thầy có thể vì con làm tất cả, tương lai vẫn phải dựa vào con, rốt cuộc con có thể vượt qua số mệnh hay không, tất cả đều phải xem chính bản thân con, trừ bản thân con ra, không ai giúp được con.

Ninh Tự Thủy mở máy tính ra, Hồng môn mới vừa cho người mang tin tức truyền đến, Nhà họ Kỳ đã bị tan rã một nửa rồi, Cho đến bây giờ Si Mị vẫn không từ bỏ, vẫn còn vùng vẫy; còn Kỳ Gấm Sọc bị lực lượng Sở Kỳ kiềm chế không cách nào đưa ra viện trợ. Có lẽ Tiểu Ngư Nhi vẫn còn nhiều loạn tinh thần anh ta.

Kỳ Trà Thần, anh vất vả khổ cực chèo chống Nhà họ Kỳ nhiều năm như vậy, cuối cùng phải đi con đường diệt vong! Mất đi Nhà họ Kỳ, anh cũng không còn cái gì.

Trạc Mặc đẩy cửa phòng ra, nhìn Ninh Tự Thủy quỳ trên mặt đất xem máy vi tính, ho nhẹ một tiếng. Ninh Tự Thủy quay đầu lại nhìn về mặt lạnh nhạt của anh, ý bảo anh có lời cứ nói.

"Cháu đánh Tịch Nhựt một bạt tai." Trạc Mặc đi tới, vẻ mặt khó coi, trong mắt càng thêm khổ sở và mâu thuẫn. Một cái tát kia không chỉ là đánh trên mặt Tịch Nhựt mà còn đánh vào trong lòng anh, vô cùng đau đớn .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 173: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (2)

Lông mày đen đẹp như vẽ nhíu lại, vẻ mặt lạnh nhạt, vẫn biết Tịch Nhựt hận Kỳ Trà Thần, nhưng không ngờ tới con bé dùng thân thể mình để Kỳ Trà Thần cảm thấy khốn khổ thêm! Bé muốn cho Kỳ Trà Thần cả đời sống trong hổ thẹn!

"Đi vẫn biết Tịch Nhựt đối với cháu quan trọng đến mức nào, thế nhưng em ấy chỉ quan tâm đến đi, chỉ muốn báo thù."

Ninh Tự Thủy nghe được điều gì trong lời của anh, giọng trầm thấp hỏi: "Cháu muốn đi phải làm sao?"

"Kết thúc thôi!" Ánh mắt Trạc Mặc lướt qua, đột nhiên nhìn về phía cô: "Nhà họ Kỳ tan rã đó là chuyện về sau, đi chấm dứt trả thù đi. Nếu đi không có cách nào buông xuống thù hận trong lòng, Tịch Nhựt càng không thể buông bỏ! Cháu hy vọng tất cả mau sớm chấm dứt, mang em ấy trở về nước Đức. Có thể vẫn còn có biện pháp."

Ninh Tự Thủy hiểu ý trong lời anh, nếu ngay cả mình cũng không cách nào bỏ xuống thù hận, Tịch Nhựt làm sao có thể buông bỏ? Nếu mình không trở về nước Đức, Tịch Nhựt làm sao bằng lòng trở về Đức cùng Trạc Mặc?

Trong trò chơi trả thù này, đã hy sinh quá nhiều. Tự tôn, danh dự của Liên, khỏe mạnh của Tịch Nhựt Còn có tính mạng những người kia, mọi sự chịu đựng, giằng co cũng nên dừng lại.

Trước kia yêu quá sâu, suy nghĩ cố chấp, làm mình tổn thương nặng như vậy. Đến nay oán hận vẫn còn, cũng sẽ hại người hại mình.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Ninh Tự Thủy gật đầu, giọng nói lạnh như băng vang lên trong gian phòng trống trải: "Được."

Không vì bất kỳ ai, chỉ có Tịch Nhựt và mình! Bỏ xuống đoạn quá khứ kia, thân thể Tịch Nhựt quan trọng hơn so với trả thù Kỳ Trà Thần! Rời khỏi nơi đây trở về nước Đức, sẽ không quay lại nữa.

Khỏe miệng Trạc Mặc nặn ra một đường cong, không nở nụ cười. Toàn bộ trong đầu đều là vẻ mặt thút thít của Tịch Nhựt, đáng vẻ thương tâm của bé. Đánh Tịch Nhựt một bạt tai, có lẽ đời này là chuyện làm anh hối hận nhất.

.

Đường Diệc Nghiêu từ công trình trở về, khắp người mệt mỏi, cùi áo khoác cầm ở trong tay xuống. Lúc đứng ở trước cửa cầm chìa khóa để mở thì chợt ngây ngẩn cả người.

Chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng đang cuộn lại ở góc hẻo lánh, cảm giác quen thuộc hiện ra.

Dường như cảm thấy có người đang nhìn mình, thân thể cuộn lại chậm rãi mở ra, ngẩng đầu, vẻ mặt tái nhợt nhìn anh, đôi mắt lập tức đỏ lên, chứa đầy nước mắt nhưng quật cường không chịu rơi xuống.

"Sao em lại ở chỗ này?" mày kiếm Đường Diệc Nghiêu nhíu lại, hầu như hiện tại tất cả mọi người đang tìm em, sao em còn dám xuất hiện?

Dương Lưu Vân từ thân căn cứ môi dưới, đứng lên, từng bước từng bước nhỏ đi tới trước mặt anh. Cúi đầu, giọng nói khàn khàn, nói: "Diệc Nghiêu,

em thật sự cùng đường rồi, nếu không em cũng sẽ không tới tìm anh. Thật sự em không còn cách nào khác."

Về mặt lạnh lùng của Đường Diệc Nghiêu thoáng qua một chút nghi ngờ, hai tay sau lưng nắm lại, hơi nhếch môi, không nói một lời.

"Em biết mình làm rất nhiều chuyện thương tổn đến anh, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi. Nhưng Diệc Nghiêu anh phải giúp em, em thật không muốn ngồi tù, nơi đó quá kinh khủng. Anh có biết những nữ tù nhân kia kinh khủng đến mức nào hay không? Mỗi ngày đều nghĩ cách hành hạ em...Em thật không chịu nổi mới thoát ra đây. Anh xem những vết thương này đến giờ cũng chưa có hết."

Giọng nói Dương Lư Vân nghẹn ngào, đưa tay xoắn lấy quần áo trên người mình, trên da thịt trắng nõn là một lớp xanh đen tím bầm, đã kết vảy, còn có phần chưa lành, vết sẹo nhìn mà phát hoảng.

"Em biết đây là em gieo gió gặt bão. Nhưng em thật sự rất sợ, sợ mình chết trong đó. Diệc Nghiêu, em biết anh hận em! Nhưng chẳng lẽ anh thật sự muốn tro mắt nhìn em chết ở trong đó? Thật muốn thấy em chết, mới hả dạ sao?" Dương Lư Vân ngẩng đầu lên, nước mắt lấp lánh, về mặt khổ sở, chân thành tha thiết không cần nói cũng biết.

Đường Diệc Nghiêu nhìn những vết sẹo kia, chột đau lòng. Dù sao mình cũng từng yêu người phụ nữ này, lần này thấy tình cảnh cô như vậy, làm người thật không thể làm ngơ?

Nhưng những tổn thương kia, những chuyện cô đã làm, vẫn không có cách nào tha thứ được.

"Em không nên tới tìm anh."

Gương mặt tái nhợt Dương Lư Vân lộ ra thất vọng, khóe miệng nhếch lên nụ cười chua xót, gật đầu: "Em hiểu. Em biết bây giờ anh làm việc cho Ninh Tự Thuỷ, cô ấy không thể nào tha thứ cho em. Em thật sự không có biện pháp, em muốn rời khỏi nơi này. Nhưng em hết cách rồi, không có tiền. Em không có gì cả. Diệc Nghiêu, em cầu xin anh nghĩ lại tình cảm trước đây của chúng ta, giúp em một lần cuối cùng nữa thôi."

Về mặt lạnh lùng của Đường Diệc Nghiêu không thay đổi, ngón tay cô mở ra nắm chặt ống tay áo mình. "Anh nhớ lần trước anh đã nói rồi, đó là lần cuối giúp em. Lư Vân, không có người yêu nào có thể tùy ý cho người khác tiêu xài. Mà anh đối với em là yêu, em sớm đã phung phí hết rồi. Anh sẽ không giúp em nữa, nếu em không muốn bị đưa trở về, tốt nhất bây giờ lập tức biến khỏi mắt anh."

"Đưa trở về?" Dương Lư Vân run rẩy, chân không khỏi lui về phía sau một bước, lắc đầu: "Không...không được đưa em về đó! Em chết cũng không muốn quay về đó nữa!"

Bịch --

Hai đầu gối quỳ xuống đất, ngửa đầu, ánh mắt cầu xin anh, đôi tay sít sao níu lấy góc áo anh lung lay. Giọng nói thể lương vang lên trong hành lang vắng vẻ: "Diệc Nghiêu, em xin anh giúp em một lần. Em cầu xin anh, em thật sự không muốn vào đó nữa. Em không muốn đi. Em xin anh giúp đỡ em. Chỉ cần cho em rời khỏi nơi này, em sẽ không quay về nữa.Anh sẽ không nhìn thấy em nữa. Em cầu xin anh đó."

Khóc không thành tiếng, nước mắt trên đôi gò má trắng bệch tràn ra, khổ sở.

Lòng Đường Diệc Nghiêu có chút xúc động, rõ ràng quỳ gối trước mặt mình lời nói khép nép cầu xin mình như vậy. Hình ảnh như vậy mình cũng chưa từng nghĩ qua, mình đã từng một mực lạnh lẽ đi theo phía sau cô.

"Cầu xin anh giúp em."

"Theo anh vào đây." Đường Diệc Nghiêu đẩy tay cô ra, mở cửa, sải bước đi tới, không hề nhìn Dương Lư Vân một cái.

Dương Lư Vân cúi đầu, những sợi tóc bừa bộn rơi xuống che ở nửa gương mặt cô, khóe miệng cứ thế nhếch lên nụ cười u ám, không người nào phát hiện. Lau nước mắt trên gương mặt, xoay người đứng lên đi vào phòng.

Đường Diệc Nghiêu không để ý đến cô, mà là đi vào phòng gọi vài cuộc điện thoại. Mấy phút sau đi ra đưa cho cô một tờ giấy nói: "Đi đến chỗ này, sẽ có người giúp dẫn em đi. Đây là lần cuối cùng anh giúp em, hy vọng em vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt anh nữa."

Dương Lư Vân gật đầu cảm ơn anh, ngón tay nắm chặt tờ giấy mỏng, ánh mắt do dự nhìn anh.

Đường Diệc Nghiêu cũng không nhiều lời, lúc xoay người muốn trở về phòng thì Dương Lư Vân đột nhiên chủ động tiến lên ôm lấy eo anh, hai tay như dây leo quấn ở eo anh, làm thế nào cũng không chịu bỏ ra.

"Buông tay, Dương Lư Vân! Em đã được điều em muốn, đi nhanh đi."

Dương Lư Vân lắc đầu, mặt dán thật chặt trên lưng anh, giọng nói khàn khàn, nói: "Cám ơn anh Diệc Nghiêu. Em không ngờ anh lại bằng lòng giúp em, thật cảm ơn anh."

Đường Diệc Nghiêu đẩy ngón tay cô ra. "Anh nói rồi đây là lần cuối cùng, sau này em sống hay chết, không liên quan đến anh!"

Tay Dương Lư Vân bị đẩy ra, lúc anh muốn tiếp tục bước đi thì sải bước đi đến chắn trước mặt đường đi của anh. Ngửa đầu nhìn anh, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Em nợ anh quá nhiều, không có khả năng trả lại cho anh. Em chỉ có thân thể này."

Ngón tay mảnh khảnh bắt đầu cởi quần áo của mình xuống

Mày kiếm Đường Diệc Nghiêu nhử lại, ánh mắt dò đi. Mím môi lạnh lùng nói: "Dương Lư Vân, anh không cần em làm như vậy. Hiện tại, em lập tức đi đi."

"Em biết." Giọt nước mắt trong suốt trong mắt chảy ra, chậm rãi lướt qua đường nét khuôn mặt, không tùy ý như trước đây. "Anh đối với em là yêu, chưa bao giờ đòi hỏi đáp lại! Mà em, lại khước từ tình yêu anh dành cho em. Thật xin lỗi, Diệc Nghiêu! Ở trong tù em suy nghĩ rất nhiều chuyện, em đã từng hối lỗi, mới biết mình trước đây quá đáng đến mức nào. Thật xin lỗi, em đã gây cho anh nhiều tổn thương như vậy. Em biết thân thể này đã nhiều dơ bẩn, hoàn toàn không xứng với sự yêu thương của anh. Nhưng Đây là lần cuối cùng, Diệc Nghiêu, lần cuối hãy để cho chúng ta thân thiết một lần, coi như cho tim em được phóng thích đi!"

Cuối cùng quần áo rơi xuống nơi mắt cá chân, cô gầy còn da bọc xương, trên người khắp nơi đều là vết thương, dùng "Vết thương chồng chất" để hình dung không quá đáng chút nào .

Cánh tay thon dài như rắn kéo cổ anh, hơi thở như hoa lan, thân thể mềm mại dán thật chặt thân thể to lớn của anh. Giọng nói mềm mại ngọt ngào như câu hồn người: "Anh quên rồi sao? Trước kia chúng ta ở chung một chỗ vui vẻ cả ngày. Anh chỉ dùng tay có thể làm cho em vui vẻ, làm em đạt đến cao trào! Thân thể hai ta như trời sinh một đôi, chỗ kết hợp chặt chẽ không có một khe hở nào Anh thích nhất hôn môi em, anh nói đó là hương vị ngọt ngào nhất trên thế giới này"

Cô to gan cầm tay anh di chuyển chậm rãi xuống thân thể mình, cảm giác nhiệt độ ngón tay anh nóng bỏng, biết mình sắp thành công. Tay kia bắt đầu cởi nút áo trên người anh.

Đường Diệc Nghiêu nhử mày, muốn đẩy cô ra, nhưng hạ thân lại đẩy lên ngọn lửa, sưng lên khó chịu. Nhất là lời cô nói, như một loại ma chú đánh thức dục vọng đang ngủ say trong cơ thể, những hình ảnh trước đây không ngừng thoáng qua trong đầu.

Thân thể cô như thuốc độc chết người, từng làm mình trầm luân.

Cô ngẩng đầu lên, thủy mâu dịu dàng tha thiết nhìn anh, môi đỏ mọng khẽ mở: "Diệc Nghiêu, hãy yêu thương em một lần sau cùng. Để em mãi mãi nhớ anh làm cho em vui vẻ."

Mồ hôi từ trán chảy xuống, mày kiếm nhíu chặt, khuôn mặt kiên nghị chịu đựng khổ sở khác thường. Một giây sau bàn tay to lớn ôm lấy cô nhấc lên, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Dương Lư Vân, toàn bộ những thứ này đều là cô tự chuốc lấy!"

Đá văng cửa phòng, ném cô trên chiếc giường lớn mềm mại, một giây kế tiếp hai tay giam giữ cổ tay cô, không có bất kỳ hôn môi dạo đầu, cởi quần cùng đồ lót xuống, dương vật lộ ra to lớn như muốn nổ tung, chống đỡ ở cửa mình cô, một cái đi vào.

"Ừm" Đột nhiên xảy ra đau đớn Dương Lư Vân chịu không được, rên rỉ thốt ra, hạ thân tê liệt đau nhức, cảm giác không giống với anh trước đây, thô bạo, không có tình, không có bất kỳ ân ái vui thích nào, chẳng qua là một cuộc phát tiết!

Đường Diệc Nghiêu không nói bất kỳ lời nào, chỉ mạnh mẽ tiến vào rút ra, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, liên tục va chạm trong không gian nóng bỏng nhỏ hẹp ở nơi sâu kín nhất của cô, đạt được khoái cảm. Rất nhanh, chỗ hai người kết hợp chảy ra dâm thủy, mùi vị nhàn nhạt ngai ngái, ướt cả ga giường.

"Uhm Diệc Nghiêu anh." Mặc dù đau đớn, nhưng vẫn mở hai chân nghênh hợp để anh tiến vào sâu hơn, ngẩng đầu muốn hôn môi anh lại bị anh né tránh.

Tiếng rên rỉ, hơi thở phập phồng lên xuống một chỗ, xen lẫn đan thành một cái lưới, mà hai người họ đều ở trong tám lưới đó, ai cũng trốn không thoát!

Dương Lư Vân chưa từ bỏ ý định, hai tay ôm lấy cổ anh, hai chân bám vào sống lưng rắn chắc của anh, như gấu koala phủ trên người anh. Môi anh mở ra, mạnh mẽ, nóng bỏng, điên cuồng.

Hai người kịch liệt dây dưa cùng một chỗ, thân mật tưởng chừng như muốn mang hai bên hòa thành một thể. Dương Lư Vân chưa bao giờ nhiệt tình như lúc này, còn Đường Diệc Nghiêu cũng chưa từng thô bạo như thế.

Mồ hôi đầm đìa, tuy tiện nhỏ xuống, mùi vị ngai ngái và mập mờ tràn ngập cùng một chỗ.

Không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi hai người đều kiệt sức nằm xụi lơ trên giường không đứng dậy nổi. Đường Diệc Nghiêu mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt ngủ như chết.

Dương Lư Vân nhắm hai mắt lại hồi lâu mới chậm rãi mở ra, tình ái trong mắt hoàn toàn chưa giảm xuống, nhìn bộ dáng kiên nghị của anh, trong mắt thoáng qua một chút không nỡ.

Buông lỏng thân thể uể oải, chậm chậm đứng lên, cầm quần áo bị xé rách vứt trên mặt đất. Tìm số gọi trong điện thoại, ánh mắt vẫn dừng lại trên người đàn ông đang ngủ say.

"Anh đã hôn mê, tôi đồng ý quan hệ với anh tất nhiên sẽ làm được. Anh đáp ứng chuyện của tôi, thì nhất định phải làm được."

Bộp!

Đóng điện thoại đi động lại, ném trên mặt đất. Ga giường bao lấy thân thể trần trụi đầy dấu vết hoan ái, một lần nữa cúi người tới lồng ngực anh, cúi đầu, môi đỏ mọng khẽ chạm lên khoe môi đầy đặn của anh, ngẩng đầu kéo ra khoảng cách hai người. Môi đỏ mọng khẽ mở, tiếng nói khàn khàn, lẩm bẩm nói: "Xin lỗi, Diệc Nghiêu. Em cam đoan, đây mới thật là một lần cuối cùng."

Ninh Tự Thủy đứng ở cửa phòng, bước chân dừng lại thật lâu, cũng không muốn đi vào nhìn.

Bạch Kỳ bụng thức ăn đến: "Cô không vào gặp anh ấy sao?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lướt qua, đôi mắt ngừng lại trên thức ăn, thân nhiên mở miệng hỏi: "Nếu tôi thật sự sẽ giết anh ta, cô sẽ làm thế nào?"

"Chẳng sao cả." Mặt Bạch Kỳ không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén nhìn về mặt điềm tĩnh của cô chăm chăm: "Giết thiếu gia, cô sẽ là người đau khổ nhất trên thế giới này, việc gì tôi lại làm khổ một người khổ sở như cô?"

Giọng nói lạc đi, đẩy cửa đi vào.

Ninh Tự Thủy hơi sững sờ, ánh mắt thừa dịp cửa gần mở ra khe hở từ xa nhìn Kỳ Trà Thần tiểu tụy không thể tả nằm ở trên giường, vẻ oai phong mạnh mẽ ngày trước hoàn toàn biến mất; đôi mắt cũng bớt đi vài phần lạnh lùng và sắc bén, càng trở nên nặng nề u ám.

Đau buồn không khỏi vây quanh anh, không xua đi được.

Có thể, anh đã từng phạm phải sai lầm, nhưng hôm nay anh cũng bị báo ứng. Nhà họ Kỳ tan rã, con gái ruột không chịu nhìn anh, anh đã trắng tay; còn phải đối mặt với những kẻ thù trước kia của Nhà họ Kỳ, sau này cuộc sống anh cũng không hơn gì.

Vậy là quá đủ, mọi thứ cũng nên dừng lại.

Tịch Nhượng, đơn thuần là một đứa bé, bỏ xuống thù hận trong lòng con đi!

Ninh Tự Thủy chậm rãi di chuyển bước chân đi xuống lầu, mới vừa đi tới cầu thang ánh mắt gặp phải vẻ mặt vội vã khẩn trương của Trạc Mặc đang đi lên, còn chưa mở miệng, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp lạnh lẽo khác thường của anh: "Tịch Nhượng, mắt tích rồi."

Bóng dáng gầy gò dưới ánh đèn run rẩy, bước chân không khỏi lùi về sau, vẻ mặt kinh ngạc khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, nhàn nhạt mở miệng: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Cụ thể cháu cũng không rõ lắm, cháu chỉ đi vào bếp lấy đồ ăn cho em ấy, khi trở về phòng thì không thấy em ấy đâu." Trong đôi mắt Trạc Mặc tràn đầy lo lắng, nhất là lúc này thân thể Tịch Nhượng càng suy yếu, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì nữa, hậu quả khó mà lường được.

Ninh Tự Thủy không có nhiều lời nữa, xoay người đi trở về phòng của Kỳ Trà Thần, lần này không có do dự trực tiếp đẩy cửa vào. Đang dùng bữa, Kỳ Trà Thần sững sờ, đôi mắt thâm sâu không hiểu nhìn cô.

Nếu không có việc gì, cô không thể chủ động tới tìm mình!

"Tịch Nhượng! Anh mang Tịch Nhượng giấu đi chỗ nào rồi hả?" Ninh Tự Thủy cố gắng để cảm xúc mình bình tĩnh một chút, nhưng đôi tay lại nắm thật chặt, không cách nào che giấu hoảng sợ trong lòng.

Sắc mặt tái nhợt của Kỳ Trà Thần thoáng qua một chút bất ngờ, tiếng nói nhàn nhạt, nói: "Anh không biết em đang nói cái gì, anh không có giấu Tịch Nhượng."

Trạc Mặc đi vào phòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào anh: "Đây là Nhà họ Kỳ! Không ai có thể vào, mà Tịch Nhượng lại lạng lẽ biến mất không tiếng động, nếu không phải là người của ông, có thể thuận lợi như vậy sao?"

Tịch Nhượng biến mất?

Về mặt Kỳ Trà Thần trầm xuống, ánh mắt thoáng qua, rất nhanh đứng lên, ngã vào trên người Bạch Kỳ.

Đầu óc Bạch Kỳ cũng mơ hồ, cúi đầu, giọng nói cung kính: "Thiếu gia, tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, tôi đi điều tra một chút." Nói xong, tự ý rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào không khí căng thẳng và cứng ngắc. Đôi mắt lạnh nhạt của Ninh Tự Thủy nhìn anh chăm chăm, không có chút cảm tình nào, nếu quả thật anh giấu Tịch Nhượng, mình nhất định sẽ hỏi hận vì không giết chết anh!

Trạc Mặc cũng không còn che giấu, trực tiếp gọi điện thoại cho người bên ngoài tiếp tục truy tìm tung tích Tịch Nhượng.

Tiếng nói Kỳ Trà Thần trầm thấp, ho khan vài tiếng, giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên: "Nếu anh thật muốn giấu Tịch Nhượng thì sẽ không để cho con bé gặp em. Nó là con gái anh, anh sẽ không làm con bé bị thương tổn!"

"Kỳ tiên sinh anh nghĩ sai rồi." Giọng nói Ninh Tự Thủy lạnh lùng, ánh mắt từ khuôn mặt anh chuyển dời đến trước ngực anh, dừng lại một chút rồi tiếp

tục mở miệng: "cho tới bây giờ, Tịch Nhược đều là con gái của một mình tôi!"

Mây kiếm nhủ lại, muốn nói nữa, nhưng lại không nhìn được ho khan, làm động tới vết thương trước ngực, vẻ mặt trắng bệch đau đớn, mồ hôi lạnh nhễ nhại, vô cùng thảm hại. Trong thời gian ngắn ngủi này, cơ thể bị thương nhiều hơn trước kia, nên so với người bình thường càng thêm suy yếu.

Bạch Kỳ đi tới, ánh mắt rất nhanh đảo qua Ninh Tự Thủy và Trạc Mặc, dừng lại trước mặt Kỳ Trà Thần mở miệng nói: "Tôi vừa mới tra được có vài vệ sĩ bị làm cho bất tỉnh gọi điện báo có một chiếc xe con rời đi từ phía sau. Trên màn hình theo dõi thấy có một bao đen đựng gì đó được mang đi, tôi nghĩ rất có thể chính là tiểu thư."

Ninh Tự Thủy và Trạc Mặc nhìn nhau, hiểu ý gật đầu, cùng lúc di chuyển bước chân rời khỏi phòng.

Kỳ Trà Thần cũng không do dự, vịn chấn lên xuống giường. Vẻ mặt Bạch Kỳ kinh hãi: "Thiếu gia, người không thể xuống giường, vết thương của người còn chưa lành, như thế rất nguy hiểm!"

"Không sao." Kỳ Trà Thần lạnh nhạt nói ra hai chữ, lấy quần áo khoác lên người, muốn đi.

Bước chân Ninh Tự Thủy dừng lại ở cửa, lạnh nhạt quay đầu lại, ánh mắt sắc bén dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, mấp máy đôi môi đỏ mọng: "Con gái tôi, tự tôi sẽ đi cứu, không cần anh xen vào việc của người khác."

"Tịch Nhược thật sự là con gái anh bất cứ ai cũng không được làm hại." Khỏe miệng Kỳ Trà Thần hiện lên nụ cười chua xót, bây giờ không phải chỉ có một mình Ninh Tự Thủy chịu đựng Tịch Nhược mất tích, mà ngay cả anh cũng không cách nào chấp nhận đau đớn khi mất đi Tịch Nhược.

Dù bị con gái ruột oán hận, bị bé chán ghét, cũng không ngăn cản được sự quan tâm của người làm cha như anh, muốn ra sức bảo vệ con gái!

"Không còn thời gian nữa, đi mau." Trạc Mặc không chờ được thúc giục.

Ninh Tự Thủy không còn nhiều lời nữa, sai bước ra khỏi phòng, không ai ngăn cản họ nữa, một đường thông suốt. Trạc Mặc lái xe, Ninh Tự Thủy gọi điện thoại cho Liên Phụng Vũ: "Liên, em không biết anh đồng ý giúp em hay không, nhưng. Tịch Nhược mất tích rồi. Em hy vọng anh có thể giúp em tìm con bé."

P phía sau có xe chạy theo thật sát bọn họ, Trạc Mặc nhìn xuyên qua kiếng xe thấy người của Bạch Kỳ cũng đang gọi điện.

Ninh Tự Thủy siết chặt điện thoại trong tay, người của Hồng môn đã đi tìm rồi, nhưng trong thời gian ngắn không biết có tin tức gì không. Rốt cuộc là người nào bắt cóc Tịch Nhược?

Đáng chết, tại sao mình ở Nhà họ Kỳ lại buông lỏng cảnh giác, cho rằng sẽ không có người làm hại tới Tịch Nhược? Giả như mình có thể quan tâm Tịch Nhược nhiều hơn một chút sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Thầy!

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lướt qua, bây giờ trừ thầy ra không ai có thể biết Tịch Nhược ở đâu nữa. Thầy có thể thấy được tương lai người khác, nếu Tịch Nhược có kiếp nạn gì tất nhiên thầy cũng có thể thấy. Gọi điện thoại cho Chiêm Dực Dương, lần thứ nhất không ai tiếp, liền gọi lần thứ hai lần thứ ba.

Không biết gọi bao lâu, dường như Chiêm Dực Dương chịu thua trước sự kiên trì của cô. Giọng nói lười biếng mang theo mấy phần trách cứ: "Học trò tốt của tôi, không biết thầy con lúc này thích ngủ à!"

"Thầy, nói cho con biết Tịch Nhược ở nơi nào? Bây giờ, lập tức nói cho con biết!" Ngón tay thanh thúy nắm chặt điện thoại áp vào bên tai như bắt được cọng cỏ cứu mạng, trong đôi mắt lạnh như băng toàn bộ là hốt hoảng và bối rối.

Bên kia lặng im hồi lâu, vẫn không có mở miệng, chỉ là hơi thở bình thường mờ hồ xuyên qua làn sóng điện thoại truyền tới.

"Thầy, từ trước đến giờ con chưa cầu xin thầy điều gì. Nhưng lúc này con xin thầy, nói cho con biết Tịch Nhược đang ở đâu." Giọng nói trầm thấp tràn đầy cầu xin, bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng Tịch Nhược!

Vào lúc này đây, cuối cùng cô đã hiểu! Cũng may mắn mình đã đồng ý yêu cầu Trạc Mặc, nhưng vẫn chậm một bước, để cho Tịch Nhược cuốn vào trong trận tranh chấp này.

"Phụng Vũ đã đi tìm rồi, yên tâm đi, sẽ có tin tức nhanh thôi." Chiêm Dực Dương không hề cho cô cơ hội nói chuyện cắt đứt trò chuyện.

"Thầy." Ninh Tự Thủy nhắm nghiền hai mắt, dựa vào đệm xe, ngón tay cầm thật chặt điện thoại di động như muốn mang nó bóp nát. Mối mong khê nhếch lên: "Trạc Mặc, không phải đi luôn luôn làm sai chứ?"

Đôi mắt âm u Trạc Mặc xuyên qua kiếng chiếu hậu nhìn cô, hồi lâu, giọng nói lạnh nhạt và xa cách, nói: "Đây không phải là suy nghĩ của dì, không có ai kiểm soát được."

Ninh Tự Thủy thờ dài, lúc chuẩn bị mở miệng thì điện thoại chợt sáng lên một chuỗi số xa, không hề do dự tiếp thông điện thoại. Tiếng nói trầm thấp bên kia vang lên rất nhanh: "Muốn tìm được con gái trước hết bỏ lại cái đuôi theo phía sau đi. Tôi sẽ liên lạc lại với cô."

Tút tut.

Âm thanh bẽ bộn, gọi lại nữa thì không có tín hiệu, tình huống cũng giống như năm năm trước.

Trạc Mặc nhận ra được sự khác thường của cô, hỏi "Điện thoại của ai vậy di?"

"Có cách nào nào bỏ rơi người phía sau hay không?" Ninh Tự Thủy bình tĩnh mở miệng, lúc này muốn trong thời gian nhanh nhất tìm được Tịch Nhượng, chỉ có thể nghe theo lời của đối phương.

Mây rậm Trạc Mặc nhíu lại thật chặt, ngón tay siết chặt tay lái, nhìn lướt qua kiếng xe và chuyển hướng, hạ xuống tính toán trong lòng, mới trả lời: "Hắn là sẽ không có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (3)

Cuối cùng chân đạp lên chân ga, xe nhanh chóng lao trên đường lớn, lướt qua bỏ lại chiếc xe phía sau.

Bạch Kỳ nhận ra điều bất thường, quay đầu lại nói với Kỳ Trà Thần: "Dường như hai người họ cố ý bỏ rơi chúng ta, Ninh Tự Thủy mới vừa gọi mấy cuộc điện thoại với bên ngoài, lại nhận một cuộc điện thoại lạ nữa."

"Đuổi theo, không được để mất dấu." Mi mắt Kỳ Trà Thần sụp xuống phân nửa vẫn chưa mở lên, trong đầu không ngừng lặp lại những lời nói của Tịch Nhượng với mình. Bé vẫn còn con nít, lại trải qua nhiều biến cố như vậy, biết được sự thật tàn nhẫn, hôm nay bé trở nên như vậy tất cả đều là trách nhiệm của mình!

Không để cho bé trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất trên thế giới này, mãi mãi chỉ có đau khổ! Miễn là có thể làm cho Tịch Nhượng vui vẻ, bất kể cái gì anh cũng sẽ làm tất cả.

Bạch Kỳ nhíu mày, ngón tay cứng nhắc không ngừng chỉ trên màn hình, mím môi nói: "Chúng ta bị bỏ rơi một đoạn rồi!"

"Tiếp tục đuổi theo!" Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên một lần nữa .

Bạch Kỳ gật đầu, ra hiệu bằng mắt với tài xế để anh ta ra sức đuổi theo.

"Bảo cho Si Mị biết, bất kể dùng biện pháp gì cũng phải tìm được Tịch Nhượng cho tôi." Kỳ Trà Thần ngẩng đầu lên, mặc dù tinh thần không tốt, nhưng đôi mắt sắc bén quả quyết vẫn còn không thể xem thường!

Hai chiếc xe con đồng thời xuất hiện, sau đó một chiếc chen vào giữa hai xe, một chiếc che khuất tầm nhìn của Bạch Kỳ.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn chiếc xe bị bỏ lại, dường như họ cũng không có phát hiện chiếc xe kia có biểu hiện giả tạo. Đó là cô thông báo cho Liên biết để che khuất tầm nhìn của họ, mà giờ khắc này cô và Trạc Mặc cũng đang nhìn về hướng vừa rồi đi.

Điện thoại di động vang lên lần nữa, tiếng nói âm u lạnh lẽo vang lên: "Cô rất thông minh. Kế tiếp cô phải nghĩ biện pháp vứt bỏ một chút phiền toái kia đi, tôi sẽ liên lạc lại với cô!"

"Bọn chúng còn nói gì nữa sao?" Trạc Mặc không thể chờ đợi hỏi, ánh mắt tràn đầy bất an và lo lắng.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy bình tĩnh nhìn gò má anh, mới là thiếu niên mười mấy tuổi lại giống như ông lão mấy chục tuổi; Trạc Mặc rất thông minh, tâm tư kín đáo, không thể nói dối để gạt anh được. Mình phải làm sao mới có thể thoát khỏi đây?

"Kho hàng số 5."

Trạc Mặc gật đầu, quay lại hướng đi một lần nữa. Dùng tốc độ đua xe mười phút để tới kho hàng số 5, Trạc Mặc xuống xe, hai mắt cảnh giác nhìn hoàn cảnh chung quanh, bốn phía rất yên tĩnh, dường như không có bất kỳ người nào. Chỉ có mấy kho hàng to như vậy, bụi bặm hất lên, bay vào mắt.

"Tịch Nhượng có ở bên trong không?" Ánh mắt sắc bén ngừng trên cửa sắt kho hàng, trong mắt thoáng qua một tia hồ nghi.

"Thật xin lỗi, Trạc Mặc." Ninh Tự Thủy chậm rãi mở miệng, khi anh còn chưa phản ứng kịp, ông tiêm nhỏ bé giấu trong lòng bàn tay đã chích vào cổ anh. Đây mạnh ông tiêm đưa nước thuốc tiêm vào trong thân thể anh, đủ để anh hôn mê một giờ.

Đôi mắt Trạc Mặc thoáng hiện sự bất ngờ, bất kỳ lời nói nào cũng không kịp nói, mí mắt khép lại, cả người ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Ninh Tự Thủy đỡ anh lên, đặt ở góc khuất. Ngón tay sờ trên mái tóc lộn xộn ngắn ngủn của anh, tự lẩm bẩm: "Trạc Mặc, cháu là một đứa bé ngoan. Thật xin lỗi, vì Tịch Nhượng đi không thể không làm như vậy!"

Lần này điện thoại di động lại vang lên, mở ra nhìn là một địa chỉ, chắc chắn chính là chỗ ở Tịch Nhượng. Bất luận điều gì đang chờ đợi mình, cô đều phải một mình đi đối mặt!

Tịch Nhượng là con gái của mình, bất kể xảy ra chuyện gì, mình cũng sẽ dùng toàn lực ứng phó mạng bé an toàn trở về!

Bến tàu số bảy.

Không khí bờ biển vô cùng mát mẻ và yên ắng, gió biển mang theo vị mặn ẩm ướt của nước biển phủ lên gương mặt; thỉnh thoảng bến cảng có tàu chở hàng phát ra âm thanh cặp vào bờ, có tiếng động cơ xe phát ra.

Ninh Tự Thủy xuống xe, tóc đen bị gió lướt qua, lộn tóc như đang bay lượn; nhìn một vòng chung quanh, ánh mắt ngừng ở bên cạnh tàu hàng cách đó không xa -- kho để hàng hoá chuyên chở số bảy!

Ngón tay áp sát khẩu súng bên hông, đề cao cảnh giác, tai vẫn lắng nghe động tĩnh chung quanh, chỉ tiếc âm thanh rất ồn ào, cũng không thể nghe được gì.

Dừng ở cửa kho để hàng hoá chuyên chở, bước chân mới vừa bước xuống, đột nhiên có hai người áo đen đứng mảnh tiến ra, nòng súng màu đen lạnh như băng đề trên trán cô, giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Giao khẩu súng ra đây!"

Ninh Tự Thủy không do dự, ngón tay đề vào bên hông, chậm rãi cầm súng ra giơ lên. Trong đó có một người trực tiếp đi đến đoạt lấy, mang súng nhét vào túi quần của mình, nghiêng đầu nói: "Mở cửa, vào đi!"

Cửa chậm rãi mở ra, Ninh Tự Thủy bị người sau lưng đẩy vào, cả người ngã vào trong, cửa đóng lại rất nhanh.

Toàn bộ kho để hàng hoá rất trống trải, không biết gió nơi nào thổi vào, cảm giác lạnh lẽo, ánh sáng không được tốt cho lắm, nhìn lại dưới ánh đèn lò mờ thấy thân thể nhỏ bé của Tịch Nhượng bị người dùng sợi dây treo ngược lên, hai tay hai chân đều bị trói chặt, không cách nào nhúc nhích, miệng bị băng vải buộc chặt. Sắc mặt tái nhợt đáng sợ, mắt cũng bị miếng vải bịt kín. Đôi má ửng đỏ, có vài vết xước nhỏ, chảy ra chút máu.

Có lẽ bị người đánh qua, thân thể nhỏ bé ở giữa không trung đông đờ, như bông hoa đang chịu đựng cơn cuồng phong, yếu ớt không chịu nổi đã kích.

Lông mày đen đẹp như vẽ của Ninh Tự Thủy nhíu lại, nhìn Tịch Nhượng chăm chú, tim co rút đau đớn từng cơn.

Tịch Nhượng không thấy được, cũng không nghe được, nhưng bé có thể phân biệt trong không khí ẩm thấp có mùi hương quen thuộc, đó là mùi hương thoang thoảng đặc biệt trên người Ninh Tự Thủy. Thân thể nhỏ bé không ngừng giãy giụa, vằn vẹo, ý bảo cô không được qua đây, hãy mau chóng rời đi.

"Dương Lưu Vân, tôi biết rõ là cô, xuất hiện đi!" Ninh Tự Thủy mím môi, tiếng nói lạnh như băng vang lên, ánh mắt từ trên người Tịch Nhượng dời đi, chậm chậm ngừng lại ở góc rẽ tối tăm bên phải, một bóng người đi chập chững chậm rãi.

Đã lâu không gặp Dương Lưu Vân, như chỉ còn da thịt trắng nõn, một đôi mắt xinh đẹp đã bị cấm hận vùi lấp. Một thân quần áo bó sát màu đen, bao lấy thân thể gầy nhỏ. Lộ ra xương quai xanh lồi lõm, chỉ có một khoảng thời gian ngắn, cô lại có thể gầy thành như vậy, có thể thấy được thời gian ở trong tù cũng không dễ chịu chút nào.

Bước chân chậm rãi đi ra, dừng lại ở một đầu dây thừng khác, đôi môi đỏ mọng điểm lệ tươi cười, nhẹ nhàng giương lên làm cho người ta sợ hãi. "Ninh Tự Thủy, đã lâu không gặp."

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh nhìn cô, thấy được trong lòng cô tràn đầy oán hận, đôi tay ẩn trong tay áo phía sau lưng giơ lên. "Đây là chuyện giữa tôi và cô, không liên quan Tịch Nhượng, mau thả bé ra."

Dường như đối với lời nói của cô Dương Lưu Vân không nghe thấy, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên sợi tóc rơi xuống của mình, đôi mắt lạnh lẽo như muốn ném Tịch Nhượng ra xa. "Mấy xem con bé lớn lên càng giống như mày-- bị coi thường như nhau!"

Ninh Tự Thủy ngắt ra, những lời này rất quen, năm năm trước Kỷ Trà Thần ở trong phòng bệnh đã từng nói với mình những lời như vậy!

"Ninh Tự Thủy, mày có biết tao hận mày bao nhiêu hay không? Năm năm trước vì sao mày không chết? Tại sao mày không chết còn muốn trở về? Nếu mày không xuất hiện, tao sẽ không hai bàn tay trắng. Tao sẽ không mất đi Đường Diệc Nghiêu, càng sẽ không mất đi Thần. Mày có biết mày đáng ghét đến mức nào hay không? Tại sao ngay cả chết cũng muốn chiếm lấy tim của Thần!"

Giọng nói cuồng loạn. Thù hận trong ánh mắt ngày càng mãnh liệt, đủ để làm người chết cháy.

"Cô hận tôi." Đôi mắt Ninh Tự Thủy lướt qua nhìn về phía cô ta: "Cô có thể giết tôi, miễn là cô thả Tịch Nhượng ra."

"Yên tâm, đáng đáp con bé dễ thương như vậy, tao làm sao có thể cam lòng giết bé? Vậy phải xem mày lựa chọn như thế nào rồi!" Trong mắt Dương

Lưu Vân càng đậm ý cười, cầm điện thoại di động đưa ra một hình ảnh, ở cửa bến tàu người Đường Diệc Nghiêu bị treo ngược lên, cả người chỉ dựa vào một sợi dây thừng đang gắng sức chống đỡ trọng lượng cơ thể, nếu dây thừng đứt, anh ta sẽ rơi xuống biển.

Nếu như tứ chi tự do, đương nhiên Đường Diệc Nghiêu sẽ không có chuyện, nhưng giờ phút này hai tay anh bị trói chặt, hai chân còn bị cột lên tảng đá. Lúc này rớt xuống biển, không có ai cứu, chắc chắn là phải chết.

Chợt hiện lên một chút hoảng hốt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta chăm chăm, tiếng nói lạnh nhạt vang lên: "Dương Lưu Vân, cô còn có tính người hay không? Cô tôn trọng Đường Diệc Nghiêu còn chưa đủ, thật muốn hại anh ta chết mới cam tâm sao?"

"Tao làm sao cam lòng tôn trọng anh Diệc Nghiêu của tao. Ninh Tự Thủy, chính mày hại chết anh ấy! không phải mày là một thiên sứ thiện lương nhất sao? Một bên là con gái ruột, một bên là Đường Diệc Nghiêu trung thành với mày, mày muốn chọn người nào? Hôm nay tao muốn xem mày thiện lương như thế nào? Khoan dung cứu giúp ra sao!"

"Cô điên rồi!"

Đường Diệc Nghiêu không thể chết được, Tịch Nhược càng không thể có chuyện!

"Ha ha." Dương Lưu Vân cười rộ lên: "Tao điên rồi, nhưng mà mày không có thời gian nữa, Diệc Nghiêu chống đỡ không nổi rồi!"

Đôi mắt Ninh Tự Thủy bình tĩnh nhìn Đường Diệc Nghiêu chăm chăm, anh thật không giữ vững nổi nữa rồi, cơ thể lão đảo muốn ngã, móng vuốt như nện hoa trong giếng tố, không chịu nổi đã kích.

Cho dù Đường Diệc Nghiêu có lỗi, nhưng những ngày qua anh ta đã thật lòng hối cải, vì sai lầm của mình mà chuộc tội, vì sao anh hết lần này đến lần khác bị Dương Lưu Vân làm hại? Tại sao anh ta muốn đi tìm cái chết?

Tịch Nhược vẫn còn đứng giữa không trung, đầu nhỏ không ngừng lắc lư, như muốn nói cho cô biết, không cần phải để ý đến mình.

Dương Lưu Vân thích thú nhìn cô, chờ Ninh Tự Thủy đưa ra lựa chọn. Nếu Ninh Tự Thủy chọn cứu con gái mình, như vậy cô ấy với mình có gì khác nhau đâu? Giống nhau vì sự ích kỷ, cũng vì tình yêu của mình mà tôn trọng người khác!

"Nghĩ xong chưa? Sự kiên nhẫn của tao có giới hạn." Ngón tay Dương Lưu Vân phủ lên dây thừng, chỉ cần cô tháo lỏng dây thừng kia ra một đoạn, Tịch Nhược sẽ từ giữa không trung rơi xuống. Bình thường con bé đã khó có thể sống rồi, huống chi thân thể Tịch Nhược căn bản vốn đã rất yếu.

Bốn người đàn ông vẫn đề phòng chia sẻ về phía cô, không cho cô một cơ hội phản kháng.

Giờ phút này, cô chỉ có hai lựa chọn, đi hoặc là ở!

"Thật ra thì." Mi mắt Ninh Tự Thủy sụp xuống bỗng mở lên, nhìn thẳng vào Dương Lưu Vân chăm chăm: "Cho dù tôi đi hay ở, hôm nay cô cũng sẽ không bỏ qua cho ba người chúng tôi. Bất kỳ người nào cũng khó mà sống sót rời khỏi nơi này."

"Ha ha." Dương Lưu Vân kiềm chế không được nữa cười rộ lên: "Ninh Tự Thủy mày quả thật rất thông minh, thật sự tao không có ý định để cho các người rời khỏi nơi này! Đường Diệc Nghiêu anh ta phản bội tao, chết cũng đáng đời! Còn mày và nghiệt chủng của mày thay vì oán trách thì nên chết đi!"

"Tao thừa biết đứa bé này là con của Thần! Anh ấy để cho mày sinh ra đứa bé, chịu nhiều đau khổ như vậy, tao thật muốn nhìn đáng về suy sụp của mày khi mất đi con bé một lần nữa. Có thể càng đặc sắc, vui tai vui mắt hơn so với năm năm trước hay không."

Lại là năm năm trước.

Hai tay Ninh Tự Thủy để ở hai bên nắm lại thật chặt, môi mím lạnh lẽo nấp máy: "Năm năm trước cô có ý bỏ trí cam bẫy giá họa cho tôi, chính vì để cho Kỳ Trà Thần mất đi lý trí giết con của tôi. Uy hiếp tôi. Thế nhưng, Dương Lưu Vân cô không có bản lĩnh này. Cho tới nay người đứng ở phía sau cô, rốt cuộc người cứu cô ra từ trong nhà lao là người nào?"

Đôi mắt cô ta chợt lóe lên vẻ phức tạp, ngẩng đầu lên, trả lời cương quyết: "Không có ai đứng sau lưng tao, tất cả đều là tao làm đấy. Kể cả cho những người kia liên tục đuổi giết mày cũng là tao an bài! Chỉ tiếc, mày may mắn mấy lần đều tránh khỏi."

Mặc dù cô ta nói xác thực như vậy nhưng không có chút thuyết phục nào. Một mình cô ta làm sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy?

"Ninh Tự Thủy, tao còn có thể cho mày một lựa chọn. Đó chính là quỳ ở trước mặt tao, thừa nhận mình là một tiện nhân! Như thế. Biết đâu tao có thể bỏ qua cho nghiệt chủng này." Dương Lưu Vân đột nhiên thay đổi chủ ý, nụ cười đều là lạnh lẽo.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy dời đến trên người Tịch Nhược, mím chặt môi không nói một lời.

Ngón tay Dương Lưu Vân vừa mở dây thừng vừa cười nhạt: "Thế nào trong lòng mày nghiệt chủng này có còn quan trọng hay không? Mày thả để con bé chết, cũng không muốn quỳ xuống cầu xin tao sao?"

"Được." Giọng nói trong trẻo vang lớn quanh quần trong không gian. "Tôi quỳ, miễn là cô có thể tha cho Tịch Nhược."

"Tao đồng ý với mày, coi như theo ý mày tao không giết con bé, nghiệt chủng này cũng sống không được bao lâu. "Ánh mắt Dương Lưu Vân dừng lại ở hai người đàn ông sau lưng cô: "Mau dừng đi động chụp lại cảnh này, để cho tất cả mọi người biết Ninh Tụ Thủy quý gối trước mặt tao như chó vẫy đuôi mừng chủ."

Người áo đen gạt đầu, để súng xuống, móc điện thoại di động từ túi ra mở chức năng quay phim, nhắm vào Ninh Tụ Thủy.

Ninh Tụ Thủy đi chuyển bước chậm chậm, từng bước từng bước đi tới phía cô ta. Dưới ánh đèn u ám, khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng như nước không hiện một chút rung động.

"Dừng lại." Lúc chỉ còn khoảng cách năm bước chân, Dương Lưu Vân mở miệng, đôi mắt cảnh giác nhìn Ninh Tụ Thủy, không quên cô là nhà ảo thuật, lại có bản lĩnh, nếu như tiếp cận mình quá gần cũng không phải chuyện tốt. "Quý xuống."

Hai chân thon dài thẳng tắp được quần thụng bao bọc, lúc hai đầu gối hơi hạ xuống, đột nhiên cửa bị người đá văng, ánh nắng nhanh như chớp chiếu vào, bóng dáng mờ nhạt tiến đến gần, tiếng nói lạnh nhạt vang lên: "Tụ Thủy, không thể quý."

Tất cả mọi người đều kinh hãi, một giây sau Dương Lưu Vân mới kịp phản ứng, ngón tay tháo dây thừng ra.

Ninh Tụ Thủy kinh ngạc nhanh chóng rút súng từ bên hông ra hướng về Dương Lưu Vân bóp cò, viên đạn nhanh chóng bay xuyên qua thân thể Dương Lưu Vân, máu văng khắp nơi, mùi vị sống chết cùng máu hoà vào cùng một chỗ, tràn ngập trong không khí.

Nhưng sau đó Dương Lưu Vân không còn biết gì, tay đã tháo dây thừng rồi, chỉ nhẹ nhàng kéo ra. Dây thừng chuyển động thật nhanh, Tịch Nhượng giống như khói lửa lao ra từ bóng tối còn ở giữa không trung trong nháy mắt vô cùng suy yếu.

"Tịch Nhượng." Cả người Ninh Tụ Thủy đều dừng lại, thân thể cứng nhắc cũng không thể nhúc nhích.

Liên Phượng Vũ chạy thật nhanh về phía giữa nơi Tịch Nhượng rơi xuống, còn Ninh Tụ Thủy một giây sau mới phản ứng kịp xoay người hướng về phía bốn người đàn ông liên tục bóp cò, cũng không biết bắn bao nhiêu viên đạn, đến khi tất cả mọi người ngã xuống đất không dậy nổi cô mới phản ứng được.

"Ô ô." Tịch Nhượng tưởng là mình sắp chết, lại không nghĩ rằng lọt vào trong lồng ngực mềm mại, tim gần như muốn nhảy lên tới cổ họng, cả người bị mồ hôi thấm ướt.

Ninh Tụ Thủy đứng lên, quay đầu lại nhìn hai tay Liên Phượng Vũ ôm Tịch Nhượng thật chặt, đầu đầy mồ hôi, bộ dáng căng thẳng, toàn bộ trong mắt đều là khẩn trương. Lúc ánh mắt hai người cùng chạm vào nhau, mới yên lòng nở nụ cười.

Tất cả áy náy, tất cả lời cảm ơn đều ở trong ánh mắt này, khóe miệng khẽ nhếch lên đường cong, trong không gian tĩnh lặng hai người nhìn nhau, nỗi băn khoăn đã hết.

Hai cánh tay Liên Phượng Vũ ôm chặt Tịch Nhượng, trong ánh mắt dịu dàng cho bé một cái mỉm cười. Không cần giải thích, không cần nói lời cảm ơn, càng không cần xin lỗi, cho dù xảy ra chuyện gì, anh mãi mãi sẽ bảo vệ cô và Tịch Nhượng. mãi mãi!

Có nhiều thứ, chúng ta không cách nào lấy được, cũng chỉ có thể nhìn, chẳng qua là xem, xem chúng ta có rời bỏ mọi thứ hay không.

Khóe miệng Ninh Tụ Thủy còn chưa duy trì nụ cười bao lâu, bỗng nhiên vẻ mặt cứng đờ, lời nói đã đến miệng lại không nói ra được, vì ngay lúc đó, súng từ trong tay Dương Lưu Vân bắn ra viên đạn không hề báo trước xuyên qua trán Liên Phượng Vũ.

Máu màu đỏ thắm tung toé, bắn lên gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Tịch Nhượng, như là huyết lệ chậm rãi rơi xuống.

Nụ cười trên môi anh cứng ngắc, ánh mắt ngừng ở gương mặt cô, không nói một lời, chỉ là thân thể cứng nhắc chậm rãi ngã xuống.

"Ô ô. Ô ô." Tịch Nhượng nhận thấy có chất lỏng trên gương mặt mình, lúc đầu là ấm áp dần dần lạnh như băng, làm cho người ta sợ hãi ớn lạnh.

Dương Lưu Vân thờ hồn hèn, trong mắt lộ ra ý cười thoả mãn, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

"Liên." Rốt cuộc Ninh Tụ Thủy trở lại giọng nói của mình.

Bịch --

Thân thể cứng ngắc của Liên Phượng Vũ ngã trên mặt đất, đôi tay còn ôm Tịch Nhượng thật chặt bảo hộ trong ngực, hơi thở suy yếu, đôi mắt trống rỗng tối tăm nhìn lên bầu trời.

"Liên. Liên." Ninh Tụ Thủy nhào tới bên cạnh anh, hai tay giữ chặt tay anh, nhiệt độ cơ thể anh lạnh lẽo không có chút độ ấm, giống như một khối băng không thể hòa tan.

Trước mắt mờ mịt, là hận ý, là vô cùng đau đớn, là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Yêu, hận, trách móc, nhớ nhung, dây dưa cùng một chỗ, cuối cùng lạc mất phương hướng rồi.

Liên Phượng Vũ nắm thật chặt tay cô, gương mặt cứng đờ cố gắng nặn ra một nụ cười. Sự khó thở, đứt quãng, khó khăn nói ra một câu: "Tịch Nhược. . . Không có việc gì. . . Cứ Đường. . . Đường. . ."

Tiếng nói trầm thấp thê lương làm sao cũng nói không ra hai chữ "Diệp Nghiêu", chỉ cầm chặt tay cô dần dần mất đi sức lực. Mi mắt mệt mỏi từ từ sụp xuống.

Rõ ràng Ninh Tự Thủy cảm thấy có cái gì đó từ đáy lòng bị người khác xé ra, đau đớn không thể tiếp tục được nữa, hai tay nắm thật chặt tay anh, không cho nó hạ xuống. Giọng nói nghẹn ngào không rõ ràng: "Liên, đừng. .. Anh phải kiên trì! Em nhất định sẽ cứu anh. . . . Anh đừng rời khỏi em. . . . Anh không thể rời khỏi em."

Máu từ sau ót anh lan ra ngoài thành từng mảng lớn, nhiễm đỏ sàn nhà cùng bụi bặm hoà vào cùng một chỗ.

Những hạt bụi đường như trôi lơ lửng trong không khí bi thương lạnh lẽo, ảm thấp làm cho không cách nào hít thở trong không khí mỏng manh.

Đôi mắt đen láy Liên Phượng Vũ không có lưu lại chậm rãi hạ xuống, lông mi dày bất động, như cùng nhau biến mất.

"Liên. . . . Liên." Dù thế nào Ninh Tự Thủy cũng cố gắng gọi anh tỉnh lại.

Nhưng đang lúc cấp bách, không có đủ thời gian nữa. . . . Đường Diệp Nghiêu còn đang chờ cô đi cứu mạng! Nhanh chóng cởi bỏ dây thừng cho Tịch Nhược.

Tịch Nhược nhìn rõ mặt cô, lập tức mở miệng: "Mẹ, cha ... Người. . ." Ánh mắt thấy vũng máu lớn, bị dòng máu dọa sợ nói không ra lời!

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng ôm bé một cái, rất nhanh buông ra, đưa điện thoại di động nhét vào trong tay bé: "Tịch Nhược, con là đứa bé kiên cường. Gọi điện thoại tìm người tới cứu Liên, mẹ còn phải đi cứu người!"

Tịch Nhược không giống như đứa bé khác bị dọa sợ không biết làm sao, phản ứng lại rất nhanh. Thận trọng gật đầu: "Mẹ, yên tâm!"

Lúc này Ninh Tự Thủy không có nhiều lời nữa, lúc đứng lên muốn chạy đi, quay đầu lại nhìn Dương Lưu Vân hôn mê trên mặt đất, trong mắt tràn đầy oán hận đã đến cực hạn. Nếu như không phải bây giờ vội vàng đi cứu Đường Diệp Nghiêu, hận không thể mang cô ta nghiền xương thành tro!

Liên, xin anh chịu đựng! Nhất định phải kiên cường sống sót.

Cám ơn anh những năm này chăm sóc cho em, bỏ qua những lỗi lầm, bao dung, không yêu cầu báo đáp.

Cám ơn anh đã ở đây, còn em đã bỏ lại anh phía sau nhưng anh vẫn như trước đứng ở phía sau bảo vệ em và Tịch Nhược, cho nên anh không thể rời bỏ em. Tuyệt đối không thể!

Liên, anh có nghe thấy không? Tuyệt đối, tuyệt đối không được rời khỏi em!

"Đường Diệp Nghiêu. Đường Diệp Nghiêu." Ninh Tự Thủy đã chạy ra nhà kho, không ngừng tìm kiếm Đường Diệp Nghiêu. Dựa vào cảnh tượng bên trong đoạn phim ngắn, hẳn là gần giống vị trí này.

"Đường Diệp Nghiêu."

Ninh Tự Thủy không ngừng kêu lên nhưng không nghe được một chút đáp lại, chẳng lẽ Đường Diệp Nghiêu đã rơi vào trong biển rồi sao?

Àm --

Tiếng vang dữ dội, mặt biển trào dâng sóng nước lớn mạnh, bọt nước tung tóe lên ba thước. Gió biển đưa tới vị mặn của nước biển.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua một lượt, quay người chạy nhanh tới bên cạnh bờ, thấy trên cột sắt thép là đoạn dây thừng bị đứt, mà nước trên mặt biển đã biến thành rung động, bọt biển màu trắng từ từ biến mất, có phần bị đưa ra xa!

"Đường Diệp Nghiêu."

Ninh Tự Thủy không có chút do dự nào, tung người đã nhảy vào trong nước biển lạnh giá, bọt nước văng khắp nơi, những đợt sóng mới nổi lên tràn ra từng đợt từng đợt về nơi xa.

"Đường Diệp Nghiêu. Đường Diệp Nghiêu. Đường Diệp Nghiêu." Ninh Tự Thủy lặn xuống nước nhưng tìm không thấy, trôi lên mặt biển lấy hơi, không ngừng gọi tên của anh.

Liên đã xảy ra chuyện, Đường Diệp Nghiêu anh không thể chết được. Tuyệt đối không thể chết!

Thân thể như cá lặn vào trong nước biển, không ngừng tìm kiếm ở bốn phía, hai mắt mở to nhìn từng ngõ ngách dưới biển, tìm kiếm bóng dáng Đường Diệp Nghiêu. Nước biển lạnh lẽo thấu xương, thỉnh thoảng còn có rong biển xẹt qua da thịt, đâm vào đau đớn nhưng cô không bận tâm.

Càng lặn càng sâu, vốn là trời lên mặt nước để lấy hơi, nhưng không còn kịp nữa. Không phải vào lúc này, Ninh Tự Thủy quật cường tiếp tục tìm kiếm Đường Diệc Nghiêu, cuối cùng phát hiện ra anh bên một tảng đá ngầm.

Đường Diệc Nghiêu nằm an tĩnh ở dưới biển, không có gãy gục, không có phản ứng, giống như đã chết rồi!

Ninh Tự Thủy nắm chặt hai tay anh, kéo thân thể nặng nề của anh ở trong biển vùng vẫy, ý đồ kéo anh lên nhưng nhìn như đơn giản còn làm lại khó như vậy; nhất là dưới chân anh còn cột tảng đá, nặng vô cùng. Muốn tháo tảng đá ra, nhưng dây thừng thô to đúng là bết tắc, muốn cời bỏ hoàn toàn nhưng lại không có khả năng, thật sự nếu không đi lên, hai người họ cũng sẽ chết dưới đáy biển.

Sống sót! Liên, Đường Diệc Nghiêu, chúng ta đều phải sống sót.

Ninh Tự Thủy uống một hớp nước biển vào trong bụng, khó chịu vô cùng, hơi thở không đủ, đầu óc choáng váng, cảnh tượng trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (4)

Dường như cảm giác được có một trận nước xoáy cuốn tới, nước biển bao quanh toàn thân, lạnh như băng rét thấu xương, vị nước biển mặn đắng chui vào miệng mũi, phổi căng ra đau đớn. Đầu choáng mất hoa, tay chân không có sức để tiếp tục bơi trồi lên, nếu chỉ là một mình cô thì không có vấn đề gì.

Như vậy chẳng khác nào bỏ lại Đường Diệc Nghiêu, trơ mắt nhìn anh chết.

Không làm được! Rốt cuộc, cô thật sự không làm được. Đây là một mạng người, nếu là người vô tội chết ở đáy biển thì làm sao? Nếu như không phải vì mình, anh sẽ không bị Dương Lưu Vân lợi dụng một lần nữa. Anh bị đâm bị thương không chỉ là thân thể, mà còn có tim.

Ninh Tự Thủy theo bản năng cắn môi, đôi mắt hốt hoảng có thể thấy được trên mặt biển sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, trên bờ còn có Liên, có Tích Nhược cùng Trắc Mặc. Khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, mi mắt chậm rãi nhắm lại!

Lúc thân thể sắp chìm xuống dưới, một đôi tay ấm áp siết chặt bờ vai cô, chặt đến mức xương cốt đều đau. Điều tối kỵ nhất khi cứu người sắp chết chìm chính là người chết đuối liều chết gãy gục, cho nên Ninh Tự Thủy không có bất kỳ phản kháng nào, hai tay chỉ nắm thật chặt thân thể Đường Diệc Nghiêu, dù thế nào cũng không buông bỏ tính mệnh Đường Diệc Nghiêu.

Lúc này trong lòng, anh không phải là không bị tổn thương!

"Thiếu gia." Ánh mắt Bạch Kỳ khản trương nhìn Kỳ Trà Thần ôm Ninh Tự Thủy cưỡi lên bờ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Kỳ Trà Thần thấy Ninh Tự Thủy dừng cảm quên mình nhảy xuống biển cứu Đường Diệc Nghiêu, anh cũng không chút nào do dự nhảy xuống biển, nhưng là thân thể anh còn chưa khỏi hẳn, cứ như thế mà xuống biển quá nguy hiểm.

Cũng may, ba người họ đều sống sót đi lên.

Cả người Kỳ Trà Thần ướt nhẹp, tóc nằm đâu vào đấy trên gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nước dọc theo tóc chậm rãi chảy qua cằm anh vào cơ thể. Hắt hơi, đôi tay ôm thật chặt Ninh Tự Thủy đang rơi vào hôn mê. Trong mắt tràn đầy lo lắng, lông mi thấm nước run rẩy dữ dội, không ngừng vỗ nhẹ vào gò má trắng bệch như tờ giấy của cô.

"Tự Thủy, tỉnh lại đi. Tự Thủy, em nghe được lời anh nói không? Tự Thủy, tỉnh lại, em không thể chết được. Ninh Tự Thủy nghe anh nói không?"

Bên kia có người tiến hành cấp cứu với Đường Diệc Nghiêu.

Bạch Kỳ đứng ở một bên lập tức gọi điện thoại cho Thiệu Vũ Hiên, cũng để cho anh nhanh chóng cho người tới.

Ninh Tự Thủy nằm yên không có bất kỳ phản ứng nào, quần áo ướt đầm siết chặt bao lấy cơ thể lạnh như băng. Trên gương mặt ướt sũng nước giống như nước mắt, lông mi bất động như cánh bướm bị cắt đứt, tiêu tụy làm người ta hoảng sợ.

Mây kiếm Kỳ Trà Thần nhú chặt, đôi tay không ngừng chà xát hai cánh tay cô, làm cho cơ thể cô ấm lên: "Ninh Tự Thủy, em tỉnh lại đi. Mở mắt nhìn anh đi!"

Để cô xuống, để xuống bụng, muốn ép nước trong bụng cô ra ngoài, không ngừng làm hô hấp nhân tạo. Nhưng cô vẫn không có chút phản ứng nào, thân thể cũng càng lúc càng lạnh lẽo.

"Ninh Tự Thủy, em không thể chết, có nghe hay không?" Kỳ Trà Thần bắt đầu luống cuống, vẻ mặt lạnh lùng điềm tĩnh trước sau như một, trời sập cũng không sợ bỗng trở nên hốt hoảng, không biết làm sao, đầu ngón tay tái nhợt run lên, không ngừng ấn bụng cô, tiếng nói hốt hoảng run rẩy: "Tĩnh lại đi. Ninh Tự Thủy, anh không cho phép em chết, em có nghe không? Ninh Tự Thủy."

Bạch Kỳ ngồi xổm người xuống, đặt ngón tay lên cánh mũi cô dò xét, vẻ mặt trong phút chốc tái nhợt, ánh mắt nhìn lướt qua Kỳ Trà Thần, cẩn thận: "Thiếu gia, cô ấy không còn thở nữa."

"Sẽ không đâu. Tuyệt đối sẽ không như thế!" Kỳ Trà Thần ngẩng đầu hung hăng tròn mắt liếc nhìn cô một cái, không tin lời cô. Bóp mũi Ninh Tự Thủy, tiếp tục làm hô hấp nhân tạo, giọng nói run rẩy thê lương, như con sói mất đi đồng bọn, cô độc kêu gào.

"Tự Thủy, em tĩnh lại đi! Anh cầu xin em tĩnh lại? Đừng rời khỏi anh, em còn có Tịch Nhượng, em đã quên rồi sao?" Hai tay nâng gương mặt lạnh lẽo của cô lên, trong mắt tràn ngập cầu xin, môi kè thật chặt lên môi cô, muốn đem ấm áp truyền cho cô.

"Tĩnh lại đi, Ninh Tự Thủy, em quên em đã đã đáp ứng với anh cái gì? Em đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, em nói em yêu anh, sẽ không rời khỏi anh."

Lòng đau như dao cắt, tuyệt vọng trong lòng nhanh chóng lan tràn. Trước mắt diện mạo cô từ từ mờ nhạt, chất lỏng nóng ướt trên mặt tùy ý chảy xuống.

Tám năm trước chính anh tự tay kéo cô vào thế giới của mình, để cho thế giới cô chỉ có một mình mình; năm năm trước là tự tay anh đưa cô đến đường cùng, không có lối thoát, năm năm trước, cũng chưa kịp làm điều gì cho cô, cô không thể chết đi như vậy!

Tuyệt đối không thể, Ninh Tự Thủy em không thể tàn nhẫn rời khỏi anh như vậy.

Cho dù em có hận anh, muốn trừng phạt anh như thế nào cũng không sao, nhưng em không thể rời khỏi anh như vậy.

Trên thế giới này, so với việc em rời khỏi anh không có gì tàn nhẫn hơn! Không cho phép em rời khỏi anh, Ninh Tự Thủy, em có nghe hay không?

Cánh tay mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, chặt đến nỗi không để lại một khe hở, như muốn mang cô hoà vào trong xương máu của mình, hòa làm một thể, vĩnh viễn không còn chia lìa nữa .

"Thiếu gia, đừng như vậy. Cô ấy đã chết rồi!" Hai đầu gối Bạch Kỳ quỳ bên cạnh anh, không đành lòng xem tiếp. Đây là lần đầu tiên ở trước mặt mọi người thấy Kỳ thiếu mất không chế, lần đầu tiên thấy anh luống cuống giống như đứa bé, bắt lực ôm Ninh Tự Thủy như thế, vẻ mặt cực tuyệt, đau thương sâu nặng.

"Câm miệng!" Kỳ Trà Thần ngẩng đầu ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cô, từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng: "Tự Thủy, sẽ không chết! Cô ấy hận tôi như vậy, cô ấy còn chưa hoàn toàn trả thù tôi, sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết!"

"Ninh Tự Thủy, em tĩnh lại đi! Em không thể bỏ lại anh như thế. Em không thể bỏ lại Tịch Nhượng."

Chất lỏng trong suốt óng ánh rơi vào khoeo mắt cô, tựa như nước mắt chảy ra từ khoeo mắt cô, trong suốt tinh khiết, dọc theo đường nét đẹp để chậm rãi rơi xuống, đi qua xương quai xanh ngừng lại ở ngực, thấm qua da muốn đi vào tim cô.

Bạch Kỳ cắn môi không dám nói nữa, nghiêng đầu nhìn Đường Diệc Nghiêu bên cạnh, thuộc hạ dùng một tay ra hiệu OK với cô. Đường Diệc Nghiêu chỉ là uống quá nhiều nước biển tạm thời hôn mê, một hồi sẽ không có việc gì.

Nhưng rõ ràng Ninh Tự Thủy xuống nước còn muộn hơn so với anh, làm sao lại không có hô hấp nhanh như vậy? Bạch Kỳ nhủ trăm mối vẫn không có cách giải, ánh mắt ngừng lại trên khuôn mặt cô.

Kỳ Trà Thần ôm chặt lấy cơ thể suy yếu của cô, không cho phép bất kỳ kẻ nào chạm vào.

"Khụ khụ." Ninh Tự Thủy nhúc nhích một cái, từng cơn ho vội dâng lên, nghiêng đầu, từ trong miệng phun ra vài ngụm nước biển, lông mi thon dài run rẩy, cố gắng làm cho mình mở mắt ra, chỉ đẩy ra một khe hở nhỏ, dường như thấy được khuôn mặt của Kỳ Trà Thần, thấy không rõ lắm, một mảnh mơ hồ.

Kỳ Trà Thần sững sờ, ánh mắt lập tức khuấy động, ôm cô: "Tự Thủy, Tự Thủy."

Tâm tình khó nói lên lời, chỉ không ngừng lặp lại tên cô, giống như như vậy mới có thể chứng minh là cô thật sự sống lại.

Ninh Tự Thủy bị siết chặt vô cùng khó chịu, hai tay níu lấy quần áo anh, muốn đẩy anh ra, nhưng Kỳ Trà Thần lại vui thích ôm lấy cô vào trong ngực, cảm chống đỡ ở bờ vai cô, giọng nói tràn ngập vui mừng và hy vọng.

"Tự Thủy, Tự Thủy."

Cảm giác sau lưng có một mảnh nóng ướt, tiếng nói của anh kèm theo ấm áp đưa vào bên tai, trong lòng hỗn loạn.

Anh ta, khóc sao?

Lúc trong đầu Ninh Tự Thủy ý thức được liền sùng sốt, hai tay nắm lấy quần áo anh cũng từ từ mất đi sức lực, thỉnh thoảng buông ra. Mặc dù anh ôm mình

chặt như vậy, giống như tuyên bố trong im lặng cô quan trọng đến mức nào; dù siết xương cốt đau nhức cũng không sao.

Ánh mắt Bạch Kỳ lóe lên nụ cười an tâm, vừa mới còn tưởng là cô chết rồi. Có lẽ chỉ là nhất thời bị choáng, một chút sức lực đã trở lại, ở vào trạng thái chết giả. Thật may là thiếu gia không có buông bỏ, có lẽ đây chính là liên quan tới sự sâu xa tồn tại bên trong giữa hai người họ.

Ninh Tự Thủy cứ như vậy bị anh ôm, không khóc cũng không làm khó, bình thần giống như không tồn tại.

Bệnh viện.

Phòng cấp cứu đèn đỏ sáng thật lâu, hành lang tràn đầy vắng vẻ, không người nào dám đến tầng này; không khí lạnh lẽo, nước sát trùng gay mũi, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi vào, như muốn chiếu sáng nơi này, ở chỗ rề mù mịt dù thế nào cũng không xoá đi được.

Ninh Tự Thủy ngồi trên mặt ghế nhựa, khép chặt hai đầu gối lại cùng một chỗ, mặt không chút thay đổi, trông như tỉnh táo và bình tĩnh. Nhưng thân thể cô không ngừng ớn lạnh, không ngừng phát run, trong mắt toàn bộ đều là lo lắng cùng không bỏ được. Trong đầu một lần lại một lần hiện lên hình ảnh Liên ngã xuống

Kim lòng không được cắn ngón tay mình, kiềm chế tâm tình như muốn điên mất của mình.

Bạch Kỳ cầm khăn lông tới, ngay lúc đó đầu tiên Kỳ Trà Thần phủ lên trên người Ninh Tự Thủy, không ngừng lau đầu cô, nước trên người, cố sức để nhiệt độ cơ thể cô cao một chút. Giờ phút này bất kỳ lời khuyên bảo nào cũng vô ích, cô không thể nào nghe lọt.

Nhất là lần này Liên Phượng Vũ là vì cứu Tịch Nhược, lại là người duy nhất cùng ở bên cạnh cô năm năm này.

"Thiếu gia." Bạch Kỳ thấy vẻ mặt anh không tốt lắm, ánh mắt lo lắng nhìn anh, thân thể còn chưa khỏi hẳn lại xuống biển cứu Ninh Tự Thủy, tâm tình quá khích, đến bây giờ cũng không có nghĩ ngợi.

Làm sao chống đỡ tiếp nữa?

Nhưng Kỳ Trà Thần chỉ thờ người ra nhìn Ninh Tự Thủy không chớp mắt, tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn: "Tôi không sao."

Chỉ cần cô sống thật khỏe, mình sẽ không có chuyện gì!

Năm năm trước tưởng là cô chết rồi, mình vừa yêu vừa hận, dần vật trong lòng rỗng rã năm năm; năm năm sau thiếu chút nữa mất đi cô một lần nữa, loại tâm tình này thật sự là thông suốt rồi, đời này anh cũng không muốn trải qua một lần nữa, sợ hãi muốn mình chết đi cũng không muốn thấy cô có chút bất trắc nào.

Đôi mắt sâu thẳm từ từ an tâm, chỉ cần cô còn sống, lại mạnh khỏe là được.

Bạch Kỳ cũng không còn khuyên nhủ nữa, giờ phút này trong mắt thiếu gia chỉ có mỗi Ninh Tự Thủy mà thôi! Anh vì yêu cuồng nhiệt, không có thuốc nào cứu được.

Tịch Nhược bị bàn tay ngoan độc của Dương Lưu Văn tát mấy cái, toàn bộ đôi má sưng như đầu heo, cộng thêm mấy ngày không ăn muốn, thân thể cũng vô cùng suy yếu, không chỉ ho ra máu, còn nóng sốt hôn mê bất tỉnh; giờ phút này Trạc Mặc trông chừng bé một tác cũng không rời.

Hành lang thật dài chỉ còn lại ba người họ, Thiệu vũ Hiến đang ở trong phòng cấp cứu làm phẫu thuật cho Liên Phượng Vũ, chỉ là không biết tình huống như thế nào. Thình thoảng có y tá ra vào, tay dính đầy máu, lúc Ninh Tự Thủy nhìn đến máu màu đỏ tươi mới có phản ứng.

Ba giờ sau, Đường Diệc Nghiêu cũng tỉnh lại. Biết được Liên Phượng Vũ đang cấp cứu còn Ninh Tự Thủy trông chừng ngoài phòng mổ, không để ý đến thân thể mình mà mạnh mẽ nhổ hết ống tiêm, lao đảo đi về phía phòng giải phẫu.

Đường Diệc Nghiêu đi đến trước mặt cô, không nói câu nào, chỉ quỳ hai đầu gối trên mặt đất, về mặt tràn đầy mệt mỏi, áy náy và ân hận. Tiếng nói khàn khàn: "Thật xin lỗi, lần này nếu không phải là tôi thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy."

Ninh Tự Thủy không có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt trống rỗng cũng không nháy mắt một cái, đối với chuyện đã xảy ra cũng không trả lời.

"Thật xin lỗi." Đường Diệc Nghiêu lại mở miệng một lần nữa, cô lạnh lùng như vậy, làm cho người ta càng thêm sợ hãi.

Lông mi thon dài run rẩy mấy cái, rốt cuộc về mặt lạnh lùng có chút phản ứng, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua nhìn vào đôi mắt anh. Giờ tay lên tát một cái thật mạnh trên mặt anh, giọng nói trong trẻo không ngừng vang vọng trong hành lang. Gò má sưng đỏ lên rất nhanh, có thể thấy rõ năm ngón tay, đủ thấy được cô dùng nhiều sức đến đâu.

"Đường Diệc Nghiêu, anh đã thức tỉnh chưa?" Ninh Tự Thủy lạnh lùng mở miệng, cánh môi tái nhợt không màu khế đóng khế mở, tiếng nói lạnh lẽo bao trùm: "Nói cho tôi biết, anh còn có lòng tự trọng hay không?"

Anh còn muốn mang tự tôn của mình cho người phụ nữ kia chà đạp mấy lần mới bằng lòng?

Đường Diệc Nghiêu không có bất kỳ oán trách nào, chỉ hít một hơi thật sâu. Ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh tràn đầy lạnh lùng, kiểm môi mím lại: "Sẽ không."

"Tôi nghe không rõ."

"Không bao giờ nữa." Đường Diệc Nghiêu mở miệng, tiếng nói tăng lên mấy lần, cũng là cam đoan cùng cô. Giọng nói khàn khàn vô cùng thấp không lên tiếng, chẳng qua là lạnh lẽo không có cảm tình: "Có thể giao cô ta cho tôi không?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh lùng cùng anh nhìn nhau, không nói một lời.

Dương Lưu Vân mặc dù trúng một phát đạn, nhưng còn chưa bị thương chỗ hiểm, vì thế chỉ rơi vào hôn mê. Viên đạn được lấy ra sớm sau khi đưa vào phòng theo dõi một đêm, ngày mai có thể chuyển đến phòng bệnh thông thường, nhưng Liên vẫn còn ở trong phòng phẫu thuật cùng chống chọi với tử Thần.

"Xin hãy giao cô ta cho tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô thất vọng nữa." Hành lang vắng vẻ, tiếng nói lạnh như băng vang lên lần nữa, tình thế bất buộc, hơi thở đè nén.

Ninh Tự Thủy chỉ nghiêng đầu, thủy mâu lạnh lẽo liếc nhìn qua Kỷ Trà Thần một cái. Đường Diệc Nghiêu lập tức đã hiểu ý cô, bật người đứng dậy. Đứng ở trước mặt Kỷ Trà Thần, giọng nói trầm thấp cung kính trước sau như một: "Kỷ thiếu, xin giao cô ta cho tôi!"

Mây kiếm Kỷ Trà Thần nhú lại, không chớp mắt dừng lại trên người Ninh Tự Thủy, thấy cô không có phản đối, cũng không nói nhiều, chẳng qua là ra lệnh bằng ánh mắt với Bạch Kỳ.

Cho dù cha mẹ Dương Lưu Vân là người lớn hơn nữa đối với Nhà họ Kỷ, dù cô đối với mình thâm tình nhiều năm không thay đổi, nhưng cũng không có nghĩa là mình sẽ luôn dễ dàng tha thứ cho cô.

Có lẽ vì mình và Đường Diệc Nghiêu đã dung túng với Dương Lưu Vân quá mức, lần này mới để cho cô biến thành bộ dạng như ngày hôm nay. Bất chấp mọi thứ nhiều lần làm vậy, không cần biết điều gì.

Nếu như không phải chính mình năm lần bảy lượt dung túng Dương Lưu Vân, có lẽ Tự Thủy sẽ không tức giận như vậy.

Dương Lưu Vân, từ nay về sau cũng không liên quan đến anh. Thế giới này mình hoàn toàn không nợ, duy chỉ có nợ Tự Thủy và Tịch Nhục.

"Tôi sẽ xử lý." Bạch Kỳ hiểu ngầm trong lòng.

"Cám ơn." Đường Diệc Nghiêu nói ra hai chữ, đứng ở một bên, cùng với họ cùng nhau chờ đợi.

Hi vọng Liên Phượng Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì!

Mi mắt Ninh Tự Thủy mệt mỏi rũ xuống, thân thể cứng nhắc không thể nhúc nhích, tứ chi từ lâu không còn cảm giác.

Đau đớn, lạnh lẽo, giờ phút này thật là suy sụp biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (5)

Phẫu thuật càng lâu, chứng tỏ tình hình của Liên càng nghiêm trọng hơn. Ninh Tự Thủy cảm giác mình chờ đợi gần như tuyệt vọng, một luồng bất an trong lòng như nước tràn ra, như nước biển lạnh như băng bao phủ miệng mũi mình, không cách nào thờ được.

Không biết đợi bao lâu, rốt cuộc cửa phòng giải phẫu cũng mở ra, trên quần áo bảo hộ màu xanh lá của Thiệu Vũ Hiên còn dính máu tươi, cởi bao tay và khẩu trang ra, nhìn thẳng vào ánh mắt Kỷ Trà Thần gật đầu, xem như là báo tin.

Ninh Tự Thủy không có đứng dậy ngay, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn qua cơ thể của họ, xuyên qua khe hở nhìn Thiệu vũ Hiên, mong ngóng rồi lại sợ câu trả lời của anh.

"Phẫu thuật coi như thành công, nhưng các người cũng nên biết viên đạn đi vào trong đầu do đó tỉ lệ sống sót rất thấp. Đêm nay anh ta sẽ được đưa vào phòng bệnh tiến hành cách ly, nếu qua thời gian 36 giờ theo dõi thì anh ta tạm thời thoát khỏi nguy hiểm." Giọng nói Thiệu vũ Hiên đầy chuyên nghiệp, nguyên nhân đặc biệt cũng không vì Ninh Tự Thủy xuất hiện. Ánh mắt vẫn nhìn Kỷ thiếu cùng mấy người bọn họ, nhưng lời nói cũng là nói cho Ninh Tự Thủy nghe.

"Vất vả rồi." Kỷ thiếu cảm kích vỗ vỗ bờ vai anh.

Thiệu Vũ Hiên cũng vỗ vai anh ý nói không sao cả, đổi giọng: "Vói tôi còn khách khí như vậy? Nhớ viết chi phiếu nhiều mấy số lẻ là được rồi, phòng làm việc của tôi có thể trưng tu lại lần nữa."

Kỷ Trà Thần chỉ chớp mấy môi, quay đầu lại, ánh mắt ngừng trên người cô, đi tới trước mặt cô, nói khẽ: "Anh ta không sao, em đừng lo lắng."

"Bạch Kỳ, nếu có chuyện gì nữa thì báo cho tôi biết, hai ngày này có thể tôi sẽ ở lại bệnh viện." Thiệu Vũ Hiên nói với Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ gật đầu: "Vâng, bác sĩ Thiệu."

Cách lớp kính thủy tinh dày sáng ngời, cộng thêm ánh đèn sáng yếu ớt trong phòng bệnh hiện lên khuôn mặt trắng bệch không chút máu của Liên Phụng Vũ, đôi mắt khép chặt, môi mỏng cũng tái nhợt, lúc này trông anh thật yếu ớt.

Ninh Tự Thủy đổi một bộ quần áo, dùng chân ở trước cửa sổ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên tấm kính thủy tinh lạnh lẽo, như xuyên qua thủy tinh có thể vuốt ve gương mặt anh, dịu dàng và say đắm như vậy. Nước trong mắt như kiên cường cùng khẳng định, môi mỏng khẽ đóng khẽ mở, phát ra tiếng nói thanh nhã: "Anh đã nói sẽ luôn bảo vệ em và Tịch Nhược, nói ra không thể không giữ lời."

Chỉ cần anh tỉnh lại, chúng ta liền cùng nhau trở về nước Đức, mọi thứ ở nơi này em sẽ không lưu luyến nữa, cũng không để ý tới nữa. Chỉ cần anh tỉnh lại, bình an vô sự.

Kỷ Trà Thần mang thức ăn đi tới, vết thương vẫn còn đau âm ỉ, ve mặt trắng bệch tiêu tụy không thể tả, khuôn mặt vẫn còn hết sức chống đỡ. Anh không yên lòng, Ninh Tự Thủy im lặng như vậy làm cho người ta lo lắng, huống chi vào lúc này cô cũng không có nghỉ ngơi.

"Nếu em tiếp tục không ăn không uống, anh ta còn chưa tỉnh lại em đã ngã xuống trước rồi."

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, bầu không khí lặng im vô cùng quỷ dị. Kỷ Trà Thần nắm cổ tay cô, mang cô kéo đến ghế ngồi bên cạnh, mở hộp giữ nhiệt ra, cầm muỗng nhét vào trong tay cô, mỉm cười lạnh lùng nói: "Ăn chút đi."

Ninh Tự Thủy không nhìn anh, không nói lời nào, ánh mắt nhìn chăm chăm hộp giữ nhiệt đang bốc hơi nóng, mùi thơm ngào ngạt, là món canh mà cô thích ăn. Ngón tay cứng ngắc máy móc động đậy, bắt đầu ăn chậm rãi.

Kỷ Trà Thần thấy cô có thể ăn uống, vẻ mặt hơi chuyển biến theo chiều hướng tốt, nhưng vết thương càng lúc càng đau, trên trán thoáng qua từng giọt mồ hôi lạnh, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Cởi áo khoác của mình xuống khoác lên người gầy gò của cô, bao bọc lại.

"Ban đêm nhiệt độ rất lạnh, tránh cho bị cảm."

Tiếng nói của anh rất ôn nhu, trước giờ chưa từng dịu dàng như vậy. Trong đầu thoáng hiện qua cảnh tượng trước mắt ở bến tàu, trong mơ hồ nghe được giọng nói anh, trong lòng không khỏi xúc động, lúc tỉnh lại còn có nước mắt anh.

Anh vì mình khóc sao?

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua anh, khóe miệng thật nhanh xẹt qua không để lại một chút giễu cợt, làm sao có thể chứ! Nhất định là ảo giác mà thôi!

Đêm khuya nhiệt độ càng lúc càng thấp, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ánh đèn sáng trắng chói mắt chiếu vào khuôn mặt tái nhợt của họ, hai người cũng vô cùng mệt mỏi. Nhất là Ninh Tự Thủy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, thể lực tiêu hao, đầu dựa vào tường, bất giác ngủ thiếp đi.

Chỉ lúc cô ngủ say, lúc này Kỷ Trà Thần mới dám chạm vào gương mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, mắt phượng quyen luyến và thâm tình không còn che giấu đề nén. Môi mỏng khẽ dạng ra, chưa bao giờ giống như lúc này, hai người hoà thuận ở cùng nhau.

Không có cãi vã, không có thù hận, không có ánh mắt lạnh lùng và chán ghét của cô.

Đôi tay dè dặt ôm cô vào trong ngực mình, nửa người bị ôm vào trong lồng ngực ấm áp của anh. Động tác nhẹ nhàng cẩn thận, như đang che chở vật báu hiếm thấy, ánh mắt dịu dàng di chuyển.

Người phụ nữ này, là người vợ anh yêu suốt tám năm. Yêu tận xương, cũng hận thấu xương. . . .

Cho dù trong lòng cô hận đến mức nào, dù cô có yêu mình hay không, anh chỉ có thể xác định là mình cũng không cách nào tiếp tục buông người phụ nữ này ra, không có người nào ở giữa cướp người phụ nữ này của mình.

Cho dù, chết cũng không chia rẽ được hai người họ!

"Dù giữa chúng ta chỉ có thù hận, anh cũng không thể buông em ra, tuyệt đối không thể. Em là của anh, mãi mãi!"

Tiếng nói nhẹ nhàng, như có như không vang lên, gió thổi qua gương mặt nhu hoà của cô, lông mày đen khẽ nhíu lại, giống như bị phiền não gì đó, thân thể trong ngực anh từ từ trở nên ấm áp. Cả người cũng không căng thẳng, cứng nhắc nữa, như con rối không có linh hồn.

Kỷ Trà Thần duy trì động tác này cũng không nhúc nhích, đôi mắt nhìn cô không chớp mắt, giống như nhìn thế nào cũng không đủ. Như trở lại năm thứ hai sau khi kết hôn của họ, cô cũng nằm trong ngực anh ngủ yên giấc như thế.

Cả đêm không ngủ, cứ như vậy nhìn cô, đến khi trời đất hợp lại thành một, đến biển cạn đá mòn, đến khi sinh mạng kết thúc.

Ninh Tự Thủy mở mắt, chuyện đầu tiên làm là đứng ở cửa sổ thủy tinh nhìn Liên Phượng Vũ, cũng giống như đêm qua không có bất kỳ chút phản ứng nào.

Anh là hoàng tử ngủ say, chờ nụ hôn của công chúa gọi anh tỉnh lại. Nhưng, ai mới là công chúa của anh đây? Chắc chắn không phải mình, mình chỉ mang đến tai họa và bất hạnh cho anh.

Thầy, khó trách người vẫn không thích con. Vì người đã sớm biết Liên sẽ vì con đánh mất bản thân, nên người cái gì cũng không chịu nói, luôn trốn tránh, không muốn nhìn Liên gặp khổ nạn hết lần này đến lần khác.

Thầy, người nhiều tàn nhẫn nhưng đáng thương biết bao!

Rốt cuộc Ninh Tự Thủy hiểu rõ tâm tình Chiêm Dực Dương, không thay đổi được, cũng chỉ còn tránh né!

Bên trong phòng bệnh, Tịch Nhược vẫn truyền nước biển như cũ, bởi vì sốt cao đã lui, mặt trái xoan do sốt trở nên đỏ hồng, cả người không có sức sống, nằm ở trên giường có vẻ lo lắng. Lúc thấy Ninh Tự Thủy, khóe miệng nhếch lên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, không hy vọng mẹ vì mình mà lo lắng.

Ninh Tự Thủy ngồi ở bên giường, đầu ngón tay chạm đến nhiệt độ cơ thể nóng hổi của bé không khỏi nhú mào: "Tại sao sốt cao vẫn không hạ?"

Trạc Mặc đổi túi chườm đá cho Tịch Nhược, giọng nói trầm thấp: "Bé hôn mê suốt đêm, sốt cao không phải là không hạ, mà là bất thường, một hồi nóng một hồi lạnh."

"Con. . . ." Tịch Nhược khó khăn nói ra một chữ, lời còn lại nói thế nào cũng nói không nên lời.

"Mẹ hiểu." Ninh Tự Thủy kéo chăn cho bé, ánh mắt Tự Thủy dịu dàng. "Tịch Nhược, bỏ tất cả đi, chúng ta trở về nước Đức."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (6)

Tịch Nhược sững sờ, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, vẻ mặt quật cường và không cam lòng, nâng cằm lên, còn chưa mở miệng, đã nghe thấy giọng nói bình tĩnh không gọn sóng của Ninh Tự Thủy vang lên lần nữa: "Nếu như con không muốn mẹ khổ sở thì đừng tùy hứng nữa."

Ánh mắt thờ ơ của Ninh Tự Thủy dừng lại trên đôi má nhợt nhạt, gầy gò không có tí thịt nào của bé, cung chiều là một việc nhưng dung túng lại là việc khác!

"Tịch Nhược, mẹ mệt mỏi." Giọng nói nhàn nhạt đầy mệt mỏi, từ cái đêm cô biết rõ sự thật thì vô cùng mệt mỏi, giống như đã sống qua hai thế kỷ vậy, quá nhiều thương tổn, quá nhiều đau khổ, đã không chống đỡ nổi rồi. Yêu và hận chẳng qua là một ý niệm, cổ chấp lâu, mệt mỏi không thờ nổi. Ngón tay thon dài xinh đẹp của cô đề xuống góc chăn, môi mỏng khẽ mở giống như đang đọc thoại.

"Sau năm năm, có lẽ mẹ không nên quay về, thì tất cả mọi việc sẽ không xảy ra. Liên sẽ không chịu nhiều tổn thương như vậy, con sẽ không oán hận sâu sắc như thế! Tịch Nhược, con có biết khi trong lòng một người chỉ còn là oán hận, là một chuyện thật đáng buồn không? Con mới năm tuổi, mẹ không muốn con trở thành một người đáng thương, đáng sợ. Con vẫn là một đứa bé không nên để bóng tối vùi lấp. Mặc kệ thân thể con yếu đến mức nào, mặc kệ bác sĩ có cứu con được hay không mẹ đều không vứt bỏ con. Trạc Mặc cũng không bỏ rơi con, cho nên, con dựa vào đâu mà vứt bỏ chính mình?"

Tịch Nhược cắn môi dưới, nước mắt đã dâng đầy nơi hốc mắt, nụ cười cũng trở nên khổ sở. Bàn tay nhỏ bé vươn ra khỏi chăn, cầm lấy tay cô, giọng nói khàn khàn khó khăn vang lên: "Mẹ, thực xin lỗi." Con không nên để mẹ buồn nữa.

Ninh Tự Thủy như có như không lắc đầu: "Người con xin lỗi không phải mẹ mà là Trạc Mặc. Mấy năm qua, là chú ấy ở bên cạnh con suốt ngày suốt đêm, cùng con sống dựa vào nhau. Tịch Nhược, đồng ý với mẹ dù tương lai có ra sao cũng không được buông bỏ. Làm một cô bé kiên cường, không được tổn thương người yêu con nữa. Hiểu không?"

Tịch Nhược sững sờ một lúc, giống như đang tiêu hóa lời của cô..., cuối cùng gật đầu.

"Nghĩ ngợi thật tốt, mẹ muốn đi xem Liên." Ninh Tự Thủy thân mật vuốt vuốt tóc của con. Tịch Nhược là một đứa bé có suy nghĩ cổ chấp, tư tưởng quá trưởng thành, nhưng mình cũng chỉ có thể làm được thế này thôi, rốt cuộc có thể buông bỏ thù hận trong lòng hay không, vẫn phải dựa vào chính nó, người khác không thể giúp được nó. Chính nó làm không được, thì Trạc Mặc cũng không làm được.

Trạc Mặc vẫn canh giữ bên giường, vẫn liên tục đổi túi chườm đá cho bé. Cho dù một ngày một đêm đã qua cũng không ngơi nghỉ. Đôi lông mày đen

không giấu được vẻ uể oải, như không có chuyện gì xảy ra nhìn bé, cách mỗi ba giờ lại đo nhiệt độ cơ thể một lần, chú ý bình truyền nước biển.

Sốt cao làm cho hơi thở Tịch Nhược trở nên nặng nề, ánh mắt đỏ hồng nhìn Trạc Mặc, nước mắt chậm rãi rơi xuống từ khóe mắt. Dù không nói lời nào, nhưng Trạc Mặc như hiểu tâm tình của bé.

Ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt, nhận thấy nhiệt độ trên da thịt bé vẫn chưa hạ xuống, mày kiếm không khỏi chau lại. Giọng nói trầm thấp lộ vẻ lo lắng và đầy mệt mỏi: “Ngủ đi, anh sẽ trông chừng em.”

Nói rồi cúi đầu hôn khẽ trên khóe môi, như chuồn chuồn lướt nước.

Tịch Nhược hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi thon dài bị nước mắt thấm ướt...

Mẹ, Trạc Mặc, thật xin lỗi! Sau này con sẽ không để hai người buồn nữa!

Ninh Tự Thủy đứng trước cửa sổ thủy tinh, nhìn đáng vẻ không chút tức giận của Liên Phượng Vũ, lòng liền đau xót. Chờ đợi như vậy, quá dài, cũng quá đau khổ, mỗi một phút qua đi đều giống như có dao đâm cắt mất một miếng thịt của mình ngay trước mắt, đau đớn chông chênh từng chút một.

Kỷ Trà Thần đứng sau lưng cô, phủ thêm một cái áo khoác ngoài cho cô. Con người theo tầm mắt của cô nhìn lại, môi mỏng nhếch lên: “Tịch Nhược có khỏe không?”

Hàng lang lạnh lẽo, yên tĩnh, không khí mỏng manh, hơi thở áp sát. Hồi lâu, Ninh Tự Thủy mới mấp máy môi mòng: “Sốt cao bất thường, nhiệt độ không giảm xuống.”

“Anh đã bảo Si Mị đi tìm bác sĩ giỏi nhất, cho dù phải trả giá đắt, anh nhất định cứu sống Tịch Nhược. Em hận anh, oán trách anh, giận anh đều được, nhưng xin đừng vì anh mà từ chối. Hiện tại không có gì quan trọng hơn tính mệnh của Tịch Nhược, đúng không?”

Giọng nói khàn khàn vang lên, cho dù không biết Si Mị có vài phần chắc chắn tìm được Hạ Tĩnh, cũng không biết Hạ Tĩnh có bản lĩnh chữa khỏi bệnh cho Tịch Nhược hay không, nhưng chỉ cần một phần ngàn vạn cơ hội, anh đều không bỏ qua.

Ninh Tự Thủy gạt mình, nghiêng đầu, đôi mắt lạnh lùng nghênh đón đôi con ngươi tinh mịch, sâu vô đáy của anh, đôi mắt đen láy phản chiếu sắc mặt tái nhợt của cô.

“Tại sao con bé phải từ chối? Tịch Nhược cũng là con gái anh không phải sao? Cho dù anh dùng mạng để đổi lấy mạng của con bé cũng là chuyện đương nhiên, không phải sao?”

Kỷ Trà Thần thật không ngờ cô có thể đồng ý dễ dàng như vậy. Vượt quá tưởng tượng, không phải cô luôn chán ghét mọi thứ thuộc về anh sao?

“Kỷ Trà Thần, tôi thật sự, không hận anh.” Ninh Tự Thủy bình tĩnh nói ra những lời này, ánh mắt lạnh lùng không chút gợn sóng, ánh mắt nhìn anh như nhìn một người xa lạ, không hề liên quan tới mình. Nhưng những lời này trong lỗ tai người khác quả thực là đòn chí mạng.

Thân hình cao lớn, vạm vỡ của Kỷ Trà Thần thoáng qua chút run rẩy khó phát hiện, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, cố gắng tìm kiếm chút biến hóa trên khuôn mặt cô, tìm ra một điểm khác thường...

Nhưng...

Không có, cái gì cũng không có.

Về mặt, ánh mắt, tâm tình của cô đều lạnh như băng, hờ hững, như thể không quen biết anh.

Lòng, không khỏi hoảng sợ. Cô như vậy, càng làm cho anh thêm hoang mang so với việc không oán hận.

“Tự Thủy...”

“Đi thăm Tịch Nhược một chút đi!” Ninh Tự Thủy dường như biết anh muốn nói gì, lạnh lùng cắt ngang lời của anh. “Lần này không gặp, anh có thể sẽ không gặp lại con bé nữa.”

Tròng mắt Kỷ Trà Thần khẽ giật, đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, giọng nói trầm thấp có lực vang lên: “Em có ý gì?”

Ninh Tự Thủy né tránh ánh mắt nóng rực của anh, quay đầu nhìn Liên Phượng Vũ đang ngủ say. “Chờ Liên tỉnh lại, tôi cùng Tịch Nhược sẽ trở về nước Đức, không trở lại nữa.”

“Em...” Con ngươi màu đen hiện lên vẻ khiếp sợ, tay nắm chặt lại, như muốn bóp nát xương cốt cô. Tiếng nói gần như phát ra từ trong kẽ răng. “Em không được rời khỏi anh.”

“Kỷ Trà Thần, đừng để Tịch Nhược vĩnh viễn sống trong thù hận.” Ninh Tự Thủy không nhìn mặt anh, nỗi khổ sở của anh, bất đắc dĩ của anh không hề liên quan đến cô. Giờ phút này hai người quan trọng nhất với cô đang nằm trên giường bệnh, chống chọi với tử thần, cô thật sự không còn khí lực tiếp tục dây dưa với Kỷ Trà Thần nữa.

“Nếu như anh vẫn còn chút quan hệ máu mủ, sẽ không để cho con gái của mình tiếp tục khổ sở nữa. Anh đã hủy hoại nửa đời trước của tôi, chẳng lẽ còn muốn hủy hoại cuộc sống tương lai của Tịch Nhược.”

Giọng nói thân nhiên phát ra nhưng lại chất chứa sức mạnh không thể chống đỡ.

Kỷ Trà Thần mất hồn một lúc, tay của cô trượt khỏi lòng bàn tay của anh, lặng lẽ rời đi, bóng lưng thì mờ nhạt, trừ không khí lạnh lẽo ra bàn tay cũng không nắm bắt được gì.

Tịch Nhược là con của chúng ta, anh yêu thương còn không kịp thì làm sao có thể hủy hoại chứ?

Ninh Tự Thủy, em có biết mình tàn nhẫn lắm không? Em có thể tha thứ cho Đường Diệc Nghiêu, có thể xem thường Dương Lư Vân, lại chẳng thể tha thứ cho anh?

Ngay cả không hận, em cũng có thể nói tàn nhẫn như vậy.

Đôi con ngươi ẩn chứa đau khổ, tim đau đớn như bị khoan, mỗi một tế bào trong thân thể đều kêu gào ầm ĩ.

Khi một người không yêu cũng không hận mình, thì mình có thể dùng cái gì để giữ chân cô ấy?

Dương Lư Vân mở mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ, sững sờ thật lâu mới ý thức được thì ra mình chưa chết. Ngực đau đớn nhắc nhở mình, giờ đây vẫn còn sống trên thế giới này.

Vô thức liếc nhìn trần nhà, thấy Ninh Tự Thủy đứng cách giường khoảng ở một mét, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười lạnh.

Đạn bắn vào trán, bất kể ra sao thì Liên Phượng Vũ cũng không sống được!

Liên Phượng Vũ chết rồi, Ninh Tự Thủy vĩnh viễn cũng không thể yên tâm ở chung một chỗ với Kỷ Trà Thần. Nếu như không chiếm được một người, vậy thì hủy hoại hoàn toàn anh ta đi! Cho dù mình có chết, cũng có Liên Phượng Vũ chịu tội thay.

Về mặt Ninh Tự Thủy chết lặng đi đến trước mặt cô, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén dừng lại trên mặt cô ta, giờ tay lên, tát một cái thật mạnh xuống gương mặt trắng nõn...

Bốp...

"Một cái tát này là thay Ninh Tự Thủy của năm năm trước trả cho cô."

Bốp...

"Một tát này là tôi năm năm sau trả cho cô."

Bốp...

Bốp...

"Hai cái tát này là thay Liên trả lại cho cô."

Bốp...

"Một tát này là thay Tịch Nhược trả lại cho cô."

Bốp...

"Một cái tát cuối cùng này là thay Đường Diệc Nghiêu trả lại cho cô."

Trọn vẹn năm cái tát, sức lực đều nặng như nhau, đánh đến ngón tay Ninh Tự Thủy bắt đầu run lên, nóng rát; con ngươi vẫn lạnh nhạt như cũ, ánh mắt nhìn cô ta dần lạnh lẽo và tràn đầy oán hận.

Hai má trắng nõn hoàn toàn sưng đỏ, con mắt cũng nheo lại. . .

Dương Lư Vân chỉ cảm thấy khoang miệng nồng nặc mùi máu tươi, hai má đau rát, giống như bị kim đâm. Bởi vì hai tay bị còng tay khóa lên thành giường, nên không thể có bất kỳ phản kháng nào, hơn nữa trên người còn có vết thương. Chỉ có thể căm hận nhìn cô chăm chăm, bày tỏ phần nộ của mình.

"Tôi đã từng cho rằng pháp luật trừng trị cô là kết cục tốt nhất, đáng tiếc tôi sai rồi." Giọng nói lạnh nhạt từ đôi môi đỏ mọng tràn ra, lạnh lẽo bao trùm, khiến người nghe lạnh buốt. "Tôi một lần nữa lại cho cô cơ hội làm hại Tịch Nhược, làm hại Liên."

"A." Khóe môi bầm tím của Dương Lư Vn nở nụ cười lạnh nhạt: "Liên Phụng Vũ đã chết rồi sao? Anh ta phải cảm ơn tao, nếu không thì không biết anh ta sẽ phải chịu bao nhiêu tội thay mày nữa."

Con người trống rỗng của Ninh Tự Thủy không có chút phản ứng với sự khiêu khích của cô ta, móng tay dính ít máu vì vạch một nhát lên gương mặt của cô ta, từng giọt rơi trên sàn nhà trắng tinh chói mắt.

"Dương Lư Vn, cô biết trên thế giới này chuyện tuyệt vọng nhất là gì không?"

"Không ai có thể tuyệt vọng hơn mày, rõ ràng mày vẫn thích Thần, lại phải giả vờ như là hận! Rõ ràng mày không nỡ tổn thương Liên Phụng Vũ, lại làm cho anh ta mất mạng vì mày. Ha ha. . . Ninh Tự Thủy, mày mới là người khổ sở nhất trên thế giới này! Mày càng đáng thương hơn tao. . ."

Tiếng cười lạnh đáng sợ vẫn luân chuyển trong gian phòng vắng vẻ.

"Trên thế giới này chuyện khổ sở nhất là muốn sinh nhưng không cách nào sinh, muốn chết cũng không có cách nào chết, tinh thần cùng thể xác luôn chịu đủ hành hạ." Tiếng nói trầm thấp tĩnh lặng như nước, ánh mắt dừng lại trên ngực cô ta: "Mặc kệ cô chán ghét Đường Diệc Nghiêu đến mức nào, nhưng cuối cùng anh ta quá yêu cô. Dù không yêu nữa, trong lòng vẫn quan tâm. Từng là người cứu mạng giờ đây phản bội lẫn nhau, rốt cuộc ai khổ hơn ai?"

Ninh Tự Thủy lấy một viên thuốc từ trong túi, khóe miệng thoáng qua ý cười khó phát hiện.

Dương Lư Vn nhíu mày, cảnh giác hỏi: "Mày muốn làm gì?"

"Tôi sẽ không để cho cô chết, cô phải sống thật tốt, chỉ có sống cô mới có thể chịu đủ hành hạ, một lần lại một lần bị hủy hoại!"

Ngón tay gầy nhỏ nắm cầm của cô ta, nhét viên thuốc vào trong miệng cô ta . . .

"Không. . . . Tao không muốn uống. Uhm." Dương Lư Vn lắc đầu, giãy giụa chống lại, tất cả cũng không có uống. Viên thuốc lạnh lẽo đắng chát từ khoang miệng trượt vào dạ dày, mơ hồ nôn mửa.

"Rốt cuộc mày cho tao uống cái gì?" Dương Lư Vn tròn to hai mắt, cuối cùng ánh mắt xuất hiện vẻ kinh hoàng đáng sợ.

Ninh Tự Thủy hạ mi mắt, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Thuốc để cho cô lãng quên quá khứ, lại có tác dụng đau đớn mãi mãi."

"Mày." Dương Lư Vn còn muốn nói điều gì, nhưng mí mắt rất nặng, không chống đỡ nổi, đôi mắt chậm rãi khép lại, đầu nghiêng qua một bên, hôn mê.

Ninh Tự Thủy vô cảm rời khỏi phòng, Đường Diệc Nghiêu đứng ở cửa ra vào, ánh mắt cung kính nhìn cô.

"Sau khi tỉnh lại, cô ta sẽ không nhớ chuyện lúc trước nữa. Nhưng nếu như anh không đánh lòng, tôi sẽ giao cho người khác đi làm. "Trong mắt Ninh Tự Thủy lướt qua vẻ lạnh lẽo, sắc bén, giống như xuyên thấu tim của anh ta.

Đường Diệc Nghiêu không tránh né ánh mắt của cô, gật đầu, giọng nói kiên định: "Tôi sẽ không mềm lòng nữa, cho dù quên đi, cũng không cách nào xóa sạch tất cả việc làm trong quá khứ của cô ta."

"Tra được người sau lưng cô ta là của ai chưa?"

"Mấy người theo cô ta đều chết hết, không có thân phận, rất khó điều tra." Đường Diệc Nghiêu cúi đầu, đây là điều anh ta lo lắng.

Ngày nào còn chưa bắt được người đứng phía sau Dương Lư Vn, thì Ninh Tự Thủy và Kỳ thiếu sẽ không thể an toàn.

Ninh Tự Thủy hạ mi mắt, giọng nói lạnh lùng: "Không sao, cuối cùng sẽ xuất hiện thôi."

Đường Diệc Nghiêu gật đầu.

Ninh Tự Thủy còn muốn nói điều gì, nhưng lời nói đến miệng lại đành nuốt vào. Thôi, trải qua chuyện này Đường Diệc Nghiêu cũng sẽ không là Đường Diệc Nghiêu trước kia nữa, có lẽ anh ta sẽ càng ác hơn, tuyệt tình hơn so với mình.

Lòng trung thành của anh ta, đã không còn quan trọng.

Sau ba ngày hôn mê liên tục, rốt cuộc Liên Phụng Vũ đã tỉnh lại, ánh mắt có chút mờ ảo, rất lâu sau tinh thần nặng trĩu mới khôi phục lại như cũ. Ánh mắt dịu dàng dừng lại trên ngũ quan xinh xắn của Ninh Tự Thủy, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt làm nổi lên lúm đồng tiền hai bên má, tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên: "Tỉnh lại thấy em là người đầu tiên, cảm giác đó thật tốt."

Ninh Tự Thủy nắm tay của anh, ngón tay đan vào nhau, khóe miệng nở một nụ cười: "Anh ngủ lâu lắm rồi, em rất lo lắng cho anh."

"Cô gái ngốc, không phải anh đã tỉnh lại rồi sao?"

Tốc độ nói của anh rất chậm, có lẽ vì mới tỉnh lại.

Áp tay anh lên mặt mình, Ninh Tụ Thủy nhắm nghiền hai mắt cảm thụ hơi ấm của anh, vẻ mặt yên bình cùng dịu dàng, không có sắc bén, không có kích động, không có thù hận, thân nhiên thoát tục.

"Anh đã mơ một giấc mơ rất dài."

Lặng im hồi lâu, Liên Phượng Vũ chợt mở miệng, mặc dù tinh thần không tốt, nhưng nhìn ra được anh rất cố gắng chống đỡ để mình không tiếp tục hôn mê lần nữa. Ninh Tụ Thủy mở to mắt, ánh sáng nhu hòa chỉ nhìn thấy một mình anh.

"Anh mơ thấy em kết hôn, giáo đường màu trắng, áo cưới thiêng liêng, có hoa hồng trắng em thích nhất, có rất nhiều rất nhiều người vỗ tay chúc phúc em. Anh nhìn thấy em cười, là nụ cười thật tâm phát ra từ tận đáy lòng, thật là đẹp, cho tới bây giờ, anh cũng chưa thấy em cười như vậy. Đừng "khuyh nước khuyh thành" để hình dung cũng không quá đáng chút nào."

Giọng nói lạc đi, anh hơi thở dốc, đôi mắt dịu dàng lưu luyến nhìn cô.

"Vậy anh có nhìn thấy hình dáng của chú rể như thế nào không? Có phải cũng đẹp trai và dịu dàng săn sóc như anh không? Đối tốt với Tịch Nhượng giống như con gái ruột không?"

Đôi môi tái nhợt của Liên Phượng Vũ khẽ cười, hơi lắc đầu. Tiếng nói nhẹ như không, hơi thở suy yếu, còn trong suốt hơn so với không khí.

"Anh nghĩ, chú rể nhất định không phải là anh. Bởi vì anh một môi, Tụ Thủy."

Cơ thể Ninh Tụ Thủy rõ ràng cứng đờ, thần thái trong mắt trở nên bất thường. Siết chặt ngón tay anh, cười yếu ớt như không có chuyện gì xảy ra: "Một môi thì nghi ngại thật tốt, chờ cho thân thể anh khá hơn một chút, chúng ta cùng nhau trở về nước Đức. Về sau em sẽ chăm sóc anh và Tịch Nhượng, chúng ta vĩnh viễn là người một nhà sẽ không xa nhau, có được hay không?"

Liên Phượng Vũ chỉ cười nhàn nhạt, không trả lời cô. Mi mắt chậm rãi hạ xuống, vẻ một môi giữa mi tâm không xua đi được.

Thông minh như cô, làm sao nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Làm sao không hiểu cái gọi là "một môi" của anh là gì.

Ninh Tụ Thủy giữ nguyên tư thế này suốt một tiếng cũng không nhúc nhích, đợi đến lúc anh thật sự ngủ say, ngón tay run rẩy mới dám vuốt lên đôi lông mày đen đang nhúu chặt.

"Thật xin lỗi, để cho anh một môi như vậy."

Thật xin lỗi, Liên.

Nhẹ nhàng khép lại cửa phòng bệnh, xoay người liền rơi vào trong đôi mắt thâm sâu của Kỷ Trà Thần.

Ninh Tụ Thủy không ngờ anh còn có thể đến bệnh viện, còn có thể đến xem Liên.

"Chúc mừng em, nhà họ Kỷ hoàn toàn tan rã rồi."

Ninh Tụ Thủy sững sờ vài giây, lúc này mới nhớ tới mình lúc trước đã để cho người của Hồng môn nhúng tay vào chuyện này, bởi vì chuyện của Liên Phượng Vũ và Tịch Nhượng, đã mấy ngày không liên lạc với người của Hồng môn. Không ngờ bọn họ hành động nhanh như vậy, đã đem nhà họ Kỷ làm cho tan rã rồi.

Giờ phút này, Kỷ Trà Thần đã trắng tay rồi.

Nhưng, tại sao đáy lòng lại không vì vậy mà cảm thấy vui sướng?

Vì trả thù Kỷ Trà Thần, hy sinh tất cả của Liên, đổi lại sau khi trả thù cũng không có vui vẻ. Thì ra trả thù một người, cũng không thể làm cho cô cảm thấy vui mừng.

"Hiện tại chuyện anh nên lo lắng là những kẻ thù trước kia, lúc này bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh." Ninh Tụ Thủy nhàn nhạt bỏ lại một câu, xoay người muốn đi, nhưng trong nháy mắt cổ tay bị anh giữ chặt, cô quay đầu nhìn về mặt nặng nề của anh, môi chậm rãi nhếch lên: "Nói cho anh biết, phải thế nào em mới hài lòng? Đừng đối với anh như vậy."

Quá tàn nhẫn!

Môi mỏng kéo thành một đường cong, dịu dàng nhìn anh, nhưng lại làm cho người ta không cảm giác được một nét dịu dàng nào, cô như thể rất xa lạ và lạnh nhạt.

"Chỉ cần anh không xuất hiện ở trước mắt tôi nữa, đã là bù đắp cho tôi rồi."

Thoát khỏi kiềm chế của anh, xoay người rồi đi.

Hành lang vắng vẻ chỉ còn lại bóng dáng cô đơn của anh chiếu trên mặt đất, mỗi bậc nhích lên nụ cười chua xót, trong đôi mắt đều là nụ cười thê lương.
Tự lẩm bẩm: "Xin lỗi, anh không làm được."

Chỉ có điều này, anh không thể đồng ý với em.

Phòng làm việc Thiệu Vũ Hiền.

Bạch Kỳ choàng thêm một cái áo khoác cho anh, giọng nói quan tâm: "Thiếu gia đã mấy ngày rồi người không có nghỉ ngơi."

Kỷ Trà Thần tựa vào ghế sa lon, nhắm mắt nghỉ ngơi, vờ như không thấy sự quan tâm của cô, hơi hột. Ninh Tự Thủy ở bệnh viện chăm sóc Liên Phụng Vũ mấy ngày, thì anh cũng ở nơi này cùng với cô mấy ngày.

Cô gầy đi một vòng, anh cũng gầy gò theo, còn luôn phải chịu đựng lời nói tàn nhẫn của cô, lạnh lẽo châm chọc. Những việc này chưa bao giờ xảy ra với anh, nhưng vì Ninh Tự Thủy anh bằng lòng chịu đựng tất cả.

Si Mị gõ cửa đi vào, thấy vẻ mặt anh mệt mỏi không khỏi nhăn mày: "Sao anh biến thành như vậy? Ở nhà họ Kỷ đám người kia gây nhiều khó khăn cũng chưa từng thấy qua anh như thế! Phụ nữ thật là đáng sợ!"

Bạch Kỳ thấy anh ta đi vào, liền biết điều rồi đi.

"Tìm được Hạ Tinh rồi hả?"

Si Mị thấy anh không muốn nói chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, chỉ bắt đầu đi bừa môi gât đầu: "Ừ, cô ta hiện đang ở trong một trấn nhỏ của nước Mĩ, tôi đã gửi một bưu phẩm cho cô ta. Nhưng cô ta có tới hay không, tôi cũng không biết."

"Bất kể dùng biện pháp gì, bắt cóc cũng được, uy hiếp cũng được, đều phải mang cô ta tới đây." Vì Tịch Nhược, anh có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

"Anh nói đùa gì thế? Anh có biết Hạ Tinh là người phụ nữ kinh khủng đến mức nào không? Bắt cóc cô ta? Không bằng anh giết chết tôi thì hơn." Ánh mắt Si Mị kinh hãi, mình thật là chọn lầm bạn tốt. Ngón tay quấn một lọn tóc đỏ của mình, khoe miệng lướt qua ý cười: "Nghe nói Liên gì đó sắp ngủ rồi hả? Đây không phải đại biểu anh tạm thời bớt đi một tình địch sao, lại là cơ hội lớn để trở lại với người xưa?"

Kỷ Trà Thần nhíu mày kiểm, ý tứ sắc bén tràn đầy cảnh cáo: "Khả năng nói nhảm của cậu còn giỏi hơn so với năng lực làm việc."

Si Mị liếc anh một cái: "Anh đối với thế giới đều lạnh nhạt vô tình, chỉ dịu dàng với mỗi cô ấy. Cả nhà họ Kỷ đều bị phá hủy anh một chút đau lòng cũng không có, anh làm cho tôi không hiểu nổi rồi."

Phụ nữ thật sự tốt như vậy sao? Chính anh chơi đùa qua nhiều phụ nữ như vậy, lại không có ai khiến cho anh cảm thấy thú vị, ngược lại, còn cảm thấy phụ nữ càng ngày càng nhàm chán. Tới tới lui lui, cũng chỉ là tán tỉnh, cời quần, lên giường ân ái, xong rồi mặc quần, đưa tiền, xong chuyện.

Hạ Tinh giống như khác biệt, nhưng lại cũng giống như thế!

Kỷ Trà Thần đứng thẳng, dưới ánh đèn, bóng lưng anh kéo dài gấp khúc phản chiếu trên mặt đất và bàn làm việc, trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng không cảm xúc hiện lên vẻ phức tạp. Kiểm môi nhếch lên, giọng nói lạnh nhạt như có mấy phần vui mừng: "Mất đi nhà họ Kỷ, tôi có thể một tay dựng lên, nhưng lần này mất đi cô ấy thì sẽ thật sự mất đi cô ấy cả đời. Tôi, chỉ không muốn đánh mất cô ấy."

Chẳng qua là không muốn mất đi người phụ nữ này, cho nên chỉ cần cô muốn bất cứ thứ gì, anh cũng sẽ làm cho cô hài lòng.

Đã từng cho cô cơ hội, để cô giết anh, kết thúc một đoạn dây dưa này; là cô không thể xuống tay giết chết anh, vậy thì tất cả đều không kết thúc, anh lại càng không buông tay.

Dương Lưu Vân mở to mắt lần nữa, ánh mắt trong sáng giống như trẻ sơ sinh mới chào đời, không nhiễm một chút bụi trần, nhìn một vòng chung quanh, giờ tay có vết bầm thật sâu lên, xoa xoa đầu, thật là đau. Muốn đứng dậy, xong khẽ động đến miệng vết thương, đau hít một hơi khí lạnh.

Trán chảy mồ hôi, ngón tay đè lại miệng vết thương, chậm rãi ngồi dậy, khó khăn thở ra một hơi.

Rốt cuộc đây là nơi nào? Tại sao mình ở chỗ này?

Đường Diệc Nghiêu đẩy cửa ra, bộ dáng lạnh lùng căng thẳng, lúc ánh mắt ngừng lại trên người cô đã lạnh đi ba phần. Bước từng bước đến bên ghế da, xoay người ngồi xuống, đôi mắt âm u lạnh lẽo khiếp người.

Dương Lưu Vân vòng tay ôm lấy cánh tay, giống như động vật nhỏ bị kinh sợ, nhìn người đàn ông xa lạ này, do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Anh là ai?"

Đường Diệc Nghiêu không trả lời câu hỏi của cô, chỉ vỗ hai tay phát ra tiếng lanh lảnh, năm người đàn ông nghe theo đi vào, trong đó còn có một người cầm máy quay, chỉnh tề đứng ở bên giường, ánh mắt đục ngầu dừng lại trên người cô.

"Rốt cuộc các người là ai? Muốn làm gì?" Dương Lưu Vân cảm thấy không khí đè nén, thân thể co lại, liên tục run rẩy sợ hãi.

"Chúng tôi là ai, không quan trọng." Rốt cuộc Đường Diệc Nghiêu nhếch lên khóe môi, trong đôi mắt rét lạnh hiện lên nụ cười tà ác, tiếng nói kinh người làm cho người ta sợ hãi dừng lại một chút rồi vang lên lần nữa: "Quan trọng là...cô, bắt đầu từ hôm nay chỉ là một nô lệ."

"Nô lệ?" Về mặt Dương Lưu Vân ngỡ ngàng, ánh mắt ngu ngốc nhìn anh ta lắc đầu: "Không phải, tôi không phải nô lệ, tôi là tôi là tôi là ai?"

"Nhớ kỹ từ hôm nay trở đi, tên của cô là Nô Lệ." Giọng nói càng lạnh thêm một phần, đôi mắt sắc bén như đao, ánh mắt ra hiệu cho mấy người kia có thể bắt đầu.

Năm người đàn ông cùng tháo thắt lưng, cởi quần, lộ ra dương vật xấu xí, khiến cô kinh hãi quay đầu mới thôi. Trong con người trong treo chứa đầy nước mắt, nhìn về phía người đàn ông có bộ dáng đẹp nhất cầu xin: "Không được. Không nên đối với tôi như vậy! Cầu xin anh bỏ qua cho tôi!"

Hai chân Đường Diệc Nghiêu gác lên nhau, hất cằm, thờ ơ lạnh nhạt đối với lời cầu xin của cô.

Cô ngã từ trên giường xuống đất, miệng vết thương nứt toác, máu tươi nhuộm đỏ áo ngủ màu trắng, cổ nén đau đớn, đứng lên, lao đảo đi về phía anh. Nước mắt lã lã tràn mi, giọng nói đều run rẩy: "Nói cho tôi biết, anh là ai? Tôi là ai? Tại sao đối xử với tôi như vậy?"

"Tôi nói rồi cô tên là Nô Lệ. Những lời này tôi sẽ không lặp lại lần thứ ba, hôm nay chỉ mới là bắt đầu thôi. "Giọng nói lạnh như băng giống như từ địa ngục truyền tới, hơi thở âm u lạnh lẽo như Satan, ánh mắt dừng lại trên mặt cô hiện rõ oán hận.

Đã từng là thâm tình không dứt, hôm nay toàn bộ biến thành thù hận thấu xương!

"Tôi đã làm sai điều gì? Tại sao muốn."

Cô còn chưa dứt lời, đã bị một người đàn ông bắt được cánh tay, dùng sức kéo về, 'rắc' một tiếng giống như xương cốt bị gãy, thân thể bị vứt mạnh lên giường, cô đau thét chói tai. Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, bị thân thể nặng nề đè lên.

"Không cần. Cút ngay, không được đụng tôi." Dương Lưu Vân ra sức giãy giụa, đôi tay chống đỡ trước ngực, nhưng không còn hơi sức đẩy người ở trên ra. Cảm thấy hạ thân có vật cứng chống đỡ, cơ thể không nhịn được run rẩy.

Đáy mắt người đàn ông bị dục vọng thiêu đốt, bốn người đàn ông khác đè hai tay của cô, kéo hai chân cô ra, biến cô thành tư thế hình chữ "Đại" rất xấu hổ. Người đàn ông đè ở trên không chịu nổi, thô lỗ xé rách áo ngủ trên người cô, da thịt phơi bày trong không khí, phản xạ có điều kiện nổi da gà, không ngừng run rẩy.

"Không được. Cầu xin các anh buông tha cho tôi, không được đối xử với tôi như vậy. Cầu xin các anh."

Mấy người đàn ông đều làm ngơ trước lời cầu xin của cô. Tay người đàn ông cầm dương vật kiêu ngạo để ở trước cái miệng nhỏ của cô, bắt chấp cô kêu gào, cầu cứu, không có bất kỳ khúc dạo đầu, trực tiếp một cái vọt vào.

"A." Tiếng kêu thê lương vang vọng ở trong phòng, đau đớn làm cho cô khổ sở nắm ngón tay lại, gần như cắn nát môi dưới, mùi máu tanh không ngừng quanh quẩn trong khoang miệng. Nước mắt càng chảy xuống dữ dội, rất nhanh thấm ướt gối đầu.

Người đàn ông cảm thấy khoái cảm cực hạn, cơ thể rất nhanh liền rút ra, giống như ngựa hoang mất cương đầu đá bừa bãi trong thân thể cô, thô lỗ, không hề tiết chế mạnh mẽ đâm vào nơi sâu kín nhất, càng đạt được nhiều sung sướng...

"A. Không cần. . . Buông tôi ra. Hu hu." Dương Lưu Vân bất lực khóc thút thít, nhưng thân thể bị áp chế không có một chút cơ hội phản kháng. Ánh đèn chói mắt, trước mắt hoàn toàn mờ hồ, dường như trong lúc hoảng hốt thấy có người đang cầm máy quay ghi lại toàn bộ, nhục nhã lan tràn trong lòng, đau đớn muốn lập tức chết đi!

Vết thương đau đang chảy máu, hạ thân cũng rất đau, đau đớn xé rách. . .

Trong phòng rất nhanh đã tràn ngập mùi dâm loạn, người đàn ông liên tiếp rút ra càng nhanh đâm vào càng sâu, thân thể cùng thân thể va chạm phát ra kích thích. Chỗ hai người kết hợp chặt chẽ rất nhanh đã có dịch thể chảy ra, bắn cả ga giường.

Trên giường, một người đàn ông khác cũng không thể chờ đợi được, nắm cầm của cô, cưỡng ép nhét bảo bối của mình vào trong miệng nhỏ nhắn của cô, cảm thụ cái miệng nhỏ nóng bỏng của cô, bắt đầu rút ra, đưa vào sâu hơn, đâm thẳng cổ họng cô.

"Hu hu." Cô khổ sở phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, há to mồm muốn phun vật ghê tởm kia ra, lại bị anh ta tiến vào sâu hơn, cả miệng đều bị lấp đầy, mùi vị khó ngửi, miệng căng ra to, đau nhức.

Nước mắt liên tục trào ra xuôi theo khóe mắt, mỗi một chỗ trên thân thể đều đau đớn, nhưng đau nhất vẫn là tim!

Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì? Tại sao bọn họ đối với mình tàn nhẫn như vậy?

Ý thức rã rời, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên mờ hồ, tuyệt vọng tràn ngập trong lòng, dần dần mất đi ý thức.

Người đàn ông vẫn còn đâm vào thân thể của cô, thấy cô không có phản ứng, không khỏi mở miệng nói: "Cô ta đã hôn mê rồi." Ý là có còn muốn tiếp

tục nữa hay không?

Ánh mắt người cầm máy quay nhìn sang Đường Diệc Nghiêu, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh vang lên: "Cứu tình, tiếp tục."

"Vâng." Người đàn ông lấy ra một ống tiêm từ bên trong ngăn kéo, trực tiếp đâm thẳng vào trong ngón áp út của cô.

"A."

Tay đứt ruột xót, cái gì cũng không thể thay thế được sự đau đớn này. Dương Lư Vân chợt mờ mắt, mọi thứ đều không có thay đổi, không phải nằm mơ, chính mình đang bị người khác luân phiên cưỡng bức!

Thật đáng buồn là mình lại không hề biết một chút gì.

Đường Diệc Nghiêu vẫn ngồi im, bộ dáng lạnh lùng cứng rắn, ngay cả lông mày cũng chưa từng nhăn nhu. Cảnh tượng trước mắt như không liên quan đến anh, người phụ nữ bị luân phiên cưỡng bức kia cũng không liên can tới anh chút nào. Đôi mắt bị che lấp bởi vẻ lạnh lùng đáng sợ, tàn nhẫn đến đáng sợ.

Nếu như trước đây Dương Lư Vân có một chút tinh ngộ, hôm nay anh sẽ không hạ được quyết tâm tàn nhẫn như vậy.

Nếu như không phải cô quyến rũ, thì tình yêu của anh sẽ không tuyệt vọng như thế. Nếu cô dám đăng như vậy, nội tâm hèn hạ, vậy thì anh liền thỏa mãn cho thân thể phóng đảng của cô! Sắp xếp cho cô nhiều đàn ông như vậy, đủ để thỏa mãn thân thể hèn hạ của cô!

Đối với người phụ nữ này, anh không có chút tình cảm nào, chỉ có oán hận!

Nếu không phải Ninh Tự Thủy đã nhắc nhở, không được để cho cô chết, anh hận không thể tự tay bóp chết người phụ nữ này, lại nhẫn tâm muốn anh đi tìm chết! Còn sống cũng tốt, sống để từ từ hành hạ cô.

Từ hôm nay chính là bắt đầu nghi lễ chào đón Dương Lư Vân cô tiến vào địa ngục.

Không biết trải qua bao lâu, cũng không biết được là tới bốn người đàn ông, hay là năm người đàn ông, bản thân hôn mê mấy lần, cái gì cũng không biết. Chỉ là thân thể không phải là của mình nữa, gần như là trong trạng thái vô cảm rồi.

Về mặt mấy người đàn ông đều là ý cười thoả mãn, xuống giường mặc quần áo chỉnh tề. Cùng kính đứng ở trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Phim?"

"Tung lên mạng, cut đi!" Đường Diệc Nghiêu lạnh lùng phun ra bốn chữ, trong phòng nồng nặc mùi vị tình dục khiến anh không khỏi nhàu mày.

Mấy người đàn ông không dám nhiều lời, lập tức rời đi.

Dương Lư Vân hấp hối nằm trên giường, bị hành hạ người không giống người, quỷ không giống quỷ. Trên da thịt trắng nõn hiện đầy vết bầm, máu ở miệng vết thương chẳng biết tự động đông lại lúc nào, hạ thân bị giày vò không chịu nổi, máu nhiễm đỏ cả ga giường nhăn nhúm. Mái tóc rối như cỏ dại khô che khuất nửa bên mặt ướt đầm.

Nước mắt sớm đã khô, có thể thấy được vết nước mắt lờ mờ Hô hấp suy yếu như biến mất bất cứ lúc nào, ra sức cưỡng ép đôi mắt hí thành một đường thẳng, xuyên qua làn tóc rối bởi nhìn về phía anh, ngón tay run rẩy níu lấy góc áo của anh, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tại sao?"

Tại sao phải đối xử với tôi như vậy?

Ánh đèn lờ mờ, có chút âm đạm giống như ánh mắt anh, cúi người đến gần cô, ngón tay thương hại đẩy tóc đang che mắt cô ra, môi kề sát bên tai cô, phun hơi thở

"Hoan nghênh cô và tôi, cùng nhau xuống địa ngục."

Gió mát đưa lời nói âm u của anh vào trong lỗ tai, cơ thể vẫn là nhìn không được run lên, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía anh, thấy đáy mắt anh tràn đầy chán ghét cùng căm hận. Đường Diệc Nghiêu lui về phía sau một bước, môi mỏng cong lên nụ cười lạnh, xoay người rời đi.

Dương Lư Vân sững sờ cả người, thật lâu cũng không phản ứng kịp, bởi vì sức lực thân thể không chống đỡ nổi rất nhanh rơi vào hôn mê.

"Hôm nay thời tiết rất tốt, em cùng anh ra ngoài đi dạo có được không?" Ninh Tự Thủy thấy vẻ mặt Liên Phượng Vũ tốt hơn so với mấy ngày trước, định đưa anh ra phòng bệnh cho khuây khỏa.

Đôi mắt âm đạm của Liên Phượng Vũ chậm rãi dời đến trước cửa sổ, híp mắt, chần chờ một lúc lâu mới gạt đầu.

Ninh Tự Thủy bảo y tá đẩy xe lăn tới, cẩn thận đỡ anh ngồi lên xe, đẩy anh ra khỏi phòng bệnh, mãi cho đến trên bãi cỏ xanh mơn mẫm.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người anh, ánh sáng vàng xung quanh khiến anh như bước qua một vòng tròn rực rỡ, thân thể gầy yếu, hai má tái nhợt không chút huyết sắc, cũng không tươi cười.

Ninh Tự Thủy dừng bước, xoay người ngồi xổm bên cạnh anh, tay phủ trên tay anh, ánh mắt bắt gặp lông mi anh đang run rẩy dữ dội, như không có chuyện gì xảy ra, cười yếu ớt: "Hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời quang đãng, gió ấm áp, anh xem còn có người đang thả điều nữa."

Liên Phượng Vũ ngẩng đầu lên, con ngươi trống rỗng như không chịu nổi ánh sáng chói mắt lập tức hạ xuống, rồi "Ừ" một tiếng trầm thấp.

Nụ cười trên khóe miệng Ninh Tự Thủy cứng nhắc, đôi mắt sững sờ nhìn anh, nhìn đến mắt hờn.

"Sao vậy?" Liên Phượng Vũ cúi đầu, ánh mắt đón nhận ánh mắt của cô, khó hiểu hỏi.

"Không có việc gì." Ninh Tự Thủy phục hồi lại tinh thần, nụ cười cũng trở nên khô sở: "Chẳng qua là lần đầu tiên phát hiện đôi mắt của anh rất đẹp, còn đẹp hơn so với trời xanh."

Thân thể Liên Phượng Vũ rõ ràng cương cứng một chút, khóe môi nâng lên nụ cười không tự nhiên: "Thật sao?"

Ninh Tự Thủy vô thức nắm chặt tay anh, ngẩng mặt, ánh mắt mong đợi nhìn anh, lẩm bẩm: "Tịch Nhược đã đồng ý cùng em trở về nước Đức rồi, Liên cùng em về Đức có được hay không? Trước kia không phải anh nói, bắt luận em đi nơi nào, anh đều sẽ đi cùng em sao?"

Nụ cười trên khóe miệng Liên Phượng Vũ từ từ biến mất, tay từ từ rút ra khỏi lòng bàn tay của cô. Ánh mắt dịu dàng áy náy nhìn cô chăm chú: "Thật xin lỗi, Tự Thủy."

"Anh không thể đi nước Đức với em."

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh không có chút kinh ngạc nào, chỉ bình tĩnh hỏi: "Có thể nói cho em biết nguyên nhân không?"

Lông mày đen nhuộm vẻ đau thương, cả nụ cười cũng bị thương như thế, hàng lông mi dày, cong vút tỏa ra làn hơi màu xanh, môi trắng bệch khề mấp máy: "Tự Thủy, em cũng biết anh mệt mỏi lắm. Thời gian năm năm không tính là ngắn, anh vẫn chờ đợi ở phía sau em 10 cm, vẫn không dám rời đi, anh sợ em quay người lại không tìm thấy anh sẽ khổ sở, sẽ đau lòng. Nhưng anh cũng là người, cũng sẽ mệt mỏi, sẽ đau, sẽ nghĩ muốn buông tay, anh không kiên trì như em nghĩ, có thể vĩnh viễn đứng tại chỗ chờ em."

Ninh Tự Thủy chăm chú nhìn anh, khó khăn mở miệng: "Vậy bây giờ anh sẽ không sợ em quay đầu lại nhìn không thấy anh, sẽ khổ sở đau lòng sao?"

Liên Phượng Vũ nhẹ lắc đầu, môi cong lên nụ cười ấm áp: "Bây giờ em có Hồng môn, có tịch Nhược, có nhà họ Sở, còn có anh ta sẽ bảo vệ em, không ai làm hại em nữa. Anh vì em mất đi tôn nghiêm, mấy lần thiếu chút nữa mất mạng, nhưng đổi lại em đều không để ý, không có một nửa yêu thương, anh nhận thua, buông tay. Anh quá mệt mỏi, không còn hơi sức chờ em quay đầu lại yêu anh."

"Liên."

"Suýt!" Anh ra hiệu cô đừng nói, lắng lắng nghe anh nói là tốt rồi.

"Ngay từ đầu trong lòng em quan trọng là trả thù anh ta, sau đó quan trọng là tịch Nhược, từ đầu đến cuối, anh vẫn không có chỗ đứng ở trong lòng em. Anh biết rõ bây giờ trong lòng em rất áy náy, em xem anh là người thân, nhưng anh cần không phải thân tình, mà là tình yêu. Anh vẫn dùng thân phận người đàn ông yêu em, ôm em anh cũng có dục vọng, muốn cùng em lên giường. Thật ra anh cũng giống như bao người đàn ông khác. Nhưng những thứ này em đều không cho anh, trong lòng em không có anh, thân thể của em cũng không cần anh. Em làm cho anh thấy được bản thân thật thảm thương. Cho nên, không cần giữ anh lại, không cần khuyên anh. Rời khỏi em, đối với anh mới là giải thoát tốt nhất."

Trong mắt Ninh Tự Thủy chứa đầy nước mắt, ngửa đầu hít sâu một hơi, để toàn bộ nước mắt chảy ngược vào trong. Gật đầu, nhẹ giọng "Ừ" một cái.

"Tự Thủy, em phải nhớ kỹ bất kể xảy ra chuyện gì, đều phải dũng cảm sống. Từ nay về sau, phải vì mình mà sống thật tốt. "Liên Phượng Vũ giờ tay giữa không trung vài giây, mới nhẹ nhàng dừng lại trên đỉnh đầu của cô, ngón tay dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc cô.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu chậm rãi gối lên chân anh, nhìn cây đại thụ cao ngút trời ở phía xa, cành lá rậm rạp, mi mắt chậm rãi hạ xuống. Cũng không phát ra bất kỳ tiếng nào, hai vai khẽ run.

Tay Liên Phượng Vũ rất dịu dàng luồn vào giữa tóc cô, về mặt yên tĩnh nhả nhện, nhàn nhạt mở miệng: "Em cũng không cần lo lắng cho anh...anh sẽ đi Châu Úc bắt đầu lại cuộc sống mới, bắt đầu làm lại từ đầu, anh cũng sẽ học cách quên em, nên em cũng phải quên anh."

Thật có thể quên sao?

Những lời này bị chặn ở giữa cổ họng không nói ra được, cô chỉ ngẩn ngơ "Ừ" một tiếng.

"Tự Thủy, xa cách không nhất định là vì không thương, có lẽ vì yêu càng sâu. Nếu như có thể, lựa chọn tha thứ sẽ càng khiến em vui vẻ hơn so với thù hận. Người không phải là thánh nhân mà ai cũng có thể không trải qua? Nếu như thành tâm hối cải, xin cho anh ta một cơ hội. Đừng đẩy hai bên vào đường cùng, hiểu chưa?"

Ninh Tự Thủy không thể thốt nên lời, chỉ có thể gật đầu. Trong đôi mắt tràn đầy mờ mịt, lông mi cũng bị chất lỏng thấm ướt.

Liên, anh có biết không hôm nay trên bầu trời hoàn toàn không có một con điều.

Liên, anh có biết anh đối với em thật tốt hay không, gần như đến tàn nhẫn!

Nếu như anh thật sự có thể quên em, cũng sẽ không nói nhiều như vậy với em; nếu quả thật có thể quên, có sao anh không trở về Đài Bắc mà lại đi châu Úc. . .

Sao anh chịu quên em, làm sao có thể hi vọng em quên anh. . .

Ánh sáng ấm áp chiếu lên người bọn họ, vòng sáng di động mềm mại, hình ảnh đẹp mà yên tĩnh; nhưng thân thể của cô lại đang run rẩy, lạnh phát run. Sự dịu dàng của anh, là thuốc độc của em.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Trải qua gian nan khổ cực, trải qua kinh sợ (7)

Cơ thể Tịch Nhược mặc dù còn chưa khỏe, nhưng sốt cao đã giảm xuống, một ngày qua đi, rốt cuộc sức khỏe đã khôi phục lại một chút, không còn trầm lắng, buồn ngủ. Bé một mực muốn đi xem Liên Phụng Vũ nhưng bị Trạc Mặc ngăn lại, lần này sức khỏe của bé có nhiều chuyển biến tốt nên Trạc Mặc cố ý ôm bé đến phòng bệnh Liên Phụng Vũ. Tình cờ thấy bác sĩ Hoàng đang giúp Liên Phụng Vũ thu dọn đồ đạc.

"Chú Hoàng, chú trở về lúc nào?" Tịch Nhược không hiểu, từ khi chú Hoàng cùng những bác sĩ khác đi nước Đức nghiên cứu thì rất ít liên lạc, sao lần này đột nhiên trở lại, còn giúp cha thu dọn đồ đạc?

Liên Phụng Vũ ngồi trên xe lăn, chậm rãi quay đầu về phía bé, ánh mắt trống rỗng, ảm đạm không ánh sáng lại dừng lại chính xác trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay của bé, vẫy tay với bé, ý bảo bé đến bên cạnh của mình.

Trạc Mặc bước nhanh đến phía trước đặt bé vào trong lòng ngực Liên Phụng Vũ, gật đầu với bác sĩ Hoàng, hai người lặng lẽ rời đi, khoảng thời gian cuối cùng này nên để cho hai người họ.

Đầu ngón tay của Liên Phụng Vũ dịu dàng quần lấy tóc của bé, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt lộ vẻ không nỡ. Cánh tay ra sức nắm chặt eo bé, gần như muốn làm đau bé.

"Cha, cha làm sao vậy?" Tịch Nhược nhú mày, nhận ra anh có chút không bình thường.

Khóe miệng Liên Phụng Vũ khẽ nhếch, ý cười như gió, giọng nói nhàn nhạt bay bổng: "Không có việc gì, Tịch Nhược, cha có một chuyện muốn nói với con."

Tịch Nhược mở to hai mắt nhìn anh, chờ đợi câu tiếp theo.

"Cha không trở về nước Đức cùng con rồi, cha sẽ đi châu Úc."

"Tại sao? Tại sao cha không cùng con và mẹ mà lại đi châu Úc?" Tịch Nhược bật thốt lên, trong mắt thoáng qua hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt quần áo của anh. Ngẩng đầu lên, khẩn trương nhìn anh.

Mi mắt Liên Phụng Vũ hạ xuống, nở nụ cười thê lương, chỉ nhẹ nhàng vỗ sau lưng bé, chẳng nói câu nào.

Tịch Nhược cắn môi, dè dặt dò xét: "Là vì chuyện hôn lễ, cha giận mẹ, cho nên không muốn đi cùng mẹ và con sao?"

"Không phải." Liên Phụng Vũ lắc đầu, ngón tay đặt lên đầu nhỏ của bé, hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng nói: "Cha có việc phải tự mình đi làm, nên không thể chăm sóc con và mẹ, con nhớ về sau đừng có tùy hứng, ngoan ngoãn nghe lời mẹ. Đừng để bọn họ lo lắng, khổ sở vì con nữa."

"Con không muốn!" Tịch Nhược cắt ngang lời anh, giọng nói dứt khoát mà quả quyết: "Con không muốn rời xa cha, không phải cha rất yêu mẹ sao? Vì sao muốn rời khỏi con và mẹ? Nếu là vì chuyện hôn lễ, vậy đều là vì con, thật xin lỗi! Cha, người đừng không quan tâm con với mẹ."

Trong mắt chứa đầy nước mắt, cuối cùng nghẹn lời đến không nói được.

Liên Phụng Vũ, người đàn ông dịu dàng này đối xử với mẹ và bé tốt hết chỗ nói. . . Nếu như không có người, bé đã sớm chết rồi, nhưng vì cái gì người muốn bỏ mặc họ đây?

"Tịch Nhược." Trong giọng nói ngập ngừng của Liên Phụng Vũ tràn đầy bất đắc dĩ, hai tay ôm chặt lấy bé, cúi đầu, tựa trán lên trán của bé, nhiệt độ cơ thể bé và Ninh Tự Thủy đều lạnh lẽo giống nhau, gầy gò sờ không tới thịt.

Tịch Nhược, cha sao có thể bỏ mặc con và mẹ đây?

"Cha sẽ không bỏ lại con và mẹ không trông nom, cha sẽ luôn ở cùng với hai người. Nhưng cha phải đi châu Úc xử lý một chút chuyện trước, chờ giải quyết xong, cha sẽ đến nước Đức tìm hai người có được hay không?"

"Cha thật sẽ tới tìm con và mẹ sao?" Về mặt quạt cường, nước mắt dừng ở hốc mắt không chịu rơi xuống.

Cha không hy vọng mình rơi nước mắt.

Liên Phượng Vũ gạt đầu, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Đầu ngón tay dịu dàng, lưu luyến vuốt ve da thịt trắng nõn, mềm mại của bé. Muốn ghi lại bộ dáng của bé, khắc sâu trong đầu, như thế sẽ vĩnh viễn không quên.

"Tịch Nhược, chúng ta giao hẹn nhé. Chờ cha đi nước Đức tìm con thì thân thể của con phải thật khỏe mạnh đấy. Như vậy cha mới có thể dẫn con đi khu vui chơi trò chơi, có được hay không?"

"Được ạ." Tịch Nhược hít mũi một cái, ngón tay út ngoắc vào ngón tay anh: "Cha, vậy chúng ta giao hẹn tốt rồi. Không cho phép ai nói dối! Dù đi châu Úc cha cũng phải gọi điện thoại cho con, viết thư nữa, con nhất định sẽ khỏe mạnh, chờ cha tới tìm con, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi."

Về mặt Liên Phượng Vũ thay đổi, đầu lông mày đen như vẽ không thể xóa sạch nỗi sầu muộn; giặt giặt ngón tay thon dài sạch sẽ, xinh đẹp, ghé tay, xem như đồng ý.

Tịch Nhược chủ động nằm trong ngực của anh, ôm chặt lấy anh.

Tất cả lưu luyến và tình thương đều gửi trọn vào vòng tay ấm áp này rồi. Từ nhỏ không có cha, cha ruột đối xử tàn nhẫn làm cho bé không hưởng thụ được tình thương ấm áp như người bình thường; mà Liên Phượng Vũ lại thương yêu bé giống như con gái ruột, lúc nào cũng cẩn thận che chở, chăm sóc, cũng không để ý bé là con của người khác, bù đắp những thiếu sót do Kỷ Trà Thần gây ra cho bé.

Ninh Tự Thủy lặng lẽ đứng ở ngoài cửa nhìn một lớn một nhỏ thân thiết ôm nhau ở trong phòng, như không có gì có thể chia cắt hai người. Trong lòng có chút đau đớn, thủy mâu đã nhàn nhạt nước.

"Tôi đã hẹn vài bác sĩ nổi tiếng ở bên Đức, phải đợi Tịch Nhược qua làm kiểm tra mới có thể xác định điều trị như thế nào. Lần này trở về, tôi muốn cùng anh ấy đi châu Úc, có thể không có biện pháp chữa trị cho Tịch Nhược." Bác sĩ Hoàng cúi đầu, giọng nói hàm chứa sự áy náy.

"Anh vì Tịch Nhược làm vậy là đủ rồi, tôi nên cảm ơn anh mới đúng. Nếu năm đó không phải anh, tôi hiện tại sẽ không có Tịch Nhược. Cảm ơn anh, bác sĩ Hoàng. Còn có." Thủy mâu dời khỏi bên trong phòng bệnh, chậm rãi chuyển đến trên mặt anh, vô cùng nghiêm túc và chân thành, môi mỏng khẽ nhếch lên: "Làm phiền anh chăm sóc Liên thật tốt, bất cứ lúc nào cũng phải giữ liên lạc để cho tôi biết tình trạng của anh ấy."

Bác sĩ Hoàng không chần chờ gạt đầu, cẩn thận đồng ý với cô. "Tôi sẽ cố gắng hết sức, dùng toàn bộ năng lực của mình để chăm sóc cho anh ấy."

Giọng nói càng nặng trĩu hơn so với trước, về mặt nghiêm túc, ánh mắt phức tạp tràn đầy đau lòng nhìn về phía Liên Phượng Vũ.

Đoàn người đưa Liên Phượng Vũ ra sân bay, mặc dù Tịch Nhược muốn anh ở lại vài ngày, nhưng lần này Liên Phượng Vũ không mềm lòng nữa, quả quyết từ chối, thái độ cứng rắn.

Bác sĩ Hoàng đi đăng ký vé, Trạc Mặc mang Tịch Nhược đi mua một ít nước uống. Chỉ còn lại hai người, Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ, dường như mọi người có ý để thời gian cuối cùng này lại cho hai người.

Đại sảnh sân bay người đến người đi, kéo đủ loại hành lý, cảnh tượng vội vàng, không ai chú ý tới hai người đang đứng đợi ở góc rẽ, ai cũng im lặng, không chịu mở miệng nói chuyện, chỉ là những ngón tay đan vào nhau, rồi cuộc cũng không buông ra.

Ninh Tự Thủy hơi nghiêng đầu, ánh mắt ấm áp dừng lại trên gò má của anh, giống như đá cẩm thạch nhẵn nhụi, nhu hòa, trật tự rõ ràng như một loại đá cẩm thạch, không có góc cạnh không sắc bén nhưng sẽ đâm người bị thương, môi mỏng hơi tái nhợt, không chút huyết sắc, mặc dù anh cố gắng giữ vững tinh thần của mình, nhưng không che giấu được vẻ uể oải, như ẩn như hiện.

Liên Phượng Vũ nghiêng đầu, ánh mắt cùng với cô giao nhau, môi mỏng khẽ nhếch lên một đường cong. Giọng nói dịu dàng mà từ tính, đặc biệt êm tai: "Sao vậy?"

Một giây kế tiếp –

Ninh Tự Thủy không nói gì, chỉ là đứng dậy nhào vào trong ngực anh, đôi tay ôm chặt lấy cổ của anh, chặt đến muốn làm anh nghẹt thở.

Liên Phượng Vũ ngây ngẩn cả người, cơ thể cứng đờ, hai tay dừng lại giữa không trung, hồi lâu mới phản ứng được. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh, nhưng là cô rất dùng sức để ôm anh.

Lần đầu tiên cảm giác được cô đặc biệt quan tâm mình.

Ninh Tự Thủy cắn môi dưới, dùng sức cắn nát khóe môi, mùi máu tanh lan truyền vào không khí, nóng rát; trong lòng một câu nói đều bị chặn nói không

nên lời.

Nếu như có thể vĩnh viễn ôm anh như vậy, thì tốt biết bao!

Liên, em không muốn quản thêm cái gì nữa, em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh.

Liên Phụng Vũ giống như vỗ về một đứa trẻ, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, khoe miệng tràn ra nụ cười tràn đầy ấm áp, giọng nói cung chiêu: "Anh chỉ đi châu Úc cho khuấy khỏa mà thôi, em không phải khẩn trương như vậy. Cũng đâu phải là sinh ly tử biệt."

Sinh ly tử biệt!

Bốn chữ làm cho cô giật mình, hai tay càng dùng sức ôm chặt lấy anh, không buông ra.

Liên Phụng Vũ nhận ra sự khác thường của cô, nụ cười trên gương mặt tuấn tú từ từ biến mất, đôi tay ôm chặt lấy cô, giờ phút này không có khe hở giữa hai người, không có xa cách, không có dục vọng, chỉ là đơn giản ôm nhau, hai linh hồn ôm lấy nhau.

Thời gian, có thể dừng lại một giây này hay không

Cánh vật, có thể đứng yên lại hay không

Bác sĩ Hoàng cảm về máy bay đứng cách đó không xa, chăm chú nhìn hai người họ, gần bó kề cận nhau như tranh vẽ, vành mắt không khỏi đỏ lên, quay đầu không nỡ xem tiếp, càng không muốn bước ra phá hỏng hình ảnh hạnh phúc trong lúc này.

Trạc Mặc nắm tay Tịch Nhược đứng bên cạnh anh ta, nhìn theo ánh mắt của anh ta, cảm giác móng tay Tịch Nhược bám chặt vào trong da thịt mình, bé cũng đang khẩn trương, không nỡ.

Mi mắt Tịch Nhược rũ xuống, mở miệng lầm bầm: "Tại sao cha và mẹ không thể ở cùng nhau?"

Không ai có thể yêu mẹ như cha, mẹ cũng rất quan tâm cha, tại sao cuối cùng hai người vẫn không thể ở cùng nhau?"

Trạc Mặc cảm ngược lại tay bé, thông qua đó như muốn truyền sức lực sưởi ấm cho bé. "Thật ra thì, cha và mẹ hoàn toàn không có rời xa."

Tịch Nhược ngẩng đầu lên, đôi mắt to long lanh nước không hiểu nhìn anh. . .

Bác sĩ Hoàng dường như nghe hiểu ý trong lời nói của anh, gật đầu: "Đúng vậy đó, năm năm tình cảm, hiểu ý nhau, hai người họ làm sao có thể xa nhau?"

Tiếng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không vang lên, nhắc nhở hành khách đi châu Úc bắt đầu lên máy bay.

Ninh Tự Thủy nghe truyền thanh nhắc nhở, đôi mắt dần dần âm đạm, như mặt trời treo trên bầu trời mất đi ánh sáng và nhiệt độ, cánh tay ngọc khoác trên cổ anh cũng không chịu buông ra.

Một lần.

Hai lần.

Mãi cho đến khi bác sĩ Hoàng biết không còn cách nào kéo dài nữa, cuối cùng đi đến, nhẹ giọng nói: "Chúng ta phải lên máy bay rồi."

Liên Phụng Vũ hiểu tâm tình của cô, hai tay cầm lấy cánh tay của cô kéo ra khoảng cách giữa hai người, ánh mắt dịu dàng nồng nàn chăm chú nhìn cô, môi mím khẽ lên phát ra tiếng nói dễ nghe: "Không nên như vậy."

Nhìn bộ dạng này của em, anh sao có thể an tâm rời khỏi?

Ninh Tự Thủy mấp máy môi, hồi lâu mới khó khăn nói ra một câu. "Vì em, hãy chăm sóc mình thật tốt."

Liên Phụng Vũ cười, gật đầu, hai tay nâng gương mặt của cô lên không để ý tới ở phi trường có bao nhiêu người, cũng không để ý tới mọi người đi cùng vẫn còn ở một bên, cúi đầu chiếm lấy đôi môi mềm mại thơm mát của cô, triền miên hôn mãnh liệt, cạy ra hàm răng tìm kiếm cái lưỡi thơm, dây dưa, không nỡ rời đi.

Tất cả thâm tình, tất cả quyến luyến, tất cả không muốn, đều dồn vào trong nụ hôn này!

Ninh Tự Thủy không từ chối anh, hai mắt nhắm nghiền, mở ra khoe môi đáp lại nụ hôn nồng nàn của anh, triền miên không thôi, tất cả tình cảm giống như bị đốt lên trong nháy mắt.

Cuối cùng Liên Phụng Vũ từ từ buông cô ra, ngón tay cái vuốt ve gương mặt của cô, giọng nói khàn khàn lầm bầm: "Anh phải đi rồi."

Ninh Tự Thủy cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh, chỉ nhẹ gật đầu "Ừ" một tiếng.

"Chú ý giữ gìn sức khỏe." Cuối cùng Liên Phụng Vũ mạnh mẽ ôm cô một cái, rồi buông ra thật nhanh, đứng thẳng, bước nhanh đi đến cửa vào, ngay

cả dừng khí quay đầu cũng không có.

Không phải là không muốn nhìn cô, không phải không muốn nói vài lời với cô, chẳng qua là ngàn lời đều không nói được, chỉ sợ mình nhìn nhiều một chút sẽ không nở bỏ.

"Mọi người bảo trọng." Bác sĩ Hoàng bị hành động bất ngờ của anh làm sững sờ một chút, phản ứng kịp gạt đầu, bước nhanh đuổi theo bước chân anh, hướng cửa vào đi tới.

"Cha, con sẽ chờ cha tới tìm con."

Tịch Nhược nhìn chăm chăm bóng lưng họ rời đi, đáy mắt mờ mờ một tầng mờ mịt, khóe miệng không muốn cười còn trong lòng thì chua xót. Giọng nói nhàn nhạt như có như không, chỉ là như ảo giác trong nháy mắt.

Ninh Tự Thủy cúi đầu, ánh mắt không nhìn lại bóng lưng của anh, cong lại cơ thể, mang tất cả một vòng thương cảm, ngón tay che kín đôi mắt của mình, hồi lâu mới buông ra, ánh mắt gượng gạo đau đớn.

Thì ra, lúc này nước mắt cũng không có để khóc.

Cuối cùng Liên Phượng Vũ cũng mềm lòng, lần cuối cùng quyết định bước đi, dựa vào cảm giác con người trông rộng nhìn lại, như có thể bắt gặp bóng dáng của cô trong đoàn người, trong mắt nồng đậm tiếc nuối.

Cúi đầu, khóe miệng nặn ra nụ cười khó coi, đưa tay khoác lên bả vai bác sĩ Hoàng, đi theo anh ta lên máy bay.

Bác sĩ Hoàng không hiểu hỏi: "Làm sao anh biết cô ấy sẽ không ngẩng đầu nhìn anh?"

Liên Phượng Vũ nghiêng đầu, tầm mắt dừng lại trên cửa sổ thủy tinh nhỏ, cảm giác ánh mặt trời như chiếu vào trên gương mặt mình, chòng lên một tầng ấm áp. Đường cong ấm áp trên người anh, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dài cong vút được nhuộm màu vàng óng ánh chói mắt.

Hồi lâu, giọng nói khàn khàn trong cổ họng tràn ra: "Bởi vì cô ấy biết một giây cuối cùng tôi sẽ quay lại nhìn cô ấy!"

Về mặt bác sĩ Hoàng sững sờ, vậy là giữa hai người họ ngầm hiểu lẫn nhau, mà người khác không sao hiểu được, cũng không làm sao lý giải được suy nghĩ kỳ lạ giữa hai người là như thế nào.

Máy bay ở sân bay ổn định rồi chậm rãi bay trên không, rời mặt đất, bên ngoài càng ngày càng cao, xuyên qua đám mây, bay trên không vắng lặng

Ninh Tự Thủy không biết mình ngồi ở sân bay bao lâu, Tịch Nhược và Trạc Mặc vẫn ở bên cạnh cô, một bước cũng không rời. Tịch Nhược đưa bàn tay nhỏ bé lạnh như băng dứt vào trong lòng bàn tay của cô.

Cô nghiêng đầu nhìn đôi mắt trong veo ẩn chứa nước mắt của Tịch Nhược, môi mở ra rồi khép lại, im lặng nói: "Mẹ, người còn có con".

Ninh Tự Thủy ôm bé thật chặt vào trong ngực, nhắm lại đôi mắt, hít thật sâu.

Hôm nay, mình thực sự chỉ còn lại một mình Tịch Nhược!

Ba người mới vừa ra khỏi sân bay, đột nhiên một nhóm người vây quanh họ, ngăn cản đường đi của họ.

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh nhìn đám người kia, trên người của bọn họ không có ác ý. Tiếp theo, Bạch Kỳ từ phía sau đám người họ đi tới, cuối người thành 90 độ theo đúng lễ nghi: "Thiếu gia bảo tôi đến đón mọi người về nhà."

Tịch Nhược nhẹ nhàng nhướn mày: "Con không có nhà!"

Ninh Tự Thủy đưa bé che chở phía sau lưng mình, cùng với ánh mắt Trạc Mặc bỗng chốc nhìn nhau. Anh ngầm hiểu gạt đầu, khi cần thiết anh sẽ mang Tịch Nhược rời đi trước.

Bạch Kỳ hiển nhiên biết rõ họ sẽ kháng cự, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, ánh mắt thành khẩn nghênh đón cô: "Thiếu gia nói là hiểu rõ bệnh tình tiểu thư, xin Ninh tiểu thư cẩn thận cân nhắc."

Thông minh như Tự Thủy, làm sao nghe không hiểu trong lời nói của Bạch Kỳ ẩn chứa điều gì. Trước Kỳ Trà Thần cũng nói qua để cho Si Mị tìm bác sĩ, khả năng sẽ chữa lành cho Tịch Nhược, mặc dù không biết tỷ lệ cao bao nhiêu, nhưng ít ra đây là một cơ hội không phải sao?

"Mẹ. . . ." Tịch Nhược nín lấy ống tay áo cô, nhìn cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Ninh Tự Thủy khom lưng ôm bé lên, thì thầm: "Tịch Nhược nghe lời, con đã đồng ý sẽ không tùy hứng nữa."

Tịch Nhược nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, bản thân phản đối cũng vô ích, chỉ cúi đầu, không nói một lời.

Ba người lên xe, xe chạy nhanh hướng về biệt thự Kỳ Trà Thần!

"Khụ khụ."

Mới vừa bước vào, liền nghe được trong phòng khách truyền đến tiếng ho khan dữ dội, như xé tim nát phổi, tựa hồ không ngừng được.

Bạch Kỳ lập tức nhíu mày, đi qua mọi người, đến phòng khách lấy thuốc từ dưới bàn trà đưa đến trước mặt Kỳ Trà Thần: "Thiếu gia, xin hãy mau uống thuốc."

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lùng nhìn lướt qua viên thuốc trong tay cô, lắc đầu. Quay đầu, ánh mắt nhìn về phía ba người ở cửa, ý cười hài lòng lóe lên trong đôi mắt, môi mỏng nhếch lên: "Thu xếp chỗ ở cho họ nghỉ ngơi. Ngày mai, báo cho Si Mị và Hạ Tinh cùng nhau tới đây."

Cánh tay Bạch Kỳ giờ lên ê ẩm, từ đầu đến cuối anh vẫn không nhận viên thuốc, chỉ ném chúng vào trong thùng rác.

Ánh mắt Tịch Nhược trước sau vẫn không liếc nhìn Kỳ Trà Thần thêm cái nào, vẻ mặt lạnh lùng, nắm tay Trạc Mặc đi lên lầu. Mặc dù đã đồng ý với mẹ bỏ xuống thù hận trong lòng, nhưng trong lúc nhất thời thật không có biện pháp ngừng lại, càng không có biện pháp chăm sóc người cha sắp chết như Kỳ Trà Thần.

Rõ ràng Kỳ Trà Thần mới là cha ruột của mình, nhưng những năm này ông ta đã làm gì cho mình? Trừ tổn thương vẫn là tổn thương.

Vào phòng, đầu tiên Trạc Mặc cho bé uống thuốc, nước ấm, một đồng thuốc được sắp xếp trật tự trước mặt bé.

Tịch Nhược rất phối hợp uống một hớp nước rồi uống một viên thuốc, không có trốn tránh.

"Chớ suy nghĩ lung tung, bất luận mẹ em làm gì đều là muốn tốt cho em." Trạc Mặc sợ bé không hiểu hành vi của Ninh Tự Thủy mà tức giận, lo lắng làm tổn thương thân thể mình.

Tịch Nhược nuốt xuống ba viên thuốc cuối cùng, quần chần mềm mại cuộn lại trên giường, mi mắt rũ xuống, chu mỏ: "Em biết rõ, em đã cố gắng kiềm chế tâm tình của mình rồi. Lẽ nào em phải vui vẻ với ông ta, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra gọi ông ta là cha sao?"

Ông ta xứng sao?"

Cuối cùng làm bầm một câu trần đầy uất ức.

Ngón tay Trạc Mặc nhẹ nhàng gõ đầu bé, khóe miệng thoáng qua nụ cười khó phát hiện.

Đôi mắt vô cùng dịu dàng và cung chịu, ôm chặt bé.

"Em coi ông ta là trong suốt, không tồn tại đi."

Tịch Nhược gật đầu, giờ tay nắm lấy tay anh đặt trên đầu mình, ngược ánh mắt nghiêm túc nhìn anh, vẻ mặt tò mò hỏi: "Mặc, sau này em lớn lên anh sẽ lấy em, đúng không?"

Trạc Mặc sững sờ, vẻ mặt rung động.

Từ trước đến giờ, chưa có ai hỏi như thế như Tịch Nhược, bản thân cũng không cùng bé nói chuyện này. Cùng một đứa bé năm tuổi thảo luận việc này, dù sao vẫn có một cảm giác tức cười. Anh sẵn sàng chờ bé lớn lên chút nữa, sau khi lớn lên anh sẽ để cho bé làm bạn đời duy nhất của mình suốt đời.

Bất kể bé có nguyện ý hay không.

Ánh mắt Tịch Nhược rói rắm, hỏi: "Lẽ nào anh thật sự không muốn?"

"Em còn nhỏ!" Trạc Mặc bất đắc dĩ nói ra một câu, chuyện đó để sau này hãy nói.

"Nhưng anh có nghĩ rằng, em lớn lên có thể sẽ không yêu anh." Tịch Nhược hạ xuống cảm xúc, giống như làm bầm nói với chính mình: "Nếu sau khi lớn lên em sẽ yêu người khác không phải anh thì làm sao?"

Cha yêu mẹ nhiều như vậy, nhưng mẹ có yêu cha không? Rốt cuộc đối với cha có hay không cái gọi là "Tình yêu"?

Có lẽ không!

Trạc Mặc vô thức nhíu mày, hai ngón tay dùng sức kẹp chặt cằm bé, buộc bé nhìn thẳng vào mắt mình. Kiểm soát chậm rãi nhấp máy, giọng nói lạnh lùng: "Tịch Nhược, em vẫn còn rất nhỏ, anh có kiên nhẫn chờ em lớn lên. Em, cả đời này chỉ có thể thuộc về anh."

Tịch Nhược bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, lông mi khẽ run vài cái, như cánh bướm bị đứt lìa; hồi lâu, khó chịu nói ra hai chữ: "Bá đạo."

Trạc Mặc cười khẽ, buông cằm bé ra, ngón tay vuốt ve vào trong tóc mềm như tơ của bé.

Vì Tịch Nhược anh có thể làm bất kỳ điều gì, cũng có tham muốn mãnh liệt giữ lấy mọi thứ với Tịch Nhược, trừ anh ra tuyệt không thể chịu được bên

cạnh bé có người khác phải nào tồn tại!

"Ninh tiểu thư."

Ninh Tự Thủy dừng bước ở cửa phòng, quay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt, chờ đợi câu tiếp theo.

Bạch Kỳ hít sâu một hơi: "Tôi chỉ là một người giúp việc ở nhà họ Kỳ, không có tư cách nói chuyện. Nhưng thiếu gia họ khan mấy ngày nay rồi, có khi cả buổi tối cũng họ khan không cách nào ngủ được. Mặc dù thiếu gia không nói, nhưng trong lòng thật ra đang dùng phương thức này để trừng phạt mình. Từ khi tiểu thư Tịch Nhược ở trước mặt thiếu gia họ ra máu thì thiếu gia cả đêm không có nghỉ ngơi. Cô có thể khuyên thiếu gia uống thuốc hay không, đừng hành hạ thân thể thiếu gia nữa?"

Đôi mắt tĩnh mịch không hiện nửa điểm rung động, hai tay tùy ý khoác lên trước ngực, khóe môi nhấp nhẹ, lời nói lạnh nhạt: "Anh ta tự trừng phạt mình có liên can gì đến tôi?"

Giọng nói lạc đi, xoay người vào phòng, để Bạch Kỳ đứng ngoài cửa!

Bạch Kỳ đứng ở cửa hồi lâu, không dời bước, hết sức thờ dài. Hai người hành hạ lẫn như vậy, rốt cuộc tới khi nào mới kết thúc?

Tại sao hai người không chịu thẳng thắn đối mặt, cảm nhận nội tâm của chính mình? Nhất định phải làm cho hai bên tổn thương, không có vết thương kia không được sao?

Ninh Tự Thủy lặng lẽ đứng trước cửa sổ, nhìn hoa lê phía sau nhà, cành lá rậm rạp, nhánh cây thuận theo gió nhẹ nhàng đung đưa, dường như có thể nghe được bên tai tiếng xào xạc

Nhớ lại, mình cũng giống như cây lê nhà họ Kỳ. Mình thích màu trắng tinh khiết của hoa lê, khi gió thổi qua cánh hoa màu trắng sẽ theo gió bay nhẹ nhàng như khiêu vũ, hương thơm giống như bông tuyết trắng bay đầy trời, hương thơm tràn ngập trong không khí làm say lòng người. Cánh hoa trắng như bướm bướm rơi nhẹ trên vai anh, anh ôm mình vào ngực.

Năm ấy cảnh vật vô cùng đẹp, tất cả hình ảnh còn đẹp hơn so với truyện cổ tích, say lòng người. Sự sống ấm áp, ngay cả linh hồn cũng thế.

Hàng lông mi bất động, chậm rãi khép lại, khóe miệng mấp máy một đường cong kiêu ngạo .

Những thứ kia không phải là hồi ức đẹp, mà là đáng hổ thẹn, càng không dám nhớ lại. . . Cũng là quá khứ rồi, những chuyện trước đây, những con người đó đều không nên nghĩ nữa.

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ đặt ở bậc cửa sổ, lúc mở mắt ra, trong mắt đã bắt đầu lấy lại bình tĩnh, tự cao tự đại, cao ngạo cùng cô đơn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (1)

"Thiếu gia, họ không muốn xuống lầu dùng cơm." Bạch Kỳ đứng trước bàn ăn, ánh mắt nhìn lướt qua bàn đầy thức ăn, âm thầm thờ dài.

Thiếu gia vì mọi người, cố ý tự tay mình làm một bữa cơm, chỉ muốn cùng họ thật tốt ăn một bữa, tiếc rằng họ lại lựa chọn dùng cơm trong phòng, cũng không chịu xuống lầu.

"Khụ khụ. . . ." Về mặt anh tuấn lạnh lùng của Kỳ Trà Thần không thay đổi, dường như đã sớm đoán được như thế. Trong đôi mắt đen chột lóc lên nỗi thất vọng, một lúc lâu, mới chậm rãi nhếch môi: "Được rồi."

Đứng lên, xoay người muốn trở về phòng.

Bạch Kỳ nhìn bóng lưng cô đơn của anh không khỏi nhú mảy, lo lắng mở miệng: "Thiếu gia người không uống thuốc, bình thường lại không ăn uống gì, thân thể rất có thể chịu đựng không nổi nữa. Người việc gì phải hành hạ mình như vậy? Cô ấy trước giờ vẫn không tiếp nhận tình cảm của người!"

Kỳ Trà Thần không quay đầu lại, rõ ràng bóng lưng cứng đờ, dừng bước. Tiếng nói khàn khàn thật thấp vang lên: "Tôi không cần bất kỳ ai tiếp nhận tình cảm."

Tất cả đều là tự nguyện! Bất quá là báo ứng của mình mà thôi!

Đêm khuya, ánh trăng hiện ra ngoài cửa sổ, chiếu trên mặt đất trắng như tuyết, trong không gian mang theo lạnh lẽo.

Ninh Tự Thủy kéo khăn choàng khoác trên vai, ngồi trên xích đu, trong tay cầm điện thoại di động bấm dãy số quen thuộc, tút tút mấy tiếng, rất nhanh truyền đến tiếng nói quen thuộc: "Thế nào, Tự Thủy."

"Là tôi. Tình trạng anh ấy thế nào rồi?" Ninh Tự Thủy kèm chế, đề thấp giọng nói tràn đầy lo lắng, ở trong đêm không ngừng vòng vo.

"Anh ta ngủ rồi, đừng lo lắng. Tôi sẽ chăm sóc cho anh ta thật tốt."

Uh! Ngón tay nắm thật chặt điện thoại di động, nghìn lời nói tất cả đều bị ngăn ở cổ họng không nói ra được; thân thể trong đêm khuya hơi run rẩy một chút, cúi đầu, mái tóc màu đen như tảo biển phản chiếu ánh sáng mặt trăng buông xuống sau lưng.

Tìm co rút đau đớn, cũng rất mệt mỏi.

Liên, anh thật sự tốt chứ?

Hồi lâu, trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp: "Nếu như có thể, cô đừng gọi điện thoại tới nữa. Anh ta trốn tránh tới đây chính là không hy vọng liên quan đến chuyện của cô nữa, nếu có chuyện gì tôi sẽ chủ động liên lạc với cô. Cô giữ gìn sức khỏe."

"Ừ." Ninh Tự Thủy khó khăn bật ra một chữ từ trong cổ họng, tâm tình tan vỡ.

Đáp lại bên tai là âm thanh títtít mờ mờ, lạnh lẽo và vô tình.

Điện thoại theo lực đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt xuống, rơi trên cỏ, ánh trăng lơ mơ, bỗng nhiên có bóng đen che ánh trăng trước người cô, thân thể lạnh run rẩy dữ dội, một tay nắm dây xích đu, đầu ngón tay dùng sức trắng bệch. Ngửa đầu nhìn bộ dáng người đứng trước mắt, không đến một giây lại cúi đầu xuống như không thấy.

Kỷ Trà Thần cảm áo khoác choàng lên vai cô, giọng nói tràn đầy mê hoặc và lo lắng: "Ban đêm sương xuống nhiều, sao không mặc thêm quần áo nhiều một chút?"

Ninh Tự Thủy không trả lời câu nói của anh, cũng không vứt bỏ áo khoác của anh, bình thần ngồi yên, như búp bê xinh đẹp không có linh hồn.

Không thích cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo.

"Ninh Tự Thủy." Kỷ Trà Thần đọc rõ tên cô, mày kiếm nhíu chặt, rõ ràng xương ngón tay kiềm chặt cảm cô nâng lên, để tầm mắt cô ngừng lại trên người mình.

Không chịu nổi cô lạnh lùng như vậy, không chịu được không thấy bóng dáng mình trong ánh mắt cô.

Không báo trước khom lưng phủ lên đôi môi mềm mại của cô, nước bọt lẫn vào mùi thơm bạc hà nhàn nhạt một tầng lạnh lẽo, đầu lưỡi nóng ướt từng chút một mê luyến theo môi đỏ mọng đầy đặn, thưởng thức hương thơm.

Ninh Tự Thủy mở to mắt nhìn anh, mặt không chút thay đổi, không giãy giụa, không tức giận, yên lặng để anh hôn, hàm răng chỉ khép chặt không để lại một khe hở nào, ngay cả để cho anh một cơ hội tiến vào cũng không có.

Đến khi cánh môi sưng đỏ, Kỷ Trà Thần cũng không cạy mở được hàm răng, rời khỏi môi cô, kéo ra khoảng cách hai người, hơi thở nóng bỏng như thiêu đốt lao thẳng tới trên gương mặt cô. Đôi mắt sâu thẳm trong đêm tối vô cùng mê hoặc, môi mòng thoáng qua nụ cười tự giễu: "Em nhất định phải đối xử với anh như vậy sao?"

Không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại, đối với anh mới là sỉ nhục lớn nhất.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy lảng lảng nhìn anh, ngón tay trắng nõn chậm rãi dừng lại trên gương mặt anh, dọc theo đường nét lạnh lùng nghiêm nghị một đường đi xuống, đầu ngón tay lạnh lẽo hướng về chỗ ngực anh, giọng nói lạnh lùng: "Tôi đã từng cố gắng muốn đi vào nơi này, tôi tưởng rằng mình ở chỗ này rồi. Nhưng vốn dĩ tất cả chẳng qua là trắng trong nước, hoa trong kiếng, một giấc mộng hoàng lương (Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi), khi tỉnh mộng thì mọi thứ cũng không còn. Kỷ Trà Thần, tôi mệt mỏi cũng sợ hãi. Tôi còn chưa tới hai mươi lăm tuổi, nhưng tôi cảm giác mình đã sống như thể hai đời người vậy."

Kỷ Trà Thần im lặng lắng nghe, trong lòng lại dâng lên rung động bất an, cô cứ nói như vậy, có thể sẽ làm cho mình vĩnh viễn mất đi cô.

"Đời thứ nhất tôi yêu anh, yêu đến tận xương cũng cảm thấy chưa đủ. Đời thứ hai tôi hận anh, hận đến chịu đựng đau đớn kịch liệt, ăn mòn xương cốt chính mình chỉ để quên anh. Kỷ Trà Thần, tôi xin anh hãy rời khỏi tôi, không thể yêu anh. Năm năm trước lòng của tôi đã bị anh thương tổn đến trăm ngàn vết thương rồi, máu chảy đầm đìa, những vết thương kia chưa từng dễ chịu. Thời gian là liều thuốc tốt đã chữa khỏi, thế nhưng thời gian 5 năm chưa đủ, thật không đủ để cho tôi quên đi những cơn ác mộng kia, thậm chí tôi cảm thấy những ký ức kia đáng sợ hơn, không chịu được tất cả những hồi ức liên quan đến anh."

Bóng dáng cao lớn khẽ run, trong đôi mắt âm u tràn đầy phiền muộn, thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn ánh mắt trống rỗng của cô, tâm như bị kim châm đau nhức. Trong giọng nói run rẩy pha lẫn cầu xin: "Đừng nói nữa. Đừng có nói nữa."

Ngón tay trắng nõn đặt trên vai anh, nắm thật chặt lên áo sơ mi của anh, lông mi khẽ run rẩy, giọng nói không có tình cảm quanh quẩn trong đêm khuya

vắng lặng.

"Bị gãy bốn chiếc xương sườn, hai viên đạn, cánh tay phải trật khớp, đùi phải gãy xương, nhà họ Kỳ tan rã, hơn nữa anh cứu tôi một mạng, những gì chúng ta nợ nhau anh đã sớm trả hết rồi. Hôm nay hai chúng ta không nợ gì nhau, anh duy nhất chỉ nợ đứa bé đang sống đã thay thế Tịch Nhượng bị anh dùng sức bóp chết, anh chỉ thiếu đứa bé đó, nhưng anh làm thế nào trả lại con bé đây? Anh luôn miệng nói không cách nào buông tôi ra, nhưng còn Liên, Tịch Nhượng, sinh mạng đứa bé đã mất, Dương Lưu Vân, nhiều người như vậy cùng chuyện ngăn cản giữa chúng ta, anh cho là giữa chúng ta còn có thể sao? Anh cho tôi cơ hội giết chết anh, đúng vậy, tôi không xuống tay được, cho đến hôm nay tôi không có biện pháp nào nhẫn tâm giết anh, mà tôi cũng không còn biện pháp gì ở lại bên cạnh anh rồi. Anh có thể dùng tất cả thủ đoạn giữ tôi ở lại đây, chẳng qua cũng chỉ lấy được một công cụ không có thể xác và linh hồn, tôi như thế, anh cũng muốn sao?"

Gió mát đưa từng câu từng chữ lời của cô vào bên tai, mang theo rét mướt lạnh lẽo.

Môi mông khẽ nhếch lên ý cười xao lãng, ngón tay đặt tại cổ áo mình, chậm rãi cởi ra nút áo tình xảo.

Một nút.

Hai nút.

Hơi ẩm bàn tay quý dị đè xuống ngón tay cô muốn cởi nút áo thứ ba, ngừng đầu, phản chiếu dưới ánh trắng là đôi mắt âm u và lạnh lẽo, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng nói khàn khàn phát ra khó khăn nơi cổ họng: "Đủ rồi. Đã quá đủ rồi. Em cần gì phải dùng phương thức tàn nhẫn này đối xử với anh? Em đang ở đây trừng phạt anh!"

"Đúng vậy" Giọng nói lạnh lùng không chút do dự vang lên, đôi mắt nhìn thẳng, dừng lại trên gương mặt tuần tú của anh. "Tôi là đang trừng phạt anh, vì tôi cảm thấy số phận không công bằng, tại sao yêu tôi đến mức muốn tổn thương tôi còn yêu tôi, thậm chí lại vì tôi làm bị thương? Kỳ Trà Thần, anh sẽ không có được hạnh phúc, cả đời này cũng sẽ không."

Đẩy tay anh ra, đứng thẳng, xoay người đi vào trong biệt thự.

Kỳ Trà Thần đứng cạnh xích đu, thậm chí ngay cả dừng khí quay đầu lại cũng không có. Gió đêm thổi qua, xích đu nhẹ nhàng đong đưa, ánh trắng bao quanh anh, trên một quãng sáng nhàn nhạt, rất nhanh biến thành sầu muộn.

Thân hình to lớn cao ngạo hơi run rẩy, hai đầu gối tê liệt đến quỳ trên cỏ, cũng không nhúc nhích. Trong đầu vẫn luẩn quẩn lời của cô..., như bàn tay nhỏ vô tình ở giữa hung hăng xâu xé trái tim anh.

Cho dù anh vứt bỏ cao ngạo, vứt bỏ tự ái, vứt bỏ xuống mọi thứ, cứ như vậy mang mình tro bụi ở trước mặt cô, cũng không đòi lại được một chút tha thứ hay sao?

Ninh Tự Thủy, tha thứ cho anh, thật khó như vậy sao?

Khi Ninh Tự Thủy đi vào phòng khách thì gặp phải Trạc Mặc đứng bên cửa sổ, anh chậm rãi quay đầu, phát ra ánh mắt sắc bén, nhếch môi lạnh lùng nói: "Quyết định của đi sẽ không thay đổi nữa sao?"

"Đúng vậy" Ninh Tự Thủy gật đầu, ánh mắt thành khẩn ngừng lại trên khuôn mặt anh: "Sau này vẫn còn phải nhờ cháu chăm sóc tốt cho Tịch Nhượng rồi."

"Em ấy sẽ không vui đâu." Mi mắt Trạc Mặc rũ xuống, giọng nói sâu kín: "Để cho em ấy gặp chuyện vui, cháu đều không tán thành."

Không đợi cô nói lời nào nữa, quay người đi lên lầu.

Ninh Tự Thủy sững sốt một chút, nhìn bóng lưng Trạc Mặc, bất đắc dĩ mấp máy môi. Trạc Mặc, quan tâm đối với Tịch Nhượng, đã vượt qua tất cả.

Buổi chiều.

Ninh Tự Thủy vốn tránh ở trong phòng xử lý chuyện của Hồng môn, nhưng bị Bạch Kỳ mời tới thư phòng.

Cả người Kỳ Trà Thần dựa vào trong ghế da, khi đôi đồng tử màu đen nhìn đến Ninh Tự Thủy thì thu lại ánh mắt, quay đầu dời đi. Ngón tay không ngừng xoay tròn bút máy màu đen, tinh thần không được tốt cho lắm, trên trán đầy vẻ uể oải không che giấu được.

Hôm nay Si Mị mặc áo sơ mi màu trắng làm nổi lên bờ vai rộng, phần hông hẹp, làm tôn lên dáng người sang trọng, hai chân thon dài mảnh mẽ được quần tây bao bọc, quần được ủi thẳng, có thể nhìn thấy cả đường thẳng tập đối xứng nhau; tóc đỏ đang ngay ngắn vì tức giận mà dựng thẳng lên một ít tuy không lộn xộn nhưng lại rũ xuống ở phía sau.

Có thể thấy rất ít khi anh ăn mặc chỉnh tề như thế.

Bên phải thư phòng có một giá rượu nhỏ, bày đầy các loại rượu danh tiếng, bóng dáng xinh đẹp đứng lặng im, phản chiếu hình ảnh trên sàn nhà sáng bóng, tóc dài màu rượu đỏ nổi bật nằm rải rác xoắn ở trước ngực, không giống với Si Mị ngày thường. Lúc quay người lại, một đôi đồng tử sáng ngời như bảo thạch trong dãy ngân hà sáng chói khắp bầu trời, ánh sáng rực rỡ chói mắt, làm cho người ta không dời mắt được.

Hai tay thon dài trắng nõn như trời sinh ra để đàn dương cầm cầm lấy chai rượu, khóe miệng ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt, như gió xuân, không khỏi làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Chỉ là ánh mắt như cười mà không phải cười, sắc bén như ẩn như hiện, nham hiểm, giống như một con hồ ly xảo quyệt.

Si Mị đứng lên, giới thiệu đơn giản: "Hạ Tinh, đây là Ninh Tự Thủy, là mẹ của Tịch Nhượng mà anh đã nói với em."

Hạ Tinh bước hai chân thon dài đi tới trước mặt, đưa một tay ra, giọng nói trong trẻo ngân gọn: "Xin chào, tôi là Hạ Tinh, cô có thể gọi tôi là Tinh."

Mỉ mắt Ninh Tự Thủy hạ xuống, giờ tay ra nắm tay cô, giọng nói lạnh lùng: "Ninh Tự Thủy, cũng có thể gọi tôi EV!"

"Tôi biết cô! nữ học trò EV duy nhất của Chiêm Dục Dương, tôi đã xem qua cô biểu diễn ảo thuật nhiều lần rồi, rất tốt! So với thầy cô không kém chút nào." Không có bất kỳ lời nói khen ngợi khách khí, giọng nói nghe rất chân thành tha thiết.

Ninh Tự Thủy chỉ mỉm cười, đối với lời nói như thế cô cũng không đáp lại bất kỳ điều gì, thật lòng cũng tốt, giả vờ cũng được, không sao cả.

"Tóm lại tôi chỉ muốn biết cô có thể làm cho Tịch Nhượng khoẻ mạnh hay không." Đôi mắt sắc bén của Kỷ Trà Thần dừng lại trên người Hạ Tinh, đi thẳng vào vấn đề.

Hạ Tinh nhún vai không có gì đáng kể: "Tôi còn chưa có xem qua người bệnh làm sao biết mình có thể hay không?"

Ninh Tự Thủy âm thầm đánh giá cô ta một chút, người phụ nữ này nhìn bình thường vô hại, nhưng dựa vào hơi thở phát ra trên người cũng ít nhiều nguy hiểm, nhất là đôi mắt kia sẽ làm người ta liên tưởng đến một con hồ ly xảo quyệt.

"Hiện tại cô có thể xem qua Tịch Nhượng một chút không?"

Hạ Tinh quay đầu, chớp mắt với cô lộ ra nụ cười sáng lạn: "Không thể! Tôi ngồi máy bay rất lâu, tối hôm qua còn xem phim kinh dị đến trời sáng, hiện tại rất mệt mỏi, có thể sẽ phạm sai lầm khi xem bệnh. Phòng của tôi chuẩn bị xong chưa? Tôi muốn ngủ bù."

Si Mị nhíu mày: "Người phụ nữ này, cô thật phiền phức!"

Mắt phượng Hạ Tinh cong như trăng lưỡi liềm nhíu lại, giọng nói lạnh đi vài phần: "Anh thử nói thêm câu nữa nữa xem?" Đầu ngón tay kẹp lấy phi tiêu nhắm ngay anh, ra sức phóng tới.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy vẫn bình tĩnh chột lút qua rồi ngừng lại trên phi tiêu trong tay cô ta, lông mày đen nhíu lên, nhưng không mở miệng.

"Bạch Kỳ đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi đi." Về mặt Si Mị bất đắc dĩ, người phụ nữ này không dễ chọc, cũng khác biệt với những người phụ nữ khác, cô ta nhìn như vô hại, nhưng lại thích đâm người, sợ ý một chút sẽ mất mạng như chơi.

Lúc này trong đôi mắt Hạ Tinh mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, ung dung cười một cái với Ninh Tự Thủy, lúc hai người lướt qua nhau mới có thể nghe được tiếng nói: "Yên tâm, tôi cũng không là người phụ nữ rắc rối nữa!"

Ninh Tự Thủy khẽ nghiêng đầu, ánh mắt thoáng qua một chút nghi ngờ.

Rốt cuộc Hạ Tinh là người như thế nào?

Si Mị đứng thẳng, hai tay đút trong túi, dường như rất tò mò nhìn cô, thản nhiên mở miệng giải thích: "Hạ Tinh sinh ra ở cô nhi viện, sau này được một bác sĩ già dặn kinh nghiệm nhận nuôi, ông bác sĩ đó mang toàn bộ y học cả đời trao lại cho Hạ Tinh. Cô ấy cũng không học qua bất kỳ trường lớp chuyên nghiệp nào dạy, nhưng y thuật rất tốt, hầu như không có người nào mà cô không cứu được. Chỉ có điều -- tính tình cô ấy hơi tàn ác quái đản, không thích tiền, trong lòng đồng cảm thì không hề gì, liền vui vẻ cứu người, còn không vui coi như giết cô ấy, cũng sẽ không cứu người."

Lông mày đen của Ninh Tự Thủy nhăn lại, nghĩ đến vừa rồi cô không giải thích được một câu nói, đúng là một người phụ nữ rất kỳ quái.

"Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm cô ấy giúp một tay cứu Tịch Nhượng." Si Mị bổ sung thêm một câu, ánh mắt kiên định, dường như đã cùng Hạ Tinh đặt ra thỏa hiệp nào đó.

"Cám ơn." Ninh Tự Thủy nói ra hai chữ, xoay người rời đi.

Mắt phượng Si Mị chớp chớp: "Rõ ràng cô ấy cảm ơn tôi? Người nên cảm ơn không phải là anh sao?"

Kỷ Trà Thần chẳng nói câu nào, môi mím lạnh lùng từ đầu đến cuối mím lại thành đường cong, giống như tất cả đều không liên quan đến mình. Từ khi đi vào đến lúc rời khỏi, ánh mắt cô chưa từng lưu lại trên người anh. Lời nói đêm qua như một giấc mộng, không chân thật, lại từng chút một lắng trĩ vào lòng anh.

Ninh Tự Thủy, thật sự làm được. Coi thường sự hiện hữu của anh, đánh mất xương cốt của mình, chỉ để quên đi.

Nhưng Ninh Tự Thủy, dù anh mất đi xương cốt của mình, cũng không cách nào quên em.

Từ ngày đó về sau, Dương Lưu Vân hôn mê một ngày một đêm mới tỉnh lại. Gian phòng ngổn ngang sớm được người dọn dẹp sạch sẽ, chẳng qua là mình ngủ trên giường, không mảnh vải che thân, chỉ đắp một cái chăn giường. Cả người toàn bộ đều là vết bầm, mảng xanh mảng tím, chi chít chẳng chịt. Hạ thân đau không cách nào nhúc nhích nổi, mỗi một cái chuyển động đều đau xé tim rách phổi.

Nhớ tới những hình ảnh kia, bất giác nước mắt rơi xuống, chảy xuống dọc theo gò má trắng nõn, thấm ướt cả chăn.

Khom người ngồi ngơ ngác trên giường, nhìn ngoài cửa sổ không biết gì, rốt cuộc vẫn không biết mình đã làm sai điều gì, mình là ai? Tại sao mọi thứ đều không nhớ rõ? Tại sao những người đó xúc phạm mình như vậy?

Còn có --

Người đàn ông kiên nghị kia là người nào? Vì sao trong mắt anh ta đầy thù hận như vậy? Mà mình, lại vì sự chán ghét của anh ta mà cảm thấy đau lòng?

Khấp người ươn ướt khó chịu, hít mũi một cái, lau nước mắt của mình, muốn đi xuống giường tắm rửa, hai chân mới vừa chạm trên đất, đứng lên không tới một giây đã hung hăng ngã xuống, trước mặt bỗng tối sầm thiếu chút nữa đã hôn mê.

Tay che kín bụng, đau đớn khó chịu, hít một hơi khí lạnh.

"Không có chuyện gì." Khó khăn từ trên mặt đất đứng lên, chống đỡ thân thể bước từng bước đi tới phía phòng tắm, mỗi một bước đi cảm giác như dao đâm đau đớn, giữa hai đùi có chất lỏng chậm rãi chảy xuống, thuận thế theo bên đùi chảy dọc xuống.

Chất lỏng màu đỏ tươi trên sàn nhà, thực sự nổi bật, nhắc nhở chuyện đã xảy ra tàn nhẫn đến cỡ nào.

Trải qua một khoảng thời gian dài, rốt cuộc cô cũng đi tới phòng tắm, một môi rã rời nằm sấp vào trong bồn tắm, bắt đầu mở nước ấm, trong phòng tắm sương mù mờ mờ, ánh mắt mơ hồ; nước nóng lan tràn qua da thịt cô, làm tan biến những mệt mỏi không chịu nổi kia, còn hạ thân thì không thoải mái. Đầu óc hỗn loạn, gần như muốn thiếp đi trong bồn tắm.

Đôi tay cực lực chà xát da thịt, từng mảng lớn đỏ thắm trước ngực, hầu như muốn gạt bỏ một lớp da. Chỉ cần trong đầu thoáng hiện qua những hình ảnh kia, khó sở muốn chết đi!

"A. A. Tại sao phải đối với tôi như vậy? Rốt cuộc là vì cái gì?" Cuối cùng không nhịn được cuồng lên, đôi tay hung hăng đập trên mặt nước, nước văng khắp nơi, ngón tay đụng phải bồn tắm sưng đỏ lên, cũng không cảm thấy đau đớn.

Rốt cuộc nước trên mặt không rõ là nước hay nước mắt. Cơ thể cuộn lại, khóc nức nở trong bồn tắm....

"Như thế đã chịu không được rồi sao?" Tiếng nói lạnh lẽo chọt vang lên trong không gian trống trải, xuyên qua hơi nước tiến vào bên tai cô, càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn bóng dáng đang dựa ở cửa, dáng người to lớn, một đôi mắt âm u như con báo đen nhìn chằm chằm con mồi, lãnh khốc hung tàn.

"Anh. Anh muốn làm gì?" Mặc dù toàn thân đều được nước ấm bao quanh nhưng vẫn không ngăn được run lên cầm cập.

Toàn thân người đàn ông này đều tràn đầy nguy hiểm cùng căm bẫy.

Ánh mắt sắc bén của Đường Diệc Nghiêu dừng lại trên khuôn mặt trái xoan nhìn như vô hại của cô, môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, sai bước đi tới.

"Anh muốn làm gì? Cút ngay." Cô run rẩy muốn trốn tránh, lại phát hiện bồn tắm cũng không lớn lắm, không thể trốn chỗ nào được.

Đặt chân ở cạnh bồn tắm, trên cao nhìn xuống, cô lo ngoại cùng sợ hãi bị thu hết vào trong mắt. Ánh mắt cười chế giễu, khom lưng, ngón tay mạnh mẽ kiềm chặt cầm cô, hiệp mắt: "Yên tâm, tôi đối với thân thể bản thủ của cô đã chịu không thấu, sớm không có hứng thú gì rồi, bất quá chỉ muốn nhìn cô một chút coi có thể chống đỡ thêm nữa hay không thôi."

Môi anh ẩn chứa ý cười, nhưng giọng nói lại làm cho người ta rét lạnh, làm cô không ngừng run rẩy. Tinh thần gần như sụp đổ, tiếng nói nghẹn ngào mệt mỏi vang lên: "Rốt cuộc anh là ai? Tại sao phải đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi đã làm gì sai?"

"Làm gì sai?" Anh hỏi ngược lại, nụ cười càng đậm: "Tốt nhất cô nên tự mình nhớ lại xem mình đã làm gì, nếu con ác mộng này mãi mãi không chấm dứt. Biết đâu sau khi nhớ lại, đối mặt với tất cả những chuyện đã xảy ra sẽ không cảm thấy khổ sở như vậy nữa, dù sao."

Giọng nói dừng lại một chút, ngón tay buông lỏng cầm cô ra. "Cô vẫn luôn như thấp hèn như vậy, dễ tiện thích bị người khác đùa giỡn."

"Đủ rồi. Đừng nói nữa." Cô khổ sở che kín hai tai không muốn nghe tiếp nữa, ở trước mặt ác ma này mình từ đầu đến cuối cũng không xem như người, không có tự tôn, toàn bộ đều không có.

Thậm chí nguyên nhân anh đối với mình như vậy cũng không biết.

"Đừng nói nữa?" Đường Diệc Nghiêu nhíu mày, môi mỏng tuyệt tình phát ra lời nói: "Dường như cơ thể cô không phải nói như vậy."

Bàn tay nắm lấy tóc cô, mang cô từ trong bồn tắm lồi ra ngoài, hung hăng đẩy cô ngã trên sàn nhà, lạnh lẽo đáng sợ.

"A." Cô phát ra tiếng rên khổ sở, sàn nhà trong nháy mắt mang lạnh lẽo thấm vào da thịt, lạnh phát run, toàn thân trần trụi trắng trợn hiện ra trước mặt anh, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt đầy khinh miệt của anh.

Đường Diệc Nghiêu cúi người xuống, ngón tay chậm rãi tỉ mỉ vuốt ve mỗi một tấc da thịt trên thân thể cô, khi đầu ngón tay ngừng lại trên viên tròn mềm mại của cô thì ngón tay nhẹ nhàng sờ qua viên tròn đó, bàn tay không ngừng xoa nắn nơi tròn trịa, nhào nặn ra đủ kiểu hình dạng, nơi đó từ từ vừa đỏ lại căng cứng.

"Đừng. Không cần." Cô muốn thoát khỏi, lại bị bàn tay to lớn của anh đè hai tay lại hoàn toàn không động đậy được, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

"Tôi nói rồi đối với thân thể dâm dăng của cô từ lâu không có ham muốn, chẳng qua để cho cô biết mình hèn hạ đến cỡ nào, cô thích đàn ông ở trên người. Nhìn bản thân đi, thật dâm dăng, tôi chỉ xoa nhẹ cô mấy cái, đã có phản ứng nhanh như vậy."

Mạnh mẽ kéo ngón tay cô, nhét vào giữa đùi, trên lớp rùng rậm rạp dính chất lỏng trong suốt, ẩm ướt sáng óng ánh.

"Hu. . hu. . . Đủ rồi, đừng nói nữa." Cô không kiềm chế được thét lên, cảm thấy nhục nhã xông lên đầu, như muốn chết đi! Cơ thể của mình sao lại không chịu được như thế, lại có thể có phản ứng với động tác của anh ta. . . .

"Ha ha." Đường Diệc Nghiêu nhếch môi cười lạnh: "Thế nào nghe không nổi nữa sao? Tiểu nô lệ của tôi, bây giờ chỉ là mới bắt đầu thôi. Tốt nhất cô hãy mau sớm nhớ lại chuyện trước kia, nếu không cô sẽ phải chịu đau đớn, sống không bằng chết! Còn có nhiều đàn ông đang chờ thỏa mãn cơ thể dâm dăng của cô đó!"

Cô chợt mở to hai mắt nhìn anh chằm chằm: "Ác ma, anh là ác ma. Rốt cuộc tại sao phải đối xử với tôi như vậy? Anh giết tôi được rồi."

"Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Tốt nhất cô chờ có tự mình tìm đến cái chết, nếu như cô muốn được người luân phiên... thì thế mà nói. . . ."

"Anh." Ánh mắt cô không tin được nhìn anh, hầu như không dám tin vào lỗ tai mình. Rõ ràng anh lại có thể nói ra những lời như vậy, ngay cả thi thể cũng không buông tha ư?

Anh mạnh mẽ lấy ngón tay cô kim lại tiến vào trong huyết ân ái, tùy ý chơi đùa.

"Ừm. Đừng." Dưới bụng căng lên rồi trống rỗng, cảm giác được ngón tay lạnh lẽo của mình đang khuấy động trong người, dâm thủy không ngừng chảy ra, hai má bắt gặp đỏ hồng lên.

"Đừng? Đừng cái gì?" Đường Diệc Nghiêu nhẹ nhàng mở miệng, lại lấy ngón tay cô đưa vào sâu hơn, chạm đến nơi sâu kín nhất bên trong, cười tà mị: "Đừng quá chậm sao? Hay là ngón tay cô quá nhỏ không thỏa mãn được thân thể trẻ con phóng dăng?"

Nước mắt từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống, cảm thấy nhục nhã, cắn môi dưới. Tiếng rên rỉ chặn ở trong môi, ánh đèn chói mắt chiếu vào mắt cô không mờ ra được, chỉ có thể khép lại mi mắt. . . .

Về mặt Đường Diệc Nghiêu trầm xuống, đột nhiên một tay nâng cô lên ném trên bàn lạnh lẽo, buộc cô đối mặt với chiếc gương to lạnh lẽo phủ đầy hơi nước.

Nằm chòng lênh bàn lạnh như băng xương cốt cô đều đau đớn, bị anh ép mở to mắt nhìn chính mình. Chiếu vào trong chiếc gương lớn mờ là thân thể ửng đỏ tràn đầy tình ái, khuôn mặt ham muốn, còn hai chân bị anh ra sức mở ra, nơi rậm rạp dính dâm thủy chảy ra liên tục không ngừng.

"Nhìn xem bộ dạng của cô dâm dăng chưa kia, còn thấy mình uất ức sao? Phụ nữ dâm loạn?" Môi anh kề sát bên tai cô, tiếng nói theo hơi gió thổi vào trong lỗ tai.

"Tại sao. Rốt cuộc vì cái gì?" Cô đã thảm hại rồi, nức nở nghẹn ngào, bờ vai gầy nhỏ khẽ run, cả người vô lực dựa vào sức đỡ của anh mới không ngã từ trên bàn xuống đất.

Bàn tay quý dị nhẹ nhàng vuốt ve qua gương mặt cô, trong gương phản chiếu ra anh cười tà ác, rét lạnh đáng sợ.

"Nô lệ ngoan, từ từ suy nghĩ, cuối cùng sẽ nhớ thôi."

Bàn tay to lớn chèn lên eo ôm cô lên bước nhanh ra khỏi phòng tắm mờ mịt, không chút dè dặt ném cô trên giường, xoay người rồi đi.

Bước chân dừng lại nơi cửa, ánh mắt lạnh lùng ngừng lại trên người hai người bảo vệ đang đứng ở cửa: "Trông chừng cô ta cẩn thận, nếu để cô ta chết, các người sẽ xuống dưới cùng cô ta."

"Vâng". Hai người trầm miệng một lời.

Đường Diệc Nghiêu xoay người trở về phòng mình, trên bàn đặt màn ảnh máy vi tính, vẫn im lặng phát ra hình ảnh căn phòng cách vách. Cô cuộn

lại ở trên giường không ngừng nức nở, cực kỳ giống một đứa nhóc đáng thương.

"A!" Cuối cùng môi mỏng không nhịn được nhếch lên cười lạnh, đôi mắt càng ngày càng lạnh.

Rõ ràng Ninh Tự Thủy rất hận, mới làm cho cô ta quên hết tất cả chuyện trước kia bây giờ mới trừng phạt, thậm chí cô ta ngay cả nguyên nhân tại sao mình bị người khác cưỡng bức cũng không biết, đau đớn rồi. Nếu Dương Lưu Vân nhớ lại, nhất định sẽ không đau khổ như bây giờ, trước kia trong lòng Dương Lưu Vân quá thâm độc, ân ái cùng một người đàn ông hay mười người đàn ông với cô ta không có gì khác nhau cả.

Nhưng bây giờ không giống vậy

Bây giờ chẳng qua nhìn đến nước mắt cô, rõ ràng tim mình không có bất kỳ phản ứng nào, trong đôi mắt đang chảy ra nước mắt kia cũng là đối trá, không đối lấy được một chút thương hại nào của mình!

Mình đã từng nguyện ý quên mình phục tùng người phụ nữ này, hiện tại chính mình lại làm tổn thương cô chí mạng.

Quả nhiên là vận mệnh trêu người.

Ánh mắt của Thiệu vũ Hiên có nhiều thích thú vẫn ngừng lại trên người Hạ Tinh đang làm kiểm tra cho Tịch Nhượng, khóe miệng chứa đựng ý cười nhàn nhạt, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua nhìn về phía Ninh Tự Thủy.

Trong phòng đầy áp người, nhưng không có người nào mở miệng, một đôi mắt nhìn Hạ Tinh chăm chăm không chớp mắt. Nhất là Trạc Mặc là người khản trương nhất, một bên tay nắm thật chặt rồi lại nắm cả hai tay, ánh mắt lo lắng nhìn Tịch Nhượng chăm chăm, còn muốn căng thẳng hơn so với Tịch Nhượng.

Hạ Tinh không khỏi nhăn đầu lông mày, quay đầu lại nhìn mọi người: "Các người có thể đừng nhìn vào tôi chăm chăm như vậy hay không? Tôi làm sao chuyên tâm kiểm tra thân thể cho bé được đây?"

Thiệu Vũ Hiên vô tội nhún vai: "Tôi cũng là bác sĩ, cũng sẽ không quá rầy đến cô."

Hạ Tinh lườm anh một cái, giọng nói lạnh lùng: "Trừ cậu này ra, tất cả mọi người đi ra ngoài hết đi!"

Hất cằm về phía Trạc Mặc, ý bảo chỉ có một mình anh có thể ở lại.

Ninh Tự Thủy lặng im cả buổi, chẳng nói câu nào xoay người rời khỏi phòng, mấy người còn lại cũng lần lượt rời đi. Thiệu Vũ Hiên có chút không cam tâm đi ra, tất cả từng người một đứng ở hành lang.

Ánh mắt Thiệu Vũ Hiên lặng lẽ từ Ninh Tự Thủy nhìn sang Kỷ Trà Thần, cuối cùng ngừng lại trên người Si Mị, mở miệng hỏi: "Nghe nói Hạ Tinh rất quái đản, chữa bệnh chưa bao giờ lấy tiền, mà đôi lại là lấy một thứ gì đó, anh lấy cái gì để trao đổi cùng cô ta?"

Khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo của Si Mị thoáng hiện qua một chút mất tự nhiên không kềm chế được, xem thường anh: "Bệnh viện của cậu muốn đóng cửa rồi hả? Rảnh rồi như vậy không cần khám bệnh cho bệnh nhân?"

"Tôi là viện trưởng, cũng không phải phòng cấp mà mọi chuyện đều phải cần tôi xử lý. Tôi càng hiểu kỳ là anh làm thế nào mời được Hạ Tinh đến!" Thiệu Vũ Hiên đi đến bên cạnh anh, thúc cùi chỏ một cái vào anh.

Si Mị nhàu mày ghét bỏ: "Trước đây cô ấy là người phụ nữ của tôi. Sức quyến rũ của tôi là vô hạn, cậu ghen tỵ à?"

"Khó trách" Thiệu Vũ Hiên búng tính hiểu ra, khóe miệng chứa đựng nụ cười thâm ý.

Ánh mắt Kỷ Trà Thần dừng lại trên người Ninh Tự Thủy, lặng im hồi lâu, giọng nói trầm thấp: "Đừng lo lắng, Hạ Tinh nhất định sẽ có biện pháp."

Ninh Tự Thủy giống như không nghe thấy, nhìn đăm đăm cánh cửa khép chặt, bề ngoài rất điềm tĩnh, nhưng kỳ thật rất hồi hộp, quần áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Hạ Tinh là hy vọng cuối cùng của Tịch Nhượng, nếu như ngay cả Hạ Tinh mà nói cũng bó tay, mình thật không biết còn có thể hy vọng ai có thể cứu Tịch Nhượng.

Thiệu Vũ Hiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi nhếch môi giọng nói lạnh lẽo: "Bất quá coi như Si Mị có bản lĩnh nếu không phải Kỷ thiếu, có thể mời được Hạ Tinh đến sao? Về mặt không thể tốt một chút à? Lại không có giết cha mẹ cô."

"Câm miệng." Kỷ Trà Thần lạnh giọng quát lớn, đôi mắt sắc bén ý bảo anh câm miệng.

Khuôn mặt Ninh Tự Thủy tái nhợt không có chút thay đổi nào, toàn bộ trong đôi mắt đều là lo lắng đối với Tịch Nhượng, trừ Tịch Nhượng ra người khác và cô không liên quan. Huống chi là Thiệu Vũ Hiên giễu cợt, nhỏ nhặt không đáng kể.

Thiệu Vũ Hiên khó chịu bấu môi, hất mặt, đôi tay dè trên lan can, ra sức nắm chặt, ngón tay dùng sức vùi sâu vào bên trong.

Đôi mắt Kỷ Trà Thần lại lo lắng dừng lại trên người Si Mị, vẻ mặt như không hề gì. Trời sanh Si Mị tính tình phong lưu, vô số phụ nữ, mặc dù không biết

anh đã từng làm thế nào quyến rũ mạng Hạ Tinh nắm trên tay, nhưng rõ ràng đối với Hạ Tinh cũng là một đêm phong lưu không nghĩ tới chịu trách nhiệm, chẳng qua Hạ Tinh cùng những người phụ nữ khác đều không giống nhau, cô ta rất nguy hiểm.

Lần này Hạ Tinh chịu xem bệnh cho Tịch Nhược, bất kỳ yêu cầu gì đều không có nói ra, điều này quả không bình thường; nhất định là Si Mị đã đồng ý với cô ta cái gì rồi, chẳng qua là Hạ Tinh đã từng bị anh ta vứt bỏ, sẽ dễ dàng bỏ qua cho Si Mị sao?

Tuy rằng ngoài miệng Si Mị không nói điều gì, nhưng hai ngày nay biểu hiện cũng đã bắt đầu không giống với lúc trước!

Chính mình vẫn không có mở miệng hỏi, vì biết rõ cá tính Si Mị, ngông cuồng không chịu bị trói buộc, nếu như anh ta không muốn nói chuyện, ai cũng đừng muốn biết. Anh ta vẫn luôn cho rằng thiếu mình một mạng, cho nên cái gì cũng nguyện ý làm.

Nhưng mà lần này, anh ta không nên lấy mạng của mình để đổi mạng cho Tịch Nhược?

Chỉ mong là, không phải như thế!

Mặc dù Tịch Nhược là con gái mình, mình đã nợ con bé rất nhiều, nhưng Si Mị cũng là anh em tốt của mình, tình cảm đương nhiên khác sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (2)

Mén chào cả nhà, vì tính chất công việc vào những ngày đầu tháng mình rất bận nên không có thời gian edit truyện do đó tuần sau sẽ không có chương mới được mong các bạn thông cảm. Rất cảm ơn cả nhà đã ủng hộ mình trong thời gian qua và mong các bạn vẫn tiếp tục đồng hành cùng mình trong thời gian tới. Những lời động viên, những cái thanks là nguồn cổ vũ lớn với mình để có động lực edit và edit. Cảm ơn các tênh iu nhiều, hôm nay mình gửi đến cả nhà chương kế tiếp và hẹn lại tuần sau sau nữa nhé. Thanks!

Cửa mở ra, giọng nói khinh thường vang lên: "Vào được rồi."

Ninh Tự Thủy vào cửa nhìn thấy Trạc Mặc đang mặc quần áo từ tế cho Tịch Nhược, dịu dàng thay bé lau mồ hôi đang rỉ ra trên trán, ánh mắt rất chăm chú, gò má bóng loáng y hệt như đá cẩm thạch trong suốt.

Ông tay áo sơ mi của Hạ Tinh được vén đến nơi khuỷu tay, lưng tựa vào trên tủ treo quần áo phía sau, hai tay tùy ý khoanh ở trước ngực, ánh mắt nghiêm túc nhìn chung quanh một vòng rồi ngừng lại trên người Ninh Tự Thủy: "Tôi không có nắm chắc được bao nhiêu, thật sự là thể chất của bé rất yếu kém mà tôi gặp phải. Nếu như mấy năm này không phải là các người nghĩ hết cách này đến cách khác để duy trì, bé đã sớm lên thiên đường báo cáo rồi."

Mi mắt Ninh Tự Thủy sụp xuống, lại chính là lời nói như thế! Hầu như tất cả bác sĩ cũng từng nói như vậy, bắt đầu dĩ lạc đầu tỏ vẻ bất lực. Hôm nay Hạ Tinh cũng nói như vậy, lẽ nào thật sự không còn cách nào sao?

Về mặt Kỷ Trà Thần căng thẳng, khuôn mặt lạnh lùng không có cảm xúc, chẳng qua là tay đặt trong túi nắm chặt lại.

"Tôi chỉ muốn biết cô có bao nhiêu chắc chắn?"

Trong phút chốc ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người một mình cô, nín thở, im lặng chờ đợi đáp án của cô.

Tịch Nhược không nhịn được len lén cầm tay Trạc Mặc, ngửa đầu, trong đôi mắt rõ ràng lóe lên sợ hãi. Lòng bàn tay khăn trương đỏ mồ hôi ẩm ướt, móng tay bấm vào trong lòng bàn tay anh.

Trạc Mặc cúi đầu dịu dàng cười một tiếng, cầm ngược lại tay bé, để bé đừng lo lắng. Bất luận xảy ra chuyện gì, mình cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc.

Hạ Tinh bị mọi người nhìn chăm chăm cả người cảm thấy khó chịu, chỉ là lúc liên quan đến người bệnh nên cô vẫn còn tỏ ra chuyên nghiệp, giọng nói nghiêm túc: "40%." Đôi mắt như ngọc sáng ngời cùng với ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn nhau: "Tôi chỉ nắm chắc có 40%."

40%, ngay cả xác suất phân nữa cũng chưa tới!

Con số này hung hăng đập vào trong lòng cô và Kỷ Trà Thần, đôi mắt lo lắng, không biết làm sao rồi lại muốn an ủi Tịch Nhược, khóe miệng hơi mím lại, giọng cười: "Còn có 40% cơ hội, Tịch Nhược cháu có sợ không?"

Tịch Nhược nghiêng đầu nhìn Trạc Mặc, rồi lại nhìn cô, lắc đầu.

Có mẹ, có Trạc Mặc, thật không có gì phải sợ cả.

Hai chân thon dài của Ninh Tự Thủy đi chuyển đứng ở trước mặt Hạ Tĩnh, đôi mắt rất nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, giọng nói vô cùng thành khẩn: "Tôi giao tính mạng Tịch Nhược lại cho cô."

"Chờ một chút!" Hạ Tĩnh đứng thẳng lưng, lúc thủy mâu hướng về cô thì lạnh lùng mở miệng: "Trước khi cô mang mạng sống của bé giao cho tôi, tôi có điều kiện đấy!"

"Cô muốn gì?" Ánh mắt sắc bén của Kỳ Trà Thần nhìn qua, miệng nhếch lên đường cong lạnh lùng. "Bất kể cô muốn cái gì, tôi đều thỏa mãn cho cô."

Không khí lạnh như băng chậm chậm di chuyển, về mặt vài người đều trở nên nặng nề, khẩn trương nhìn về phía cô, ai cũng biết nguyên tắt của Hạ Tĩnh, cũng không cần tiền, cô chỉ cần bộ phận cơ thể hoặc là cảm thấy hứng thú với cái gì đó.

Hạ Tĩnh đột nhiên cười một tiếng, đôi mắt lóe lên ánh sáng óng ánh, ánh sáng lấp lánh tràn ngập các loại màu sắc, như nước mênh mông. "Mọi người không cần khẩn trương như vậy, lần này tôi không muốn bộ phận cơ thể gì. Chỉ cần một mình bé đi nước Mỹ với tôi, một năm thôi, một năm sau tôi cứu sống bé tôi sẽ mang bé trả lại cho các người, không cứu sống tôi cũng sẽ cho các người gặp mặt bé một lần cuối."

"Không được!"

Trạc Mặc cầm chặt tay Tịch Nhược, đôi mắt âm u hướng về phía Hạ Tĩnh, giọng nói lạnh lùng. "Tôi không cho phép bất kỳ người nào mang em ấy đi. Trừ khi, tôi và em ấy ở cùng một chỗ."

Ánh mắt phức tạp của Tịch Nhược nhìn về phía Ninh Tự Thủy, một mình mình đi nước Mỹ, về sau nếu như tốt đẹp có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với mẹ, nếu mà mọi chuyện xấu đi, chẳng khác nào lãng phí khoảng thời gian một năm không thể ở bên mẹ.

Đây cũng giống như tiền đặt cược, không có ai biết thắng thua tiền đánh cược.

Mây rậm Kỳ Trà Thần nhúu lại, hơi thở lạnh lùng, ánh mắt ung chừng lại trên người Ninh Tự Thủy. Không phải con gái của mình anh, cho dù anh nguyện ý đánh cược, không có nghĩa là Ninh Tự Thủy sẽ buông tay đánh cược một lần.

Trên thực tế, ở đây ngoại trừ Trạc Mặc, chỉ có Ninh Tự Thủy không còn cách nào tốt nhất theo sự sắp xếp này. Mất mà lại được con gái, con bé còn quan trọng hơn so với mạng cô ấy, hôm nay sao có thể chịu được một mình Tịch Nhược cùng Hạ Tĩnh đi nước Mỹ, thời gian dài đến một năm lâu như vậy?

Cặp môi đỏ mọng ướt át kiều diễm của Hạ Tĩnh từ đầu đến cuối vẫn phủ lên nụ cười yếu ớt, nhún vai không hề gì: "Mọi người có thể từ từ suy nghĩ, tôi còn muốn nán lại ở chỗ này một tháng nữa, đủ để mọi người suy nghĩ kỹ càng."

Xoay người, bóng lưng tự nhiên rời đi!

Si Mị cho Kỳ Trà Thần một ánh mắt, theo sau bước chân Hạ Tĩnh!

Thiệu Vũ Hiên bắt mắt nhíu mày: "Ỗ vào tài chữa bệnh tài giỏi của mình liền tự cao! Khó trách trước đây Si Mị lại chơi đùa rồi bỏ rơi cô ta! Chao ôi, yêu cầu của cô ta lần này thật ra thì không mang theo phong cách giống như trước!"

Ánh mắt Kỳ Trà Thần lạnh lùng liếc nhìn anh: "Bệnh viện không có việc sao? Gần đây hình như Gắm Sóc rất bận, anh có thể đi giúp một tay."

"Ách." Về mặt Thiệu Vũ Hiên do dự, không biết làm sao sờ lên mũi: "Cậu ta và chuyện hư hỏng kia của Tiểu Ngư Nhi, tôi mới không dính vào! Tôi đi trước, có chuyện nhớ tìm tôi."

Kỳ Trà Thần không lên tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Bạch Kỳ tiến Thiệu Vũ Hiên ra ngoài.

Tiểu Ngư Nhi, trong lòng Ninh Tự Thủy kinh hãi, đã rất lâu rồi không có gặp Tiểu Ngư Nhi, không biết tình hình cô ấy và Kỳ Gắm Sóc như thế nào! Vừa qua một lòng lo nghĩ cho Tịch Nhược, không còn sức lực bận tâm đến cô ấy. Tiểu Ngư Nhi thiện lương sáng lạng, hy vọng cô ấy sẽ không trở thành mình thứ hai.

Trạc Mặc cúi người xuống, ôm chặt lấy Tịch Nhược. Ánh mắt kiên định, bất luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời khỏi bên người Tịch Nhược. Mà Tịch Nhược cũng ôm chặt lấy anh, năm năm rồi hai người sống nương tựa lẫn nhau, chưa bao giờ xa cách. Tịch Nhược thậm chí cũng không dám tưởng tượng những ngày không có Trạc Mặc, mình sẽ như thế nào.

Bên trong phòng mờ昧, mùi rượu nồng nặc bao phủ, ánh sáng mờ hồ có thể lờ mờ thấy rõ một người đàn ông tóc đỏ chói mắt phóng túng ngang ngạnh dựa vào ghế salon, mắt phượng híp lại thành một đường thẳng, quý phái, lười biếng, quả thật là yếu nghiệt.

Một tay khẽ đưa ly rượu, chất lỏng đỏ như máu hiện ra gọn sóng, mùi rượu càng đậm. Tóc màu đỏ rượu của Hạ Tĩnh như thác nước xoã xuống sau lưng, ít nhiều che khuất cảnh xuân, môi mỏng khẽ nhếch, tiếng nói tràn đầy châm chọc: "Tôi chưa bao giờ nghĩ tới thói trăng hoa, không có bất kỳ tình cảm như Si Mị, lại có thể sẵn sàng vì một người đàn ông hy sinh đến mức này."

Về mặt Si Mị cương quyết không thay đổi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chất lỏng cay nồng, ngón tay xoay ly rượu, khoe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười, ánh mắt lướt qua nhìn thẳng vào mắt cô.

"Không sai, tính cách của tôi là trêu hoa ghẹo nguyệt, đối với phụ nữ vút bỏ như giày dép cũ. Nhưng tôi hiểu được cái gì gọi là tình anh em, tôi nợ anh ta một mạng, lúc trước tôi cũng đã nói, sau này vì anh ta dù tan xương nát thịt cũng một lòng không hối tiếc."

Ngón tay Hạ Tĩnh cứng nhắc giữa không trung, ánh mắt lập tức lạnh đi, khoe miệng lạnh lẽo nở nụ cười càng sâu. "Cho nên anh tình nguyện mất đi tư cách làm đàn ông?"

Si Mị nhún vai không hề gì, đứng lên, mặc kệ tâm tình mình, kiêu ngạo quăn một lọn tóc đỏ. Về mặt tràn đầy khinh thường cũng không chấp nhận. "Bất quá sau này không thỏa mãn được nhu cầu phái nữ, không có gì lớn lao cả!"

Không nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Tĩnh, bước chân nhẹ nhàng bước về phía cửa, bỗng nhiên chợt dừng lại, sau lưng thẳng tắp, phản chiếu bóng dáng trên vách tường màu bạc, vọng lại giọng nói sâu thẳm. "Chuyện này đừng cho bất kỳ người nào biết. Nhất là Kỷ thiếu và Ninh Tự Thủy."

Bóng lưng biến mất ở cửa ra vào, căn phòng vắng vẻ yên tĩnh đáng sợ. Đôi mắt Hạ Tĩnh lóe lên vẻ phức tạp, nhếch miệng kèm theo tiếng cười càng lúc càng lớn, mỉa mai, tự giễu.

Si Mị.....

Anh có biết hay không điều tôi không muốn nhất là không phải để cho anh mất đi tôn nghiêm của người đàn ông, chẳng qua là không muốn anh lại tiếp tục sống lưu lạc giữa tất cả phụ nữ kia.

Anh có biết hay không tôi vốn ghét màu đỏ, nhưng bởi vì khi mất đi anh tóc dài mới nhuộm thành màu rượu đỏ, như thế mới giống như anh đang ở bên cạnh tôi.

Anh có biết hay không tôi vẫn rất yêu rất yêu anh, yêu đến một tin tức của anh, tôi liền kích động hiện thân, đứng ở trước mặt anh tưởng rằng có thể chuyển biến.

Thế nhưng, vì cái gì?

Tại sao anh tình nguyện mất đi tôn nghiêm, cũng không nguyện ý ở cùng một chỗ với tôi lần nữa?

Tại sao anh có thể vì Kỷ Trà Thần hy sinh nhiều như vậy, cũng không muốn cho tôi một cơ hội để yêu?

Tại sao anh không thể thật tốt thử yêu một người?

Nụ cười thê lương không ngừng quanh quẩn trong căn phòng lớn, nước mắt bất chợt rơi xuống, che mắt ngũ quan xinh đẹp. Cô nằm trên quầy bar, bờ vai gầy gò khẽ run rẩy, khóc không thành tiếng.

Si Mị một đường đua xe đến đỉnh núi, không hề bất ngờ thấy được người quen, môi đỏ không kèm chế được tươi cười: "Tốc độ của cậu còn nhanh hơn so với tôi đấy!"

Thiệu Vũ Hiền quay đầu lại nhìn anh, nhường nhường mày: "Tôi không thích thân mật với phụ nữ, không giống với anh."

Ánh mắt Si Mị sững sờ, chậm rãi đi tới bên cạnh xe anh, hai tay đặt ở sườn xe, nhún người nhảy một cái ngồi trên thân xe, ngửa đầu nhìn những vì sao. Tiếng nói lâm bâm trầm thấp: "Làm sao cậu biết?"

"Tôi là bác sĩ, tình trạng Tịch Nhược cũng không phải là tôi không biết. Mà Hạ Tĩnh kia tính khí bất thường toàn thế giới đều biết, cộng thêm anh đã từng đùa giỡn cô ta, cô ta hận anh còn không kịp làm sao có thể giúp anh?" Giọng nói Thiệu Vũ Hiền bình tĩnh dường như có lẽ đã biết tất cả, nghiêng đầu nhìn nghiêng trên tóc lửa đỏ của anh: "Rốt cuộc anh đã đồng ý với cô ta cái gì?"

Nhưng Si Mị chỉ cho anh ta một ánh mắt vô vị, không nói lời nào.

Hai tay Thiệu Vũ Hiền khoanh ở trước ngực, giọng nói lạnh lẽo: "Cũng có thể không nói cho tôi biết, tôi đi tìm Kỷ thiếu nói chuyện một chút, có lẽ anh ấy có thể đoán được."

"Đừng nói." Giọng nói trầm thấp của Si Mị vang lên, bị gió núi lướt qua xa, từ từ biến mất. Nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo bức người: "Đừng ép tôi giết chết cậu!"

"Nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đã đáp ứng người phụ nữ kia cái gì. Tôi sẽ không đi tìm Kỷ thiếu, có thể sẽ còn giúp anh giấu kín." Thiệu Vũ Hiền nói ra điều kiện.

Trong mắt Si Mị thoáng qua một chút do dự, chẳng qua độ trung thành của Thiệu Vũ Hiền đối với Kỷ Trà Thần hy vọng sẽ không làm cho Kỷ thiếu khó chịu.

"Tiểu bảo bối của tôi cống hiến cho cô ấy làm nghiên cứu, sau này tôi chính là thái giám đúng chuẩn."

Giọng nói như không sợ hãi trước con sóng lớn kể một chuyện không liên quan với mình chút nào.

Ánh mắt Thiệu Vũ Hiên kinh ngạc, thật lâu cũng không phản ứng kịp. Mày khẽ cau lại, môi căng ra nụ cười khó coi: "Anh nói đùa à?"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

Thiệu Vũ Hiên vẫn còn thấy rất khó tiếp nhận, rõ ràng Si Mị lại có thể đồng ý với yêu cầu biến thái của Hạ Tinh như vậy. Si Mị thiếu phụ nữ thì sống không nổi, sau này không thể ân ái, chẳng phải còn tàn nhẫn hơn so với giết anh ta?

Huống chi, không có cái kia, ngay cả người đàn ông anh ta cũng không được tính, mất đi tôn nghiêm làm đàn ông.

"Không đúng." Thiệu Vũ Hiên kịp thời phản ứng, ánh mắt kinh ngạc như nghĩ tới chuyện gì. "Lúc đầu cô ta yêu cầu hẳn không phải là cái này, có lẽ cô ta yêu cầu anh và cô ta ở chung một chỗ hoặc là kết hôn? Anh không đáp ứng?"

Si Mị lặng im không nói, ngửa đầu nhìn ánh sao bao phủ bầu trời cùng mặt đất mênh mông như phối hợp lẫn nhau.

Cơ thể Thiệu Vũ Hiên ngồi thẳng, hướng về phía anh ta thét lên: "Anh điên rồi có phải không? Ở cùng một chỗ với cô ta cũng sẽ không chết? Cần gì phải lựa chọn phương thức cực đoan như vậy?"

"Hay là anh vẫn yêu đàn ông? Anh yêu Kỷ thiếu?"

Si Mị thất vọng im lặng, mấp máy môi mông: "Đầu óc cậu có bệnh à? Cho dù cậu yêu đàn ông tôi cũng sẽ không yêu đàn ông!"

"Vậy rốt cuộc là vì cái gì? Hạ Tinh y thuật rất tốt, người lại xinh đẹp, cho dù tính khí bất thường, kết hôn cũng không có tổn thất gì, tại sao anh không tình nguyện."

Thiệu Vũ Hiên nói không được, rốt cuộc thật sự không hiểu trong đầu Si Mị đang nghĩ gì!

Si Mị thở ra một hơi sâu, khoe miệng chứa đựng nụ cười bất cần đời: "Nếu như chỉ để cho tôi cùng cô ấy làm một cuộc yêu, tôi còn có thể; nhưng tôi và cô ấy chơi trò tình yêu, tôi thật sự không chơi nổi! Cô ấy muốn không phải hôn nhân, mà là trái tim tôi. Mặc dù tôi không thích đàn ông, nhưng tương tự tôi cũng vậy không thích phụ nữ. Một khi tôi cùng cô ấy kết hôn, chẳng khác nào cho cô ấy hy vọng; cô ấy sẽ muốn càng ngày càng nhiều, nhưng cô ấy muốn cuối cùng tôi đều không cho được."

"Ha ha." Anh cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về mặt kính ngạc của Thiệu Vũ Hiên: "Bất quá không thể cùng phụ nữ ân ái, dù sao vẫn còn tốt hơn để cho cô ấy tuyệt vọng."

Thiệu Vũ Hiên khàn giọng, hé miệng lại không phát ra được tiếng nào, ánh mắt phức tạp nhìn anh. Lời nói trong lòng cuối cùng vẫn không nói ra.

Si Mị, anh có nghĩ tới hay không, anh không muốn làm cho Hạ Tinh tuyệt vọng nguyên nhân là cái gì? Anh phong lưu như vậy, trừ ở trên giường không để cho phụ nữ thất vọng, lúc nào thì bận tâm tới cảm nhận của phụ nữ? Mà anh, tình nguyện tổn thương mình, cũng không muốn để Hạ Tinh tuyệt vọng với tình yêu, là vì anh không đành lòng, không bỏ được.

Anh tại sao phải không đành lòng, không bỏ được, chẳng lẽ những thứ này anh đều không nghĩ tới sao?

"Trước kia lúc chúng ta không vui thì ba người sẽ cùng đi đến nơi này uống rượu, thỉnh thoảng Kỷ Gấm Sóc cũng tới. Nhưng không ngờ. Hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta, về sau chỉ có một mình cậu." Si Mị lẩm bẩm nở nụ cười, thoải mái không bị trời buộc.

Anh là chim ưng đơn độc trên bầu trời sa mạc lớn, cao ngạo, ngang bướng, không người nào có thể trói buộc anh, không có gì có thể vây hãm anh, tự do mà vui sướng.

Si Mị không lo lắng Thiệu Vũ Hiên sẽ đi nói cho Kỷ thiếu, có thể nói người Kỷ thiếu hy vọng nhất chính là Thiệu Vũ Hiên, thời gian anh ta biết Kỷ thiếu còn lâu hơn so với mình, tình cảm càng sâu, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn Kỷ thiếu đau khổ mà mất đi con gái.

"Sở dĩ, Hạ Tinh nói mang Tịch Nhược đi một năm, cũng là ý của anh. Làm như vậy là để cho bọn họ không nghi ngờ!"

"Ừhm!" Si Mị gật đầu, ý cười rõ rệt: "Kỷ thiếu và Ninh Tự Thủy bỏ lỡ quá nhiều, mà Tịch Nhược là khúc mắc nặng nhất đối với Kỷ thiếu. Để cho con bé rời đi trước, để không gian lại cho Kỷ thiếu và Ninh Tự Thủy, tin tưởng hai người họ chỉ cần trong lòng còn một ít không nở là có thể gương vỡ lại lành."

"Anh hy vọng, Kỷ thiếu cùng Ninh Tự Thủy ở chung một chỗ lần nữa?" Ánh mắt Thiệu Vũ Hiên có chút kinh ngạc.

"Chẳng lẽ cậu không hy vọng sao?" Si Mị hỏi ngược lại.

Có lẽ là vì liên quan đến chuyện này, về mặt Thiệu Vũ Hiên có chút u ám, tiếng nói trầm thấp: "Cô ta mang cho Kỷ thiếu quá nhiều bất hạnh."

"Hạnh phúc hay bất hạnh, chỉ có tự mình Kỷ thiếu biết, chúng ta làm sao có thể hiểu được!"

Gió mát mang đi lời nói thì thầm của anh, bầu trời sao toả sáng, những ngôi sao lấp lánh chiếu lấp lánh cùng với hai người, đều có tâm sự riêng, một đêm đến sáng.

Chương 181: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (3)

Ninh Tự Thủy bùng cả phê, nhẹ nhàng dựa vào trên ghế sofa, đôi mắt sụp xuống phân nửa, lông mày đen như vẽ vẫn nhíu lại, nỗi lo âu cứ như sương mù bao phủ.

Kỷ Trà Thần đẩy cửa bước vào, ánh mắt sắc bén bắt được bộ dáng dịu dàng của cô có vài phần không chịu được, đi thẳng tới trước mặt cô, tự nhiên ngồi xuống. Một bộ tây trang màu trắng làm nổi lên dáng người to lớn của anh, so với màu đen trầm tĩnh thì màu trắng có vẻ thuần khiết hơn nhiều. Hai chân gác lên nhau, ánh mắt hướng về đôi đồng tử đen láy của cô, nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện Tịch Nhược, em đã suy nghĩ kỹ chưa?"

Hai tay thon dài sạch sẽ bùng lấy ly cà phê, mùi thơm nồng nặc bốn phía, khói trắng bốc lên, mùi thơm bay vào trong mắt, ánh mắt có chút mơ hồ.

"Thật ra thì tôi có đồng ý hay không cũng không quan trọng, quan trọng là.... Trạc Mặc không thể nào đồng ý."

Năm năm này tất cả đều do Trạc Mặc một tay chăm sóc Tịch Nhược, còn hơn đối với cha mẹ của nó, Trạc Mặc cũng giống như vừa là cha vừa là mẹ chăm sóc Tịch Nhược, nó mới là người có tư cách nhất ở bên cạnh nói chuyện Tịch Nhược.

Kỷ Trà Thần hiệp đôi mắt, hiểu ý tứ trong lời nói của cô. Chuyện Tịch Nhược, Trạc Mặc cũng có quyền quyết định. Thế nhưng nó cùng với Tịch Nhược gắn bó không rời như vậy, làm sao có thể cam lòng để Tịch Nhược rời khỏi?

"Anh sẽ nghĩ biện pháp." Giọng nói trầm thấp có lực vang lên, có chút thô lương, lại có chút bất đắc dĩ.

Lần đầu tiên hai người họ đối mặt như vậy, ôn hoà nhã nhặn bàn về chuyện Tịch Nhược, không có lừa dối không có tranh cãi càng không có thù hận. Nhưng lại có khe hở vô hình không rõ ràng như ngăn cách cuộc nói chuyện của họ, dù sao đây là điều mà anh cũng không có cách nào phá tan khoảng cách.

Hai chân thon dài có lực của Ninh Tự Thủy chậm rãi đứng lên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài sương mù rơi xuống như mưa, một mảnh mờ mịt, bầu trời hoàn toàn u ám, mưa như mảnh vải che lấp thời gian, tất cả đều đã mơ hồ không rõ, như những việc đã qua kia. Nhấp một miếng cà phê, chảy xuống dọc theo cổ họng đắng chát, giống như chảy vào đáy lòng, đắng không thể tả. Trong miệng đắng chát cùng thơm ngọt xen lẫn nhau là mâu thuẫn và triền miên như vậy.

Ánh đèn kéo bóng lưng cô trải dài trên sàn nhà, tóc dài màu đen buông xuống sau lưng như thác nước, đen nhánh sáng bóng, hương tóc như ẩn như hiện trong không khí, tràn ngập cả gian phòng.

Trong lúc ngẩn ngơ, tâm trạng trôi nổi, Kỷ Trà Thần không kiềm lòng được đứng lên, lặng lẽ không tiếng động đi đến sau lưng cô, đôi tay ấm áp có lực ôm lấy eo cô từ phía sau. Ninh Tự Thủy hoảng sợ, lúc muốn giãy giụa thì nghe thấy tiếng nói trầm thấp được gió đưa đến bên tai.

"Đừng động, chỉ một chút thôi, một chút là được rồi."

Cầm Kỷ Trà Thần chống trên bờ vai gầy gò của cô, cằm đề lên làm đau xương cốt, cánh mũi mê luyến ngửi mùi thơm trên mái tóc, như quỷ hấp huyển đói khát đã lâu rốt cuộc tìm được máu tươi hưng phấn, kích động; đôi mắt sụp xuống, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, giờ khắc yên tĩnh này lấy làm thỏa mãn và hạnh phúc.

Ninh Tự Thủy không mở miệng cũng không giãy giụa nữa, mặc cho anh nhẹ nhàng ôm mình nhốt chặt, trên cửa sổ thủy tinh mờ nhạt phản chiếu gương mặt anh tuấn như ẩn như hiện, bộ dáng cứng nhắc cùng phiến muộn, trong lòng chẳng khác nào như nắm kéo một sợi dây, run rẩy suy sụp.

Trí nhớ như mảnh vải được vén lên, chuyện cũ từng màn một tái diễn, trong lòng bắt đầu chuyển động.

Hai tay anh siết chặt lấy eo cô, lồng ngực to lớn dính sát vào sống lưng cô, cứ như vậy kẻ nhau thật chặt cũng không biết trải qua bao lâu, vẫn giữ nguyên tư thế này không thay đổi. Giọng nói khàn khàn trong không khí lần nữa vang lên: "Tự Thủy, anh yêu em."

Tiếng nói trầm thấp, rút ra bàn tay nhu hoà, bước đi về phía cửa.

Ly cà phê chưa uống xong trong tay đã lạnh, giờ khắc này dâng lên sự rung động, đôi mắt như bị cái gì che lại, vạn vật mơ hồ, lông mi thon dài cong vút khẽ run rẩy, mi mắt sụp xuống, cuối cùng cũng nghe được bước chân anh rời đi không tiếng động.

Tự Thủy, anh yêu em

Đây là lần đầu tiên anh thổ lộ, trong ba năm hôn nhân chưa từng nghe tới lời tỏ tình, ngày đó chính mình đã mở ra trái tim ở trước mặt anh thật lòng thổ lộ nhưng đổi lại không được gì, thời điểm mình mong ngóng nhất lại không đến.

Hôm nay --

Lúc tất cả đều hủy hết thì nghe được câu nói đến muộn sau năm năm.

Đã muộn, Ký Trà Thần! Mọi thứ đều không trở về được, rốt cuộc không trở về được nữa rồi.

Lần đầu tiên Trạc Mặc một mình mặt đối mặt nhìn Ký Trà Thần như vậy, trên danh nghĩa là "cha" của Tịch Nhượng.

Người đàn ông này trời sanh có một loại khí phách bức người, hơi thở bẩm sinh quý tộc, ánh mắt sắc bén giống như có thể nhìn thấu tất cả, bộ dáng lạnh lùng tràn ngập uy nghiêm không thể kháng cự, kiêu mĩ nhếch lên thành đường cong lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm khắc trước sau như một.

Đúng là một người đàn ông cá biệt, khi anh sùng ái người nào thì có thể nâng người đó lên trời còn khi anh căm ghét người nào có thể cho người đó xuống địa ngục.

Được anh yêu là một niềm hạnh phúc, bị anh ghét là một sự đáng thương.

"Cậu thật lòng yêu miễn Tịch Nhượng sao?" Tiếng nói lạnh lùng đập tan sự yên lặng, anh không có dùng "con gái của tôi" mà là "Tịch Nhượng" vì anh hiểu trong lòng Trạc Mặc và Tịch Nhượng đều giống nhau, chưa từng xem chính anh là cha Tịch Nhượng, anh cũng không có biện pháp ở trước mặt Trạc Mặc bày ra phong thái là người cha.

Trạc Mặc trấn tĩnh không sợ hãi, giọng nói như mây trôi nước chảy: "Ông bây giờ là lấy thân phận gì nói chuyện cùng tôi? Cha của Tịch Nhượng? Hay chỉ đơn thuần là chính ông?"

"Điều này cũng không quan trọng." Ánh mắt ung Ký Trà Thần lướt qua, thâm sâu u ám như có thể hút người vào hắc động, môi mỏng nhếch lên: "Quan trọng là... mục đích của chúng ta giống nhau, chỉ hy vọng Tịch Nhượng khoẻ mạnh, hy vọng con bé có thể bình an vui vẻ lớn lên."

Trạc Mặc âm thầm bội phục tính toán của người đàn ông này, có thể mang đề tài chuyện đi không để lại dấu vết.

Nếu như không phải vì Ninh Tự Thủy, hẳn là giờ phút này anh như ông vua ngồi ở trên cao, cho dù hiện tại anh không còn cái gì nữa, nhưng vẫn như cũ không có chút nào chột vệt, kiêu ngạo như trước, hung ác như dã lang.

"Cậu muốn tôi làm thế nào?"

Hai chân Ký Trà Thần dè lên nhau, ánh mắt sâu kín dừng lại trên gương mặt anh ta, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn cùng cậu làm một giao dịch, lấy danh nghĩa là cha ruột của Tịch Nhượng."

Trạc Mặc sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, chợt lóe lên sự ngạc nhiên. Tiếng nói anh nghe nhẹ nhàng lại không có cách nào tưởng tượng ra giờ phút này anh dùng giọng điệu gì nói ra những lời này.

Đây tốt cùng là một nẫu đàn ông như thế nào!

Anh bắt đầu không hiểu.

"Mặc, anh làm sao vậy?" Tịch Nhượng mở to hai mắt tràn đầy hoang mang: "Hai ngày nay anh không tập trung, mất hồn?"

Trạc Mặc phục hồi lại tinh thần, mới vừa rồi cùng Ký Trà Thần nói chuyện kia. Ánh mắt tỉnh mạch hướng về bé từ từ mềm mòng, ngón tay dịu dàng vuốt ve gương mặt bé, nhẹ giọng nói: "Tịch Nhượng, nếu như anh không ở bên cạnh em, em có thể sống thật tốt hay không, cố gắng sống sót, không bao giờ buông bỏ?"

Tịch Nhượng khẽ nhướn mày: "Sao lại nói như vậy? Có phải anh cũng muốn em đi nước Mỹ hay không, anh cũng muốn rời xa em?"

Trạc Mặc bắt đầu dĩ thờ dài, lấy đi cái ly bé cầm trong tay, nhẹ nhàng ôm bé vào trong ngực, để cho bé ngồi trên đùi mình. Ngón tay luồn vào trong tóc đen mềm như tơ, môi mỏng khẽ mở: "Anh không muốn rời xa em, càng không muốn em xảy ra chuyện gì."

"Mặc, chúng ta đừng rời xa." Giọng nói Tịch Nhượng nhàn nhạt lại tràn đầy quả quyết, hai tay níu lấy ống tay áo anh thật chặt không chịu buông ra, giống như vừa buông ra thì vĩnh viễn mất đi anh. Đôi mắt bình tĩnh lóe lên tia sáng rực rỡ như ánh hào quang: "Dù không đi nước Mỹ, em cũng khoẻ mạnh vậy. Mặc, không nhất thiết phải đi Mỹ. Em đã chịu đựng mấy năm nay rồi, còn có thể chịu đựng tiếp nữa. Vì anh, em nhất định có thể duy trì tiếp. Chúng ta đừng rời xa!"

Không "Có được hay không" mà là như đinh đóng cột "Chúng ta đừng xa nhau!"

Trong lòng Trạc Mặc căng thẳng đau đớn, trong mắt ẩn chứa tâm tình phức tạp. Ra sức ôm chặt thân thể bé nhỏ của bé, nếu như có thể mình làm sao có thể buông tay để cho bé một mình đi nước Mỹ?

Suốt cả thời gian một năm, không phải một ngày hay một tháng, hơn nữa còn là đánh một cuộc không có một nửa tỷ lệ thành công tiền đánh cược.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, nếu thân thể Tịch Nhựt kéo dài càng lâu, có thể ngay cả cơ hội cuối cùng 40% cũng không có.

Đây mới là điều anh không muốn nhìn thấy nhất.

"Tịch Nhựt, chúng ta làm một giao hẹn."

"Hả?" Ánh mắt Tịch Nhựt không hiểu nhìn anh, thấy miệng anh khê mở khê đóng, trước giờ chưa từng có giao ước.

"Anh trở về nước Đức tiếp nhận Sở thị, còn em đi nước Mỹ chuyên tâm điều trị thân thể. Một năm sau, chúng ta gặp nhau ở chỗ này."

"Tại sao?" Về mặt Tịch Nhựt không hiểu, chất vấn: "Không phải anh vẫn căm thù Sở Kỳ đang lợi dụng em ép anh tiếp nhận Sở thị sao? Anh vẫn luôn chán ghét thương trường, anh lừa gạt em? Vì cái gì?"

Đôi mắt màu đen sâu thẳm như ngọc thạch đen sáng chói, lấp lánh hào quang, nhếch môi khê nói: "Bởi vì anh muốn được lớn mạnh, lớn mạnh mới có thể bảo vệ em, có thể làm cho cuộc đời yên bình của em chỉ ở trong tay anh."

Tịch Nhựt ngây ngẩn cả người.

"Chẳng lẽ em muốn mẹ em tiếp nhận Hồng môn lại tiếp nhận nhà họ Sở? Di qua được sao? Trong thời gian ngắn còn có thể, lâu dài về sau di phải vì em gắng sức sao?" Trạc Mặc chọn ra vấn đề quan trọng nhất.

"Nhưng mà." Tịch Nhựt do dự, trong ánh mắt đều là mâu thuẫn. Để cho mẹ tiếp tục như vậy đúng là không phải biện pháp, thế nhưng nếu anh muốn tiếp nhận nhà họ Sở, quả không công bằng với anh!

Dường như Trạc Mặc biết bé đang nghĩ gì, khê cười như không có gì đáng kể: "Dù sao sau này cưới em, phải gánh vác những thứ này hay là muốn anh dừng lại. Bất quá bây giờ nói trước! Tịch Nhựt, anh muốn mình có đầy đủ năng lực, sau này dùng năng lực của chính mình để bảo vệ em. Em hiểu chưa?"

"Nhưng em không muốn rời xa anh." Tịch Nhựt cúi đầu xuống, lần đầu tiên quyến luyến giống như đứa trẻ nhỏ, ham muốn hơi ấm trong lòng ngực anh. Chưa bao giờ xa cách qua, cho tới bây giờ những ngày không có Trạc Mặc bé nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

"Một năm thôi." Hai tay Trạc Mặc nâng gương mặt bé lên, ánh mắt bình tĩnh, phả ra hơi thở bá đạo trên mặt bé. "Một năm này, coi như Tịch Nhựt vì anh em cũng không được buông bỏ. Một năm sau, anh đảm bảo không còn ai có thể chia cắt hai ta."

Tịch Nhựt cúi đầu xuống, từ đầu đến cuối không nói lời nào, không muốn trả lời anh. Cho dù lời anh nói, bản thân cũng hiểu, cũng rất muốn tự an ủi mình kể ra chỉ là một năm, chỉ cần xa nhau một năm, sau này có thể cùng Trạc Mặc và mẹ vĩnh viễn không xa rời nhau nữa.

Nhưng ---

Nếu như một năm này? Nếu cuối cùng mình sống không qua một năm nên làm gì bây giờ? Cuối cùng mất đi thời gian chung sống bên nhau, sẽ là tiếc nuối cả đời cũng không thể bù đắp được.

Hai người ôm nhau thật chặt, đắm chìm trong khoảng khắc dư âm này, rốt cuộc cũng không ai biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (4)

Tiểu Ngư Nhi không ngờ Ninh Tự Thủy sẽ chủ động hẹn mình ra ngoài, ngồi trong quán cà phê trong mắt không che giấu được vui vẻ. Chẳng qua vẻ mặt có phần tiêu tụy, rõ ràng cả người càng gầy thêm mấy phần so với trước kia.

Trước đây là một Tiểu Ngư Nhi vui vẻ, hoạt bát, tràn đầy sức sống, hiện tại lúc này giống như con cá mất đi nguồn nước sắp chết.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy bình tĩnh thoáng hiện một chút lo lắng, cuối cùng không nhận được, mím môi lạnh lùng nói: "Anh ta cũng biết rồi, nhưng vẫn không tha thứ cho cậu?"

Khóe miệng Tiểu Ngư Nhi cố nặn ra nụ cười khó coi, ánh mắt như thể không hiểu, thận trọng mở miệng: "Không việc gì nữa! Vốn dĩ trước đây là mình

sai, hẳn là anh ấy rất tức giận. Thật ra thì ..."

Muốn nói lại thôi, cúi đầu uống một hớp cà phê mới tiếp tục nói: "Anh ấy thật sự rất yêu đứa nhỏ, mất đi đứa bé anh ấy còn đau đớn hơn so với mình. Thật sự mình cũng hiểu anh ấy tức giận không phải là mình tùy tiện uống thuốc giảm béo hại chết con của hai đứa, anh tức giận là vì mình lừa dối anh ấy! Cho dù trước đây mình càn quấy thế nào anh ấy cũng không tức giận, mình chưa bao giờ dám lừa gạt anh nhưng lần này mình lại lừa dối anh. Anh tức giận là phải."

"Vì lý do đó mà?" Về mặt Ninh Tự Thủy ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Tiểu Ngư Nhi lại nghĩ thông suốt như vậy, cũng có thể hiểu rõ Kỷ Gấm Sóc như thế. "Cậu cứ như vậy chịu đựng anh ta lạnh lùng? Nhìn tên anh ta xuất hiện trên các tạp chí lớn?"

"Không sao" Tiểu Ngư Nhi cười cười như không hề gì: "Chỉ cần mình ngoan ngoãn thôi, chờ cho anh ấy hết giận rồi, nhất định sẽ tới tìm mình. Chẳng hạn như gần đây mình ở nhà học nấu ăn, ngày trước đều do anh làm cho mình, hiện tại mình cũng muốn làm chút gì đó cho anh."

Tình yêu, chỉ làm cho cái tôi của mình càng thêm hèn mọn, tầm thường đến trong lòng mình cũng coi thường chính mình.

Tiểu Ngư Nhi vì một phần áy náy kia, đã hạ thấp bản thân như thế.

"Nếu như một ngày nào đó không chịu đựng được nữa, nhớ nói cho tôi biết. Bất luận xảy ra chuyện gì, nhất định phải kiên cường." Ninh Tự Thủy chủ động giữ chặt tay cô ta, khoe miệng mỉm lại một nụ cười nhạt: "Chúng ta là bạn bè."

"Tôi biết mà, an tâm! Tôi nhất định sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu!"

Cũng tuyệt đối không tuyệt vọng! Tiểu Ngư Nhi tự hứa với lòng mình. Kể từ lúc mình hôn mê tỉnh lại phát hiện mình đang ở nhà của bọn họ, Kỷ Gấm Sóc cũng không có xuất hiện ở trước mặt mình nữa. Trong nhà toàn bộ người giúp việc đều thay đổi, bảo vệ cũng được đổi, không có hạn chế tự do của cô, chỉ là đi đâu đều có người đi theo.

Gần đây hình ảnh của Kỷ Gấm Sóc liên tiếp xuất hiện trên các tạp chí lớn, chỉ là bên cạnh anh đứng không phải cô Kỷ phu nhân, mà là các nữ minh tinh lớn của ngành giải trí hoặc là các thực nữ danh tiếng trong giới xã hội thượng lưu.

Nói không đau lòng là giả, mỗi đêm tỉnh lại trên chiếc giường lớn hai người đã từng nằm thì bên kia đã lạnh đi, trong lòng cực kỳ mất mát và khó chịu. Thỉnh thoảng mở mắt, nước mắt thấm ướt cả khoe mắt, thì ra sau khi ngủ cũng sẽ khóc thầm.

Nhưng cô có thể oán trách ai đây? Chỉ có thể oán giận bản thân, tất cả đều tự làm tự chịu! Mặc dù không có phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, nhưng trong lòng vẫn từng chút một tự dối mình, chẳng qua anh thỉnh thoảng gặp dịp mua vui, anh chỉ giận mình, muốn dùng phương pháp này để lừa gạt cô.

Cho nên không thể buông tay, không thể tuyệt vọng.

Tin tưởng anh, cuối cùng vẫn yêu chính mình!

"Tự Thủy?" Tiếng nói quen thuộc vang lên, lần theo nơi phát ra tiếng nói, nhìn thấy Hạ Tĩnh chậm rãi đi tới, một bộ quần áo màu đỏ cổ chữ V thấp ngực vô cùng diễm lệ, mặt trái xoan trang điểm đơn giản, tinh tế nhưng không tầm thường. Ít có cô gái nào có thể mang màu đỏ biểu lộ ra sự gợi cảm chân chính, tao nhã!

"Hạ Tĩnh." Ninh Tự Thủy không ngờ lại gặp cô ở chỗ này, càng không có nghĩ tới cô mặc trên người màu đỏ cùng Si Mị chẳng phân biệt được trước sau.

Hạ Tĩnh cười một tiếng, thủy mâu như nước mênh mông đảo qua Tiểu Ngư Nhi cười yếu ớt: "Bạn của cô? Xin chào, tôi tên là Hạ Tĩnh."

"Chào cô, tôi tên là Tiểu Ngư Nhi!" Tiểu Ngư Nhi đưa tay nắm lấy tay cô.

"Tên rất thú vị" Hạ Tĩnh nhếch môi cười, ngón tay thanh thúy đè xuống cổ tay cô ta, trong mắt lướt qua một cái: "Cô có cục cưng?"

Ninh Tự Thủy và Tiểu Ngư Nhi đều ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt Tiểu Ngư Nhi tràn đầy phóng đại không thể tưởng tượng nổi: "Cô nói đùa à? Làm sao Làm sao có thể?"

Hạ Tĩnh cầm lấy cổ tay cô, ngón tay cẩn thận đè xuống một phút đồng hồ sau rồi buông ra. Nhẹ giọng nói: "Tôi có học qua xem mạch Trung y, tuy là không chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể xác nhận mạch đập có mang chứ! Nếu cô không tin có thể đi bệnh viện kiểm tra một chút, coi như vì thân thể khoẻ mạnh cũng tốt."

Tiểu Ngư Nhi nghiêng đầu nhìn Ninh Tự Thủy không biết nên nói lời gì được.

Tại sao mình đột nhiên lại có thể có con? Mình và Kỷ Gấm Sóc đã không gặp mặt thời gian dài, làm sao có thể.

Trong đầu thoáng qua hình ảnh khuôn mặt, chẳng lẽ.

Không phải nằm mơ? Những buổi tối kia có người vuốt ve gò má mình, đắp chăn cho mình, thậm chí có người liều chết triển miên không phải nằm mơ, mà là Kỷ Gấm Sóc thật sự đã trở lại?

Ninh Tự Thủy thấy về mặt Hạ Tĩnh biết chắc chắn là khả năng cô không có phán đoán sai, có lẽ Tiểu Ngư Nhi cũng mơ hồ, không biết xảy ra chuyện gì. Đứng lên, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô ta quan tâm nói: "Tôi và cậu đi bệnh viện kiểm tra một chút, đừng lo lắng."

Sắc mặt Tiểu Ngư Nhi tái nhợt nở nụ cười gượng ép, lắc đầu: "Không cần, mình có thể tự đi được. Cậu có thời gian có thể chăm sóc Tịch Nhược nhiều một chút, không cần lo lắng cho mình. Vẫn không có thời gian đi thăm Tịch Nhược, thật xin lỗi."

"Thật không cần tôi cùng đi với cậu sao?" Ninh Tự Thủy không yên lòng, Về mặt Tiểu Ngư Nhi rất kỳ lạ, trong lòng xuất hiện bất an.

"Thật sự không cần, mình không phải đứa bé, hiện tại cũng biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, sẽ không hồ đồ. Không phải lo lắng nữa! Cậu tốt nhất tự chăm sóc tốt cho mình đi, có thời gian mình nhất định đi thăm cậu và con gái cậu! Ha ha. . . Đi trước, tạm biệt!" Tiểu Ngư Nhi vội vàng cảm lấy túi xách, không đợi cô mở miệng, nhìn thoáng qua Hạ Tĩnh như cảm ơn, vội vã rời đi.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn theo cô tới cửa, nhìn cô lên xe bảo vệ lúc này mới thu lại, có mấy phần kỳ lạ. Hạ Tĩnh này, thật làm cho người ta cảm thấy -- quý dị!

Hạ Tĩnh như người vô tội chớp chớp đôi mắt sáng, nhún vai: "Chẳng qua tôi nhìn thấy tinh thần cô ấy không tốt nhớ tới là bạn của cô liền sờ lên mạch, cô sẽ không ghét tôi xen vào việc của người khác chứ?"

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không, cảm ơn cô."

Hạ Tĩnh mỉm môi cười cười: "Đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần cảm ơn. Và lại. Người cô muốn cảm ơn cũng không phải tôi!"

"Là sao?" Ninh Tự Thủy nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, người muốn cảm ơn không phải cô ta, vậy là ai? Hơn nữa giống như nói không phải cùng một chuyện.

Hạ Tĩnh phục hồi lại tinh thần, Về mặt biến hóa, còn đối lại nụ cười ưu nhã quý phái như trước: "Không có việc gì, chuyện Tịch Nhược các người mau sớm trả lời cho tôi biết đi! Tôi không gấp gáp, nhưng để tôi nhanh chóng bắt tay vào làm đối với cơ thể bé thì có nhiều hơn một phần cơ hội."

"Tôi biết rồi." Ánh mắt sâu thẳm có chút âm u, dừng lại trên ngũ quan xinh xắn của cô ta thăm dò, tiếc là nhìn không thấu một phần ẩn dấu kia của Hạ Tĩnh rốt cuộc là cái gì.

Hạ Tĩnh gật đầu tạm biệt cô, xoay người hướng phía phòng bên cạnh đi tới.

Ninh Tự Thủy thu lại ánh mắt, ngón tay cầm ly cà phê đã lạnh nhấp một ngụm, mùi thơm nồng đậm đáng chất, tâm tình phức tạp luẩn quẩn trong lòng đây đưa không dứt.

Đứa bé Tiểu Ngư Nhi, thân thể Tịch Nhược Còn có, Liên ở Melbourne phía xa, tất cả mọi thứ xảy ra cùng nhau, quá đột ngột, trở tay không kịp, cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp làm rõ.

Càng không biết bây giờ Liên như thế nào, anh có khỏe không?

Sau buổi trưa âm áp, gió mát thổi qua, một trận mưa mới vừa trút xuống, mặt trời ló ra, trong không khí tràn ngập bùn đất cùng mùi thơm hoa cỏ.

Trên sân thượng, cái bàn cùng hai cái băng ngồi màu trắng, phía trên để bình trà và ly trà, toàn bộ đều là thành đôi .

Người đàn ông ngồi ở xe lăn, đôi đồng tử trống rỗng lạnh lẽo ngắm nhìn phương xa, giống như mọi thứ gần ngay trước mắt; bộ dáng dịu dàng được dát lên quãng sáng trắng màu vàng kim lại mang theo nỗi u buồn nhàn nhạt, giữa lông mày đen lau không đi về lo lắng. Môi mím chặt, thủy chung không nói một lời.

Bác sĩ Hoàng ôm laptop đi tới, để xuống, ngồi bên cạnh chỗ anh. Rót một ly trà xanh cho anh, nhét vào trong lòng bàn tay anh.

"Si Mị vì Tịch Nhược đã tìm tới Hạ Tĩnh, tin rằng nhất định có thể giúp cho Tịch Nhược, anh cũng không cần quá lo lắng."

Liên Phượng Vũ chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn anh ta, đôi mắt ảm đạm mất đi tiêu cự cùng ánh sáng. Mấp máy môi mỏng, nụ cười nhàn nhạt thoáng qua trong mắt: "Cảm ơn anh."

"Đối với tôi, anh không cần nói cảm ơn." Giọng bác sĩ Hoàng trầm xuống dừng lại một chút rồi tiếp tục mở miệng: "Chẳng qua là năm năm trước người kia không ra tay nữa, Ninh Tự Thủy để cho Dương Lưu Văn uống thuốc quên mất những chuyện đã qua, bây giờ chúng ta không tìm được người kia."

Lông mi dày đậm hoàn mỹ, ẩn nấp phía sau là một mảng mờ mịt, hồi lâu, giọng nói khàn khàn yếu ớt: "Không sao, từ từ chờ. Hôm nay tôi sẽ mang toàn bộ sự tình Hồng môn nói cho anh biết, về sau anh phải trợ giúp cô ấy. Tất cả nhờ cậy anh rồi."

Ngón tay trắng nõn khô gầy đáng sợ, chỉ còn lại da bọc xương, sau một lúc lâu sờ soạng mới bắt được tay bác sĩ Hoàng, đầu ngón tay lạnh lẽo, thành khăn nhò cậy.

Ánh mắt bác sĩ Hoàng ngăn ra, trong lòng chua xót cùng đau đớn vây quanh, tiếng nói cũng trở nên đáng chất: "Đến nay, anh đều là bộ dáng này, vì sao

vẫn nghĩ cho cô ấy? Tại sao anh không nghĩ nhiều hơn cho bản thân?"

Liên Phượng Vũ, anh có biết anh tốt đến tàn nhẫn hay không, có thể tàn nhẫn với chính mình.

"Ha ha." Liên Phượng Vũ khẽ cười một tiếng, không có gì đáng kể, vẻ mặt nhẹ nhàng, ngón tay không khỏi vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón áp út, khoe miệng nở nụ cười kiêu diễm nhu hoà làm cho ánh mặt trời cũng biến sắc. "Cuộc đời này được gặp cô ấy, là đủ rồi!"

Huống chi --

Thiếu chút nữa cô ấy sẽ trở thành vợ của tôi, cho dù cuối cùng hôn lễ vẫn chưa xong, nhưng ở trong lòng cô ấy nghiễm nhiên là vợ tôi, cuộc đời của tôi phải che chở cho cô ấy.

Còn có cái gì là không thể làm cho cô ấy hay sao?

Chỉ sợ có một ngày mình không còn trên thế giới này nữa, cũng hy vọng để lại cho cô ấy cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, rời xa bi thương và đau khổ.

Bác sĩ Hoàng nhìn anh ta vừa đắm chìm trong hồi ức, khoe miệng cũng nhếch lên, chỉ có thể bắt đầu đi im lặng thờ dài. Có thể hồi tưởng nhiều về Ninh Tự Thủy một chút, đối với anh ta mà nói đều là một niềm hạnh phúc, như vậy mình còn có cái gì tốt để nói?

Ninh Tự Thủy, rốt cuộc cô có biết mình có bao nhiêu may mắn hay không, gặp một người đàn ông như vậy, anh ta vì cô dốc hết tâm sức, yêu cô như mạng sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (5)

"Con bằng lòng cùng Hạ Tinh đi nước Mỹ?" Rõ ràng Ninh Tự Thủy nghe được lời nói của Tịch Nhượng, ánh mắt sững sờ, giống như trong mơ.

Làm sao Tịch Nhượng có thể đột nhiên thay đổi chủ ý? Ánh mắt nhìn sang Trạc Mặc, là nó thuyết phục Tịch Nhượng sao?

Sắc mặt Tịch Nhượng tái nhợt chẳng hề khá hơn, bởi vì suy nghĩ cả đêm, không có nghĩ ngợi. Gật đầu, giọng nói khàn khàn: "Mẹ, con sẽ cố gắng, sẽ không để cho mẹ thất vọng."

Ninh Tự Thủy trong lòng đau xót, ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng ôm bé vào trong ngực, vuốt ve phía sau lưng bé.

"Mẹ biết cho tới bây giờ Tịch Nhượng cũng sẽ không để mẹ thất vọng."

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhượng ôm cổ cô, tuy là chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn thấy được vui mừng trong mắt cô, mẹ cũng hy vọng mình cố gắng một lần nữa. Quay đầu lại, ánh mắt cảm kích nhìn Trạc Mặc, người đàn ông này thủy chung giống như Thần luôn che chở cho mình, cho dù sau này cuộc sống không có anh, mình cũng muốn trôi qua thật tốt.

Trạc Mặc muốn được lớn mạnh, mình cũng phải nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn, chẳng những cơ thể phải tốt, càng không thể để cho mẹ và Trạc Mặc thất vọng!

Ánh mắt Kỳ Trà Thần bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn ba người họ, mà mình từ đầu đến cuối cũng chỉ là người ngoài cuộc. Không nằm trong cuộc nói chuyện kia

Cho dù trong lòng muốn ôm con gái đáng yêu bao nhiêu nhưng chỉ sợ ánh mắt chán ghét của con bé sẽ đâm lòng mình bị thương mà không dám nhúc nhích.

Có lẽ, bảo vệ mẹ con cô như thế này cũng không tệ.

"Mẹ trước khi rời đi chúng ta có thể đi khu vui chơi chơi không? Con chưa từng được đi đến đó." Ánh mắt Tịch Nhượng chân thành cẩn thận nhìn cô, sợ cô sẽ từ chối yêu cầu của mình.

Ninh Tự Thủy mỉm cười một tiếng, xoa tóc bé: "Đương nhiên là được."

Quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng của Kỳ Trà Thần, dù cho anh giả bộ không để ý, thật ra trong lòng cũng hy vọng cùng con gái mình có thể gần gũi một chút nữa!

"Ngày mai, anh có muốn đi cùng với chúng tôi hay không?"

Lời này vừa nói ra, không khỏi làm cho Tịch Nhược và Trạc Mặc đều sững sốt, ngay cả bản thân Kỳ Trà Thần cũng ngây ngẩn cả người, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, chợt lóe lên mừng rỡ, ánh mắt không thể tin được.

Cô như thế là tiếp nhận mình rồi sao?

"Mẹ." Tịch Nhược nhú mồm, trên khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy không tình nguyện. Chỉ muốn cùng Trạc Mặc và mẹ ở chung một chỗ, mới không cần người đàn ông kia đi theo.

Ninh Tự Thủy quay đầu lại, ánh mắt kín đáo nhìn bé một cái, ý bảo bé không nên tùy hứng. Quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng: "Dù sao chẳng nữa, trong cơ thể Tịch Nhược từ đầu đến cuối đều chảy dòng máu của anh, lần này nếu như không có anh tìm Si Mị giúp một tay, Hạ Tinh cũng sẽ không giúp chúng ta. Cho nên. Nếu như có thể trước khi Tịch Nhược đi Mỹ, nên ở cùng con bé một ngày."

Tim Kỳ Trà Thần đau xót, đôi mắt sâu thẳm phức tạp nhìn cô, một câu nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Có thể ở cùng con gái một ngày, anh cầu còn không được!

Tự Thủy, cô vẫn thiện lương giống như trước đây, vốn dĩ điểm này không có thay đổi.

Về mặt Tịch Nhược trầm xuống, trong lòng trăm nghìn lần không muốn để Kỳ Trà Thần đi cùng, nhưng vì không để cho mẹ buồn, nên chấp nhận để anh cùng đi.

Dường như Trạc Mặc biết bé đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng vuốt một cái lên mũi bé. Trong động tác dịu dàng đã bao hàm sự bao dung cùng vô cùng cung chiều, chỉ có hai người họ mới có thể hiểu lẫn nhau.

Si Mị biết bọn họ có một ngày dạo chơi ở khu vui chơi, cũng tích cực đăng ký tham gia, kết quả cùng đi theo còn có Hạ Tinh và mới đây Thiệu Vũ Hiền cũng thích đi dạo cùng nhà họ Kỳ.

Tịch Nhược mặc áo đầm màu trắng, tóc được Trạc Mặc chải lên, một sợi tóc cũng không để lại, đồng thời đôi đồng tử linh hoạt bên dưới mái tóc cắt ngang trán đầy tò mò nhìn đủ loại trò chơi được bố trí khắp khu vui chơi, bàn tay nắm lấy tay Trạc Mặc thật chặt, trong lòng không dẫn xuống được vui vẻ cùng hân hoan.

Bởi vì liên quan đến cơ thể mà từ trước đến giờ chưa bao giờ tới chỗ vui chơi này, vốn cũng không có chơi đùa bất kỳ đồ chơi trẻ em nào. Khi còn ở nước Đức Sở Kỳ chỉ một mực tìm người dạy bé học chữ, học máy vi tính, vốn còn an bài huấn luyện thân thể, nếu không phải vì Trạc Mặc và bà ngoại cố hết sức ngăn cản thì ngay cả môn bắn súng, sinh sống nơi hoang dã những thứ này bé đều phải học qua chương trình học.

Chính Sở Kỳ đã đưa vào trí nhớ bé để bé luôn nhớ chính Ninh Tự Thủy phải chịu khổ suốt khoảng thời gian kia, khuyếch đại Kỳ Trà Thần là kẻ hung tàn máu lạnh, trong lòng đối với Kỳ Trà Thần trừ hận vẫn là hận, bản thân sống tới ngày hôm nay có một phần là lấy hận thù để mà gắng gượng. Hôm nay để cho bé dễ dàng xóa đi thù hận trong lòng, nói dễ vậy sao.

Chẳng qua là không muốn để mẹ đau lòng nữa, cho nên mới không muốn nhắc lại.

Hơn nữa tin tưởng mẹ sẽ không bị ông ta lừa gạt, mình sẽ không để cho ông ta cơ hội tổn thương mình lần nữa.

Thời gian một năm, một năm sau mình nhất định sống sót trở về, đến lúc đó mẹ, Trạc Mặc còn có mình nhất định sẽ bay đến Melbourne tìm cha! Người một nhà cũng không rời xa nữa.

Khu vui chơi du khách không ít, người người qua lại, ánh mắt đều bị nhóm người nam thanh nữ tú này hấp dẫn, bọn họ tưởng chừng như là dạo chơi thiên đường phong cảnh lớn nhất này, đó cũng là ao ước của người khác. Trạc Mặc mang theo Tịch Nhược đi chơi những trò chơi vô hại đối với thân thể bé

Ánh mắt Si Mị thỉnh thoảng vẫn nhìn chằm chằm vào mấy em gái xinh đẹp, tặc xấu không đổi, thỉnh thoảng chạy theo phía sau đuôi mấy em, đến bắt chuyện!

Ánh mắt Kỳ Trà Thần vẫn dịu dàng nhìn Tịch Nhược chăm chú, nhìn bé đang ngồi ngựa gỗ xoay tròn ở trên cao thật vui vẻ, rốt cuộc trong lòng cũng nhận được một chút an ủi.

Thiệu Vũ Hiền cảm thấy khu vui chơi rất vô vị nên tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi, nhằm chán hút thuốc.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu thấy ánh mắt âm trầm của Hạ Tinh, tuy rằng trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt nhưng cũng không phải xuất phát từ đáy lòng, chỉ là một loại ngụy trang thôi. Ánh mắt cô ta vẫn nhìn bóng dáng màu lửa đỏ xa xa kia không cách nào xóa đi được, tiếc là đối phương không hề để ý tới cô.

"Tôi không biết Si Mị đồng ý với cô yêu cầu gì, chẳng qua tôi muốn nói cho cô biết, không nên thương tổn người mình yêu mến, nếu không đau nhất vẫn là mình."

Hạ Tinh sững sờ, thu hồi ánh mắt, hiếp đôi mắt lại, ánh mắt âm u hướng về cô, lạnh lùng nói: "Cô biết rồi à?"

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi không biết gì cả. Đừng quên tôi là nhà ảo thuật, nhất là có thể thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt. Tôi thấy được giữa cô và Si Mị đã từng có chuyện gì đó xảy ra, chuyện hai người tôi cũng không muốn hỏi tới, bất luận Si Mị đáp ứng cô điều gì đều là anh ta cam tâm tình nguyện, tôi không có quyền can thiệp. Tôi chỉ không muốn sau này cô sẽ hối hận!"

Khóe môi đỏ tươi của Hạ Tĩnh nhếch lên một tia giễu cợt, giọng nói khinh bạc: "Làm sao cô biết tôi sẽ hối hận? Lẽ nào cô đối với Kỳ Trà Thần đã hối hận?"

"Tôi không có, cũng sẽ không." Tiếng nói Ninh Tự Thủy bình tĩnh như không liên quan chuyện của mình, Kỳ Trà Thần có ngày hôm nay toàn bộ là do anh gieo gió gặt bão, anh nên một lòng trả lại món nợ kia! "Tôi không biết nhiều về cô nên sẽ không nói quá nhiều. Nhưng trên thế giới này, có thể tìm một người để cho mình cam tâm tình nguyện yêu rất khó, nếu như thật lòng yêu thì tốt rồi, không nên dùng sự vui tươi mà che lấp tổn thương trong lòng. Có lẽ, cô yêu người cũng không bằng cô nghĩ chán ghét bản thân như vậy."

"Ý cô là, cũng có khả năng anh ấy thích tôi?" Đôi mắt Hạ Tĩnh thoáng qua một tia phức tạp, lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười tự giễu: "Sẽ không đâu, đời này anh ấy cũng sẽ không yêu tôi."

"Cả đời quá dài, hiện tại nói còn quá sớm"

Ánh mắt Hạ Tĩnh chăm chú quan sát cô, vẻ mặt bình thản như nước, ánh mắt lạnh nhạt không một tia sắc thái, bản thân không tranh cãi chỉ là để lộ nội tâm, không khỏi làm cho người ta lâu nay luôn chán ghét với cô.

"Yêu Kỳ Trà Thần, cô có từng hối hận hay không?"

"Hối hận, vẫn luôn hối hận." Cô nghiêng đầu, đôi mắt nhìn quả khinh khí cầu màu xanh da trời chói lọi cách đó không xa đã thành màu lam nhạt, có vẻ chán nản. "Hối hận thì đã sao? Thời gian không thể quay lại, mọi thứ không thể làm lại từ đầu. Hận anh ta, cũng không thể vì vậy mà giết chết anh ta. Hành hạ anh, chỉ có một mình anh đau khổ thôi sao?"

Đôi mắt Hạ Tĩnh thoáng qua một tia ngờ vực và phức tạp, cũng không hiểu cho lắm ý nghĩa trong lời nói của cô.

Dường như Ninh Tự Thủy cũng không hy vọng cô có thể nghe hiểu, chỉ cười yếu ớt: "Hạ Tĩnh nếu như một ngày nào đó cô có thể một mình hô lên một tiếng mệt mỏi, tin rằng cô sẽ hiểu cảm giác của tôi hôm nay, không dễ chịu chút nào."

Có lẽ dùng cảm quá lâu, cho nên muốn ở trước mặt người lạ có một chút mềm yếu. Sau đó lại đeo lên mặt nạ lạnh lùng, tự nguy trang mình, bảo vệ mình!

"Cô thật là một người phụ nữ khó hiểu!" Hạ Tĩnh nhướn mày cười một tiếng, không còn kiêu ngạo buồn rầu, ánh mắt lần nữa hướng về bóng dáng màu lửa đỏ cũng không hề có vẻ lo lắng. Có lẽ, Ninh Tự Thủy nói rất đúng?

"Chúng ta đi vòng đu quay chứ!" Tịch Nhược chỉ vào vòng đu quay đang chuyển động kia, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Khóe miệng Trạc Mặc từ đầu đến cuối ẩn chứa sự cung chiêu tươi cười gật đầu: "Được!"

Ninh Tự Thủy cùng Kỳ Trà Thần, Si Mị sau một hồi gây rối cũng bị đưa vào, Si Mị và Hạ Tĩnh, Trạc Mặc cùng Tịch Nhược, Thiệu Vũ Hiền vẫn như cũ ngồi ở phía dưới hút thuốc, nhìn vòng đu quay chậm chậm chuyển động, khóe miệng nở nụ cười.

Không gian nhỏ hẹp yên tĩnh, rõ ràng nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, mặc dù là ngồi đối mặt nhưng Ninh Tự Thủy vẫn nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Vòng đu quay, loại trò chơi này quá mộng ảo từ lâu đã không thích hợp với cô.

Kỳ Trà Thần bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt từ ngoài cửa sổ chuyển đến trên gương mặt cô, môi mông khê mờ: "Sống hơn ba mươi tuổi lại còn có thể ngồi cái này." Giọng nói tràn đầy tự giễu.

"Tôi cũng là lần đầu tiên." Ninh Tự Thủy nhàn nhạt trả lời, trước đây người trong nhà không muốn cho cô đi đến những nơi đông người, sau này gả cho anh càng không có cơ hội đến những nơi náo nhiệt như thế, về sau lại càng không có.

Kỳ Trà Thần đưa lưng về phía cửa thủy tinh che khuất ánh sáng rọi vào, bóng lưng mơ hồ, quàng sáng một vòng một vòng bao quanh anh, bất thành linh cúi người xuống, dựa vào gần mặt cô, nhỏ giọng thì thầm: "Tôi hôm qua có đọc qua một bài, nghe nói ở trên vòng đu quay khi tới chỗ cao nhất hôn môi người yêu sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ."

Thật buồn cười!

Đây là ý niệm đầu tiên của cô, Kỳ Trà Thần cư nhiên cũng sẽ tin điều này, còn chưa mở miệng môi liền bị anh lấp kín. Trong phút chốc, bầu trời dường như mờ mịt, trong nháy mắt hứng hực đầy pháo hoa, từ chối trong sự suy yếu, bầu trời xinh đẹp quét một đường cong lạnh lẽo, lao nhanh xuống.

Bờ môi nóng ướt vẫn dán chặt lấy cô, mùi vị bạc hà tràn ngập như ẩn như hiện, làm cho đầu óc người ta có chút thanh tỉnh. Ninh Tự Thủy nhíu mày, lúc hai tay níu lấy cánh tay anh chuẩn bị đẩy ra thì môi anh lại tự động tách ra, kéo ra một chút khoảng cách, giọng nói khàn khàn vang lên: "Chớ lộn xộn, phối hợp cùng anh là được rồi."

Ninh Tự Thủy nhìn đến ánh mắt u ám phức tạp của anh, nhất thời trong lòng hiểu ra vài phần, không có bất kỳ động tác gì, chỉ cảm thấy môi anh lần nữa kề tới, không còn là chuồn chuồn lướt nước, mà như mưa to gió lớn muốn bẻ gãy chính mình, kịch liệt hôn, bá đạo không cho phép có một chút xiu nào

từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (6)

Tùy ý khuấy động từng điểm mẩn cảm, lúc lưỡi đang di động bắt được cái lưỡi hồng nhật của cô thì hung hăng quấn lấy, mút nhiều lần, liếm láp, khẽ cắn, trái ngược với phản kháng của cô, mạnh mẽ tước đoạt ý chí, hô hấp của cô.

Còn bàn tay anh đặt ở phần eo mảnh khảnh, nhiệt độ nóng bỏng xuyên thấu qua ý nghĩ mỏng manh thấm vào da thịt, chạy theo máu toàn thân, đi vào trong xương cốt. Tim có chút run rẩy, lập tức khép chặt mi mắt không dám mở mắt nhìn, giờ phút này anh dùng bộ dạng gì mà hôn mình.

Cái lưỡi hồng nhật ngượng ngừng sau đợt tấn công dữ dội dần dần bị chiếm đóng, chậm rãi dùng kỹ thuật không lưu loát đáp lại anh.

Cảm giác được cô đáp lại, Kỷ Trà Thần mở mắt ra, trong lòng từng cơn kích động, dù biết rõ cô chỉ đang diễn trò, máu và tế bào trong cơ thể không khỏi hưng phấn. Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị được thay thế bởi vẻ dịu dàng, thâm tình trong nụ hôn này càng sâu thêm.

Đối mình đối người cũng tốt, tham lam trộm được cũng như nhau, lúc này cô chỉ thuộc về mình.

Ninh Tự Thủy phát hiện anh hôn càng thêm kịch liệt, hô hấp dồn dập, đôi má hồng chốc ửng đỏ, ngón tay thon dài cách lớp quần áo bám vào cánh tay anh. Trong lòng tự thôi miên mình từng chút một.

Đây chỉ là một màn kịch, phối hợp diễn trò cùng anh. Mọi thứ đều không tính. Dù không biết rốt cuộc là người nào nhìn trò này.

Cuối cùng vòng đu quay dừng lại trên mặt đất, rốt cuộc Kỷ Trà Thần cũng buông cô ra, đôi mắt dịu dàng ngắm nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, không muốn rời xa, mùi thơm ngọt ngào trong miệng cũng vậy, quả thật chính là thuốc độc chí mạng, muốn ngừng mà không được.

Ninh Tự Thủy chậm rãi mở mắt ra, trong mắt nhuộm lên đôi dòng nước mênh mông ngay cả mình cũng không biết, ánh sáng lung linh tràn ngập đủ các loại màu sắc, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng từ từ biến mất, còn thấy rõ sự biến đổi ẩn chứa trong mắt anh.

Kỷ Trà Thần nắm tay cô, giọng nói dịu dàng theo gió lướt nhẹ qua tai: "Đi thôi!"

Sau khi xuống khỏi vòng đu quay Tịch Nhượng được Trạc Mặc ôm, ánh mắt ngừng lại chỗ hai người họ đang đứng thật lâu, cuối cùng không lên tiếng, chỉ bỏ qua một bên ánh mắt, núp ở trong ngực anh không nói một lời.

"Rốt cuộc có thể đi về được chưa, thật không có ý tứ." Thiệu Vũ Hiên đứng lên sai bước đi tới, nhìn bọn họ cười châm biếm, trong lòng bất mãn: "Các người đều có đôi có cặp, chỉ một mình tôi lẻ loi, thật không có người bạn này rồi."

Si Mị là loi sờ chút tóc đỏ của mình, nhướn mày: "Tôi cũng là một người cô đơn, nếu không hai ta tiếp cận lẫn nhau."

Thiệu Vũ Hiên liếc anh một cái: "Làm cho người buồn nôn!"

Ánh mắt Hạ Tĩnh dừng lại trên người Si Mị, ngón tay kéo ống tay áo của anh kiêu ngạo tự đắc: "Tôi còn chưa có chơi đủ, theo tôi tiếp tục chơi đi!"

Si Mị nhủ thầm, khó chịu nói: "Tại sao tôi phải đi chơi với cô? Không muốn!"

"Anh không có quyền từ chối! Là anh đùa giỡn tình cảm của tôi, anh nợ tôi nhất định phải trả!" Hạ Tĩnh không cho anh cơ hội nói chuyện, một lần nữa túm lấy anh mang đến vòng đu quay.

Tịch Nhượng đi nước Mỹ, Ninh Tự Thủy hầu như không có chuẩn bị qua, Trạc Mặc cũng làm xong mọi thứ. Ninh Tự Thủy có kiểm tra qua thời tiết bên kia nước Mỹ, viết một chuỗi văn kiện thật dài gửi vào hòm thư Tịch Nhượng, hy vọng bé có thể chú ý chăm sóc tốt cho bản thân.

Trong email còn có rất nhiều bức thư viết cho Liên, chỉ có điều không có tin tức, không có một chút hồi đáp. Ninh Tự Thủy không còn gọi điện thoại quấy rầy cuộc sống yên bình của anh nữa, có bác sĩ Hoàng ở bên cạnh chăm sóc anh, tin tưởng sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra!

Kỷ Trà Thần gõ cửa vài cái cũng không có đáp lại, đi thẳng tới bên cạnh cô mới phát hiện cô đang nhìn bức thư. Tim không ngừng nặng trĩu, nói không để ý là giả, nhưng lại là Liên Phượng Vũ kia, đối với Ninh Tự Thủy Liên Phượng Vũ là quan trọng nhất.

Cho dù có bao nhiêu để ý cùng tức giận đều phải giấu đi!

"Em nhớ anh ta?" Tiếng nói trầm thấp lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, không có một chút hơi ấm.

Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần nhìn vào đôi mắt thâm sâu của anh, không sợ hãi, không hoảng hốt tắt hộp thư ngay trước mặt anh, gật đầu. "Melbourne là một nơi rất đẹp!"

Trong lòng Kỷ Trà Thần căng thẳng, bàn tay nắm thật chặt hai tay cô, đôi đồng tử màu đen khản trương nhìn cô chăm chú, ngập ngừng hồi lâu, bộ dáng căng thẳng chậm rãi buông ra, giọng trầm thấp không ngừng luân chuyển.

"Ninh Tự Thủy, kiếp này em là của anh, từ tám năm trước lần đầu tiên nhìn thấy em anh xác định em là bạn đời của anh. Trước đây làm em tổn thương không phải một câu xin lỗi là có thể xóa đi mọi thứ, anh không biết em chảy bao nhiêu nước mắt, không biết thương tích trong lòng em đau đớn đến mức nào, những cảm giác kia anh cả đời không thể giải thích vì sao. Nhưng giữa chúng ta còn có Tịch Nhược, anh không có cách gì buông bỏ em, thật không có biện pháp buông tha. Hoặc là em có thể nói cho anh biết phải làm như thế nào mới có thể buông tay em?"

Giọng nói khàn khàn tràn đầy mê hoặc, rung động ngập ngừng, nồng đậm bị thương lại lặng im như dòng nước chảy.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh nhạt lảng lảng nhìn anh hồi lâu, khẽ thở dài, môi mỏng nhếch lên, trong giọng nói tràn đầy không biết làm sao: "Kỷ Trà Thần, cần gì chứ? Cần gì đẩy chúng ta vào đường cùng lần nữa."

"Từ lúc vừa sinh ra trong thế giới của anh chỉ có cướp đoạt, không có từ bỏ. Ninh Tự Thủy, em chỉ hiểu chiếm đoạt là làm sao để cho người ta buông tay, cái này rất khó, căn bản là không có cách nào làm được."

Đôi mắt thâm tình của anh khóa chặt khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn không chớp mắt, đôi đồng tử màu đen trước đó chưa từng có cầu xin qua cùng khát vọng.

Mi mắt Ninh Tự Thủy sụp xuống, lông mi thon dài hơi run rẩy kịch liệt rất nhanh khôi phục lại bình thường, khi ánh mắt lướt qua, môi anh đã kề sát tới. . .

"Ừm."

Kỷ Trà Thần thuận thế ôm lấy eo cô áp vào trong ngực mình, hôn không ngừng nghỉ, tiếng nói như mê hoặc lòng người: "Màn kịch này, hãy để chúng ta diễn đến cuối cùng đi."

Trong mắt Ninh Tự Thủy thoáng qua vẻ bất ngờ, lúc muốn mở miệng thì môi anh đã áp xuống lần nữa, bị anh ôm lấy trời đất như quay cuồng, bước nhanh đi đến phía bên giường, ngã trên mặt giường lớn mềm mại.

Hôn như trận cuồng phong muốn mang đi tất cả, như muốn chìm chết cô.

Bàn tay nóng bỏng rất nhanh cởi ra quần áo mỏng manh của cô, lộ ra nước da trắng nõn như tuyết, mịn màng như đứa trẻ mới sinh. Đầu ngón tay nóng bỏng, mê luyện vuốt ve từng chút từng chút da thịt, còn muốn tron bóng hơn so với tơ lụa; môi hôn qua từng chút trên da thịt cô, đốt lên từng đốm từng đốm lửa.

Đôi môi sưng đỏ không nhịn được phát ra những tiếng nỉ non, âm thanh mềm mại như câu hồn người, như muốn mang linh hồn của anh đi.

Thủy mâu ngừng lại trên đôi gò má anh, là khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo như thế, lúc thượng đế tạo ra anh nhất định tốn rất nhiều tâm huyết, mang tất cả những gì tốt nhất trên thế giới này đều ban tặng cho anh.

Đôi mắt sáng ngời, sống mũi đẹp mắt, môi mỏng xinh đẹp, ngón tay đẹp Đã từng làm cho mình mê luyện, si mê, dù chỉ là một ánh mắt của anh, một động tác nhỏ cũng có thể làm mình hưng phấn không thôi, ngọt ngào hạnh phúc.

Anh cũng không phải là một người có kiên nhẫn, không thích người khác cãi lời, nhưng ở trên giường sự chịu đựng của anh vô cùng tốt, như muốn mang toàn bộ kiên nhẫn tiêu xài hết, cũng không ngăn ngại cô ở phương diện này dờ dề không lưu lại.

Anh đã từng nói qua, em để cho người say mê ở chỗ, là bộ dáng luống cuống này ở trên giường, ngây ngốc, ngờ ngác, làm cho người ta không nhịn được muốn khi dễ lại muốn muốn che chở.

Mỗi lần ở trên giường, anh luôn không có làm cùng phương pháp để cho cô liên tục thất bại, thảm hại, cuối cùng chỉ có thể chịu thua cầu xin tha thứ. . . .

Bá đạo cùng độc tài của anh từng làm mình vừa yêu vừa hận. Anh dịu dàng chờ che làm cho mình mê luyện, rơi vào cuộc hôn nhân này không thể thức tỉnh.

Vậy mà hôm nay đây ---

Hôm nay bộ dạng của Kỷ Trà Thần là gì nữa đây?

Có lẽ, mình đã thành công, thành công hủy hoại sự cuồng nhiệt tự cao tự đại kia, tự cho mình là đúng, Kỷ Trà Thần vì cô mà trở thành như vậy!

Tịch Nhược đi nước Mỹ, Trạc Mặc trở về nước Đức.

Còn giữa mình và Kỳ Trà Thần, cũng nên có một kết thúc.

Từ nay về sau, trừ Tịch Nhược ra, giữa chúng ta sẽ không còn có bất kỳ quan hệ gì!

Ngón tay trắng nõn đâm vào trong da thịt, môi đỏ mọng chủ động hôn lên lồng ngực to lớn của anh, đôi má từ từ ửng đỏ, giống như ngọn lửa thiêu đốt. Cô đáp lại khiến anh vừa mừng vừa sợ, càng thêm nhiệt tình hôn trả lại cô, thương thức hương thơm mê người.

Bàn tay dọc theo phần bụng dưới vuốt ve vết sẹo sần sùi teo lại kia, đau lòng không thôi. Đầu ngón tay một đường đi xuống, liên tục vẽ lên các vòng tròn ở hai bên đùi trắng nõn, đầu ngón tay giống như mang theo điện, làm cho thân thể cô trở nên tê tê dại dại, mềm mại thành một vũng nước, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Cô nhắm chặt hai mắt lại, bằng cảm giác môi hôn, đến cái ôm, trong đầu hiện lên những mảnh rời rạc kia, từng hình ảnh đều làm cho lòng cô chua xót muốn rơi nước mắt.

Mình đã từng yêu người đàn ông này, bản thân lại hận anh thấu xương.

Ví như lúc mới gặp anh lần đầu, có tốt không?

Dường như Kỳ Trà Thần nhận ra sự khác thường của cô, môi hôn lên khóe mắt nóng bỏng của cô, giọng nói khàn khàn an ủi tâm tình bất an của cô: "Thủy Thủy, ngoan, không nghĩ nữa. Không đau."

Đầu ngón tay tách hai chân cô ra, chậm rãi tiến vào khu rừng rậm bí ẩn, cảm giác được không gian nhỏ hẹp nóng bỏng nhanh chóng làm vọt lên khoái cảm, dâm thủy chậm rãi chảy ra, như đang kích lệ hành vi của anh có thể tiếp tục nữa.

Ninh Tự Thủy cắn chặt môi dưới, cảm thấy xấu hổ, khoá chặt tiếng nói ở miệng. Cảm giác được ngón tay anh đã tiến vào nơi ấy, cơ thể càng lúc càng nóng, hơi thở anh phả ra trên mặt, giờ phút này cô không có dũng khí mở mắt nhìn anh.

"Không nên miễn cưỡng, mở mắt nhìn anh. Thủy Thủy." Giọng nói khàn khàn vang lên, môi dịu dàng dừng lại trên mi tâm cô, tràn đầy thương tiếc.

Mồ hôi nóng ướt nhỏ xuống gương mặt cô, lông mi run rẩy dữ dội, hồi lâu sau mới chậm rãi mở ra, ánh mắt anh nóng rực, trán hiện đầy mồ hôi, dọc theo đường nét lạnh lùng một đường đi xuống, đọng lại trên lồng ngực cường tráng.

Hắn là nhìn rất vất vả.

"Hiện tại em không cần."

Lời anh nói còn chưa xong, cô đã ngồi thẳng người đẩy chủ động hôn môi anh, đưa giọng nói vào trong miệng, nhiệt tình hôn trả lại anh, triền miên không thôi, đến chết không rời.

"Bảo bối" ngạo nghễ xâm nhập vào giữa hai chân cô, sau một hồi cọ xát trên chốc dâm thủy chảy ra càng nhiều, cuối cùng không khác chế được dục vọng của mình, một cái mà vào, toàn bộ chui vào trong chốn đào nguyên. Ninh Tự Thủy theo bản năng nhú mày, muốn kẹp chặt hai chân, lại kẹp càng chặt "bảo bối", tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ Trà Thần cố nén khổ cực, cúi đầu hôn môi cô, giọng nói dỗ dành cô hết như dụ dỗ đứa bé: "Thủy Thủy đừng khàn trương, không có chuyện gì đâu. Thật không có sao mà."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 185: Không yêu cũng không hận, lạnh lẽo cũng không lo (7)

Mặc dù không phải là lần đầu tiên cùng anh triền miên như thế này, lần thứ nhất cũng không phải là sau năm năm, có thể lần trước vì trong cơ thể có tác dụng của thuốc, mơ mơ màng màng, mọi thứ đều không phân biệt được rõ ràng nhưng lúc này đây không có thuốc, không có rượu, đầu óc vô cùng rõ ràng.

Ninh Tự Thủy hít sâu một hơi, chậm rãi buông hai chân ra để cho anh có thể tự do vận động, hai tay vẫn nắm chặt bờ vai anh, móng tay không kiềm hãm được bấm vào trong da thịt anh.

Kỷ Trà Thần khắc chế không được chậm rãi rút ra vật nóng bỏng, vừa dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng trần an tâm trạng lo lắng của cô nhưng mùi của cô quá mức tốt đẹp, thậm chí không cách nào khắc chế bản thân, một lần mất khống chế, tốc độ rút ra nhanh hơn, va chạm càng lúc càng mãnh liệt, hai chân cô vẫn nhiệt tình uốn lượn ở phần eo rắn chắc của anh, thậm chí cho phép chiếc eo thon từng chút từng chút phối hợp với tốc độ của anh, không có vào sâu, làm cho cả hai người rơi vào ham muốn không cách nào tự kiềm chế được.

Móng tay hung hăng bấm vào da thịt anh, máu chậm rãi rỉ ra một ít, nhưng anh hoàn toàn không quan tâm, chỉ là không để ý tới cô mà mạnh mẽ đâm vào bên trong, mỗi một lần cũng không vào quá sâu, như muốn mình xâm nhập vào trong cơ thể cô, có thể vĩnh viễn không chia lìa như thế.

Trong không khí mùi vị ngai ngái cùng mập mờ xen lẫn tạo thành một chiếc lưới tình, mà hai người họ rơi vào trong đó không cách nào thoát ra được.

Sáng sớm luồng ánh sáng đầu tiên xuyên qua thủy tinh chiếu vào bên trong, mang đi hết thủy u ám bên trong nhà. Trên đất quần áo ngổn ngang, ga giường nhăn nhúm, hai người lẳng lặng nằm trên giường. Tối hôm qua không biết kéo dài bao lâu, bá đạo của anh, sự nhiệt tình của cô, giống như một ngọn lửa muốn thiêu sạch hai người, một chút cũng không lưu lại.

Giờ phút này Ninh Tự Thủy đang chìm vào giấc ngủ mê man, chưa tỉnh lại. Ánh mặt trời ngừng lại trên lông mi cô, nhuộm lên tia sáng màu vàng, giống như một yêu tinh đang say ngủ.

Kỷ Trà Thần nghiêng người đối diện với cô, ngón tay dịu dàng vuốt tóc cô, ánh mắt trước giờ chưa từng có ôn nhu cùng quyến luyến. Một tay gác ở eo cô, không có bất kỳ cản trở cùng da thịt mịn màng tiếp xúc, nhiệt độ nóng bỏng thấm qua da thịt, hoà vào trong máu cô.

Đầu ngón tay mềm mại dịu dàng di chuyển trên cơ thể cô, môi mỏng nhếch lên, giọng nói lạc hẳn đi: "Đừng mở mắt, Tự Thủy. Không được mở mắt, để cho anh nói hết."

Gian phòng lạnh như băng, dường như không khí cũng bị thương.

"Đời thứ nhất em nói cả đời yêu anh đến tận xương cũng cảm thấy chưa đủ, đời thứ hai đánh mất xương cốt mình chỉ để quên anh, như vậy, chúng ta còn có thể có đời thứ ba hay không? Tự Thủy, tha thứ cho lòng tham không đáy của anh, đều muốn em cả ba đời, đời thứ ba anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em nữa. Cho dù bao lâu, anh cũng sẽ chờ em, chờ em trở về thực hiện ba đời của chúng ta!"

Cúi đầu, thương yêu cung chịu hôn lên môi cô, rồi xuống nhẹ nhàng giống như bướm bướm rồi lại nhẹ nhàng bay đi. Xuống giường, mặc quần áo từ tế, quay đầu lại, cuối cùng tất cả thâm tình quyến luyến không thôi, chẳng qua khoe miệng đôi thành nụ cười đắng chát, lẳng lặng rời phòng.

Cho đến khi nghe được tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, lông mi vẫn không ngừng run rẩy, chậm rãi mở ra, đôi mắt lạnh như băng lóe lên tâm tình phức tạp. Khóe môi sưng đỏ nhếch lên rõ ràng cùng đường cong giống như anh.

Khổ sở, quấy quanh.

"Mẹ, người thật muốn đi Melbourne tìm cha sao?" Tịch Nhược nín lấy ống tay áo cô, môi nhỏ cong lên, không muốn rời xa.

Ninh Tự Thủy ngồi xổm người xuống, hai tay ôm lấy gương mặt bé, khóe miệng nở nụ cười lạnh nhạt, áy náy nói: "Thật xin lỗi, mẹ không thể chờ con đi nước Mỹ trước. Mẹ rất muốn nhanh chóng nhìn thấy cha."

Tịch Nhược lắc đầu: "Con hiểu, chỉ là không bỏ được mẹ."

Ninh Tự Thủy chỉ cười nhạt, chẳng nói câu nào tiếp tục thu dọn lấy những đồ vật đơn giản. Vé máy bay cô đã sớm đặt rồi, còn Kỷ Trà Thần làm sao có thể không biết! Chỉ có điều, lần này anh dễ dàng buông tha thật lắm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Trạc Mặc đi tới, giọng nói trầm thấp: "Vé ngày mai vẫn có, thật ra vẫn có thể ở lại một đêm, hà tất lại đi bây giờ?"

"Có thể nhưng dì rất muốn nhanh được gặp Liên." Giọng nói thanh nhã của Ninh Tự Thủy vang lên, ánh mắt hướng về anh, giọng nói chân thành: "Cám ơn cháu đã đồng ý giúp dì tiếp nhận nhà họ Sở."

Trạc Mặc mặt không chút thay đổi, không có gì đáng kể nhún vai: "Cháu không phải vì dì, mà vì Tịch Nhược và tương lai của mình. Cho cháu gửi lời thăm Liên."

Ninh Tự Thủy gạt đầu, mang theo hành lý, nắm bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược xuống lầu.

Phòng khách vắng vẻ chỉ có một mình Bạch Kỳ, vẻ mặt do dự nhìn cô, đi lên nhận lấy hành lý của cô, do dự mở miệng: "Nhất định phải đi? Ở lại không được sao?"

"Không thể khác."

Đã đến lúc phải đi rồi.

"Thiếu gia đã đi ra ngoài, Si Mị và Hạ Tĩnh vẫn chưa trở về, cô không từ biệt mọi người sao?" Bạch Kỳ vẫn mong cô ở lại thêm chút nữa, muốn chờ thiếu gia trở về, ít nhất để cho hai người họ có cơ hội nói lời từ biệt.

"Điều này không cần đâu."

Ninh Tự Thủy đi tới cửa chốt dừng chân lại, quay đầu, ánh mắt thuần khiết như nước, mang theo vài phần tươi cười. "Bạch Kỳ, cảm ơn cô ba năm qua đã chăm sóc tôi."

Khuôn mặt Bạch Kỳ lạnh lùng không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại không nhịn được xúc động, rõ ràng Ninh Tự Thủy nói lời cảm ơn với mình. Đứng giữa hành lễ theo phép tắc, giọng nói cung kính: "Tất cả đều là việc tôi phải làm thôi."

Ninh Tự Thủy không nói gì nữa, lúc xoay người muốn mở cửa xe thì Tịch Nhượng vùng khỏi tay Trạc Mặc, nhào tới trước ôm lấy chân cô, giọng nói nghẹn ngào: "Mẹ."

Ngẩng đầu lên, nước mắt đã đọng trên đôi gò má tái nhợt, trong suốt long lanh, đầm đìa đáng yêu.

Lòng như dao cắt, nữa không bỏ được nhưng cũng phải chịu!

Trong mắt một mảnh mờ mịt, thậm chí ngay cả ánh mắt của Tịch Nhượng cũng không dám nhìn nhiều, ánh mắt dời đến nơi khác. Rốt cuộc hiểu tại sao trước đây Liên không muốn quay đầu lại lần nữa, vì nhìn nhiều sẽ không nở bỏ.

"Tịch Nhượng, con phải làm một người kiên cường, đứa bé thiện lương. Một năm sau, mẹ và Trạc Mặc sẽ cùng nhau quay về bên cạnh con, khi đó người một nhà chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa."

Người một nhà này, bao gồm cả Liên.

"Dạ." Tịch Nhượng cắn môi gập đầu, lại không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Cho dù tâm trí bé có trưởng thành sớm bao nhiêu, thông minh đến đâu, cuối cùng chỉ là một đứa bé, cần chăm sóc, cần quan tâm và thương yêu, cần mẹ đứa bé. Cũng không có kiên cường mạnh mẽ, xa rồi mẹ vẫn sẽ khóc như trước, sẽ không bỏ được.

Trạc Mặc đi lên ôm bé vào trong ngực, giọng nói cung thủ dễ dàng: "Tịch Nhượng ngoan, đừng khóc."

Ninh Tự Thủy đưa lưng về phía bé, cố nén nước mắt, không nói một lời chui vào trong xe, không có bất kỳ lời nói tạm biệt, đóng cửa xe nhốt tất cả mọi người lại ở bên ngoài, dặn tài xế lái xe đi.

"Mẹ."

Tịch Nhượng lặng lẽ mơ hồ nhìn xe rời đi, nước mắt rơi càng dữ dội. Lần này xa cách, thậm chí không biết còn có cơ hội gặp lại hay không!

Không biết mình có thể còn sống trở về hay không.

Rốt cuộc lần sau gặp mặt là vui mừng, hay là tang lễ của mình.

Ánh mắt Bạch Kỳ thương tiếc nhìn xe càng lúc càng xa, mà thiếu gia lại chưa trở về, điện thoại cũng không gọi được. Vì sao không muốn trở về gặp mặt cô ấy một lần, hay là sợ mình không bỏ được để cô ấy đi sao?

Ba người đứng ở cửa ra vào, rất lâu, rất lâu, ai cũng không muốn đi vào, dường như ai cũng giống nhau hy vọng chiếc xe rời đi kia có thể quay trở lại.

Ninh Tự Thủy lặng lẽ ngồi trong xe, hai chân đề lên nhau, ánh mắt vẫn nhìn phong cảnh hiện ra bên ngoài cửa sổ. Trong thành phố này từng để lại dấu chân mình cùng những chuyện đã qua, có quá nhiều vết thương và đau đớn, dù thế nào cũng không xóa hết.

Không phải một câu xin lỗi, một câu xin lỗi là có thể dễ dàng xóa bỏ tất cả; mà Liên vẫn còn ở Melbourne chờ đợi mình.

Kỷ Trà Thần, chúng ta không quay về được, đây đưa hai đời tôi đã dùng hết toàn bộ sức lực, hy vọng sẽ không phải ba đời, sẽ không phải gặp lại anh nữa.

Kéo chiếc màn che xuống kết thúc chuyện của chúng ta ở chỗ này, để một lối thoát cho hai bên,

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ Ninh Tự Thủy không phát hiện một chiếc xe con theo sát ở phía sau, vẫn chạy bám theo, lúc thì giữ khoảng cách, khi thì tiến gần kề. Giờ phút này, trong đầu cô toàn bộ đều là Liên, thời gian qua ở Melbourne như thế nào?

Đôi mắt đã không còn nhìn thấy, anh có thể thích ứng không?

Liên, đợi em, chờ thêm một chút nữa thôi.

Người đàn ông trong xe ở phía sau một thân quần áo màu đen, đội mũ lưỡi trai, không thấy rõ hình dáng, chẳng qua khoe môi chứa đựng nụ cười thâm độc làm người ta không rét mà run. Hai tay nắm chặt tay lái, đôi mắt lướt qua, âm u lạnh lẽo, khiếp người, như muốn thôn tính toàn bộ bóng tối.

Dưới tấm kính hai mắt u ám đáng sợ.

Môi mòng khẽ nhếch lên, giọng nói tà ác vang vọng trong buồng xe nhỏ hẹp: "Ninh Tự Thủy, tôi nói rồi mạng của cô, tôi sẽ tự mình đến lấy!"

Cười lạnh khiếp người, cuối cùng dùng sức đạp lên chân ga, chạy như bay trên đường lớn, lập tức vọt tới xe phía trước.

Tài xế nhíu mày, nghi ngờ nhìn lướt qua kính xe, cảm thấy chiếc xe phía sau có gì đó kỳ lạ, chẳng lẽ người đó muốn đụng vào sao? Tại sao lại có người ngu như vậy? Hai tay còn cầm tay lái vòng một cái, tránh né chiếc xe phía sau.

Ngay trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên từ một giao lộ khác một chiếc xe xông tới chặn ở giữa, sắc mặt anh ta cả kinh, muốn thắng xe đã không còn kịp nữa rồi, tro mắt nhìn chiếc xe hung hăng đụng vào sườn xe màu bạc, phát ra tiếng nổ "Ầm" kinh thiên động địa.

Ninh Tự Thủy bị tiếng vang làm cho bừng tỉnh, ngẩng đầu hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trong phút chốc, tim đột nhiên co thắt, đau đớn kịch liệt, như có một bàn tay trước mắt muốn mang trái tim từ trong cơ thể cô kéo ra vậy.

Tài xế xuyên qua kính xe thấy phía sau sương mù cuộn cuộn dày đặc, nhưng không thể trách nói: "Đằng sau xảy ra tai nạn xe cộ, muốn xuống xe xem một chút không?"

Sắc mặt Ninh Tự Thủy đột nhiên thay đổi, trán rịn ra một tầng mồ hôi, ruột gan rối bời, trong lòng buồn bực khó chịu, ánh mắt trào dâng sự hốt hoảng, bất an như con sóng gợn. Nhìn lướt qua bên ngoài, hít sâu một hơi ổn định tâm tình của mình.

Khó khăn mở miệng: "Không cần."

Tài xế gật đầu, không nói thêm gì nữa, tăng tốc nhanh hơn hướng về phía sân bay chạy như bay! Cảnh tượng hỗn loạn phía sau từ từ mờ nhạt, không ai biết được cụ thể chuyện xảy ra.

Trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi xăng, khói cuộn cuộn dày đặc, còn có mùi máu tươi như ẩn như hiện. Hai chiếc xe con đụng vào nhau cũng đã không còn gì, ánh nắng chiều chiếu xuống miêng thủy tinh đầy đất, vô tình hiện lên ánh sáng lạnh.

Kỷ Trà Thần dùng sức gạt cửa xe ra, khắp người nhếch nhác gian nan từ trong xe bò ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (1)

Vì đùi phải bị kẹp ở bên trong, mất rất nhiều sức lực mới rút ra được, quần tây đắt giá giờ phút này rách nát, máu từ miệng vết thương không ngừng chảy tràn ra ngoài, màu đen nhuộm thành màu nâu đỏ.

Máu chảy dọc theo ống quần anh từng giọt rơi trên nhựa đường, nhỏ xuống chói mắt, máu tụ thành một mảnh, màu sắc từ từ đen lại.

Người đàn ông từ trong xe bò ra ngoài, đã sớm quăng đi chiếc mũ, mắt kiếng cũng bể, trán đụng vào trên kính chắn gió cắt đứt da thịt, máu màu đỏ lạnh lùng chậm rãi chảy xuống. . . Cả người được bao phủ bởi sự u ám, dữ tợn khiếp người.

Khi anh ta nhìn đến Kỷ Trà Thần thì không khỏi sửng sốt. Nhếch môi, lại không nói ra được một câu hoàn chỉnh .

Kỷ Trà Thần vẫn đứng tại chỗ, nhìn anh ta không chớp mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, không bất ngờ, không khiếp sợ, dường như đã sớm biết kết quả là như vậy. Ánh mặt trời màu cam ngừng lại trên gò má anh, ôn nhu lạnh lùng, chiếc cằm nhọn làm cho người ta liên tưởng đến mũi khoan bén nhọn như mùa đông lạnh lẽo trên mái hiên.

"Anh, biết rõ từ khi nào?" Anh ta mở miệng, không một chút áy náy.

"Điều đó có quan trọng không?" Kỷ Trà Thần hỏi ngược lại, ánh mắt rét lạnh bức người, tiếng nói gần như nện ra từ trong kẽ răng: "Thiệu Vũ Hiên!"

Khóe miệng Thiệu Vũ Hiên hiện lên nụ cười tà mị, đôi tay đặt trong túi, ngang ngạnh tự nhiên cũng như trước đây, giọng nói thờ ơ: "Đó là lí do mà, ở trên vòng đu quay, dây đưa trong phòng, tất cả đều là các người diễn một màn kịch, vì cái gì để cho tôi ra tay. Để bảo vệ cô ta, anh lại có thể nguyện ý để cô ta rời đi!"

"Tôi cho rằng chúng ta là anh em, nhưng không nghĩ đến chính cậu lại phản bội tôi." Môi mòng Kỷ Trà Thần nhếch lên một nụ cười nhạt, tự giễu.

Hoàn toàn không nghĩ tới, mình và Ninh Tự Thủy lâm vào hoàn cảnh hôm nay muôn đời không trở lại được lại là người anh em tốt mà mình tin tưởng.

Thiệu Vũ Hiên hiếp đôi mắt, giọng nói lạnh lùng: "Tôi không phản bội anh, tôi làm tất cả cũng vì muốn tốt cho anh."

"Kể cả để cho tôi mất đi người phụ nữ mà tôi yêu quý nhất?" Kỳ Trà Thần cười lạnh, tất cả đều là mịa mai. Mày kiếm nhủ chặt, ánh mắt anh nhìn lạnh lùng và xa lạ, khi anh ta ra tay với Ninh Tự Thủy toàn bộ tình cảm anh em đã không còn.

"Chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, so với bất cứ người nào tôi đều mong anh khoẻ mạnh, nhưng anh thì sao? Vì một người phụ nữ càng ngày càng trở nên không giống chính mình rồi." Giọng nói Thiệu Vũ Hiên tràn đầy tức giận, ánh mắt oán trách lướt qua nhìn anh chăm chăm "Tại sao? Tại sao anh trở nên như vậy? Năm năm trước anh vì cô ta không còn mở rộng thế lực nhà họ Kỳ nữa, vì anh sợ quá nhiều kẻ thù, sẽ làm hại cô ta, anh cẩn thận từng li từng tí nâng cô ta trong lòng bàn tay, là cô ta bóp chết dã tâm trong lòng anh rồi. Năm năm sau, cô ta hủy hoại anh, cô ta đáng chết."

Ninh Tự Thủy căn bản cũng không xứng làm người phụ nữ bên cạnh Kỳ thiếu, cô ta không có khả năng trợ giúp Kỳ thiếu, chỉ có thể trở thành gánh nặng cho anh.

Mà mình, không có cách nào chịu được bên cạnh Kỳ thiếu có gánh nặng này.

Kỳ Trà Thần ho nhẹ một tiếng, bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt trở nên trắng bệch, giọng nói đứt quãng yếu ớt vang lên: "Cho tới bây giờ cô ấy cũng không phải là gánh nặng cho tôi."

Thiệu Vũ Hiên sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt khổ sở, rõ ràng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn nói rõ ý nghĩ của mình.

"Tôi biết rõ những việc cậu làm vì tôi, cũng biết tình cảm cậu đối với tôi. Thế nhưng -- Vũ Hiên, chúng ta chỉ là anh em." Kỳ Trà Thần lại một lần nữa ho khan, còn khổ sở hơn mấy phần so với lần trước. Đôi mắt ưng lướt qua, ánh mắt thất vọng dừng lại trên người anh ta: "Anh không nên tự cho là đúng thay tôi quyết định mọi thứ, không nên tổn thương Tự Thủy của tôi, con gái tôi."

Lúc Si Mị nói với mình về chuyện trị bệnh bằng thuốc thì anh ta đã bắt đầu ngẫm hoài nghi, sai người đi thăm dò khoảng thời gian Ninh Tự Thủy mang thai, mình có toàn bộ bằng chứng đó, quả nhiên xảy ra vấn đề --

Vấn đề lớn nhất chính là trên người của Thiệu Vũ Hiên, mà những năm này mình chưa bao giờ hoài nghi đến anh ta.

"Từ cổ ý cho tôi thuốc, đến Tự Thủy mang thai, sau đó là người bí ẩn, toàn bộ đều nằm trong kế hoạch của cậu. Tôi vẫn nghĩ rốt cuộc là ai, thuộc hạ nào có thể đối với nhà họ Kỳ trung thành và tận tâm có thể phản bội tôi." Kỳ Trà Thần cười lạnh, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu: "Tôi đã từng hoài nghi tới Đường Diệc Nghiêu và Kỳ Gấm Sóc, nhưng lại chưa bao giờ hoài nghi cậu."

Chỉ vì chúng ta là anh em!

"Đúng, tất cả đều là tôi làm đấy." Thiệu Vũ Hiên ngửa đầu, đón nhận ánh mắt sắc bén của anh, lạnh lùng mở miệng: "Nếu lúc đầu anh chịu thả cô ta đi, hôm nay tất cả cũng sẽ không xảy ra. Kỳ Trà Thần, những năm này anh là niềm tin của tôi, hết thảy là của tôi. Tôi có thể tiếp nhận bên cạnh anh có người phụ nữ, nhưng không thể nào chấp nhận được người có thể ảnh hưởng, thay đổi anh. Thay đổi toàn bộ con người anh, đều đáng chết! Anh tránh ra, hôm nay tôi nhất định phải giết chết Ninh Tự Thủy!"

Kỳ Trà Thần đứng bất động tại chỗ, tóc được gió lướt qua, hạ xuống xóc xếch che khuất đôi mắt lại không ngăn được cái nhìn sắc bén.

"Tôi không để cho cậu tổn thương cô ấy nữa. Thiệu Vũ Hiên, trước đây vẫn là chúng ta chơi đùa người khác, hôm nay tới lượt chúng ta chơi một trò chơi."

Ngón tay dính vết máu móm ra khẩu súng màu đen từ bên hông, tháo tất cả viên đạn xuống, chỉ để lại một viên trong lòng bàn tay, ngay trước mặt Thiệu Vũ Hiên bỏ vào trong hộp đạn.

"Một người một viên đạn, ai sống ai chết, do trời quyết định." Tiếng nói anh rất nhẹ, nhẹ như chưa bao giờ nói qua như thế.

Lông mày Thiệu Vũ Hiên nhíu chặt, trong mắt thoáng qua một chút kinh ngạc.

"Dù sao cũng là anh em, tôi tuyệt đối không muốn!" Giọng nói khàn khàn vô cùng lạnh nhạt, gơ cánh tay lên, nòng súng màu đen nhắm ngay anh ta: "Vũ Hiên, lấy súng ra đi."

Ánh mắt phức tạp của Thiệu Vũ Hiên nhìn anh chăm chăm, hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Cụp mắt xuống, lông mi khẽ run, hồi lâu, ánh mắt lướt qua, giọng nói lạnh như băng: "Tôi sẽ giết anh, rồi tự sát."

"Kỹ thuật bắn của cậu trước đến giờ không thua gì tôi." Giọng nói Kỳ Trà Thần nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh không hiện ra chút rung động, như gương, không sóng không gió.

Thiệu Vũ Hiên cũng móm súng ra, tháo bỏ tất cả đạn xuống, chỉ để lại duy nhất một viên. Cánh tay cứng đờ, nặng trĩu giữ không nổi, ngón tay nắm thật chặt chuôi súng, theo bản năng cắn nát khoe môi, mũi máu tanh trong khoang miệng tràn ra.

Ánh mắt ngừng lại trên người Kỳ Trà Thần, cuối cùng trong mắt hiện lên từng chút một tình cảm nhiều năm được che giấu.

Mùa đông, tuyết rơi đầy trời như muốn mang toàn bộ thế giới bao bọc trong màu trắng, gió bắc thổi mạnh vù vù, lạnh lẽo rét thấu xương. Người đi trên

đường rất ít, thỉnh thoảng cũng là cảnh tượng một hai cái cúi đầu vội vã.

Từ đầu đường thỉnh thoảng một đứa bé trai chạy ra, chỉ mười hai mười ba tuổi, chân trần giẫm trên tuyết đọng dày đặc, đôi chân lạnh cóng sưng đỏ cũng không thèm để ý. Cơ thể rất nhỏ, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, còn bị xé rách, để lộ da thịt có thể thấy rõ vết thương chằng chịt.

Vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn quanh, sợ bị người đuổi tới. Miệng há to thở ra từng làn từng làn khói trắng, ánh mắt mờ hồ, bước chân lại không chậm lại chút nào. Gương mặt xanh xao vàng vọt, một đôi đồng tử trống rỗng không có tình cảm, cũng không chú ý đến lối rẽ bên trái một chiếc xe hơi màu đen đang chạy như bay

Àm --

Trong nháy mắt đó thân thể nặng nề chợt trở nên nhẹ bồng, bị đung bay lên, ở giữa không trung xẹt qua đường cong hoàn mỹ, rồi hung hăng rơi xuống trên mặt tuyết.

Máu văng khắp nơi, vì rét lạnh mà đau đớn trở nên vô cảm.

Bầu trời màu trắng bạc, cùng một màu với cả mặt đất, như muốn nối thành một mảnh.

Ánh mắt nó mờ mịt nhìn qua bầu trời, khoe miệng khê nở nụ cười. Không lẽ mình đã chết rồi sao? Vốn tưởng rằng chạy ra khỏi cô nhi viện, có thể thoát khỏi bàn tay ác ma của tên viện trưởng kia, lại không nghĩ rằng vẫn trốn không khỏi vận mệnh dành cho mình cuối cùng cũng bị đánh bại.

"Thiếu gia, không xong rồi, tôi vừa đụng vào một đứa bé." Tài xế vội vã xuống xe, nhìn dòng máu lan tràn trong tuyết, đỏ tươi chói mắt, thân thể đứa bé nằm trên mặt tuyết, hơi thở thoi thóp, chẳng qua trong đôi mắt kia lại tràn đầy lo lắng và tuyệt vọng.

Từ trong xe bước xuống là một thiếu niên trẻ trung, ngũ quan tinh xảo, vẻ mặt lạnh lùng, môi mím chặt không có chút tình cảm; đôi đồng tử đen còn chói mắt hơn so với bảo thạch màu đen, sáng chói như thần, rực rỡ loá mắt.

Khi anh nhìn đến đứa bé đang nằm chán trên mặt đất thì mày kiếm không khỏi nhíu lên, giọng nói trầm thấp quát lên: "Còn không gọi điện kêu bác sĩ tới?"

"Vâng". Tài xế phục hồi lại tinh thần, vội vã móc điện thoại ra.

Anh chậm rãi đi đến bên cạnh đứa bé, máu phủ đầy đất, bản cả giày nhưng anh cũng không quan tâm. Chậm rãi ngồi xổm người xuống, ánh mắt dò xét dừng lại trên cơ thể gầy gò không còn động đậy chỉ còn lại một lớp da bao chặt lấy xương hai gò má. Môi mông khê mấp máy: "Đừng sợ, tôi sẽ không để cho cậu chết."

Lời nói chắc chắn biết bao, thái độ bá đạo cỡ nào, anh cường thế giống như diêm vương trông coi sở sinh tử!

Đứa bé cũng không nói lời nào, chỉ nhìn ánh mắt anh chăm chú, thì ra trên thế giới này lại có người có đôi mắt đẹp như thế, tràn đầy mê hoặc và không cách nào chống lại sức hấp dẫn.

Xe cứu thương, bông tuyết bay khắp nơi theo gió, đôi đồng tử màu đen của người thiếu niên, còn có vũng máu đầy đất kia, đều là cảnh tượng không cách nào phai mờ trong trí nhớ.

Thiếu niên thực hiện như lời nói, anh thật sự không để cho mình chết. Nằm bệnh viện suốt cả một tháng, rốt cuộc nó lại gặp mặt người thiếu niên đứng trong tuyết kia không để cho mình chết.

"Kỷ Trà Thần." Anh giới thiệu mình như thế. "Nói cho tôi biết tên cậu."

Nó cuộn lại trên giường, cánh tay che kín hai má lại, chỉ lộ ra một cặp mắt nhìn thẳng vào anh, tràn đầy dè phòng nhưng cũng không che giấu được tò mò.

Kỷ Trà Thần không tức giận, tiếng nói lạnh nhạt chậm rãi vang lên: "Cô nhi viện kia bị san thành bình địa rồi, sau này sẽ không còn ai bắt cậu trở về đó nữa."

Nó ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không nghĩ đến người thiếu niên này lại cứu sống mình, còn đi thăm dò thân thể của mình, vì nó mà phá hủy cả cô nhi viện. Đây là việc mà nó muốn làm lại không làm được!

"Số mệnh ông ta bị cắt đứt rồi, gân tay gân chân bị đánh gãy, so với phế vật không có khác biệt. Cậu còn muốn xử trí tên đó như thế nào?" Giọng nói Kỷ Trà Thần lạnh nhạt dường như muốn nói hôm nay thời tiết thật tốt, không may may nghĩ đến nó chỉ là một đứa bé luôn sống trong bóng tối.

Thân thể nó run nhẹ lên một cái, mặc dù tiếng nói lạnh như băng, nhưng lại nghĩ đến một ngọn lửa nhen nhóm trong lòng nó, ngọn lửa cháy hừng hực xua đi toàn bộ bóng tối.

Rốt cuộc tên đàn ông hà hiếp mình đã có báo ứng!

"Thiệu Vũ Hiên."

Nó thì thảo nói ra tên mình, chỉ là trong mắt không còn sự phòng bị, xem anh giống như bạn bè của mình trước đây, anh cao quý, anh cường thế, thật sự khác sâu trong trí nhớ.

Càng đọc mình càng thấy thương Thiệu Vũ Hiên hơn là đáng trách, mỗi người một cách nghĩ và thiên về nhân vật mà mình yêu thích nhưng mình đặc biệt có cảm tình với Thiệu Vũ Hiên này mặc dù những việc anh gây ra khó mà tha thứ. Từ cuộc gặp gỡ định mệnh đã đưa anh tiến gần hơn với Kỳ Trà Thần chỉ vì một câu nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không để cho cậu chết” anh đã quyết gắn bó mình với ân nhân rồi. Vì... anh sinh ra không có cuộc sống hoàn hảo như bao đứa trẻ khác, mồ côi lại bị ức hiếp chính thời khắc gặp được Kỳ Trà Thần như thay đổi cả vận mệnh anh. Mỗi một nhân vật trong truyện là một bản ngã khác nhau: Một Thiệu Vũ Hiên mù quáng, một Ninh Tự Thủy yếu đuối, một Kỳ Trà Thần cố chấp, Đường Diệc Nghiêu luy tình, Dương Lưu Vân gian ác, Si Mị trẻ con và một Hạ Tĩnh quái dị... Tất cả những nét này ta đều có thể thấy đâu đó trong cuộc sống. Nó chính là những mảnh ghép nhiều màu sắc cũng như ý đồ tác giả, đừng vội chê trách mà hãy cảm nhận từ câu truyện cái nhìn về cuộc sống quanh ta, các bạn có ai đồng ý với mình không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (2)

Mեն chào cả nhà, mình bận quá nên không edit thường được mong các bạn thông cảm. Rất vui vì cả nhà vẫn nhớ vẫn mong và vẫn yêu mến. Gửi đến cả nhà chương tiếp theo, chương này gây ấn tượng nhưng đáng thương nhất vẫn là Thiệu Vũ Hiên. Chúc các tênh iu năm mới dồi dào sức khỏe và luôn thành công nha ^_^.

Sau đó vài năm, anh ta cũng không trực tiếp ở bên cạnh Kỳ Trà Thần, trái lại được đưa đi nước ngoài, trải qua cuộc sống như người bình thường. Kỳ Trà Thần cũng không nói với anh ta nhiều về chuyện nhà họ Kỳ, nhưng từ trong miệng người khác cũng biết được phần nào.

Một lần Kỳ Trà Thần bị thương, anh ta không cho phép mình chùn bước liền học đại học y vì khi Kỳ thiếu bị thương thì mình có thể giúp được việc. Lúc đó, Kỳ Trà Thần biết ý định anh ta cũng không phản đối, chỉ tiếc cho anh ta không chọn ngành luật mà mình thích.

Không để phụ lòng tin tưởng và làm mất lòng tin, anh ta vất vả và bỏ ra công sức nhiều gấp mười lần so với người khác, lựa chọn học cùng lúc y khoa và pháp luật, chỉ để mình có tư cách đứng bên cạnh Kỳ Trà Thần hơn.

Từ nước ngoài trở về, Kỳ Trà Thần sắp xếp cho anh vào Kỳ thị, Thiệu Vũ Hiên không để anh thất vọng, bất kể chuyện gì đều xử lý chu đáo, cũng không lộ ra sơ suất nào. Mấy năm này Kỳ Trà Thần mưu tính đưa nhà họ Kỳ từ đen rửa thành trắng, nói thì rất dễ nhưng làm lại vô cùng khó khăn. Kỳ Trà Thần chưa bao giờ từ bỏ, Thiệu Vũ Hiên cũng không oán trách một tiếng, luôn mỉm cười bên cạnh anh vì anh làm bất cứ chuyện gì.

Phần lớn những vết sẹo trên người Kỳ Trà Thần đều do anh ta khâu lại, bọn họ cùng nhau tranh đấu vất vả suốt thời gian dài, về sau Kỳ thị mới dần ổn định. Kỳ Trà Thần đã là nhân vật oai phong một cõi, Thiệu Vũ Hiên rút khỏi hai vị trí trên, trông coi bệnh viện Kỳ Trà Thần giao cho mình, trên danh nghĩa cố vấn luật sư đứng đầu Kỳ thị.

Anh đối với Kỳ Trà Thần là yêu nhưng chưa bao giờ biểu hiện, cũng không che giấu, và coi đó là chuyện đương nhiên như vậy. Giống như lúc anh nói với mình: "Đừng sợ, tôi sẽ không để cho cậu chết", người thiếu niên đó cũng đã mở ra cái khoá trong lòng anh rồi tiến vào.

Dù cho mười mấy năm rồi vẫn một lòng, cho đến khi hô hấp ngừng lại mới thôi.

Nếu không có cách gì giữ lại người mình yêu mến, vậy thì đón nhận anh ta là anh em. Bởi lẽ biết rõ Kỳ Trà Thần không thể nào chấp nhận một loại tình yêu quái dị như vậy, đó là lí do mà những năm này lựa chọn thân phận là anh em để ở lại bên cạnh anh. Trơ mắt nhìn anh tiếp nhận Ninh Tự Thủy, rơi vào đau khổ, trong lòng mình anh như người cường thế đứng ở đỉnh trên cao nhìn xuống càng ngày càng xa.

Đau lòng, hoảng sợ, luống cuống, cuối cùng vẫn không có cách nào tiếp nhận!

Người làm Kỳ Trà Thần thay đổi không nên xuất hiện, nên biến mất.

Thế nên, bắt đầu liên tiếp bố trí, vì được Kỳ Trà Thần tin nhiệm, cộng thêm anh cẩn thận từng li từng tí, cũng từ không để lại sơ hở, mới không để lộ thân phận của mình. Vốn cho rằng cả đời đều có thể che giấu không người nào biết sự tình, lại không nghĩ rằng giờ phút này bại lộ như bóng tối dưới ánh mặt trời, không thể nào che giấu.

Thói quen Thiệu Vũ Hiên là cầm dao giải phẫu rớt cuộc tay cầm lấy súng, chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày như vậy, sẽ dùng nòng súng lạnh lẽo chỉ vào Kỳ Trà Thần.

Ở sâu tận đáy lòng, Thần giống như một trang nam tử!

Mắt phượng ẩn chứa ý cười, ánh mắt từ từ sáng lên, nhưng tầm mắt lại mơ hồ; dưới ánh sáng màu cam giọt nước mắt lấp lánh chảy ra khỏi khóe mắt, lại khó có thể phát hiện. Thân ảnh phản chiếu dài trên mặt đất, cảnh tượng lạnh nhạt.

Đôi mắt nghiêm túc của Kỳ Trà Thần không có bất kỳ tình cảm nào, kiểm môi mím lại đường cong lạnh lùng, ngón tay đặt lên cò súng, chỉ cần dùng sức bóp cò, viên đạn sẽ bay ra ngoài! Đây là một lần đánh cược, giành thắng thua giữa bọn họ, cuối cùng ai sẽ là người sống sót!

Bốn mắt giao nhau, giờ phút này lời nói đều là vô nghĩa, ngấm hiểu trong lòng, lúc này đã rõ ràng ý nghĩ lẫn nhau.

Sắc trời dần dần u ám, khói dày đặc cuộn cuộn, lượn lờ chung quanh chỗ hai người họ, làm cho bầu không khí trở nên bi thương và áp lực.

Ba.

Hai.

Lúc Kỳ Trà Thần đếm ngược trong lòng, cuối cùng lẩm nhẩm chữ "Một", ngón tay không hề do dự bóp cò, viên đạn bay nhanh ra ngoài.

Trong giây phút đó Thiệu Vũ Hiên chợt nở nụ cười sáng lạn, cánh tay cứng đờ vô lực hạ xuống, mắt phượng ẩn chứa ý cười, vẻ mặt ôn nhu khóa lại khuôn mặt lạnh lùng, nét mặt anh biến sắc.

Viên đạn xuyên qua ngực, máu văng khắp nơi, trong lúc hoảng hốt nghe thấy được cả mùi cháy khét, đau đớn lan tràn khắp tứ chi, sắc mặt trắng bệch, ý cười trong mắt mang theo tuyệt vọng, cơ thể cứng ngắc vô lực ngã về sau.

"Thiệu Vũ Hiên !" Lúc bấy giờ ánh mắt Kỳ Trà Thần cả kinh rồi cuộc cũng phản ứng kịp, ném súng trong tay xuống, sải bước đi nhanh về phía anh ta.

Tại sao?

Tại sao không nổ súng?

Vì sao phải chọn để cho tôi giết cậu?

Thiệu Vũ Hiên, rốt cuộc cậu nghĩ gì?

Bịch.

Thân thể nặng nề ngã xuống đất, như hạt bụi bay lên theo chiều gió. Kỳ Trà Thần ôm lấy cơ thể anh, ngón tay đều run rẩy, khẽ nguyên rủa: "Thiệu Vũ Hiên, tại sao cậu không nổ súng?"

Thiệu Vũ Hiên im lặng nằm trong ngực anh, khóe miệng hiện lên nụ cười, tình cảm không thay đổi, thâm tình không dứt.

Kỳ Trà Thần thò tay cầm cây súng bên cạnh anh thì ngây ngẩn cả người. Hộp đạn trống không, rõ ràng không có một viên đạn.

"Cậu."

Thiệu Vũ Hiên nhìn anh cười rộ lên, máu trong ngực tuôn ra càng nhiều, dưới người anh máu tụ thành một vũng, trong không khí đau thương cùng mùi vị của máu, nồng nặc, có cảm giác buồn nôn.

Ánh mắt mê luyến nhìn anh, tràn đầy tiếc nuối và mê đắm, nụ cười nơi khóe miệng tràn đầy hạnh phúc; muốn mở to đôi mắt nhìn rõ bộ dáng anh, dường như muốn mang cả dáng vẻ của anh khắc vào trong xương cốt, cho dù chết đi cũng sẽ không quên nữa!

"Thật xin lỗi. Tôi. Tôi yêu anh." Môi mỏng đóng mở nhiều lần, cuối cùng gian nan nói ra một câu, câu nói tưởng chừng như cả đời không dám nói ra khỏi miệng.

"Vũ Hiên. Vũ Hiên." Kỳ Trà Thần nhú chặt mày, thân thể anh bắt đầu co quắp, nhiệt độ cơ thể từ từ giảm xuống, hô hấp như ảm như hiện, như biến mất bất cứ lúc nào.

Đôi mắt Thiệu Vũ Hiên nặng trĩu chống đỡ không nổi, lông mi thon dài khẽ run, muốn nhắm mắt lại nhưng lại không nỡ. Thật sự không bỏ được, luyến tiếc khi không thấy được mặt anh.

Mặc dù đến phút cuối cùng, tôi vẫn như cũ không có cách nào nổ súng về phía anh! Không cách nào tự tay giết anh. Cũng không có biện pháp khoan dung cho sự tồn tại của Ninh Tự Thuý, cho nên, cuối cùng chỉ có thể để anh tự tay giết chết tôi.

Nếu như không thể ở cùng nhau, bất luận kẻ bên hoặc rời xa, đều là một loại hành hạ.

Mà giờ đây, cũng là giải thoát cho anh.

Ánh mắt trống rỗng vô hồn ngắm nhìn bầu trời, giống như quay trở về giữa mùa đông mông lung năm ấy, rất lạnh, rất lạnh. Lúc xe dừng vào rất đau, rất đau. Bông tuyết bay phấp phới đầy trời như linh hồn đang khiêu vũ, máu thấm vào trên mặt tuyết trắng tinh lấp lánh, như hoa sen máu nở rộ, cao quý và tà mị.

Thiếu niên đứng bên cạnh kia, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy cường thế và ngang ngược không hoảng sợ trước con sóng dữ, anh trông như trẻ

con nhưng từng trái tiếng nói lạnh như băng vang vọng ở bên tai: "Đừng sợ, tôi sẽ không để cho cậu chết."

Rõ ràng là giọng nói lạnh lùng, vì sao nghe ấm áp như vậy. Mê luyến muốn nghe cả đời cũng không thấy chán ghét, cứ như vậy vẫn muốn nghe tiếp.

Tay phải vô lực không biết từ đâu chậm rãi ra sức nâng lên, run rẩy giữa không trung, muốn bắt lấy tay của thiếu niên đứng trong đồng tuyết; tay anh cũng lạnh lẽo như vậy có đúng hay không, nhưng sẽ làm cho người cảm thấy ấm áp.

Mọi hình ảnh bị phá vỡ, lộn xộn dưới đất, máu đỏ tươi chói mắt; nước mắt từ trong khoé mắt chậm rãi rơi xuống, nụ cười khoe miệng dần dần đắng chát, tay yếu ớt không còn sức rơi xuống, như sao băng từ trên trời rơi xuống, thật nhanh, bắt không được.

"Vũ Hiên."

Giọng Ký Trà Thần trầm thấp, đưa tay muốn bắt lấy tay anh ta, ngón tay lại run rẩy bắt không được, lại kề sát ngón tay anh, trơ mắt nhìn máu dính đầy tay anh ta hung hăng rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng nói nặng nề.

"Vũ Hiên."

Hận ư? Nếu không có Thiệu Vũ Hiên, tất cả bi kịch sẽ không xảy ra; thế nhưng tình nghĩa anh em những năm này, cũng không phải giả dối.

Anh ta lừa mình. Gạt mình tự tay giết anh ta rồi.

Hai đầu gối Ký Trà Thần quỳ trên mặt đất, ôm thi thể anh ta, đôi đồng tử màu đen vẫn nhìn chăm chăm vào dáng vẻ ngủ yên bình thản, giờ đây toàn bộ trách móc cùng oán hận đều không còn ý nghĩa; người đã mất, việc đời còn dài hơn, còn muốn cầm hận như thế nào? Cầm hận cũng không cách nào bù đắp lại mọi thứ, không thể để mọi thứ quay lại như lúc đầu.

Không có Đường Diệc Nghiêu, không có Thiệu Vũ Hiên, không có nhà họ Ký, Ninh Tự Thủy và Tịch Nhược đã rời đi, hoá ra "Hai bàn tay trắng" trong miệng Ninh Tự Thủy chính là giờ phút này!

Đây, chính là báo ứng của anh!

"Ha ha." Ký Trà Thần không nhận được ôm anh ta cười rộ lên, khoé môi tràn đầy khổ sở, càng giống như rễ cây sinh trưởng tươi tốt quanh bụi cây.

Đột nhiên sau lưng xuất hiện một bóng đen, cả người anh mỗi một còn chưa phản ứng kịp thì con dao găm lạnh lẽo mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể anh, rút ra thật nhanh rồi đâm vào một lần nữa.

Ký Trà Thần nhú mảy, khổ sở rên thành tiếng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như người chết, dường như nơi nào đó trên cơ thể có cái gì từ từ tràn ra, bắt đầu là chậm rãi, dần dần trở thành dữ dội, như dòng nước ngược....

Quay đầu lại, phản chiếu trong đôi mắt là gương mặt dữ tợn của người đối diện, lạnh lẽo bức người, mũi dao dính máu anh, dòng máu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, cùng với máu Thiệu Vũ Hiên hoà vào một chỗ.

"Tên ác ma này, mày nên đi xuống địa ngục đi." Khi tiếng nói u ám vang lên thì dao găm đâm vào bụng anh một lần nữa.

Máu văng khắp nơi, tuôn trào mãnh liệt, giống như vòi nước không khoá, không cách nào dừng lại, chảy ra không ngừng, trên mặt đất máu tụ thành sông, từng mảng từng mảng lớn, nhìn mà giật mình, máu trên quần áo chảy đầm đìa.

Hơi thở đông cứng---

Thân thể rã rời không còn sức chống đỡ thêm nữa, ngã vào trong vũng máu, khuôn mặt lạnh lùng dính đầy máu, nhếch nhác, dữ tợn.

Bóng đen rất nhanh biến mất.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ sáng lên, mọi thứ đều tĩnh lặng. Không khí lạnh lùng đáng sợ, đau thương lại lặng im không tiếng động, ngại ngại mùi máu tanh.

Ký Trà Thần nằm co quắp trên đất, thờ thoi thóp; hàng lông mi xinh đẹp run rẩy không ngừng, tất cả đều là máu, ngón tay đặt trên mặt đất, ánh mắt nhìn lại về hướng kia, trong mắt thoáng qua một chút không cam lòng.

"Tự Thủy... Tự Thủy..."

Tiếng nói trầm thấp thì thầm nhỏ đến không thể nghe được trong không gian yên tĩnh rồi lại vang vọng vô cùng rõ ràng.

Đời thứ nhất anh yêu em, yêu đến tận xương cũng thấy chưa đủ; đời thứ hai anh hận em, hận đến đánh mất xương cốt của mình chỉ để quên em.

Ba đời, thứ lỗi anh còn muốn muốn cả ba đời, anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em nữa. . .

Anh không thể chết được, còn có ba đời, đời thứ ba anh phải đợi em quay về.

Chương 188: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (3)

Niềm tin trong lòng được đốt lên, cả linh hồn dường như gắng sức; dùng hết sức lực toàn thân, cũng không cách nào đứng lên được. Vươn hai tay dài dính đầy máu chậm rãi tiến về phía trước, kéo lê thân thể máu chảy đầm đìa bò lên trước. Như sâu róm muốn phá kén thành bướm đang liều mình gây giụa, chỉ vì muốn được nhìn thấy ánh sáng.

Mà anh, bất quá là vì ba đòi.

"Mình không thể chết được. Tự Thủy. Ba đòi."

Môi mòng khê đóng khê mở, nói không thành tiếng, bản thân cố gắng chống đỡ, hoàn toàn không biết sức lực từ đâu tới, thân thể không còn sức gắng bò chậm chậm, kéo theo vết máu dài sau lưng, nhìn mà phát hoảng làm cho người ta sợ hãi.

Tự Thủy...

Mi mắt nặng trĩu, đầu vầng mắt hoa, mọi thứ đều không thấy rõ, ý thức từng chút từng chút mơ hồ, vươn tay phải nắm thật chặt cào trên mặt đất vẫn muốn tiếp tục tiến về phía trước, nhưng không còn hơi sức, hô hấp từ từ ngừng lại.

Bùm--

Âm thanh trầm lắng vang lên, như một tảng đá hung hăng nện vào lòng người, đau đớn khó chịu, gần như không thể thở.

Ánh trăng lạnh lẽo treo trên cao, ánh trăng trắng toát chiếu xuống thành phố này, hoá ra thê lương như thế, vô cùng bi thương.

Toàn bộ đắm chìm trong bóng tối, muốn thoát khỏi gông xiềng lại vĩnh viễn bị gông cùm xiềng xích.

Ninh Tự Thủy lẳng lặng ngồi ở phòng chờ, ánh đèn chói mắt làm cho đôi mắt đau buốt, vẻ mặt bình tĩnh không để ý đến mọi thứ, ánh mắt tĩnh lặng như gương, không sóng không gió. Nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, cảm thấy ngực đau đớn như bị dao găm đâm vào, theo bản năng cắn khước môi, dùng sức đến cắn nát khước môi, mùi vị ngai ngái trong khoang miệng không ngừng lan ra.

Trán rịn ra mồ hôi lạnh, chậm rãi rơi xuống dọc theo xương gò má gầy gò, ngừng lại ở xương quai xanh tuyệt đẹp, in lên như những hạt cát vàng.

Là loại cảm giác này, lúc chiều đã trải qua một lần rồi. Tại sao lại có cảm giác như thế?

Chẳng lẽ tình trạng cơ thể có gì sao?

Giơ ngón tay thon dài đặt lên trán, không biết từ lúc nào đầu ngón tay lại lạnh như băng, một chút hơi ấm cũng không có, còn lạnh lẽo hơn so với khối băng.

Lông mi thon dài cong vút run rẩy dữ dội, tiếp theo là một mảnh màu đen; cảm xúc bắt đầu hỗn loạn, không ổn định.

Liên--

Liên đã xảy ra chuyện gì sao?

Theo bản năng Ninh Tự Thủy lấy điện thoại di động ra rất nhanh, lúc đang chuẩn bị bấm số thì màn hình đen chợt sáng lên. Hai chữ "Bạch Kỳ" không ngừng lóe lên, do dự hết lần này đến lần khác, điện thoại tắt rồi lại sáng, dường như muốn cô nhận mới thôi.

Ngón tay chần chừ vài giây sau mới nhấn phím gọi, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nghẹn ngào của Bạch Kỳ: "Thiếu gia gặp tai nạn xe cộ, bị đâm năm dao, bác sĩ nói thương tích rất nặng, có thể."

Tiếp sau lời nói Bạch Kỳ còn nói gì nữa, cô đều không nghe rõ, bên tai là âm thanh ong ong vang dội.

Bộp--

Điện thoại di động từ đầu ngón tay lạnh lẽo rơi xuống, hung hăng đập trên mặt đất, nát tan.

Cả người Ninh Tự Thủy mờ dần, ánh mắt vô hồn nhìn chăm chăm màn hình xa xa, giống như toàn bộ bóng đèn trên thế giới đều tắt đi, trong nháy mắt trời đất suy sụp. Cơ thể ngồi cứng ngắc không nhúc nhích, như một pho tượng tĩnh xảo.

Thiếu gia gặp tai nạn xe cộ, bị đâm năm dao, bác sĩ nói thương tích rất nặng, có thể. . . .

Không đâu, không phải như vậy!

Kỷ Trà Thần làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ, làm sao bị đâm năm dao? Tuyệt đối không thể nào! Là bọn họ liên kết với Kỷ Trà Thần để gạt mình thôi, gạt mình ở lại.

Kỷ Trà Thần, tôi sẽ không tin anh nữa, các người không lừa được tôi đâu.

Sẽ không.

Dáng vẻ Si Mị vội vàng chạy tới sân bay, tại phòng chờ tìm được cô. Gương mặt gầy gò tái nhợt không chút máu, bên chân là điện thoại vỡ nát, xem ra Bạch Kỳ đã gọi điện đến, cô cũng biết tình trạng Kỷ thiếu. Bước chân chậm rãi từ từ đi đến trước mặt cô, bên cạnh chỗ trống, không khách khí đặt móng xuống.

"Các người, tại sao muốn gạt tôi?" Giọng nói Ninh Tự Thủy khàn khàn vang lên, nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Si Mị.

Lừa mình dối người, Kỷ Trà Thần không có xảy ra tai nạn xe cộ, không nằm trong phòng cấp cứu chờ chết.

Si Mị không phản bác, trước sau như một tràn ngập ý cười trong mắt, giờ phút này bị bi thương thay thế, buồn rầu như tình hình chung của cảnh vật. Môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, tiếng nói cũng run rẩy.

"Kỷ thiếu biết rõ năm năm trước người luôn hăm hại cô là ai, xé chiều hôm nay anh ấy biết cô gặp nguy hiểm, người mà chiếc xe kia muốn đụng là cô, Kỷ thiếu lại kiên quyết giúp cô ngăn cản."

Tai nạn xe cộ?

Đột nhiên Ninh Tự Thủy kịp phản ứng, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm lướt qua anh, không thể tin.

Tai nạn xe cộ buổi chiều nọ là Kỷ Trà Thần? Kỷ Trà Thần nằm trong trận khói dày đặc cuộn cuộn kia?

Si Mị thấy vẻ mặt cô sùng sốt, biết là Kỷ thiếu không nói với cô chuyện gì, chỉ một lòng an bài cho cô đi, rời xa những thương tổn kia. Kỷ thiếu, thật sự yêu cô, yêu đến tận xương.

"Tai nạn xe cộ, tại sao có vết dao?" Tiếng nói lạnh như băng điềm tĩnh không tưởng nổi, chỉ có tiếng của chính cô đang run rẩy, là mình thật vất vả mới nói ra được.

"Thiệu Vũ Hiên chết rồi." Anh ta không nói ra được một câu, vừa làm cho cô kinh hãi. Nhú mảy, chỉ nghe tiếng nói anh lạnh lùng bi thương: "Từ trong tôi sai khiến Dương Lưu Vân, người nhiều lần muốn giết cô là Thiệu Vũ Hiên. Anh ta bị thương chết rồi."

Là anh ta sao?

Trong đầu thoáng qua gương mặt nho nhã lịch sự, khi thì có chút bất cần đời; dưới tròng kính mỏng, đôi đồng tử luôn làm cho người ta nhìn không thấu.

Ninh Tự Thủy cúi đầu, không thể nào tin nổi, tiếng nói nhàn nhạt, như nói cho anh nghe, lại vừa nói cho mình nghe. "Sao có thể là anh ta? Làm sao lại như vậy?"

"Kỷ thiếu bây giờ còn đang trong phòng cấp cứu, tình huống rất nguy hiểm. Ngay cả Hạ Tinh cũng nói tỉ lệ sống sót không quá 20%."

Giọng nói Si Mị trầm thấp như bàn tay nhỏ hung hăng xâu xé lòng cô, đau không thuốc trị, loại đau này không giống với bất kỳ đau đớn nào, cũng giống như hơi thở, lan tràn trong khắp ngõ ngách cơ thể, mỗi một lần hô hấp thì càng đau đớn một phần.

Đầu ngón tay run rẩy, không nhìn được chèn vào trong mái tóc, lòng bàn tay xoa đôi mắt, hốc mắt khô khốc đau nhức lại chảy không ra nổi nước mắt. Thân thể mảnh mai cuộn lại trên ghế ngồi, run rẩy dữ dội, đau khổ vây chặt lấy cô, không xua đi được.

Si Mị dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn ánh đèn sáng chói mắt, cảm thấy trước mắt có chút đen, đầu óc hơi lơ mơ, đến bây giờ ngay cả mình cũng không có biện pháp tiếp nhận, huống chi là Ninh Tự Thủy đây!

Không biết ngồi bao lâu, cô vẫn duy trì tư thế cuộn lại, không nhúc nhích. Cả người như bị người khác lấy đi linh hồn chỉ còn lại một thể xác trống rỗng.

"Đi thôi." Si Mị đứng lên, hai tay đút vào trong túi, quay đầu lại nhìn cô nói: "Kỷ thiếu vẫn còn ở bệnh viện chờ cô, cô hãy đi xem một chút."

Cô không mở miệng, cũng không ngẩng đầu, như không nghe thấy, yên lặng trong thế giới của mình.

"Ninh Tự Thủy, Kỷ thiếu đang ở bệnh viện chờ cô." Tiếng nói Si Mị cao hơn, không nhìn được tăng thêm vài phần lạnh thấu xương.

Không biết Kỳ thiếu có được cứu sống hay không, không biết anh ấy còn lại bao nhiêu thời gian nữa, đã không có thời gian lại còn lãng phí.

Ninh Tự Thủy chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cảm, ánh mắt trống rỗng đáng sợ, không có chút ánh sáng nào, giống như biển chết chỉ còn lại sự tĩnh mịch. Môi mỏng khẽ đóng rồi mở, hồi lâu mới nói ra một câu lạnh nhạt: "Tôi- sẽ không đi."

Si Mị nhủ mày, suốt nửa ngày ngờ lỗ tai mình nghe nhầm. Cô nói "Tôi sẽ không đi." Sao?

"Ninh Tự Thủy, bây giờ Kỳ thiếu sống chết còn chưa biết, làm phiền cô hãy dừng lại nhớ nhưng với họ Liên kia, đi đến bệnh viện gặp Kỳ thiếu, được không?" Giọng nói Si Mị hoàn toàn thay đổi, gần như không kiềm chế được gầm nhẹ.

Khi anh chạy tới hiện trường, thấy Kỳ thiếu nằm trên mặt đất, khắp người đầy máu, nhìn vết máu kéo dài phía sau anh, cả trái tim gần như thất lại, co rút đau đớn. Khoảnh khắc đó, anh muốn người chết chính là mình, hận không thể giết chết mình.

Sao phải nghe lời Kỳ Thiếu nói, giao cho anh ta đi xử lý? Nếu mình có thể giết Thiệu Vũ Hiền sớm một chút, Kỳ Thiếu tuyệt nhiên sẽ không xảy ra những chuyện này.

Nhưng cô ta đang làm gì? Cô ta nói không muốn đi gặp Kỳ thiếu

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh khôi phục trạng thái ban đầu, như mọi thứ không có gì xảy ra, Bạch Kỳ chưa gọi điện cho mình, Si Mị không có đứng trước mặt mình. Cứ như mới vừa lúc này, lẳng lặng chờ đợi thời gian quay lại, sau đó bay đi Melbourne.

Liên, đang ở nơi đó chờ mình.

"Anh trở về đi, tôi sẽ không đi gặp anh ấy, một lần cũng không." Giọng nói bình thản không chút gợn sóng vang lên lần nữa, vô cảm đáng sợ.

Đôi mắt Si Mị không nhìn được mở to, hung tợn nhìn cô chằm chằm, cực kỳ giống một con sói hung ác, nghe được tiếng nói mình gần như là cắn răng nghiêng lợi nói ra: "Ninh Tự Thủy, rốt cuộc cô còn có trái tim hay không? Rốt cuộc Kỳ thiếu vì cái gì phải thành ra như vậy? Toàn bộ đều vì cô đó, anh ấy hiện giờ nằm ở bệnh viện, cô ngay cả liếc nhìn anh ấy một cái cũng không muốn sao?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh như băng, hờ hững nhìn anh, trống rỗng không có linh hồn, từng chữ một vô cùng rõ ràng: "Cho dù anh nói cái gì, tôi cũng không đi. Cho nên, anh đi đi."

"Cô." Si Mị cực kỳ tức giận, nói không ra lời. Trùng trùng nhìn cô, hận không thể trực tiếp bóp chết cô.

Sao Kỳ thiếu vì người phụ nữ máu lạnh này mà ngay cả mạng sống cũng không cần!

Mi mắt Ninh Tự Thủy sụp xuống, không nói thêm gì nữa, không để ý đến sự có mặt của anh. Hoàn toàn yên lặng trong thế giới của mình, mọi thứ bên ngoài đều không liên quan đến mình, cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy.

Máu trong cơ thể dường như đông lại, không lưu thông, xung quanh lạnh như vậy, như rơi vào trong một hầm băng, lạnh lẽo làm cho người tuyệt vọng, hít thở không thông. Hai tay run rẩy nắm chặt góc áo, đầu ngón tay dùng sức trắng bệch, cắn nát cánh môi, mùi máu tươi nồng nặc như đang nhắc nhở mình, còn sống.

Si Mị nhìn cô chằm chằm hồi lâu cũng không biết nói gì thêm nữa, cô không muốn đi gặp Kỳ thiếu, chẳng lẽ mình lại đánh cô ngất xỉu rồi mang đi sao?

Kỳ thiếu muốn như vậy sao?

Kỳ thiếu, đây là điều anh muốn sao?

Sân bay, đêm khuya vắng người, hành khách nước ngoài cũng không nhiều; hình ảnh tùm năm tùm ba phản chiếu trên sàn nhà bóng loáng; thỉnh thoảng truyền ra giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không, nhắc nhở hành khách lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (4)

"Nếu Ninh tiểu thư không muốn, anh cũng không nên ép cô ấy đi gặp thiếu gia nữa." Không biết Bạch Kỳ đến từ khi nào, cũng không biết đã nghe hai người họ nói bao lâu. Chỉ lộ ra đôi mắt sưng đỏ đau xé tìm rách phổi.

Ngay cả một người lạnh nhạt như Bạch Kỳ, điềm tĩnh không sợ bất cứ ai lại có thể khóc không kiềm chế được, Rốt cuộc Kỳ Trà Thần anh bị thương nghiêm trọng đến mức nào?

Ninh Tự Thủy nắm chặt tay trong túi, hầu như không dám nghĩ tới.

Si Mị hít sâu một hơi, xoay người đưa lưng về phía bọn họ, không muốn nhìn Ninh Tự Thủy nữa, sợ mình kiềm chế không được lại đánh cô bất tỉnh mang về. Bóng dáng thon dài phản chiếu trên sàn nhà cũng đầy đau thương.

Bạch Kỳ từ từ đi đến trước mặt cô, giọng nói chậm rãi nghẹn ngào: "Tôi biết cô không muốn đến bệnh viện, không ai có thể ép buộc cô. Nhưng Tôi muốn dẫn cô đi tới một chỗ. Từ giờ đến khi máy bay cất cánh còn bảy tiếng nữa, nhất định kịp cho cô đến Melbourne gặp Liên tiên sinh."

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu lên, tóc cắt ngang trán che kín đôi mắt trống rỗng không ánh sáng, u ám lạnh lẽo. Do dự hồi lâu gật đầu, đứng lên đi theo phía sau Bạch Kỳ.

Si Mị nhìn bóng lưng hai người họ đi xa, trong lòng ám ức không trút ra được, lúc ở bãi đậu xe hưng hăng đạp bánh xe một cái. Đám quả đám mạnh mẽ cứng như sắt thép vào vách tường, làm rách da chảy máu, nhuộm đỏ bức tường trắng như tuyết, nổi bật, đau thương. Lái xe tới bệnh viện, giờ phút này tất cả mọi người đều ở bệnh viện, chờ đợi sự xuất hiện của Kỳ Trà Thần được cứu sống trong phòng cấp cứu.

Kỳ thiếu, anh nhất định phải sống.

Ninh Tự Thủy đứng trước cửa, ánh mắt bình tĩnh thoáng qua một chút kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới bạch Kỳ đưa mình trở về. Biệt thự trống rỗng không có một người, Tịch Nhược và Trác Mặc cũng đi bệnh viện rồi.

Dấu sao ---

Kỳ Trà Thần cũng là cha ruột bé, máu mủ tình thâm sự thật này ai cũng không thay đổi được.

Bạch Kỳ đứng trước cửa, móc chìa khóa từ trong túi ra, chiếc chìa khóa này không giống với các chìa khoá khác, cắm vào ổ khóa, chuyển động chậm rãi, khóa được mở ra. Cô hít sâu một hơi, tiêu hao rất nhiều sức lực mới từ từ đẩy cửa ra, nhường lại không gian cho Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy bước từng bước vào trong phòng, đứng ở bên trong, ánh mắt vô tình lướt nhìn qua cách bài trí cả căn phòng liền ngay ngắn cả người, vẻ mặt tái nhợt đầy kinh ngạc, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Đây là đang nằm mơ sao?

Làm sao có thể...

Mình đang nằm mơ, chưa tỉnh lại sao?

Bạch Kỳ nhìn một vòng quanh phòng mỗi đồ vật đều như thế, khoé miệng nhếch lên nụ cười khổ sở, cổ nén nước mắt đang trực trào nơi hốc mắt, rót cuộc giờ đây đè nén không được, tràn ra mi.

Gian phòng ngủ của họ được trang trí và thiết kế hoàn toàn giống như đúc, mỗi một vật dụng trong phòng toàn bộ cô đã dùng qua, cách bài trí đồ vật cũng giống như nhau, không sai lệch một ly một tấc nào; thậm chí một cây viết cô đã dùng qua hay một trang giấy, mọi thứ đều để ở nơi này.

Một món cũng không thiếu, cái gì cũng không thiếu.

Giống như thời gian không thay đổi, quay về lúc đầu, trở lại năm năm trước, lúc đó căn phòng chính là như vậy, cảnh tượng trước mắt và trong trí nhớ giống như đúc, không khác chút nào.

Ngực như bị kim châm đau nhức, hết lần này đến lần khác, từng chút một đau buốt, nhìn không thấy vết thương, kêu không ra tiếng, chỗ nào đó trên cơ thể đang điên cuồng gào thét, kêu rên, không thuyên giảm.

Những thương tổn đó, không thể nào tránh khỏi.

Trong mắt Ninh Tự Thủy hiện lên ý cười khó hiểu, nụ cười lại tràn ngập nồng đậm bi thương.

Bạch Kỳ lau nước mắt mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt màn cửa, khóc đến cổ họng khàn khàn. "Toàn bộ mọi thứ nơi này đều do tự tay Kỳ thiếu bài trí, anh không cho phép bất kỳ ai vào, lại càng không cho phép người nào đụng vào những thứ ở đây. Ngày thường chỉ cho một mình tôi vào quét dọn. Thỉnh thoảng anh cũng sẽ tự mình dọn dẹp, không phiền ai từng chút một lau chùi tấm gương, mỗi một đồ vật nơi đây."

"Năm năm trước, tất cả mọi người tưởng rằng cô đã chết; mọi người cho là thiếu gia hận cô đến chết cũng không tha thứ cho cô, nên mới cùng Dương tiểu thư đính hôn, lấy nhau. Nhưng không ai biết sau khi cô mất, mỗi đêm thiếu gia đều không ngủ được, đêm nào cũng đến phòng cô ngồi thật lâu, có lúc ba đến năm tiếng đồng hồ, khi thì ngẩn người ngồi trước bàn trang điểm đến trời sáng, bất luận tôi khuyên thế nào anh ấy cũng không chịu trở về phòng ngủ. Anh thích nhất vuốt ve chiếc lược này, có lẽ. Ngay cả chính anh cũng không biết khi vuốt chiếc lược trên mặt anh hiện lên cử chỉ nhu hoà không thể nói thành lời, trong ánh mắt sâu thẳm chứa bao nhiêu nhớ."

Ninh Tự Thủy di chuyển bước chân cứng nhắc, chậm rãi đến trước bàn trang điểm, phía trên để một chiếc lược bằng gỗ đào. Những chiếc răng nhọn

bóng, nhất là có một chỗ nước son bị phai nghiêm trọng, sáng trắng toát. Đường như trên chiếc lược gỗ đào còn mang theo mùi và hơi ấm của mình. . . .

Anh cứ thế vuốt ve chiếc lược năm năm qua sao?

Năm năm, không phải năm ngày, cũng không phải là năm tháng; là sáu mươi tháng, một nghìn tám trăm hai mươi lăm ngày, bốn mươi tám nghìn giờ. . . .

Rốt cuộc là anh dùng loại tâm tình gì, mới có thể ngồi ở gian phòng này, đối mặt với mỗi một vật trong phòng.

"Sau khi thiếu gia và Dương tiểu thư kết hôn, anh ấy liền điều tôi tới đây, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng tôi hiểu dụng ý trong lòng anh, để cho tôi trông coi căn phòng này, giống như cô chưa bao giờ rời đi. Anh vẫn sống cùng người kết hôn ba năm này, nhưng anh không cho mình vượt quá giới hạn, không chịu được cô phản bội mình, nên ngoài miệng nói hận cô, từng tổn thương cô một lần, thật ra trong lòng anh còn đau hơn. Dù cho cuối cùng anh cưới Dương tiểu thư, nhưng anh chưa bao giờ qua đêm ở phòng đó, mỗi ngày đều ở chỗ này thật lâu. Thỉnh thoảng trở về một lần, rồi cũng sẽ rời đi rất nhanh. Anh đối với Dương tiểu thư thật tốt, thậm chí là dung túng, nhưng đó không phải là yêu, chẳng qua là đền bù một phần tổn thất, bù đắp Dương tiểu thư làm mọi thứ cho anh. Trong lòng anh, từ trước đến giờ cuối cùng cũng chỉ yêu có một mình cô. . . ."

Giọng nói Bạch Kỳ nghẹn ngào bi thương, gần như nói không được nữa.

Năm năm này cô vẫn ở bên cạnh Kỳ Trà Thần, anh vui vẻ hay không, không ai biết rõ hơn cô; có thể nói, năm năm qua Kỳ Trà Thần chưa bao giờ thật sự vui vẻ, chỉ có khổ đau, bi thương không thể tả!

Về mặt Ninh Tự Thủy bình tĩnh như nước không thay đổi, chỉ là ánh mắt âm trầm không ánh sáng hoang mang khó có thể phát hiện tâm tình; cơ thể chết lặng ngồi trên ghế, nhìn mình tái nhợt trong gương, phiền muộn, đôi đồng tử như ao tù nước đọng, không còn sức sống, rung động như con sóng.

Kỳ Trà Thần, những thứ này đều là dây đứt của anh sao?

"Anh biết mình không nên giết chết một đứa bé vô tội, thật ra sau khi đứa bé chết anh cũng đã bắt đầu hối hận. Năm năm qua anh vẫn cho người quét dọn phần mộ, giúp đỡ cô nhi, chỉ vì muốn giảm bớt áy náy trong lòng cùng tội ác đã gây ra. Có thể thiếu gia đã làm sai, nhưng đó cũng vì anh ấy quá yêu cô, yêu đến bị hận thù làm cho u mê đầu óc mới có thể làm những chuyện sai lầm như vậy. Người sống trên thế giới này, lại có ai không phạm phải sai lầm? Ninh Tự Thủy, chẳng lẽ cô cũng không có làm sai chuyện gì sao?"

Bạch Kỳ xoay người chậm rãi ngồi ở mép giường mềm mại, ngón tay vuốt nhẹ ga giường. Nước mắt rơi xuống là chảy, mặc cho lan tràn trên đôi má, không cách nào dẫn xuống.

"Năm năm sau cô trở về, thiếu gia như sống lại. Nhưng cô hận, tiểu thư thì chán ghét, làm cho anh đau khổ tột cùng, bắt luận anh làm gì cho cô, các người cũng không tha thứ. Cuối cùng, anh vì an toàn cho cô, không để cho cô bị thương tổn nữa, chính anh đi đối mặt tất cả. Cô có biết hay không. . . ."

Giọng nói Bạch Kỳ dừng lại một chút, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm đôi gò má cô, tiếng nói bình tĩnh: "Thiếu gia vốn đã chuẩn bị giải quyết chuyện Thiệu Vũ Hiên, rồi đi cục cảnh sát tự thú. Lối cuối cùng anh dặn dò tôi là muốn tôi trông nom thật tốt chỗ này, các người sẽ bắt đầu đòi thứ ba ở nơi này, anh hi vọng chờ mình sau khi ra tù có thể ở chỗ này chờ vô trở lại, bắt đầu một lần nữa. . . ."

Ba đời. . . .

Ninh Tự Thủy có chút thất thần, ánh mắt mờ mịt và bất lực, nhìn qua tấm gương, cổ họng thắt chặt đau nhức, phút chốc như mất đi khả năng nói.

Bạch Kỳ kéo ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một túi tài liệu màu xanh dương, đặt trước mặt cô.

"Thiếu gia nói, ngộ nhờ anh không trở về, tôi về trước đưa cái này cho cô. Tôi nghĩ, bây giờ đưa cho cô được rồi. . . ."

Đề tài tài liệu xuống, Bạch Kỳ bắt giác che miệng, nơi này làm cô kiểm chế không được vội vàng rời đi.

Ninh Tự Thủy cup mắt xuống nhìn túi tài liệu màu xanh hồi lâu, giờ ngón tay đang run rẩy kịch liệt lên, không có sức, cố gắng thử nhiều lần, rốt cuộc mới có thể cầm túi lên, chậm rãi cởi nút thắt ra. Một xấp tài liệu thật dày in vào trong mắt. . . .

Quyền đăng ký tài sản biệt thự này là ba chữ "Ninh Tự Thủy", còn có tài khoản và mật mã của anh ở ngân hàng Thụy Sĩ, để lại một phần cho Tịch Nhục; khi lật đến trang giấy cuối cùng thì đôi mắt lại chấn động lần nữa. . . .

Nếp uốn tờ giấy óng vàng, kèm theo vết máu khô, nét chữ đậm đen dường như bị nước thấm qua một ít, độ sáng nét chữ mờ nhạt; trang giấy dưới cùng viết ba chữ "Ninh Tự Thủy"; còn ở phía nam bên kia là một đường trống. . . .

Rõ ràng, không có tên anh.

Ninh Tự Thủy cúi đầu cười một tiếng, cười không thành tiếng, khóe môi cắn chặt ngón tay, bờ vai gầy nhỏ mềm mại dưới ánh đèn không kèm nén được hơi run rẩy. Khi đó anh buộc mình ký giấy thỏa thuận ly hôn, mang lòng tự trọng của cô chà đạp không thương tiếc. . . .

Hoá ra, từ đầu đến cuối anh không có ký tên ở mặt trên, anh chưa bao giờ ký tên trên giấy thỏa thuận ly hôn.

Về mặt pháp luật, năm năm qua hai người họ vẫn là vợ chồng, hoá ra vẫn luôn như vậy.

Thuận tay lật ra mặt sau, nét chữ quen thuộc mạnh mẽ có lực, không phải chữ ký rồng bay phượng múa của anh, mà là một đoạn chữ thẳng tắp được viết ra nghiêm túc, ngay cả đoạn kết cũng dùng hết sức viết lên, thậm chí tờ giấy có chút vết tích.

Xin lỗi, anh yêu em!

Từ tám năm gặp mặt đến giờ phút này, tất cả mọi thứ đều thoáng qua như mây khói, toàn bộ yêu hận oán ghét si mê chỉ được viết ra năm chữ "Xin lỗi, anh yêu em!"

Vì yêu em, nên làm tổn thương em!

Vì yêu em, nên không cách nào buông tha em, cố gắng hết sức giữ em lại!

Bỏ tự tôn, bỏ kiêu hãnh, bỏ xuống tất cả, chỉ là không bỏ được em.

Hoá ra, trong tình yêu này, không có ai thắng cả. Cuối cùng cả hai đều thua thiệt, vết thương chồng chất!

Ninh Tự Thuý xem kỹ tài liệu trong tay, rồi để nó lại vào chỗ cũ như lúc đầu. Ngón tay cầm chiếc lược gỗ đào lần nữa, nhẹ nhàng chậm rãi chải tóc mình.

Ngày trước, anh thích nhất là chải mái tóc dài của cô như thế, cũng đứng ở phía sau chải tóc cho cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (5)

Quá khứ như mây khói, hiện lên trước mắt, quyến luyến yêu thương, tình sâu duyên cạn. Những vết thương, những lời dối gian bị che lấp bởi thời gian, tình cảm dịu dàng quyến luyến, niềm tin, mất mát, sẽ có ba đời hay không, bước trên những chặng đường đã qua lần nữa.

Ninh Tự Thuý rời khỏi biệt thự, đôi mắt Bạch Kỳ đỏ hồng vội vã nhìn cô, dường như muốn dò hỏi: cô thật không muốn ở lại sao?

Đứng ở cửa xe, khóe miệng cô hiện lên nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt ẩn chứa sự phức tạp, bước chân dừng lại thật lâu, quay đầu lại nhìn thoáng qua ngôi biệt thự, miệng nhếch lên cười thê lương. Gật đầu với Bạch Kỳ, tiếng nói vô cảm cùng khẩn cầu: "Xin cô trông coi thật tốt nơi này. Anh ấy, một ngày nào đó sẽ trở lại."

Không chờ Bạch Kỳ mở miệng, lên xe, khởi động xe đi mất.

Ban đêm gió lớn, Bạch Kỳ đứng ở cửa lớn trông mắt nhìn cô lái xe rời đi, nhưng không có cách gì giữ cô lại cho Kỳ thiếu.

Tại sao? Biết rõ tình cảm sâu nặng mà thiếu gia đã bù đắp cho cô, vì cô mà giẫm lên vết xe đổ, chở che.

Tại sao không ở lại?

Ngón tay lau nước mắt ở khóe mắt một lần nữa, xoay người vào biệt thự, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến bệnh viện.

Hành lang bệnh viện yên tĩnh không tiếng động, mặc dù có một số người ngồi cạnh trước cửa phòng cấp cứu, nhưng không có ai mở miệng, thời gian chờ đợi như ngừng thở, từng phút một lặng lẽ trôi qua như đếm trên đầu ngón tay, không dừng được, không ngừng run rẩy.

Thân thể nhỏ bé của Tịch Nhược rút vào trong ngực Trác Mặc, bàn tay nhỏ bé siết chặt ống tay áo anh, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh chợt hiện lên sự lo lắng thoáng qua mà chính mình cũng không nhận ra được. Mặc dù Trác Mặc dùng hết sức ôm bé nhưng cơ thể vẫn lạnh lẽo như trước, không cảm được run rẩy.

Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, có một ngày người đàn ông ác ma này cũng sẽ chết.

Bạch Kỳ vội vã chạy tới, ánh mắt lo lắng dừng lại trên người Sĩ Mị đầu tiên, quan tâm hỏi: "Thiếu gia, người còn chưa ra sao?"

Thời gian kéo dài càng lâu, chứng tỏ tình trạng của anh càng nguy hiểm.

Hốc mắt đỏ của Si Mị sụp xuống, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tịch Nhược quay đầu lại nhìn, sau lưng Bạch Kỳ không có một bóng người, hành lang yên tĩnh không tiếng động, không có một bóng người. Mập máy môi, cả buổi mới trở về giọng nói của chính mình: "Mẹ không tới sao?"

Bạch Kỳ lắc đầu, không cần phải nói bọn họ cũng biết sự lựa chọn của cô.

Si Mị nhủ mày, bắt đắ dĩ khê nguyên rủa: "Shit! Kỳ thiếu đã như vậy rồi, cô ta còn muốn đi Melbourne cái gì ? Người đàn ông kia còn quan trọng hơn so với Kỳ thiếu sao?"

Tịch Nhược nhủ mày, lời nói ngay thẳng: "Người đó là cha tôi."

Cho dù mẹ quyết định như thế nào, Tịch Nhược cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Ánh mắt Bạch Kỳ không chút thay đổi nhìn ánh đèn đỏ thật lâu, tự lẩm bẩm: "Đó là lựa chọn của cô ấy, ai cũng không có quyền trách cứ. Tin rằng thiếu gia cũng sẽ không trách cô ấy."

Si Mị khẽ chép miệng, cuối cùng chỉ thờ dài, bắt đắ dĩ, mệt mỏi, giờ phút này càng thêm bất lực.

Tiếng bước chân vội vã, giọng nói chọt phá vỡ bầu không khí nặng nề, tất cả mọi người tưởng rằng Ninh Tự Thủy tới, hướng mắt nhìn lại, ánh mắt có chút hồ hững.

Thì ra là Kỳ Gấm Sóc và Tiểu Ngư Nhi vội vàng chạy tới, trên mặt không tránh khỏi sự lo lắng cùng hoảng sợ.

"Tình trạng Kỳ thiếu như thế nào rồi?" Bước chân Kỳ Gấm Sóc vẫn không dừng lại, lập tức mở miệng hỏi.

"Còn chưa thấy ra." Giọng nói Si Mị đầy mệt mỏi, từ đầu đến cuối đều lạnh như băng, lạnh lẽo như muốn xuyên thấu qua da thịt đi vào trong xương cốt anh.

Kỳ Gấm Sóc vẫn không mở miệng, anh đã nghe nói toàn bộ sự việc. Đôi mắt sâu thẳm âm u ngừng lại trên cánh cửa khép kín, vẻ mặt nặng nề, không nghĩ tới cuối cùng Kỳ thiếu và Ninh Tự Thủy lại đi đến bước đường này.

Cuối cùng, cũng phải chịu sự an bài của số phận.

Tiểu Ngư Nhi nhìn xung quanh mọi người vẫn không tìm được bóng dáng quen thuộc, nhỏ giọng hỏi: "Tự Thủy đâu? Cô ấy chưa tới sao?"

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, không ai trả lời câu hỏi của cô.

Tiểu Ngư Nhi cắn môi, đôi mắt lo lắng hướng về phía Kỳ Gấm Sóc, anh chỉ nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô, môi kè vào bên tai cô nói nhỏ: "Đừng hỏi nữa, trở về anh sẽ nói cho em biết."

"Vâng." Tiểu Ngư Nhi gật đầu, dựa vào bên cạnh anh, không nói một lời. Biết Kỳ Trà Thần đối với anh quan trọng đến mức nào, là anh em tốt, nên dù mang thai, cũng muốn cùng với anh đợi ở chỗ này, đến khi Kỳ thiếu trở ra bình an vô sự.

Năm năm trước, Kỳ thiếu làm tổn thương Ninh Tự Thủy, thế nhưng một năm này, anh cũng nhận được rất nhiều trừng phạt rồi, giờ đây nhà họ Kỳ cũng sụp đổ, anh lại nhiều lần nằm trong phòng cấp cứu, thật không cần phải tiếp tục nữa.

Không biết đã đợi bao lâu, rốt cuộc cánh cửa khép chặt mở ra, Hạ Tĩnh và hai bác khác sĩ khác cùng đi ra. Lấy khăn che xuống, trên mặt tràn đầy mệt mỏi, trán đều là mồ hôi, ướt cả tóc.

"Sao rồi?" Si Mị đi đến trước tiên, nắm chặt bả vai cô vội vàng hỏi, toàn bộ ánh mắt đều chờ đợi.

Hạ Tĩnh nhìn vào mắt anh một giây, rồi chuyển đến trên người mỗi người. Trong lòng nặng nề không cách nào nói ra được, cô biết Kỳ thiếu quan trọng với Si Mị, nên trong phòng giải phẫu nhiều năm như vậy lần đầu tiên cô nghĩ phải cứu sống một người.

Tiếc là --

"Thật xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức."

Một câu nói nhàn nhạt được phát ra, không có tình cảm, lại trong nháy mắt kéo mọi người vào địa ngục, vĩnh viễn không thoát ra được.

Cơ thể nhỏ bé của Tịch Nhược run rẩy dữ dội, nếu như không phải Trạc Mặc ôm bé, dựa vào sức của mình căn bản cũng đứng không vững, toàn thân yếu ớt không có sức, như không có xương.

Si Mị nhủ mày, tay ra sức nắm chặt vai cô gần như muốn bóp nát xương cô, không kiềm chế được gào lên: "Làm sao có thể? Không phải cô rất lợi hại sao? Không phải không có người nào là cô không cứu được sao? Tại sao cô không cứu Kỳ thiếu? Cô vào cứu anh ấy đi. Vào đi chứ. Tôi mặc kệ cô dùng biện pháp gì nhất định phải cứu sống anh ấy, bất luận phải trả giá như thế nào tôi đều đồng ý. Không phải muốn tôi cưới cô sao? Tôi sẽ cưới cô, chỉ cần cô cứu sống Kỳ thiếu."

Giọng nói bi thương vang vọng nơi hành lang vắng vẻ, tràn đầy đau thương, khắp nơi tràn đầy hơi thở tuyệt vọng.

Hạ Tĩnh bị đau nhứt mày lại nhưng không đẩy anh ra, cô biết trong lòng anh đau khổ, biết anh rất tức giận, cảm nhận từng cái nhỏ nhặt của anh, nhưng giờ phút này cô cũng bất lực.

Sắc mặt Kỳ Gấm Sóc tái nhợt đáng sợ, hai tay ôm Tiểu Ngư Nhi thật chặt, rõ ràng nói không ra một câu.

Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi lo lắng, trong mắt chứa đầy nước mắt, không chịu nổi khuy xuống lần nữa. Chẳng qua là dùng hết sức lực của mình giữ lấy anh, hi vọng anh bớt đau thương và khổ sở.

Nhưng làm thế nào?

Tịch Nhược ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn Trạc Mặc, trong nháy mắt tìm không thấy tiêu cự, tiếng nói khàn khàn lắm lắm: "Mặc, em vừa mới nghe được gì hả? Ông ta, đã chết rồi sao?"

Ánh mắt thâm sâu của Trạc Mặc nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của bé chầm chầm, ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt bé, không nói một lời, chỉ dùng sức ôm lấy bé, tiếp thêm sức lực và hơi ấm. Bất kể là ai, anh vẫn trông coi bên cạnh bé, không rời nửa bước.

Bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược xoa gò má mình, thấy chất lỏng đầu ngón tay lạnh như băng, ánh mắt phức tạp: "Em khóc? Làm sao em có thể khóc chứ?"

Em vẫn luôn hận ông ta như vậy, hận ông ta tổn thương mẹ sâu như vậy, hận ông ta độc ác muốn bóp chết mình như vậy, hận ông ta tuyệt tình hung ác, hận đến nghĩ hết mọi biện pháp trả thù ông ta, không tiếc dùng phương thức tự thương tổn mình. Nhưng tại sao giờ phút này lại khóc?

Thậm chí ngay cả mình cũng không phát hiện.

Khoảng hai giờ nữa là trời sáng, Ninh Tự Thủy lái xe đến nơi thành phố tràn đầy bi thương này chẳng có mục đích dạo chơi. Một tay vịn tay lái, một tay chống cằm, nhẹ nhàng dựa vào bên cửa, ánh mắt âm trầm vô hồn, mờ mịt luống cuống nhìn con đường trước mắt, rất muốn biết con đường phía trước là gì, nhưng nhìn không được, chỉ có thể thấy một vùng đen tối.

Không biết sao lại lái xe đến nơi đây.

Nơi xảy ra tai nạn xe, vào buổi chiều hôm qua, mình mới đi qua nơi này, mình rõ ràng nghe được tiếng va chạm rất lớn, kinh thiên động địa, nhưng sao mình không xuống xe?

Nếu không phải là xe mình, anh sẽ không bị thương nặng như vậy?

Như chết lặng bước xuống xe, những con thiêu thân lượn quanh đèn đường lơ mờ, bóng dáng kéo dài trên mặt đất. Từng cơn gió lạnh thổi lướt qua mặt, lạnh thấu xương, xác xe được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại từng mảng vết máu lớn loang lổ trên mặt đất.

Rõ ràng trong không khí phảng phất nồng nặc mùi máu tanh.

Bước chân chậm rãi đi trên đoạn đường lớn, mỗi một bước đi, đều giống như đi chân trần trên mảnh vỡ thủy tinh, đau như kim châm muối xát, xương cốt đau nhức, càng ngày càng dữ dội.

Đau đớn như vậy, rõ ràng còn đau nhức gấp trăm ngàn lần so với từng giẫm chân trần trên than lửa, đau thương làm cho người ta tuyệt vọng, mỗi một tế bào trong cơ thể đều bắt lực rên rỉ, kêu rên.

Có một mảng vết máu lớn, còn có một dấu vết ẩm ướt, màu nâu đỏ phủ trên mặt đất. Đôi mắt chậm rãi nhắm lại, trong đầu hiện lên hình ảnh anh nằm ở chỗ này, người đầy máu, khi đó anh, trong lòng đang nghĩ gì?

Xoay người, mờ to đôi mắt, ánh mắt lơ mờ nhìn xuống có thể thấy vết máu kéo dài ở phía trước, trên mặt đường bằng phẳng dường như có vết kéo qua; tiếp theo là vết máu kéo dài từng chút từng chút về phía trước.

Vết máu dài hơn hai mét thì dừng lại, cô dừng bước, cơ thể chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu ngón tay run rẩy vuốt vết máu khô trên mặt đất, trong mắt tràn đầy mờ mịt, làm cho ánh mắt trở nên mơ hồ, như bị che bởi một tầng sương mù, không thấy rõ. Ở một bên vết máu, một chữ in vào trong mắt.

Trong phút chốc, đất trời u ám, trời đất như sụp đổ, giống như có một người hung hăng đâm cô ở phía sau, hai chân không chịu nổi sức nặng hai đầu gối trực tiếp quỵ trên mặt đất; nước mắt là chỗ rơi xuống, không ngăn được, rốt cuộc ngăn không nổi nữa rồi.

Tất cả kiên cường phòng bị, tất cả che giấu, gắng gượng giờ phút này liên tục bị đánh bại, thảm hại.

Nước mắt long lanh trong suốt chảy xuôi theo đôi má tái nhợt gầy gò, dọc theo khuôn mặt chậm rãi chảy xuống, mùi vị đắng chát xẹt qua khóe môi, ướt cả cổ áo, không ngăn được sự bi thương.

Vết máu của kiểu chữ này vô cùng quen thuộc, dòng máu đỏ thẩm lượn quanh thành một chữ "Ba". Có chút mờ nhạt, nhưng rõ ràng vô cùng.

Cuối cùng hiểu được vì sao lại có vết máu dài như vậy rồi, rốt cuộc biết vết loang lổ trên mặt đất là sao rồi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Số mệnh đã định trước kết cuộc, chia lìa (6)

Vì yêu cha, nên mới có thể hận mãnh liệt như vậy.

Tịch Nhược chỉ lộ ra một nụ cười khó coi, ánh mắt bắt lực nhìn anh. "Giờ đây, em bắt đầu không hiểu mẹ, chẳng lẽ người càng hận cha hơn so với em sao? Vì sao ngay cả một lần gặp mặt cũng không chịu? Mọi người ngoài miệng không nói nhưng cuối cùng trong lòng đang trách mẹ nhẫn tâm, vô tình. Nhưng em tin, mẹ không phải người như vậy."

"Cô bé ngốc." Trong giọng nói tràn đầy cứng chiu, ngón tay lướt qua môi ngăn lại lời nói, làm hiện rõ đôi mắt sáng. Ngừng lại một chút rồi hạ xuống, tiếp tục nói: "Dì càng yêu hơn so với em, chỉ là không biết phải đối mặt như thế nào. Như không nhìn không thấy, cứ thế rời đi, có thể trong lòng đi vẫn đang lừa dối chính mình, ông ta vẫn còn sống. Nhưng trở về, gặp mặt thì đi sẽ không có lý do gì để lừa gạt mình cả."

Tịch Nhược cup mắt xuống, như chưa hiểu lắm, tự lẩm bẩm: "Là như vậy sao?"

Đi, là giữ lại cho mình một hy vọng, còn ở lại thì không có gì cả.

Mẹ, thật ra mẹ vẫn luôn yêu người đàn ông này đúng không? Cho dù hận đến tận xương đi nữa, cũng bởi vì từng yêu ông ta như sinh mạng!

"Trạc Mặc, bắt luận tương lai xảy ra chuyện gì, xin anh nhất định, nhất định phải lựa chọn tin tưởng em."

Dưới bóng đèn thủy tinh Trạc Mặc thấy vẻ mặt bé như nặng nề và nghiêm túc, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, nói ra một chữ cũng là thừa nhận sự xem trọng: "Được."

Em là Tịch Nhược, không phải Ninh Tự Thủy thứ hai; còn anh sẽ không làm Kỷ Trà Thần thứ hai!

Chuyện của chúng ta còn dài về sau sẽ còn tiếp tục.

Sân bay.

Si Mị thay Hạ Tĩnh và Tịch Nhược đi đăng ký vé máy bay và gửi hành lý. Trạc Mặc vẫn ôm Tịch Nhược thật chặt không nỡ buông tay, Bạch Kỳ đứng ở một bên, đôi mắt lạnh lùng cuối cùng lộ ra một chút không muốn.

Tịch Nhược ngập ngừng hồi lâu, vẫn quyết định mở lời: "Trong biệt thự có một phòng, là dành cho tôi sao?"

Bạch Kỳ sững sờ, thuận miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Người đã vào căn phòng đó?"

"Đúng vậy." Tịch Nhược gật đầu.

"Vào năm năm trước sau khi các người rời đi thiếu gia đã tự tay sắp xếp lại căn phòng đó, mỗi một món đồ bên trong đều là tự tay anh mua cho hai người đấy. Lúc ấy anh cho rằng vĩnh viễn sẽ không có đứa bé, không có người, cho nên từ khi mua về đến nay vẫn để ở đó, không cho phép ai vào. Ngay cả anh cũng chưa bao giờ dám vào."

Tiếng nói Bạch Kỳ có chút khàn khàn, nồng đậm bi thương, ngay cả ánh mắt cũng đau thương.

Tịch Nhược cup mắt xuống, bất giác cảm môi không nói một lời. Chẳng qua viên mắt có chút ẩm ướt, thì ra ông ta cũng không có ghét đứa bé!

"Được rồi, chúng ta lên máy bay thôi." Si Mị đi tới, ánh mắt ngừng lại trên mặt Bạch Kỳ, giọng nói trầm thấp tràn đầy nhờ cậy: "Xin cô hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt, nhất định phải chăm sóc thật tốt cho anh ấy."

Bạch Kỳ gật đầu: "Yên tâm đi, cho dù đời này anh ấy có thể không tỉnh lại, tôi cũng sẽ luôn chăm sóc cho anh ấy, sẽ không rời đi. Tôi sẽ chờ các người, chờ các người trở về."

Si Mị vốn không cần đi nước Mỹ nhưng Kỷ thiếu lại xảy ra chuyện, mà Tịch Nhược lại là huyết mạch duy nhất của anh, là hy vọng cuối cùng của nhà họ Kỷ, hơn nữa anh còn thiếu Hạ Tĩnh một vật, nên mới cùng đi nước Mỹ, đợi đến khi Tịch Nhược hoàn toàn bình phục, sẽ đồng thời cùng bé trở về!

Hạ Tĩnh không biết có bao nhiêu cảm xúc, con người lúc còn sống, sanh ly tử biệt, đã thấy nhiều, trải qua nhiều buồn vui của cuộc đời, đã vô cảm. Lần

này Si Mị có thể cùng đi với mình, trái lại là một may mắn.

Có lẽ, Ninh Tự Thủy nói đúng.

Có lẽ, còn một khả năng

Trạc Mặc vô cùng không muốn cuối cùng phải buông tay xuống, để Tịch Nhược tự mình đi, đó là cuộc sống của bé, anh không cách nào tham dự vào. Giống như người cha cuối cùng phải buông tay con gái vậy, buông tay đối với bé, để cho bé tự mình đi trên con đường tương lai của mình.

Tịch Nhược không khóc, cũng không buồn phiền, đôi đồng tử trong veo nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của Trạc Mặc, môi nhỏ nhẹ nhàng nhếch lên: "Mặc, anh có quên em không?"

Trạc Mặc nhẹ nhàng lắc đầu, ngón tay lưu luyến vuốt ve da thịt trắng nõn trơn mềm của bé, tiếng nói rất nhỏ: "Sẽ không, mãi mãi cũng sẽ không."

"Chờ em." Gần như nặn ra hai chữ này từ trong kẽ răng, tay vẫn nắm thật chặt bàn tay ấm áp của anh, muốn ghi nhớ hơi ấm của anh, đáng về anh, giọng nói anh, muốn nhớ kỹ mọi thứ về anh, không muốn quên.

Trạc Mặc gật đầu, gian nan từ trong cổ thốt ra tiếng "Ừ", cho dù bao lâu anh cũng sẽ chờ em."

Si Mị bế Tịch Nhược, giọng nói nhàn nhạt: "Chúng ta phải đi rồi."

Tay Tịch Nhược nắm thật chặt tay anh, vẫn không buông ra, thật không có cách nào buông ra. Thời gian năm năm, sống nương tựa lẫn nhau, năm năm sống chết có nhau, năm năm cẩn thận chờ che, năm năm quan tâm chăm sóc, năm năm qua, sinh mệnh bọn họ sớm đã hoà vào nhau, như biến thành hơi thở vậy, hoàn toàn không thể chia cắt.

Trạc Mặc đứng yên tại chỗ như định đóng cột, không nhúc nhích, ngón tay nắm lấy tay bé, không buông ra, nhưng cũng không gãy gập; dù không thích có nhiều người đàn ông khác ôm bé, không muốn bé rời khỏi mình lâu như vậy, nhưng cuối cùng phải chịu, phải chấp nhận.

Thời gian một năm, thật sự là quá lâu, rất lâu, lâu đến mức anh cảm thấy mình sẽ điên mất trong khoảng thời gian này.

Si Mị hít sâu một hơi, nhìn hai người không nở này, trong lòng nghĩ cuối cùng Ninh Tự Thủy và Kỳ thiếu xa nhau thật đau lòng, cuối cùng cắn răng bế Tịch Nhược, không để ý bé còn nắm chặt tay Trạc Mặc xoay người rời đi.

Đầu ngón tay biến mất từ tay anh, như có người lấy đi vật gì đó trong người anh, lấy đi trước mắt, máu chảy đầm đìa, đau đến tận tim.

"Trạc Mặc, anh không được quên em, không cho phép anh quên em. Vĩnh viễn không thể quên em." Tịch Nhược nắm úp trên vai Si Mị quay về hướng Trạc Mặc đứng yên bất động tại chỗ như điêu khắc hồ xé tim rách phổi, thu hút không ít ánh mắt nhiều người.

Từ đầu đến cuối, bé cũng không rơi một giọt nước mắt ly biệt.

Bất luận có còn sống trở về hay không, cho dù ông ta có tỉnh lại hay không, bất kể mẹ và cha nuôi như thế nào, Trạc Mặc, em chỉ muốn anh mãi mãi nhớ đến em, nhớ mãi mãi, mặc dù em không biết rốt cuộc mãi mãi là bao lâu.

Trạc Mặc nhìn bé, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt. Cô bé ngốc, anh làm sao có thể quên em?

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve máy bay đi nước Đức trong túi, một tiếng sau cũng ở chỗ này anh lên máy bay, đi nước Đức, bản thân bắt đầu chờ đợi khá dài cùng sự giãy vò.

Tịch Nhược, em có tin vào số phận hay không; nó như bánh răng, từng vòng từng vòng chuyển động, một ngày luôn là như vậy, bánh răng sẽ kết hợp, tất cả trở lại như cũ, bắt đầu lần nữa.

Khi đó, chúng ta sẽ lại ở cùng một chỗ, mãi mãi không xa rời nhau.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc, hoàn toàn sạch sẽ, lúc đầu thiết bị theo dõi nhịp tim lên xuống bình thường bỗng nhiên âm thanh trở nên dồn dập, tiếng tích tích tích như cảnh báo.

Y tá đang coi giữ ở một bên sắc mặt lập tức trắng bệch, vội vàng ấn chuông cấp cứu, hô lớn: "Không xong, tim bệnh nhân đã ngừng đập."

Bác sĩ nhận được thông báo vội vàng chạy tới, không gian vốn yên tĩnh bỗng trở nên hỗn loạn không thể tả, bắt đầu có sự đi đi lại lại cấp cứu.

Ninh Tự Thủy, thật xin lỗi, anh yêu em

Là anh bò trên mặt đất, anh muốn đi tìm cô.

Khoảnh khắc cuối cùng rơi vào hôn mê anh đã dùng máu viết xuống chữ "Ba". Ba đời. Trong lòng anh luôn luôn nghĩ chính là ba đời, không còn thương tổn, không có hiểu lầm nữa, chỉ có yêu nhau.

"Hu . . hu . . ."

Cuối cùng khóc không thành tiếng, tiếng nức nở nghẹn ngào trong cổ họng như đã thú bị thương kêu rên, đau thương, khổ đau trong xương cốt lan tràn thành sông, rồi cuộc không kim chế được như phá tan những cấm kỵ trong lòng, khóc xé tim rách phổi, khóc long trời lở đất.

Tiếng khóc bị thương được gió trong đêm tối mang đi, thổi đến nơi xa, không về được. Chẳng biết lúc nào dưới bầu trời cao chót vót lại nổi cơn mưa, từ nhỏ tí tách từ từ biến thành mưa xối xả như trút nước, ướt cả quần áo cô, quần áo dính vào người lạnh như băng.

Trên gương mặt đầm nước rồi cuộc không phân biệt được đâu là mưa đâu là nước mắt, hoà lẫn vào nhau, khóc gần như ngất đi.

Đêm giá lạnh, mưa lạnh buốt, thế giới lạnh như băng, còn có trong tim lạnh lẽo.

Nếu như em không quay về, có phải tất cả sẽ không xảy ra hay không; Liên bất hạnh, Kỳ Trà Thần gặp tai hoạ, tất cả tất cả đều sẽ không xảy ra.

Cho dù hận đến tận xương, nhưng chưa bao giờ muốn anh rời khỏi thế giới này, biến mất mãi mãi, chưa bao giờ nghĩ tới.

Những chuyện kia như bị lớp bụi che phủ sâu tận đáy lòng giờ nhớ lại như phá tan xiềng xích, cuộn trào mãnh liệt, ầm ập, dịu dàng, hình ảnh hiện lên từng chút một, sau đó vô tình bị cắt đứt, chia thành mảnh nhỏ.

Từng cho mình đã tìm được kết cuộc chạnh phúc như trong chuyện cổ tích, không ngờ cuối cùng lại bỏ lỡ, trở về là kết cuộc của số mệnh, đã định trước chia lìa.

Mưa vẫn rơi ngày càng lớn nổi lên cả bong bóng rồi từ từ tan hẵn, gió lạnh cuốn đi những khổ đau, sự tối tăm, tuyệt vọng, tất cả chỉ còn lại lạnh lẽo. Cả người cô ướt nhẹp, giọt mưa từ tóc chậm rãi rơi vào khóe mắt cô, như nước mắt chảy xuống, trong suốt long lanh. Mưa to đã cuốn đi tất cả vết máu, mang vết máu loang lổ rửa sạch sẽ, những vết máu như chảy thành sông kia không còn tồn tại.

Có phải ảo giác của mình hay không, có thể thấy lảng máng chữ "Ba" kia, hiện lên lơ mơ, như khắc sâu vào trong xương cốt, rồi cuộc không thể nào quên.

Cô chậm rãi đứng dậy, thân thể gầy gò lão đạo, như muốn ngã, khắp người mệt mỏi, cuối cùng vẫn bước từng bước đi về phía xe. Cả đêm không ngủ, ngồi trong xe nhắm đôi mắt lại, chỉ mấy giây thôi, lại mở ra, trống rỗng đến đáng sợ, sâu thẳm nhìn không đến đáy; ngón tay trắng noãn lạnh như băng cầm tay lái, không chút do dự nào khởi động xe, chạy như bay về hướng sân bay

Trong toilet ở phi trường thay một bộ quần áo sạch sẽ, hơi chỉnh đốn lại bộ dáng chạt vật mình một chút; trong gương sắc mặt mình trắng bệch như tờ giấy, một đôi đồng tử không có bất kỳ gợn sóng nào, chỉ còn lại sự cứng đờ. Phía bên phải thật trống trải, giống như không.

Đứng trước cửa sổ thủy tinh phi trường to như vậy, nhìn từng chiếc máy bay đáp xuống mặt đất, mím môi từ đầu đến cuối không nói một lời, chờ thời gian từ từ trôi qua, chờ trời hoàn toàn sáng hẳn. Bầu trời trong xanh sáng tỏ như được người lau qua, từng đám mây trắng từ từ di chuyển, muốn vãn ánh sáng rực rỡ xuyên qua đám mây toả xuống thành phố, chiếu sáng tất cả.

Mọi thứ như tràn đầy sức sống, không có chút phiền muộn.

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào trên người cô, rõ ràng là ầm ập, nhưng sao chỉ cảm thấy tất cả đều lạnh lẽo, ngay cả hô hấp cũng lạnh như băng làm cho người ta đau đớn, không nhận được bị thương.

Điện thoại trong túi rung dữ dội, không biết qua bao lâu, cô mới chậm rãi cầm điện thoại đặt bên tai, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói khàn khàn của Tịch Nhược: "Mẹ, ông ta đã chết. Mẹ thật sự không ở lại sao?"

Đôi mắt Ninh Tự Thủy trở nên mờ mịt, ánh sáng màu vàng chói mắt đau đớn, giọng nói tiếp viên hàng không lần nữa vang lên, nhắc nhở hành khách đi Melbourne mau chóng lên máy bay.

Thân thể không biết bất động bao lâu, cũng không biết Tịch Nhược còn nói gì trong điện thoại, cô mím chặt môi thủy chung không nói một lời, đi đến chỗ thùng rác để điện thoại trượt xuống từ đầu ngón tay. Một giây sau không có bất kỳ lưỡng lự nào, xoay người sai bước hướng tới cửa lên máy bay.

Cuối cùng cũng từ biệt, mọi thứ nơi đây, .

Máy bay chậm rãi cất cánh, rời khỏi mặt đất, xuyên qua đám mây dày đặc, ánh sáng rơi vào xuyên qua cửa sổ, chiếu vào mắt làm cô không mở ra được, đưa bàn tay nhỏ nhắn ngăn lại. Nữ tiếp viên hàng không đi đến quan tâm hỏi thăm có cần kéo rèm xuống hay không, cô chỉ lắc đầu không nói.

Như vậy, được rồi.

Ngón tay móc từ trong túi ra chiếc lược gỗ đào, còn mang theo nhiệt độ cơ thể áp thật chặt vào ngực.

Kỳ Trà Thần, đời thứ ba, xin anh đến tìm em, không tổn thương em nữa. Em sẽ vứt bỏ những thương tổn kia, sự lừa dối, mưu mô, quay lại ở cùng một chỗ với anh.

Kỳ Trà Thần, ba đời xin anh cho em có người chồng như anh, có con gái như Tịch Nhược; anh còn nợ em đấy, nhất định phải trả cho em. Không thể thất hứa, không thể bỏ lại em và Tịch Nhược hai người không nơi nương tựa.

Kỷ Trà Thần, đời thứ ba xin anh nhất định nhất định phải dành cho em và Tịch Nhược. Nếu như anh không xa không rời, em nhất định sống chết gắn bó.

Bệnh viện, bên trong phòng bệnh nhiều thêm.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh thiết bị truyền đến tiếng tích tích; không chút cảm tình, vẫn không có sự lên xuống, chỉ là một đường thẳng kéo dài vô tận. Bệnh nhân nam nằm trên giường đang mang dưỡng khí, đôi mắt xinh đẹp khép chặt lại, im lặng, không chút sức sống. Trên người được băng vải quấn quanh, như xác ướp ngàn năm say ngủ.

Trạc Mặc bế Tịch Nhược để bé có thể xuyên qua kính thủy tinh nhìn rõ tình trạng trong phòng, nhất là gương mặt anh tuần kia.

Tôi đã cố hết sức, nhưng thương tích anh ta quá nặng, bên trong bị tổn thương nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, tuy tôi có thể giữ cho tim anh ta không ngừng đập, nhưng không có biện pháp làm cho anh ta tỉnh lại.

Không tỉnh lại hay nói cách khác cả đời anh chỉ có thể ngủ yên sống đời thực vật, chỉ có tim đập, chỉ có hô hấp, rốt cuộc không mở mắt ra, nhìn thế giới này một chút.

Ngón tay nhỏ Tịch Nhược nhẹ nhàng vuốt kính thủy tinh lạnh lẽo, như đang vuốt ve mặt anh.

"Em cảm thấy, dường như em không có hận ông ta như trong tưởng tượng."

Giọng nói khàn khàn vang lên, quanh quẩn trong hành lang vắng vẻ, hốc mắt đỏ hồng, mang theo đau thương khó nói thành lời. Người nằm bên trong là cha ruột bé, máu chảy trong cơ thể họ giống nhau, ông ta chưa từng ôm bé một lần, chưa làm cho bé cái gì, nhưng thật sự không có cách nào gạt ông ta ra khỏi mình.

"Có lẽ, từ trước đến nay em cũng không hận ông ta." Tiếng nói Trạc Mặc nhàn nhạt. Từ đầu đến cuối trong lòng Tịch Nhược, anh đều nhìn thấy rõ.

Không phải hận, mà là yêu; vì khao khát tình thương của cha, khao khát sự ấm áp, nên mới làm cho mọi thứ sau này trở nên cực đoan, lại còn cố chấp. Bởi vì quan tâm, nên không chịu được người khác làm ra những chuyện kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Trăm năm về sau, hảo hảo yêu anh (1)

Chào một mùa xuân mới, mến chúc cả nhà và các tềnh iu một năm mới phát tài, dồi dào sức khoẻ và vạn sự như ý nha.

Melbourne, trời trong xanh, ánh mặt trời vàng rực treo thật cao trên không trung, bầu trời xanh thăm thẳm còn trong suốt đẹp nhất hơn so với biển, từng đám mây trắng trôi lơ lửng, bồng bềnh theo gió .

Trong một hoa viên nhỏ gần bến tàu, có một người ở phía sau ngôi nhà kính trồng hoa tinh xảo đó, toàn bộ được chế tác bằng thủy tinh công nghiệp, ánh mặt trời chiếu vào xuyên thẳng qua kính thủy tinh, chiếu vào mỗi một đóa hoa đang nở rộ. Cạnh cửa ra vào được bố trí ghế dựa được làm thủ công từ cây mây, bên dưới phủ chăn lông dày theo phong cách cổ xưa, phía trên là một người mặc áo sơ mi cùng áo khoác mỏng đang nằm, nhắm hai mắt lẳng lặng hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi trên người, cảm giác -- thật ấm áp.

Bác sĩ Hoàng cầm một cái chăn từ trong nhà ra, vừa mới chuẩn bị đi tới, lại nghe có tiếng bước chân, ngoảnh lại, ngây ngẩn cả người.

Trong tay Ninh Tự Thủy xách va li hành lý màu tím nhỏ, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi mắt sắc bén bình tĩnh như gương, nhìn qua bác sĩ Hoàng rồi dừng lại ở người nằm trên ghế mây. Chỉ hai tháng ngắn ngủi không gặp, anh gầy đi nhiều rồi.

"Ninh."

Bác sĩ Hoàng muốn mở miệng lại bị cô ngắt lời: "Xuyt".

Ninh Tự Thủy nhẹ nhàng để vali hành lý xuống, không phát ra một chút âm thanh. Rón rén, không tiếng động, đi tới trước mặt anh, không để ý đến vẻ mặt sùng sờ của anh, cầm lấy chăn từ trong tay anh, rón rén đi vào trong ngôi nhà hoa.

Đặt những đồ vật để vờ lại, nhẹ nhàng cầm chăn đắp lên cơ thể gầy yếu của Liên.

Hàng lông mi vốn bất động có chút run rẩy, ánh mắt lướt qua, đôi mắt trống rỗng vô hồn không có bất kỳ ánh sáng, ảm đạm đáng sợ, đôi đồng tử không có tiêu cự, chỉ ngừng lại trên chóp mũi mình. Môi mỏng khẽ mở, tiếng nói khàn khàn chậm rãi vang lên: "Cám ơn anh, Hách Nhiên."

Hách Nhiên, là tên bác sĩ Hoàng.

Ninh Tự Thủy ngồi xồm xuồng bên cạnh anh, trên trán xinh đẹp không che giấu được vẻ mệt mỏi, lúc đôi mắt nhìn tới ánh mắt không có tầm nhìn kia thì chớp mũi đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống là chảy.

Anh gầy đi rất nhiều, cảm giống như mũi nhọn, hai bên má một chút thịt cũng không có, hốc mắt lõm xuống như nhau; hai tay để ở bụng gầy như que cùi, chỉ còn lại một lớp da bao chặt lấy xương, những tĩnh mạch nhỏ cũng có thể thấy rất rõ ràng. Về mặt tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, ở giữa tóc ngắn ngắn đã xuất hiện trắng như tuyết, già nua như cụ già trăm tuổi, đang cố gắng sống qua mùa đông này.

Anh không đến ba mươi tuổi, tại sao trời cao lại tàn nhẫn như vậy?

Tại sao phải như thế, Liên dịu dàng như vậy hôm nay biến thành bộ dạng này?

Liên Phượng Vũ nhận ra điều bất thường, chân mày hơi nhíu lại, có lẽ vì trong không khí tràn ngập hương hoa hoặc là khứu giác không còn nhạy nữa, nên trong lúc nhất thời không phân biệt được hơi thở cô.

"Không phải Hách Nhiên, là ai vậy?"

Ninh Tự Thủy nhìn anh, mím chặt môi thủy chung không nói một lời, hốc mắt đỏ lên, ngàn vạn lời nói đều nghẹn ở cổ họng.

Hoàng Hách Nhiên đứng bên ngoài, nhìn hình ảnh kia, vành mắt không khỏi đỏ lên. Khó trách anh có thể vì Ninh Tự Thủy mà ngay cả mạng cũng không cần, chẳng trách anh mấy ngày qua vẫn kiên trì kéo dài sự sống.

Là vì anh đã sớm biết Ninh Tự Thủy sẽ đến tìm mình sao?

Liên, anh đã đợi được rồi, cô ấy thật sự đã tới tìm anh rồi.

Lúc này, không ai có thể mang cô ấy đi nữa.

Khoẻ miệng nhếch lên nụ cười thê lương thì giật mình phát hiện vị đắng chát, ngón tay lau khoẻ miệng, chất lỏng ẩm ướt, thì ra mình đang khóc. Thật là vui, có thể thấy Liên đợi được người mình muốn đợi, thật sự rất vui.

Không quá rầy, quay người rời đi, để không gian lại cho hai người họ, buổi chiều mùa đông này, vô cùng ấm áp.

Hồi lâu, Liên Phượng Vũ bỗng ngồi thẳng người, ánh mắt lưỡng lự, vẻ mặt kích động, khoẻ môi đóng mở nhiều lần, rốt cuộc tìm lại được tiếng nói của mình. "Tự Thủy? Em đã đến rồi sao?"

Tự Thủy? Em đã đến rồi sao?

Một câu nói thanh nhã, đầy ắp bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu tình cảm và quyến luyến!

Ninh Tự Thủy cố gắng để khoẻ miệng mình nhếch lên một đường cong, giờ tay nắm lấy tay anh đang quơ giữa không trung rồi đặt trên mặt mình, lúc nào tay anh trở nên lạnh lẽo như thế. Giọng nói trầm ấm dường như nói cho anh nghe, như cũng nói cho mình nghe: "Là em, em đã trở về bên cạnh anh, sẽ không bao giờ rời xa anh nữa."

Lông mi thon dài của Liên Phượng Vũ run rẩy dữ dội, tất cả nhớ nhưng toàn bộ đều dồn hết trên đầu ngón tay, từng chút từng chút một vuốt ve da thịt cô, phác hoạ ra hình dáng cô, dường như muốn so sánh cùng với hình ảnh trong trí nhớ, xem có thay đổi hay không.

Không có chút thay đổi nào, cũng giống như trước đây, là người phụ nữ xinh đẹp nhất như trong suy nghĩ của mình.

Môi mông khẽ nhếch lên, tiếng nói có vài phần không thay đổi và lo lắng: "Em đến đây, anh ta có khoẻ không?"

Kỷ Trà Thần, anh ấy không khoẻ, không khoẻ chút nào.

"Anh ấy rất tốt."

"Anh ta sao có thể đồng ý để em đi? Hai người."

"Liên." Ninh Tự Thủy cắt ngang lời nói cay đắng của anh, cầm tay anh để phía trước ngón áp út mình, để ngón trỏ anh vuốt chiếc nhẫn trên ngón áp út. "Em là vợ anh, cho dù không cử hành hôn lễ em cũng là vợ của anh, anh không thể không quan tâm em, không thể bỏ rơi em, càng không thể lừa dối em".

Khoẻ miệng Liên Phượng Vũ hiện lên nụ cười nhàn nhạt, ngón tay mê luyến vuốt ve chiếc nhẫn kia, vẻ mặt cứng nhắc: "Anh làm sao có thể bỏ em"

"Thật vậy ư, anh đành lòng sao." Ninh Tự Thủy khẽ nói, cúi người nằm sấp trên đầu gối anh, mái tóc đen trong nháy mắt rơi xuống, xoã xuống như thác nước, tán lạn sau lưng. Ánh mặt trời toả sáng phía trên, nhuộm nó thành màu vàng kim chói mắt, tựa như sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ.

Ngón tay gầy gò của Liên Phượng Vũ vuốt nhẹ tóc cô, cho dù vẻ mặt hạnh phúc nhưng lại tịch mịch.

Mấy ngày nay, mình chờ đợi cô trở về bao nhiêu, rồi lại sợ hãi khi cô đến.

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn quay về bên cạnh mình, thế nhưng ----

Bữa ăn tối.

Tuy mắt Liên Phụng Vũ không nhìn thấy, thế nhưng những ngày qua đã thành thói quen, mà Hoàng Hách Nhiên đã mang chén đĩa bày biện rồi nói vị trí cho anh biết, vị trí vẫn như cũ, Liên có thể giống như người bình thường dùng cơm.

Ninh Tự Thủy cũng không biết, nên lúc dùng bữa bên cạnh anh cẩn thận từng li từng tí.

Chức đĩa Liên Phụng Vũ cứng ngắc giữa không trung, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Thật ra em không cần khăn trương như vậy, ăn cơm chút chuyện nhỏ này anh có thể tự mình làm được. Anh biết chén đĩa đặt ở chỗ nào."

Ninh Tự Thủy sững sờ, nghe theo áy náy cúi đầu: "Thật xin lỗi!"

Là mình tưởng Liên quá yếu ớt.

"Không sao, mau ăn cơm đi. Em mới xuống máy bay nhất định rất mệt, nghỉ ngơi sớm một chút." Dù hai mắt bị mù, anh vẫn dịu dàng như trước, sẵn sàng chu đáo, Liên Phụng Vũ chỉ biết nghĩ cho Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy nhẹ gật đầu sau đó mới đột nhiên nhớ tới anh không nhìn thấy, lại nhẹ giọng "Dạ" thoáng qua.

Bữa cơm này, Ninh Tự Thủy một mình ăn không biết ngon; ngược lại khẩu vị Liên Phụng Vũ tốt hơn một chút so với trước kia, có thể ăn gần nửa bát cơm.

Hoàng Hách Nhiên đưa Liên Phụng Vũ về phòng nghỉ ngơi, Ninh Tự Thủy đã tắm xong thay một bộ quần áo thoải mái ngồi trên ghế sa lon, trong tay cầm bình rượu, không uống một hớp nào.

"Ngồi máy bay lâu như vậy không mệt mới sao? Còn uống rượu?" Hoàng Hách Nhiên đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, nghiêng đầu, ánh mắt vẫn khóa chặt trên gương mặt tái nhợt của cô. Dựa vào phán đoán chuyên nghiệp của một bác sĩ, cô ít nhất không có nghỉ ngơi ba mươi sáu tiếng qua. Mặc dù cô giả giờ không có việc gì đi nữa, nhưng cũng không che giấu được vẻ uể oải trong đôi mắt.

"Thấy trong tủ lạnh có thì lấy uống..., không phiền chứ?" Ninh Tự Thủy cúi đầu khóe miệng cong lên đường cong khó chịu.

"Dĩ nhiên không phiền." Hoàng Hách Nhiên không quan trọng nhún vai, ngập ngừng hồi lâu, do dự mở miệng: "Kỳ Trà Thần, anh ta."

"Cơ thể anh ấy có phải càng ngày càng yếu rồi không?" Ninh Tự Thủy chủ động cắt ngang lời anh, ánh mắt lạnh nhạt sắc bén hướng về anh, tràn đầy ý tứ nhắc nhở.

Hoàng Hách Nhiên sững sờ, sau đó gật đầu, nói theo: "Càng ngày càng yếu rồi."

Ninh Tự Thủy cup mắt xuống, vẻ mặt bao quanh bởi sự u buồn, dù thế nào cũng không xóa được sự lo lắng trong đôi mắt, chứa đầy bi thương.

"Ngày mai, tôi có thể cùng anh ấy ra ngoài dạo một chút không?"

Trầm mặc hồi lâu cô đột nhiên ngẩng đầu mở miệng hỏi anh.

"Đương nhiên có thể, nhưng phải mặc nhiều quần áo, còn có -- ở chỗ khác thì không thuận tiện cho anh ấy, có thể."

"Tôi biết." Ninh Tự Thủy một lần nữa cắt ngang lời anh, rõ ràng không muốn nghe tiếp. Có lẽ trong lòng quá hiểu, lại không muốn thừa nhận, miễn là không nghe, có thể tiếp tục lừa dối chính mình.

Hai chân thon dài đứng lên, xoay người chậm rãi đi lên lầu, phía sau truyền đến giọng nói vội vã của Hoàng Hách Nhiên: "Lựa chọn như vậy, chẳng lẽ cô không sợ sau này sẽ hối hận sao?"

Ninh Tự Thủy dừng chân lại, sống lưng rõ ràng cứng đờ.

Hối hận?

Nếu đã đến rồi còn hối hận sao?

"Tôi là vợ Liên, nên trông coi bên cạnh anh ấy."

Lạnh nhạt bỏ lại một câu, một lần nữa đi lên lầu, lần này bước chân nhanh hơn, nhanh đến mức làm cho người ta tưởng rằng cô hốt hoảng mà chạy.

Hoàng Hách Nhiên cup mắt xuống, tự lẩm bẩm: "Thật sẽ không hối hận sao? Trong lòng cô có bao nhiêu đau khổ, mới có thể ở giữa hai người họ mà chọn đứng bên cạnh Liên? Ninh Tự Thủy, cuộc đời cô cũng khổ sở như bao người khác."

Có một lần mình từng cho rằng Liên hy sinh như vậy mà Tự Thủy căn bản cũng không biết, hầu như mọi bất hạnh đều là Tự Thủy mang đến cho anh; hiện tại toàn bộ ý nghĩ đó, chỉ biết Liên bất hạnh sẽ làm tim Ninh Tự Thủy càng đau khổ hơn, vì không có cách nào mang tình yêu mà trả nợ, trong lòng sẽ càng thêm áy náy.

Giữa một Kỳ Trà Thần thoi thóp và Liên, cuối cùng cô đã chọn Liên.

Mặc dù không có yêu, cô vẫn lựa chọn Liên. Vì cô hiểu rằng, rốt cuộc Liên muốn gì, mà Liên chỉ muốn có thể cho cô toàn thế giới, trừ cô bất luận ai khác đều không thể.

Ninh Tự Thủy đứng trước cửa sổ nhìn ngôi nhà kiếng trồng hoa ẩm áp, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống người, tất cả đều đẹp mông lung, mơ hồ không rõ. Hai tay đặt trên bệ cửa sổ, môi mông nhẹ nhàng mấp máy, tiếng nói như có như không quanh quẩn trong màn đêm yên tĩnh: "Kỳ Trà Thần, anh có khỏe không?"

Ngàn vạn lời nói chỉ có một câu "Anh có khỏe không?" Dùng sợi dây màu đỏ xuyên qua chiếc lược gỗ đào kẻ thật chặt ở miệng, như bắt nguồn của mạng sống, tất cả sức lực như suối nguồn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (2)

Mặc dù mùa đông ở Melbourne không lạnh như trong nước, nhưng vì liên quan đến cơ thể Liên Phượng Vũ, Ninh Tự Thủy vẫn phủ thêm áo khoác thật dày cho anh, lại phủ trên người anh một tấm chăn.

Về mặt Liên Phượng Vũ nhợt nhạt, ánh mắt ôn nhu dịu dàng như nước mùa xuân, vì đi lại bất tiện nên chỉ có thể ngồi trên xe lăn dựa vào Ninh Tự Thủy đẩy ở phía sau.

Trên đường thỉnh thoảng có người nhìn với ánh mắt tò mò, Ninh Tự Thủy cũng làm như không nhìn thấy.

Mùa đông ánh mặt trời không chiếu mãnh liệt như vậy, xuyên yếu ớt qua ngọn cây, toả ra ánh sáng nhàn nhạt bi thương, bao phủ xung quanh. Những chiếc lá rời khỏi cành cây trơ trụi, lẻ loi nằm im lìm trên mặt đất lạnh lẽo, chờ đợi mục nát. Bước chân người đi đường giẫm lên những chiếc lá dấy lên âm thanh "xoẹt xoẹt" vang dội.

"Oa. Oa." Tiếng quả đậu ở nhánh cây dâu, giống như từ thần kêu gọi, từng tiếng từng tiếng như đang nhắc đến một cuộc tử vong sắp đến, khắp nơi đều là âm u.

Bỗng nhiên Liên Phượng Vũ giữ xe lăn lại, một tay cầm tay cô, Ninh Tự Thủy dừng chân lại, đứng bên cạnh nhìn anh, không nói.

"Anh, chưa từng được nắm tay em, chưa từng cùng em đi dạo như thế này." Tiếng nói Liên Phượng Vũ dịu dàng vang lên, có chút chua xót.

Ninh Tự Thủy ngồi xổm xuống bên cạnh anh, kéo chân lông xuống. Khóe miệng hiện lên nụ cười nhìn anh, ngón tay cầm ngược lại tay anh thật chặt, giọng nói cầu khẩn: "Liên, đồng ý với em. Cứ như vậy để em chăm sóc anh cả đời, cho đến về sau."

Về mặt Liên Phượng Vũ sững sờ, đôi đồng tử đen chột lóe lên sự kinh ngạc, môi mông nhếch lên: "Em." Muốn nói lại thôi.

Sâu thẳm trong đôi mắt dấy lên ưu thương và hèn mọn, sắc mặt vẫn tái nhợt. Cúi đầu, nín thở nói: "Không sao, anh thật sự không có việc gì."

"Ngốc quá." Từ môi anh phát ra hai chữ dịu dàng, ánh mặt chiếu vào bộ dáng anh một quang sáng nhàn nhạt, bằng cảm giác của mình gờ tay lên ngừng lại trên đầu cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Tự Thủy, nếu có kiếp sau, xin em hảo hảo yêu anh một lần. Trăm năm về sau, hảo hảo yêu anh!"

Trong nháy mắt hiện lên sự đau khổ, tóc đen quăn quanh không xua đi được, ánh mắt một môi bắt đầu đỏ hồng, trừ nắm tay anh thật chặt, cảm nhận chút ẩm áp, những thứ khác đều không làm được.

Nghe ngào hồi lâu, cuối cùng cô chỉ có thể mấp máy một chữ "Được".

Liên Phượng Vũ nghe được giọng nói cô, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra thỏa mãn như đang tươi cười, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng: "Đi với anh một chút nữa, không biết mọi thứ chiều hôm nay sao, ánh mặt trời vô cùng ẩm áp, làm anh không nỡ rời đi."

Gần tối mới trở về, Liên Phượng Vũ nói hơi mệt thậm chí ngay cả bữa ăn tối cũng không dùng, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi.

Người giúp việc làm cả một bàn thức ăn cũng không ai động đũa, Hoàng Hách Nhiên vẫn ở trên lầu không xuống. Ninh Tự Thủy từ bàn ăn đứng lên, chậm rãi đi đến phòng Liên Phượng Vũ, cánh cửa khép hờ, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng.

"A. A." Liên Phượng Vũ nằm trên giường, quần áo trên người xốc xếch, vẻ mặt vô cùng đau đớn, hai tay gầy khô ôm chặt đầu mình, thỉnh thoảng dùng hai tay gõ vào trán mình, như muốn đánh vỡ nó.

Khuôn mặt vốn tuấn mỹ giờ phút này khô sờ dữ tợn, trán hiện đầy mồ hôi, nổi gân xanh, cả người cuộn lại, cơ thể run rẩy không khống chế được.

Hoàng Hách Nhiên đứng một bên muốn nắm hai tay anh không để anh lộn xộn, nhưng căn bản không thể thực hiện được, lúc anh đau đớn sức lực càng lớn gấp đôi so với ngày thường, hoàn toàn không có cách nào khống chế.

"Thuốc an thần, thuốc giảm đau. Đưa cho tôi." Giọng trầm thấp đè nén sự khổ sở, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, chỉ là một câu nói, anh nói vô cùng khổ sở.

Hoàng Hách Nhiên nhủ thầm, giọng nói quả quyết: "Không được, khi uống thuốc giảm đau sẽ mất đi công dụng, chỉ làm cho tình trạng tồi tệ hơn."

"A." Liên Phượng Vũ nắm tay lại hung hăng đập lên đầu mình muốn nổ tung, phát ra tiếng rên rỉ khổ sở. Bỗng nhiên mở to mắt, ánh mắt sâu thẳm âm u không nhìn chính xác, ngón tay vung vẩy giữa không trung, trừ bầu không khí lạnh lẽo cái gì cũng không bắt được.

"Cho tôi. Tôi chịu không nổi nữa. Đừng để cho Tự Thủy biết. Không thể để cô ấy biết. Hãy cho tôi uống thuốc giảm đau, tăng thêm lượng thuốc, tôi van anh."

Thống khổ, van xin, bi thương, cảm xúc như thủy triều không ngừng tuôn ra.

Ninh Tự Thủy lặng lẽ đứng ở cửa ra vào, không đi vào, cũng không quay người, càng không dòi đi tìm mắt, vẻ mặt Liên Phượng Vũ khổ sở đều khắc sâu trong lòng, trong xương cốt. Bước chân như dính chặt, toàn thân cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích. Từng giọt từng giọt nước mắt trong hốc mắt thì nhau rơi xuống, chảy xuống trên gương mặt trắng nõn, trong suốt, long lanh.

Đau xót? Sao có thể không đau? Nhưng phải làm sao? Mình không có cách nào chịu đau đớn thay Liên, thậm chí không cách nào đến bên cạnh ôm anh một cái.

Liên không muốn để cô biết, vậy mình chỉ có thể làm như không có gì xảy ra, cái gì cũng không biết.

Hoàng Hách Nhiên lặng im hồi lâu, nhìn bộ dáng anh khổ sở khẩn cầu, sao có thể nhẫn tâm từ chối yêu cầu của anh? Móc chai thuốc từ trong túi ra đặt trong lòng bàn tay anh.

Liên Phượng Vũ không đợi được vội mở nắp, đến bàn tay cũng run rẩy, ngón tay phát run làm thuốc rơi khắp giường, ngay cả nước cũng không cần trực tiếp nuốt vài viên, rốt cuộc vài giây sau mới dừng lại, hai tay siết thật chặt ga giường, không còn hành động tổn thương mình nữa.

Hoàng Hách Nhiên không nói một lời, chỉ lấy từng viên thuốc rơi vãi ra ngoài bỏ vào chai. Kéo chăn đắp cho anh, giọng trầm thấp nói: "Anh nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Liên Phượng Vũ gật đầu, sau một hồi giây vò, đã không còn hơi sức nói nữa, nhắm nghiền đôi mắt.

Khi Hoàng Hách Nhiên xoay người định đi chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói như có như không: "Đừng để cô ấy đau lòng."

Quay đầu lại, thấy anh không mở mắt, vẻ mặt lạnh lẽo, dường như tiếng nói mới vừa rồi là mình sinh ra ảo giác nghe nhầm. Hồi lâu, anh gật đầu, nhẹ giọng "Ừ" một cái, tắt đèn, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối vô tận.

Hoàng Hách Nhiên đóng kín cửa, quay đầu lại thấy Ninh Tự Thủy đứng ở cửa, nước mắt trên mặt còn chưa khô, ánh mắt lạnh yên không có một chút tình cảm, tâm tình như một đường thẳng, không gợn sóng, không nhấp nhô, ánh mắt trống rỗng như không nhìn thấy thế giới, không thấy bất kì ai.

"Cô cũng thấy được."

Ninh Tự Thủy để tay sau lưng, nắm lại thật chặt, tiếng nói dồn nén: "Còn có thể kéo dài được bao lâu?"

Hoàng Hách Nhiên hít sâu một hơi, ánh mắt ngừng lại trên đèn thủy tinh trong phòng khách, ánh sáng mờ nhạt, đất trời mờ mịt. Giọng nói khàn khàn vô cùng thê lương: "Thời gian đầu anh ấy lên cơn đau càng ngày càng nhiều, trước kia là hai tuần lễ, sau đó là một tuần một lần, bây giờ là ba ngày một lần, gần đây ngày càng rút ngắn, nhiều lắm anh ấy chỉ còn một tháng nữa."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy ngẩn ra, cả người chấn động không thốt nên lời. Hệt như người chết chìm trong nước, cảm thấy bất lực, tuyệt vọng như vậy.

Hoàng Hách Nhiên không mở miệng, trong lòng cô đau khổ, anh đều biết, cũng không muốn trong lòng cô có thêm vết thương. Hành lang vắng lặng, bóng dáng cô hiu quạnh, ban đêm yên tĩnh, không tránh khỏi bi thương.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cô cũng trở về giọng nói chính mình: "Phẫu thuật thì sao?" Anh mắt lướt qua nhìn thẳng vào anh: "Phẫu thuật lấy viên đạn ra, anh ấy có thể sống sót không?"

Hoàng Hách Nhiên nhận ra sự khác thường của cô, không khỏi nhíu mày: "Tự Thủy, cô nên hiểu viên đạn là ở trong đầu anh ấy, nếu như có biện pháp lấy ra tôi đã sớm đánh cho anh ấy bất tỉnh rồi mang vào phòng giải phẫu. Đạn nằm ở nơi đó, không có cách gì lấy ra được, ép buộc giải phẫu chỉ làm anh ấy chết trên bàn mổ."

Lông mi thon dài Ninh Tự Thủy run rẩy vài cái, cả người chậm rãi ngồi xổm xuống, cảm giác lạnh lẽo bao quanh mình, đau buốt thấu xương. Ánh mắt vẫn nhìn vào sàn nhà chăm chăm, tự lầm bầm: "Không còn cách nào sao? Chẳng lẽ ngay cả một biện pháp cũng không có sao?"

Một tháng, thời gian ít như vậy, đủ làm cái gì đây?

Thời gian chỉ còn một tháng thôi sao?

Quá ít, thật sự quá ít, không thể nhiều hơn một chút nữa sao? Dù chỉ một chút thôi, cũng được!

Hoàng Hách Nhiên không đành lòng nhìn cô như vậy, giống như giam mình trong một cái bình nhỏ, không cho người khác đến gần, bản thân cũng không ra ngoài. Không nhìn được mở miệng nói: "Nếu anh ấy nguyện ý đến bệnh viện phối hợp điều trị, có lẽ còn có thể kéo dài một thời gian. Có, dù sao cũng tốt hơn so với không đi."

Rốt cuộc ánh mắt bi thương của cô cũng có chút buông lỏng, như nhìn thấy một hy vọng.

Trời đầy mây, nhiệt độ có chút giảm xuống, gió lạnh thổi vù vù, làm cho không khí mùa đông tràn ngập càng thêm dày đặc. Ninh Tự Thủy khép chặt cửa sổ, chỉ không kéo rèm cửa, cũng không mở đèn, trong phòng u ám tối tăm, yên tĩnh đáng sợ.

Liên Phượng Vũ nhíu mày, bỗng nhiên mở to mắt, tiếng nói khàn khàn tràn đầy mệt mỏi: "Tự Thủy, là em sao?"

Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần, xoay người đi tới giường đỡ anh ngồi dậy: "Là em."

Liên Phượng Vũ nhếch môi cười, nắm được tay cô áp vào ngực mình, như đang an ủi mình. "Anh có một giấc mơ, mơ thấy em đến tìm anh, nhưng lại rời đi, bất luận anh gọi em thế nào...em cũng không quay đầu lại nhìn anh một cái. Anh bị dọa sợ, cả người toàn mồ hôi lạnh, giật mình tỉnh giấc."

"Hiện em đang ở bên cạnh anh, sẽ không đi. Em có quay đầu lại, khoảng 10 cm, đúng lúc anh đứng ở nơi đó." Ninh Tự Thủy dùng ngón tay lau mồ hôi lạnh trên trán anh.

Liên, phải chăng trong lòng anh cũng có sợ hãi.

Liên Phượng Vũ nhắm đôi mắt lại, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, cảm giác trên gương mặt mình có chút hơi ấm bàn tay cô, cảm nhận được hơi thở chân thật của cô, giờ phút này cô đang ở cạnh mình.

Tay kia của Ninh Tự Thủy cũng vuốt ve gò má anh, nhẹ nhàng, dịu dàng, say đắm, luyến tiếc, tất cả tâm tình đều xuyên qua đầu ngón tay từng chút từng chút truyền đến cơ thể anh, để anh cảm giác được từng chút một của cảm xúc.

"Liên, yêu em một ngày thôi." Môi mỏng nhẹ nhàng mấp máy, giọng nói bình tĩnh không có phập phồng. "Cho dù là nhiều hơn một ngày, cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (3)

Đầu ngón tay rõ ràng run lên, đôi đồng tử mở to âm ỉ, mệt mỏi nhìn về phía cô: "Tự Thủy..."

"Không muốn sao?" Ninh Tự Thủy nắm chặt ngón tay lạnh như băng của anh, nắm trong lòng bàn tay. "Yêu em một ngày cũng không muốn sao?"

Khóe miệng Liên Phượng Vũ hiện lên nụ cười khổ, làm sao có thể không muốn chứ? Bất kể yêu em thế nào cũng cảm thấy không đủ, chưa bao giờ đủ cả; thế nhưng Tự Thủy, anh thật sự không còn nhiều thời gian nữa.

Ninh Tự Thủy hít sâu một hơi, bỏ tay anh vào trong chăn ấm áp, lầm bầm nói: "Em sẽ không ép anh, bản thân anh hiểu rõ. Tịch Nhược vẫn chờ anh trở về, chờ chúng ta sau này ở cùng một chỗ với nhau."

Xoay người, rời khỏi phòng.

Liên Phượng Vũ không nhìn được ho khan vài tiếng, lông mày xinh đẹp nhíu lại thành một đường cong. Đầu mơ hồ bắt đầu đau nhức, một chút đau đớn nhỏ này vẫn có thể chịu được, nhưng một khi chuyển thành đau đớn kịch liệt thì mình cũng không có cách nào không chế bản thân.

Hiện giờ mình đã không nhìn thấy, thời gian không còn nhiều, phải như thế nào mới có thể yêu em một ngày?

Nếu như có thể, anh cũng muốn có thể yêu em một ngày, cho dù là một giờ cũng được.

Mi mắt chậm rãi sụp xuống, bất luận mở mắt hay không mở mắt, trước mắt đều là một vùng tăm tối, không khác biệt. Một môi, khó khăn hiện lên trên gương mặt anh tuấn, bất chợt chìm vào giấc ngủ mê man.

Ninh Tự Thủy ngồi trên xích đu cạnh ngôi nhà kiếng trồng hoa, thân thể gầy gò gần như có thể bị gió thổi đi. Ánh mắt mờ mịt luống cuống nhìn những bông hoa trong ngôi nhà kiếng tranh nhau khoe sắc nở rộ, tức giận không lên tiếng, mọi thứ tuy đẹp đẽ rực rỡ đi nữa, cố gắng hết sức thì trong phút chốc cũng sẽ tàn lụi.

Hoàng Hách Nhiên cầm một ly nước nóng nhét vào trong lòng bàn tay cô, đau lòng nhìn cơ thể gầy yếu của cô cũng không mặc quần áo dày. Có thể thấy được xương quai xanh hiện ra lồ lộ, cảm giác có chút dọa người rồi.

"Melbourne ẩm áp cũng có mùa đông nữa, mặc nhiều quần áo một chút, đừng để mình cảm lạnh. Một mình tôi không chăm sóc được cho hai người."

Đôi mắt bình thân của Ninh Tự Thủy thoáng qua chút cảm xúc phức tạp, mí mắt không lên tiếng. Cầm trong tay ly nước nóng lại không có chút cảm giác nào, khói trắng lượn lờ ở miệng ly như làm cho hình dáng cô mơ hồ, tựa như giấc mộng huyền ảo.

"Khuyên bảo anh ấy không được, tôi một mực thuyết phục anh ấy, nhưng anh nhất định không nghe." Hoàng Hách Nhiên cúi đầu, khoé miệng nhếch lên nụ cười khô: "Anh ấy trước giờ ngang ngược vẫn chưa có người nào có thể thay đổi."

"Chẳng qua anh ấy không muốn lãng phí thời gian của tôi, cái gì anh ấy cũng biết." Ninh Tự Thủy tự lẩm bầm, giọng nói trống rỗng, không sức sống, không có linh hồn. Giờ phút này, chỉ là một tượng gỗ tĩnh xảo.

Đôi mắt Hoàng Hách Nhiên ngẩn ra, lẳng lặng nhìn lướt qua cô, sắc mặt bi thương không có bất kỳ cảm xúc nào, ngực đột nhiên co rút đau đớn. Do dự vài giây, vẫn không tìm được từ ngữ: "Nếu Liên được chữa lành và nếu như Kỳ Trà Thần cũng không chết, hiện tại hai người đó đồng thời ở bên cạnh cô, cô sẽ chọn người nào?"

Ngực như những chiếc răng lược gỗ đào đâm vào, dù cỡ nào cũng không muốn nhắc lại, có thể làm động tới miệng vết thương máu chảy đầm đìa.

Trốn tránh, không giải quyết được vấn đề gì.

"Cô sẽ vì Liên, từ bỏ tình yêu trong lòng, do cảm động và áy náy mà lựa chọn ở lại bên Liên sao?" Hoàng Hách Nhiên thấy cô không nói lời nào, giọng nói sắc bén hỏi lại một lần nữa. Như ép cô đến bước đường cùng, buộc cô phải lựa chọn lựa mới chịu bỏ qua.

Ninh Tự Thủy dùng hết sức cầm chặt ly nước trong tay, thở ra hơi thở mỏng manh không tiếng động hoà cùng một chỗ với làn khói trắng, từng vòng từng vòng khói cuộn và nhau, rồi từ từ biến mất. Hồi lâu sau, cô đứng lên, nhìn sắc mặt tái nhợt của mình phản chiếu trong đôi mắt mong chờ của anh, nhếch môi lạnh lùng nói: "Có một ngày, anh sẽ biết câu hỏi mình nhằm chán đến mức nào."

Hoàng Hách Nhiên kinh ngạc nhìn bóng lưng cô rời đi, nhú mảy một cái. Nghĩ không ra, câu hỏi của mình thật sự nhằm chán như vậy sao? Hay là trong lòng cô cũng không có cách nào lựa chọn nên mới dùng phương thức này để trốn tránh?

Kỳ Trà Thần làm cho cô yêu đến tận xương, nhưng Liên lại vì cô mà hy sinh nhiều như vậy, cô sẽ lựa chọn như thế nào?

Dường như lựa chọn thế nào cũng không được.

Tiểu Ngư Nhi ngồi trong phòng bệnh, nhìn Bạch Kỳ cẩn thận lau mặt cho người đang say ngủ, tay lau nhẹ nhàng, dịu dàng, cẩn thận từng li từng tí. Một bên máy móc phát ra tiếng "tích tích", như muốn nói cho mọi người biết, người này còn sống, anh ta còn có tiếng tim đập, còn hô hấp.

Nhưng không cách nào mở mắt.

Kỳ Gấm Sóc đẩy cửa vào, thấy Tiểu Ngư Nhi nở nụ cười nhàn nhạt, đặt đồ ăn trong lòng bàn tay cô, cung chiêu vuốt ve trán cô: "Ăn một chút gì đi, đừng để cục cưng chết đói."

Tiểu Ngư Nhi gạt đầu, ăn hai cái, ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm: "Không đúng! Anh mua cho cục cưng ăn? Không phải cho em ăn hả?"

Môi mông Kỳ Gấm Sóc nhếch lên tươi cười, gỡ một cái lên trán cô.

"Đau!" Tiểu Ngư Nhi xoa đầu, cong môi: "Tại sao đánh em? Cục cưng, cha con khi dễ mẹ kìa!"

"Cục cưng nói em ngốc, đáng đời!" Giọng Kỳ Gấm Sóc trầm thấp đầy ấp yêu thương, thúc giục: "Mau ăn đi."

Tiểu Ngư Nhi bực dọc chu môi, tức giận muốn nói em và cục cưng đều không thèm đồ anh mua, nhưng bụng lại không chịu kêu lên ọc ọc. Chịu thua, chỉ có thể tiếp tục ăn ..., mình đói không vấn đề gì nhưng để cho cục cưng đói là tội lớn!

Cục cụng ỏi cục cụng, tạm thời ăn đồ cha con mua một lần!

Kỷ Gấm Sóc đứng một bên nhìn Tiểu Ngư Nhi, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, lại nhìn Kỷ Trà Thần một chút, trong mắt thoáng qua đau lòng.

Bạch Kỳ thu dọn xong, giọng nói cung kính: "Hai người cùng trò chuyện với thiếu gia đi, tôi ra ngoài trước."

Kỷ Gấm Sóc gật đầu, xoay người ngồi trên ghế ở mép giường, hai chân dè lên nhau. Ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt của anh, hàng lông mi dài bất động không chớp mắt, cũng không biết ngủ như vậy bao lâu, ngày qua ngày, không có chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

"Kỷ thiếu, anh còn muốn ngủ bao lâu nữa? Coi như không có nhà họ Kỷ, anh cũng không thể nằm ngủ như thế mãi! Ngày hôm qua Si Mị từ Mỹ gọi điện về cho tôi, nói tình trạng Tịch Nhược không lạc quan lắm, anh không nhanh tỉnh lại để xem Tịch Nhược một chút sao?"

Tiếng nói nhàn nhạt, vô cùng nhỏ, tràn đầy sự cam chịu và bất lực.

"Anh luôn thông minh hơn so với tôi, sao về mặt tình cảm còn ngơ ngẩn hơn tôi vậy? Anh cứ ngủ như thế đi, có thể Tịch Thủy muốn cho Tịch Nhược thêm em trai hay em gái rồi đó, anh thật muốn tác thành cho bọn họ như vậy sao? Đồi chim liền cánh à?"

"Này!" Tiểu Ngư Nhi nhíu mày, hung dữ trừng mắt liếc anh một cái: "Anh có thể không nói chuyện hay không?"

"Anh nói không phải sự thật sao?" Kỷ Gấm Sóc vô tội nhún vai.

"Liên Phượng Vũ rất tốt, cho dù Tịch Thủy thật sự ở cùng một chỗ với anh ta, đó cũng là lựa chọn của Tịch Thủy!" Tiểu Ngư Nhi nói lời ngay thẳng, nghiêng đầu nhìn Kỷ Trà Thần, giọng nói không kiêng nể: "Kỷ Trà Thần, anh có ngày hôm nay hoàn toàn đáng đời! Ai bảo anh lúc trước không tin Tịch Thủy, ai bảo anh kết hôn cùng Dương Lưu Vân? Ai bảo anh bóp chết một đứa bé vô tội! Anh có ngày hôm nay hoàn toàn là tự mình tạo nghiệp không phải sao!"

Kỷ Gấm Sóc im lặng nghe Tiểu Ngư Nhi trách mắng Kỷ Trà Thần, không giận ngược lại còn cười, đôi mắt thích thú chỉ chứa mỗi hình dáng cô.

"Còn có -- anh tốt nhất đừng tỉnh lại! Cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, tên kia cùng anh quấn lấy nhau chung một chỗ, cũng nhanh biến thành khôn kiếp. Thấy không?" Tiểu Ngư Nhi chỉ chỉ bụng mình, giận dữ bất bình: "Ban ngày anh ta cùng những phụ nữ khác dây dưa không rõ, buổi tối lên lút về nhà dây dưa với tôi, không biết từ lúc nào liền nhét một quả bóng cho tôi! Tôi sợ tới mức tưởng rằng mình sinh sản vô tính rồi."

"Khụ khụ."

Nghe được bốn chữ "sinh sản vô tính", sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Kỷ Gấm Sóc có chút đen lại, im lặng nhìn cô, thật không biết trong đầu cô nghĩ gì. Thiệt không nghĩ tới cô lại nghĩ ra sinh sản vô tính!

Tiểu Ngư Nhi nhíu mày, kiêu ngạo quát: "Nhìn cái gì? Em có nói sai sao? Anh nói anh cùng nhiều người phụ nữ kia dây dưa không rõ?"

Kỷ Gấm Sóc nhíu mày, giả vờ tự hỏi, lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Trên trán Tiểu Ngư Nhi nổi đầy gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi: "Khôn kiếp, phong lưu như vậy, sớm muộn cũng bệnh liệt dương!"

Kỷ Gấm Sóc bắt đầu dĩ sờ trán: "Có ai nguyện rửa chồng mình như vậy không?"

"Đáng đời. Ai bảo anh bên ngoài ăn chơi ngoại tình, liệt dương cũng là đáng đời!" Tiểu Ngư Nhi nhớ tới những ngày trước anh mỗi ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, mình ở nhà ăn không vô ngủ không được, ngày ngày khóc đến hai mắt như hạt đào, trong lòng giận dữ sộ! Hận đến nghiêng răng!

"Anh chỉ cùng các cô ấy ăn cơm, cũng không có làm cái gì khác." Kỷ Gấm Sóc giải thích rất nhiều lần nhưng không có cách nào để cô hiểu, ai bảo Tiểu Ngư Nhi là phụ nữ có thai, bác sĩ nói phụ nữ có thai rất dễ nghĩ ngợi lung tung, nếu như không giải thích, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng, tâm tình sẽ ảnh hưởng đến thai nhi!

Tiểu Ngư Nhi xem thường liếc anh một cái, giọng nói lạnh lẽo: "Chớ có giải thích, giải thích chính là che giấu. Em nhất định phải sinh con gái, chứ sinh con ăn chơi giống như đàn ông các anh, nhiều phụ nữ phải chịu khổ."

Kỷ Gấm Sóc nhíu mày, đã tính trước hỏi: "Vậy nhất định là con trai rồi!" Cười nhạo, anh có cảm giác, nhất định là con trai!

Tiểu Ngư Nhi lý sự, cổ họng rung động, hồi lâu mới nặn ra một câu từ trong kẽ răng: "Nhét trở vào để tạo lại lần nữa, tạm thời giữ lại đến khi nào chính xác là con gái mới ra ngoài."

Kỷ Gấm Sóc bắt đầu dĩ sờ trán, tại sao cô không muốn sinh con trai rồi có thể thêm đứa em gái nữa. Kỷ Gấm Sóc anh làm sao có thể chỉ có một đứa bé, không có cả đội ban hỉ nhất cũng có một đội bóng rổ chứ.

Tiểu Ngư Nhi vừa ăn đồ ăn, vừa làm bầm, đối với mọi hành vi châm chọc Kỷ Trà Thần thì Kỷ Gấm Sóc không biết xấu hổ, hơn nữa còn trách mắng Kỷ Trà Thần đáng đời.

Kỷ Gấm Sóc ở một bên nghe nhưng trong lòng vô cùng ám áp. Bề ngoài Tiểu Ngư Nhi tức giận mắng bọn họ, thật ra cũng rất quan tâm Kỷ Trà Thần, nếu không cũng sẽ không vì mang thai còn mỗi ngày âm ỉ đòi tới bệnh viện, ở trước giường bệnh lái nhai không ngừng, ở trước mặt Kỷ Trà Thần nói làm

nhằm Ninh Tự Thủy, chính là hy vọng Kỳ Trà Thần nghe được tên Ninh Tự Thủy có thể lấy lại ý thức, nhất định phải chống đỡ tiếp!

Mặc kệ ngủ mê bao lâu, nhất định phải tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn Tiểu Ngư Nhi nói xong còn giương nanh múa vuốt đáng điệu như con cua nhỏ, khóe miệng không nhịn được nhếch lên nụ cười hạnh phúc. Khi biết Tiểu Ngư Nhi hồ đồ làm mất đi đứa con đầu của bọn họ quả thật chính mình rất tức giận, hận không bóp chết được người phụ nữ ngu xuẩn này. Nhưng khi thấy cô hôn mê, nhìn cô khóc đỏ cả mắt, cuối cùng lại mềm lòng không thể làm gì với cô.

Và lại vết xe đổ này của Kỳ Trà Thần, anh làm sao có thể để hai người vào bước đường cùng lần nữa? Chẳng qua trong thời gian ngắn không biết nên đối mặt với Tiểu Ngư Nhi như thế nào, vì muốn trừ tức cô mới cố ý tạo ra những chuyện xấu kia. Nếu anh không phải cố ý những tờ báo, tạp chí kia làm sao dám đăng chuyện xấu của anh ra ánh sáng!

Mỗi lần về nhà khuya lúc cô ngủ say, trên mặt còn vết nước mắt, tim nhói đau không kiên trì nổi. Có lẽ cô thật sự quá mệt mỏi, nên không phát hiện được, qua mấy lần, không nghĩ tới đã reo rắc hạt giống hy vọng thứ hai trong bụng cô.

Khi Tiểu Ngư Nhi khóc lóc trước mặt mình nói không hiểu sao mang thai, nói không có cảm sùng mình thì thật là dở khóc dở cười; người phụ nữ này làm cho người ta vừa yêu vừa hận!

Yêu cô đơn thuần dễ thương, sao có thể hận cô nồng nỗi không tìm không phổi như vậy!

Khi biết tất cả mọi chuyện đương nhiên Tiểu Ngư Nhi nổi giận mấy ngày liền không để ý tới mình, phụ nữ khi có thai tâm tình vốn nóng nảy, phát cáu mỗi ngày, một thời gian dài đều phải cẩn thận từng chút một dụ dỗ cô. Tiểu Ngư Nhi cũng biết kìm chế, nên tức giận thì tức giận, lúc không nổi giận thì ngoan ngoãn như thỏ con.

Trong đoạn hôn nhân này cô dần dần trưởng thành, dần dần thích ứng với việc làm mẹ; còn mình trong đoạn hôn nhân này học được cách làm người cha bao dung, Tiểu Ngư Nhi lại vừa giống như con anh, luôn cẩn thận che chở từng li từng tí, buông thả, cung chịu.

Anh chỉ thích cung chịu cô như vậy, nhưng không muốn làm hư cô nữa!

"Nhìn gì vậy?" Tiểu Ngư Nhi sờ sờ cằm, đoán chừng: "Lẽ nào em lại mập lên?"

Kỷ Gấm Sóc nghe được chữ "Mập", sau sống lưng không khỏi dâng lên cảm giác ớn lạnh, mặt đen lại trợn mắt nhìn cô, giọng nói lạnh lùng: "Em lại muốn cái gì? Em không được ăn uống lung tung."

Tiểu Ngư Nhi mỉm cười đứng lên, ngồi trên đùi anh, chu môi nói: "Anh cho rằng em đang nghĩ gì? Em đang nghĩ khi cục cưng được năm tháng nhất định em sẽ vượt qua số 120, đến lúc đó anh phải ôm em từ lâu một tới lâu 15, đề chết anh!"

Kỷ Gấm Sóc nghe cô nói..., không nhịn được cười khẽ, nhéo mũi cô. Chỉ cần cô không cản trở, giãy vò, cô có thể mặc sức hành hạ mình thế nào cũng được.

"Đừng nói ôm em đi tới lâu 15, ngay cả ôm em đi cả đời anh cũng sẵn lòng."

Lời yêu thương!

Hai má Tiểu Ngư Nhi không khỏi hồng lên, nghiêng đầu nhìn Kỳ Trà Thần quát: "Không được nghe, anh ấy nói cho một mình tôi nghe thôi!"

"Ha ha."

Nụ cười sang sảng vang vọng trong phòng bệnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói cãi cọ của hai người, làm cho phòng bệnh vốn lạnh lẽo không vắng lặng như thế, lấp đầy sự lo lắng. Chẳng qua người đàn ông nằm trên giường bệnh vẫn như trước kia không có chút phản ứng nào, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, đôi mắt lúc nào cũng khép kín, làm cho mọi người hết lần này đến lần khác đợi chờ trong vô vọng.

Nhưng, thất vọng tốt hơn là tuyệt vọng.

Còn sống là tốt, còn sống chính là niềm hy vọng.

Bạch Kỳ đứng ở cửa ra vào nhìn một màn hạnh phúc này, viên mắt không khỏi đỏ lên. Kỷ Gấm Sóc có thể cùng Tiểu Ngư Nhi hòa thuận, hạnh phúc như thế, thật sự rất tốt.

Nhưng thiếu gia, rốt cuộc người đến khi nào mới có thể tỉnh lại? Khi nào mới có thể đón tiểu thư trở về, đón tiểu tiểu thư về nữa.

Không biết khi nào bên cạnh cô đứng có thêm một người nữa, tiếng nói khàn khàn: "Hôm nay tình hình cũng thế sao?"

Bạch Kỳ quay đầu lại nhìn bộ dáng kiên nghị, có chút ngoài ý muốn, gật đầu: "Vâng."

Anh, nhẹ giọng thở dài, tràn đầy thương tiếc và đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 195: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (4)

"Cám ơn anh đã đến thăm thiếu gia!"

Trên mặt Đường Diệc Nghiêu nở nụ cười thê lương, nhếch môi nói: "Hà tất nói lời như vậy, tôi trước sau cũng là người của nhà họ Kỳ!"

Bạch Kỳ khẽ gật đầu, đột nhiên mở miệng hỏi: "Công trình Magic Capital sao rồi?"

"Tất cả đều tiến hành thuận lợi, lúc trước Kỳ thiếu đã sớm an bài xong, cho dù nhà họ Kỳ tan rã, cũng không ảnh hưởng đến nó." Đường Diệc Nghiêu an ủi cô.

"Vậy thì tốt rồi." Bạch Kỳ thở dài, mặc dù trên danh nghĩa nói Magic Capital xây dựng là vì Chiêm Dực Dương, nhưng trong lòng thiếu gia là vì Ninh Tự Thủy mà dựng nên, bằng không cũng sẽ không sớm an bài xong, để toàn bộ Magic Capital không bị ảnh hưởng chút nào, tiến hành suôn sẻ.

Năm năm sau, thiếu gia đối với Ninh Tự Thủy là dùng cả tấm lòng quan tâm chăm sóc.

Tâm nguyện thiếu gia khi còn sống là có thể nhìn thấy Ninh Tự Thủy đứng ở Magic Capital công khai biểu diễn!

Chỉ không biết còn có khả năng này hay không?

"Dương tiểu thư thế nào rồi?" Bạch Kỳ chợt mở miệng hỏi.

Ánh mắt Đường Diệc Nghiêu trầm xuống, khoé miệng nhếch lên nụ cười xem thường: "Chưa chết được."

"Thật ra thì, đôi khi hành hạ một người đến cuối cùng không biết rốt cuộc là giày vò đối phương, hay là mình. Thiếu gia, chính là ví dụ tốt nhất." Tiếng nói Bạch Kỳ nhàn nhạt, trong lời nói chứa đầy hàm ý.

Đường Diệc Nghiêu biết cô muốn mình buông tha cho Dương Lưu Vân, không muốn thù hận làm hỏng mình. Nhưng Dương Lưu Vân đã sớm hủy hoại anh, hôm nay hành hạ Dương Lưu Vân, anh mới có được một chút dễ chịu.

Huống chi, cô ta làm ra nhiều chuyện sai trái như vậy, nếu không có cô ta, Ninh Tự Thủy và Kỳ thiếu căn bản cũng sẽ không đi đến bước đường như hôm nay, tất cả đều do cô ta gieo gió gặt bão.

Bạch Kỳ chỉ thờ dài không nói lời nào. Những suy nghĩ cổ chấp đó, trừ mình ra người khác không biết làm gì, lúc trước là thiếu gia, hôm nay là Đường Diệc Nghiêu!

Đường Diệc Nghiêu không nán lại phòng bệnh bao lâu, rất nhanh rời đi. Công trình tiến triển thuận lợi, anh cũng không cần phí quá nhiều tâm sức, còn chưa tới nhà đã nhận được điện thoại người giúp việc, nhũu mày, rốt cuộc đạp chân ga, xe nhanh chóng chạy như bay trên đường lớn.

"Tiên sinh không xong rồi, Dương tiểu thư đứng trên sân thượng nói muốn nhảy xuống, bắt luận chúng tôi khuyên thế nào cô ấy cũng không chịu xuống." Người giúp việc thấy anh trở về, vẻ mặt ngưng trọng chậm rãi mở miệng.

Về mặt Đường Diệc Nghiêu bình tĩnh, không nói một lời, bước nhanh đi đến sân thượng.

Áo ngủ phủ lấy thân hình gầy gò Dương Lưu Vân, vì cơ thể ngày càng ốm đi, áo ngủ gần như muốn bao trọn thân hình gầy trơ xương. Có thể thấy rất rõ tĩnh mạch trên cổ tay mảnh khảnh, trên cánh tay trần trụi còn có vô số lỗ kim lộ ra đáng sợ. Lẳng lặng ngồi trên ban công, hai chân đong đưa ở ngoài, vẻ mặt ngẩn ngơ, ánh mắt trống rỗng không có một chút thần thái.

Hô hấp như người không có linh hồn, tựa như một con gió mỏng manh có thể thổi cô bay đi.

Đường Diệc Nghiêu đứng cách cô khoảng năm bước, mày kiếm nhíu thành một cụm, bộ dáng tỏ ra lạnh lùng, môi mỏng phát ra tiếng nói từ trong cổ họng lạnh như băng: "Dương Lưu Vân, tôi đưa cô xuống."

Dương Lưu Vân đưa lưng về phía anh, gió thổi qua mặt cô, lướt trên mái tóc đen xơ xác của cô, cũng không nhúc nhích, như không nghe thấy.

"Dương Lưu Vân, tôi nói cô xuống đây, có nghe hay không?" Đường Diệc Nghiêu nói lại một lần nữa, giọng nói càng thêm lạnh lùng.

Rốt cuộc Dương Lưu Vân chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt không tiêu cự dừng lại trên gương mặt kiên nghị của anh, ánh mắt chợt lóe lên vẻ phức tạp. Khoé miệng xẹt qua nụ cười thê lương, tiếng nói khàn khàn vang lên: "Tôi hỏi anh lần thứ chín mươi tám lần, vì cái gì? Tại sao phải đối xử với tôi như vậy?"

Đường Diệc Nghiêu hiệp đôi mắt, giọng trầm thấp quát lên: "Muốn biết thì tự mình nhớ."

"Ha ha." Dương Lưu Vân cười ngây dại, thậm chí ngay cả đôi đồng tử trống rỗng cũng không có chút hy vọng. Hai tay khổ sở che mặt, đầu ngón tay chà thật sâu vào mái tóc nhọn, trong cuộc sống này không phải chỉ có con người mới chịu sự đày đoạ, nước mắt đã sớm khô cạn.

"Tôi nhớ không nổi nữa! Tôi thật sự nghĩ không ra!" Tiếng nói khổ sở nghẹn ngào vang lên, thê lương không ngừng quanh quẩn: "Tôi không biết, rốt cuộc thật sự không biết mình đã làm sai điều gì, để anh có thể hận tôi như vậy! Lần lượt cho người khác thay phiên cưỡng bức tôi, thậm chí để người ta tiêm thuốc cho tôi, để tôi dính vào thuốc phiện, sống không bằng chết! Loại cảm giác này làm cho người ta còn tuyệt vọng hơn so với chết. Tôi đau đớn muốn sống mà không được, muốn chết không xong. Tại sao? Rốt cuộc anh muốn thế nào mới có thể buông tha hả?"

Về mặt Đường Diệc Nghiêu không chút thay đổi nhìn cô, không lộ bất kỳ xúc động nào. Nỗi thống khổ của cô từ lâu anh đã cảm nhận được, Dương Lưu Vân tự tay tạo ra loại dẫn vật này trong lòng cô!

Dương Lưu Vân ngồi thẳng người, ánh mắt ngừng lại lần nữa trên người anh, ngón tay không nhìn được vuốt ve lỗ kim trên cánh tay, giờ đây cô đã không còn là Dương Lưu Vân ưu nhã cao quý như ngày xưa. Minh bây giờ xanh xao vàng vọt, tinh thần ủ rũ, sức sống đã sắp cạn khô thành bệnh rồi.

"Coi như tôi van anh, để cho tôi chết đi! Cầu xin anh đừng hành hạ tôi nữa. Tôi chết rồi, thi thể tùy anh xử lý thế nào cũng được, cho chó hoang ăn cũng chẳng sao. Chỉ xin anh, hãy để tôi chết!"

"Cô đừng hòng!" Từ trong miệng Đường Diệc Nghiêu lạnh lùng nói ra ba chữ, dứt khoát mà tàn khốc.

"Tôi không muốn sống, quá đau khổ. Mọi thứ tôi đều không nhớ, tôi không biết vì sao lại trở nên như vậy, không biết cuộc sống này còn kéo dài bao lâu. Tôi thật sự muốn chết. Tôi muốn đi tìm cái chết, không ai ngăn được tôi."

"Tôi sẽ không để cho cô chết, cô tuyệt đối không chết được!" Đường Diệc Nghiêu nói ra từng chữ một vô cùng rõ ràng. Hung ác như một cây đao muốn mang cô lãng tử xử tử!

"Tại sao? Hà. Rốt cuộc là vì cái gì?" Tâm tình Dương Lưu Vân sụp đổ, gào thét ra ngoài, hai tay ôm lấy đầu, trong mắt hoảng loạn luống cuống và mâu thuẫn, khổ sở tuyệt vọng.

Đường Diệc Nghiêu trầm mặc không nói.

"Ha ha. Anh không cần được tôi đâu... tôi đi chết đây. Anh là ác ma, anh sẽ xuống địa ngục thôi. Anh nhất định sẽ xuống địa ngục đấy."

Dương Lưu Vân cười lên ngu dại, thân thể bắt đầu lao đảo nghiêng ra ngoài, tất cả mọi người đều nom nớp lo sợ, thậm chí thét chói tai, chỉ có Đường Diệc Nghiêu không nói một lời, thờ ơ, ngoảnh mặt làm ngơ, dường như mọi thứ đều không liên quan đến mình.

Dương Lưu Vân, chúng ta đã sớm sống trong địa ngục, sao cô lại không nhớ?

"Ha ha. Tôi sẽ ở địa ngục chờ anh. ." Dương Lưu Vân cười ngây dại, nắm bắt một câu, tung người nhảy xuống, cả người đơn độc như con thiêu thân lao đầu vào lửa, đoạn tuyệt và dứt khoát. Không chút vãn vron, không có bất kỳ lưu luyến.

Kết thúc đi, khổ sở hết lần này đến lần khác, đến lúc chấm dứt rồi, tất cả dây dưa, bất kể ai đúng ai sai, cuối cùng cũng kết thúc!

Quá đau khổ, thật không thể tiếp tục được nữa! Không hồi ức, không có quá khứ, không có bất kỳ nguyên nhân nào, chịu đựng giày vò như vậy. Thật quá tuyệt vọng, tuyệt vọng đến ngay cả quyền được chết cũng không có.

"Tiên sinh." Tất cả mọi người đều kinh hãi, sợ che mắt không dám nhìn xuống dưới.

Về mặt Đường Diệc Nghiêu ngẩn ra, ánh mắt trong phút chốc thất thần, không nghĩ tới cô lại dám nhảy xuống thật. . . Cô thật sự dám nhảy xuống dưới!

Thân thể nát vụn như bướm bướm rơi xuống trong cơn bão tố, rơi trong bùn lầy. Bên tai là tiếng nói nặng nề không chân thật, như trong mơ, khó có thể tin.

Trong không khí dường như tràn ngập mùi vị nhàn nhạt ngai ngái, vẫn còn đọng lại nơi cánh mũi, mơ hồ buồn nôn!

Đường Diệc Nghiêu không đi đến mép sân thượng, bất động đứng tại chỗ, phản ứng kịp, giọng nói trầm thấp: "Còn không mau gọi điện đến bệnh viện. Phải đợi cô ta chết sao?"

"Vâng." Tất cả người giúp việc như chợt tỉnh, hỗn loạn thành bầy kiến, vội vàng gọi điện thoại, hốt ha hốt hải đi xem tình hình rồi lại nhìn cảnh tượng trước mặt.

Chỉ có anh vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, không đi nhìn tình cảnh té xuống bi thảm của cô. Nơi này là lầu ba, nếu như không phải hướng về phía mặt đất, phía dưới có một bãi cỏ, cấp cứu kịp thời có lẽ không chết.

Tiếng nói Bạch Kỳ lướt nhẹ qua tai, đôi tay nắm chặt lại nổi lên gân xanh, hồi lâu rồi chậm chậm buông ra, thở ra một hơi sâu.

Dương Lư Vân, nếu lần này cô không chết, tôi sẽ bỏ qua cho cô!

Dường như hai ngày nay Liên Phụng Vũ rất bận, luôn cùng Hoàng Hách Nhiên hai người trong thư phòng, hỏi anh cái gì nhưng cũng không chịu nói, Hoàng Hách Nhiên cũng không nói. Ngày qua ngày Ninh Tự Thủy chỉ lẳng lặng ở bên cạnh chăm sóc anh, trơ mắt nhìn anh ngày càng gầy đi, sức lực càng ngày càng giảm, thích ngủ nhiều hơn, số lần đau đầu càng thường xuyên hơn nữa, thậm chí hai ngày phát tác một lần.

Mỗi lần như thế, cô đều len lén trốn đi, không dám đến nhìn, không muốn nghĩ nữa, không đi hỏi, hình như như vậy mới có thể giảm bớt một chút sợ hãi trong lòng. Đáng tiếc, không như thế. Một mình ngồi trên xích đu, nhìn bầu trời xanh thẳm, trong đầu toàn bộ đều là anh đau đớn gãy gập, bộ dáng bất lực.

Tìm co rút đau đớn, cảm giác bất lực nặng nề, gần như muốn chìm chết cô.

Anh có cảm giác như vậy hay không, nhìn người mình quan tâm khổ sở vật lộn, nhìn anh ngày lại ngày gầy đi, tính mạng giống như đồng hồ cát dần dần mất hẳn, lại không có cách gì cứu anh, thậm chí muốn khóc cũng không được

Hận mình không có sức, hận mình mang đến cho anh vận rủi, để anh chịu giày vò như vậy, hận đến muốn giết chết mình.

Đôi mắt lạnh yên chậm rãi nhắm lại, hai tay nắm thật chặt dây thừng, không biết khỏe môi bị cắn rách lúc nào, mùi máu tanh quanh quẩn trong khoang miệng tràn ra.

Ánh mặt trời chiếu trên người nhưng không cảm giác được bất kỳ áp lực nào lại lạnh lẽo phát run. Không biết Hoàng Hách Nhiên đứng trước mặt bao lâu, nhìn mình bao lâu, anh mở to mắt đứng phía trước, bóng dáng chồng lên hình bóng anh.

"Anh ấy đã ngủ."

"Ừ," Hoàng Hách Nhiên gật đầu: "Anh ấy. . . . Không còn bao nhiêu thời gian nữa rồi."

Ninh Tự Thủy mặt không chút thay đổi, trong lòng kịch liệt run rẩy. Lời của anh vô tình như một người cầm dao găm hung hăng xâu xé tim cô. Giọng nói khàn khàn tàn nhẫn làm sao, tại sao phải nhẫn tâm nói ra sự thật như vậy.

Nếu như không biết, có lẽ còn có thể tiếp tục lừa gạt chính mình!

"Cô hãy chăm sóc anh ấy nhiều hơn, muốn nói gì, bây giờ nên nói cho anh ấy biết." Ánh mắt sâu thẳm của Hoàng Hách Nhiên di chuyển về phía cô, thấy cô mấy ngày nay không bình thường.

Ninh Tự Thủy gật đầu, thì thầm: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (5)

"Là em, sao vậy?" Tay Ninh Tự Thủy cầm tay anh, an ủi: "Có phải lại thấy ác mộng hay không? Em không có đi, vẫn ở bên cạnh anh."

Hồi lâu Liên Phụng Vũ vẫn không lên tiếng, khoé miệng nhếch lên nụ cười thê lương, giọng nói khàn khàn hỏi cô: "Nếu bây giờ anh vào viện, còn có thể kéo dài được bao lâu?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy thoáng qua một chút bất ngờ: "Anh đồng ý tiếp nhận điều trị?"

"Anh đột nhiên rất sợ khi em ở lại một mình trên thế giới này, em rất cô đơn lạnh lẽo. Em khoá chặt tim mình, ai cũng không vào được. Anh không đành lòng." Giọng nói Liên Phụng Vũ chua xót. Không nói cho cô biết, nhưng thật ra là vì mơ thấy Tịch Nhược đã xảy ra chuyện.

Mình mất đi có thể Tự Thủy chỉ buồn một thời gian, nhưng nếu mất đi Tịch Nhược, cô sẽ sụp đổ. Huống chi cùng lúc mất đi hai người, cô sẽ ra sao?

Làm sao bây giờ, mình thật không nỡ bỏ cô ở lại một mình lẻ loi không nơi nương tựa trên thế giới này.

"Vậy thì tiếp tục sống, đừng rời bỏ em." Tiếng Ninh Tự Thủy thanh nhã. Bất luận là vì cái gì, anh chịu nằm viện là tốt rồi.

Chỉ cần sống thêm một ngày, dù là nhiều hơn một ngày cũng tốt!

Dường như mùa đông năm nay ở Melbourne vô cùng ngắn, không quá lạnh, cảm giác dễ chịu như thế này lại lặng lẽ rời đi. Cảnh cây ven đường bắt đầu

đâm những chồi xanh, bầu trời càng thêm sáng tỏ, không ngừng ẩm lên, làm cho bầu không khí trở nên không còn đầu hui nữa. Những toà nhà mang phong cách châu Âu, đơn giản nhưng không đơn điệu; nơi này có các thiết bị và cách chữa bệnh tân tiến nhất, cho dù người bình thường ở một đêm cũng là kết quả của mười năm lao động vất vả.

Nhưng nếu có thể để Liên Phụng Vũ hoàn toàn khá hơn, Ninh Tự Thủy nguyện ý mang toàn bộ tài sản ra đổi lấy để anh được khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!

Liên Phụng Vũ ở chỗ này đã được một tháng, dù không có chuyển biến tốt, nhưng tình trạng cũng không xấu đi; mỗi ngày cô đều chạy từ nhà đến bệnh viện, nếu như không phải Liên khăng khăng phản đối cô ở lại bệnh viện, cô thật không muốn rời khỏi anh một bước.

Vừa vào phòng bệnh, thấy hai người họ nói chuyện với nhau, tiếng nói đột nhiên im bặt, như không muốn để cô biết.

Hoàng Hách Nhiên gật đầu với cô, mỉm cười nói: "Tôi đi về trước đây, hai người ở lại trò chuyện."

Ninh Tự Thủy gật đầu, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn bóng lưng anh rời đi, cảm thấy hai người họ có chuyện gì giấu mình.

Ánh mắt Liên Phụng Vũ quay tới, ngừng lại chính xác không sai trên mặt cô, khoe miệng hiện lên nụ cười, nói ra hai chữ: "Qua đây!"

Ninh Tự Thủy đi đến bên giường ngồi xuống, chủ động nắm tay anh để trong lòng bàn tay, lúc này hai người đều yên lặng. "Hai người đã nói chuyện gì, không muốn cho em biết?"

"Không có gì." Liên Phụng Vũ mỉm môi cười một tiếng, giọng nói dịu dàng vô cùng êm tai: "Anh muốn dù cho mình chỉ còn một hơi thở cũng phải xử lý tốt chuyện của Hồng môn, giao cho Hách Nhiên, như vậy sau này em sẽ không quá mệt mỏi."

Ninh Tự Thủy nhũn mảy, ánh mắt đầy cảm động. Chỉ theo bản năng nắm chặt tay anh, cảm nhận sự hiện hữu của anh.

"Anh biết em có thể làm, nhưng em trước sau gì cũng là một cô gái, trời sanh tính cách yếu mềm, không để ý tới quyền lực, của cải, để em gánh vác cả Hồng môn quá khổ cực." Liên Phụng Vũ đau lòng sờ mặt cô không nỡ để cô chịu liên lụy. Vì thời gian mình có hạn, có thể làm xong mọi thứ cho cô.

"Còn có thầy!" Ninh Tự Thủy cố gắng kìm chế, giữ giọng nói bình tĩnh như ngày thường.

"Anh còn không hiểu thầy sao? Mang Hồng môn giao cho anh nhiều năm như vậy, sao lại có thể nguyện ý chọn nó chứ!" Liên Phụng Vũ nhếch lên nụ cười, nói không rõ là tự giễu hay châm chọc. Ngón tay lưu luyến vuốt ve gương mặt cô, ngàn vạn lời nói cũng không thể nói hết tình cảm chất chứa trong lòng.

Ninh Tự Thủy khẽ cau đôi mày xinh đẹp như vẽ, có một loại cảm giác xấu.

"Em còn nhớ đã đồng ý với anh chuyện gì không?"

"Trăm năm về sau, hảo hảo yêu anh."

Môi mọng Liên Phụng Vũ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt: "Em đã đồng ý với anh rồi, lần này không thể thất hứa nữa. Đòi sau hảo hảo yêu anh, không thể yêu người khác nữa."

"Sẽ không." Ninh Tự Thủy trả lời, đòi sau anh đừng gặp em nữa, gặp em chỉ mang đến bất hạnh cho anh mà thôi. Đòi sau xin gặp một cô gái hiền lành bình thường, để cô ấy xem anh như mạng, chăm sóc anh thật tốt!

"Không cho phép nói không muốn gặp anh, không phải em mang đến cho anh đều là bất hạnh, nếu không gặp em, cả đời anh đều uống phí, bởi vì có em, mới đến nhân gian này một lần, không uống công chuyện này."

Rút tay từ trong tay cô ra, hai tay bưng lấy gương mặt gầy gò của cô, cúi đầu hôn môi cô, cảm giác mát lạnh, nhẹ nhàng, mùi thơm nhàn nhạt, đầu lưỡi nóng ướt từ từ tiếp xúc cánh môi đầy đặn của cô, dần dần dò thăm; sau khi thử dò xét một chút, hàm răng cạy mở hàm răng cô trong sự dịu dàng, tùy ý di chuyển, khuấy động, quấn lấy cái lưỡi thơm của cô, mút thỏa thích nhiều lần, dây dưa, múa lượn, khi thì dịu dàng như nước, khi thì thô bạo cuốn lấy như cơn bão, tay từ từ di chuyển xuống dọc theo cổ cô, ngang qua xương quai xanh tuyệt đẹp, bộ ngực mềm mại, đến eo thon thì dừng lại, giam cầm như cốt thép.

Ninh Tự Thủy nhắm mắt lại, cảm thụ sự dịu dàng của anh, mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, không có mùi thuốc lá, dường như anh mang tất cả sự si tình cùng mê luyến dồn vào nụ hôn này, dịu dàng làm cho người ta đau lòng, mê đắm làm cho lòng người tan nát; mê người làm cho lòng người đau xót.

Anh vẫn luôn quan tâm đến cảm nhận của người khác như vậy, nhất là với mình, anh gần như mang sự nhỏ bé của mình đặt ở phía sau, không đòi hỏi, cũng không làm khó dễ cô. Tay anh, vẫn dừng lại ở eo, không dám tùy tiện di chuyển.

Có người đàn ông nào, thâm tình dịu dàng lại săn sóc tỉ mỉ đến như vậy?

Đề đặt đáp lại nụ hôn của anh, cảm thụ ánh mắt anh, nóng bỏng triền miên, cuối cùng đều là bi thương.

Sau nụ hôn thật dài, hai gò má Ninh Tự Thủy đã sớm ửng đỏ, há miệng thở dốc, ánh mắt vẫn trong suốt nhìn thấy đáy như cũ, như dòng nước mênh mông nhìn anh, hai tay níu chặt quần áo bệnh nhân của anh, cả người co lại trong ngực anh, chợt giật mình nghe được tiếng tim đập của anh, như đánh

trống. Thân thể dần dần nóng lên, người đàn ông này đối với người phụ nữ mình yêu mến lại phản ứng lớn như vậy, nhưng anh vẫn như trước kiểm soát được chính mình.

"Thật ra thì, nếu anh không ngại. Em có thể." Lâm bẩm nói ra những lời này, thậm chí cũng không dám nhìn về mặt anh. Thật ra mình như vậy, từ lâu đã không xứng với sự tốt đẹp của Liên, nhưng nếu anh muốn, cái gì mình cũng có thể cho.

So với những gì Liên đã bỏ ra, nỗ lực của mình thật sự là quá ít.

Khóe miệng Liên Phượng Vũ hiện lên nụ cười nhàn nhạt, dường như tinh thần tốt lên một chút. Có người nói con người sẽ có một đoạn thời gian ngắn, rất có sinh lực, không ốm đau, người ta gọi là -- hồi dương.

Nghĩ đến truyền thuyết đó, tim Ninh Tự Thủy bỗng co rút lại, giống như có người lấy đi huyết mạch trái tim từ trong thân thể, loại đau đớn này như xé tim rách phổi.

Bàn tay dừng lại trên đầu cô nhẹ nhàng vuốt mấy cái. Nhẹ giọng nói: "Cô gái ngốc, anh không cần em vì anh mà bản thân phải chịu uất ức."

"Không có uất ức!" Giọng nói Ninh Tự Thủy bình tĩnh.

"Nhưng anh sẽ cảm thấy uất ức." Liên Phượng Vũ thấp giọng lầm bầm: "Rốt cuộc trong lòng em vẫn không thích anh, anh rất tham lam, không phải muốn người của em, không phải muốn hưởng thụ khoái cảm kia, nếu không anh sớm có thể dùng tiền tùy tiện mua vui với nhiều phụ nữ rồi, hà tất đối với mình như vậy?"

Ninh Tự Thủy cắn môi nhìn về mặt anh chăm chú, không nói.

"Cả đời này anh đều nghiêm khắc với chính mình, tình yêu tốt đẹp như vậy, thần thánh cũng không được phép can thiệp và khinh thường. Em là tình cảm chân thành cả đời anh, có thể mang mọi thứ tốt đẹp nhất cho em, thật không uống phí rồi." Anh khẽ thở dài một cái, không xua đi được ưu thương giữa mi tâm, về mặt từ từ bắt đầu mệt mỏi, dường như càng thêm mệt mỏi rồi.

Ninh Tự Thủy ngừng đầu, chủ động hôn một cái lên khóe môi anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn anh yêu em như vậy."

Sức lực hai tay Liên Phượng Vũ ôm cô từ từ biến mất, đôi mắt âm thầm di chuyển trên mặt cô, nhưng trước mắt là một vùng tăm tối, không chạm tới. Rút tay từ trên người cô ra, mở miệng: "Về đi."

"Anh mệt sao? Vậy em đi về trước, ngày mai sẽ trở lại thăm anh." Ninh Tự Thủy kéo chân cho anh, đứng lên.

"Không cần." Anh nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói yếu ớt, tựa như có thể biến mất bất cứ lúc nào: "Ngày mai em đừng đến, sau này cũng đừng đến nữa. Trở về đi, về tìm anh ta, cùng anh ta sống thật tốt."

"Liên!" Ninh Tự Thủy nhủ mảy, phát ra tiếng nói lạnh lùng: "Anh không thể đuổi em đi!" Lời nói sau cùng rất khổ sở.

Hai tay Liên Phượng Vũ đè xuống giường, từ từ nằm xuống, hai mắt nhắm nghiền.

"Anh đã hẹn gặp em ở kiếp sau, vậy là đủ rồi. Em đi đi, anh không muốn gặp em nữa."

"Đợi anh khoẻ lại, chúng ta sẽ kết hôn. Đón Tịch Nhược trở về, em và Tịch Nhược sẽ ở bên cạnh chăm sóc anh." Không để ý đến lời anh nói, tự mình nói. Mặc dù trong lòng đã biết Liên không còn nhiều thời gian nữa, khi vào bệnh viện, bác sĩ cũng nói: sẽ làm hết khả năng nhưng tùy thuộc vào ý trời.

Nhưng -- khi đời người đã hết, nhân thế vẫn còn dài.

Cả buổi Liên Phượng Vũ vẫn không lên tiếng, trên trán tràn đầy mệt mỏi, môi mỏng hơi khô, tái nhợt không chút huyết sắc. Hồi lâu, môi mỏng khẽ lên nói ra một chữ nhàn nhạt: "Được."

Ninh Tự Thủy quay đầu, không đành lòng nhìn về mặt lạnh lùng của anh, hốc mắt có chút nóng ướt, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình. Quạt cường mở miệng: "Anh nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai em sẽ trở lại thăm anh."

Liên Phượng Vũ không nói gì, giống như ngủ rồi.

Ninh Tự Thủy chậm rãi bước đi ra khỏi phòng bệnh, rời khỏi bệnh viện. Cảnh cây cỏ thụ ven đường lộ ra những mầm xanh, màu sắc nhu hoà, tràn đầy sức sống; che khuất ánh sáng đang chiếu tới hừng hực, không nhìn được giờ tay lên che đôi mắt lại, nhắm nghiền hai mắt.

Ánh mặt trời hôm nay vô cùng chói mắt, đó là một màu đỏ thẫm, giống như máu.

Bước chân thơ thẩn trở về nhà, trên đường đi suy nghĩ hỗn loạn, cái gì cũng không nghĩ được, chỉ máy móc bước đi, cả người trở nên vô cảm, có chút bị chi phối và mất không chế.

Không biết có phải vì gần đây quá mệt mỏi hay không, lúc này tất cả mệt mỏi lập tức phát tác, cô ngã người xuống giường, đôi mắt gần như nhắm lại, liền thiếp đi.

Không biết trải qua bao lâu, điện thoại vang lên dữ dội, kêu lên không biết mệt mỏi, đánh thức Ninh Tự Thủy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (6)

Theo bản năng nhú mảy, lật người không muốn để ý tới, chỉ hy vọng người giúp việc mau nghe điện thoại, để tiếng chuông đáng ghét sớm biến mất.

Ninh Tự Thủy đột nhiên mở mắt, chợt nghĩ đến kẻ từ khi Liên nằm viện, mình đã cho người giúp việc nghỉ việc rồi, chỉ thuê một nhân viên làm thêm giờ, lúc này cô ấy sẽ không xuất hiện ở đây. Mơ mơ màng màng ngồi dậy, đưa tay nhắc điện thoại lên: "A lô."

"Tự Thủy, tôi là Hoàng Hách Nhiên." Giọng nói Hoàng Hách Nhiên vô cùng trầm thấp, như trước đây nhưng lần này vô cùng nhỏ, lại phảng phất mang theo một phần bi thương, lời nói nhanh nhưng cũng rất chậm, rất khác thường.

Ninh Tự Thủy liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, gần 4 giờ. "Hoàng Hách Nhiên, anh đang ở đâu? Có chuyện gì không?" Mí mắt phải giật một cái, cảm giác bất an trong đêm tối bắt đầu xuất hiện.

"Tự Thủy, cô hãy nghe tôi nói, Liên anh ấy đã mất."

"Cái gì?"

"Liên qua đời. Hai mươi phút trước."

Trong phút chốc Ninh Tự Thủy ngây ngẩn cả người, đầu ngón tay lạnh lẽo nắm thật chặt ống nghe điện thoại, chân tại chỗ, không biết phải làm sao.

Hoàng Hách Nhiên không ngừng khuyên nhủ cô, lời nói dễ dàng nói đi nói lại, nhưng Ninh Tự Thủy một câu cũng không nghe lọt. Ánh mắt đột nhiên không có tiêu cự, cảnh tượng trước mắt toàn bộ đều mờ ảo rồi.

Sao có thể chứ! Lúc mình rời đi anh vẫn còn rất khỏe mà, làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thì. Rõ ràng đã nói, ngày mai muốn đến thăm anh. Rõ ràng nói chờ anh khỏe lại sẽ chính thức làm vợ anh, sẽ đón Tịch Nhượng về.

"Tự Thủy, Liên muốn cô rời khỏi, quay về bên cạnh anh ta."

"Không. . . . Không cần!" Bỗng nhiên, cô không kìm chế được cuồng loạn, quay về phía điện thoại hô: "Ngoại trừ Liên ra ai tôi cũng không cần. Tôi sẽ không rời khỏi anh ấy."

Đầu bên kia điện thoại Hoàng Hách Nhiên bất đắc dĩ than thở: "Tự Thủy, đừng lừa dối mình nữa. Trong lòng cô yêu là Kỳ Trà Thần, không phải Liên Phụng Vũ. Mà bây giờ Liên không còn nữa."

"Anh đang gạt tôi, đúng không? Anh và Liên hợp lại để gạt tôi!" Điện thoại rơi xuống một tiếng "Bộp", Ninh Tự Thủy không tin tức đầu phủ nhận.

Liên sao lại. Chết được!

Trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, đau như muốn chết đi, đau thương ùn ùn kéo đến, mang cô chôn vùi thật sâu.

Hốt hoảng, luống cuống, không cách nào không chế được run rẩy, nước mắt vốn đã khô cạn không kìm được chảy xuống, đầy trên mặt. Ngoài cửa sổ, vẫn là đêm đen như mực, hơi thở mùa xuân càng nồng đậm, không bao lâu nữa bình minh sẽ đến, phủ xuống toàn bộ trên mặt đất, chiếu sáng từng sinh mệnh.

Thế nhưng, ai sẽ xóa đi cái lạnh lẽo quanh cô, đêm tối vô tận này; bóng tối khôn cùng, như vòng xoáy cắn nuốt cô, liều chết dây dưa. Tại sao ánh mặt trời âm áp có thể chiếu sáng khắp nơi, lại keo kiệt ngay cả một chút cũng không chịu bỏ thí cho cô?

Từ Tịch Nhượng, đến Kỳ Trà Thần, rồi đến Liên... Vì sao mọi người khi sống phải đi trên con đường lận đận như thế? Sao phải tàn nhẫn hành hạ số mệnh của họ như vậy?

Hiện giờ Tịch Nhượng ở Mỹ, không rõ tình hình, Kỳ Trà Thần sống chết chưa biết, hôm nay Liên thật sự đi rồi, cũng sẽ không quay lại nữa sao?

Ninh Tự Thủy ngơ ngác ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh. Liên không có đi, là Hoàng Hách Nhiên đang giúp anh ấy gạt mình, Liên sẽ trở lại, nhất định rồi.

Chợt, cửa có động tĩnh, như có chìa khóa mở cửa.

Ninh Tự Thủy đứng dậy thật nhanh, chạy vội đến cửa ra vào, kéo chốt chặn ở cửa.

"Tự Thủy."

Ngoài cửa, tay Hoàng Hách Nhiên cầm chìa khóa, về mặt lo lắng, bắt được bả vai cô, gắt gao dò xét, không ngừng quan sát cô. "Sao đột nhiên ném điện thoại? Tôi bị dọa sợ, cho là cô sẽ." Đi theo Liên.

Anh lập tức đến xem, trong lúc nhất thời, trong lòng xuất hiện sự chán chường. Cả người giống như bị người khác đẩy xuống từ trên vách núi, hung hăng rơi xuống dưới, rơi xuống không giới hạn.

Ninh Tự Thủy tránh tay anh, khề thờ dài một cái, một mồi lắc đầu, xoay người đi về bên ghế sa lon, tiếp tục ở nơi này, chờ đợi. Trong phòng khách rộng rãi, không khí trầm lắng. Chậm rãi cuộn cơ thể lại, cuộn mình ôm chặt đôi chân, tựa vào góc ghế sa lon, đôi mắt lạnh lẽo im lặng nhìn đồ sứ trắng trên bàn, trong lòng trống rỗng.

"Cô đừng như vậy. Liên không muốn thấy cô như vậy. Anh ấy sẽ rất đau lòng." Hoàng Hách Nhiên ngồi xuống đối diện với cô, lời nói cuối cùng gần như nện ra từ trong kẽ răng.

Ninh Tự Thủy hoàn toàn hiểu được ánh mắt lo lắng và đau lòng của anh, còn có -- bất đắc dĩ!

Nghiêng đầu, hơi nghiêng về phía trước: "Tại sao phải giúp anh ấy gạt tôi? Tại sao giúp Liên gạt tôi? Tôi thật sự sẽ không trở về bên cạnh Kỷ Trà Thần, tôi sẽ không. Cho dù anh ấy tránh mặt tôi...tôi cũng không trở về. Tôi từng đồng ý ở lại bên cạnh anh ấy. Không rời khỏi anh ấy nữa. Vì sao anh ấy vẫn chưa trở lại? Vì sao Liên không quay về đây?"

Bi thương lượn lờ, bên cạnh tiếng chuông đồng hồ cổ xưa đúng lúc vang lên âm thanh "Keng keng".

Hoàng Hách Nhiên không nói gì, thấy cô như thế, lòng đau như dao cắt. Hoàn toàn không nghĩ tới Liên sẽ chết, để cô biến thành như vậy. Như thật sự mất đi linh hồn, cả thế giới và cô như không liên quan.

Chuyện đối với Ninh Tự Thủy mà nói, xảy ra quá bất ngờ, anh cũng đã sớm biết Liên khoảng hai ngày nay. Liên vẫn không chịu để Tự Thủy ở bệnh viện chăm sóc mình, chính là sợ lúc mình ra đi Ninh Tự Thủy ở một bên, anh đi sẽ không an tâm.

Hôm nay, thật sự không còn nữa, trước khi chết cũng không gặp mặt, cuối cùng cũng đã giảm bớt nỗi bất an này. Tự Thủy khổ sở không được đến nhìn anh lần cuối, bộ dáng thật thảm hại.

Ninh Tự Thủy cuộn lại lần nữa ở giữa ghế sa lon, nghiêng đầu gối trên đầu gối, cặp mắt xuống, lông mi thon dài run rẩy dữ dội, nói lầm bầm: "Cho tới bây giờ Liên vẫn không nỡ để tôi đau lòng, nên anh ấy sẽ không rời xa tôi. Anh ấy nhất định sẽ trở lại. Một chút nữa, anh sẽ trở lại."

Bỗng chốc Hoàng Hách Nhiên đứng lên, móc một tờ giấy từ trong ngực ra đưa trước mặt cô, không kìm chế được thét lên: "Liên đã mất. Đây là thư thông báo tử vong của bệnh viện. Cô nhìn cho rõ đi!" Hai tay anh ra sức nắm bả vai cô, như muốn lay tỉnh cô.

Nhưng, cuối cùng giống như một con ác mộng, vĩnh viễn không ngừng lại, vĩnh viễn cũng không tỉnh lại dù chỉ một ngày, vô cùng vô tận.

"Đừng nghĩ gạt tôi nữa, Liên nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ." Ninh Tự Thủy cúi đầu, nhỏ giọng nỉ non, cố gắng thuyết phục anh, cũng như đang thuyết phục mình. "Anh ấy chỉ sợ tôi uất ức, sợ tôi và anh ấy ở cùng một chỗ sẽ không vui. Thật ngốc, làm sao có thể chứ! Anh ấy yêu tôi, cùng với anh ấy ở chung một chỗ, tôi làm sao không vui đây. Qua một thời gian nữa, anh ấy suy nghĩ lại, sẽ trở về bên cạnh tôi."

Ai ngờ hôm qua ly biệt, đã là xa cách, vĩnh viễn; không cách nào gặp nhau, nếu sớm biết như thế này, cô chết cũng không rời khỏi anh một bước, nhất định ở bên cạnh chăm sóc anh thật tốt, một bước cũng không rời.

Bất giác, cô bắt đầu điên cuồng nhớ Liên Phượng Vũ. Đôi mắt ôn nhu của Tự Thủy tựa như gió xuân vậy, đôi mắt với bất cứ chuyện gì cũng điềm tĩnh ung dung, anh đối với mình cung chịu quá mức, anh cười khê, anh dịu dàng, anh tức giận, nhất cử nhất động của anh, tất cả tất cả, không ngừng hiện lên trong đầu.

Cùng nhau bước đi, chỉ có Liên Phượng Vũ mới có thể cho cô tất cả mọi thứ, yêu cây yêu cả cảnh, chấp nhận Tịch Nhược, dón hết tất cả cho cô, không oán không hối, nhưng không yêu cầu cô đáp lại cái gì. Cho dù đôi mắt đã mù cũng muốn giấu giếm cô, một mình rời đi, không cho cô thêm một chút phiền toái.

Liên Phượng Vũ, Liên Phượng Vũ, trong lòng chi chít dày đặc, tất cả đều là tên anh.

Vẫn như trước đắm chìm trong chờ đợi vô tận, không biết Hoàng Hách Nhiên rời đi lúc nào, ngoài phòng ban ngày sáng tới luân chuyển không ngừng, nhưng thế giới của cô thời gian như im lìm bất động. Vĩnh viễn dừng lại ở ngày mà Liên rời khỏi, vào lúc này.

Sau này, sẽ không có ai đối với mình dịu dàng như anh, về sau không có người nào cũng không hỏi mà làm bất cứ chuyện gì cho cô, không còn người vì cô mà nấu cơm, hỏi han ân cần, không còn người ôm cô thật chặt vào trong ngực còn cẩn thận che chở từng li từng tí....

Quan trọng là có gặp được Liên hay không hay kết cuộc lại định trước như vậy rồi -- chết coi như đã hết. Người ở lại vĩnh viễn chịu đau khổ tột cùng, để cô mãi mãi sống trong thống khổ.

Liên, em dùng quãng đời còn lại sống thật tốt, ngày đêm cầu nguyện, chỉ hy vọng trăm năm về sau, anh chỉ là người đàn ông bình thường còn em cũng là

cô gái bình thường, chúng ta sẽ gặp nhau như thể trong biển người mê mông, sau đó quen biết, hiểu nhau rồi yêu nhau, cùng nắm tay đi vào lễ đường, để em chính thức làm vợ anh, cùng nắm tay anh chung sống đến già.

Nếu có kiếp sau, em không muốn yêu người khác nữa, chỉ muốn hảo hảo yêu một mình anh, hảo hảo yêu anh một lần, không để anh thương cảm như thế, càng không để anh hy sinh bản thân như thế nữa, chịu hết khổ nạn!

Liên, cuộc đời này là em nợ anh, kiếp sau kiếp sau chúng ta không bao giờ lìa xa nữa, không có ai có thể chen vào giữa chúng ta. Anh sẽ là chồng em còn em là vợ anh, có con giống như anh và con gái giống em, con cháu đầy đàn. Đến khi đầu bạc, bước đi rã rời, cũng muốn nắm tay thật chặt ở cùng nhau, cuối đời cũng muốn tro cốt chúng ta chôn chung một chỗ.

Sau đó Ninh Tự Thủy không nói lời nào, không ăn không uống, lẳng lặng cuộn lại một góc trên ghế sa lon, không nhúc nhích, đắm chìm trong chờ đợi vô tận, tin rằng Liên sẽ trở lại, Liên yêu mình nhiều như vậy, nhất định sẽ trở về.

Ngày thứ ba, Hoàng Hách Nhiên tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, lúc này cô mới ngủ mê man.

Ninh Tự Thủy làm một giấc ngủ dài, mơ thấy kiếp sau, mình và Liên không để mất nhau nữa, mình không còn phụ lòng Liên, hai người yêu nhau bình thường, sống bình thường với nhau qua quãng đời còn lại. Cảnh trong mơ vô cùng xinh đẹp, đẹp đến cô không muốn tỉnh lại.

"Ninh Tự Thủy, rốt cuộc cô muốn trốn tránh đến khi nào? Liên đã không còn nữa, coi như cô bây giờ theo anh ấy đi, anh ấy cũng không có ở đây. Cô muốn hành hạ mình tới khi nào?"

Trong lúc hốt hoảng dường như có người nói ở bên tai, tiếng nói rất quen thuộc, hẳn là Hoàng Hách Nhiên rồi! Lúc này trừ anh ta ra không có ai bên cạnh chăm sóc cho mình nữa.

Liên, đã chết rồi sao? Liên làm sao có thể chết được?

Nước mắt trong suốt từ trong khóe mắt chậm rãi rơi xuống, ướt cả áo gối. Dường như ngay cả bầu không khí cũng bị thương, im lìm vắng vẻ. . . .

Tiếng thở dài sâu lắng, quanh quẩn từng chút một. Giọng nói anh tiếp tục vang lên: "Liên đi rất nhanh, không chịu nhiều đau đớn; anh ấy không phải chịu con đau đầu hành hạ nữa, thật ra như vậy cũng rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: TRĂM NĂM VỀ SAU, HẢO HẢO YÊU ANH (7)

Ninh Tự Thủy chợt mở đôi mắt âm thầm nhìn anh, thấy mình tỉnh lại, ánh mắt anh hiện lên một chút ánh sáng, như yên tâm. Thấp giọng nói: "Cuối cùng anh ấy nói gì?"

Hoàng Hách Nhiên khẽ lắc đầu: "Anh ấy nói chỉ cần có kiếp sau, kiếp này không cần gì cả. Chỉ hy vọng cô có thể sống thật tốt, sau này chăm sóc cho anh ta và Tịch Nhượng thật tốt."

Chỉ cần có kiếp sau, kiếp này không cần gì.

Rốt cuộc hốc mắt khô cạn không chảy ra nổi một giọt nước mắt, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt ngỡ ngàng, trong mắt trống rỗng. Cuối cùng thừa nhận người đàn ông ấy dùng cả đời yêu thương mình, đã hoàn toàn rời khỏi mình, không bao giờ về nữa.

Thế nhưng không cách nào đè nén được bi thương, khi đời người đã hết nhân thế lại không đời, cuộc sống sau này, cô sẽ đối mặt như thế nào, cuối cùng chỉ có thể làm bạn trong trí nhớ, mỗi ngày bị hành hạ khổ sở bởi cảnh sinh ly tử biệt.

Hoàng Hách Nhiên không đành lòng nhìn cô như vậy, nhủu mày vờ thành một cụm, nắm thật chặt bàn tay lạnh như băng của cô, nhỏ giọng cầu xin: "Xin cô hãy sống thật tốt, tôi sẽ giúp cô xử lý chuyện Hồng môn, cô hãy làm những gì mà cô muốn. Đừng tiếp tục như thế nữa."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy khẽ chớp một cái, lại không mở miệng nói chuyện. Bây giờ cái gì mình cũng không muốn làm, mình làm gì cũng không còn ý nghĩa, Tịch Nhượng lại ở nước Mỹ xa xôi, có Si Mị và Hạ Tĩnh; Trác Mặc ở nước Đức trông coi đại cuộc.

Kỷ Trà Thần --

Anh nhất định sẽ khỏe lại, cho dù không có ba đời, không có mình, anh cũng có thể sống thật tốt.

Giờ đây, mình chỉ muốn ở lại chỗ này. Trong phòng còn tràn ngập hơi thở của Lân, giống như anh chỉ đi một chuyến xa nhà, như chưa từng rời đi.

Dù sao Liên cũng được chôn cất nơi này, nếu mình rời đi, anh ở lại lẻ loi trợ trợ một mình, sẽ rất cô đơn.

Hoàng Hách Nhiên thấy cô vẫn còn bộ dạng như chết, không còn giận dữ nữa, thở một hơi sâu, không nói một lời. Sau khi Liên mất, có lẽ thời gian sẽ làm lành vết thương cho cô, cuối cùng sẽ có một ngày, cô sẽ đứng lên lần nữa. Quên hết những thứ làm cho người ta bị thương tuyệt vọng.

Nửa tháng sau.

Hoàng Hách Nhiên cầm một cái hộp nhưng đồ đầy tới trước mặt Ninh Tự Thủy, khoe miệng ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt: "Cái này được làm từ tro cốt của Liên, cũng là chính anh ấy yêu cầu. Anh ấy nói khi còn sống không thể che chở cho cô được, sau khi chết cũng muốn ở bên cạnh cô, miễn là cô kiên cường đứng lên, không cô đơn."

Dường như Liên Phượng Vũ đã sớm biết dù mình chết đi, Ninh Tự Thủy cũng không có ý định trở về nước, nên lựa chọn cách này để ở bên cạnh cô, không xa không rời.

Ánh mắt Ninh Tự Thủy từ từ chuyển qua trên mặt nhẵn, không có bất kỳ hoa văn chạm trổ, không kim cương sang trọng, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, nhưng bên trong lại là tro cốt của Liên. Anh ấy đã dùng cách này để làm bạn cùng mình.

Thân thể cuộn lại, bờ vai run rẩy, đến nay đã nửa tháng lần đầu tiên cô mở miệng nói chuyện: "Phượng Tây có một lời đồn, tay trái có một tĩnh mạch nối với chỗ trái tim, mà ngón áp út là gần vị trí trái tim nhất."

Đưa tay gờ lên trước mặt anh, trong nụ cười nhàn nhạt tràn đầy bi thương, rõ ràng chỉ ba mươi tuổi, nhưng lại già dặn không như lời nói; ánh mắt nhàn nhạt như đang nhìn anh, lại giống như đang nhìn người khác xuyên qua anh, làm cho người ta lo lắng. "Anh giúp anh ấy đeo cho tôi chứ. Anh ấy cũng sợ cô đơn, càng sợ tôi lẻ loi."

Hoàng Hách Nhiên hít sâu một hơi, gật đầu. Khi ngón tay cầm chiếc nhẫn lên thì không nhận được run rẩy, chậm rãi lồng chiếc nhẫn lạnh lẽo vào ngón áp út của cô, cùng với ngón tay nhỏ của cô vừa vặn ăn khớp.

Ninh Tự Thủy thu tay trái về áp vào trước ngực, cụp mắt xuống, không nói một lời, chìm vào thế giới của mình.

Từ nay về sau, không có vui buồn hợp tan, không có phồn hoa thế tục, chỉ có một Liên Phượng Vũ an tĩnh như vậy làm bạn ở bên mình, chưa bao giờ rời đi.

Đôi mắt sâu thẳm của Hoàng Hách Nhiên nhìn cô, nửa tháng nay đều là bộ dáng đau lòng muốn chết này, nhưng không làm gì được. Dù là ai, yêu người đàn ông giống như Liên vậy, được anh ấy yêu, khi mọi thứ còn chưa kịp bù đắp thì đã biến mất, ai cũng không chịu nổi. Huống chi Ninh Tự Thủy cùng Liên sống nương tựa lẫn nhau năm năm rồi

Một tuần lễ sau Chiêm Dực Dương đến Melbourne, lần đầu tiên thấy Ninh Tự Thủy hầu như không nhận được đây là cô gái ngày nào, so với trước kia cô càng tỏ ra yếu ớt hơn, ánh mắt bất luận nhìn ai cũng như con sói không kinh sợ, trống rỗng đáng sợ. Mặc quần lụa mỏng màu đen, thoát nhìn càng thêm gầy gò, xương quai xanh nhô ra tinh xảo, càng thêm dọa người.

Ngồi trên ghế sa lon, đôi mắt lạnh nhạt nhìn về phương xa như đang tìm kiếm cái gì đó. Khi ánh mắt ngừng lại trên chiếc nhẫn ở ngón áp út, cô thở dài một hơi sâu: "Không nghĩ tới, anh vẫn lựa chọn con đường này."

Ninh Tự Thủy thu hồi ánh mắt, quay đầu lại, cặp mắt hồ hững nhìn thầy, không mang theo cảm xúc, nói: "Có phải từ khi bắt đầu gặp con, thầy đã biết hôm nay hay không? Nếu đã sớm biết, có sao lại để Liên xuất hiện bên cạnh con? Thầy, sao có thể tàn nhẫn như vậy?"

Chiêm Dực Dương bắt đầu đi lộ ra nụ cười, hai chân đề lên nhau, cả phê đề trên bàn đã lạnh anh cũng không liếc mắt nhìn. "Con cho rằng nếu như không có thầy, con và Liên cũng sẽ không gặp nhau sao? Không có thầy, bây giờ Liên sẽ sống thật tốt sao? Con còn chưa nhìn rõ sao? Tất cả đều đã định trước rồi, không ai có thể thoát khỏi."

Đây chính là số mệnh tàn khốc ư? Vậy vận mệnh của mình, rốt cuộc phải đến khi nào mới chấm dứt? Số phận Kỳ Trà Thần tiếp tục như thế nào nữa. . .

"Thầy biết con muốn biết cái gì, nhưng thầy không thể nói bất cứ điều gì. Thầy vẫn cho mình chỉ là người ngoài cuộc, lại không ngờ còn động tình. Con và Liên là người thân cận nhất của thầy trên thế giới này, Liên mất đi thầy rất khổ sở rồi, đừng để thầy phải mất đi con." Giọng Chiêm Dực Dương trầm thấp tràn đầy bi thương cùng thương tiếc. Ngày trước như mây trôi nước chảy nay đã biến mất không thấy gì nữa, trong mái tóc đen dày lại sinh ra tóc bạc, ở bên trong không làm cho người khác chú ý nhưng cũng không cách nào bỏ qua.

Ninh Tự Thủy không lên tiếng nữa, mỗi người đều có sự hối tiếc của mình, cũng giống như mỗi người đều bị vận mệnh đùa giỡn trong lòng bàn tay, rốt cuộc không cách nào thoát khỏi bi thương này.

Chiêm Dực Dương thở dài đứng lên, nhíu đôi môi mỏng lên: "Nghe nói Magic Capital sắp hoàn thành, với tư cách người đứng đầu là nữ học trò của thầy, con cũng có thể trở về một chuyến."

Một câu nói thần nhiên, không giống ra lệnh, chỉ nói ra bình tĩnh bình thường.

Đôi mắt Ninh Tự Thủy lướt qua nhìn bóng lưng thầy biến mất trong tầm mắt. Về mặt buồn bã chợt lóe lên, những thứ quay cuồng trong trí nhớ cũng đã là chuyện của trước kia rồi.

Magic Capital, lúc đầu Kỳ Trà Thần lấy có mà thôi, chưa bao giờ thật sự để trong lòng. Sau đó giao toàn bộ cho Đường Diệc Nghiêu và Hoàng Hách Nhiên xử lý, hôm nay mình một thân một mình, không gánh nặng trên người, trong lòng chỉ lo lắng duy nhất là Tịch Nhược.

Xung quanh yên tĩnh, như vĩnh viễn chìm vào chỗ tận cùng trong bóng tối. Đây là kết quả cuối cùng, hay là khởi đầu tiếp theo của kiếp luân hồi.

Vương miện sông bạc Melbourne nằm ở thành phố Melbourne cạnh bờ sông Yarra, có 39 tầng lầu bên trong công trình kiến trúc này, ngoại trừ có 350 bàn đánh bạc và 2500 bộ "máy đánh bạc" bên ngoài, còn có 500 bộ vượt tiêu chuẩn phòng khách năm sao, 40 nhà hàng, 19 quán bar, 3 hộp đêm, 14 nhà hát cùng 500 mét hành lang mua sắm nổi tiếng. Nó là một trong những nơi vui chơi giải trí hàng đầu, khách sạn xa hoa, suối nước nóng an dưỡng cấp thế giới, và hội tụ hơn 20 nhà hàng mua sắm, tất cả các nơi thức ăn ngon, ngoài sự tráng lệ cùng thiết bị công nghệ cao càng làm cho người ta say sưa hứng thú. Nó không chỉ có kinh doanh đánh bạc mà còn cung cấp phục vụ các loại hình giải trí.

Gần đây tất cả giới kinh doanh giàu có trên thế giới đều tụ tập lại ở nơi này, mỗi một năm nơi đây sẽ tiến hành một cuộc hội họp lớn, thu hút tất cả những người đến từ các nơi trên thế giới cùng hưởng thụ thời đại hoàng kim, không chỉ là sông bạc còn thêm con người, sẽ lôi kéo đẩy mạnh mối quan hệ phát triển lợi nhuận.

Dưới cờ vương miện sông bạc, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước khách sạn sang trọng, người hầu lập tức tiến lên mở cửa xe, in vào tầm mắt chính là một người đàn ông ngồi trên xe lăn từ trên xe xuống. Ngũ quan tuyệt đẹp như ngọc được mài giũa, mũi cao hoàn mỹ, môi mỏng nhếch lên đường cong lạnh lùng; một thân tây trang cao quý bao bọc lồng ngực to lớn, phần dưới cơ thể dùng một cái chăn che khuất hai chân; mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng khí thế uy nghiêm bẩm sinh lạnh thấu xương không bị ảnh hưởng chút nào.

Mái tóc dài của cô gái được búi lên phía sau, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, đồ trang sức trang nhã, hai tay đẩy xe lăn giúp anh, sau lưng có mấy người đang chen chúc nhau, chầm rãi vào khách sạn.

Không biết phóng viên bên ngoài ở nơi nào đến vây thành nhóm, ánh sáng đèn flash chói mắt lóe lên liên tục, còn chưa xông vào khách sạn lại bị nhân viên bảo an đuổi đi. Trong nháy mắt đó cô gái dùng cơ thể mình che kín người đàn ông, không để cho anh lọt vào trong bất kỳ máy chụp ảnh nào, bước nhanh hơn, để tránh gây thêm rắc rối.

Ở cuối con đường trước khách sạn, trong tay bé gái vừa ôm một bức tranh, bởi vì nhỏ bé mà cổ sức cầm vật quá lớn. Chạy nhanh để tránh ký giả chung quanh, hơi bất cẩn đụng vào trên người cô.

Bức tranh rơi trên mặt đất, mảnh thủy tinh đầy đất, lóe lên tia sáng, bởi vì chân cô đứng vững, mới không ngã xuống đất. Ánh mắt chỉ dừng lại trên bức họa bị vỡ, trong mắt có chút mất mát. Đây chính là bức họa mà mình đã bỏ ra nửa năm mới vẽ xong, lúc đầu vốn nên để trong tiệm để nhân viên đi lấy, nhưng vì gần đây khá bận bịu, nhân viên cũng không đi lấy được nên chỉ có thể tự mình đi, lại không nghĩ rằng nó có thể bị hỏng rồi.

Chậm rãi ngồi xổm người xuống, đầu ngón tay trắng nõn đẩy những mảnh vỡ thủy tinh kia ra, cầm bức tranh lên, thổi đi những bụi bặm ở phía trên. Chiếc nhẫn đơn giản trên ngón tay trái vô danh bỗng nhiên rơi xuống, lăn đến một bên. Cô kinh hãi phản ứng kịp, bắt chấp bức tranh bị hỏng, vội vàng đứng lên lấy chiếc nhẫn.

"Đây là nhẫn của cô sao?" Chợt có một người đàn ông giúp cô nhặt chiếc nhẫn lên, đưa đến trước mặt cô, tránh cho cô khom lưng phiền phức lần nữa.

"Đúng vậy, cảm ơn anh." Cô nhận lấy chiếc nhẫn, lập tức đeo vào trong ngón áp út, trên ngón tay trắng nõn hiện lên vết bầm nhàn nhạt cùng với độ rộng của chiếc nhẫn kia vừa vặn ăn khớp. Ngón tay lưu luyến vuốt ve chiếc nhẫn, khoe miệng hiện lên một nụ cười hài lòng, như hạ xuống một tảng đá lớn trong lòng.

Một màn này rơi vào trong tầm mắt âm u cách đó không xa.

Người đàn ông nhìn xuyên qua vai thấy bức họa sau lưng cô, mở miệng lần nữa: "Bức họa này."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (1)

Cô quay đầu lại nhìn bức tranh bị tách rời khỏi mảnh thủy tinh lần nữa, trong nụ cười bất đắc dĩ lộ ra lạnh nhạt cùng hờ hững: "Hồng rồi, bỏ đi."

"Vậy có thể tặng cho tôi không?"

Anh mắt lạnh như băng của cô thoáng qua một chút kinh ngạc, tò mò quan sát người đàn ông trước mặt, tây trang màu đen, buổi tối lại đeo kính đen, có

lẽ cũng là người bên trong của nhân viên bảo vệ.

"Anh thích nó, có thể mang nó đi." Cô thân nhiên mở miệng, ít nhất số phận nó có thể khỏi rơi vào thùng rác.

"Cám ơn!" Người đàn ông nhặt bức họa trên mặt đất lên, thận trọng cầm trong lòng bàn tay, sai bước đi về phía khách sạn.

Cô cũng không nán lại lâu, vội đi tới hướng nơi đầu đường. Ban đêm, nơi này vẫn vô cùng nhộn nhịp như trước, ánh đèn tựa như ban ngày muôn màu muôn vẻ. Trong tiệm rất yên tĩnh, chỉ có một nhân viên vẫn còn ở trông chừng, những người khác đều tan ca hết. Sau khi để người làm rời khỏi, bản thân thu dọn lại một chút. Nhìn kỹ từng bức tranh một treo trên vách tường hành lang triển lãm, mặc dù không thể nói dốc hết tâm huyết nhưng toàn bộ đều là mình dùng cả tâm sức vẽ cả ngày lẫn đêm, mỗi một bức đều là tình cảm chân thành của cô.

Dừng chân lại trước một bức tranh, trong ngôi nhà kính trong hoa ngời sáng, một người đàn ông lẳng lặng nhắm mắt lại, ánh mặt trời chiếu vào trên người anh, những đoá hoa lặng yên vây quanh anh, anh bừng sáng không giống như những người đàn ông ở nhân gian, chẳng qua là chìm vào thế giới thần tiên.

Chợt có chiếc áo ấm áp khoác lên người cô, quay đầu lại thấy khuôn mặt quen thuộc, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên cảm kích.

"Trễ như vậy không thấy cô trở về, tôi rất lo lắng. Sao vậy? Lại nghĩ tới anh ấy?" Giọng nói trầm thấp tràn đầy buồn bã, nhìn theo ánh mắt cô. Bức họa này đúng là báu vật của cửa tiệm, mặc dù có nhiều người trả giá cao bao nhiêu, cô cũng không chịu bán.

Ánh mắt cô ôn hòa nhìn bức tranh, trong đầu suy nghĩ rồi lại khẽ lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khung ảnh lồng kính, nhỏ giọng nói: "Không nhớ lắm, chỉ suy nghĩ đơn giản một chút. Nếu nói rất nhớ, có đôi khi tôi cũng không rõ lắm rốt cuộc anh ấy thực sự có tồn tại hay không, hay chỉ là tôi muốn hư cấu ra như vậy."

Tay anh an ủi vỗ vỗ vai cô, hít một hơi sâu. Đứng kề vai, ánh mắt đều dừng lại trên bức họa, giống như người đàn ông đang sống thực ngay trước mắt, cho tới bây giờ vẫn không rời đi, chỉ ngủ mà thôi.

"Thật ra, đã hai năm rồi. Cô cũng nên buông xuống, Đường Diệc Nghiêu gọi cho tôi nói Magic Capital tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cô trở về tham gia cắt băng khánh thành."

Đôi hàng mi Ninh Tự Thủy khẽ run, lâu rồi không nghe được cái tên này, cũng lâu rồi không nghe được mọi thứ về thành phố đó phát triển ra sao.

"Anh thông báo cho thầy tôi biết để trở về, tôi rất bận, không có thời gian."

Hoàng Hách Nhiên nhíu chặt mày, đôi mắt nghi ngờ nhìn về mặt bình tĩnh của cô, không nhịn được lạnh lùng đứng lên nói: "Ninh Tự Thủy, cô còn chưa buông được hay sao? Còn không chịu trở về, rốt cuộc cô đang sợ cái gì? Lúc Liên đi cô không dám quay về, là cô sợ người khác nói cô quá bạc tình, vậy giờ đây? Thời gian đã qua lâu như vậy rồi, cô còn muốn lãng phí bao nhiêu thời gian nữa? Bao nhiêu người đang chờ cô trở về để bắt đầu một lần nữa!"

Cả người cô đứng lại, xoay người đi tới bên bàn, chớp đôi mắt: "Hách Nhiên đừng ép tôi, thật ra bây giờ không phải rất tốt sao? Tôi có cửa hàng triển lãm tranh, cùng với Liên, không thể phủ nhận trong lòng tôi vẫn hiện hữu một người, tôi đã từng đồng ý cho anh ấy ba đời, không thương tổn chỉ có yêu nhau. Chỉ có lúc này, trong lòng tôi mới có thể hảo hảo yêu anh ấy, không xa cách, không có thương hại. Lại có thể cùng với Liên, như thế được rồi."

"Có được hay không chỉ tự mình cô biết." Hoàng Hách Nhiên lạnh lùng mở miệng, tức giận không chỗ phát tán, hít sâu một hơi: "Nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không muốn biết rốt cuộc anh ta còn sống hay chết?"

Ngón tay cầm gói đồ của Ninh Tự Thủy rõ ràng cứng đờ, vẻ mặt thoáng qua một chút mất tự nhiên, giọng nói hồ hững: "Không quan trọng."

Bất luận anh ấy còn sống hay chết, đều không quan trọng; dù thế nào đi nữa anh ấy vẫn ở trong lòng tôi, cho tới bây giờ đã yêu anh như vậy, không có chia cách, không có thương hại, không có những hiểu lầm kia, chỉ có tuân theo.

Một chút yêu, đều không thể nào bền vững theo thời gian.

Có vài người, hai bên không thể cùng quên nhau.

Giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không phải cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ.

"Vậy cũng được, tôi sẽ giúp cô thoát khỏi lời mời kia, giao cho Chiêm tiên sinh xử lý." Hoàng Hách Nhiên không ép cô nữa đưa ra quyết định, để cho cô sống tiếp những ngày yên bình như thế. Không bị người ngoài quấy nhiễu, hảo hảo yêu Kỷ Trà Thần, cùng với Liên thật tốt.

Ninh Tự Thủy cảm thấy gần đây dường như có người đang âm thầm theo dõi mình, nhìn lại cũng không thấy bất kỳ ai. Hay do Hoàng Hách Nhiên nói vì ảnh hưởng còn lưu lại, tưởng là sai sao.

"Ninh tiểu thư." Một nam thanh niên đi tới, trong tay còn cầm bức họa có tên cô.

Ninh Tự Thủy cảm thấy nhìn rất quen, rất nhanh nhớ ra: "Anh là người đã nhặt bức tranh của tôi hôm nọ."

Người thanh niên gật đầu, lần này không đeo kính đen, một đôi đồng tử màu đen lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn chung quanh một vòng nói: "Bức họa của cô vô tình được tiên sinh nhà tôi thấy, anh ấy rất thích, nên tôi hỏi thăm gần đây được chỗ của cô, muốn mua mấy bức nữa."

Ninh Tự Thủy hơi bất ngờ, tuy rằng cô vẽ rất khéo, nhưng còn kém xa so với những danh gia khác. Không nghĩ tới sẽ có người yêu thích, vui mừng. Gật đầu: "Được, anh qua xem một chút coi thích bức nào khác không."

Ánh mắt ra hiệu về phía cửa hàng, tiếp đãi, mình thì xoay người đi vào phía sau phòng vẽ, tiếp tục chuyên tâm vẽ tranh.

Từ ngày đó về sau, mỗi tuần người thanh niên sẽ đến mua một bức tranh, mỗi lần ở lại không lâu, nói cũng không nhiều, chỉ nói là tiên sinh nhà anh ta thích nên mua. Ninh Tự Thủy có chút không tin, rốt cuộc người đàn ông đó như thế nào lại thích tranh của mình?

Có thể trong lòng người đó cũng có một vết thương, nếu không cũng sẽ xem không hiểu ý nghĩa trong mỗi bức tranh.

Cô gái đi giày cao gót, vào gian phòng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua cảnh sắc trong mỗi bức tranh không khỏi nhũn mày. Xoay người nhặt cái chần trên ghế sa lon lên, đi đến ban công. Lúc này xuyên qua kính thủy tinh mới tìm được người đàn ông ngồi xe lăn đang ngắm phong cảnh, mang chân trái trên hai chân anh. Giọng nói bất đắc dĩ: "Bức họa đều được một mình anh mua hết rồi, vẫn không có ý định gặp cô ấy sao?"

Mày kiếm người đàn ông nhếch lên, chỉ loáng thoáng phiến muộn, bộ dáng anh tuấn, môi mỏng hơi nhếch lên, tiếng nói khàn khàn: "Cô ấy nhất định sẽ không muốn gặp tôi."

Và lại bây giờ bộ dạng mình thế này, phải đứng trước mặt cô ấy như thế nào .

"Thiếu gia, cô ấy yêu anh đấy. Không quay về, chẳng qua là không biết làm sao trở lại bên cạnh anh mà thôi. Nếu như anh không chủ động nữa, chẳng lẽ muốn phí thời gian cả đời như vậy sao?" Trong giọng nói cô tràn đầy thể lương cùng thương tiếc: "Nửa đời trước hai người đã bỏ lỡ quá nhiều, tôi thật sự không đành lòng nhìn các người tiếp tục bỏ lỡ như vậy"

Anh không nói lời nào nữa, đôi mắt sâu thẳm vẫn nhìn nơi xa, như đang tìm kiếm gì đó, lại giống như đang suy nghĩ điều gì. Hồi lâu mới mở miệng, trong giọng nói không che giấu được mệt mỏi: "Tôi mệt rồi, cô đẩy tôi về phòng nghỉ ngơi đi."

Những lời cô khuyên hoàn toàn bị ngăn lại, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi."

Hiện tại, rốt cuộc anh có thể hiểu được chút cảm nhận của cô, gác lại những tổn thương kia giữa bọn họ, Liên Phượng Vũ đã mất, thời gian hai năm, hai chân tàn phế, mặc dù trong lòng yêu càng lúc càng sâu hơn, giờ phút này cũng chỉ có thể như một đứa bé luống cuống, không biết phải làm thế nào xuất hiện trước mặt cô, càng không biết phải làm sao cầm tay, thậm chí ngay cả tư thế ôm cũng không được.

Cô đắp chăn cho anh, xoay người đi đến phòng khách, nhìn những bức tranh kia, dường như trong mỗi một nét vẽ được người họa sĩ trút xuống những bi thương cùng vết thương lòng, chính mình là người bình thường cũng có thể cảm nhận được hướng hồ là thiếu gia. Anh sợ mình không có cách nào xua đi u ám và lạnh lùng trong lòng cô sao?

Ninh Tự Thủy đang ngây người vẽ suốt cả một ngày trong phòng, lúc đi ra mới phát hiện đèn đã mờ sáng rực; dường như mất đi một bức tranh treo trên vách tường, không khỏi nhũn mày hỏi "Hôm nay người thanh niên kia lại tới nữa sao?"

"Không phải!" Cửa hàng trưởng lại gần, vẻ mặt si mê, bộ dáng thần bí nói: "Hôm nay đi mua tranh là người đàn ông ngồi xe lăn đấy, chỉ có điều đáng đáp anh ta thật là cực kỳ đẹp trai! Đáng tiếc lúc cô vẽ tranh không muốn bị người khác quấy rầy nếu không tôi nhất định gọi cô cùng xem. Tôi thật sự chưa thấy qua người đàn ông nào có khí thế như vậy."

Xe lăn?

Lông mày Ninh Tự Thủy hơi nhũn lại, trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ. Nhìn ánh sáng phản chiếu qua cửa sổ thủy tinh, như tấm gương soi hiện ra vẻ mặt mệt mỏi của mình. Cửa hàng trưởng vẫn còn nói lại nhai bên tai: "Ánh mắt của anh ta thật sắc bén, nhưng nhìn rất đẹp. Như ngọc thạch đen, màu đen tỏa sáng Tóm lại đẹp trai ngây người."

Ngọc thạch đen?

Nghe được từ này, chợt hiện lên đầu tiên trong đầu chính là khuôn mặt Kỳ Trà Thần, chỉ ấn tượng đôi mắt anh như ngọc thạch đen. Nhẹ nhàng lắc đầu, xua đi hình ảnh trong đầu, nghĩ rằng sao anh có thể thường xuyên đến đây.

"Tôi hơi mệt, muốn trở về. Cửa tiệm giao cho cô rồi."

"Không thành vấn đề, cô mau về nghỉ ngơi đi." Cửa hàng trưởng xem thường, biết rõ tính cách nhạt nhẽo của cô, bất quá mình suy diễn mà thôi.

Ninh Tự Thủy cũng không bước nhanh về, ngược lại đi chậm chậm, bóng dáng gầy gò hoà vào trong biển người cũng không để mắt tới, thậm chí có thể hoàn toàn bị che khuất. Những ngọn đèn lóe lên phối hợp lẫn nhau như dòng sông kim cương lóng lánh khắp bầu trời, người chung quanh bỗng nhiên tuôn ra như thủy triều, trong khoảnh khắc gió thổi qua mặt đó, có một cảm giác khác lạ. Cũng như sự tối tăm trước đó, trong nháy mắt ngoái đầu nhìn lại, tiếng nhạc vang lên cách đó không xa, ánh sáng hoàn toàn chiếu vào ngũ quan khuôn mặt cô.

Trong khoảnh khắc đó, thấy khuôn mặt quen thuộc.

Ngày nhớ đêm mong, nhưng cũng không xuất hiện trong mộng, khuôn mặt chỉ có thể tìm thấy trong trí nhớ, giờ đây hiện ra trước mắt. Bên tai là tiếng nhạc điệu dang cùng tiếng nước, cách biên người, ánh mắt anh cũng đồng thời nhìn qua.

Hai người nhìn nhau, hai bên đều không nhận ra nhau.

Toàn bộ bóng đèn trên thế giới trong một đêm như tắt hết, chỉ còn lại một ánh đèn chiếu sáng hai bên, càng giống như ảo ảnh, không chân thật như vậy.

Thời gian ngừng lại tại thời điểm này không còn chuyển động nữa, tất cả mọi người, tất cả sự tình đều không còn tồn tại, có loại ảo giác như cảm giác bên trái chỗ trái tim hay không, lại bắt đầu đập lên lần nữa.

Tiếng tim đập rộn ràng bao phủ, chỉ một mình cô hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (2)

Tiếng nước phun dừng lại, trong không khí còn có ẩm ướt, mùa hè gió mang sự khô ráo lướt trên mép váy cô rồi lại bay lên không trung. Ninh Tự Thủy ngồi trên ghế dài ở ven đường, ánh mắt lẳng lặng nhìn anh, môi mím chặt thủy chung không nói một lời.

"Em so với trước đây rõ ràng gầy hơn nhiều." Anh trầm ngâm trong tiếng nói tràn đầy đau lòng cùng bất đắc dĩ, ánh mắt lẳng lặng nhìn cô chăm chú, gần như muốn khắc cô vào trong xương cốt mình. Vì đi đứng bất tiện, chỉ có thể ngồi xe lăn, so với chiều cao cô thì hơi thấp một chút.

Chớp mũi Ninh Tự Thủy có chút chua xót, anh chỉ biết nói cô như vậy, còn bản thân anh thì sao? Càng tiêu tụy hơn so với trước đây, cũng càng gầy đi rồi.

"Anh biết có lẽ em không muốn gặp anh... Anh chỉ không kìm chế được mình muốn thấy em, không ngờ lại gặp em. Anh không nghĩ tới em sẽ quay đầu lại." Anh cúi đầu, cánh môi cố gắng nhếch lên nụ cười khô sở, thờ một hơi sâu.

Nếu biết sẽ như vậy, tại sao không tự mình ra đây.

"Kỷ Trà Thần, hà tất phải như vậy?" Cô không nhịn được mở miệng, tiếng nói cũng không kìm chế được run rẩy, ánh mắt nhìn qua nụ cười thâm lương của anh: "Lúc anh cứu em gặp chuyện không may em lại rời đi, hôm nay anh cần gì đến tìm em nữa."

Đôi mắt sâu thẳm của Kỷ Trà Thần nhìn cô, cảm thấy đau lòng từng chút một. "Vì anh biết đến tìm em là còn có chút hy vọng, nếu anh không đến, cả đời này em sẽ một mình trốn ở chỗ này, giữa chúng ta mãi mãi sẽ không còn có cơ hội."

Ninh Tự Thủy muốn nói, nhưng không thể thốt nên lời, tất cả đều bị chặn lại ở cổ họng.

"Anh biết Tự Thủy của anh không phải là người vô tình như vậy, anh mơ thấy em khóc, em khóc thật đau lòng ở nơi anh xảy ra tai nạn. Anh muốn lau nước mắt cho em, nhưng không có cách nào chạm vào em được, anh thật sự rất sợ hãi cũng không có cách nào lau nước mắt cho em. Sở dĩ anh liều mình chỉ muốn tốt cho em, vừa tỉnh lại đã muốn đến tìm em. Anh không kiểm soát được chính mình."

Kỷ Trà Thần nhìn ánh mắt cô, giống như đang nói anh đối với bản thân cũng không biết làm sao.

"Chân anh."

"Toàn bộ phần eo trở xuống đều bị liệt, không có cảm giác rồi." Khóe miệng Kỷ Trà Thần nhếch lên một nụ cười khô sở, thất vọng như mất đi giọng nói: "Có thể đây chính là báo ứng của anh."

Vừa dứt lời, không nhịn được há miệng một cái, ánh mắt áy náy nhìn về phía cô, nở nụ cười xin lỗi.

Ninh Tự Thủy lấy áo khoác từ trong túi xách ra choàng lên người anh. Liệt nửa thân người còn muốn yếu hơn so với người bình thường, một khi cảm mạo nóng sốt cũng sẽ phiền toái hơn so với người bình thường. "Anh ở chỗ nào, em đưa anh về."

Kỷ Trà Thần lắc đầu: "Không cần, anh không phải người tàn phế đến nỗi phải có phụ nữ tới đưa."

Tay lấy áo khoác của cô trên người mình xuống nhưng không trả lại cho cô mà cầm chặt trong lòng bàn tay.

"Kỷ Trà Thần, bây giờ anh phải nghe em." Giữa đôi lông mày Ninh Tự Thủy vện thành một cụm, sao có thể không hiểu những tự ái và sĩ diện kia trong lòng Kỷ Trà Thần. Thế nhưng hết thảy đều không bằng thân thể anh, sức khỏe là quan trọng.

Trong đôi đồng tử màu đen của Kỳ Trà Thần thoáng qua một chút kinh ngạc, bất ngờ, khôi phục như cũ, giọng nói bình thản nói cho cô biết địa chỉ.

Ninh Tụ Thủy mới phát hiện hoá ra khách sạn anh đang ở ngay tại hành lang triển lãm tranh mình cách đó không xa, cách nhau không tới năm phút đi đường. Đây anh đi vào cửa khách sạn, Kỳ Trà Thần liền mở miệng: "Tôi đây là được rồi, em về đi."

"Tầng kia, phòng nào vậy?" Bộ dạng anh thế này làm cho người ta làm sao có thể yên tâm.

"Thật sự không cần." Kỳ Trà Thần thấp giọng nói mang theo vài phần lạnh lùng và quật cường.

Ninh Tụ Thủy vừa mới chuẩn bị nói chuyện, chợt nghe có người gọi mình: "Tụ Thủy." Quay đầu lại thấy Bạch Kỳ đi về phía bọn họ, trong mắt không che giấu được lo lắng cùng hốt hoảng, đứng trước mặt Kỳ Trà Thần, oán trách: "Thiếu gia, một mình anh chạy đi nơi nào? Cũng không nói một tiếng."

Kỳ Trà Thần nhú mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua mang theo ý tứ cảnh cáo.

Ánh mắt Bạch Kỳ nhìn lướt qua Ninh Tụ Thủy, hiển nhiên rất vui vẻ: "Tụ Thủy, có thể gặp được cô thật tốt."

"Đã lâu không gặp." Giọng nói Ninh Tụ Thủy thản nhiên, thật sự không ngờ Bạch Kỳ vẫn không oán không hối đi theo bên người Kỳ Trà Thần, chăm sóc anh mọi thứ.

"Có Bạch Kỳ rồi, em có thể yên tâm về đi." Kỳ Trà Thần mở miệng cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, về mặt không giấu được một mối.

"Thiếu gia tôi còn có chút việc, để Tụ Thủy đưa anh lên trước." Giọng nói Bạch Kỳ cung kính, nói xong, không đợi Kỳ Trà Thần trả lời, lập tức xoay người rời đi.

"Bạch Kỳ." Kỳ Trà Thần bất đắc dĩ khẽ nguyên rủa một câu, không ngờ Bạch Kỳ cũng không nghe lời mình rồi.

Ninh Tụ Thủy đẩy anh đi về phía thang máy, mở miệng: "Hình như anh rất sợ em vào phòng anh."

"Không có."

Bỗng chốc Ninh Tụ Thủy khẽ cau mày rồi thả ra rất nhanh, không tranh luận cùng anh. Có hay không trong lòng cô đã rất rõ, đẩy cửa phòng ra, không khỏi ngại ngùng cả người.

Cả căn phòng toàn bộ đều là tranh cô vẽ, hoá ra chính anh là người vẫn âm thầm mua tranh mình!

Nên sớm nghĩ tới.

Kỳ Trà Thần tự mình đẩy xe lăn đến bên giường, đưa tay vén chăn lên, hai tay đè trên giường, về mặt có chút chần chờ cùng do dự. Ninh Tụ Thủy đi đến, nắm lấy tay anh nói: "Em giúp anh."

"Không cần, em đi đi." Kỳ Trà Thần nghiêng đầu không muốn nhìn mặt cô.

Ninh Tụ Thủy buông tay anh ra, không đi nhưng lại ngồi xuống giường, ánh mắt nhìn anh thản nhiên nói: "Em biết rõ trước đây anh cao cao tại thượng, đột nhiên biến thành như vậy sẽ rất khó chấp nhận, nhưng sự thật đã như vậy rồi, vứt bỏ những thứ kia đi đừng tự ái và kiêu ngạo nữa, hãy để em giúp anh không tốt hay sao?"

"Không phải tự ái và kiêu ngạo." Kỳ Trà Thần lạnh giọng trả lời, giọng nói vô cùng kiên định, ngẩng đầu nhìn đôi mắt cô, như có thể chứa cả bầu trời xanh vô hạn: "Anh chỉ là, không muốn để em thấy anh như vậy. Không muốn trở thành gánh nặng cho em."

Về mặt Ninh Tụ Thủy thoáng qua một chút bất ngờ, khóe miệng nhếch lên đường cong nhàn nhạt: "Sao anh biết đó là gánh nặng? Cho dù không ở cùng nhau, chúng ta vẫn là bạn bè, anh vẫn là cha Tịch Nhược, không phải sao?"

Khi nghe được hai chữ "Bạn bè" thì về mặt Kỳ Trà Thần thay đổi, hiệp đôi mắt, rồi lại không thể không thừa nhận lời cô nói rất đúng.

"Em giúp anh, ngồi xe lăn lâu như vậy sẽ không tốt cho cơ thể." Ninh Tụ Thủy đứng dậy, khom lưng chủ động tháo giá đỡ cố định phía sau cho anh, vì phần eo dưới bị liệt, nếu không có giá đỡ chống đỡ anh ngay cả ngồi xe lăn cũng ngồi không vững, sẽ trượt xuống.

Kỳ Trà Thần không kiên trì nữa, hai tay ôm cô cô, cùng với động tác của cô cô gắng dùng hết sức lực, để cô ít tổn sức, nằm trên giường. Rõ ràng là lần đầu tiên hợp tác, nhưng hai người vô cùng ăn ý, đã giám bớt ma sát và gãy vỡ rất nhiều.

Ninh Tụ Thủy mới cởi quần áo cho anh, bỗng nhiên Kỳ Trà Thần giữ tay cô lại, nhỏ giọng nói: "Những việc này tự anh có thể làm."

"Áo anh còn có thể, quần anh phải cởi thế nào?"

Kỳ Trà Thần quay đầu, không nói. Áo tự mình cởi được, nhưng quần quạ thực không có cách nào, dù cởi xuống cũng rất phí sức.

Ninh Tụ Thủy không nói thêm gì nữa, động tác thuần thục tháo thắt lưng ra, cởi quần cho anh, vì hai chân anh bị liệt đã gầy như que củi, chỉ còn lại một

lớp da bao chặt lấy xương. Thật ra thì tình trạng của anh coi như tốt rồi, ít nhất cơ bắp không bắt đầu co lại, bộ dạng không thay đổi nhiều, chỉ không có cách nào nhúc nhích, không có cảm giác mà thôi.

Khi đập vào mắt những vết sẹo trên người anh thì Ninh Tự Thủy không khỏi nhủ mày, trong lòng đau xót, trong mắt tràn đầy mờ mịt, quay đầu đi không dám nhìn nữa, vội đắp kín chăn cho anh.

"Sao vậy? Có phải em sợ rồi hay không?" Giọng Kỳ Trà Thần khàn khàn hỏi.

Ninh Tự Thủy lắc đầu, nhìn anh, nụ cười rất thê lương: "Em chỉ không hiểu, sao chúng ta có thể làm tổn thương nhau như thế."

Khấp người Kỳ Trà Thần đầy những vết sẹo, không có một chỗ nào là không phải chính mình ban tặng.

Anh cười không quan trọng, đưa tay kéo tay trái cô, vết tích chỗ cổ tay xấu xí này mãi mãi cũng sẽ không biến mất. Mối mong mấp máy: "Nơi này là anh trả cho em, cho nên chúng ta huê nhau. Hơn nữa, những vết sẹo này đã là chuyện của đời trước lâu rồi, anh cũng không có cảm giác rồi."

"Anh nghỉ ngơi cho tốt, một chút nữa Bạch Kỳ sẽ trở về." Khi Ninh Tự Thủy ngẩng đầu nhìn về phía anh lại phát hiện sắc mặt anh có cái gì đó không đúng, không nhận được hỏi: "Sao thế?"

"Không có việc gì, em đi đi." Kỳ Trà Thần nhủ chặt mày, như đang thúc giục cô nhanh rời khỏi.

Ninh Tự Thủy nhận ra được sự khác thường của anh, nào dám đi. "Có chuyện gì thì nói ra, không được cạy mạnh, Kỳ Trà Thần, anh không được lừa em."

Kỳ Trà Thần không biết làm sao thờ dài, ánh mắt bắt đầu dĩ nhiên cô: "Anh muốn đi vệ sinh."

"Em công anh đi." Ninh Tự Thủy quả quyết mở miệng, tay đã vén chăn lên rồi.

"Anh rất nặng." Kỳ Trà Thần nhủ mày, vẻ mặt căng thẳng rất khó coi, hơn nữa cô gầy như vậy làm sao có thể công mình.

Huống chi, anh thật sự không muốn cô bị liên lụy.

"Em không muốn cùng anh nói lời vô ích, Kỳ Trà Thần." Ninh Tự Thủy dứt khoát túm lấy chăn vứt qua một bên, ngay cả đồ đạc trên thân thể anh cũng không cho anh. Cường ép cầm lấy cánh tay anh kéo qua, động tác rất thô lỗ, cô so với trước đây hầu như không giống nhau chút nào.

"Em làm sao lại thay đổi." Cuối cùng Kỳ Trà Thần không còn cách nào khác để cô công đi về phía toilet cách đó mười bước chân.

Mặc dù anh rất gầy, nhưng xương thân người lại cao nên Ninh Tự Thủy công cảm thấy hơi tốn sức, cũng may khoảng cách không xa, rất nhanh đã đến rồi. Thận trọng đặt anh trên bồn cầu, nhìn chăm chăm vào quần lót anh một chút, sắc mặt chợt đỏ lên: "Hắn là kẻ tiếp cũng không cần em giúp anh, em đi ra ngoài trước, khi nào xong thì gọi em."

Kỳ Trà Thần nhìn bóng lưng cô rời đi, bắt đầu đi lắc đầu.

Ninh Tự Thủy lại gắng sức công anh đến giường, đắp kín chăn cho anh, lại cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho anh, lúc này mới an tâm.

"Anh ngủ sớm một chút, em đi nha."

"Ừ." Kỳ Trà Thần mệt mỏi nhắm mắt lại, dường như không muốn nhiều lời nữa.

Ninh Tự Thủy đi tới cửa nhìn anh một cái, bây giờ trong lòng anh nhất định không dễ chịu. Có lẽ vừa rồi mình không nên cương quyết công anh đi toilet, nếu như đổi lại một cách khác anh sẽ dễ chịu hơn.

Dù sao anh cũng là Kỳ Trà Thần kiêu ngạo, cho dù bị liệt anh vẫn là Kỳ Trà Thần. Điểm này vĩnh viễn vẫn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (3)

Ninh Tự Thủy về đến nhà, Hoàng Hách Nhiên vừa làm xong công việc, ánh mắt chuyển từ máy tính đến trước mặt cô, chân mày héch lên, giọng nói quả quyết: "Cô đã gặp anh ta."

Đôi giày, để túi xách xuống, chỉ gạt đầu ừ một tiếng, không nói gì.

Hoàng Hách Nhiên đứng lên, hai tay để trong túi, ánh mắt âm u sâu thẳm nhiều thâm ý nhìn cô chằm chằm, hồi lâu chậm rãi mở miệng: "Trước kia quả thực anh ta đã làm rất nhiều chuyện sai trái, hôm nay như vậy, cô còn không chịu tha thứ cho anh ta sao?"

Ninh Tự Thủy đứng ở cầu thang, tay đặt trên thanh đỡ, cả người rõ ràng dừng lại, đôi mắt sáng Tự Thủy quay lại, khóe môi khẽ nhếch, thản nhiên mở miệng: "Không có gì tha thứ hay không tha thứ, chỉ có điều tôi nghĩ nếu như không có tôi thì mọi chuyện sẽ không xảy ra. Kỳ Trà Thần sẽ không làm tổn thương tôi, tôi sẽ không làm Liên thương tổn, Liên sẽ không phải chết. Sự xuất hiện của tôi chỉ mang đến tai họa cho người bên mình, hôm nay để cho tất cả yên bình trở lại, cần gì phải vì tôi mà tiếp tục sóng gió? Còn nữa, Hách Nhiên không có việc gì cũng đừng như ông cụ đi bên cạnh tôi. Tôi không muốn --- mang đến bất kỳ tai họa nào cho anh nữa!"

Giọng nói lạc đi, bước từng bước một lên lầu, bóng lưng in trên cầu thang, bị cắt đứt thành một nửa.

Mặc dù cơ thể Hoàng Hách Nhiên cứng đờ bỗng chốc giật mình hiểu rõ, thì ra cô mang toàn bộ sai lầm từ cái chết của Liên đặt trên người mình! Tại sao cô không hiểu, dù không có cô, mỗi người rồi cũng sẽ chết đi cái chết cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Cô không phải là không muốn quay về bên cạnh Kỳ Trà Thần, mà là không dám trở lại bên cạnh anh. Nhìn bộ dạng kia của Kỳ Trà Thần, cô sẽ nhớ tới cái chết của Liên, nhớ tới Kỳ Trà Thần lúc này tất cả đều do cô tạo nên.

Ninh Tự Thủy, vì sao cô không buông tha chính mình? Những thứ này căn bản cũng không phải là lỗi của cô! Mặc dù bọn họ vì cô mà vết thương chồng chất, thậm chí hy sinh cả tánh mạng, nhưng lại vui vẻ chịu đựng, như chấp nhận.

"Là tôi đồng ý cho Dương Thái Thái về đây, buổi chiều cô nhớ gọi cho cô ấy."

"Biết rồi! Có cô gái đẹp tìm cô!" Cửa hàng trưởng chỉ chỉ người chờ trong phòng nghỉ. Tiễn thê Ninh Tự Thủy nhìn lại thấy Bạch Kỳ quần áo chỉnh tề, tóc cột cao một sợi cũng không rơi xuống, vẻ mặt nghiêm khắc cực kỳ giống một quản gia chuyên nghiệp.

Quản gia, cô vẫn không giống quản gia Kỳ Trà Thần!

Bạch Kỳ thấy cô đi tới, đứng thẳng người cúi đầu lễ phép đúng chuẩn 90 độ, giọng nói cung kính: "Tự Thủy tiểu thư."

Ninh Tự Thủy gạt đầu: "Cô hãy gọi tôi là Tự Thủy, sẽ tốt hơn."

Bạch Kỳ chần chờ một lúc, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười yếu ớt: "Được, Tự Thủy."

Ninh Tự Thủy rót một ly nước cho cô, xoay người ngồi xuống. Hôm nay cô mặc một bộ quần áo với thắt lưng màu đen, cả người có vẻ càng thêm gầy gò tiêu tụy, nhưng tinh thần xem ra cũng không tệ lắm. Trang điểm nhạt để che đi vẻ mặt ngủ kém theo quãng thâm dưới mắt, ngón tay trắng nõn cầm ly nước, điềm tĩnh và hoà nhã.

"Tự Thủy, hôm nay tôi tới đây với mục đích nói để cô biết." Bạch Kỳ nhìn cô những năm này cũng không thay đổi lắm, trước đây yếu đuối cho tới bây giờ kiên cường lạnh lùng, Ninh Tự Thủy chịu nhiều cay đắng khổ sở đêm không ngủ. Nhưng không hẳn thiếu gia vì cô mà sống tốt hơn.

"Một năm trước thiếu gia tỉnh lại, tỉnh lại mới biết mình bị liệt, rõ ràng suốt một tháng cũng không mở miệng nói chuyện. Nếu như không phải một bạt tai kia của Kỳ Gấm Sóc tiên sinh, sợ rằng cho tới bây giờ thiếu gia còn phong tỏa thế giới của mình. Tuy thiếu gia bị liệt, nhưng anh ấy vẫn là thiếu gia, vẫn là thiếu gia cao cao tại thượng, chỉ cần anh muốn không có chuyện gì là không làm được. Đại tiểu tiện không khống chế được, hạ thân không thể nhúc nhích, hờ một chút là thường xảy ra cảm mạo nóng sốt, nhưng vì để sớm ngày nhìn thấy cô, vào năm thứ hai anh đã rất cố gắng tích cực phối hợp trị liệu, có thể khắc chế được đại tiểu tiện đúng giờ, cơ thể cũng tốt hơn nhiều so với trước đây."

Bạch Kỳ uống một hớp nước, thở dài thật sâu, giọng nói xúc động: "Thiếu gia mạnh mẽ đến đâu vẫn muốn chiếm giữ và tự tôn cô càng rõ hơn so với tôi, khi anh ấy biết cô và Hoàng Hách Nhiên vẫn ở cùng một chỗ, anh chỉ cười cười nói cũng may có bác sĩ Hoàng chăm sóc cho cô. Một người cao ngạo như vậy thật sự vì cô mà thay đổi quá nhiều, thậm chí muốn mang nửa thân tàn phế bay tới, ở trong khách sạn nhiều tuần lễ chỉ dám len lén nhìn cô, cũng không dám đến trước mặt cô. Anh ấy cũng thấp kém, sợ cô xem thường, càng sợ cô thờ ơ lạnh nhạt. Tôi không phải vì thiếu gia mà kể lể, tôi chỉ cảm thấy một người phạm sai lầm có thể là tội ác tày trời, thế nhưng từ hình có thể hoàn thi hành hình phạt, từ án treo có thể giảm tội, vậy tại sao thiếu gia phạm sai lầm thì không thể được tha thứ?"

"Có đôi khi tôi không rõ rốt cuộc cái gì là đúng, cái gì sai; nhưng tôi có thể xác định một điều thiếu gia đối với cô là yêu cũng không sai. Nhất là bây giờ anh ấy đối với cô yêu thương sâu đậm, càng không có lỗi. Tôi không biết tới hôm qua rốt cuộc cô và thiếu gia nói gì, để sáng sớm hôm nay anh ấy nói muốn bay về. Nhưng tôi biết, thiếu gia thật tôn trọng. Anh ấy cái gì cũng giấu trong lòng, cho dù buông tay cô cũng vì sợ cô bị liên lụy. Hôm nay thiếu gia không còn là thiếu gia lúc trước nữa, dù cô không trở về bên cạnh anh cũng bình thường, nhưng tôi chỉ hy vọng cô có thể đối với anh khoan dung một chút, có thể để anh đừng khổ sở nữa hay không. Cô nên biết tuổi thọ của người bị liệt nửa người cũng ngắn hơn so với chúng ta."

Tiếp sau Bạch Kỳ còn nói cái gì, cô không nghe rõ, Bạch Kỳ rời đi lúc nào cô cũng không để ý tới. Đầu óc trống rỗng, máy móc cầm ly nước, nước nóng đã lạnh cô cũng không uống một hớp.

Kỳ Trà Thần quay về sao? Vì hành động của mình tới hôm qua đã làm tổn thương lòng tự ái anh rồi sao? Anh kiêu ngạo như vậy, giờ đây trước mặt người mình yêu bản thân di chuyển rất chật vật, vô dụng nhất là, đi nhà cầu cũng cần người khác giúp đỡ, anh làm sao có thể chịu được.

"EV, điện thoại của cô."

"EV?"

Ninh Tự Thủy lấy lại tinh thần, nhìn điện thoại trong tay cửa hàng trưởng, áy náy gật đầu, nhận lấy điện thoại, về mặt lập tức tái nhợt. Theo bản năng lấy tay bịt miệng, về mặt đau thương, bước chân không vững, trực tiếp ngã ngồi trên ghế.

Ánh mắt cửa hàng trưởng lo lắng nhìn cô: "EV, cô có khoẻ không?"

"Tôi... tôi không sao." Ninh Tự Thủy lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng ngực đau như kim đâm khó xem thường. Vốn dĩ Liên chết rồi, mình không bao giờ có cảm giác đau lòng nữa, nhưng hôm nay xem ra, cảm giác đau đớn cũng không mất đi.

"Tôi có chút không thoải mái, bây giờ về trước." Ninh Tự Thủy hồn bay phách lạc rời khỏi cửa hàng.

Bầu trời hoàn toàn mờ mịt, mây đen từng tầng một chồng chất dày đặc vô cùng thấp, giọt mưa nhanh chóng rơi xuống, lạnh lẽo xuyên qua gió, thấm vào trong tim phổi lạnh như băng. Dần dần, mưa như trút nước, mưa to dữ dội mãnh liệt cọ rửa thành phố này, giống như bức rèm che đứt dây, mưa bụi che mờ tầm mắt.

Người đi trên đường phố ra sức cầm cây dù che mưa dầm dề, ống quần bị nước mưa bắn tung tóe ướt nhẹp, tạo thành một lớp màu đậm. Ninh Tự Thủy đứng trong mưa lớn, như mất hồn, trên mặt đầy nước không rõ rốt cuộc là mưa hay nước mắt, chậm rãi chảy xuống dọc theo khuôn mặt.

Váy màu đen ướt đầm rất nhanh, bao chặt lấy thân hình gầy gò của cô, tóc nằm yên sau lưng. Dừng chân trong mưa lớn, như cánh bướm bị đứt, lao đảo muốn ngã, tiểu tụy rồi.

Bước chân máy móc vô cảm, hồi lâu mới bước từng bước, hai đầu gối khễ cong cả người quỵ trong mưa, từng tầng bọt nước văng lên. Mưa to từ đầu đến cuối, không may có cô, như có người bỗng chốc đẩy cô xuống vách núi.

Bờ vai nhỏ run rẩy, nghẹn ngào không phát ra được tiếng nào, hốc mắt khô khốc đau đớn, ngực đau buốt, từng chút từng chút một dồn lại, chồng lên nhau, chỉ biết là rất đau.

Chợt một bàn tay nắm lấy tay cô, nắm rất chặt, một chút hơi ấm trong lòng bàn tay xuyên qua da thịt truyền đến cơ thể cô, nhưng không cách nào xua đi cái rét buốt như tuyết này. Ninh Tự Thủy ngẩng đầu, đôi mắt vỡ tan không ánh sáng hướng về ánh mắt sâu thẳm đau lòng của anh, cuối cùng mấp máy môi không nói nổi một câu.

"Không có chuyện gì đâu. Tịch Nhược nhất định sẽ sống, con bé nhất định sẽ sống sót! Nhất định sẽ." Kỳ Trà Thần nắm thật chặt tay cô, dường như muốn tiếp thêm sức lực cho cô, cố gắng ngồi xuống cạnh cô! Đôi đồng tử màu đen chợt loé lên vẻ phức tạp, nhưng lúc này anh nhất định phải bình tĩnh, phải càng tỉnh táo hơn cô.

Hai năm trước Hạ Tĩnh mang Tịch Nhược đi Mỹ là muốn cách ly để chữa bệnh, vốn nói là một năm, nhưng do một năm trước cơ thể Tịch Nhược không ổn định, cần thời gian điều trị lâu dài. nên ở lại Mỹ, Hạ Tĩnh cũng không cho bọn họ qua!

Vốn dĩ bác sĩ nói Tịch Nhược không sống qua được một năm, nhưng Hạ Tĩnh đã làm cho bé sống hơn rồi, nên trong lòng vẫn hy vọng Hạ Tĩnh có thể hoàn toàn trị lành cho Tịch Nhược, thậm chí cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nhưng không ngờ ngày này vẫn đến.

Bệnh tình Tịch Nhược hôm nay khó qua khỏi đúng là cái gì đến phải đến. Giống như không tránh khỏi số mệnh, cuối cùng, làm cho bọn họ không cam lòng với những chuyện xảy ra.

Mưa kéo theo rét lạnh, làm sắc mặt Kỳ Trà Thần càng thêm tái nhợt, mặc dù Bạch Kỳ đứng ở phía sau che dù nhưng mưa càng lúc càng lớn, rơi xuống càng nhanh, quần áo vẫn ướt hết. Bạch Kỳ nhủ mây mang ô đưa cho người bên cạnh, đi tới bên người Ninh Tự Thủy, đỡ lấy cô: "Thiếu gia đã đặt vé máy bay đi Mỹ rồi, năm tiếng sau có thể lên đường, trước tiên cô theo chúng tôi về khách sạn thu dọn một chút đi."

Đầu óc Ninh Tự Thủy trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra.

Bắt đầu giờ phút này cô trở nên mềm yếu, không biết làm gì, cô hỗn loạn không biết làm sao lúc này.

Kỳ Trà Thần không nói gì, chỉ cố sức dùng một tay kéo cô, cố gắng kéo cô đứng lên khỏi mặt đất, rồi ôm vào trong ngực, để cô ngồi trên đùi không chút cảm giác của mình. Mặc dù trọng lượng của cô làm anh có chút trĩu trật, không thoải mái, nhưng cũng không để ý chút nào.

"Thiếu gia." Bạch Kỳ thét lên, như vậy sẽ làm thiếu gia bị cảm, sẽ làm cho cơ thể anh càng trở nên yếu ớt.

Rốt cuộc Ninh Tự Thủy phản ứng kịp, cố gắng đẩy tay anh ra, giọng nói khàn khàn: "Anh buông em ra."

Kỳ Trà Thần bá đạo giữ chặt eo cô, nhất định không buông tay: "Anh không sao, em lộn xộn nữa cơ thể anh thật sự xảy ra vấn đề."

"Nhưng."

"Trở về khách sạn." Kỳ Trà Thần lạnh giọng cắt ngang lời cô nói, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Bạch Kỳ, cảnh cáo cô chớ nói nhiều.

Bạch Kỳ bắt đầu đi kê lác đầu, gật đầu với vệ sĩ, ý bảo họ mang thiếu gia bọn họ về khách sạn.

Một mình tắm nước nóng, Bạch Kỳ thay cô chuẩn bị xong quần áo sạch. Ra khỏi phòng tắm, Kỳ Trà Thần cũng đổi quần áo sạch sẽ ngồi bên cửa sổ chăm chú nhìn mưa lớn bên ngoài, mưa dữ dội tạt vào cửa sổ.

Như có cảm tính trong lòng, trong nháy mắt quay đầu lại ánh mắt hai người nhìn nhau, môi mỏng anh hơi nhếch lên: "Tự Thủy, đến đây với anh."

Ninh Tự Thủy không lên tiếng, bước từng bước chân trần đến bên cạnh anh, chậm rãi ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn về mặt lạnh lùng của anh, khuôn mặt thanh tú nhưng không che giấu được một nỗi. Tay anh chậm rãi ngừng lại trên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ bảo vệ tốt con gái chúng ta, cho dù phải bỏ ra bất cứ cái gì. Anh tuyệt đối không để con rời khỏi chúng ta."

Trong mắt Ninh Tự Thủy tràn đầy mờ mịt, khóe môi khẽ nhếch, khổ sở nói: "Em tưởng rằng mình đủ mạnh mẽ, nhưng cuối cùng em vẫn vô dụng như vậy. Em không có cách nào để Liên không chết, không có biện pháp gì cứu con gái mình, thậm chí cũng không biết nên làm gì bây giờ."

"Ngốc quá, cuối cùng em vẫn là một người phụ nữ!" Tiếng nói Kỳ Trà Thần tràn đầy xúc động, ngón tay vuốt ve da thịt tái nhợt của cô: "Phụ nữ làm bằng nước đây, nên vô cùng yếu ớt. Còn có anh ở đây, nên em có thể yếu đuối, có thể khóc, có thể dựa vào anh. Tuy thân thể anh tàn phế, nhưng vì em anh có thể làm mọi thứ, nhất định cái gì cũng có thể làm cho em."

"Vì cái gì?" Ánh mắt lạnh lẽo Ninh Tự Thủy tràn đầy khó hiểu, nắm lấy ngón tay lạnh như băng của anh, nghiêm túc hỏi: "Tại sao? Tại sao đến bây giờ vẫn tốt với em?"

Môi mỏng Kỳ Trà Thần nở nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt dịu dàng lảng lảng nhìn cô, giọng nói thâm tình vang vọng trong phòng: "Đúng vậy! Tại sao là em? Vì sao hết lần này tới lần khác vẫn là em. Số mệnh ư! Số mệnh để cho anh gặp em, từ nay về sau không có cách nào buông tay."

Người phụ nữ vì mình mà đầy thương tích, mà chính mình cũng là nguyên nhân của vết thương, nhưng bất luận là vì yêu hay hận, cuối cùng không có cách nào buông bỏ suy nghĩ cố chấp trong lòng.

Nhớ cô, yêu cô, che chở cho cô.

Một lần nữa niềm tin duy nhất của anh sống lại, dù cuối cùng không có cách gì ở chung một chỗ, cũng phải bảo vệ hạnh phúc duy nhất bên cạnh cô, chỉ cần Tịch Nhược còn sống, cô sẽ không tuyệt vọng!

Lên máy bay đến nước Mỹ, Kỳ Trà Thần bảo Bạch Kỳ bỏ vào trong ly nước Ninh Tự Thủy nửa viên thuốc ngủ, như thế trên máy bay cô mới có thể ngủ một chút, vì đến Los Angeles còn phải chuyển máy bay, cô không nghỉ ngơi tốt, sợ rằng còn chưa thấy Tịch Nhược, đoán chừng mình đã ngã quỵ trước rồi.

"Thiếu gia, anh lên con sốt." Bạch Kỳ nhíu chặt mày, ánh mắt lo lắng nhìn sắc mặt anh có chút đỏ hồng.

Ánh mắt Kỳ Trà Thần rời khỏi Ninh Tự Thủy đang ngủ say trên người, lắc đầu, giọng nói khàn khàn: "Cho tôi uống thuốc hạ sốt, không sao đâu."

"Thiếu gia, bây giờ cơ thể anh quá nguy hiểm, tôi lập tức liên hệ với cơ trường đáp xuống còn kịp."

"Bạch Kỳ." Kỳ Trà Thần lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói tràn đầy cảnh cáo.

Bạch Kỳ do dự và mâu thuẫn nhìn anh, ánh mắt lướt qua Ninh Tự Thủy cuối cùng chỉ thờ dài: "Được, tôi lập tức lấy cho anh viên hạ sốt, anh uống xong cũng nghỉ ngơi một chút đi. Nếu như sốt còn chưa giảm, máy bay hạ cánh, tôi lập tức sẽ thu xếp cho anh vào bệnh viện."

Kỳ Trà Thần không phản đối, chỉ nắm chặt tay Ninh Tự Thủy, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (4)

Qua hai mươi mấy tiếng đồng hồ chuyển máy bay, lặn lội đường xa, cuối cùng mấy người Kỳ Trà Thần cũng tới chỗ Hạ Tinh. Si Mị đón bọn họ ở cửa ra vào, mặc dù đã sớm biết tình trạng Kỳ thiếu, nhưng trong nháy mắt đó khi nhìn thấy anh, chớp mắt vẫn đau xót. Tóc đỏ anh bay trong gió, đôi mắt trầm xuống, nước mắt trong suốt long lánh.

"Kỳ thiếu. . . ." Si Mị đi lên, ngồi xổm người xuống trước tiên, nhìn anh, khóe miệng cố gắng nặn ra một nụ cười thản nhiên.

Đôi mắt âm u Kỳ Trà Thần tràn đầy vội vã, gật đầu với anh, không nói một lời.

Ninh Tự Thủy đứng sau lưng anh, giọng nói vội vàng: "Tịch Nhược đâu? Bây giờ tôi có thể gặp con bé không?"

Si Mị đứng lên nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Hạ Tĩnh đang làm kiểm tra thân thể cho bé, các người nghỉ ngơi một chút đi, chờ kiểm tra xong lập tức để cho các người gặp mặt."

Ninh Tự Thủy cảm giác mình không chờ nổi từng giây từng phút nữa, phải tận mắt thấy Tịch Nhược ngay, đã hai năm cô không thấy Tịch Nhược rồi, không biết con bé hiện giờ như thế nào, có cao thêm chút nào hay không, mập lên một chút không. Trong hai năm qua chỉ liên lạc qua mail và ghi âm mà Tịch Nhược gửi cho cô, cô đòi xem video, Tịch Nhược lại nhất định không chịu nói mình bây giờ đang điều trị bộ dạng rất xấu, không muốn để mẹ nhìn thấy bộ mặt xấu xí của mình.

Bạch Kỳ an ủi vỗ vỗ bả vai cô: "Đã đến nơi rồi, cuối cùng cũng gặp thôi, đừng khẩn trương quá."

Ninh Tự Thủy cắn môi, hít một hơi thật sâu, gật đầu. Cùng mọi người đi vào, lông mày đen đẹp như vẽ không xua đi được lo lắng nhúu chặt thành một cụm

Đây là một toà nhà nằm cách biệt tương đối vắng vẻ, bên ngoài được quét bởi lớp vôi màu trắng, đơn giản lại có chút đơn điệu, đồ trang trí trong biệt thự cũng giống như bệnh viện, toàn bộ đều là màu trắng; lấy ánh sáng rất tốt, phòng khách lớn như vậy lại trống trải đơn điệu, trừ những vật dụng đơn giản trong nhà những thứ khác đều không có.

Có ba người giúp việc, hai người làm vườn, còn có ba y tá giúp Hạ Tĩnh, còn Si Mị hai năm qua ở chỗ này một tác cũng không rời, giống như vệ sĩ nơi đây!

Thế giới cũng chỉ có con gái Ninh Tự Thủy cô có thể làm phiền tới Si Mị bảo vệ một tác cũng không rời!

Phòng Kỳ Trà Thần và Ninh Tự Thủy nằm cạnh nhau, vừa đến phòng Bạch Kỳ liền đóng cửa lại, vừa mở hộp thuốc ra vừa đo nhiệt độ cơ thể cho anh, lại ép anh uống thuốc. Mặc dù trên máy bay sốt đã từ từ giảm xuống, nhưng ai biết sẽ tái lại hay không, thời gian lại lâu như vậy, trước đây đối với anh không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng bây giờ Kỳ Trà Thần thật yếu ớt đến không thể yếu hơn nữa.

Một chút gió cũng có thể làm anh cảm mạo mất mạng, nên Bạch Kỳ vô cùng khẩn trương.

Thời gian dài một nhọc, trên khuôn mặt gầy gò Kỳ Trà Thần không xua đi được vẻ uể oải, mí mắt nặng trĩu chống đỡ không nổi. Để Bạch Kỳ thay mình lấy giả đỡ xuống, nằm trên giường nghỉ ngơi một chút. Không muốn lần này đi gặp con gái mình với bộ dạng thảm hại!

Bạch Kỳ thu xếp ổn thoà cho anh, rón rén ra khỏi phòng, ngay cả tiếng đóng cửa cũng nhẹ, không dám phát ra một tiếng động nhỏ.

Ninh Tự Thủy nhìn hộp thuốc trong tay cô, nghi ngờ: "Anh ấy sao vậy?"

Bạch Kỳ bị cô bắt gặp, nên cũng không che giấu. "Trên máy bay thiếu gia kêu tôi bỏ vào trong nước của cô nửa viên thuốc ngủ, để cô ngủ một chút, sẽ không mệt mỏi. Nhưng có thể liên quan đến trận mưa to đó mà bản thân anh lại nóng sốt rồi không thể xuống máy bay, tôi chỉ có thể cho anh uống viên hạ sốt. Hiện tại sốt đã giảm, nhưng anh rất mệt mỏi, phải nghỉ ngơi một chút. Tôi lên bỏ vào trong ly nước anh nửa viên thuốc ngủ, để anh có thể ngủ thêm chút nữa."

Trong lòng Ninh Tự Thủy nao nao, như mặt hồ yên tĩnh không sóng không gió, bị người ta ném một cục đá, nổi lên tràn ra thành từng vòng sóng lăn tăn

"Tôi có thể đi xem anh ấy một chút không?"

Bạch Kỳ do dự một chút gật đầu: "Hiện giờ có lẽ anh ấy đã ngủ, cô nhẹ nhàng chút là được rồi."

"Cám ơn." Khóe môi Ninh Tự Thủy nhếch lên, tràn đầy khổ sở. Trên pháp luật mình bây giờ vẫn là vợ Kỳ Trà Thần, nhưng lại không làm gì được cho anh, ngay cả anh phát sốt cũng không biết. Xảy ra chuyện chính anh lại chăm sóc mình, anh đều như vậy, vẫn lo cho cô, không nghĩ đến mình.

Kỳ Trà Thần, anh đã thật sự thay đổi!

Trong lúc ngủ say Kỳ Trà Thần như một đứa bé yên giấc bình thường, không phòng bị, vẻ mặt tái nhợt không chút huyết sắc, thậm chí ngay cả môi cũng trắng bệch, cả người nhợt nhạt bất thường và tiêu tụy. Lông mi dài nhọn khép lại, tiếp theo là hàng lông mày đen rậm nhúu chặt lại, vãn thành một cụm

Ninh Tự Thủy khẽ hít thở cảm thấy như bị người khác chặn ở cổ, khó có thể hô hấp, lông mi run rẩy kịch liệt, khóe miệng hơi cong thành đường cong khó coi; ngón tay nhẹ nhàng phủ trên gương mặt anh. Anh không phải là người thiếu niên anh tuấn Kỳ Trà Thần trẻ tuổi kia, năm tháng đã để lại dấu vết mờ nhạt trên mặt anh, càng che lấp một phần và nặng nề.

"Kỳ Trà Thần, anh đừng đối xử tốt với em như vậy. Thật không cần." Ninh Tự Thủy nằm sấp trên giường bên cạnh anh, lẩm bẩm nói, như đang nói cho anh nghe, cũng là nói cho mình nghe. Giống như đang cố gắng thuyết phục mình, thật vất vả và quyết định cô đơn cả đời như vậy không bao giờ cùng với ai nữa.

Buổi trưa, Hạ Tĩnh làm kiểm tra cho Tịch Nhược xong, Tịch Nhược mệt mỏi cũng nghỉ ngơi, nên lại để mọi người chờ một chút.

Ninh Tự Thủy ngồi trên ghế sa lon, hai tay bưng ly nước nóng cũng không có chút cảm giác nào, từng vòng khói trắng bay lên khỏi miệng ly, đôi mắt mờ hồ không rõ. Mỗi mòng hơi nhếch lên, thật vất vả mới tìm lại được giọng nói của chính mình: "Hạ Tĩnh, tình trạng Tịch Nhược thật bất bất như vậy sao?"

Hạ Tĩnh gật đầu: "Hai năm qua tôi đã cố gắng hết sức, nhưng thật xin lỗi, cuối cùng vẫn chịu bó tay."

Cơ thể Ninh Tự Thủy xiêu vẹo, cái ly trong tay rơi xuống đất vỡ nát, nước văng khắp nơi, chất lỏng nóng hôi hắc bắn vào trên da thịt trắng nõn trở nên sùng đỏ cũng không có chút cảm giác nào.

Ngực, đau xé tim rách phổi.

Cả người giống như bị hút hết linh hồn, ánh mắt bất lực nhìn cô, mang theo vô vàn cầu xin, cổ họng thất lại, đau như bị kim châm. Tiếng nói khổ sở vang lên vô cùng tuyệt vọng: "Chẳng lẽ thật sự không có bất kỳ cách cứu chữa nào sao? Ngay cả cô cũng không có biện pháp sao?"

Hạ Tĩnh hít sâu một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Thật Xin lỗi!"

Thời gian cùng chung sống với Tịch Nhược hai năm, từ lâu đã có tình cảm, hôm nay không có cách nào giữ bé lại, trong lòng Hạ Tĩnh cũng không tốt hơn.

Si Mị đứng sau lưng mọi người, nhúu chặt mày, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Hạ Tĩnh, vẻ mặt càng lúc càng thêm u ám. Mấp máy môi, nhưng từ đầu đến cuối không nói một câu.

Ninh Tự Thủy không biết mình trở về phòng như thế nào, cả thể giới bỗng chốc đều là màu đen, hai mắt cô không nhìn thấy được bất kỳ vật gì.

Si Mị không đành lòng nhìn Ninh Tự Thủy đau lòng tuyệt vọng như thế, đi đến trước mặt Hạ Tĩnh, nhúu mày thật sâu, giọng nói không vui: "Tại sao cô không nói sự thật cho cô ấy biết?"

Hai chân Hạ Tĩnh đề lên nhau, dựa vào ghế sa lon, thần kinh căng thẳng hơi trầm tĩnh lại, đôi mắt lướt qua, ánh mắt sắc bén ngừng lại trên mặt anh, hỏi ngược lại: "Anh cho rằng Kỳ thiếu sẽ nguyện ý để cô ấy biết? Thậm chí Kỳ thiếu không mở miệng trước, cho dù tôi nói cái gì cũng vô dụng, không phải sao?"

"Nhưng như vậy đối với Kỳ thiếu. . . ." Không công bằng!

Hạ Tĩnh biết anh muốn nói gì, khoe miệng xinh đẹp nhếch lên, phát ra lời nói lạnh lùng từ trong cổ họng: "Tôi biết trong mắt anh tôi là một người phụ nữ không có tình cảm lòng dạ độc ác, không sao cả, tùy anh nghĩ thế nào cũng được. Dù sao bất luận tôi làm gì, anh đều cho rằng tôi không làm hết khả năng để giúp họ! Hai za."

"Tôi không có."

Hạ Tĩnh không đợi anh nói xong, đứng dậy xoay người đi về phía phòng mình, buổi sáng làm kiểm tra cho Tịch Nhược, vẫn chưa dùng bữa sáng và bữa trưa, còn bị anh chất vấn.

Hai za, rốt cuộc mình đây là vì cái gì? Thật chẳng lẽ vì thương anh mà ngay cả tự ái mình cũng không cần, tùy ý vứt trên mặt đất mặc cho anh chà đạp? Thời gian hai năm không tính là dài nhưng cũng không phải ngắn, bộ dạng anh vẫn như trước; dù bên cạnh không có những người phụ nữ khác, anh vẫn không yêu cô, không hiểu nỗi khổ tâm của cô.

Tình trạng Tịch Nhược nếu để ở chỗ các bác sĩ khác, đã sớm bỏ cuộc rồi cần gì lãng phí thời gian, rốt cuộc hai năm qua mình vất vả như vậy là vì cái gì? Thật sự chỉ muốn anh sau này không cùng phụ nữ lên giường ân ái? Hạ Tĩnh cô chưa bị coi thường như vậy!

Nằm trên giường, nhìn ánh sáng phản chiếu trên trần nhà, Hạ Tĩnh thở ra một hơi thật sâu, nhắm mắt, nói lầm bầm: "Hạ Tĩnh, cô cũng mệt rồi đúng không. . . . Thật sự quá mệt mỏi!"

Năm giờ chiều Kỳ thiếu mới tỉnh lại, nhúu mày không vui, cho Bạch Kỳ một ánh mắt cảnh cáo, mình chưa từng ngủ thời gian dài như vậy, có lẽ nhất định là Bạch Kỳ đã động tay động chân!

Bạch Kỳ vô tội đứng bên cạnh Ninh Tự Thủy, mím môi không nói một lời.

Si Mị một mình đẩy xe lăn đưa mọi người đi đến phòng, mở cửa đập vào trong mắt là các loại dụng cụ, Tịch Nhược nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, tóc dài ngang tai, dường như cũng cao hơn, vẫn gầy như trước, tiêu tụy không thể tả.

"Tịch Nhược." Ninh Tự Thủy sai bước đi đến bên giường, ngón tay nắm lấy tay bé siết chặt, khó trách Tịch Nhược không muốn cho xem video, về mặt tiêu tụy như vậy mình nhìn một lần đã không chịu nổi nói chi là lần này.

Tịch Nhược nhìn Ninh Tự Thủy trong ánh mắt mệt mỏi tràn đầy xúc động, ngón tay ôm chặt lấy cô, nhìn xuyên qua thấy người ngồi trên xe lăn sau lưng cô cũng sững sờ, khàn giọng nói: "Mẹ, mọi người đã đến."

"Ừm!" Ninh Tự Thủy quay đầu, ép cho nước mắt sắp tràn ra mi không rơi xuống, tuyệt đối không thể rơi nước mắt trước mặt Tịch Nhược.

Đôi mắt sâu thẳm Kỳ Trà Thần nhìn bé chăm chăm, không nói một lời, ngàn vạn lời nói trong lòng đều không thể nói ra. Tịch Nhược là con gái anh, huyết mạch duy nhất, cũng là thế hệ nối tiếp duy nhất của nhà họ Kỳ sau này. Nếu như trước đây không phải mình, Tịch Nhược sẽ không có ngày hôm nay!

Xét đến cùng, bức Tịch Nhược tới bước đường cùng như vậy người khỏi xướng là mình!

"Sao không báo cho Trạc Mặc biết?" Rốt cuộc Ninh Tự Thủy dần tâm tình của mình xuống, phát hiện không thấy bóng dáng Trạc Mặc vô cùng kinh ngạc.

Tịch Nhược dựa vào gối, ánh mắt thanh tịnh trong suốt, khóe miệng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, giọng nói rất nhẹ, nhẹ như không tồn tại. "Là con không muốn cho người báo cho Mặc biết, không muốn anh nhìn thấy bộ dạng con hiện giờ, thậm chí không muốn để anh ấy biết con chết."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (5)

"Tịch Nhược." Ninh Tự Thủy nhíu chặt mày, dùng sức cầm chặt đầu ngón tay lạnh lẽo của bé. Mặc dù đã biết trước kết quả nhưng vẫn không cách nào tin.

"Mẹ. Hai năm qua con rất kiên cường chống đỡ, con không để mọi người thất vọng. Nên mẹ cũng đừng để cho con thất vọng. Ngàn vạn lần không thể cho Trạc Mặc biết tin con chết, nhất định không được cho anh ấy biết." Trong tiếng nói non nớt của Tịch Nhược tràn đầy mệt mỏi, ánh mắt van nài nhìn cô: "Mặc rất cố chấp, nếu anh ấy biết con không còn trên thế gian này, anh ấy sẽ không sống nổi!"

Nếu như em không xa không rời, anh nhất định sống chết gắn bó.

Đây là chữ ký phía dưới mỗi bưu phẩm của Trạc Mặc, nhìn một lần trong lòng sẽ xót xa một lần. Nhưng bé làm sao có thể để Trạc Mặc ưu tú như vậy cùng mình rời khỏi đây? Anh còn trẻ như thế, cuộc sống sau này còn dài, cuối cùng anh sẽ quên mình thôi.

Không phải, thế gian này không có tình thương hay bất tử. Huống hồ. Chúng nó còn nhỏ như vậy, cũng không biết hiểu tình cảm yêu mến chưa!

"Được!" Ninh Tự Thủy gian nan thoát ra từ trong cổ một chữ, như dùng toàn bộ hơi sức của mình. Nhìn Tịch Nhược, lòng chua xót, lần này nước mắt lại rơi, lần lượt bị mình ngăn lại, nhất định không thể để cho Tịch Nhược thấy mình khóc, con bé sẽ trách mình.

Ánh mắt Tịch Nhược ngừng lại trên người Kỳ Trà Thần, mở miệng nói: "Mẹ, con muốn cùng ông ta nói chuyện một chút."

Ninh Tự Thủy hơi kinh ngạc, không ngờ Tịch Nhược lại có thể chịu nói chuyện một mình với Kỳ Trà Thần. Nếu như lúc trước bé oán hận nhất định sẽ nói điều không tốt, hôm nay xem ra đối với Kỳ Trà Thần, dường như không sâu đậm như vậy, ít nhất có thể thấy được trong mắt bé.

Gật đầu, xoay người cùng Bạch Kỳ rời đi, để không gian lại cho bọn họ.

Tịch Nhược lẳng lặng quan sát ông một lúc, nhấp máy môi, giống như làm nũng nói: "Dường như từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gọi ông một tiếng cha, cũng không cùng ông chung sống hoà thuận một ngày."

Kỳ Trà Thần đẩy xe lăn đến bên giường bé, gạt đầu, vẻ mặt không thay đổi, ánh mắt tinh mịch làm cho người ta không đoán được anh đang nghĩ gì.

Ánh mắt Tịch Nhược rời khỏi người anh, dừng lại trên trần nhà, thờ dài một hơi sâu: "Thời gian dài như vậy tôi vẫn chiến đấu cùng căn bệnh, cũng đấu tranh với lòng mình, cuối cùng tôi phát hiện tôi không hận ông rồi. Có lẽ vì mẹ, từ khi ông nằm bệnh viện lúc đó tôi đã không còn hận ông nữa. Tôi hiểu chuyện trước đây ông cũng là bị lý trí che mắt, vì ông quá yêu mẹ, yêu đến mất tất cả lý trí, như con đã thủ làm cán đã thương người."

"Không sao." Kỳ Trà Thần nhỏ giọng vô cùng cung chiều: "Con có thể tiếp tục hận ta, không sao cả."

Tịch Nhược như có như không lắc đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Ồ đâu lại có con gái vĩnh viễn căm hận cha mình? Nếu như lúc đầu ông biết, tin rằng nhất định ông sẽ là người cha tốt nhất trên thế giới này. Cũng là người hiểu rõ tôi nhất thế giới này, thậm chí hơn hẳn mẹ."

Kỳ Trà Thần sững sờ, Tịch Nhược trưởng thành rồi, từng trải làm cho người ta đau lòng, con bé vẫn chỉ là một đứa bé, sợ dĩ không cần hiểu nhiều như vậy. Khoan dung, cũng là chương trình học của một đứa bé.

Dường như Tịch Nhược rất mệt mỏi, nhưng bướng bỉnh không chịu ngủ, còn muốn trò chuyện cùng anh, Kỳ Trà Thần không mở miệng, chỉ chờ bé bình thường trở lại mới tiếp tục nói.

"Tôi biết một khi tôi rời khỏi, mẹ nhất định sẽ suy sụp. Mà cha nuôi. . . Cũng rời khỏi chúng tôi rồi. Trên thế giới này ông chính là người duy nhất giúp

được mẹ. Nền, bất luận dùng cách gì xin ông nhất định phải bảo vệ mẹ, ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ, đừng để mẹ vì lý do đó mà tuyệt vọng được không?"

"Con sẽ không, mẹ con cũng sẽ không có chuyện gì. Ta sẽ không để cho hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời ta có bất kỳ sơ suất nào!" Giọng nói Kỷ Trà Thần trầm thấp bỗng nhiên mỏng manh, tràn đầy mạnh mẽ cùng quả quyết, giống như thần linh nắm giữ mọi thứ.

Tịch Nhược chỉ cười một tiếng thê lương, khàn giọng nói: "Thật ra, con rất sợ. . . Cha, con thật sợ hãi. Con sợ mình chết rồi sẽ mang đến đau khổ cho Trạc Mặc, làm cho mẹ tuyệt vọng. Vì lý do đó mà, con không dám chết. Con thật sự rất sợ."

Từng giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, trong lòng rất nhiều khổ sở, cho dù bé kiên cường đến đâu đi nữa, bé vẫn chỉ là một đứa bé, một mình gặp chuyện sẽ không xử lý được, đứa bé đối mặt với cái chết sẽ hoảng sợ! Mà nỗi sợ và lo lắng này bé không cách nào nói ra trước mặt Ninh Tự Thuý, mình yếu đuối sẽ trở thành dao găm giết chết mẹ, nên không dám.

Đôi mắt Kỷ Trà Thần vẫn trầm tĩnh bỗng trào dâng như sóng lớn động trời, kích động nhìn bé, ngón tay đều run rẩy, vẻ mặt khó tin nhìn bé, không thể tin.

Bé mới vừa gọi mình là gì?

Cha?

Mình không phải đang nằm mơ chứ?

"Cha. Cha. Cha. Cha." Tịch Nhược nghẹn ngào, một lần một lần lặp lại hai chữ này, mặc dù gọi như thế không tự nhiên, nhưng vẫn kiên trì. Như muốn gọi duy nhất một lần cho những năm thiếu vắng kia.

Ai cũng không thể oán hận trách móc, chỉ có thể trách vận mệnh trên người!

Kỷ Trà Thần xúc động gật đầu, ừ một tiếng, chất lỏng chợt hiện ở vành mắt lấp lánh, suýt nữa chảy xuống. Còn sống, nghe được một tiếng "Cha" chết cũng không hối tiếc!

Không biết trải qua bao lâu, Tịch Nhược mệt mỏi thiếp đi!

Kỷ Trà Thần vuốt cánh tay, ngón tay thân mật vuốt trán bé, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, tràn đầy hạnh phúc. Nhỏ giọng thì thầm không ngăn được cung chiêu: "Tịch Nhược đừng sợ, cha sẽ bảo vệ con. Nhất định sẽ nghĩ cách cứu con. Không phải sợ!"

Ninh Tự Thuý và Ninh Tịch Nhược là hai người phụ nữ quan trọng nhất cuộc đời anh, không muốn, không bao giờ để cho họ xảy ra bất cứ chuyện gì nữa!

Ninh Tự Thuý đi vào chăm sóc cho Tịch Nhược khi bé đang ngủ say, một bước cũng không rời bé, còn Kỷ Trà Thần lại đi đến phòng Hạ Tinh, có lẽ có vài lời muốn nói.

Hạ Tinh vừa thay xong quần áo, giẫm chân trần trên sàn nhà, ánh mắt nhìn Kỷ Trà Thần không ngạc nhiên chút nào, giống như sớm biết trước vậy.

Kỷ Trà Thần đóng cửa lại, nhỏ giọng nói, đi thẳng vào vấn đề: "Nói đi, cô có cách gì có thể tốt cho Tịch Nhược? Bất kể cô ra điều kiện gì, tôi đều đồng ý."

Mặt Hạ Tinh không chút thay đổi, xoay người một mình đi tới ghế sa lon ngồi xuống, tóc màu đỏ rượu xoả xuống như thác nước, lộn xộn nhưng không mất đi vẻ đẹp. Ngón tay chống dưới cằm, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt ung của anh, môi mỏng nhấp nháy, từ trong miệng thốt ra lời nói lạnh lùng: "Tôi có cách cứu Tịch Nhược, hơn nữa tôi không cần anh đáp ứng tôi bất kỳ yêu cầu nào. Nhưng phương pháp này có thể nguy hiểm đến tính mạng của anh, như vậy -- anh còn chọn cứu con bé không?"

Tiếng nói cô lạnh lùng vang vọng trong gian phòng yên tĩnh, xung quanh giống như tảng đá rơi xuống đáy biển, không có bất kỳ phản ứng nào.

Ánh mắt ung Kỷ Trà Thần lướt qua, khóe miệng nhếch lên nụ cười thần nhiên, không chút chần chừ gật đầu: "Được, tôi đồng ý."

Mắt phượng Hạ Tinh hiện lên chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ anh đồng ý dứt khoát như vậy. Hai tay khoanh trước ngực gật đầu: "Vậy anh đi chuẩn bị mọi chuyện sau này đi!"

Kỷ Trà Thần quay xe lẩn, đưa lưng về phía cô, thân thể rõ ràng ngừng lại, khẽ nhếch môi, giọng nói lạnh thấu xương: "Chuyện này đừng để cô ấy biết, vĩnh viễn đừng để cho cô ấy biết."

Hạ Tinh gật đầu: "Được."

"Còn nữa ..." Giọng nói Kỷ Trà Thần vang lên rồi dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Si Mị. . Chẳng qua không dám yêu, không phải là không yêu. Nếu như tôi thật sự có chuyện gì, chớ làm tổn thương Si Mị, tôi còn trông cậy vào anh ta thay tôi chăm sóc mẹ con họ."

Môi mỏng Hạ Tinh nhẹ nhàng nhếch lên, thoáng qua một nụ cười lạnh lùng lẫn cười khổ cùng bất đắc dĩ.

Sao anh ấy lại tổn thương tôi!

Kỷ Trà Thần lẳng lẳng nhìn phong cảnh bên ngoài, máy tính trong tay hiện ra ánh sáng yếu ớt, phía trên còn có thư Hạ Tĩnh vừa mới gửi. Chính là phương án điều trị cho Tịch Nhược, cần phải làm tiếp một cuộc phẫu thuật, nhưng mạo hiểm mở nguy hiểm cũng rất cao, nếu bất cẩn mình và Tịch Nhược có thể chết trên bàn mổ.

Bạch Kỳ đi tới, ánh mắt nhìn bóng lưng hiu quạnh và cô tịch của anh, khẽ nhủ này, đi đến bên cạnh máy tính thấy nội dung trước mặt, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cả người cũng lao đảo muốn ngã, ngón tay ra sức đè chặt trên mặt bàn, gắng sức đứng thẳng người, thở sâu mấy lần, ánh mắt khó tin nhìn anh chăm chăm, gian nan mở miệng: "Thiếu gia. Anh không phải muốn liều lĩnh mạo hiểm để đòi lấy mạng sống cho tiểu thư chứ?"

Kỷ Trà Thần không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn nơi xa, nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

"Không được!" Một giây sau Bạch Kỳ buột miệng gầm nhẹ, xoay người giữ chặt xe lăn của anh, quỳ gối trước mặt anh, giọng nói bắt đầu van nài: "Anh không thể làm như vậy. Thiếu gia, anh tuyệt đối không thể quyết định như vậy. Sẽ hại chết chính anh đấy. Chắc chắn sẽ."

"Bạch Kỳ!" Giọng nói Kỷ Trà Thần thân nhiên cũng không trách cô thất lễ, chậm rãi quay đầu, đôi mắt sâu thẳm âm u dừng lại ở ánh mắt cô, thấy sắc mặt tái nhợt của mình, khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, không có bất kỳ tiếc nuối nói: "Tịch Nhược, gọi tôi là cha rồi."

Bạch Kỳ theo bản năng bịt kín khoé môi, bị kinh ngạc. Không nghĩ tới tiểu thư lại có thể mở miệng nhận thiếu gia rồi, đây đáng lẽ là một chuyện vui. Nhưng bất kể như thế nào trong lòng cô cũng không vui!

Vì một tiếng gọi "Cha" của Tịch Nhược mà Kỳ thiếu lại có thể chết vì bé!

Khóe miệng Kỷ Trà Thần hơi nhếch lên cười: "Chỉ có một điều tôi không bỏ được là mẹ con cô ấy, cô theo tôi nhiều năm như vậy vẫn giữ bản phận trung thành và tận tâm, cảm ơn cô, Bạch Kỳ!"

"Đây là điều tôi nên làm." Khóe miệng Bạch Kỳ nặn ra nụ cười khổ sở, cô từ nhỏ là người nhà họ Kỳ, chết cũng là ma nhà họ Kỳ. Vì nhà họ Kỳ, cô tan xương nát thịt cũng không oán không hối!

"Trước đây cô đối với tôi trung thành như thế nào, hy vọng sau này cô cũng trung thành giống như vậy với họ. Âm thầm chăm sóc thật tốt cho họ."

Đôi mắt Bạch Kỳ ngẩn ra, nhìn anh chăm chú, hoàn toàn choáng váng: "Anh không có ý định để mọi người biết."

Kỷ Trà Thần không quan trọng nhún vai, thốt lên tiếng nói trầm lặng: "Ngày mai Si Mị sẽ giúp tôi đặt vé máy bay, giả vờ rời đi. Trước khi phẫu thuật Hạ Tĩnh sẽ nghĩ cách làm cho Tịch Thủy hôn mê, đợi lúc cô ấy tỉnh lại, mọi chuyện đã kết thúc."

Khóe môi Bạch Kỳ khẽ mở, khẽ đóng, không nói nổi một câu. Nước mắt chảy xuống lặng yên không tiếng động: Thiếu gia anh như thế không cảm thấy quá tàn nhẫn sao? Đối với Tịch Thủy, đối với tiểu thư, đối với những người vẫn đi theo anh, cũng là một loại tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: MỘT CHÚT YÊU, ĐỀU KHÔNG THỂ NÀO BỀN VỮNG THEO THỜI GIAN (6)

"Anh muốn đi?" Ánh mắt Ninh Tịch Thủy thoáng chút kinh ngạc, tràn đầy nghi ngờ, hoàn toàn không thể tin nổi lời anh nói. Anh đối với Tịch Nhược quan tâm còn nhiều hơn so với mình, làm sao vào lúc này có thể nhẫn tâm rời khỏi Tịch Nhược?

Về mặt Kỷ Trà Thần bình tĩnh, rất lạnh nhạt, đôi đồng tử màu đen lóe lên sự quyến luyến nhìn về phía cô, gật đầu: "Ừ! Nghe nói ở Anh có chuyên gia nổi tiếng có thể xem được bệnh của anh, có thể trị được bệnh bại liệt cho anh."

"Trị lành bệnh liệt cho anh?" Giọng nói Ninh Tịch Thủy không chắc chắn, cũng không phải là không muốn cơ thể Kỷ Trà Thần có thể khoẻ mạnh, chẳng qua khoa học phát triển, nhưng hiện nay không có mấy người bại liệt có thể đứng lên bình thường, khôi phục lại thói quen sinh hoạt bình thường như lúc đầu chứ!

Huống chi, Kỷ Trà Thần không hề giống như vì bản thân mà bỏ lại Tịch Nhược không để ý tới người khác.

"Anh biết bây giờ anh không nên rời đi, nhưng anh thật sự rất muốn khoẻ lại, ai nguyện ý cả đời ngồi xe lăn? Anh đồng ý với em sẽ mau sớm trở về!" Kỷ Trà Thần cầm tay cô, đón nhận ánh mắt lạnh như băng: "Chỉ là qua làm kiểm tra trước, một tuần như vậy là đủ. Nếu kiểm tra xong anh lập tức trở về bên cạnh em và Tịch Nhược."

Cả buổi Ninh Tịch Thủy không mở miệng, trong mắt đầy phiền muộn, cuối cùng gật đầu: "Được, vậy anh đi đường cẩn thận."

Khoẻ miệng Kỳ Trà Thần khẽ nhếch lên thành đường cong, gật đầu, coi như đồng ý. Nhưng tâm tình trong ánh mắt kia phức tạp đến không cách nào nắm bắt được, tình cảm nồng nàn quyến luyến nhìn gương mặt cô, muốn mang từng chút một hình dáng cô khắc vào trong xương cốt mình .

Đã thu xếp cho Si Mị xong, Bạch Kỳ, thậm chí liên lạc Hoàng Hách Nhiên một khi mình xảy ra chuyện gì, có những người này bên cạnh cô, mình cũng không có gì lo lắng. Hơn nữa còn có Kỳ Gấm Sóc bảo đảm cuộc sống của họ, sau này nhất định sẽ bình yên thuận lợi.

Chỉ cần sau này cô và Tịch Nhượng sống thật tốt, dù mình có chết, cũng đáng giá thôi.

Ninh Tự Thủy đắm chìm trong nỗi sợ hãi phải mất đi Tịch Nhượng, không thấy được chút sự khác thường nào của anh; nếu như có thể nhận ra được một chút, có lẽ -- mọi chuyện sẽ không phát sinh lần nữa! Càng không cảm nhận được nỗi tuyệt vọng xé tim rách phổi này!

Buổi chiều.

Si Mị và Ninh Tự Thủy đứng ở cửa ra vào, tiễn anh và Bạch Kỳ rời đi!

Trước lúc lên xe, Kỳ Trà Thần quyết định mở một đôi dây chuyền tình xảo ra, màu xanh ngọc giống như hình giọt nước, hiện ra dưới ánh mặt trời lấp lánh. Gió lên, khoẻ miệng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, giọng trầm thấp mang nhiều từ tính vô cùng êm tai: "Lần đầu tiên khi thấy nó đã cảm thấy rất hợp với em và Tịch Nhượng. Anh đây làm cha dường như cho tới bây giờ không có tặng cho con gái món quà nào, chỉ mang tai hoạ cho con bé, thật quá kém cỏi."

Ninh Tự Thủy đứng thẳng, nhú mày, nhếch môi: "Vì sao anh không tự mình đưa cho con bé?"

"Đưa em cũng như nhau thôi." Kỳ Trà Thần cầm bàn tay lạnh lẽo của cô mang dây chuyền cưỡng ép nhét vào trong tay cô, nỗi giận nhất định không cho phép cô từ chối.

Đột nhiên Ninh Tự Thủy có một cảm giác bất thường, đôi mắt lạnh lẽo. "Kỳ Trà Thần, có phải anh đang gạt em hay không?"

Cơ thể Kỳ Trà Thần rõ ràng giật mình, nửa giây sau nhếch miệng cười kiểu diễn, môi mỏng nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Em đang nghĩ lung tung cái gì vậy? Em cho rằng anh không cần Tịch Nhượng, không muốn chăm sóc cho con gái mình nhiều hay sao? Ngốc quá, anh làm sao bỏ lại mẹ con em đây? Chớ có suy nghĩ lung tung."

Ninh Tự Thủy thờ dài, ngồi xổm xuống bên cạnh anh, kéo chân lỏng đắp lên đầu gối cho anh, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Kỳ Trà Thần, sự thật tàn khốc anh cũng có thể tiếp nhận, nên anh không cần phải gạt em! Hiểu chưa?"

Cho dù bây giờ anh không thể chịu đựng được nữa, không còn cách nào đối mặt nữa, em đều hiểu, duy chỉ có điều đừng lừa dối em.

"Ngốc quá, chớ suy nghĩ lung tung. Anh sẽ mau chóng trở về, Tịch Nhượng cũng sẽ khoẻ nhanh thôi, con bé kiên cường như vậy làm sao có thể cam lòng bỏ lại chúng ta, có phải hay không? Nghe lời, ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi. Đừng lo lắng quá, chú ý sức khoẻ của mình." Bàn tay ấm áp Kỳ Trà Thần vuốt tóc cô, động tác dịu dàng, khó mà phát hiện, khoẻ miệng thoáng nở nụ cười tràn đầy vui mừng và thoả mãn.

Rốt cuộc hôm nay đã rất tốt, cô không còn hận mình, không còn thờ ơ lạnh nhạt với mình, xem mình là người xa lạ nữa, như vậy đã rất tốt rồi, cũng không yêu cầu điều gì nữa.

Ninh Tự Thủy chậm rãi đứng lên, nhìn anh lên xe, chính mình không có liếc nhìn nữa, khuôn mặt anh tuần bị ánh sáng chiếu không nhìn rõ. Vì sao có một loại ảo giác sẽ không trở lại? Mặc dù anh không vì mình, cũng vì Tịch Nhượng mà trở về chứ!

Si Mị đứng kề vai bên cạnh cô, an ủi vỗ vỗ bả vai cô, giọng nói khàn khàn: "Đừng quá lo lắng, Kỳ thiếu không có việc gì đâu, anh ấy sẽ không bỏ lại các người, sẽ quay về nhanh thôi."

Ninh Tự Thủy vẫn nhìn về hướng chiếc xe biến mất, tràn đầy trống rỗng, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chim chóc kêu lặp lại không đồng đều trong rừng cách đó không xa, như ầm ầm hiện đến theo chiều gió. Mập máy môi, cuối cùng chẳng nói câu nào.

Tôi không sợ anh ấy rời đi, chỉ sợ anh ấy gạt tôi hoặc làm chuyện gì tổn thương mình.

Si Mị nhìn khuôn mặt buồn rầu của Ninh Tự Thủy, giữa hàng lông mày thoáng qua vẻ lo lắng cùng bi thương, lãnh lẽo vây quanh; âm thầm than thở, nếu Kỳ thiếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có một ngày cô biết rõ sự thật, nên đối mặt như thế nào đây?

***** Halona d'/đ. lq"đ*****

Vẫn dĩ Ninh Tự Thủy định dùng bữa tối xong còn đến chăm sóc cho Tịch Nhượng, nhưng không biết sao mí mắt nặng trĩu không mở lên được, còn chưa trở về phòng đã hôn mê trên ghế sa lon.

Hạ Tĩnh rót vào ly nước một ít thuốc an thần cho cô, để Si Mị bế cô trở về phòng. Chút thuốc này có thể làm cho cô ngủ mê đến tối mai, đợi cô tỉnh lại mọi thứ đã xong.

Kỳ Trà Thần được Bạch Kỳ đẩy từ bên ngoài vào, quần áo vẫn như cũ, không thay đổi chút nào, ánh mắt sâu thẳm ngừng lại trên người Si Mị mới vừa xuống lầu .

"Cô ấy vừa mới ngủ, anh có muốn đi xem cô ấy một chút không?"

"Không cần." Kỳ Trà Thần kiên quyết từ chối, không cần phải xem nữa, tất cả hình bóng cô đều in trong đầu mình, trong xương máu mình nên không cần đi xem nữa.

Tóc màu đỏ rượu của Hạ Tinh được cột cao một chút cũng không rơi, đáng vẻ hoàn mỹ, giọng nói chuyên nghiệp: "Tự Thủy đã hôn mê, tối mai mới có thể tỉnh lại; Tịch Nhược đã được đưa vào phòng giải phẫu, có thể gây mê rồi. Hẳn là anh cần phải biết có bao nhiêu nhóm máu đặc biệt, Tịch Nhược và anh là cùng một nhóm máu đấy, tôi bỏ ra rất nhiều thời gian cũng không tìm được người thứ ba giống với nhóm máu anh, nhưng tình trạng Tịch Nhược không đợi lâu được, tôi nhất định phải rút máu anh mới có thể bảo đảm cuộc phẫu thuật tiến hành thuận lợi; nhưng đừng nói 600cc máu trong cơ thể anh, ngay cả 200cc cũng có thể nguy hiểm đến mạng anh bất cứ lúc nào."

"Lấy hết máu của tôi cho Tịch Nhược cũng không thành vấn đề." Giọng nói Kỳ Trà Thần quả quyết, đã quyết định rồi. Cho dù lấy mạng mình đổi lấy mạng của Tịch Nhược cũng không hối tiếc.

Bạch Kỳ và Si Mị nhìn nhau một cái, bất đắc dĩ, khổ sở, bất lực.

"Còn nữa, tôi muốn nhắc nhở anh, tôi không đảm bảo phẫu thuật cho Tịch Nhược có thể thành công 100%, cũng không cách nào bảo đảm lấy đủ 600cc máu anh hay không, dù sao mỗi một giây trong phòng mổ đều thay đổi khôn lường, ai cũng không đoán trước được. Tôi sẽ cố hết sức, sẽ không để anh và Tịch Nhược gặp chuyện không may." Ánh mắt Hạ Tinh bình tĩnh, lóe lên tia sáng chói mắt, thường ngày hiếp lại không để ý tới.

"Cô xem lo liệu là được rồi." Giọng nói Kỳ Trà Thần không quan trọng, ngừng lại vài giây lại nói thêm một câu: "Điều quan trọng là nhất định phải cứu Tịch Nhược!"

Ánh mắt Hạ Tinh đảo qua từ trên mặt Si Mị, trong ánh mắt anh tràn đầy cầu xin, lần đầu tiên van nài hèn mọn như thế.

Bạch Kỳ đẩy Kỳ Trà Thần chuẩn bị đi vào phòng phẫu thuật, phòng khách trống trải chỉ còn lại hai người họ, bóng dáng bị ánh đèn kéo dài phản chiếu trên mặt đất. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, giống như chỉ có thời gian dừng lại, trái đất ngừng chuyển động.

Một lúc lâu, Si Mị bước từng bước đứng trước mặt cô, gơ hai cánh tay thon dài lên ngừng lại trên vai cô, cúi đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, giọng nói khàn khàn: "Xin cô nhất định phải đảm bảo Kỳ thiếu và Tịch Nhược không xảy ra chuyện gì, chỉ cần bọn họ không có chuyện gì, tôi nguyện ý cùng cô kết hôn."

"A." Khóe miệng Hạ Tinh nhếch lên một nụ cười lạnh, ý cười tà mị nhìn anh, hiếp mắt lại xoá sạch thế lương, giọng nói xem thường: "Si Mị, cho tới giờ anh đều làm tôi thấy mình thật đáng thương."

Trước đây bất luận tôi làm gì, anh cũng không muốn kết hôn; hôm nay vì Kỳ thiếu và Tịch Nhược mà cầu xin tôi. Thậm chí anh bằng lòng tha mạng đi tôn nghiêm cũng không muốn cùng tôi.

Rốt cuộc anh xem tôi là gì hả ? Hay từ trước cho tới giờ anh cũng không biết tôi muốn gì sao? Anh đối với phụ nữ khác không tình cũng giả vờ có ý, dù một chút cũng không chia cho tôi, cũng tốt. Nhưng anh lại không muốn, không muốn.

Si Mị sững sờ, trơ mắt nhìn cô đi về phía phòng mổ, tứ chi cũng bắt đầu lạnh lên. Chỗ ngực không hiểu sao đau nhói, có một dự cảm, cô, giống như từ bỏ anh.

Lần này thật sự muốn buông tay rồi.

Biệt thự Hạ Tinh tuy xây dựng đơn giản, nhưng có một phòng phẫu thuật đặc biệt lại không đơn giản chút nào. Trong không gian lớn như thế tập hợp toàn bộ thiết bị tân tiến nhất thế giới, các vị thuốc quý báu, với cô ở nơi này làm phẫu thuật không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí còn đầy đủ hết thiết bị so với bệnh viện lớn bên ngoài.

Lần phẫu thuật này cũng không phải do một mình cô làm, ngoài ba y tá chuyên nghiệp, cô còn đặc biệt mời ba bác sĩ uy tín từ Ý về; một người phụ trách riêng cho tình trạng Kỳ Trà Thần, đảm bảo khi anh xảy ra hôn mê, bị sốc, thậm chí lúc tử vong cũng có đầy đủ nhân lực để cấp cứu; còn những thứ khác hai người còn lại ở một bên làm phụ tá cho cô.

Chuẩn bị ổn thỏa, Kỳ Trà Thần nằm ở một bên trên giường bệnh, nghiêng đầu nhìn Tịch Nhược đã được gây mê trong trạng thái vô ý thức, khuôn mặt nho nhỏ tinh xảo đẹp mắt, giống như mẹ của bé. Lớn lên nhất định sẽ xinh đẹp giống Tự Thủy, ưu nhã quý phái, nếu mình còn có thể thấy bé lớn lên, nhất định sẽ làm cho bé trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất trên thế giới này. Tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào khi dễ bé.

Bạch Kỳ bị cấm vào bên trong, chỉ có thể ngồi bên ngoài phòng mổ, cũng muốn bảo đảm phẫu thuật tiến hành thuận lợi, không bị bất kỳ người nào quấy nhiễu.

Hạ Tinh đổi một bộ đồng phục giải phẫu màu xanh lá, đội mũ, mang khẩu trang màu trắng, lộ ra đôi mắt phượng, bình tĩnh nhìn về phía Kỳ Trà Thần, giọng nói bị ngăn cách bởi lớp khẩu trang nên không rõ, giống như cảnh trong mơ không chân thật."Trước đây tôi đã cố gắng điều dưỡng cơ thể cho bé, lần này tôi cũng sẽ tận lực, miễn là cuộc phẫu thuật lần này thành công, sau này Tịch Nhược sẽ không bao giờ ho ra máu nữa, không còn cảm thấy đau ở ngực, bé sẽ sống như bao bạn nhỏ bình thường khác."

Đôi mắt thâm trầm Kỳ Trà Thần nhìn cô chăm chăm, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt an tâm, mở miệng thào nói: cảm ơn cô

Hạ Tĩnh gật đầu hướng về mọi người nói: "Cuộc phẫu thuật đoán chừng phải kéo dài năm tiếng, tất cả mọi người phải đề cao cảnh giác, nhất định không để xảy ra bất kỳ sai lầm nào."

Thời gian từ từ trôi qua, phẫu thuật đã tiến hành được một tiếng, Kỳ Trà Thần nằm trên giường bệnh, bên tai là tiếng va chạm dụng cụ lạnh lẽo và tiếng nói, ánh sáng đèn lập loè trước mắt làm anh không cách nào mở mắt, dưới cánh mũi tràn ngập nước thuốc và mùi máu

Tịch Nhược ở ngay bên cạnh mình, nhưng anh vẫn chưa hề nghiêng đầu liếc mắt nhìn. Tất cả mọi người như đang đồng tâm hiệp lực cố hết sức mình để tiến hành ca mổ này, Tự Thủy cũng giống như đợi ở bên ngoài

Tịch Nhược, không cần phải sợ. . . Cha đang ở bên cạnh con, luôn cùng con, sẽ không rời bỏ con. Tạm thời ngủ một chút, tỉnh dậy tất cả sẽ qua, con sẽ khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, sống đến già. Mọi người ở đây đều cố gắng vì con như vậy, con cũng phải kiên cường chống đỡ, tha thứ cho ta trong tình huống này, gạt con và Tự Thủy làm một quyết định như vậy, không để ý đến cảm thụ của các người.

Cái gì ta cũng không đòi hỏi, chỉ cầu con và Tự Thủy có thể sống thật tốt, ngộ nhờ ta không thể tham dự vào cuộc sống sau này của con, xin con nhớ rõ, cha thật sự yêu con, vẫn luôn luôn yêu con như thế.

Hai người còn quan trọng hơn so với mạng của ta

Tự Thủy, tha thứ cho anh không nói tiếng nào lại lựa chọn đánh cuộc mạo hiểm như vậy để đổi lấy con gái chúng ta; vừa bắt đầu anh đã để em mất đi con bé, lần này anh sẽ không để em mất con nữa. Anh nợ các người hạnh phúc, xin cho anh dùng cách này trả lại cho hai người.

Tiếng nói nhỏ bên tai càng lúc càng rõ ràng, trước mắt lại càng ngày càng mờ nhạt, Kỳ Trà Thần nghe được giọng nói Hạ Tĩnh, sau đó có ông tiêm ghim vào trong da thịt mình, cảm giác đau đớn rất nhỏ, tiếp đó như có cái gì đó rút ra từng chút từng chút từ trong cơ thể mình, trống rỗng, làm cho tim anh cũng từ từ không đập nổi.

"Đã 400cc rồi." Y tá nhíu mày, trong giọng nói tràn đầy lo lắng. Nhìn sắc mặt Kỳ Trà Thần tái nhợt như người chết, lo lắng anh chống đỡ không nổi.

Trán Hạ Tĩnh hiện đầy mồ hôi, y tá ở một bên lau không biết bao nhiêu lần. Còn chưa kịp mở miệng, nghe được giọng nói lạnh như băng mang theo qua quyết phát ra từ trong cổ họng Kỳ Trà Thần: "Tiếp tục rút đi."

Tình huống quả nhiên như mình dự đoán, 600cc hoàn toàn không đủ; đôi mắt trầm xuống, ánh mắt lướt qua nhìn sự kiên quyết trên mặt anh, chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của anh. "Rút đi."

"Đã 600cc rồi."

"Kỹ thiếu kiên trì một chút nữa, sẽ nhanh thôi." Giờ phút này sắc mặt Hạ Tĩnh cũng tái nhợt, ca mổ Tịch Nhược thành công không ngờ, nhưng phải không ngừng truyền máu, thế nhưng tình trạng Kỹ thiếu. . . . e rằng chống đỡ không nổi nữa.

Dù người bình thường mất đi 600cc cũng đã hôn mê, huống hồ Kỳ Trà Thần yếu ớt lạnh lẽo như vậy. Anh lại còn cần nát khoe môi, hết lần này đến lần khác dùng cảm giác đau đớn kích thích mình, tránh cho mình khỏi hôn mê. Suy yếu ngay cả hít thở cũng nặng nề khó khăn, chỉ có thể cố gắng chống đỡ, quan sát qua khe hở nhỏ ở mí mắt, trong khoang miệng trống rỗng toàn bộ đều là mùi máu tươi, cũng không có sức để thở, gian nan mở miệng nói ra mạnh mẽ chữ: "Rút."

Một từ "Rút" thật đơn giản lại bao hàm áy náy cùng yêu thương đối với Tịch Nhược. Cơ thể Tịch Nhược chảy xuôi theo máu của mình, là kéo dài mạng mình, bé mở miệng gọi mình là "Cha." Nên vì bé thật nát xương tan cũng là chuyện đương nhiên.

Chắc chắn sẽ có một người, làm anh không để ý đến sống chết, đừng cảm quên mình, dù hy sinh tính mạng, cũng vui vẻ chịu đựng.

"800cc"

"Dừng rút máu." Hạ Tĩnh quả quyết ra lệnh, tiếp tục như vậy nữa chắc chắn Kỹ thiếu sẽ chết.

"Không xong rồi, tim anh ấy đã ngừng đập." Y tá sợ hãi mất khống chế hét lên. . . .

"Tiêm kim mạnh vào tim, lập tức tiến hành cấp cứu." Ánh mắt Hạ Tĩnh dừng lại trên người bác sĩ vẫn canh giữ bên cạnh Kỹ thiếu, ánh mắt ra hiệu mình muốn nhờ cậy, xin anh ta nhất định phải cứu Kỹ thiếu.

Vị bác sĩ gật đầu, lập tức cùng y tá nhanh chóng bắt đầu, làm cấp cứu cho Kỹ thiếu.

Hạ Tĩnh cúi đầu tiếp tục làm phẫu thuật cho Tịch Nhược, mồ hôi dọc theo trán chảy xuống thấm vào trong quần áo, trong đôi mắt tràn đầy mong đợi cùng van xin.

Tịch Nhược kiên cường một chút, vì cháu ngay cả mạng Kỹ thiếu cũng không cần, cháu không được bỏ cuộc Nhất định phải kiên trì, ca phẫu thuật này rất nhanh sẽ thành công thôi.

"Vẫn còn thiếu máu." Y tá lo lắng mở miệng.

"Lấy của tôi." Hạ Tĩnh hiệp đôi mắt.

"NO! ! Cô làm như vậy rất nguy hiểm, cô sẽ mất mạng đấy." Bác sĩ không kìm chế được hét lên, khó tin trừng mắt nhìn Hạ Tĩnh không ngờ cô điên cuồng như vậy.

"Nếu bây giờ dừng lại, con bé cũng mất mạng." Hạ Tĩnh lạnh nhạt mở miệng, lập tức kẻ sát chỗ nằm hai người họ, cầm kéo lên cắt bỏ ống tay áo của mình, giọng nói ra lệnh: "Rút máu của tôi."

Đến bây giờ chỉ có thể đánh cuộc một lần, đánh cuộc máu mình trong cơ thể Tịch Nhược có thể không sinh ra bài xích hoặc dị biến. Vì thiếu nhiều, chỉ cần không bài xích, Tịch Nhược có thể chống đỡ được. Hơn nữa trước đây mình cũng dùng cơ thể làm thí nghiệm, ném qua nhiều vị thuốc, nên sức đề kháng cũng tốt hơn so với người thường.

Hy vọng sẽ có ích đôi với Tịch Nhược!

Tịch Nhược, cháu nhất định nhất định phải kiên trì lên! Nhất định phải mạnh mẽ, không được lãng phí 800cc máu Kỳ thiếu đã hy sinh cho cháu. . . .

Tiếng tích tích bỗng nhiên thành một đường thẳng, bác sĩ bất đắc dĩ lắc đầu, vô cùng thương tiếc: "Tĩnh, thật xin lỗi, tim anh ta đã ngừng đập."

Trong không trung như có tiếng gì đó nứt ra, tiếng loạt xoẹt rơi xuống vờ vụn đỏ tươi đầy đất. Hạ Tĩnh ngây người như phỗng, từng giọt máu được rút ra từ ống nhỏ trên cánh tay cô, như bị người khác ném vào hầm băng đóng kín, lạnh lẽo đáng sợ, tay chân cứng đờ không cách nào nhúc nhích.

Kỳ thiếu...

Đã chết!!!

Một trận gió thổi tới lướt qua rèm cửa sổ trên gian phòng lầu hai, dây chuyền để trên bàn theo chiều gió, di chuyển một chút, phù phù một tiếng rơi trên mặt đất, giọt nước rạn nứt.

Tiếng lạnh lạnh mà tàn nhẫn, không khí lạnh như băng phảng phất mùi gì sất. . . .

Ninh Tự Thủy yên giấc nằm trên giường, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên gương mặt cô, cực kỳ giống mỹ nhân say ngủ; lông mi bất động lặng lẽ không tiếng động chảy xuống giọt nước mắt óng ánh trong suốt xẹt qua trên khuôn mặt, chảy xuống không dừng.

Năm em gặp anh là đẹp nhất, nên thật sự không muốn từ bỏ.

Nếu yêu chỉ làm tổn thương lẫn nhau, dù cho vết thương chồng chất, em cũng không sợ, cũng sẽ không buông tay anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: KẾT CUỘC: TÌNH XƯA THÔI ĐỂ THÀNH HOÀI NIỆM, CŨNG CHỈ PHẢI THỜI GIAN (1)

Mեն chào cả nhà, truyện còn hai chương kết và 10 ngoại truyện nữa là hoàn, chúng ta sẽ còn gặp nhau không bao lâu nữa. Mình đang nỗ lực để lấp hố này. Gửi đến cả nhà chương tiếp theo và chúc các tênh iu cuối tuần vui vẻ nhé.

Ba tháng sau.

Magic Capital, Chiêm Dực Dương và học trò duy nhất EV lần đầu cùng nhau lên đài biểu diễn, chuyện này đã trở thành đề tài bàn luận khắp thành phố. Vé trong vòng một ngày đã bán sạch, thậm chí ngay cả vé đứng cũng không còn. Rất nhiều người từ nước ngoài chạy đến tới tấp, họ hành động nhanh như gió, không mua được vé đều ủ rũ quanh quẩn một chỗ ở bên ngoài, kẻ cả không chịu rời đi.

Mặc dù Ninh Tự Thủy không có luyện tập biểu diễn trong thời gian dài, nhưng vì trước đây Chiêm Dực Dương nghiêm khắc nên cũng không có gì xa lạ, chỉ cần trước giờ lên đài biểu diễn luyện tập một hai ngày là được.

Ngày hôm đó biểu diễn, đã có người đứng xếp hàng ngoài cửa từ lâu, mà thời gian màn ảo thuật là hai giờ chiều chỉ ngắn ngủi có hai tiếng đồng hồ. Toàn bộ đoàn người đông nghịt đều ở bên ngoài chờ đợi, không có một chút nào mất kiên nhẫn.

Ninh Tự Thủy ngồi trên sân khấu, sần diễn to như thế còn muốn lớn hơn so với buổi hòa nhạc của những minh tinh, tạo ra xôn xao, toàn trường không có bất kỳ áp-phích quảng cáo nào, chỉ đặc biệt có ánh đèn huyênh quang lóe lên tên Chiêm Dực Dương - EV. Mà người xem khi vào trong phải tắt hết điện thoại di động, không được ghi hình, không được chụp ảnh.

Đây không phải là yêu cầu Ninh Tự Thủy, mà là khuôn phép trước sau như một của Chiêm Dực Dương, nên mọi người cũng không ngạc nhiên, truyền thông lại càng không vì thế mà gây rối viết báo lung tung, bôi nhọ anh!

Khán phòng trước một hàng chỗ khách VIP đặc biệt. Từ bên trái qua là vị trí tên người thứ nhất, theo thứ tự: Kỷ Trà Thần, Ninh Tịch Nhượng, Trạc Mặc, Si Mị, Hạ Tinh, Kỷ Gấm Sóc, Tiểu Ngư Nhi, Đường Diệc Nghiêu, Hoàng Hách Nhiên, Bạch Kỳ.

Còn có một vị trí rất đặc biệt, để cho một người vô cùng đặc biệt. Nếu bây giờ anh còn sống, có lẽ không ngồi ở chỗ đó để xem, mà đứng trên đài kề vai sát cánh cùng cô, hợp tác biểu diễn.

Chiêm Dực Dương đã thay trang phục biểu diễn, từ phía sau khán đài đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Ánh mắt theo ánh nhìn của cô nhìn qua, những vị trí đặc biệt kia, vô vô bà vai cô: "Con lại nghĩ tới anh ta."

"Thầy, vì sao thầy không nhìn thấy tương lai của con? Nếu như thầy có thể thấy được, thật tốt. Thầy có thể nói cho con biết hay không, rốt cuộc hiện giờ anh ấy ở nơi nào, có đến được hay không." Ninh Tự Thủy nhìn không chớp mắt, ánh mắt chuyển dời tới một chỗ khác.

Chiêm Dực Dương nhướn nhướn đầu mày, hiển nhiên biết cô nói "Anh ấy" là ai! Môi mòng hơi nhếch lên, nhẹ giọng nói: "Tất cả đều là số mệnh! Con đừng nên quá để ý tới, khán giả sắp vào rồi, chúng ta phải đi chuẩn bị một chút."

Ninh Tự Thủy chậm rãi quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm âm u của anh, hồi lâu, gật đầu: "Ừm!"

Người xem tập nập, trong tay mỗi người đều cầm bảng hiệu đèn lóe lên tên của hai người họ, vỗ tay, hét lên, một nhóm huyết sáo một nhóm nhào đầu về phía trước, đỉnh tai nhức óc.

Tịch Nhượng được Trạc Mặc ôm từ lối đi riêng biệt vào khu VIP, tiếp theo Si Mị và Hạ Tinh cũng đến nơi, Hoàng Hách Nhiên cùng Đường Diệc Nghiêu cũng xuất hiện.

Còn chỗ "Kỷ Trà Thần" và "Bạch Kỳ", từ đầu đến giờ vẫn trống không.

Lúc này ánh mắt Ninh Tự Thủy đảo qua hai chỗ trống kia trong biển người, chân mày theo bản năng rũ xuống, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, thậm chí cơ thể cũng bắt đầu cứng nhắc. Tiếng nói bên tai rất xa lạ, hình ảnh trước mắt từ từ mờ nhạt.

Toàn bộ đèn trên thế giới đều tối tăm, không còn sáng lên nữa rồi.

Người chủ trì trên đài cầm Microphone hết lần này đến lần khác reu chọc khán giả, đổi lại tiếng vỗ tay nhiệt liệt nối liền không dứt, ánh đèn lấp lánh chói mắt. Toàn thể giới náo nhiệt, không liên quan gì đến cô.

Thế giới của cô, lạnh như băng, yên tĩnh, không có bất kỳ người nào xuất hiện.

Cách thức Chiêm Dực Dương xuất hiện trước sau như một luôn làm cho người ta bất ngờ, đổi lại khán giả thét chói tai, thậm chí có người kích động ngất đi. Ở trước mặt mọi người hết lần này đến lần khác làm ra kỷ tích, đưa bầu không khí lạnh lẽo ban đêm đẩy tới đỉnh cao nhất, gây phứt rất sôi trào

Tịch Nhượng nghiêng đầu nhìn một vòng chung quanh, không thấy được lên tiếng, ngón tay giật giật ống tay áo Trạc Mặc. Vì tiếng la mọi người quá nhiệt tình, anh quan tâm đưa lỗ tai dò xét qua cơ thể đến trước mặt bé. Tịch Nhượng ghé vào bên tai anh, lớn tiếng nói: "Em không thấy mẹ, đến lượt mẹ ra chưa?"

Trạc Mặc nhú mày, rất nhanh giãn ra, mím môi cười lắc đầu, ý nói không biết.

Tịch Nhượng hít một hơi sâu, hơi mắt kiên nhẫn. Mặc dù Chiêm Dực Dương biểu diễn rất xuất sắc, nhưng bé muốn thấy mẹ biểu diễn.

Ba tháng trước bản thân bé cũng không biết làm thế nào bị đẩy vào phòng mổ, sau khi mổ hôn mê ba ngày, lúc tỉnh lại thì thấy không có việc gì. Bồi dưỡng nửa tháng, cảm thấy cơ thể mình không giống với trước đây, không còn ho khan, lại càng không cảm thấy tim đau thắt, nhưng thỉnh thoảng tâm tình quá kích động dẫn tới vết thương hơi đau mà thôi.

Hơn nữa không biết vì sao, bản thân luôn có một loại cảm giác, máu trong cơ thể giống như bị người khác thay thế, máu chảy hùng hực trong thân thể, ngay cả ngón tay cũng khác so với trước, không còn lạnh như thân thể người chết, mà ấm áp hơn.

Thế nhưng, không thấy cha.

Mẹ nói cha đi nước Anh chữa bệnh, lúc đầu nói một tuần lễ sẽ trở lại, nhưng cho đến bây giờ cũng không có tin tức. Hỏi chú Si Mị, dì Hạ Tinh hai người họ cũng tỏ vẻ không biết. Ai cũng không biết cha và Bạch Kỳ đi đâu, bây giờ thế nào.

Mẹ vẫn rất điềm tĩnh, không có bất kỳ thay đổi nào. Nhưng lại không giống nhau, trừ dì Hạ Tinh nói cơ thể mình hoàn toàn khỏi rồi lúc đó mẹ mới nở nụ cười thật tình, mẹ không còn nghĩ tới. Trong đôi mắt lạnh lẽo luôn có vẻ lo lắng không xoa đi được, trong lòng như cất giấu rất nhiều chuyện.

Mình chỉ cần vừa mở miệng hỏi, người liền nói sang chuyện khác, hoặc trực tiếp trầm mặc không nói. Cho đến một tháng trước, mẹ đột nhiên nhận được lời mời của chú Chiêm, trở về kết hợp làm một buổi mở màn trình diễn, mẹ không chút do dự liền đồng ý, hơn nữa còn gọi Trạc Mặc từ Đức đi đến Mỹ

chỉ để đón mình.

Thật sự có quá nhiều chuyện làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, hỏi Trạc Mặc, anh cũng không chịu nói gì!

Thậm chí bọn họ giống như đều cố ý im lặng không đề cập tới chuyện của cha, tên cha!

Giờ phút này toàn bộ tiếng vỗ tay cổ động viên một lần nữa vang lên liên tục không dứt, nhiệt tình chào đón Ev lên biểu diễn, tiếng vỗ tay đình tai nhức óc từ từ hoàn toàn yên tĩnh, tất cả ánh đèn không ngừng lóe lên, như đang tìm một người quan trọng, nhưng không thể tìm được người đó.

Người chủ trì nhủ mảy, mồ hôi lạnh chảy ra từng lớp một, ánh mắt lo lắng di chuyển về phía Chiêm Dực Dương dò hỏi là chuyện gì xảy ra. Việc Ev mỗi lần đến chậm không thể ra sân diễn, sẽ dễ dàng bị giới truyền thông giờ trở thành một bài lớn.

Chiêm Dực Dương nhàn nhã ngồi dưới đài, ánh mắt mãn nguyện, không khăn trương chút nào cũng không lo lắng lúc này Ev bỏ trốn, để lại phía sau một rạp lớn cho mình không có cách gì thu dọn.

"Xin chúng ta cho một tràng vỗ tay nhiệt liệt chào đón Ev của chúng ta."

Tiếng vỗ tay lần nữa làm rung động toàn sân khấu, nồng nhiệt như biển rộng núi cao, vẫn như trước không thấy bóng dáng xinh đẹp của Ev, khi tất cả mọi người bắt đầu chất vấn, bất mãn than phiền thì bỗng nhiên một bóng hình xinh đẹp uyển chuyển lướt nhanh giữa không trung, ánh đèn rọi vào trên người cô, tầm mắt mơ hồ, trực tiếp dừng lại trên sân khấu. Trên mặt vẫn mang mặt nạ như trước, bên trái còn có lông chim thần bí màu tím, có vài phần hơi thở của quý hấp huyết phương tây.

Tiếp theo là màn biểu diễn vô cùng đặc sắc, hết lần này đến lần khác thay đổi trình diễn, đưa bầu không khí buổi chiều này đẩy đến điểm cao trào!

Hậu trường.

Ninh Tự Thủy thay quần áo xong, ra khỏi phòng thay đồ, lập tức có bóng người nhào đầu về phía trước thiếu chút nữa đụng cô ngã trên mặt đất.

Kỷ Gấm Sóc không tự chủ một tay nắm lấy người, nhủ mảy khiển trách: "Thật là mẹ kiếp người, cứ như con khi ngang ngược!"

Tiểu Ngư Nhi xem thường liếc anh một cái, đi từ từ đến bên Ninh Tự Thủy, phẫn khích thét lên: "Tự Thủy, cô thật lợi hại! Quá lợi hại, trông tôi cũng giống như học ảo thuật chứ. . . . Cô vừa làm thế nào biến cái đó không thấy hả? ? Nói cho tôi biết đi."

Ninh Tự Thủy chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Chẳng qua là trò đánh lừa người khác, cậu quá hưng phấn rồi."

"Nhưng thật sự rất thần kỳ nha." Ánh mắt Tiểu Ngư Nhi sùng bái nhìn cô, máu toàn thân như kích tình sôi trào.

"Mẹ, chúc mừng người diễn xuất rất thành công!" Tịch Nhược ôm một bó hoa tặng cho cô. Trạc Mặc ôm bé thả xuống, sắc mặt bé không chỉ tốt lên, trên mặt cũng có thêm chút thịt rồi, rốt cuộc có chút ra dáng một đứa bé.

"Cảm ơn!" Ninh Tự Thủy nhận lấy hoa, xoay người đưa cho trợ lý. Ánh mắt đảo qua nhìn trên mặt từng người: Trạc Mặc, Kỷ Gấm Sóc, Tiểu Ngư Nhi, Si Mị, Hạ Tĩnh, Đường Diệc Nghiêu, Hoàng Hách Nhiên. Giọng nói chân thành: "Cảm ơn mọi người tối nay có thể tới xem tôi biểu diễn, xin cảm ơn!"

"Khách sáo làm gì. Cô biểu diễn rất tuyệt vời, quả thật rất hoàn mỹ!" Trong mắt Đường Diệc Nghiêu hiện lên sự vui vẻ, tâm tình rất tốt.

"Không uống công tôi cố ý từ Mỹ bay về, thật sự rất xuất sắc. Chúc mừng cô, EV! Cô hoàn toàn thành công khi đánh bại Chiêm Dực Dương thần thoại!" Hạ Tĩnh đi tới ôm cô một cái.

"Cảm ơn."

Kỷ Gấm Sóc ôm vai Tiểu Ngư Nhi, nhìn một vòng chung quanh, giọng nói trầm thấp vang lên: "Tôi đã đặt chỗ rồi, buổi tối cùng nhau ăn mừng cho Tự Thủy đi!"

"Mọi người cũng phải đi nha, không được vắng mặt. Nhất là cô, Tự Thủy! Đêm nay cô là một trong những nhân vật chính, nhất định không thể vắng mặt!" Tiểu Ngư Nhi nhìn cô chăm chăm, sợ cô không đến.

Ninh Tự Thủy mỉm cười gật đầu: "Tôi nhất định sẽ đến." Ánh mắt dừng lại trên người Trạc Mặc, ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Nhược nói: "Vẫn phải làm phiền cháu chăm sóc cho Tịch Nhược rồi, đi còn muốn thu dọn đồ đạc trước, đợi chút nữa mới có thể đi!"

Trạc Mặc gật đầu, nắm bàn tay nhỏ bé của Tịch Nhược cảm giác có chút thịt, chép miệng nói: "Chúng ta đi trước thôi."

"Dạ, mẹ người nhanh lên một chút nha. Con chờ mẹ."

Những người khác cũng đều tạm biệt đi trước, Ninh Tự Thủy ở lại một mình. Si Mị đi sau cùng, chợt nghe có người gọi tên mình, quay đầu lại thấy cô bước từng bước đi tới.

"Có chuyện gì sao?"

Ánh mắt Ninh Tự Thủy nhìn tất cả mọi người rời đi, toàn bộ không gian chỉ còn lại mình và anh. Mấp máy môi, giọng nói nghiêm túc hỏi "Rốt cuộc anh ấy đi đâu? Anh nhất định biết, nói cho tôi biết được không?"

Si Mị bất đắc dĩ nhún vai, áy náy nói: "Xin lỗi, tôi cũng không biết anh ấy ở đâu."

"Không phải tôi muốn đi tìm anh ấy, cũng không muốn yêu cầu gì. Tôi chỉ muốn biết anh ấy ở đâu, như vậy có thể nói cho tôi biết không?" Giọng nói Ninh Tự Thủy khàn khàn vô cùng bất đắc dĩ và bi thương.

"Tự Thủy. . ." Si Mị gọi tên cô, trong lúc nhất thời nhưng không biết nên nói gì. Đừng nói mình không biết, cho dù biết cũng không thể nói cho cô biết! Ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của cô, giọng nói chắc chắn, không có chút che giấu nào: "Tôi thật sự không biết, anh ấy không có liên lạc với tôi. Hoặc là, cô coi như anh ấy ở nước Anh, chẳng qua không liên lạc với bất kỳ người nào mà thôi. Bây giờ Tịch Nhượng đã không có việc gì, tất cả cũng qua rồi."

"Tịch Nhượng, tại sao đột nhiên làm phẫu thuật được?" Giọng nói Ninh Tự Thủy lạnh lùng mà sắc bén. Ba tháng nay, cô vẫn nghĩ đến chuyện này, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra! Hạ Tinh không nói, Si Mị cũng không nói, không ai nói cho cô biết câu trả lời.

Ánh mắt Si Mị mấp mòi, tránh ánh mắt dò người của cô, nhìn xuống mũi chân mình.

"Anh ấy nói, chỉ một tuần mà thôi, một tuần sau sẽ trở lại. Rốt cuộc có chuyện gì mà anh ấy lại kéo dài, thậm chí ngay cả Tịch Nhượng cũng không quan tâm không hỏi?" Ninh Tự Thủy lại một lần nữa mở miệng, giọng nói lạnh lẽo bao trùm.

"Tôi đi trước. Cô cũng nhanh lên, tất cả mọi người đang đợi cô." Si Mị vội vàng bỏ lại một câu, gần như chạy hoảng loạn, bóng lưng thảm hại.

Ninh Tự Thủy cup mắt xuống, khóe miệng bất đắc dĩ nặn ra nụ cười khổ, ngẩng đầu, ánh sáng chói mắt làm cho hốc mắt đau. Kỷ Trà Thần, rốt cuộc anh giấu em chuyện gì?

Bây giờ anh đang ở đâu, sao không xuất hiện?

Tiệc chúc mừng vô cùng náo nhiệt, ngay cả Chiêm Dực Dương trước sau như một không muốn tham gia cũng tới góp vui, tất cả mọi người không bỏ qua cho hai người họ. Trừ Trạc Mặc và Tịch Nhượng không uống rượu, cả Tiểu Ngư Nhi cũng nhận được sự cho phép đặc biệt uống say không còn biết gì.

Đêm nay bầu không khí rất tốt, mọi người đều rất vui vẻ. Trừ Ninh Tự Thủy.

Khi kết thúc đã là đêm khuya. Vì cơ thể Tịch Nhượng không đủ sức quá một môi, Trạc Mặc đã sớm đưa bé về nghỉ ngơi. Chiêm Dực Dương đi vào trong toilet chưa ra.

Ninh Tự Thủy cũng hơi say, không muốn đi cùng với mọi người, muốn một mình tàn bộ cho tỉnh rượu.

Đêm khuya yên tĩnh, xe trên đường thưa thớt, người đi đường lại càng không có mấy người; dưới ánh đèn âm đạm, bóng dáng in trên mặt đất, hình ảnh nặng nề. Từng cơn gió lạnh thổi đến lướt nhẹ qua mặt, thổi tan đi chút choáng váng kia, ý thức từ từ rõ ràng.

Bầu trời lóe lên tia sáng các vì sao và ánh đèn trên mặt đất phối hợp lẫn nhau, đẹp như một bức họa, làm cho trong lòng mềm mại như một dây đàn.

Có người nói khi chết con người sẽ biến thành những ngôi sao trên bầu trời, lẳng lặng nhìn nhân gian vui buồn ly hợp; cô nghĩ Liên có thể biến thành những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời kia hay không.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười chua xót, không khỏi lắc đầu. Như cười ý nghĩ trong đầu, làm sao có được!

Người đã chết, thì không còn gì nữa, cho dù vật lý đã từng chứng minh cũng sẽ biến mất theo thời gian một chút cũng không còn, đến khi biến mất toàn bộ không thấy gì nữa. Giống như bọn họ chưa bao giờ đến thế giới huyền ảo này.

Ninh Tự Thủy cời giày cao gót ra, xách trên tay, đi chân trần trên mặt đường nhẵn bóng lạnh lẽo. Giống như bóng ma khiêu vũ trong đêm khuya, bóng dáng sống động rực rỡ, không ngừng xoay tròn bóng dáng trên mặt đất.

Khi hoa mắt còn muốn xoay tròn, mình đau khổ bị thương vì khổ đau của người khác thì có thể khỏi hẳn.

Liên, anh có thể nói cho em biết hay không, anh bây giờ có khỏe không? Có một chút vui vẻ nào hay không? Có thể nói cho em biết hay không, anh ấy đang ở đâu, có phải cũng tốt giống như em hay không?

Nếu như đây là kết quả cuối cùng, em có nên đau lòng mà khóc hay không, hay vẫn phải mỉm cười cảm ơn anh ấy để lại cho em sự dịu dàng.

Viên giọt nước có vết nứt ở trước ngực, trong đêm tối lấy lạnh khác thường, nhiệt độ lạnh như băng xuyên qua da thấm vào từng chút trong da thịt, máu cô như muốn đông lại thành băng. Mặc dù như vậy, bước chân vẫn không dừng lại, để cho sự choáng váng càng thêm mãnh liệt, làm cả thế giới cũng đảo lộn.

Như thế thì nước mắt sẽ không rơi.

****Halona d%đ,."q^đ.*****

Mặc dù Si Mị uống nhiều rượu nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nghiêng đầu nhìn tóc màu đỏ rượu của Hạ Tinh đúng là diêm dúa lẳng lơ như vậy, tràn đầy mê hoặc, trong đêm tối đáng người uyển chuyển vô cùng động lòng người; eo nhỏ mảnh khảnh, hai chân thon dài, lúc cử động cũng tràn đầy yêu mị.

"Cô chuẩn bị đi đâu?" Anh nuốt nước miếng một cái, yết hầu rõ ràng chuyển động lên xuống mấy cái. Ánh mắt phóng khoáng phức tạp nhìn bóng dáng cô trên mặt đất không kìm chế được, làm cho người không nhìn thấu.

Chỉ có điều là Hạ Tinh không nhìn thấy anh!

Cô quay đầu lại, vô tội nhún vai, cười nhẹ nhàng, ánh mắt khước từ, môi mông kiêu diễm ướt át trong lúc vô tình giống như lời mời buông thả ném thử mùi vị mỹ nhân. "Không biết, thế giới này lớn như vậy, tôi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó thôi!"

Si Mị khẽ nhủ mày, giọng nói nghi ngờ: "Cô không về Mỹ sao?"

Ngay cả anh cũng không phát hiện, trong giọng điệu của mình tràn đầy tiếc nuối.

"Ha ha." Hạ Tinh phát ra tiếng cười như chuông bạc, lộ ra hàm răng trắng sáng, sáng chói mắt: "Nơi đó chỉ là một chỗ để tôi dừng chân nghỉ ngơi, biết đâu có một ngày tôi một mình sẽ trở về. Tạm thời. Không biết."

Vì trong trí nhớ của cô nơi đó có mùi của anh, có anh không quý trọng không thêm để ý, mà cô lại xem như hồi ức quý báu. Làm sao cô có thể, làm sao dám trở về dễ dàng như vậy, cũng không dám quay về đối mặt với những thứ trước đây!

Khuôn mặt cứng nhắc của Si Mị dưới ánh trăng trở nên dịu dàng tuấn mỹ, ánh mắt mâu thuẫn đang đấu tranh, hai bên tay nắm lại thật chặt. Sau một hồi mâu thuẫn, rốt cuộc mở miệng nói: "Chúng ta -- kết hôn đi."

Hạ Tinh sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn anh, giống như nhìn xuyên qua anh thấy một người khác, suốt một thế kỷ lâu như vậy. Đột nhiên khoe môi nhếch lên nụ cười thê lương, lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ chán ghét và nghi ngờ: "Si Mị, anh thật sự làm cho bản thân tôi cảm thấy buồn nôn, không khỏi thấy mình thật đáng thương, càng thấy mình thảm hại. Coi như, tôi cũng không giúp được anh cứu Kỳ Trà Thần! Giữa chúng ta, xóa bỏ."

Hai năm qua cùng chung sống dưới một mái nhà, vì Tịch Nhược mà cố gắng, giúp đỡ lẫn nhau; hai năm này bên cạnh anh không có bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ có một mình em, anh đã báo đáp tốt cho em rồi. Hôm nay em, không dám có bất kỳ yêu cầu xa vời nào với anh, hôn nhân không có tình yêu, em muốn thì có lợi ích gì?

Trong tim anh không có chỗ của em, từ trước đến giờ vẫn không có vị trí nào cho em, mặc dù anh đang ở bên cạnh em cũng có thể nghĩ tới người phụ nữ khác; nếu là như vậy, em thả rằng buông tha cho anh!

Si Mị, em không sợ yêu quá mệt mỏi, chỉ sợ mình yêu quá hèn mọn, yêu không có một chút tôn nghiêm nào; một người phụ nữ nếu như ngay cả danh dự của mình cũng không có, thì càng không có người nào có thể yêu em, huống chi là anh!

Hạ Tinh xoay người muốn lên xe, Si Mị tiến lên một bước, giờ tay cứng ngắc giữa không trung, lần nữa không chịu bỏ xuống. Cuối cùng thu lại bên người, nhỏ giọng gọi: "Hạ Tinh."

Tay cô đặt trên cửa xe, đưa lưng về phía anh, thân thể rõ ràng cứng đờ. Ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao, thật đẹp, trong lòng đau xót, từng giọt nước mắt chảy xuống, tràn qua khóe miệng, không ngăn được khổ sở. Lời nói lạnh như băng phát ra từ trong cổ họng: "Si Mị, từ nay về sau đừng để tôi gặp anh!"

Vô cùng kiên định, hết sức lạnh lùng, cõi lòng không gì sánh được.

Một giây sau chui vào trong xe, cũng không dám quay đầu lại một cái. Ngồi cuộn lại sau xe, bảo tài xế lái xe, bờ vai nhỏ run rẩy, trong ánh mắt có chút tràn ngập bi thương, nước mắt ướt đầm da thịt trên cánh tay.

Vì thật sự yêu, nên mới cảm thấy đau, bởi vì muốn buông tay, nên mới vô cùng thông suốt.

Có một người, rõ ràng anh ấy ở ngay trước mắt bạn, nhưng bất luận bạn cố gắng như thế nào, cũng không thể chạm đến anh ấy, không chiếm được một chút ôn hòa.

Mà Si Mị chính là đồng lửa mà cô mãi mãi không chạm tới được, chỉ biết càng ngày càng xa, dần dần biến mất trong cuộc đời.

Dường như tài xế có lẽ đã thấy lạ nhưng không thể nói gì, chuyên tâm lái xe của mình, cũng không có liếc nhìn chỗ ngồi ở phía sau xe nhiều kêu Hạ Tinh cứ khóc lớn lên, giống như cô gái nhỏ mất đi búp bê quý báu, yếu đuối và bất lực như thế đấy.

Bất luận cô giỏi đến mức nào, thông minh bao nhiêu, mạnh mẽ đến đâu, đối diện với tình yêu từ đầu đến cuối cô cũng chỉ là một người phụ nữ, ở trước mặt người yêu, cầu xin không được một chút yêu thương, tim cô cũng sẽ đau tan nát cõi lòng!

Si Mị, vì quá yêu anh, nên mới từ bỏ anh. Vì tiếp tục yêu như vậy nữa, em không có cách gì bảo đảm mình sẽ không làm những chuyện điên cuồng mà tổn thương anh; vì yêu anh, vì lý do đó mà mình còn có thể quay đầu, hoàn toàn rời khỏi anh, tình nguyện để anh cảm hận, cũng không muốn tiếp tục yêu nữa.

Bởi vì -- em thật lòng không muốn thương tổn anh.

Si Mị dừng lại dưới ánh trăng, hồi lâu thần thờ quay về. Xe rõ ràng biến mất lâu như vậy, rõ ràng có thể không cần cùng cô kết hôn, về sau thậm chí cũng không nhìn thấy cô, nên vui vẻ mới phải, vì sao trong lòng không có một chút vui sướng? Ngược lại cảm thấy hơi mất mát, giống như bị người khác lấy đi thứ gì đó.

Hạ Tĩnh, dường như anh thấy em khóc.

Đường hoàng như vậy, kiêu ngạo, phụ nữ cay độc trong mắt không coi ai ra gì, cũng sẽ có nước mắt sao?

Si Mị không khỏi lắc đầu, nhất định là mình nhìn nhầm rồi.

Kết thúc như thế này đối với chúng ta đều tốt.

*****H.a.l.o.n.a D"/đ,l,'q#đ*****

Ninh Tự Thủy không biết nhảy trên đường bao lâu, không nhìn thấy những chiếc xe đi qua thỉnh thoảng nhìn với ánh mắt kỳ lạ, không chú ý tới người đi đường nhìn vào với ánh mắt nghi ngờ, mặc sức nhảy múa. Nhảy đến ngã xuống đất không đứng dậy nổi, khoe miệng mới nhếch lên nụ cười, xoa mát cá chân mình, đã hoàn toàn sung sướng.

Đứng lên còn chưa kịp bước đi, đột nhiên một chiếc xe con lao nhanh như bay đến, ánh đèn chói mắt làm cô không khỏi nghiêng đầu, cả người vẫn đứng ở giữa đường không nhúc nhích, xe càng ngày càng gần.

Một mét --

Hai mét --

Ba mét --

Xe không bấm còi, không thay đổi phương hướng, thẳng hướng xông tới, bình thường như cố ý muốn đụng chết cô

Ánh đèn chói mắt, bầu trời đầy sao, bên tai là tiếng gió đang gào thét, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, chỉ nghe tiếng tim mình đập, vang lên thỉnh thoảng thỉnh thoảng. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: KẾT CUỘC: TÌNH XƯA THÔI ĐỂ THÀNH HOÀI NIỆM, CŨNG CHỈ PHẢI THỜI GIAN (2)

Ninh Tự Thủy vừa mới chuẩn bị bước đi, chợt nghe có tiếng nói nhỏ truyền tới bên tai: "Cẩn thận."

Chưa kịp phản ứng gì, một cánh tay dùng sức kéo cô qua một bên, hai người đều không chịu được sức nặng, hung hăng ngã trên mặt đất, tiếng kim loại va chạm mặt đất thanh thúy êm tai.

Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn người nằm sấp bên cạnh mình, sững sờ, ánh mắt vừa mừng vừa sợ, ánh mắt lướt qua nhìn chiếc xe vẫn còn quay lại chạy như bay đâm đầu về phía này, cái gì cũng không quan tâm đứng lên nhào tới trên người Kỷ Trà Thần, dùng thân thể mình che chở cho anh.

Trong nháy mắt đó ánh mắt hai người giao nhau chỉ ngăn cách bởi bầu không khí, nhìn lẫn nhau, giống như tâm ý tương thông.

Hai tay ôm chặt lấy cơ thể không cách nào nhúc nhích của anh, một chút cũng không dám buông ra, chặt chẽ giống như muốn hoà vào xương máu bên trong của nhau, mãi mãi cũng không xa nữa.

Nếu như đây là kết cuộc sau cùng, vậy hãy để em ôm anh cùng chết! Không ai rời xa ai nữa, cũng không còn ai giằng vò ai!

Kỷ Trà Thần, còn nhớ chúng ta giao hẹn ba đời không? Không có thương hại, không có mưu mô, không lừa dối, chỉ có yêu nhau, cùng nắm tay nhau mà sống đến già.

Kỷ Trà Thần nhìn hiệu tia sáng loé lên trong mắt cô, môi mỏng nhếch lên một nụ cười thoả mãn, hai tay mạnh mẽ giữ chặt eo cô. Không xa rời nhau, cũng không xa cách nữa.

Lúc này yêu đến hao mòn xương cốt, nhớ đến tận tâm can, phải dừng lại như thế nào? Quả thật còn đau khổ hơn so với chết

Ninh Tự Thủy nhắm mắt lại, khoe miệng hiện lên nụ cười, có anh bên mình thì không còn sợ hãi, cho dù chết, hai người cũng nắm tay nhau, ôm nhau, sẽ không xa nhau nữa.

Lúc chiếc xe đến gần cách bọn họ còn một mét nữa, bỗng nhiên phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, hai chiếc xe con cùng va vào nhau kịch liệt, mất khống chế đâm vào hàng rào bảo vệ ven đường. Xe màu bạc thậm chí xoay ngược nhiều vòng, cuối cùng dừng vào cây to ven đường.

Mùi xăng gay mũi cùng mùi gỉ sắt pha lẫn vào nhau, trong không khí tràn ngập khói thuốc. Mùi máu tươi nhàn nhạt bao phủ

Ninh Tự Thủy mở to mắt, thấy cảnh tượng như thế không khỏi sửng sờ, kịp phản ứng, trước tiên kiểm tra Kỳ Trà Thần, lo lắng, cuống cuống. "Anh không sao chứ?"

Kỳ Trà Thần lắc đầu, ánh mắt lo lắng nhìn về chiếc xe màu bạc, nhỏ giọng khó khăn nói ra tiếng. "Bạch Kỳ." Ở trong xe.

Ninh Tự Thủy liền hiểu, lúc xe kia muốn đâm tới thì Bạch Kỳ lái xe đụng chiếc xe đó văng ra ngoài, nếu không bây giờ người chết là mình và Kỳ Trà Thần!

Bạch Kỳ.

Liền đứng lên, cố nén đau đớn ở đầu gối, chạy đến bên chiếc xe màu bạc, thủy tinh đã vỡ thành mảnh vụn, như dây ngân hà chiếu vào trên mặt đất, sáng chói mắt; trong xe Bạch Kỳ đã thắt dây an toàn, máu me khắp người, trán đụng vào trên kính chắn gió, máu chảy trên mặt cô, trắng bệch và đỏ tươi rõ ràng đối lập nhau

"Bạch Kỳ. Tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi Bạch Kỳ. Tôi lập tức gọi người đến Cô cố chịu đựng."

Lông mi Bạch Kỳ dính máu run rẩy một chút, mở mắt, tay dính máu nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt nhìn cô cầu xin, trên mặt càng thêm đau đớn, lấy hơi thờ dốt, gian nan mở miệng: "Thiếu gia. Thiếu gia. Sau này giao cho cô rồi. Cô nhất định phải. Phải."

Như thế nào cũng nói không ra tiếng, máu từ khoe môi cô tràn ra không ngừng. Đôi mắt sụp xuống, khoe miệng hàm chứa nở nụ cười, giống như chết cũng không tiếc.

"Bạch Kỳ. Bạch Kỳ. Cô tỉnh lại đi! Cô không thể chết. Bạch Kỳ. Cô tỉnh lại đi chứ!" Ninh Tự Thủy bị cửa xe ngăn cách, nắm chặt quần áo cô, dùng sức lung lay, nhưng làm sao cũng không gọi được Bạch Kỳ tỉnh lại.

Tay bị mảnh vỡ cắt, máu chậm rãi chảy xuống nhiễm đỏ cả một cánh tay cô cũng không để ý. Không kìm chế được hét chói tai, nhỏ giọng: "Bạch Kỳ. Cô không thể chết. Làm sao cô có thể bỏ lại Kỳ Trà Thần? Cô là người mà anh ấy tin tưởng nhất. Bạch Kỳ."

Cả đời này dâng hiến cho nhà họ Kỳ, Bạch Kỳ đều giao tất cả cho Kỳ Trà Thần, cuối cùng dùng mạng của mình đổi lấy mạng sống cho bọn họ.....

Tại sao như vậy --

Tại sao vẫn có người hy sinh. Vì cái gì lúc nào cũng phải có người tự mình ra đi.

Đôi đồng tử Ninh Tự Thủy có chút mất đi tiêu cự, hai chân suy yếu đứng không vững, chậm rãi ngồi xôm người xuống, máu tùy ý chảy xuống, dữ dội, hung hăng.....

Cửa xe màu đen mở ra, một bóng đen bò ra ngoài, thân thể nằm trên mặt đất không ngừng co quắp, ánh mắt oán hận nhìn về phía Kỳ Trà Thần và Ninh Tự Thủy, hận đến muốn giết chết bọn họ.

Kỳ Trà Thần theo phản ứng của cô cũng biết Bạch Kỳ đã -- nhưng bây giờ thân thể anh đừng nói đi tới, ngay cả đứng dậy anh cũng đứng không nổi!

Đôi mắt lạnh như băng của Ninh Tự Thủy nhìn về phía hung thủ kia, đứng lên, hai chân đau đớn như không còn đau nhức nữa, về mặt u ám nhìn người đàn ông nọ, cắn môi: "Tại sao?"

Người đàn ông lộ ra nụ cười thê lương, phách lối, khác thường, nụ cười biến mất, ánh mắt ác độc, giống như chửi rủa: "Các người đều đáng chết. Bọn ác ma các người đều đáng chết!"

Đôi mắt này rất quen thuộc, như đã từng quen biết!

"Ha ha." Người đàn ông nhìn về phía cô không kìm chế được cười rộ lên: "Tất nhiên cô không nhớ tôi là ai! Cô không biết tôi là ai, nhưng cô sẽ không quên Tề Hạo chứ?"

Ninh Tự Thủy sửng sờ, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Ánh mắt kinh ngạc nhìn anh ta chăm chăm, ngũ quan quen thuộc, khó trách cảm thấy rất quen: "Anh là Tề Hạo"

"Tôi là em trai Tề Hạo, Tề Quân! Các người, các người chính là lũ ác ma, ý mình có chút tiền xem mạng người khác không ra gì. Anh tôi bị các người hại thật thê thảm! Anh ấy giống như một phế nhân nằm trên giường cái gì cũng không làm được, cuối cùng đau buồn mà tự sát! Các người đã hại

chết anh tôi! Nên tôi phải báo thù cho anh của tôi, tôi phải giết chết các người Hai năm trước giết không được tên ác ma kia, bây giờ tôi nhất định phải giết chết hắn."

Ninh Tự Thủy bước lui về sau, ánh mắt quả thật không thể tin được, Tề Hạo -- đã chết!

Về đêm đêm này có mấy phần hổ thẹn về Tề Hạo, đã chết! Mà mình lại không hề biết một chút gì!

"Hai năm trước, anh đã đâm anh ấy năm dao? Làm hại anh ấy thiếu chút nữa thì vĩnh viễn không tỉnh lại, đầu sỏ gây nên chuyện này chính là anh?" Ngón tay Ninh Tự Thủy run rẩy giờ lên chỉ về hướng Kỷ Trà Thần, giọng nói gần như nghẹn ngào.

"Ha ha, chính tôi làm đấy! Chỉ tiếc tai nạn xe đó cộng thêm năm dao cũng không giết chết anh ta, mạng của anh ta thật lớn!" Khóe miệng Tề Quân hiện ra nụ cười u ám, trong mắt còn mang theo sự không cam lòng!

Ánh mắt Ninh Tự Thủy tràn đầy mờ mịt, theo bản năng cắn ngón tay mình, muốn khóc nhưng kìm chế lại xúc động. Khóe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu, nhìn ánh mắt anh ta tự lẩm bẩm: "Anh sai rồi, từ đầu tới cuối anh sai rồi. Không phải anh ấy hại chết anh của anh, cũng không phải chúng tôi! Mà là tôi. Là tôi đã hại chết Tề Hạo."

"Không phải!" Tề Quân lắc đầu, không kìm chế được trừng mắt quát: "Là anh ta, chính là Kỷ Trà Thần hại chết anh tôi! Cô quên hắn đã làm gì với cô sao? Cô qua giết hắn đi. Cô quên hắn đã đối xử như thế nào với anh tôi và cô sao?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu, bịt kín lỗ tai không muốn nghe nữa, hít mũi, cuồng loạn thét lên: "Không phải anh ấy! Là tôi. Là tôi hại chết Tề Hạo. Nếu như không có sự xuất hiện của tôi, thì mọi chuyện sẽ không xảy ra. Tề Hạo sẽ sống thật tốt, tất cả mọi người sẽ sống thật tốt. Kỷ Trà Thần cũng sẽ có cuộc sống thật tốt. Anh cũng sẽ sống tốt. Bạch Kỳ sẽ không chết. Liên cũng không. Là tôi."

Hai chân mềm nhũn, cả người quỵ trên mặt đất, mặc cho nước mắt chảy xuống, loạn trí nhìn anh ta cười rộ lên: "Chính tôi hại chết Tề Hạo đấy. Anh muốn báo thù cho anh của anh thì giết tôi đi!"

"Không được, Tự Thủy." Kỷ Trà Thần để lộ giọng nói vô cùng khản trương và lo lắng, Trong mắt đều là nôn nóng, hai tay dùng sức bò trên mặt đất, muốn bò đến bên người cô!

"Đừng tới đây!" Ninh Tự Thủy quay đầu về phía anh không kìm chế được gào lên một tiếng.

Kỷ Trà Thần sững sờ, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía cô: "Tự Thủy."

"Giao cho em xử lý đi, năm dao. Máu chảy bao nhiêu, hôn mê ở bệnh viện ròng rã một năm, cả đời này cũng không đứng lên nổi. Thiếu nợ Tề Hạo anh đã sớm trả rồi. Hôm nay là em nợ Tề Hạo! Nếu như không có sự xuất hiện của em, anh từ trước đến giờ cũng không gặp nhiều bất hạnh như vậy. Kỷ Trà Thần, bi kịch này hết thấy đều bắt đầu từ em đây."

"Không phải." Kỷ Trà Thần lạnh lùng cắt ngang lời cô, đôi mắt nghiêm khắc nhìn cô chằm chằm, lạnh giọng quát lên: "Những thứ này đều không liên quan đến em! Tự Thủy, đừng mang tất cả sai lầm đổ lên người mình."

"Các người ít giả mù sa mưa đi. Chính các người hại chết anh tôi. Là các người, là mày." Tề Quân mắt không chế thét lên, tâm tình nhất thời kích động, hai mắt trợn trắng, trực tiếp hôn mê trên mặt đất.

Ninh Tự Thủy không ngăn được nước mắt rơi xuống, bịt kín khóe môi nức nở nghẹn ngào khóc không kìm chế được.

Nếu như bi kịch bắt đầu từ mình, vậy tại sao không phải chính mình kết thúc?

Tại sao hết lần này đến lần khác tàn nhẫn cướp đi mạng sống từng người, như thế thật bất công. Không chịu nổi đã kích này.

***** H.a.l.o.n.a d'."đ?l.>q

Tề Quân bị Si Mị bỏ vào nhà giam, chưa tính mười năm tám năm không ra được. Bạch Kỳ đã chết, để lại trong lòng mọi người đau buồn không dứt, nhất là Kỷ Trà Thần. Những năm gần đây Bạch Kỳ giống như một cánh tay của anh, mà hôm nay cánh tay này còn bị người khác chặt đứt rồi, anh gần như tàn phế!

Còn Ninh Tự Thủy từ khi xảy ra sự cố ròng rã một tuần lễ sau đó đều nhốt mình trong phòng, không nói một lời, không ăn, không uống, không ngủ, cả người giống như không có linh hồn. Chính Tịch Nhược khóc lóc cầu xin, bất luận nói gì cũng không phản ứng.

Kỷ Trà Thần sau khi trở về bắt đầu sốt cao vẫn không giảm, Si Mị nhanh chóng vây quanh, nhưng giờ phút này cũng không tìm được Hạ Tĩnh, chỉ có thể tìm kiếm bác sĩ giỏi nhất, 24 giờ trú tại nhà họ Kỷ, thay phiên túc trực trông chừng Kỷ thiếu

Buổi tối ngày thứ tám, cuối cùng Ninh Tự Thủy cũng từ trong phòng đi ra. Cơ thể gầy yếu nhét vào áo ngủ rộng thùng thình, vẻ mặt tiêu tụy làm cho người ta đau lòng không thôi, trong mắt đầy vẻ uể oải.

Rốt cuộc Kỷ Trà Thần sốt cao cũng đã giảm, trên tay khô gầy chỉ còn lại một lớp da bao chặt lấy xương, nhìn xuyên qua lớp da có thể đếm được bao nhiêu tĩnh mạch. Mấy ngày sốt cao làm cho da trên môi anh nứt ra, rỉ ra tơ máu. .

Ninh Tự Thủy ngồi bên giường, dùng miếng bông thấm ướt không quá rầy, kiên nhẫn từng chút từng chút thoa ướt cánh môi cho anh.

Kỷ Trà Thần ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở mắt, sau khi quan sát cô một chút, khàn giọng quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?"

Ninh Tự Thủy lắc đầu, để ly xuống, đỡ anh ngồi dậy, lót cái gối ở phía sau anh, như thế để anh tựa vào sẽ không bị trượt xuống. Mí mắt sụp xuống, tiếp theo là một mảnh tối tăm phiến muộn: "Thật xin lỗi."

Nếu không phải tại em, Bạch Kỳ sẽ không chết!

Kỷ Trà Thần ho khan vài tiếng, bàn tay vuốt cái hạt nhỏ trên đầu cô, khẽ khào môi: "Đây không phải là lỗi của em, không nên ôm tất cả lỗi lầm vào người mình. Em đã dám chết cùng anh, sao không dám cùng anh đối mặt tất cả?"

Ninh Tự Thủy sững sờ, cầm chặt tay anh, khẽ miệng nở một nụ cười thần nhiên, vô cùng xinh đẹp dưới ánh đèn. Lắm bả nói: "Kỷ Trà Thần, sinh mạng quả thật rất mong manh, không chịu nổi công kích. Em thật sự rất sợ sẽ còn có người ra đi."

"Anh hiểu." Đầu ngón tay anh dịu dàng đẩy tóc ngang trán che mắt cô ra, khẽ miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, như dung túng, như cưng chiều: "Anh sẽ nói Si Mị, chẳng qua người của chúng ta an toàn rồi, có thể để cho anh ta ở lại chỗ này hay không."

"Cảm ơn!" Kỷ Trà Thần có thể nhượng bộ nhiều như vậy đã là sự tha thứ lớn nhất!

Kỷ Trà Thần lắc đầu: "Là anh nợ họ, nợ Tề Hạo, nợ Bạch Kỳ."

Mà em, chỉ là người vô tội bị anh liên lụy tới!

Ngón tay thon dài thanh thủy cùng mười ngón tay anh nắm chặt, thủy mâu như sóng nước mênh mông, quay vòng sáng lóng lánh, giọng nói dịu dàng được gió mát thổi vào bên tai anh: "Kỷ Trà Thần, chúng ta bắt đầu lại lần nữa."

Kỷ Trà Thần ngây ngẩn cả người, ánh mắt vừa mừng vừa sợ, nhưng lại nghĩ đến cơ thể mình tàn phế, sao có thể liên lụy cô cả đời?

Dường như Ninh Tự Thủy nhìn thấu chút tâm tư kia, đứng lên, cơ thể thăm dò, hai tay bưng lấy mặt anh, giọng nói vô cùng quả quyết và chân thành: "Lúc này biểu hiện cặp mắt anh không có giả dối, lúc này trong mắt em anh mới là hoàn mỹ đấy. Tha thứ, dịu dàng, chăm sóc, quan tâm đến cảm nhận người khác. Trước đây anh chưa từng có những biểu hiện này làm cho người ta cảm thấy ấm áp."

"Anh cả đời cũng không đứng lên nổi, nhưng ngược lại em cảm thấy như thế giữa chúng ta xích gần nhau hơn. Bây giờ em có thể dùng hai tay của mình chăm sóc cho anh, xoa bóp cho anh, giặt quần áo nấu cơm cho anh; trước kia em phải ngược nhìn anh, vậy anh cũng có chút công bằng, để thời gian còn lại nhìn em, hoặc là em cắt ngang hai chân như vậy chúng ta có thể bằng nhau rồi."

"Ồ đồ!" Kỷ trà Thần nhủ này, giọng nói trầm thấp đầy nghiêm khắc, nắm chặt tay cô: "Không cho phép làm vậy."

Ninh Tự Thủy cười khê: "Vậy anh cùng em ở chung một chỗ là được rồi, chúng ta làm một đôi vợ chồng bình thường, cho Tịch Nhược một gia đình ấm áp! Kỷ Trà Thần, trải qua nhiều chuyện như vậy em không còn sợ gì nữa, nhưng em chỉ sợ một điều chính là anh sẽ hoàn toàn rời khỏi em, đồng ý với em anh phải sống lâu hơn, nhất định không được rời đi trước em!"

Trong lòng Kỷ Trà Thần hoàn toàn trào dâng sóng biển động trời, nếu lúc trước còn do dự thì giờ phút này nghe được cô nói như vậy, trong lòng đã thông suốt không còn kìm nén nữa.

Về sự biến mất trong ba tháng qua, hai người cũng không đề cập tới. Kỷ Trà Thần không nói, cô cũng không hỏi đến, cho dù ba tháng đó anh đi đâu, xảy ra chuyện gì, cũng đã qua. Quan trọng là giờ đây Tịch Nhược và anh đều ở bên cạnh mình!

Chuyện Tề Quân chẳng qua nhắc nhở cô, mạng sống có hạn, lúc thời gian không còn nhiều, lựa chọn khoan dung và tiếp nhận, phải biết quý trọng vì hạnh phúc không dễ dàng có được!

Rõ ràng hai người yêu nhau vì sao phải xa cách, nếu công bằng mà nói, miệng người mới đáng sợ, nếu nói quá khứ, từ bỏ người trước mắt, thật sự đáng giá không?

Không nhất thiết như vậy!

Ninh Tự Thủy cố ý đi mời bác sĩ, tư vấn chăm sóc cho Kỷ Trà Thần như thế nào, cơ thể anh yếu ớt như vậy, chịu không được gió táp mưa sa. Bất luận như thế nào, cô cũng muốn chăm sóc cho anh thật tốt, để anh có thể cùng mình ở chung một chỗ đến già!

Kỷ Trà Thần đối với sự chăm sóc của cô bao giờ cũng rất tích cực, thậm chí nguyện ý để cho cô ôm, công, cũng sẽ phối hợp làm một chút vận động, rèn luyện sức đề kháng. Lúc trước rút máu, anh đã chết, nếu như không có Hạ Tinh, mình bây giờ làm sao có thể ở cùng một chỗ với Tự Thủy! Vì không để cho cô lẻ loi, mình cũng phải nỗ lực thích ứng sau này khi có thể phải chăm sóc cô bất cứ lúc nào.

Mặc dù Ninh Tự Thủy đối với anh chăm sóc từng li từng tí, nhưng cũng cẩn thận quan tâm đến cảm thụ của anh. Dù lúc anh luyện tập không làm được một số động tác, còn bực bội phát giận, cô cũng chỉ cười cho qua, không để trong lòng.

Cơ thể Tịch Nhược đã tốt hơn, giống như những đứa bé cùng tuổi hoạt bát, có chí hướng, nhất là đôi mắt to kia, đôi mắt đen như bảo thạch, điểm này

đường như di truyền từ Ký Trà Thần. Bé không dính lấy Ký Trà Thần, chỉ thỉnh thoảng cầm viết sách đến hỏi anh, thuận tiện tìm mấy đề tài trò chuyện, đi theo giống như bạn bè vậy, không giống cha và con gái, ngược lại giống như thầy giáo và học trò!

Trạc Mặc vẫn ở lại không đi, chỉ có thể kiểm soát việc bên kia. Dù sao Tịch Nhược và cha mẹ đoàn tụ, không thể nào rời đi, còn mình cũng không thể nào rời khỏi Tịch Nhược.

Tự Thủy bưng một ly sữa đi vào thư phòng, phát hiện anh vẫn ngồi nhìn gì đó trước máy vi tính, không khỏi nhủ mảy: "Kỷ tiên sinh, hai ngày này anh bề bộn nhiều việc, bận bịu đến nỗi quên mất thời gian nghỉ ngơi."

Kỷ Trà Thần quay đầu lại, dịu dàng cười một tiếng, nhận lấy cái ly trong tay cô để trên bàn, cầm tay cô, khéo môi hôn thoáng qua.

Ánh mắt Tự Thủy ngừng lại trên máy vi tính, thuận miệng hỏi: "Anh ở đây làm gì?"

"Kiếm tiền nuôi gia đình!" (*) Kỷ Trà Thần thân nhiên nói ra bốn chữ, làm cho ánh mắt cô càng thêm hiếu kỳ so với vừa rồi: "Anh kiếm tiền nuôi gia đình? Em cần anh kiếm tiền sao?"

(*) 赚钱养家: Tiếng Trung 4 chữ nhưng khi dịch ra tiếng Việt thì phải 5 chữ mới diễn đạt hết ý.

Ánh mắt Kỷ Trà Thần bắt đầu nhìn cô: "Thân thể anh vô dụng, đầu óc vẫn có thể chứ! Cũng không thể để anh trở thành phế vật được nuôi dưỡng đúng không! Nuôi dưỡng vợ con là việc làm hiển nhiên của người đàn ông!"

Ở phương diện này Ninh Tự Thủy không tranh luận cùng anh, về phương diện kinh tế dù Kỷ Trà Thần hay mình cũng không túng thiếu, cuộc trình diễn lúc trước cũng đủ cho cô tiêu xài, còn có thu nhập từ cửa hàng triển lãm tranh ở Melbourne, còn lợi nhuận của Hồng môn nữa.

Về phần Kỷ Trà Thần từ khi nhà họ Kỷ tan rã về sau chưa từng chán nản, điểm này làm cô thật sự tò mò. Ánh mắt cẩn thận liếc một cái về phía tài liệu, đôi mắt không khỏi mở to: "Anh có cổ phần ở vương miện sông bạc Melbourne?"

"Cảm thấy lạ sao?" Kỷ Trà Thần sờ lên mũi một cái: "Mặc dù trước đây nhà họ Kỷ không kiếm được bao nhiêu, nhưng cũng đủ cho nửa đời sau của chúng ta no cơm ấm áo rồi."

Ninh Tự Thủy có chút dờ khóc dờ cười, hai tay thăm dò qua cơ thể nhốt chặt cổ anh, chủ động chạm khẽ một cái qua khoe môi anh, nở nụ cười ngọt ngào: "Vậy Kỷ tiên sinh phải vất vả nuôi gia đình rồi."

Môi mông Kỷ Trà Thần nhếch lên nụ cười hạnh phúc, bàn tay giữ ở eo thon mảnh khảnh của cô kéo về phía trên người mình, để cô ngồi trên hai chân không cảm giác của mình. Ninh Tự Thủy cả kinh, hốt hoảng mở miệng: "Chân anh."

"Không sao." Giọng nói lạc đi, môi áp tới, bao trùm lên đôi môi mông của cô, xâm nhập, cạy mở hàm răng, quyến rũ cô theo vũ điệu rồng bay phượng múa, liều chết triền miên, không muốn rời xa.

Ánh đèn lẳng lẳng nghiêng về phía hai người họ, như dát lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt hạnh phúc.

Tất cả, lúc đầu đều là dáng vẻ hạnh phúc.

Mọi thứ Kỷ Trà Thần đều phải cần qua tay cô, dù trong nhà không thiếu người giúp việc, nhưng cô không cho phép chạm vào anh, vì anh chỉ thuộc về mình. Nhưng thỉnh thoảng Kỷ Trà Thần vẫn cảm thấy cô vất vả, mặc dù được điều trị luyện tập, đại tiểu tiện đúng giờ, nhưng cũng không phải chính xác từng lần như vậy, cuối cùng cũng không không chế được thời điểm.

Ninh Tự Thủy tuyệt không quan tâm những thứ dơ bẩn kia thay anh dọn dẹp, lau sạch thân thể cho anh. Như những việc bình thường mà cô vẫn làm. . .

Kỷ Trà Thần áy náy nhìn bóng dáng cô bận rộn, trên gương mặt nhỏ lấm tấm mồ hôi, âm thầm thở dài, ánh mắt cuối cùng thoáng qua một chút mất mát. Không có bất kỳ một người đàn ông nào nguyện ý để cho người phụ nữ của mình như thế, hướng chỉ là cô.

Lúc Ninh Tự Thủy lau hạ thân cho anh, sắc mặt không khỏi đỏ lên, len lén liếc nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: "Không phải anh thì nó làm sao có thể. . . ."

"Mặc dù hạ thân anh không có cảm giác, nhưng không có nghĩa là nó không có phản ứng nhé! Chỉ là -- anh không cảm nhận được." Khóe miệng Kỷ Trà Thần thoáng qua nụ cười khổ, tránh ánh nhìn của cô, không muốn để cô thấy sự chán nản trong mắt mình.

Ninh Tự Thủy sững sờ, nhớ tới tài liệu mình tìm được, dù bị liệt nửa người, nhưng chức năng vẫn còn, chẳng qua bản thân không cảm nhận được mà thôi. Trong phút chốc đôi má hơi ửng hồng, để khăn lông xuống, mang dép lê bỏ lên giường, cố gắng để trọng lượng của mình không đè lên anh, quay mặt anh qua, nhỏ giọng nói: "Anh có muốn thử một chút hay không?"

Dù đã rất nhiều lần tiếp xúc thân mật, nhưng đây lại là lần đầu tiên mình chủ động.

Ánh mắt Kỷ Trà Thần thoáng qua chút mừng rỡ, rất nhanh lại bị ưu thương thay thế, lắc đầu: "Không muốn em uất ức!"

Ninh Tự Thủy khẽ nhủ mảy, ngón tay捏 mũi anh, nhỏ giọng nói: "Không phải uất ức! Kỷ Trà Thần, anh phải quen với cuộc sống này, vì cuộc sống sau này chúng ta đều phải trải qua như vậy, ở trước mặt em, anh không cần phải đề phòng không cần áy náy, cũng không nên cho rằng mình sẽ liên lụy

em. Bất luận cái gì, chúng ta cũng phải cùng nhau đối mặt, không phải sao? Em đã cố gắng, từng chút một giữ gìn tôn nghiêm cho anh, nhưng thỉnh thoảng em cũng không nhạy bén như thế, không phải lúc nào cũng có thể đoán được tâm tư anh, nếu như em có chỗ nào làm không tốt, anh có thể nói cho em biết, không nên giấu trong lòng mình. Thật ra thì bây giờ cũng tốt, rất nhiều ông bà lão đều làm bạn và chăm sóc nữa kia như vậy cho đến già, chúng ta chỉ bắt đầu cuộc sống sớm hơn như thế so với họ, em quen rồi ngược lại sẽ tốt, em không muốn lúc tóc bạc mới bắt đầu chăm sóc ra sao, làm sao chung sống cùng anh bây giờ."

"Tự Thủy." Cô hống Kỷ Trà Thần thút lại, khản giọng không thể tưởng tượng nổi, liên tục bị đánh bại!

Môi mòng đỏ thắm hơi mấp máy, tiếng nói êm ái tiếp tục sủi ầm bên tai anh, trong tim anh. "Không có gì quan trọng hơn là mình còn sống, càng không có gì có thể quan trọng hơn so với chúng ta yêu nhau."

Kỷ Trà Thần nhủ mảy lại rút cuộc thả ra, ánh mắt lưỡng lự thâm hại, bàn tay ôm chặt phần eo mảnh khảnh, giọng nói khàn đục: "Chắc em phải vất vả vì anh rồi."

Cô cười một tiếng, kè vào hôn khéo môi anh, giọng nói ngây ngô và dịu dàng: "Rất vui vì có thể phục vụ cho Kỷ tiên sinh."

Ôm hôn nhau, không khác người thường. Bàn tay ấm áp lướt nhẹ qua da thịt mịn màng của cô, đốt lên từng đóm lửa, từ từ bùng cháy thành ngọn lửa, nhiệt độ nóng bỏng, hơi thở mập mờ; không ngừng hôn tai cô, khéo léo ngậm lấy, nhắm nháp cô vô cùng ngon miệng. Cô giúp anh cởi áo ngủ ra, lộ ra lồng ngực to lớn, môi đỏ mọng hôn từng chút từng chút lên những vết sẹo nhìn thấy mà hoảng này, mỗi một chỗ đều là kiệt tác của cô, mỗi một chỗ đều là anh sám hối với mình.

Vết sẹo sau tim, vết sẹo ở bụng, đầy rẫy tang thương, lòng chua xót, nước mắt cô cũng rơi xuống nhanh hơn.

Khi bạn yêu một người dù anh ta có chút không tốt, có thể làm bạn đau lòng không dứt. Những vết sẹo đáng tổn này, lại yêu những vết sẹo này, nếu như không có sự hiện hữu của chúng, làm sao có thể nhắc nhở cô biết quý trọng sự sống như thế nào.

Về mặt Kỷ Trà Thần có chút khổ sở, từng giọt mồ hôi trên trán rơi xuống. Dù sao tư tưởng của anh cũng có cảm giác, cơ thể anh có phản ứng, chẳng qua anh không cảm nhận được, cố gắng dùng đôi tay lớn ra dịu dàng yêu thương cô, cẩn thận từng li từng tí che chở cô trong lòng bàn tay.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tự Thủy chủ động, thậm chí có chút luống cuống, dưới ánh đèn mập mờ, gương mặt cô đỏ như quả táo chín treo trên nhánh cây lung lay, sắp rớt xuống. Quả cầu tuyết mềm mại liên tục cọ xát vào lồng ngực to lớn của anh, đôi môi đỏ mọng hoàn toàn dựa vào cảm giác của mình hôn mọi chỗ trên cơ thể anh, làm cho thân thể anh vì mình mà bùng cháy lên.

Quần áo trên người không biết được anh cởi ra từ lúc nào, trái với sự trần trụi, tóc rũ xuống như thác nước, ngừng lại trên lưng mình, nụ hôn ừn ừ kéo đến, càng thêm mãnh liệt so với bão tố, nóng bỏng như muốn hòa tan hai người, hoà cùng một chỗ, xương máu tương liên, không cách nào rời xa nữa.

Lúc cô chủ động để anh tiến vào, trong nháy mắt, cơ thể Kỷ Trà Thần không nhìn được rung động, trong mắt hiện ra sự điên cuồng, mặc dù không cảm nhận được nóng bỏng bao quanh mình, nhưng anh có thể tưởng tượng đến, mỗi lần dung hợp trước đây, cô ngọt ngào, cô nóng bỏng làm cho mình điên cuồng.

Có vài người yêu vì dục vọng nhưng cũng có vài người yêu vì tính cách; người trước bất quá để thỏa mãn mình, trong này có sự phối hợp với bản năng; còn người sau là thấu hiểu lẫn nhau, vì hai bên mà sinh ra ham muốn, loại này kết hợp linh hồn hai người lại, không tách ra nữa.

Sau lần trần miên, Ninh Tự Thủy mệt mỏi bò tới trên ngực anh, trên da thịt trắng nõn bị anh để lại vô số vết tích; cằn cỗi, xương quai xanh, trước ngực, hoàn toàn đầy tình ái của anh. Trên da thịt hai người đều đỏ mề hôi, ướt nhẹp, đầy mùi mồ hôi và mập mờ.

Bàn tay Kỷ Trà Thần vuốt tóc cô, nhủ mảy, ngập ngừng hồi lâu, khản giọng nói: "Anh có"

Ninh Tự Thủy ngẩng đầu cắn một cái vào cằm anh, gầy nhẹ lông mày nhỏ nhắn, giọng nói có mấy phần trêu chọc: "Anh không cảm nhận được, nhưng không nhìn thấy sao? Đến bây giờ nó còn."

Lời nói còn lại, thứ lỗi cho cô quả thực không nói nên lời, bà xã lộ liễu rồi!

Kỷ Trà Thần thở dài một hơi, ôm chặt cô, chặt đến không có một khe hở, chặt đến cô không cách nào hít thở, siết chặt đến nỗi như muốn bóp cô hoà vào trong xương máu mình. Ninh Tự Thủy biết, trong lòng anh bị thương, anh không cảm nhận được chuyện như vậy, chỉ có hỏi qua mình, thông qua cái ôm trong ngực như vậy mới có thể khẳng định, mình thật sự là một người đàn ông!

Đêm khuya yên tĩnh, hai người ôm không biết bao lâu, Ninh Tự Thủy cảm thấy cơ thể có một chút nhỏ gì đó không thuộc về mình, chậm rãi trượt ra ngoài. Nửa đêm bò dậy lại bị cánh tay anh bắt được, nhỏ giọng nói: "Em đi đâu vậy?"

Không thể nhận ra sự khản trường và dè dặt này làm lòng cô tràn đầy chua xót.

"Đồ nhiều mồ hôi quá, em đi lấy khăn lau người cho anh, tránh để anh nhiễm lạnh." Ninh Tự Thủy lộ ra một nụ cười dịu dàng, đôi mắt như sóng nước mênh mông, tràn ngập ánh sáng lung linh, xinh đẹp làm cho người ta hoa mắt.

Hai tay Kỷ Trà Thần mạnh mẽ vẩy cô vào trong ngực. "Không cần, tình ngu tự anh đi tắm."

"Không được!" Ninh Tự Thủy đưa tay nắm cằm anh, thái độ rất kiên quyết: "Anh và em đều phải sạch sẽ một chút, như thế làm sao ngủ? Em biết anh

không muốn em mệt mỏi, nếu em thật sự mệt mỏi em sẽ nói cho anh biết, sẽ không chịu đựng một mình, nên không cho phép suy nghĩ nhiều."

Nếu cô đã nói như vậy, mình còn có thể nói gì! Đôi mắt tràn ngập ý cười, nhìn bóng lưng cô đi vào phòng tắm.

Ninh Tự Thủy lau sạch thân thể cho anh trước, cầm bộ đồ ngủ sạch sẽ thay cho anh xong mình mới đi tắm, khi trở về toàn bộ ý thức đã mơ hồ, bò lên giường chui vào trong ngực anh, tìm một tư thế thoải mái, nặng nề ngủ thiếp đi.

Kỷ Trà Thần vuốt vuốt tóc cô, cảm thấy ấm áp cho cô, khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt; hạnh phúc lặng yên bao phủ không tiếng động như vậy, không hề nhận ra. Nhưng nội tâm hai người, rốt cuộc cũng không còn quá khứ đau buồn kia, những thứ đó đã qua lâu rồi, dường như là chuyện xưa cũ của hai đời trước.

Thật ra thì bất kể công việc của Kỷ Trà Thần, hay bất kỳ phương diện gì, cũng không thay đổi, anh vẫn là Kỷ Trà Thần kiêu ngạo, chính anh tự lo liệu mọi thứ cũng có thể làm rất tốt, chẳng qua Ninh Tự Thủy không muốn để anh làm mà thôi, chuyện gì anh cũng tự mình làm, có vẻ người vợ như cô đây có chút dư thừa.

Cô thích chăm sóc cuộc sống của anh, xoa bóp cho anh, thay quần áo cho anh, làm những việc nhỏ nhặt cho anh. Loại cảm giác này giống như hai bạn già sống đến 100 tuổi, một người trong đó ngã bệnh, người kia sẽ chăm sóc tỉ mỉ, không rời nửa bước, cảm giác như thế thật hạnh phúc, mà không phải là liên lụy.

Thế gian này e rằng cũng không có cái gì hạnh phúc hơn so với "Cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn".

***** H.a.l.o.n.a d'?"đ.l'q-đ. *****

Bệnh viện tâm thần. Ánh mặt trời sáng rực, trời cao mây mỏng, trong sân đều là một số bệnh nhân hồng má, ngây dại đàn độn, điên điên khùng khùng.

Ninh Tự Thủy đẩy Kỷ Trà Thần dừng lại ngoài cửa sắt, ánh mắt hai người đồng thời ngừng lại ở người phụ nữ ngồi cạnh góc rẽ, vẻ mặt tiều tụy, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự, hoàn toàn điên dại. Tóc bù xù, trên gương mặt không còn trang điểm đẹp đẽ, bản thủ không biết dính thứ gì. Trong tay cầm nhánh cây, miệng nói lắp bắp, ai nghe cũng không hiểu cô đang nói cái gì.

Đường Diệc Nghiêu đứng bên cạnh họ, giọng nói trầm thấp: "Cô ấy không chịu nổi hành hạ này nên nhảy lầu. Không chết, nhưng nhớ tới chuyện trước kia, sau đó -- hiện giờ hoàn toàn điên rồi."

Ánh mắt Ninh Tự Thủy lạnh nhạt nhìn Dương Lưu Vân người đã trăm phương ngàn kế muốn giết mình, số phận của cô hôm nay càng thê lương hơn so với mình; mặc dù mình và Kỷ Trà Thần vết thương chồng chất, nhưng cuối cùng họ vẫn có thể ở cùng một chỗ với nhau.

Nhưng Dương Lưu Vân thì sao? Cô vẫn hao tâm tổn sức để thực hiện, không từ thủ đoạn nào, cuối cùng làm cho Đường Diệc Nghiêu tuyệt vọng, mang toàn bộ đồ lên đầu cô. Nếu như lúc trước cô có thể buông tay, cũng không thê lương như hôm nay.

"Bác sĩ nói thần kinh cô ấy rối loạn, điều trị bằng thuốc cũng vô dụng. Cả đời có thể điên điên khùng khùng như vậy, cô thường cho mình là một con chó, sẽ đi ăn phân và nước tiểu, hoặc giả như nổi cơn điên kéo người khác cùng cô." Lời nói còn thừa lại, anh không nói, nhưng mọi người cũng hiểu.

Tay Ninh Tự Thủy đặt trên vai Kỷ Trà Thần, cuối đầu nói: "Anh có trách em không?"

Khoe miệng Kỷ Trà Thần hiện lên nụ cười, ở trước mặt Đường Diệc Nghiêu cầm lấy tay cô hôn: "Đây là con đường mà chính cô ta chọn, vì cô ta mà thậm chí anh làm tổn thương em, anh không có tư cách trách em."

Cuối cùng anh cũng hiểu mình rồi.

"Đường Diệc Nghiêu, anh còn hận cô ta sao?"

Môi mỏng Đường Diệc Nghiêu nhếch lên một đường cong, thở một hơi sâu, rốt cuộc giống như tảng đá lớn trong lòng được người dời đi. Giọng nói thoải mái: "Không còn yêu, sao lại hận?"

Ninh Tự Thủy nhìn ánh mắt anh cũng làm anh vui vẻ, thật ra đã bỏ thù hận trong lòng xuống, không phải là tha thứ cho đối phương, chẳng qua không còn dẫn vật, oán hận mình nữa mà thôi. Lúc Đường Diệc Nghiêu cố dùng thủ đoạn hành hạ Dương Lưu Vân thì không phải không tra tấn tìm mình.

Hôm nay, buông xuống tất cả, mọi chuyện đã thành quá khứ rồi!

Ninh Tự Thủy đẩy Kỷ Trà Thần dạo bước dọc con đường bằng phẳng, cuối đường ở đâu, có cái gì, không ai biết, nhưng trong lòng họ biết con đường này hai người sẽ nắm tay nhau đi tiếp, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không buông tay nhau, cuộc sống sau này không có thương hại, không có mưu mô, không lừa dối, chỉ có -- hạnh phúc!

"Đường Diệc Nghiêu có đồng ý vào Hồng môn hay không? Hoàng Hách Nhiên cần một người bạn đồng hành."

Kỷ Trà Thần nhíu mày: "Anh ta phải ở lại làm việc bên cạnh anh."

Ninh Tự Thủy ở cạnh Đường Diệc Nghiêu chỉ cười cười: "Anh có thể không để ý tới anh ấy! Anh ấy có tôi chăm sóc rồi, không có việc gì đâu."

Hai tay Đường Diệc Nghiêu để trong túi, lúc này nhìn họ hạnh phúc như vậy, tâm tình cũng rất tốt, vì họ mà cảm thấy vui vẻ. "Tôi quyết định ở lại bên cạnh hai người, rốt cuộc tôi là Đường Diệc Nghiêu, hay là Đường Diệc Nghiêu nhà họ Kỳ."

Ninh Tự Thủy dừng bước, Kỳ Trà Thần quay đầu lại nhìn cô cười. Trong lòng đều hiểu, Bạch Kỳ, Đường Diệc Nghiêu, cho dù xảy ra chuyện gì, bọn họ đều dùng mạng của mình cống hiến cho Kỳ Trà Thần, bọn họ đã khắc nhà họ Kỳ, Kỳ Trà Thần vào trong xương cốt, sẽ không từ bỏ.

Đường Diệc Nghiêu cố ý đi chậm lại, để họ đi trước, nhìn từ phía sau, bóng lưng hai người xinh đẹp như một bức tranh, hình ảnh ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

"Em sao lại đồng ý để Trạc Mặc mang Tịch Nhựt trở về Đức?"

"Không nữ cũng phải đồng ý, ai bảo con gái chúng ta chọn được chồng thông minh như vậy."

Khóe miệng Ninh Tự Thủy tràn ra nụ cười hạnh phúc, nhớ đến ngày đó Trạc Mặc và Kỳ Trà Thần bàn bạc cả một buổi chiều trong thư phòng, hẳn là nói về chuyện Tịch Nhựt! Dù không nữ để Tịch Nhựt rời khỏi họ, nhưng Trạc Mặc đối với Tịch Nhựt là tình thế bất buộc, cũng không buông tay. Huống chi nó còn thay mình gánh vác mọi thứ, đây tất cả hoàn toàn là vì Tịch Nhựt.

Cũng may, Trạc Mặc cam đoan sẽ có thời gian ở lại nửa năm trong nước, để Tịch Nhựt ở bên cạnh chăm sóc cho họ.

"Tự Thủy, anh yêu em."

Kỳ Trà Thần chợt nói một câu, giọng nói lạc đi tràn đầy thâm tình và tha thiết, những lời này anh chưa bao giờ nói được với cô; trước kia cũng vì keo kiệt lời nói và hiểu lầm thiếu chút nữa xa cách mãi mãi, hôm nay --

Ninh Tự Thủy dừng lại, khóe miệng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, ngẩng đầu nhìn trời xanh, trong lòng tràn đầy sáng sủa, gật đầu: "Vâng. Em biết!"

Kỳ Trà Thần nhú mày, không vui nói: "Còn gì nữa không?"

Anh đang tỏ tình, một chút phản ứng cô cũng không có?

Ninh Tự Thủy đi tới trước mặt anh, bóng dáng cô dưới ánh mặt trời nhìn không rõ, bị ánh sáng chói mắt trong mắt cô ngăn lại, môi đỏ thắm tràn ra một đường cong, chậm rãi nói ra lời nói thâm tình:

"Kỳ Trà Thần, em cũng yêu anh."

Thế gian này còn gì có thể hạnh phúc hơn so với yêu anh?

Hoá ra chuyện đẹp nhất trên thế gian này là hàng nghìn cánh bướm đi xa, bỗng nhiên quay đầu lại, người kia vẫn ở một chỗ như ngọn đèn dầu sắp tàn, chờ người.

Kiếp này an ổn, năm tháng hoà hợp yên tĩnh.

Họ quay về với nhau, bắt quá là chạy không khỏi một kiếp nạn.

Đôi lời tác giả:

Thứ lỗi cho tôi cuối cùng vẫn chọn cách kết cuộc như thế này, câu chuyện sẽ không kết thúc, nhưng có thể dừng ở đây. Tôi không cho rằng mỗi người không ai là hoàn mỹ, so với, giờ đây Kỳ Trà Thần mới là hoàn mỹ nhất! Trong tình yêu không có công bằng hay không, chỉ có nguyện ý hay không. Tình yêu cũng không phải vạn năng, không yêu sẽ không chết, đã yêu rồi có thể sống lại.

Về Tịch Nhựt và Trạc Mặc cũng không có gì để viết, hai đứa bé cũng chưa từng trải, như Trạc Mặc nói, Tịch Nhựt không phải là Ninh Tự Thủy thứ hai, mình cũng không phải Kỳ Trà Thần, như thế chuyện đã qua sẽ không tái diễn. Thế giới còn lại của họ chỉ sống nương tựa lẫn nhau cùng nắm tay nhau và cùng nhau sống đến già! Không xa không rời, sống chết gắn bó!

Về ngoại truyện, rất nhiều người hy vọng chuyện Hạ Tĩnh và Si Mị, tôi đang nghĩ. Nếu viết, ở phần ba sẽ còn tiếp, vì gần đây phải duy trì cả hai công việc và viết văn, có chút mệt mỏi, thả lỏng hai ngày, tiếp tục viết trở lại!

Cảm thấy, nói như vậy cũng không phải là sở trường của Hy Yên. Chuyện này cũng có nhiều tranh cãi, thật ra thì bất kể đúng hay sai cũng chỉ là một câu chuyện, không phải lấy ra để đánh giá chuẩn mực đạo đức trên thế giới này, tất cả đều là mô phỏng, con người, đạo đức chẳng qua là một loại suy đoán chần chắn, một sự tồn tại hư ảo, xin chớ xem và so sánh với thực tại. Cảm ơn độc giả đã ủng hộ Hy Yên, cũng xin cảm ơn những góp ý phê bình của các bạn dành cho tôi, để tôi phát triển. Trên con đường sáng tác này, sự ủng hộ, phê bình và góp ý của các bạn là một niềm khích lệ cho tôi. Cảm ơn, các bạn những người không quen biết đã quan tâm và ủng hộ cho tôi.

Cuối cùng về bài văn mới, còn chưa bắt đầu chuẩn bị. Nếu như viết phần ngoại truyện, bài văn mới trước hết gác lại, nếu như không viết, bài văn mới cũng sẽ sớm xuất bản. Bất cứ lúc nào tôi cũng ghi vào miếng giấy để lưu lại, cũng sẽ công bố tình hình mới nhất ra.

Cám ơn các bạn đã làm bạn với tôi thời gian dài như vậy cho tới nay.

Chương 207: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (1)

Mười giờ sáng, chuyến bay số 1 bay từ Lhasa hạ cánh đúng giờ. Không ít người chần ở cửa ra vào, người người trong tay cầm tấm bảng, có đoàn du lịch, có bạn bè đến đón, trong mắt mỗi người đều tràn đầy vui mừng và mong đợi.

Mà giờ phút này từ cửa lớn sân bay, một bộ áo khoác màu vàng nhạt đi tới, tóc được cột lên, lộ ra mặt trái xoan xinh đẹp, một đôi mắt như sóng nước mềm mòng, sáng lấp lánh, dịu dàng và hạnh phúc trong ánh mắt không xen lẫn vào nhau. Cô đẩy xe lăn đi ra từ trong đoàn người.

Thình thoảng có người nhìn vào với ánh mắt tò mò, khen ngợi có, kinh ngạc có, cũng có nhiều ánh nhìn thương tiếc, sao cô gái tốt đẹp như vậy, tinh khiết, dịu dàng như Tự Thủy lại ở cùng một chỗ với ngồi trên xe lăn, đáng tiếc.

Mà người đàn ông cũng không thêm để ý tới ánh mắt người khác, đôi mắt ung sâu thăm vắn trước sau như một, vẻ mặt điềm tĩnh, đối với những ánh nhìn bên ngoài đó như sớm đã thành thói quen. Thình thoảng sẽ cùng cô gái nói gì đó, chỉ có lúc đó trong mắt anh ta mới có thể lộ ra dịu dàng và quyến luyến, giữa hàng lông mày cũng giống như mỉm cười.

Cách người xem năm bước thì dừng lại, cô xoay người đứng bên cạnh anh, nhẹ giọng nói: "Không ngờ có nhiều người như vậy."

"Phần lớn là đi du lịch về, còn có -- xem em biểu diễn đây." Giọng anh trầm thấp nồng đậm ý cười.

Cô cúi đầu nhìn ánh mắt anh cười cười, cả hai đều hiểu ý lẫn nhau, không cần nhiều lời.

Cảnh tượng bắt đầu trở nên ngày càng đông, lúc sau hành khách đều đi ra, trong đoàn người có bóng người màu lam lặng lẽ đi tới trước mặt họ, tháo kính mắt xuống, hai cánh tay thon dài, cười vô cùng xinh đẹp: "Đã lâu không gặp."

Cô cũng giang hai tay ôm người vừa tới một cái, cười nói: "Thật sự đã lâu không gặp, không nghĩ tới cô nói trở về thì trở về."

"Chơi đùa một rồi thì dừng lại nghỉ ngơi." Cô không để ý trả lời, ánh mắt ngừng lại trên người đàn ông ngồi xe lăn, nhủ thầm: "Mặt mũi tôi như vậy, sao có thể để Kỳ thiếu tự mình đến sân bay nghênh đón, tôi được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo nha."

Môi mòng Kỳ Trà Thần nhếch lên một nụ cười, giọng tay ra cùng bắt tay với cô, nhờ giọng chậm rãi nói: "Lúc trước nếu không phải cô, hôm nay tôi cũng không ngồi ở chỗ này. Hoan nghênh cô tới nơi này làm khách."

Hạ Tĩnh và Ninh Tự Thủy liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Kỳ Trà Thần cười một tiếng, không nói.

"Được rồi, chúng ta đi về trước đi." Ninh Tự Thủy đẩy Kỳ Trà Thần và Hạ Tĩnh vừa đi, vừa trò chuyện gì đó.

Hai năm rồi.

Hạ Tĩnh hoàn toàn thay đổi, một đầu tóc dài màu đỏ rực lúc đầu hôm nay biến thành tóc xõa ngắn ngắn, thân thể càng thêm gầy gò so với hai năm trước, có thể tưởng tượng dường như hai năm qua cô chưa từng sống tốt hơn. Trong hàng lông mày dày kia là vẻ uể oải không che đi được, dù miệng cô luôn nở nụ cười, nhưng trong đôi mắt không giấu được.

Hạ Tĩnh vào biệt thự, chỉ nói ngồi máy bay quá mệt mới liền trở về phòng nghỉ ngơi. Ninh Tự Thủy đặc biệt dặn người làm mang đồ ăn đưa vào phòng, để cô ăn một chút trong lúc nghỉ ngơi.

Kỳ Trà Thần ngồi trong thư phòng xử lý chuyện của mình, Ninh Tự Thủy ở một bên đọc sách, không gian yên tĩnh và tốt đẹp.

Trong hai năm qua, mặc dù cơ thể Kỳ Trà Thần vẫn bị liệt như cũ, nhưng vì Ninh Tự Thủy vẫn kiên trì, sau một lần phẫu thuật anh đã cử động được, ngày thường tập luyện cùng bồi dưỡng sức khỏe để anh có chuyển biến tốt; bác sĩ nói chỉ cần thường ngày hơi chú ý một chút, Kỳ Trà Thần sẽ sống lâu như người bình thường.

Mà Kỳ Trà Thần cũng không còn rồi rảnh, mặc dù bản thân không có cách nào đi lại tự nhiên, nhưng vẫn còn Đường Diệc Nghiêu toàn tâm toàn ý làm việc cho anh. Một tay anh sáng lập công ty, trên danh nghĩa Đường Diệc Nghiêu làm chủ, trên thực tế tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều do anh quyết định. Ở bên ngoài nhìn vào, Kỳ Trà Thần đã chết trong vụ tai nạn xe kia, thật ra thì không ai biết anh chẳng qua bị liệt mà thôi, vì không có giới truyền thông nào nắm được bất kỳ tin tức gì về anh.

Ninh Tự Thủy chột đề tay xuống, nhẹ giọng thở dài một cái.

Anh mắt Kỳ Trà Thần lập tức từ trên màn hình dời đi, dịu dàng nhìn gương mặt cô hỏi: "Sao vậy?"

Ninh Tự Thủy đối với ánh mắt quan tâm của anh cười nhạt, để sách xuống, đi tới ngồi xuống ghế bên cạnh anh, cùng anh nắm chặt mười ngón tay, mím môi nói: "Cảm thấy Hạ Tinh lần này trở về có chút gì đó không giống với lúc trước, cô ấy lại có thể không tiếc cắt bỏ mái tóc dài của mình, hơn nữa gầy đi rất nhiều."

Ánh mắt Kỳ Trà Thần dịu dàng bao quanh cô, việc này quan tâm quá sẽ sinh ra cản trở. "Không có việc gì đâu, đừng có đoán mò. Du ngoạn khắp nơi, chắc chắn sẽ gầy đi rồi."

Ninh Tự Thủy gật đầu: "Hy vọng là em nghĩ quá nhiều. Chỉ có điều. So với cô ấy, em đã mập lên rất nhiều." Giọng nói có phần nhỏ xuống, hai năm qua mình vì chăm sóc Kỳ Trà Thần, cũng muốn cùng anh điều dưỡng thân thể, thậm chí ăn còn nhiều hơn so với anh. Ăn ít một chút, Kỳ Trà Thần sẽ mất hứng. Kết quả hại cô tăng thêm vài kg, trọng lượng cũng vượt qua 90 rồi.

"Có mập sao? Anh xem một chút." Khoé miệng Kỳ Trà Thần chứa đầy nồng đậm nhu mì, ngón tay ở ngay eo cô lộn xộn, hơi nóng cách lớp quần áo thấm vào từng chút một.

Ninh Tự Thủy vội vàng nắm lấy tay anh, tức giận trừng mắt liếc anh: "Đừng đùa, ban ngày, đứng đắn một chút!"

Kỳ Trà Thần cười cười không quan trọng, kê vào khoé môi cô chạm một cái, giọng khàn khàn khẽ nói: "Ban ngày thì liên quan gì, cũng có thể làm như nhau cả thôi." Trong giọng nói có vài phần làm nũng.

"Kỳ Trà Thần!" Về mặt Ninh Tự Thủy cô nghiêm túc một lúc, nhưng trong mắt không thể che giấu được niềm hạnh phúc ngọt ngào.

"Được, không đùa với em nữa." Kỳ Trà Thần bắt đầu đi nở nụ cười, mặc dù buổi tối cô khá lớn mật chủ động, nhưng ban ngày vẫn không buông thả, về điểm này hai năm qua ngược lại vẫn không thay đổi. Bàn tay nắm chặt bờ vai cô, giọng nói khàn khàn tràn đầy cưng chiều: "Anh muốn cảnh cáo em, không được học theo Tiểu Ngư Nhi, giảm cân! Anh không muốn ôm một đồng xương nguội."

"Biết rồi. Em và cô ấy đâu giống nhau, cô ấy muốn." Ninh Tự Thủy định nói đột nhiên im bặt, áy náy nhìn anh. Giữa bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể có một mình Tịch Nhược, còn bị người khác đoạt đi, bây giờ một năm chỉ có thể có một nửa thời gian gặp mặt. !

Kỳ Trà Thần biết cô đang nghĩ gì, ngón tay giữ chặt ngón tay dài nhọn của cô, không để ý nói: "Chúng ta có Tịch Nhược đã đủ rồi, cho tới giờ anh không nghĩ tới còn có thể có một đứa con. Chỉ là uất ức cho em rồi."

"Đừng nói như vậy, em cũng không muốn thôi." Kỳ Trà Thần thật lòng thích con nít, nhìn anh đối với Tịch Nhược cũng biết. Hiện tại mỗi lần trước khi ngủ đều nhìn Tịch Nhược một lần mới an tâm đi ngủ, nếu như một ngày không nhìn thấy, cả đêm anh cũng không yên tâm. Lúc đi dạo phố thấy cái gì trước tiên cũng nghĩ tới Tịch Nhược. Bây giờ anh đối với con gái tình cảm rất tốt, Tịch Nhược cũng không dính lấy mẹ.

"Nếu không hỏi Hạ Tinh một chút xem có tìm được loại thuốc nào hay không."

Ninh Tự Thủy vội đưa tay che miệng anh, toàn bộ trong ánh mắt đều là cảm động, lắc đầu: "Em biết anh sợ có một ngày mình qua đời trước em, Tịch Nhược lại ở bên cạnh Trạc Mặc không có ai tới chăm sóc cho em, em ở một mình cô đơn lạnh lẽo; nên vẫn muốn có một đứa bé nữa. Không nên, em thật sự không cần anh thương tổn tới thân thể mình để lại cho em cái gì. Như anh nói, có Tịch Nhược đã đủ lắm rồi. Em đồng ý với anh, cho dù cuối cùng anh đi trước em, em nhất định sẽ không làm chuyện điên rồ, sống thật tốt."

Kỳ Trà Thần cầm tay cô để lên môi hôn, thở một hơi sâu: "Anh cũng đồng ý với em, ngộ nhờ em qua đời trước anh, anh cũng sẽ sống thật tốt! Tuyệt đối sẽ không đi theo em, anh biết kiếp sau em hứa đi theo anh ta rồi, đời này để anh hảo hảo yêu em, kiếp sau em đi yêu anh ta thật tốt."

So sánh mình với người đàn ông khác thật làm cho người ta bội phục. Vì Tự Thủy trả giá mọi thứ, dù cuối cùng đổi cả mạng sống cũng không oán không hối, chỉ sợ rằng mình không cách nào làm được điều này. Nên, cả thời gian còn lại này anh sẽ dùng hết sức mình để yêu cô, mang sự sống mây trời của thời gian còn lại đặt ở kiếp này. Kiếp sau, anh nguyện ý buông tay, để cô hảo hảo đi yêu người đàn ông kia, để cô dùng tình yêu đi trả lại cho người đàn ông kia.

Nước mắt chứa đầy trong vành mắt, ánh mắt xúc động lẳng lặng nhìn anh, ngàn vạn lời nói cũng không nói được lời nào. Chỉ nghiêng người dựa vào trong người to lớn cao ngạo của anh, cảm nhận lồng ngực to lớn của anh mang cho mình sự ấm áp. Nhẹ giọng thì thầm: "Cảm ơn!"

Cảm ơn anh buông tay, cảm ơn kiếp sau tác thành cho Ninh Tự Thủy và Liên Phượng Vũ!

Mặc dù không ai biết có kiếp sau hay không, nhưng đã từng hứa hẹn, nếu thật sự có kiếp sau, cô nhất định giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa hảo hảo yêu Liên Phượng Vũ. Giữ đúng ước hẹn của bọn họ:

Trăm năm về sau, hảo hảo yêu anh.

Khoé miệng Kỳ Trà Thần nhếch lên nụ cười cưng chiều, ngón tay vuốt ve da thịt trắng nõn như mỡ đông của cô, tất cả đều là tràn đầy quyến luyến, đời này cũng không chán ghét, cả đời cũng không đủ.

Hạ Tinh mở mắt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh tượng mờ nhạt, một ngày ồn ào rồi cuộc cũng chịu yên tĩnh lại, xung quanh mình hoàn toàn yên lặng, ánh sáng màu cam chiếu vào trên lá cây, giống như từng con sóng nối tiếp nhau. Cổ họng hơi ngứa, che miệng lại ho nhẹ vài tiếng, vén chăn lên đi

chân trần trên sàn nhà lạnh lẽo, đứng lặng im sau cửa sổ nhìn Ninh Tự Thủy và Kỳ Trà Thần như đang tán gẫu ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (1-2)

Ngón tay trắng nõn sạch sẽ của Kỳ Trà Thần lột từng trái vải, không để lại một miếng vỏ nào đưa vào trong miệng Ninh Tự Thủy.

Ninh Tự Thủy ngẩng mặt thấy cô, làm một động tác vẫy tay với cô. Hạ Tinh gật đầu, khóe môi nhếch lên nụ cười, lập tức xoay người thay quần áo xuống lầu. Lúc này thấy bọn họ hạnh phúc mà trong lòng vui mừng, nhưng nỗi buồn vô cớ cũng không biến mất.

Tình yêu như thế, cả đời mình cũng không thể có được!

Vị trí bên trái ngực như bị cọ rứt, đau đớn, như ản như hiện; chỗ đó trống rỗng. . . . Khoảng thời gian cắt đi mái tóc dài, cô đã tự nói với mình, quên đi, quên người bạc tình kia đi, vĩnh viễn không có tình cảm với người đàn ông đó nữa. Anh ta là bướm bướm trong bụi hoa, tuyệt đối không có khả năng trông chừng một đóa hoa nở, một đóa hoa khô héo tàn lụi.

Tình yêu, thường không có nguyên nhân, không có lý do gì, yêu chính là yêu, dù biết rõ đối phương là một người chỉ làm cho mình đau lòng. Nhưng lúc đầu lại yêu không oán không hối, hôm nay ngẫm lại, thấy mình ngu xuẩn và điên khùng biết bao.

"Ném thử một chút đi, là trái cây trong vườn chúng tôi đấy." Ninh Tự Thủy lột một trái vải đưa cho cô.

Hạ Tinh cắn một miếng trong miệng, lập tức xuất hiện vị ngọt ngào, loại ngọt này như có thể xua đi đắng chát trong lòng cô, không ngừng lan toả. Cười nói với họ như không có chuyện gì xảy ra: "Quả nhiên rất ngọt! Có lẽ sẽ không ai nghĩ tới một người thần kì trên thương trường, giờ phút này lại trở thành một nông dân nhỉ."

Kỳ Trà Thần nhún vai không hề gì, anh vốn không nói nhiều, cũng không quan tâm Hạ Tinh lấy mình ra làm trò tiêu khiển. Trong tay còn đang lột quả vải cho Ninh Tự Thủy, ngón tay anh bao giờ cũng khéo léo như thế, ngay cả trái vải cũng nhìn đẹp hơn so với người khác.

Ninh Tự Thủy nhếch môi cười nói: "Anh ấy đâu phải nông dân! Ngoài vùng tiền xuống mua vườn trái cây nhìn qua mấy lần, thời gian khác làm thế nào anh cũng không chịu đi. Hơn nữa càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, công ty còn chưa tính, có Đường Diệc Nghiêu, vừa quán bar, KTV, công nghiệp điện tử, cái gì anh ấy cũng làm, làm được ba tháng thì chán giao cho Đường Diệc Nghiêu chinh chiến, quả thật giống với đứa bé, thích làm gì cũng trong ba phút. Hai năm qua tội nghiệp cho Đường Diệc Nghiêu đi theo sau dọn dẹp cục diện rồi rầm. . . ."

"Ha ha. . . ." Hạ Tinh không nhịn được cười lớn, cử chỉ câu người trong mắt phượng, môi mòng nhếch lên: "Có lẽ Đường Diệc Nghiêu hận anh ta lắm nhỉ!"

"Không có, ba tháng trước anh ấy ở bên kia Nam Phi đấu thầu một mảnh đất sau giao lại cho Đường Diệc Nghiêu. Suốt ba tháng rồi tôi không gặp Đường Diệc Nghiêu, nghe người ta nói anh ấy hiện tại một ngày không ngủ tới năm tiếng, nên đâu có thời gian hận anh ấy." Ninh Tự Thủy hờn dỗi giải thích từng mắt liếc anh một cái, không biết có phải Kỳ Trà Thần cố ý trừng phạt Đường Diệc Nghiêu trước đây không trung thành với anh hay không.

Kỳ Trà Thần nghe hai người họ trêu chọc, vô tội hếch chân mày lên: "Chỉ có thể trách Si Mị chết ở nước Mỹ không trở về, nếu không Diệc Nghiêu sẽ không vất vả như vậy."

Si Mị --

Cái tên này vừa xuất hiện, khóe miệng Hạ Tinh thôi cười.

Ninh Tự Thủy nhún mày, như quả trách từng mắt liếc anh một cái. Quay đầu lại nói nhỏ với Hạ Tinh: "Hai năm trước, cô đi rồi, thì ra Si Mị bay đi Mỹ đến chỗ cô ở. Anh ấy nói, có một số việc cần phải hỏi cho rõ ràng. Anh ấy còn nói, có lẽ anh ấy không hiểu tình yêu là gì, nhưng lại không có cách nào để mất cô như vậy, anh ấy sẽ ở bên đó chờ cô. Cô một mình sẽ trở về, trở lại bên cạnh anh ấy, anh ấy hiểu đối với mình có quan trọng đến mức nào."

Hạ Tinh hiếp đôi mắt, dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt tuyệt đẹp không biểu cảm, mở miệng nói như cơn sóng dữ không kinh sợ: "Tôi đã không còn thương anh ấy, cũng sẽ không trở về đó nữa. Anh ấy muốn ở nơi đó đợi bao lâu là chuyện của anh ấy, chẳng liên quan gì đến tôi!"

Ninh Tự Thủy và Kỳ Trà Thần liếc mắt nhìn nhau, mấp máy môi lại không biết nên nói gì, còn có thể nói gì nữa. Lúc đầu là Si Mị không chịu quý trọng cô ấy, không chịu đón nhận tình cảm của cô, hôm nay Hạ Tinh nói không yêu cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Đôi mắt thâm trầm Kỳ Trà Thần hiện lên một chút phức tạp, mấp máy môi mòng: "Anh ta. . . . Nuôi một con mèo gọi là Thanh Thanh."

Thanh Thanh -- Tình Tình.

Hạ Tình ngẩng đầu, cười một tiếng với anh, ánh mắt yêu mị loé sáng: "Thế thì sao? Có quan hệ gì tới tôi?"

Chỗ trái tim bên ngực trái đã không còn đau nữa lại kêu gào!

Kỷ Trà Thần nhìn thẳng vào mắt cô, hai người cũng không mở miệng, bầu không khí đã bắt đầu trở nên cứng nhắc và áp lực. Ninh Tự Thủy thấy thế, lập tức phá vỡ sự yên lặng, cười yếu ớt: "Thật có lỗi, tôi đói rồi. Chúng ta có thể dùng bữa tối chứ?"

"Tôi cũng đói. Hặc hặc, trở về tâm tình đã tốt, khẩu vị cũng tốt hơn." Hạ Tình đứng lên, trong tay còn cầm hai trái vải, không nhịn được nói với cô: TỰ Thủy, vị này không tệ nha, là cô thích ăn, nên anh ấy mới mua cả vườn trái cây này ư!"

Sắc mặt mờ nhạt của Ninh TỰ Thủy như đỏ hơn, môi ửng chứa nụ cười, thủy chung không nói. Phải hay không phải cũng không sao, chỉ cần bây giờ hạnh phúc là được.

Tuy Hạ Tình nói khẩu vị tốt, lại ăn không nhiều, thậm chí ăn nhiều không bằng Kỷ Trà Thần. Sau đó vội vàng trở về phòng, không muốn trò chuyện nhiều. Ninh TỰ Thủy thấy sắc mặt cô không tốt lắm, cũng không ép cô ở lại. Hơn nữa mình cũng nên cùng Kỷ Trà Thần nói chuyện này một chút, dù Sĩ Mị là anh em tốt của anh, nhưng phải quan tâm đến cảm nhận của Hạ Tình một chút.

Hạ Tình ở chơi chừng mấy ngày, mỗi ngày đều trở về rất khuya. Trên mặt lúc nào cũng không giấu được mệt mỏi và kiệt sức, vừa về liền vào phòng, thậm chí có lúc cũng không ăn tối. Ninh TỰ Thủy đành phải tự mình bung đồ ăn lên, điều này làm Kỷ Trà Thần không vui. Dù sao cũng là vợ mình, anh rất không nỡ.

Ninh TỰ Thủy đặt thức ăn ở đầu giường, ngồi bên giường kéo kéo Hạ Tình nằm bất động trên giường nói: "Dậy ăn một chút gì đi, rồi đi tắm nước nóng nghỉ ngơi thật tốt."

Hạ Tình chợt mở mắt, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên cười rộ lên: "Ninh TỰ Thủy, trời sanh cô là một người mẹ hiền lương, cô lấy được Kỷ Trà Thần thật là vận may tám đời nha."

"Còn cố tình trêu chọc tôi, xem ra không có việc gì." Khóe miệng Ninh TỰ Thủy lộ ra nụ cười an tâm.

Khóe miệng Hạ Tình nở nụ cười: "Chẳng lẽ cô không muốn hỏi tôi một chút sao, gần đây đi đâu làm gì hả ? Ngày nào cũng về trễ như vậy? Cô không cảm thấy tôi ở đây rất phiền sao? Ánh mắt kia của Kỷ Trà Thần hận không thể giết chết tôi!"

"Cô đừng nói khoa trương như thế, để anh ấy tự mình nổi giận đi cô không cần để ý. Cô thích làm gì thì làm, đó là quyền tự do của cô. Với tư cách bạn bè, lúc cần thiết cho cô nương nhờ. Cô muốn nói đã nói, không muốn tôi sẽ không ép cô. Tôi đối với cô không chỉ vì cô cứu Tịch Nhược và Kỷ Trà Thần, mà thật lòng xem cô như bạn bè. Cô ngoài mặt nhìn giống như không để ý, thực tế trong lòng lại tinh tế tỉ mỉ và mẫn cảm, rất dễ bị tổn thương."

Hạ Tình ngồi dậy, hai chân cuộn tròn, cẩn thận nhìn chăm chú vào mặt cô, sau đó tiếng cười cũng thoải mái hơn. "Thật ra cô mới phải là cái người làm cho người khác đau lòng. Trong lòng rõ ràng biết mọi chuyện, nhưng không nói. Cô thông minh lại giấu, cũng giả ngu. Hiểu cái gì nên cần, cái gì không cần. Giữ vững nguyên tắc của mình, cũng không muốn để người khác thương tổn vô ích."

Ninh TỰ Thủy nghe ra ý tứ trong lời nói cô, không quan trọng cười cười: "Những chuyện đó cũng qua rồi. Hiện tại tôi chỉ nghĩ chăm sóc tốt cho anh ấy hết thời gian còn lại, dù ngày mai có ra sao, hoặc sau này còn bao nhiêu ngày, hai người yêu nhau có thể ở cùng một chỗ, thật không dễ dàng. Nên cần phải quý trọng thời gian."

Hạ Tình gật đầu, trút bỏ ý cười từ trong đôi mắt, vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú hỏi: "Nếu như không có tương lai? Sau này không có tình yêu, cô cũng bằng lòng phải không?"

Ninh TỰ Thủy sững sờ, nghe theo cười một tiếng: "Chuyện như vậy ai biết được! Tương lai còn chưa tới, ai có thể xác định tình yêu có thể đến hay không? Chỉ có nắm trái tim hiểu, tình yêu không phải chỉ dựa vào mình tưởng tượng."

Hạ Tình gật đầu như có điều suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn cô: "Vậy. Nếu như ngày mai là ngày tận thế, cô muốn làm gì nhất?"

"Ôm anh ấy, nhìn anh ấy, mãi mãi ghi nhớ khuôn mặt của anh."

"Nếu như ngày mai là ngày tận thế, tôi hy vọng mình có thể chết trước ngày tận thế. Ha ha. Như vậy tôi cũng không cần qua ngày tận thế."

Ninh TỰ Thủy bất đắc dĩ cười cười: "Nhanh ăn một chút gì đi, rồi nghỉ ngơi sớm."

Lúc xoay người đi tới cửa thì chợt nghe Hạ Tình nói truyền tới từ phía sau: "TỰ Thủy, cảm ơn cô."

Ninh TỰ Thủy cúi đầu, miệng nhếch lên cười lạnh lùng, chỉ lẳng lẽ rời khỏi, để thời gian và không gian lại cho một mình cô. Hạ Tình quay về phía thức ăn phong phú, không muốn ăn chút nào. Cả người cuộn lại thành một cụm dựa vào giường, ánh mắt hướng tới ngoài cửa sổ, hoàn toàn đen như mực, không có gió không có trăng, không có gì cả.

Sáng sớm, Hạ Tình ít khi dậy sớm, xuống lầu: "Buổi sáng tốt lành." Cúi đầu xoa cái cổ đau nhức của mình, không may may để ý tới phòng khách còn có thêm một người so với ngày thường. Không nghe thấy trả lời, cô ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời ngây ngẩn cả người --

Si Mị đứng bên ghế sa lon, ánh mắt kích động phức tạp nhìn mình. Hai năm không gặp, không có bất kỳ liên lạc, hai năm qua người cả ngày lẫn đêm đều xuất hiện trong giấc mơ đột nhiên đứng trước mặt mình. Về ngoài của anh không thay đổi, mãi mãi không thấy già, mái tóc luôn màu đỏ, tà mị xinh đẹp, đôi đồng tử đặc biệt mê người, nhất là giờ đây đôi mắt đó lại nhìn mình.

Hạ Tĩnh kịp phản ứng, khoe miệng nhếch lên nụ cười, chủ động chào hỏi: "Hi, đã lâu không gặp."

Hai năm, gặp lại lần nữa chỉ có một tiếng: "Hi, đã lâu không gặp!"

Anh mắt Si Mị kích động chợt loé sáng, vẻ mặt rõ ràng mệt mỏi như vậy rồi lại vô cùng hưng phấn và vui vẻ, còn chưa kịp mở miệng, Hạ Tĩnh đã xoay người đi tới phòng ăn, oán trách nói: "Thật đói, đói quá đi. Nhanh ăn điểm tâm một chút."

Ánh mắt Si Mị phút chốc mất đi ánh sáng, sững sờ nhìn bóng lưng cô, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Giờ phút này, bọn họ lại có thể biến thành người xa lạ rồi.

Hạ Tĩnh ngồi xuống tự ăn điểm tâm, biết rõ ánh mắt anh luôn ở trên người mình vẫn thờ ơ như cũ. Tất cả như chưa từng xảy ra, giống như bọn họ thật sự chỉ là quan hệ bạn bè bình thường!

Ninh Tự Thủy và Kỳ Trà Thần liếc mắt nhìn nhau, bộ dạng cũng không biết làm sao. Bọn họ đi đến bước đường ngày hôm nay, trừ khi chính họ nguyện ý, người khác cũng đã giúp rồi. Điều duy nhất cô có thể làm là bảo Si Mị trở về.

Để cho bọn họ, có cơ hội yêu nhau một lần nữa!

Hạ Tĩnh ăn sáng xong, xoay người đi lên lầu. Si Mị liếc mắt một cái cũng không nhìn, Ninh Tự Thủy cho anh một cái nháy mắt, ý bảo anh chủ động đuổi theo.

Trở về cũng đã trở về rồi, sẽ không để ý nữa chủ động một chút đi.

Si Mị cảm ơn cái liếc mắt của cô, quay người đi lên lầu.

Kỳ Trà Thần hừ mũi một tiếng: "Thấy sắc quên nghĩa."

Ninh Tự Thủy không nhìn được cười rộ lên, nhéo mũi anh hỏi "Anh là đang nói anh ta, hay đang nói chính anh vậy?"

Kỳ Trà Thần cầm tay cô, nhỏ giọng thì thầm: "Nếu không chúng ta đi du lịch mấy ngày nữa, nhiều người rất ồn ào."

Ninh Tự Thủy cười gật đầu, ngoài mặt Kỳ Trà Thần nói hai người bọn họ quấy rầy thế giới riêng của họ, thực tế là muốn để thời gian và không gian lại cho hai người Hạ Tĩnh và Si Mị.

Cho dù người này trong nóng ngoài lạnh. Đối với người anh em tốt, dù trên mặt đối phương viết tôi nên hận anh, anh ấy cũng sẽ chọn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (2)

Hạ Tĩnh vừa mới chuẩn bị đóng cửa lại thì thấy Si Mị đứng ở cửa, chẳng nói câu nào, cũng không đóng cửa lại, xoay người đi vào phòng. Không quan tâm hỏi: "Tìm tôi có việc gì sao?"

Si Mị nhìn bóng lưng gầy gò của cô, tim co thắt, đau đớn. Trong mắt thoáng qua vẻ phức tạp, giả bộ hoạt bát, nhếch miệng hỏi: "Sao không trở về? Hai năm rồi, cô cũng chưa một lần quay về!"

Khoe miệng Hạ Tĩnh nhếch lên một nụ cười xem thường, quay đầu lại, đôi mắt sắc bén giương lên và cao ngạo, hỏi ngược lại: "Sao tôi phải trở về?"

"Tôi ở bên ngoài chơi đùa vui chết được, tại sao phải trở về?"

Về mặt Si Mị ngăn ra, mím môi cắn răng hỏi: "Cô thật không biết tôi ở Mỹ chờ cô sao? Cô thật sự không biết à? Tôi luôn cố gắng thử học yêu một người như thế nào." Từng bước từng bước ép sát, đón nhận vẻ mặt kiêu căng của cô, hỏi lần nữa: "Đừng nói với tôi, những chuyện này cô thật sự không biết."

"A!" Hạ Tinh cúi đầu cười một tiếng, ngẩng đầu, trong đôi mắt lóe lên tia sáng, khinh thường và lạnh lẽo, hai tay khoanh trước ngực, chỉ cảm thấy buồn cười. "Tại sao tôi phải biết? Cho dù biết thì đã sao? Tôi lại không thương anh!"

Tôi lại không thương anh.

Tôi lại không thương anh.

Tôi lại không thương anh.

Những lời nói vô tình này lại không ngừng quanh quẩn bên tai, giống như dao găm hết lần này đến lần khác xâu xé tim anh. Thì ra chưa bao giờ hiểu mất đi một phần tình yêu này, tim mình có thể đau đớn như vậy. Nhíu mày, ánh mắt chất vấn dừng lại trên khuôn mặt không chút nào sợ hãi của cô: "Tôi không tin! Tôi không tin lời em!"

"Vậy anh muốn như thế nào mới tin?" Hạ Tinh hỏi lại, vẻ mặt thản nhiên và điềm tĩnh, ánh mắt linh hoạt: "Để tôi nhìn vào mắt anh nói cho anh biết một lần sao? Được! Tôi cho anh biết, Si Mị, Hạ Tinh tôi không thương anh. . . . Một chút cũng không yêu anh! Sau này anh không cần phải phiền não làm sao để vứt bỏ tôi nữa, ân tình kia tôi đã trả lại rồi, bởi vì tôi thật sự không thương anh! Rõ ràng, hiểu chưa?"

Cả người Si Mị cứng nhắc, giống như bị người điểm huyệt. Bên tai không ngừng vang vọng lời cô, cố tìm dấu tích giả dối từ trong ánh mắt cô, nhưng làm sao tinh khiết như vậy, long lanh như vậy, không có chút che giấu nào, càng không có chột dạ và bối rối!

Cô nói, không thương Si Mị rồi, một chút cũng không thương!

Làm sao, làm sao bây giờ? Anh yêu, giống như anh yêu cái vừa chính vừa tà đó, đường hoàng tự nhiên, hành vi quái dị ương bướng của Hạ Tinh rồi!

"Hạ Tinh."

"Tôi không muốn nghe!" Hạ Tinh lạnh lùng cắt ngang lời anh, ánh mắt coi thường lời nói run rẩy của anh: "Đừng nói với tôi hai năm nay anh ở chỗ đó suy nghĩ thông suốt rồi, anh thật sự yêu tôi gì gì đó, loại chuyện như vậy càng làm cho người ta buồn nôn chán ghét hơn so với vở kịch bọt biển tám tiếng! Tôi cũng không muốn nghe gì về lòng cảm kích biết ơn, những lời này những người kia nói êm tai hơn nhiều so với anh. Si Mị, lần trước khi xa nhau tôi có nói qua với anh, cuộc đời này tôi không muốn gặp lại anh nữa. Nhìn thấy anh chỉ làm tôi nghĩ đến những chuyện ngu xuẩn mà tôi đã làm, cả đời này Hạ Tinh tôi không hối hận chuyện gì. Duy nhất một chuyện chính là yêu anh, chuyện này làm tôi hối hận đến ruột xanh rồi! Nên tôi không muốn gặp lại anh chút nào."

Cô nói, đời này hối hận nhất là chuyện yêu mình!

Si Mị bỗng nhiên nhíu mày kiếm, ngón tay ra sức cầm chặt cổ tay cô, sức lực lớn như muốn vặn gãy cánh tay cô. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô chằm chằm làm cho người ta sợ hãi, môi mím chặt lên: "Không cho phép! Tôi không cho phép em nói lời như vậy, không cho phép em không thương tôi. . . . Không cho phép em hối hận khi yêu tôi!"

"Ha ha." Hạ Tinh không nhịn được cười lên, ánh mắt hiện đầy vẻ xem thường: "Si Mị, anh không cho phép? Bằng cớ gì?"

"Hạ Tinh!" Si Mị lạnh giọng quát lên: "Tôi biết mình trước đây đối với em không tốt, nhưng đừng như vậy mà kiên quyết từ bỏ tôi! Tôi cũng cần có thời gian thích ứng với cái gì là tình yêu, thời gian hai năm đợi em tôi cũng đã thích ứng với cái gọi là yêu một người! Em hiểu chưa?"

"Không hiểu." Hạ Tinh lạnh lùng trả lời, ánh mắt mạnh dạn nhìn thẳng anh. "Anh thích ứng hay không thích ứng tình yêu, học hay không học yêu một người, liên quan gì đến tôi!"

"Nhưng anh lại học yêu một người là em." Si Mị sâu kín nói ra một câu, mái tóc dài đỏ rực đột nhiên bị gió thổi lên, vẻ mặt cũng phảng phất nét ưu thương. Giọng nói trầm thấp và do dự: "Ồ trong tòa nhà như thế, nhớ tới em cười, em giận, đứng ở phòng bếp nhớ em làm thức ăn, ngủ ở giường em nhớ mùi của em, cơ thể em."

"Lưu manh!" Hạ Tinh lần nữa cắt ngang lời anh, mắt trừng thật to, giật ra khỏi tay anh. Xoa nhẹ lên chỗ da thịt đã đỏ lên vì bị anh nắm chặt, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét: "Anh đã thích ở căn nhà đó như vậy, tôi tặng cho anh thì có làm sao. Chỉ làm phiền anh, đừng tiếp cận tôi nữa! Vì tôi hoàn toàn không có khả năng yêu anh lần nữa, trừ khi tận thế! !"

"Hạ Tinh!" Si Mị một hồi kêu một tiếng, hoàn toàn không ngờ lần gặp mặt này thái độ của cô trở nên ác liệt và lạnh lùng như vậy. Chẳng lẽ mình đã thật sự làm quá nhiều chuyện sai lầm rồi sao, để cô tức giận như thế, tức giận đến không bằng lòng tha thứ cho mình một chút nào. "Nói cho anh biết, phải như thế nào? Làm sao em mới có thể yêu anh lần nữa, chấp nhận anh? Nói cho anh biết, bắt luận làm gì anh cũng sẵn lòng!"

Chưa bao giờ hiểu tình yêu là gì, phụ nữ đối với anh mà nói chỉ có hai loại: Một là có hứng thú. Hai là không có hứng thú.

Khi gặp cô là vừa lúc có hứng, chẳng qua chỉ cảm thấy thú vị mà thôi; không liên quan những thứ khác, trong mắt anh cô và những phụ nữ khác không có gì khác nhau cũng sẽ bị chinh phục, nên tìm đủ mọi cách phải vứt bỏ đôi giày cũ đó. Anh cái gì cũng chịu chơi, chỉ duy nhất không chơi đùa với chuyện tình cảm!

Khuôn mặt Hạ Tinh bỗng nhiên nghiêm nghị lạnh lùng nhìn về phía anh, vô cùng xinh đẹp, nhiều khi cô cũng không khỏi nghi ngờ rốt cuộc Si Mị phải một người đàn ông hay không, sao lại có người đàn ông có dáng dấp nhìn tốt như vậy, thậm chí còn muốn mê hoặc hơn so với phụ nữ. Khóe miệng chột nhếch lên: "Anh thật sự muốn tôi yêu anh lần nữa sao?"

Đôi mắt mềm mại của Si Mị sáng lên như nhìn thấy hy vọng, gật đầu.

"Được." Giọng nói cô lạnh nhạt và vô tình, vang vọng cả căn phòng: "Ba tháng! Chúng ta ở chung một chỗ ba tháng, không nói chuyện tình cảm không nói chuyện yêu đương, sau ba tháng chúng ta tách ra."

Ánh mắt Si Mị kinh ngạc nhìn trên khuôn mặt lạnh lùng và hờ hững của cô, nhú mào, cắn răng nghiêng lợi: "Lời của em là có ý gì?"

Hạ Tinh vô tội nhún vai: "Chính là ý tứ trên mặt chữ đấy! Không phải anh muốn ở cùng một chỗ với tôi sao? Ba tháng, bất kể ba tháng đó anh cho tôi tiền, hoặc tôi cho anh tiền cũng được; giống như phương thức bao dưỡng ở chung một chỗ ba tháng, sau đó tách ra!"

"Sau đó?"

"Sau đó?" Hạ Tinh sững sờ một chút, cười rộ lên nói: "Tách ra, từng người một rời khỏi cuộc đời nhau, cả đời không qua lại với nhau!"

Bốp --

Si Mị giờ tay lên hung hăng tát một cái trên gương mặt xinh xắn và kiêu ngạo, tóc quăn quanh trên ngón tay anh, rơi xuống một ít, từ đầu ngón tay chậm rãi rơi trên sàn nhà. Đôi mắt nhìn cô chăm chăm, tràn đầy tức giận và bốc hỏa.

"Hạ Tinh, em xem mình là gì? Lại coi anh thành cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (3)

Lần đầu muốn học yêu một người phụ nữ, lần đầu tiên muốn nâng niu một người phụ nữ trong lòng bàn tay che chở thật tốt, không chỉ kết hợp trên cơ thể, hơn nữa còn hoà hợp về linh hồn.

Nhưng --

Tại sao? Vì cái gì cô muốn chà đạp tình cảm không dễ có được của anh? Vì sao không tin anh có thể tốt hơn, nghiêm túc nhận thức yêu một lần?

Hạ Tinh, sao phải vu oan tình cảm của anh đối với em như vậy?

Si Mị đau lòng, đôi mắt nghiêm nghị nhìn cô, một bạt tay này Hạ Tinh đau trên mặt cũng là đau trong tim anh. Lòng bàn tay cũng đau đến tổn thương, không ngăn được hơi run rẩy.

Hồi lâu Hạ Tinh mới nghiêng mặt đi, trên đôi má trắng nõn in năm ngón tay rõ rệt có thể thấy được, nhếch miệng lên cười lạnh nhạt, nghi ngờ châm chọc: "Đây chính là tình cảm của anh? Đúng không? A, tôi không thêm! Anh yêu người nào thì cho người đó! Nếu anh thật sự yêu tôi, sao không dùng tiền mua tôi ba tháng, tại sao lại không muốn để tôi dùng tiền mua anh ba tháng? Si Mị, thậm chí anh nói chơi qua phụ nữ ba ngày ba đêm không hết, anh có tư cách gì mà nói tôi? Anh có tư cách gì?"

Bàn tay từ từ nắm chặt, muốn giờ lên lần nữa, nhưng không đủ sức. Ánh mắt thất vọng cực độ nhìn người phụ nữ trước mắt này, là Hạ Tinh đường hoàng kia sao? Hay vẫn là Hạ Tinh kiêu ngạo mình yêu? Mình chờ đợi hai năm qua bất quá là một tình cảm đã mất, mình không lạ gì, tình cảm của mình bị phụ nữ chà đạp mà thôi.

Khóe miệng Si Mị nhếch lên nụ cười chua xót, ngón tay theo thói quen sờ một chút trên tóc dài đỏ rực của mình, giọng nói xem thường: "Rất tốt, tôi sẽ không yêu em nữa. Hạ Tinh, chúng ta đến đây chấm dứt."

Giọng nói lạc đi, anh xoay người tự nhiên rời đi.

Cửa phòng bị đá mạnh lần nữa, âm thanh lạnh lẽo không ngừng lượn vòng, như một tảng đá nặng trĩu đè ở ngực, cho một cú đập chí mạng nhất. Hai chân vô lực mềm nhũn, cả người bỗng nhiên ngồi trên mặt đất lạnh như băng. Chấn chường gục đầu xuống, tóc che khuất một nửa khuôn mặt sưng đỏ kia của cô.

Bộp bộp --

Nước mắt lặng lẽ từ trong hốc mắt lấn át hơi thở tràn ra ngoài, nhỏ xuống trên sàn nhà, từ từ thành văng sáng, mỗi một giọt đều lộ ra bi thương cùng bất đắc dĩ trong lòng.

Rất tốt, tôi sẽ không yêu em nữa. Hạ Tinh, chúng ta đến đây chấm dứt.

Đến đây chấm dứt.

Nhưng –

Chúng ta chưa từng có bắt đầu, Si Mị! Chưa từng có bắt đầu, lại muốn chấm dứt như thế nào?

Một tát này không chỉ đánh vào trên mặt, còn đánh vào lòng cô; đánh nát tình cảm cùng tự ái của cô, cũng không chấp vả nổi, chỉ còn lại trái tim tan nát này, đi con đường nào đây.

Ninh Tự Thủy thấy đáng về vội vã đi ra ngoài của Si Mị, cả người bị thô bạo vây quanh, xoay người muốn lên lầu lại bị Kỷ Trà Thần giữ chặt cổ tay lại.

Ánh mắt cô tràn đầy lo lắng nói: "Em lo cho Hạ Tinh, dường như bọn họ nói chuyện không tốt lắm!"

Về mặt Kỷ Trà Thần lạnh lùng dĩ nhiên hiểu rõ tính cách và ý nghĩ của Si Mị. Cứ nắm tay cô thật chặt không buông, ngược lại ôm cô để ngồi trên hai chân mình, tay lướt trên tóc rơi xuống bên tai cô, nói khẽ: "Đây là chuyện tình cảm của hai người họ, dù bây giờ em lên tìm Hạ Tinh cũng có thể nói gì? Cho dù em nói, lúc này cô ấy sẽ nghe sao?"

Về mặt Ninh Tự Thủy do dự, vẫn không yên lòng: "Nhưng em thật sự rất lo lắng, coi như không có chuyện gì, bọn họ cãi nhau ngay cả tình bạn cũng không còn, không phải đáng tiếc sao."

Khỏe môi Kỷ Trà Thần hiện lên nụ cười, nhéo má cô. "Nếu bọn họ không làm người yêu được thì không có khả năng làm bạn! Vì đã từng yêu thương cho nên không thể. Những chuyện này tùy họ đi, đừng để bọn họ quấy rầy cuộc sống riêng tư của chúng ta được không? Kỷ phu nhân, đồ đạc của em đã thu dọn xong chưa?"

Ninh Tự Thủy cúi đầu cười một tiếng, nhìn anh trêu chọc: "Thật không biết Si Mị làm anh em với anh là phúc hay họa! Kỷ tiên sinh, đồ đã thu dọn xong, chúng ta có thể đi rồi."

Cô vừa muốn từ trên người anh đứng dậy, nhưng anh lại dùng một tay giữ chặt phần eo mảnh khảnh của cô, giọng trầm thấp nồng đậm vui vẻ: "Kỷ phu nhân, để ông xã ôm em một lúc nào."

Ninh Tự Thủy nhú mày, trong mắt ẩn giấu một chút lo lắng: "Hai chân anh"

"Không sao, dù sao cũng không có cảm giác." Kỷ Trà Thần không thèm để ý chút nào, một tay dư sức điều khiển xe lăn rồi.

Trên mặt Ninh Tự Thủy biểu lộ nụ cười vui vẻ, hai tay ôm lấy cổ anh, bất giác chủ động đặt môi mình hôn lên khoe môi anh như chuồn chuồn lướt nước. Tiếng nói thanh thúy tràn đầy vui sướng: "Vậy làm phiền Kỷ tiên sinh rồi."

Kỷ Trà Thần cúi đầu cùng đối mặt với cô, nhìn nhau cười một tiếng.

Hạnh phúc, đôi khi chỉ đơn giản như thế, chỉ cần cùng người mình thích ở chung một chỗ, bất luận làm cái gì, dù khỏe mạnh hay bệnh tật, nghèo khó hay giàu sang, cũng có thể vì một ánh mắt, một nụ cười của đối phương lại thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Kỷ tiên sinh, anh có biết không, vì có anh thế giới của em mới có thể tốt đẹp như thế, lúc cùng với anh ở chung một chỗ, thời gian giống như ngừng lại, ngoài hạnh phúc ra vẫn là hạnh phúc.

Kỷ phu nhân, em có biết hay không, trong lòng anh vì sự ám áp của em vây quanh, mỗi một ngày mong đợi nhất chính là vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy vẻ mặt em say ngủ, yên bình và tốt đẹp như thế.

***** H.a.l.o.n.a/'D".đ>K< !q|đ *****

Buổi chiều Hạ Tinh mới từ trong phòng đi ra ngoài, tìm một vòng cũng không tìm được Ninh Tự Thủy và Kỷ Trà Thần, còn đang kinh ngạc thì lúc này người giúp việc mới nói cho cô biết, Kỷ tiên sinh và Kỷ phu nhân đi nghỉ phép mấy ngày nữa.

"Hai cái người này, cố ý đúng không? Ghét bỏ cái bóng đèn tôi đây.

"Lời nói Hạ Tinh đều oán trách bọn họ, nhưng khoe miệng lại nhếch lên nụ cười. Vì họ hạnh phúc, lúc nào cũng ngọt ngào ở chung một chỗ đến phát ngán, thật làm cho người ta cảm thấy âm lòng.

Trải qua nhiều năm gian khổ như thế, vượt qua nhiều trở ngại như vậy, hai người có tình sẽ thành thân thuộc, trên đời này còn có gì tốt đẹp hơn so với chuyện này.

Bầu trời bên ngoài lại âm đạm tối sầm, mây đen bất chợt chồng chất dày đặc, gió lạnh vù vù thổi lên, nhánh cây không ngừng lắc lư, lá cây sum xuê ào ào rung động, như một đợt sóng mang đi tất cả.

Không lâu sau đột nhiên mưa to xối xả như trút nước, tí tách tạt vào trên cửa sổ, trên lá cây, trên mặt đất, tiếng rào rào xen vào một chỗ với nhau, diễn

tấu ra điệu nhạc tuyệt vời.

"Trời mưa." Hạ Tinh đứng ở cửa, mưa rất lớn, không ngừng thấm ướt chân cô, cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Đôi mắt cô nhìn mưa khắp bầu trời, lông mày xinh đẹp như vẽ có chút ưu sầu, vàng sáng loé lên, bao quanh khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Bước chân không tự chủ đi ra ngoài.

"Hạ tiểu thư." Người giúp việc sững sờ, kinh ngạc thét lên, nhưng cô dường như không nghe thấy, một mình đi trong mưa. "Hạ tiểu thư, mưa lớn sẽ bị cảm đấy. Hạ tiểu thư."

Cô giống như không nghe thấy, phút chốc quần áo bị nước mưa thấm ướt, toả ra hơi lạnh; mưa làm cho cảnh tượng trước mắt cũng trở nên mơ hồ, giọt mưa bắn vào trong mắt, có chút đau, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, rốt cuộc không phân rõ đó là mưa hay nước mắt.

Tiếng bước chân mông lung nặng nề ở phía trước từ từ tiến tới gần, hình ảnh dần dần hiện rõ, nhìn thấy anh toàn thân ướt đẫm, tóc dài bị thấm ướt nằm dính vào trên quần áo sau lưng, đôi mắt sắc bén lúc này bị nước mưa làm ướt. Anh bước từng bước một đi ra từ trong màn mưa, ánh mắt nóng bỏng và đau lòng vây quanh cô, đi thẳng đến trước mặt cô, lúc này mới dừng bước lại.

Ánh mắt phức tạp của Hạ Tinh nhìn anh, anh cao hơn mình một chút thôi, vì sao giờ phút này mình lại ngược nhìn anh? Khóe miệng cong lên một cái, khó khăn nở nụ cười, nhìn còn khó coi hơn so với khóc.

"Hạ Tinh, chúng ta ở chung một chỗ đi." Anh nhỏ giọng nói, cũng không biết vì có liên quan đến rét lạnh hay không, giọng nói run rẩy, xuyên qua mưa truyền đến bên tai như không chân thật, giống như đang nằm mơ.

"Được." Quả nhiên Hạ Tinh đồng ý, lúc anh còn chưa kịp vui mừng lại bổ sung một câu: "Ba tháng, tôi trả anh ba trăm tệ. Ba tháng tất cả chấm dứt!"

Si Mị không thể tin nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, hai tay đặt trên vai cô, ra sức nắm chặt, dùng sức như muốn bóp nát xương cốt cô. Đôi mắt nhìn cô, thì thảo mở miệng: "Hạ Tinh, anh thật muốn moi tim em ra, để xem, rốt cuộc là màu gì? Có lẽ em hoàn toàn không có trái tim?"

Hạ Tinh khẽ cười, cánh môi nhợt nhạt cười rất nhạt nhẽo: "Được, tôi cho anh moi! Trái tim ở chỗ này này." Cô giơ tay lên, đầu ngón tay lạnh lẽo cách lớp quần áo chỉ vào vị trí trái tim.

"Tại sao phải là ba tháng? Anh không tin em sẽ không yêu anh, anh không tin! Nói cho anh biết, sao phải là ba tháng?" Si Mị không cam lòng hỏi.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên khát khao tình yêu của một người phụ nữ như thế, nhưng vì cái gì phải vượt mắt? Vì sao bọn họ phải để mất tình yêu ở nơi này?

"Bởi vì, thời hạn tôi chịu đựng đối với anh chỉ có ba tháng! Nếu như muốn ở cùng một chỗ, vậy chỉ có ba tháng. Dùng tiền bạc để duy trì mối quan hệ này, ba tháng đã là cực hạn của tôi rồi." Tiếng nói Hạ Tinh nhỏ không thể nghe, nhưng từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng lọt vào tai anh.

"Ha ha." Si Mị không nhịn được nhếch lên cười lạnh, đôi tay không còn sức buông xuống từ trên vai cô, đôi mắt ung cố gắng ghi hết nỗi thất vọng. "Hạ Tinh, em hoàn toàn không có trái tim."

Tim, bị nứt ra từng chút từng chút, đau đớn như kim đâm, máu tươi đang chảy xuống! Chẳng lẽ em không nhìn thấy sao, Hạ Tinh?

Anh sống nhiều năm một mình như vậy cũng không hiểu tình cảm yêu mến con người là gì, chính em để anh biết tình cảm là cái gì. Là em để cho anh khát khao lấy được một phần tình yêu, khát vọng yêu và được yêu, nhưng vì cái gì sau khi gặp nhau em muốn ở đây, tự tay hủy bỏ tình yêu này?

Hạ Tinh, em thắng. Lần này, anh thua rồi.

Si Mị chậm rãi quay người, cơ thể yếu ớt lao đảo như muốn ngã trong màn mưa, tràn đầy đau xót và bi thương. Mỗi một bước đi như nặng ngàn cân, mỗi một bước đều mạnh mẽ giẫm vào trong tim Hạ Tinh.

Nhìn bóng lưng đui mù cô tịch của anh, rốt cuộc những giọt nước mắt xôn xao đó không kìm chế được tràn ra mi, ướt đẫm khuôn mặt, dâng trào mãnh liệt, không ngăn được. Cánh môi run rẩy khẽ đóng khẽ mở, nhưng từ đầu đến cuối không phát ra được một tiếng, cuối cùng còn có thể nói gì nữa hay sao?

Như vậy không tốt ư?

Đây chính là kết cuộc duy nhất, ở chỗ mưa xối xả như trút nước, buông xuống những kỷ niệm nồng nàn, cõi bỏ mọi thứ giữa bọn họ. Không để lại một chút ảo tưởng, không đến một chút nhưng lại chờ mong suy nghĩ xa xôi.

Đột nhiên bóng lưng anh dừng lại trong màn mưa, dừng bước, đưa lưng về phía cô, không quay đầu lại. Tiếng nói hơi khàn khàn lạnh như băng: "Được, ba trăm tệ ba tháng! Bất quá tôi nuôi dưỡng em! Hạ Tinh, trong ba tháng này em thuộc về tôi! Giờ phút này tốt nhất em nhớ kỹ cho tôi!"

Về mặt Hạ Tinh sững sờ, ánh mắt kinh ngạc không thể tin nhìn bóng lưng thô lương của anh, ngực đau nhức như bị dao đâm, đau thấu tim; rõ ràng anh đã đồng ý? Đã đáp ứng yêu cầu của mình!

Ba trăm tệ, mua cô ba tháng!

Nước trong đôi mắt như bờ đê sụp đổ, càng không thể ngăn lại, mà mưa dữ dội càng lúc càng to, trơ mắt nhìn bóng lưng anh từ từ biến mất trong màn mưa, càng ngày càng xa. Lòng tràn đầy xúc động và khổ sở xen lẫn vào nhau, toàn thân lạnh không tự chủ run rẩy, toàn thế giới đều bị cô ném ở phía sau, trong mắt chỉ nhìn thấy bóng lưng anh rời đi.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón tay trắng nõn chen vào thật sâu trong mái tóc ướt của mình, che đi đôi má tái nhợt.

Rốt cuộc ai nghĩ chuyện này là thật, rốt cuộc cái gì mới là tình yêu! Vì sao mỗi người đều tổn thương nhau lần nữa như thế.

Người giúp việc sợ hãi che dù đứng bên cạnh cô, không dám nói một câu nào, chỉ lẳng lặng đứng nhìn; nước đọng trên mặt đất rất sâu, chảy nhanh xuống phía cống ngầm, như dòng sông nhỏ nhất định chảy vào biển cả, giống như bọn họ khi yêu lần này tất nhiên phải chịu đựng khổ sở.

Đêm khuya yên tĩnh, nhạc ở quán bar đình tai nhức óc, trên sàn nhảy những cô gái son phấn kia đang làm dáng uốn éo mình như rắn nước nhỏ, khuôn mặt tươi cười lộ ra má lúm đồng tiền, đủ loại khiêu khích, ánh mắt dụ dỗ cùng tư thế quyến rũ làm cho đàn ông có tình khó khống chế.

Si Mị ngồi ở quầy rượu uống vào bụng hết ly này đến ly khác, bất kể rót bao nhiêu ly, men rượu cay nồng không thể nào đè xuống những đau đớn trong lòng anh, ngược lại càng uống ý thức càng tỉnh táo. Tại sao cô không yêu mình, cứ một mực muốn mua bằng ba trăm tệ trong ba tháng!

Vì sao, lại là ba tháng!

Hạ Tĩnh, em có biết em có bao nhiêu tàn nhẫn hay không? Em chà đạp tình cảm của tôi không đáng giá một đồng!

"Tiên sinh đêm nay."

"Cút đi!" Người phụ nữ đến gần mới vừa mở miệng lại bị anh lạnh lùng cắt ngang, phụ nữ như vậy anh gặp qua nhiều, vĩnh viễn cũng không vừa lòng, bạn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nổi họ trên giường dám dâng đến mức nào.

Bộ dạng, làm cho người ta nôn mửa!

Người phụ nữ bị anh nổi giận xua đuổi sợ hãi, lui về phía sau một bước, không cam lòng giậm chân. Người đàn ông đẹp trai như vậy nổi giận, bất kỳ ai cũng muốn cùng anh đi phong lưu một đêm!

Rượu một lần nữa vào trong dạ dày, buồn càng nhiều hơn, cái ly nặng nề rơi trên quầy bar tron bóng lạnh lẽo, từ trong ngực móc ra một xấp tiền ném vào quầy rượu, xoay người rời đi. Chung quanh náo nhiệt không liên quan gì đến anh, những người phụ nữ với đôi mắt xinh đẹp quyến rũ kia không liên quan đến mình..

Dáng bánh bao ngồi trên xe thể thao, khởi động động cơ, cuối cùng đạp lên chân ga, chạy như bay ra ngoài! Trong đêm tối kiêu ngạo, điên cuồng.

Hạ Tĩnh vừa mới ngâm mình tắm nước nóng xong, thổi khô đầu tóc, trên người không mặc gì chỉ bọc một cái áo ngủ. Ngồi trên giường, ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ. Mưa to đã sớm tạnh, bầu trời vô cùng sạch sẽ, cùng với ánh đèn trên mặt đất phối hợp lẫn nhau, như dây ngân hà lấp lánh, trên đầu những nhánh lá cây còn lưu lại những giọt nước mưa trong suốt sáng long lanh.

Đột nhiên cửa bị người thô lỗ đá văng, quá nhiều suy nghĩ của cô, nghiêng đầu thấy đáng về say rượu của Si Mị đang đứng ở cửa, đôi mắt hẹp dài thoáng híp lại, nghiêm nghị khóa lại trên người mình.

"Anh uống rượu à?" Mũi cô rất nhạy bén ngửi được mùi rượu nhàn nhạt kia; còn có sự choáng váng trong đôi mắt anh, tóc màu lửa đỏ hiện ra trong đêm tối vô cùng yêu mị.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (4)

Si Mị bước từng bước tới gần, đôi mắt màu đỏ cũng vô cùng sáng rõ, một chút say cũng không có. Trên người tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, bị một tầng hơi mỏng bao quanh. Tiếng nói trầm thấp vang lên: "Ba trăm tệ! 300 trong vòng ba tháng em là của anh, người của em là của anh, tìm em cũng là của anh, tất cả của em đều là của anh!"

Ngón tay thon dài trắng nõn sạch sẽ, thò vào trong ngực móc ra một tờ phiếu kèm theo ánh mắt khinh miệt ném vào trên người cô, như khinh bỉ, giẫm đạp lên vẻ tự nhiên điềm tĩnh trên mặt cô.

Tờ phiếu đập vào trên tay cô xẹt qua một vết màu đỏ, rớt trên chân cô. Ánh mắt Hạ Tĩnh lạnh lùng nhìn anh chăm chú vài giây, đối với lời nói nhục nhã của anh như không nghe thấy, chỉ khom lưng nhặt tờ phiếu lên nắm chặt trong lòng bàn tay, dùng sức nắm đến các cạnh của tờ phiếu nhăn lại, lòng bàn

tay đau đớn cũng không phản ứng. Khóe miệng hiện lên nụ cười thần nhiên, không ngừng đầu, giọng nói rất hời hợt trả lời: "Được! Ba trăm tệ, ba tháng, tất cả của tôi đều là của anh!"

Giọng nói lạc đi, bỗng nhiên anh tiến lên, bàn tay thoáng cái đã đẩy cô ngã trên giường mềm mại, cơ thể nặng nề lập tức đè lên thân hình gầy gò của cô, đôi mắt híp lại, cực kỳ giận dữ: "Hạ Tinh, em nhất định phải như vậy sao?"

Đối mặt với sự phẫn nộ của anh, mắt cô chỉ neho lại, nụ cười dịu dàng và xinh đẹp: "Si Mị, anh bị cơ thể tôi cuốn hút rồi."

"Em" Đôi đồng tử màu đỏ mở to, chợt lóe lên tức giận. Ngón tay mạnh mẽ đột nhiên bóp trên cổ mảnh khảnh của cô, dùng sức đến tay mình nổi gân xanh, sắc mặt cô trắng bệch, trong mắt chợt lóe lên đau đớn, nhanh đến mức anh hoàn toàn không có cách nào nắm lại. Khóe miệng hiện lên nụ cười, không giả dối, không phản kháng, càng không có khổ sở cầu xin tha thứ.

Chỉ từ từ nhắm mắt lại, không để ý! Dù bây giờ bị anh bóp chết cũng được, có thể chết trong tay anh rất tốt.

Si Mị nghiêng rặng rất muốn dùng thêm sức lực, nhưng ngón tay lại không nghe theo chỉ huy của mình, bắt đầu không ngừng run rẩy, vẫn run rẩy, từ từ rút ra. Ánh mắt thoáng qua đầu tranh cùng mâu thuẫn, thậm chí không biết nên làm thế nào. Tóc màu lửa đỏ rũ xuống, nhẹ nhàng quét qua mặt cô, nhu hoà đầy, ngứa một chút.

Hạ Tinh từ đầu đến cuối không có mở mắt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngón tay anh dường như đã rút ra, cả mảnh da ở cổ dần dần nóng lên. Tiếp theo cảm thấy môi mỏng mềm mại bị bao phủ, mùi rượu hơi nhàn nhạt. Mở mắt, lại thấy khuôn mặt anh phóng đại N lần ngay trước mắt, xinh đẹp như vậy, vô cùng mỹ lệ.

Đẹp đến một người phụ nữ cũng sẽ ghen ghét vẻ đẹp của anh, hơn nữa mái tóc dài màu lửa đỏ kia giống như làm cho cả người đặt chân trong ngọn lửa, xinh đẹp lãng lợ, như con yêu tinh, yêu tinh muốn mạng người!

Si Mị nhắm mắt, dựa vào cảm giác của mình hôn môi cô. Đầu lưỡi nóng ướt không kiên nhẫn từng chút từng chút một quấy rầy tiếp xúc với cặp môi đỏ mọng đầy đặn, thường thức vị ngọt ngào của cô; cái lưỡi cứ thế không chịu dao động, vô cùng thuần thực cạy mở hàm răng, ở trong miệng chiếm đoạt hương thơm và chất mật, ôm lấy cô, rong bay phượng múa, liều chết triền miên, đến chết không rời.

Bàn tay bắt chợt thăm dò vào trong áo ngủ cô, không có bất kỳ ngăn cản xoa nắn đỉnh nhọn đầy đặn, tùy ý nhào nặn thành đủ loại hình dạng; làm cho nó ở dưới đầu ngón tay mình trở nên đứng thẳng đẹp mắt, như quả anh đào lung linh đáng yêu, giống như đòi hỏi tuyên bố nhắm nháp.

"Ừm."

Trong thân một dòng điện chạy lung tung tán loạn, dường như muốn thiêu đốt mình. Nụ hôn của anh, tay anh, hơi ấm của anh, đúng là vũ khí duy nhất có lực sát thương, cơ hội phản kháng của cô gần như không có, liên tục bị đánh bại, thảm hại. Miệng đắng lưỡi khô, anh càng cần chất mật để giải khát. Hai tay không kìm chế được chèn vào trong tóc anh, chân tóc mềm mại làm cho lòng người sinh tình cảm ấm áp, hận không thể trở thành một sợi tóc vĩnh viễn sinh trưởng trong cơ thể anh.

Cơ thể cô thành thật, làm lòng anh không khỏi rung động một chút. Mở mắt ra, dịu dàng như nước, thâm tình nhìn cô không dứt, đôi má ửng đỏ, vẻ mặt bị tình cảm vây quanh; cô nói cô không yêu anh. Phản ứng như vậy, để anh phải tin như thế nào, cô thật sự không thương mình?

Ngón tay thon dài như bươm bướm quyến luyến làm trò quỷ trên thân thể cô, như một đứa bé thích lửa nhen nhóm từng đốm từng đốm lửa trên da thịt cô. Nóng rực như muốn thiêu đốt mình thành tro bụi, nụ hôn nóng bỏng ừn ừ rơi xuống, làm cho người ta chống đỡ không được, mặc dù bị đánh toi bởi cũng không cách nào chống lại sự nhiệt tình của anh, không ngăn được kiểu trêu chọc người của anh như thế.

Ngón tay dọc theo bụng nhỏ bằng phẳng từ từ từ từ di chuyển xuống dưới, chậm chậm như trải qua mấy thế kỷ, cuối cùng đến hòn đảo, dừng lại, đóng quân, thậm chí chiếm nó thành của mình, hoành hành ngang ngược.

Đồ ngủ đơn bạc của cô bị anh gạt ra vút trên mặt đất từ lúc nào, khi nào thì ngực anh đã trần trụi, bắp thịt rõ ràng, đường cong ôn nhu, thâm tình hôn mình say đắm, trân trọng mọi thứ.

Nếu như miệng của em không thể nói lời thật, vậy hãy để cho cơ thể em nói, cơ thể người phụ nữ sẽ không biết nói dối! Đối với người mình không yêu, sao có thể đáp lại nhiệt tình như vậy.

Hạ Tinh là của anh, Tinh Tinh là của anh!

"Em là của anh. Tất cả đều là của anh!" Si Mị chiếm lấy môi nhỏ sưng đỏ của cô, trong tiếng nói lảm bảm mang theo sự kiên định không gì thắng nổi; cũng không nhận được nữa một cái mả vào, mạng cô chiếm thành của mình, dùng thân thể, dùng hơi sức, dùng cả linh hồn để nói cho cô biết.

Nói dối, không phải là một thói quen tốt!

"Ừm." Nét mặt đỏ ửng, men rượu trong cơ thể anh dường như xuyên qua thân thể tiếp xúc thân mật đã truyền đến trong cơ thể cô, lan toả từng chút một, đầu vầng mắt hoa, như uống say. Ánh mắt mơ màng, híp lại như cố ý quyến rũ anh! Môi mỏng thỉnh thoảng vô tình phát ra tiếng ừm, thật là khơi dậy tiếng lòng.

Nhiệt tình lâu ngày không gặp cùng cảm giác quen thuộc xông lên đầu, làm anh kìm chế không được ý thức của mình, không gian rõ ràng hẹp như vậy, nhưng anh lại có thể giống như con ngựa hoang mất cương cương đơn độc rong ruổi mạnh mẽ đâm tới thoải thích, không biết mệt mỏi!

Ánh trăng bên ngoài mê hoặc, trong phòng hơi thở mập mờ, yên lặng lững lờ, cùng mùi vị ngai ngái kia xen vào cùng một chỗ, búa kín khắp nơi không thể nào trốn khỏi, ngoại trừ bị hút vào, còn là sự trầm luân.

Sáng sớm ánh mặt trời đầu tiên vừa lúc rơi vào dừng lại trên đôi mắt cô, lông mi thon dài kịch liệt run rẩy sau đó mở mắt. Nghiêng đầu nhìn người đàn ông có tóc màu lửa đỏ bên cạnh mình lại ngủ như đứa bé, khóe miệng không nhìn được liền nhếch lên. Không nhớ ra được tối hôm qua anh lấy đi của mình bao nhiêu sức lực, trên đầu trong cơ thể mình bao lâu, cuối cùng ngay cả mình cũng không có van xin, chính anh cũng không chịu dừng lại, như một đứa bé buống bình hành hạ tình lực của cô đến khi cô hôn mê mới thôi.

Phục hồi lại tinh thần, âm thầm thở dài; mình lại có thể cùng anh điên cuồng! Đứng dậy, đột nhiên anh nhấc quần áo từ trên mặt đất lên mặc vào cơ thể mình, trên da thịt trắng nõn hiện đầy trò đùa dai của anh; vừa lúc quần áo vừa đến đùi cô, cánh xuân như ẩn như hiện. Đi chân trần tới bên cửa sổ, nhìn phong cảnh ở bên ngoài, hoa lê nở đầy sân, giống như bông tuyết lạnh sẽ không tan ra mà rơi là cả đây trời. Trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào say lòng người, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên gương mặt trắng nõn, như dát lên cho cô một tầng sáng nhàn nhạt.

Không biết ngần người bao lâu, chợt ấm áp bao quanh cô, tiếp đến là một lồng ngực rắn chắc dựa vào. Si Mị cúi đầu mê luyến hôn lên tóc cô, khóe miệng cong lên một nụ cười tự nhiên: "Xem ra tối hôm qua anh cố gắng chưa đủ, em tỉnh ngủ còn sớm hơn anh."

Môi mọng Hạ Tinh không nhìn được nhếch lên, xoay người ôm lấy vòng eo khoẻ khoắn của anh, giọng nói khàn khàn vang lên: "Anh mà cố gắng thêm chút nữa, thật sự ba ngày em không xuống giường được."

"Không xuống giường được mới tốt!" Si Mị cúi đầu bắt được môi cô lại một phen liều chết triền miên, tiếng nói lạc đi tràn đầy mập mờ: "Thôi xong rồi, lửa trong lòng lại nổi lên, em phải chịu trách nhiệm dập tắt." Một mực kéo tay cô thẳng xuống dưới.

Hạ Tinh không né tránh, thuận thế dừng lại, trên khóe miệng nhếch lên nụ cười ranh ma, sau đó dùng sức bóp một cái.

"Thân ái, em mưu sát chồng à!" Mặt Si Mị liền biến sắc, rống to. Cầm lấy cánh tay cô đang gãi ngứa, trong lúc nhất thời tiếng cười nói vang vọng trong phòng, làm cho cảnh tượng buổi sáng này trở nên tốt đẹp và náo nhiệt, hai người lại ngã ở trên giường uốn éo thành một cụm, khó bỏ khó phân!

Em là yêu anh đấy!

Lúc đang cùng cô dung nhập vào một thể, trong lòng Si Mị đã giữ vững đáp án này! Dù không thương, anh cũng muốn trong ba tháng làm cho cô yêu mình lần nữa, nhất định!

***** H.a.l.o.n.a D,.đ?.LĐ*****

Buổi chiều, Hạ Tinh được anh ôm ra khỏi phòng, bụng sớm đã đói lép kẹp rồi, còn phải một mình cho cái bụng sói này ăn mãi không biết no, lúc này mới có cơm ăn! Hạ Tinh cúi đầu ăn bữa trưa, không nói một lời, mà Si Mị ăn cực ít, nhìn cô không chớp mắt, giống như vĩnh viễn nhìn không đủ.

Quả thực Hạ Tinh bị anh nhìn chăm chăm không chịu được, cầm một cái đùi gà nhét vào trong miệng anh: "Si Mị tiên sinh xin đừng vì ba trăm năm chưa có nhìn qua phụ nữ mà ánh mắt cứ nhìn tôi... tôi còn muốn ăn thêm cơm một chút!"

Si Mị cắn đùi gà một cái, cầm trong tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười quý quái: "Đúng là ba trăm năm qua không nhìn thấy phụ nữ, chưa từng thấy người phụ nữ xinh đẹp như vậy! Anh xem đây là một cô gái nhỏ, sao lớn lên lại xinh xắn như vậy?"

"Được lắm! Lưu manh, tôi thật sự đói bụng! Đừng quấy rầy tôi ăn cơm!" Hạ Tinh nhăn mũi một cái, trong mắt không che giấu được nụ cười hạnh phúc.

"Còn có thể lưu manh hơn nữa, có muốn thử một chút không?" Si Mị tiến tới gần, còn chưa chạm vào liền bị cô đập một cái. Cười cảnh cáo anh: "Còn quấy rầy bà ăn cơm nữa sẽ thiên người làm thái giám!"

Si Mị: "!!! "

Khóe miệng tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đáy lòng vui sướng như được bao bọc trong đám mây. Đôi mắt cũng chịu nhìn cô ăn từng ngậm từng ngậm, không phải phụ nữ nhả nhặn và xinh đẹp, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Thật rất muốn mang cô ôm vào trong ngực gặm một gặm, dĩ nhiên chỉ là tưởng tượng. Nếu gặm thật, đoán chừng Hạ Tinh sẽ thiên mình thật!

Ăn xong bữa trưa, hai người quyết định ra ngoài hẹn hò! Nhưng-- hai người có tiếng chứ không có miếng nói yêu nhau, thật không biết yêu đương trong lần hẹn hò này là cái gì.

Hạ Tinh nắm chặt tay anh, ngược nhìn anh: "Anh từng có nhiều phụ nữ như vậy, vẫn chưa có hẹn hò qua sao?"

Si Mị hất cằm kiêu ngạo, gạt đầu: "Có chứ! Bất quá anh và các cô đó hẹn ở nơi khá đặc biệt, không phải trên giường ở khách sạn, thì cũng ở ngoài trên bãi cỏ."

Sắc mặt Hạ Tinh lập tức đen lại, liền hất tay anh ra, thuận tiện đập anh một cái nữa, xoay người rồi đi. Con ngựa đực này sao không bệnh liệt dương, thật là rất quái đản mà!

Si Mị vội vàng đi theo phía sau cô, cười lạnh lạnh nịnh nọt nói: "Cũng là chuyện trước kia rồi, kể từ khi quay về Mỹ với em sau này anh không có đi tìm phụ nữ! Tính đến nay cũng đã bốn năm không có đụng vào phụ nữ! Thật mà, tối hôm qua em cũng kiểm tra qua rồi, nếu không thì số lần đó ở đâu ra."

Trần Hạ Tinh phủ đầy vạch đen, quay đầu lại trừng mắt liếc anh một cái: "Anh cầm miệng cho em, nơi này là đường phố!"

Lúc này Si Mị mới phát hiện hoá ra có rất nhiều ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên người bọn họ, xì mặt quát: "Nhìn cái gì, chưa thấy qua vợ chồng thảo luận chuyện giao hợp à!"

Tất cả mọi người không ngừng lắc đầu chán ngán, thói đời bạc bẽo quá.

Về mặt Hạ Tinh căng thẳng, tức giận quát: "Ai là vợ của anh hả? Cút đi!"

"Hắc hắc." Si Mị mặt dày cười cười, nắm lấy quần áo cô như làm nũng nói: "Đừng nóng giận, anh thề sau này không chạm vào phụ nữ nào khác nữa! Chỉ muốn một mình em, một mình em là có thể ép khô anh rồi, những phụ nữ khác chó hòng mơ tưởng!"

"Cầm miệng!" Hạ Tinh giận dữ hét.

Si Mị liền ngậm miệng, nhìn ra được cô đang giận thật.

Hạ Tinh hít một hơi thật sâu, mắt thấy trời sắp tối rồi, đứng ở trên đường cũng không phải là biện pháp! Nghiêng đầu nhìn cửa hàng bán pháo hoa đối diện bên đường, lập tức vùng ra khỏi tay anh chạy tới!

Si Mị cả kinh, nhìn bóng lưng trốn chạy của cô kêu lên: "Đừng chạy chứ! Chờ anh một chút."

Chân sải bước đuổi theo sau, khẩn trương nhìn chung quanh xem có xe hay không. Người phụ nữ ngốc này lại đâm thẳng tới, băng qua đường cũng không biết nhìn xe sao?

Trời lại rất tối, thành phố náo nhiệt lại thay đổi thành diện mạo khác, những ánh đèn rực rỡ cùng với dãy ngân hà trên bầu trời phối hợp lẫn nhau. Vùng ngoại thành bầu trời cao hơn, đường nhìn rộng rãi, không khí rõ ràng cũng lạnh lẽo. Có con đê trong bụi cỏ dại không ngừng kêu lên, làm cho màn đêm này càng thêm xinh đẹp và tăng thêm vài phần sức sống.

Si Mị ôm một đồng pháo hoa từ trong cái hộp, còn có ở chỗ ngồi phía sau xe chuyển xuống, còn Hạ Tinh ngồi trên đầu nắp xe, về mặt miễn nguyên không có ý định giúp một tay chút nào! Lúc ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt anh tuần thì vui mừng không nói ra được, bất mãn đỏ đầy mồ hôi trên trán, chứng tỏ anh thật sự rất mệt.

"Được rồi, Hạ tiểu thư!" Si Mị cầm một bó pháo hoa còn dư lại trong ngực để bên cạnh cô, ngửa đầu nhìn đôi mắt sạch sẽ của cô hỏi "Đốt bây giờ sao?"

"Ừ, cùng nhau đốt! Em muốn xem một cuộc lửa khói từng bùng."

"Được!" Si Mị xoay người chạy tới, trong tay cầm cái bật lửa một mình đốt lên.

Xiu---

Âm thanh đặc biệt hết lần này đến lần khác vang lên, pháo hoa tách ra cùng với sức mạnh cực điểm chọc thủng vật cản trên bầu trời, sáng rực rỡ, toả sáng hết mình rồi tắt cả lại tàn trong nháy mắt. Toàn bộ cứ kéo dài lặp đi lặp lại như vậy.

Ánh lửa nhu hoà chiếu sáng hai gò má cô, trắng nõn tinh khiết, vẫn ngược lên nhìn pháo hoa lần lượt nở rộ, lần lượt lại tàn, đẹp mà ngán ngùi.

Hoá ra thế gian này đẹp nhất chỉ có phù dung sớm nở tối tàn, pháo hoa cũng dễ dàng nguội lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (5)

Si Mị ôm cô vào trong ngực, lúc này mới phát hiện thân thể cô lạnh như băng, giống như xác chết, rõ ràng không có một chút hơi ấm. Không khỏi nhúu mày, cởi áo khoác của mình xuống bọc cô lại. "Sao cơ thể lại lạnh như vậy!" Cả người cuộn lại trong hư ảo.

Hạ Tinh ngửa đầu nhìn qua pháo hoa làm đẹp bầu trời, sáng rực trong nháy mắt, lại nhanh chóng tối om. Một bên mặt ả vào trong bóng tối, cánh môi ả chứa nụ cười nhàn nhạt, không để ý nở nụ cười: "Em cầm tinh con rắn đấy, nhiệt độ cơ thể sẽ lạnh hơn so với anh. Huống chi cơ thể đàn ông vốn như lò lửa."

"Bùm" –

Một cụm pháo hoa cuối cùng lao nhanh vọt lên bầu trời, tách ra, màu sắc đa dạng ở giữa không trung một lúc, sáng rực, ánh sáng rực rỡ, đẹp loá mắt. Mấy giây ngắn ngủi sau lại lại tàn, chung quanh lại chìm vào yên tĩnh, ngay cả không khí cũng lạnh lẽo.

Hạ Tĩnh nghiêng người, hai tay ôm lấy eo anh, cả khuôn mặt ẩn vào trong ngực anh, như con mèo nhỏ đang làm nũng. "Si Mị ôm em."

Si Mị duỗi hai cánh tay ra mạnh mẽ ôm chặt cô vào trong ngực, làm thế nào cũng không nỡ buông tay, chặt đến nỗi không có một khe hở nào. Lần này gặp lại, sao cảm thấy cô có cái gì đó không bình thường, rốt cuộc không biết cô là ở chỗ nào. Trong đêm tối mờ mịt, hai người ôm nhau thân thiết, giống như ngày mai chính là ngày tận thế.

"Từng cho rằng ngày tận thế mới yêu nhau, trong giây phút xinh đẹp này nướ mắt cũng phải rơi xuống, không cần biết người khác nói được hay không, chỉ cần anh đừng cảm đi theo em!"

Si Mị cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, gầy gò đến xương hai bên gò má cũng lộ ra ngoài. Tò mò hỏi: "Em hát gì vậy!"

Hạ Tĩnh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nở nụ cười sáng lạn, như yêu tinh hồn nhiên đáng yêu trong đêm tối. "Sau này, anh sẽ hiểu."

"Chủ nô, bây giờ tiểu nô lệ vừa lạnh lại vừa đói, người phải phụ trách dẫn tôi về lấy đồ ra, sưởi ấm cho tôi."

"Được, tiểu nô lệ." Giọng nói trầm thấp của Si Mị lộ ra cứng chiu vô hạn. Cẩn thận nhét cô vào trong xe, xoay người đi đến vị trí ghế lái.

Hạ Tĩnh dựa vào cửa sổ xe, bên ngoài trời vẫn tối đen, mí mắt chậm rãi sụp xuống, phát ra tiếng hít thở đều đều. Si Mị có ý thả chậm tốc độ, xe từ từ chạy trên đường lớn vắng lạnh. Trong lòng muôn vạn lời nói, nhưng toàn bộ đều bị đè xuống, mặc dù đã nhận rõ diện mạo vốn có của tình yêu, muốn cùng cô mãi mãi ở cùng một chỗ, nhưng cô lại không muốn mình có thể làm gì!

Ba tháng, giữa bọn họ chẳng lẽ thật chỉ có ba tháng thôi ư! Ba tháng này có thể vĩnh viễn không trôi qua hay không! Có thể mãi mãi dừng lại vào lúc này không! Bọn họ cứ như vậy mà ở chung một chỗ, sẽ không cãi vã, sẽ không làm tổn thương lẫn nhau, sẽ không xa cách.

Con đường này, có thể không kết thúc hay không.

**** H.a.l.o.n.a D?đ'l>q<"đ. *****

Hạ Tĩnh đi chân trần xuống lầu, mặc áo ngủ rộng thùng thình chắc hẳn là tối hôm qua khi trở về Si Mị đã thay cho mình.

"Hạ tiểu thư, Si Mị tiên sinh có việc đi ra ngoài trước. Cậu ấy còn dặn hâm nóng thức ăn chuẩn bị bữa ăn sáng cho cô, bây giờ cô muốn dùng bữa không?"

"Ừ. Cảm ơn." Hạ Tĩnh gật đầu, bụng có chút đói. Nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ hoàn toàn trống không, anh có việc ra ngoài, bây giờ còn có chuyện gì!

Hạ Tĩnh ăn bữa ăn sáng, chợt nhớ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn quản gia hỏi: "Ninh Tự Thủy có nói khi nào trở về không?"

Quản gia: "Tiên sinh và phu nhân cũng không có nói khi nào trở về. Phu nhân chỉ nói, nếu cô muốn tìm cô ấy, tôi có thể gọi điện qua."

Hạ Tĩnh gật đầu: "Ừ, vậy làm phiền người."

"Hạ tiểu thư cô khách sáo rồi." Quản gia xoay người đi lấy điện thoại, bấm số xong đưa điện thoại cho Hạ Tĩnh, cùng người giúp việc im lặng rời đi.

Hạ Tĩnh cầm điện thoại, xoay người đi đến bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào trên mái tóc lộn xộn, giống như lóe lên ánh hào quang. Bên tai là tiếng tút tút, tiếp theo là giọng nói dịu dàng của Ninh Tự Thủy truyền tới: "A lô, tôi là Ninh Tự Thủy."

"Là tôi, Hạ Tĩnh."

"Tôi biết."

"Tự Thủy, cô có thể giúp tôi một chuyện hay không, tôi muốn gặp Chiêm Dực Dương." Ngón tay Hạ Tĩnh dùng sức nắm chặt điện thoại, vẻ mặt vô cùng nặng nề.

Dường như đầu dây bên kia Ninh Tự Thủy đang do dự, hồi lâu mới lên tiếng. "Được, tôi sẽ liên lạc với thầy."

"Cảm ơn cô, Tự Thủy." Hạ Tĩnh nhỏ giọng tràn đầy cảm kích. Ninh Tự Thủy cũng không hỏi gì đã giúp cô, thực sự rất quan tâm, khéo hiểu lòng người, khó trách Ký Trà Thần mê cô đến cuồng như vậy.

"Giữa chúng ta còn khách khí như vậy ư! Tôi không muốn hỏi cô sao lại làm như vậy, nhưng nếu như cô muốn nói, tôi nhất định sẽ nghe. Có lẽ không giúp được gì, ít nhất có thể nghe cô nói một chút."

"Tôi biết. Nên, mới cảm ơn cô."

Hạ Tĩnh ngắt điện thoại, ánh mắt dừng lại ở cửa ra vào, thấy bóng dáng xa xa, lập tức bỏ điện thoại lại, chạy nhanh tới. Như ôm trọn lấy anh, hai chân vòng qua phần eo của anh, hai tay ôm cổ anh, cắn cổ anh một cái: "Chủ nô tối hôm qua thất hứa, bụng tiểu nô lệ đói đến lép kệp rồi."

Si Mị đối với sự vui mừng quá đỗi của cô, một tay xách đồ, một tay đỡ cô lên, không kìm chế được hôn khốc môi cô một cái: "Là ai tối hôm qua ngủ say như con heo nhỏ! Gọi thế nào cũng không dậy!"

Coi như, ba tháng thì ba tháng đi, chủ nô là chủ nô đi, như vậy cũng rất tốt, ít nhất giờ phút này cô như cô gái nhỏ dựa vào trong ngực mình. Trong mắt cô lóe lên tia sáng chân thành, không có nửa điểm giả dối.

"Hừ... Tiểu nô lệ nói chủ nô sai rồi, thì là chủ nô sai. Gọi điện thoại gửi lên cấp trên, chủ nô ngược đãi tiểu nô lệ." Hạ Tĩnh hất cằm lên, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt dương dương tự đắc, thần thái dồi dào.

Cô tự tin, cô phô trương, phóng khoáng, gần đỡ quái dị, làm cho người khác không đòi mắt được.

"Được." Khóe miệng Si Mị nhếch lên nụ cười, bắt đầu đi nói: "Tiểu nô lệ nói cái gì chính là cái đó! Vậy bây giờ chủ nô lập công chuộc tội, tự tay làm cho người ăn, được hay không!"

"Hà!" Hạ Tĩnh từ trên người anh nhảy xuống, bới cái túi trong tay anh ra, kinh ngạc: "Anh biết nấu cơm! Em không biết nhỉ."

"Còn có rất nhiều chuyện em không biết nữa." Si Mị buồn cười mang theo cái túi, một tay nắm tay cô kéo đi. Mặc dù hai người sinh hoạt cùng một chỗ hai năm, nhưng thực tế đối với sự hiểu biết về nhau lại càng ít. Trước kia anh chỉ quan tâm đến vấn đề phụ nữ, còn Hạ Tĩnh chỉ lo nghiên cứu y học, dù yêu anh, ngoại trừ vẫn đứng phía sau anh, nhưng không đến gần được.

Bởi vì cả hai đều kiêu ngạo như vậy, ai cũng không chịu cúi đầu trước.

"Để xem anh làm có ăn được không, ăn ngon thì em sẽ tha thứ cho anh."

Hạ Tĩnh vừa ăn sáng xong, thật ra thì không hứng thú lắm, nhưng nhìn bóng lưng anh bận rộn trong bếp, trong lòng có chút cảm động ảm áp. Đôi tay chỉ biết cời quần áo phụ nữ kia, lúc cầm cái xẻng lên cũng ra hình ra dáng, đẹp mắt mê người. Một chùm tóc đỏ được buộc thật chỉnh tề, nằm gọn gàng rũ xuống sau lưng. Cô rón rén đi tới, bỗng chốc ôm lấy eo anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (6)

Si Mị phát hiện cô ở ngay cửa từ lâu, nên cũng không cảm thấy lạ. Để rau đã rửa sạch xuống, xoay người cọ cảm vào đầu cô, nhẹ nhàng dụ dỗ nói: "Phòng bếp khói dầu nhiều, em ra phòng khách đợi đi."

Hạ Tĩnh lắc đầu, ngửa đầu cắn cắn anh một cái, cười đùa nói: "Em muốn xem chủ nô đại nhân nấu cơm, nhanh lên một chút! Ăn không ngon, em sẽ tiêu diệt anh!"

Khóe miệng Si Mị nhếch lên nụ cười sâu, chứa đầy hạnh phúc, nếu không phải ở phòng bếp, không phải giữa ban ngày, thật muốn lập tức ăn cô vào trong bụng.

"Được, vậy em ngoan ngoãn đợi, chớ có lộn xộn." Cúi đầu khế hôn ngọt ngào một cái trên khóe môi, coi như thù lao tiền đặt cọc lao động của mình. Xoay người tiếp tục rửa rau, Hạ Tĩnh ở phía sau như một con khỉ nhanh nhẹn nhảy đến đeo trên lưng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, hai chân kẹp ở hông anh, cả người đeo dính trên lưng anh, giống như Khảo Lạp(*) ôm cây bạch đàn vậy.

(*)Khảo Lạp: Tên thường gọi của gấu Koala (gấu túi), một ngày ngủ 22 tiếng đồng hồ, tỉnh dậy chỉ có 2 tiếng, chủ yếu ăn lá cây bạch đàn mà sống. Mỗi một con Khảo Lạp, suốt đời chỉ ôm một gốc cây bạch đàn.

Cái này không giống như tình yêu của cô, cả đời chỉ yêu một mình người đàn ông này. Nếu như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại ở đây, thật là tốt biết bao. Anh to lớn cao ngạo, nhiệt độ cơ thể ấm áp, sau lưng anh còn rộng lớn hơn so với bầu trời, làm cho người ta mê luyến như vậy, không nỡ rời đi được, lần nữa, lần nữa bị hút vào.

***** H.a.l.o.n.a d.>D<

Cảnh đêm mê hoặc, bầu không khí trong quán bar vô cùng mập mờ. Trần ngập giọng hát khàn khàn của nữ ca sĩ, điệu đàn ghi-ta màu xanh không khỏi làm cho người ta cảm thấy áp lực. Hạ Tĩnh một thân trang phục bình thường đối tới, đội trên đầu cái nón màu đen, rất khác biệt giữa đám đông, lạnh lùng, xinh đẹp, vừa vào cửa liền hấp dẫn không ít ánh mắt của nhiều người. Nhưng ánh mắt cô đã bắt được bóng dáng của Chiêm Dực Dương trước tiên.

"Wao! Thật là pretty girl." Chiêm Dục Dương nhất thời hào hứng, híp đôi mắt hoa đào thương thức, ánh mắt dừng lại trên người Hạ Tĩnh, không thể nghĩ ngờ dáng người của Hạ Tĩnh hoàn mỹ gấp 4-6 lần so với bảo vật, làm cho người ta không khỏi tán thưởng.

Hạ Tĩnh ngồi xuống, cảm lý khẽ nhấp một cái, chất lỏng lạnh buốt chảy xuống theo cổ họng, xuyên qua tim. Khẽ nhếch khóe môi đỏ thắm, khi ánh mắt hướng về anh có chút lạnh lùng: "Tôi tìm anh là muốn hỏi về kế hoạch JK."

Chiêm Dục Dương nhú mày, nhưng không nói.

"Tôi muốn biết rốt cuộc kế hoạch JK là cái gì? Thật có thể làm cho người ta quên hết mọi thứ không?" Lúc Hạ Tĩnh mở miệng thì giọng nói đều mang theo vẻ nghiêm túc nặng nề không nói ra được.

"Kế hoạch JK, là lúc tôi nhảm chán mua từ một bác sĩ rồi cả nhóm nghiên cứu làm một thí nghiệm. Thành quả duy nhất là qua thí nghiệm trên người Tự Thủy, rất dễ nhận thấy nhưng cũng chưa hoàn hảo. Khi người khác nói cho cô ấy biết chuyện trước đây, nhất là đối với những chuyện mà mình đã khắc cốt ghi tâm thì cô ấy sẽ nhớ hết thấy từng chuyện. Nghiêm túc mà nói nó chẳng qua là một loại thuốc đặc biệt, có thể tạm thời thay đổi hệ thần kinh trí nhớ của con người." Chiêm Dục Dương chống cằm, ánh mắt hiện ra chút tia sáng kỳ quái, có nhiều thích thú nhìn Hạ Tĩnh chằm chằm.

Hạ Tĩnh cup mắt xuống, lông mi thon dài hướng về bức họa màu xanh. "Tôi muốn biết nó có thể duy trì tình trạng như thế bao lâu?"

Chiêm Dục Dương vô tội nhún vai: "Loại chuyện như vậy ai biết? Thế giới này làm sao thật sự có thể có nước vong tình? Cần phải dựa vào thể chất của con người còn có cánh ngọ khác nữa, hiệu quả cũng sẽ khác biệt. Chẳng hạn như Ninh Tự Thủy thì duy trì được năm năm, nếu như không trở về khả năng có thể lâu hơn."

Ngón tay Hạ Tĩnh ra sức cầm chặt ly rượu, có thể đếm được từng tĩnh mạch nhỏ rõ ràng trên tay trắng nõn. Theo bản năng cần môi, hồi lâu mới mở miệng: "Bao nhiêu tiền? Tôi mua. Bất luận bao nhiêu tiền, tôi cũng mua."

Giương cao đôi mắt, kiên quyết dứt khoát.

Khóe miệng Chiêm Dục Dương chứa đựng nụ cười trên tức, nhấp một ngụm chất lỏng, trong miệng tràn đầy mùi rượu tinh chất. "Hạ Tĩnh, cô là bạn Tự Thủy. Cô, đã suy xét kỹ chưa?"

"Không cần phải suy nghĩ nữa." Hạ Tĩnh quả quyết trả lời anh: "Tôi nhất định phải, nhất định phải, làm như vậy. Tôi biết rõ anh có thể thấy được tương lai chúng tôi nhưng không thay đổi được mọi thứ, cho nên anh cũng nên biết, tôi có thể thua hết tất cả, duy nhất không thể đó là tự tôn."

Chiêm Dục Dương hít sâu một hơi, không nhìn được khe nguyên rủa một câu: "Tại sao hết lần này đến lần khác phải là tôi."

Nếu như có thể, anh tình nguyện làm một người bình thường! Có thể thấy được kết cuộc của người khác, nhưng không có năng lực để thay đổi, đây là một việc đau buồn đến cỡ nào. Nhất là người bên mình.

Hạ Tĩnh đứng lên, đi tới bên cạnh anh, vỗ vỗ bờ vai anh, như đang an ủi. "Thật ra anh làm rất tốt, bất luận là Liên Phụng Vũ, hay Ninh Tự Thủy, hoặc hôm nay là tôi. Như vậy, đã tốt lắm rồi."

Cơ thể Chiêm Dục Dương cứng đờ, vẻ mặt có chút không tự nhiên, cúi đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười khổ sở. Làm sao bây giờ, mình giống như càng ngày càng không có cách nào chịu đựng được cuộc sống như vậy rồi, không cách nào chịu được cảm giác bó tay như thế.

Hạ Tĩnh vừa mới đi tới cửa biệt thự, đột nhiên một bóng đen lao ra ôm chặt lấy cơ thể lạnh lẽo của cô, chặt đến không để lại một khe hở. Siết chặt để cô nhận ra mình quan trọng với anh đến cỡ nào, thật chặt, rất không nỡ buông tay.

Một hồi lâu, Si Mị mới buông tay ra, chân mày vặn thành một cụm, trong giọng nói tràn đầy giận dữ: "Đêm hôm khuya khoắt em chạy đi đâu? Cả người lại lạnh như băng như vậy, không biết mặc nhiều quần áo một chút sao? Em cũng biết mình được anh hao phí ba trăm tệ để mua mà, chưa được sự cho phép của anh em không được rời khỏi anh nửa bước."

Hạ Tĩnh ngửa đầu, trong đêm tối trông mắt anh nhìn càng đẹp mắt hơn so với những ngôi sao sáng trên bầu trời, dù anh nói đầy sự châm chọc và giễu cợt, nhưng mình lại không tức giận chút nào. "Thật xin lỗi, em chỉ đi ra ngoài dạo một chút, gặp được bạn cũ nên tán gẫu một chút, anh ngủ sâu như vậy lay anh cũng không tỉnh. Không có lần sau nữa, từ giờ trở đi em một bước cũng không rời mà sẽ đi theo anh, được chưa? Chủ nô không nên sinh ra nổi cáu với tiểu nô lệ được không?"

Lời của cô sao dịu dàng như vậy, không phản kháng như thường ngày, cũng không phản đối, lại giống như làm nũng. Nhất là tay cô kéo góc áo ngủ của anh lung lay vài cái.

Si Mị nhú chặt lông mày một chút cũng không thả ra, tức giận lườm cô: "Không được, em phải bù đắp cho anh."

Nói xong cúi đầu hung hăng chiếm lấy môi cô.

Một phen hôn sâu liệu chết triền miên, Hạ Tĩnh thật vất vả mới có thể thở được trong bầu không khí khả ái này, phát hiện bàn tay to của anh rất không đáng hoàng xâm phạm mình, vội vàng nắm lại, nhỏ giọng nói: "Không nên ở chỗ này, trở về phòng."

"Không đợi được nữa."

Si Mị khàn giọng, trong đêm tối đôi mắt sâu thẳm như ngọn lửa đỏ bốc cháy, ôm ngang người cô vào trong ngực sai bước đi đến phòng khách, rốt cuộc cũng đợi không kịp trực tiếp vụn vỡ thành một cụm trên mặt thảm.

Dù sao nhóm người giúp việc đã sớm ngủ rồi.

Dù sao bóng đêm cũng trêu chọc lòng người, đêm xuân hết sức ngăn ngủi.

Dù sao cô chỉ là do mình bỏ ra ba trăm tệ mua làm nô lệ.

Hạ Tinh bị giầy vò cả một đêm, cuối cùng bất luận cầu xin tha thứ như thế nào Si Mị cũng không bỏ qua cho cô, mãi đến khi cô hôn mê, chuyện làm cho người đáng xấu hổ cả đêm này mới kết thúc. Buổi chiều hôm sau, cô mới từ trên giường ngồi dậy, cả người như muốn rã rời từng mảnh, hơi ẩm bên cạnh đã sớm lạnh.

Đi vào phòng tắm rửa mặt một chút, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, xuống lầu lại phát hiện Ninh Tự Thủy ngồi trên ghế sa lon uống cà phê, nhưng lại không thấy bóng dáng của Kỳ Trà Thần.

"Thật hiếm thấy! Kỳ thiếu gia lại không mang theo cô vợ tội tởm của mình chốt ở thất lưng à."

Ninh Tự Thủy nghe tiếng nói, để cái ly trong tay xuống, quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười, giọng nói thanh nhã: "Đường Diệc Nghiêu đã trở về, ba người bọn họ đi công ty thảo luận một chút chuyện."

Chà trách anh ta đi ra ngoài sớm như vậy.

Hạ Tinh ngồi xuống sa lon đối diện với cô, hai chân thon dài dề lên nhau, giọng nói lười biếng: "Hai người không phải đi nghỉ mát sao? Sao lại trở về? Đường Diệc Nghiêu trở về cũng có thể chủ động đi gặp hai người, Kỳ thiếu cần thì tự mình quay về?"

"Mỗi ngày hai chúng tôi ở một chỗ, không phải ở duy nhất chỗ nào? Huống hồ lần này Đường Diệc Nghiêu ở bên đó xảy ra chút chuyện, bị thương, nên anh ấy mới qua." Ninh Tự Thủy cười nhạt giải thích một chút.

Hạ Tinh gật đầu như có điều suy nghĩ, không lên tiếng. Trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên lắng xuống, nhưng vì Ninh Tự Thủy bẩm sinh đã yên lặng, dù không nói lời nào, cũng không cảm thấy bầu không khí trở nên cứng nhắc khó xử, trái lại là một loại hài hòa không nói ra được.

"Thầy đã nói với tôi, Tinh, cô sẽ không hối hận chứ?"

Hạ Tinh không bắt ngờ, đến nay Chiêm Dục Dương rất coi trọng Ninh Tự Thủy, chuyện gì cũng sẽ nói cho cô ấy biết cũng là bình thường. Nếu không phải Kỳ Trà Thần biết rõ trong lòng Chiêm Dục Dương đã có người, sợ sớm đã trở mặt. Ai bảo Chiêm Dục Dương không có việc gì đã mượn trò ảo thuật giúp Ninh Tự Thủy thay đổi, rõ ràng hai năm trước Tự Thủy đã muốn rút khỏi cái vòng này.

"Hối hận gì chứ! Đòi người có mấy cái xuân xanh, chớp mắt một cái đã vội vã trôi qua rồi. Không nhớ cũng tốt, không nhớ thì sẽ bớt tiếc nuối, khổ sở."

Ninh Tự Thủy cụp mắt xuống, khẽ thở dài, vẫn cảm thấy rất thương tiếc. Cầm ly cà phê lên lần nữa mới phát hiện đã lạnh rồi, lại để xuống, Kỳ Trà Thần không cho cô uống đồ lạnh, thời gian dài cô cũng không thích uống thứ kích thích lạnh nhạt này.

"Cô có nghe nói qua một câu 'Cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn' chưa?"

Hạ Tinh chống cằm, cô híp mắt lộ ra nụ cười, hỏi lại: "Vậy cô có biết câu tiếp theo phía sau này là 'Cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ' không?"

Cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng tự mình đi khắp nơi không nhớ đến!

"Ai có thể quy định đi khắp nơi thì nhất định mình phải quên?" Ninh Tự Thủy sắc bén hỏi ngược lại.

"Tự Thủy, tôi biết cô nghĩ tới hạnh phúc của chúng tôi, hảo hảo ở cùng một chỗ. Nhưng -- đã qua rồi, vượt mất rồi. Mãi mãi không quay về được, anh ấy không thể quay về, tôi cũng không trở lại được. Hai năm qua tôi vẫn lang thang, mỗi lần một mình đến thành phố này tôi đều cảm thấy xa lạ đáng sợ. Mãi cho đến lúc trở về, tôi mới tìm được một chút cảm giác quen thuộc. Trước kia tôi vẫn cho rằng con người chắc hẳn thắng được ý trời, nhưng cuối cùng tôi mới nhận ra rốt cuộc cái người thắng đó chính là ông trời. Chúng ta cũng sẽ quay trở về để bắt đầu trong kịch bản đã đặt ra. Tôi mệt mỏi, không muốn giãy giụa, phản kháng nữa. Cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng tự mình đi khắp nơi không nhớ đến. Lãng quên, là kết cuộc tốt nhất cho chúng tôi."

Ninh Tự Thủy khàn giọng, đôi mắt trong suốt hiện lên một chút kinh ngạc và bất đắc dĩ. Lời của cô đã nói đến nước này, mình còn có gì để có thể giải thích.

"Tự Thủy." Lúc tiếng nói ưu nhã trầm thấp vang lên, Ninh Tự Thủy nghiêng đầu nhìn lại, khóe miệng lập tức nở nụ cười ấm áp, đứng lên đi lên trước, thay anh phủi bụi bặm trên vai xuống: "Anh đã về, Đường Diệc Nghiêu có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 214: NGOẠI TRUYỆN: TÌNH CẢM NĂM ẤY SÂU NẶNG BAO NHIÊU, ĐÃ VƯỢT MẮT RỒI (7)

Bất quá cũng chỉ là mấy giờ ngắn ngủi không gặp mà thôi, Kỳ Trà Thần đã nhớ cô đến không muốn ở lại lãng phí thời gian nói thêm gì nữa nhất định phải trở về, điều này làm cho Si Mị và Đường Diệc Nghiêu xem thường anh coi giữ vợ như nô lệ.

"Chưa chết được." Giọng nói anh không có gì đáng kể trả lời, cảm ngón tay cô găm nhẹ một cái mới nói: "Thì nhớ em, sau này những chuyện vật vãnh này anh không để ý tới nữa."

Ninh Tụ Thủy chỉ cười không nói. Anh thật là càng ngày càng tính trẻ con rồi.

Si Mị lẩm bẩm một tiếng, hiểu lời của Kỳ thiếu là muốn anh chuyển lời lại cho Đường Diệc Nghiêu! Ánh mắt bỗng chốc xem thường, đôi mắt đảo qua nhìn Hạ Tinh lười biếng nằm ở ghế sa lon không chịu nhúc nhích, nhử mày: "Tối đây."

Hạ Tinh nhướn nhướn đầu mày, vẫn đứng lên đi đến trước mặt anh.

"Ăn cơm chưa?"

Lắc đầu!

"Ngu ngốc, sao không ăn cơm? Không đói bụng à?" Si Mị tức giận lườm cô một cái, trêu tức cô không để ý tới mình.

Hạ Tinh le lưỡi một cái, mặc cho bàn tay kia của anh giầy vò trên đầu mình, làm tóc ngắn ngùn rối loạn.

Ninh Tụ Thủy chỉ lo chăm sóc Kỳ Trà Thần, không để ý đến hai người bọn họ. Tình cảm, thủy chung là của chuyện hai người, người khác không chen vào được, cũng không cách nào nhúng tay vào.

Bốn người cùng nhau ăn xong bữa coi như bữa ăn tối vui vẻ. Sau khi ăn xong mấy người họ ngồi ở ghế sa lon nói chuyện phiếm, ăn chút trái cây, cái này đã trở thành thói quen sinh hoạt của Ninh Tụ Thủy và Kỳ Trà Thần.

Tính Kỳ Trà Thần vốn trầm mặc ít nói, tuy rằng hai năm qua ở cùng Ninh Tụ Thủy tốt hơn rất nhiều, nhưng ở trước mặt người khác vẫn không thích nhiều lời. Ngược lại Ninh Tụ Thủy và Hạ Tinh nói không hết chuyện, Si Mị lười biếng dựa vào ghế sa lon, Hạ Tinh tựa vào trong ngực anh, thỉnh thoảng anh sẽ xen vào một câu, nhưng phần lớn là trêu chọc tóc ngắn ngùn của cô, thật ra thì rất nhớ mái tóc dài màu đỏ rượu kia của cô.

Bàn tay Kỳ Trà Thần và Tụ Thủy quấn lấy nhau, như dây leo quấn quít không thể nào buông ra. Ninh Tụ Thủy bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, nghiêm túc hỏi: "Đường Diệc Nghiêu còn chưa có thích đối tượng nào sao? Cũng qua lâu như vậy rồi, không ngờ anh ta còn chưa bỏ được ư?"

"Dương Lưu Vân vẫn còn ở trong bệnh viện tâm thần?" Hạ Tinh tò mò hỏi.

Ninh Tụ Thủy gật đầu: "Ừm! Bác sĩ nói cả đời này cũng không có khả năng khỏi bệnh được." Lại lắc lắc cánh tay anh, hờn dỗi: "Em đang hỏi chuyện anh đây!".

"Em quản anh ta nhiều như vậy làm cái gì? Có cưới xin hay không là do anh ta." Giọng Kỳ Trà Thần không quan tâm chút nào.

Ninh Tụ Thủy nhử mày, không biết làm sao thờ dài: "Đường Diệc Nghiêu cũng không còn nhỏ nữa, nhà họ Đường chỉ có một mình anh ta. Nên lập gia đình! Huống chi anh ta và Dương Lưu Vân đã không thể nào, hà tất mang tình cảm của mình ra phong tỏa kín như thế?"

Kỳ Trà Thần bắt đắc dĩ nắm ngón tay cô: "Tự anh ta không muốn bỏ qua cho chính mình, chúng ta lại có thể làm gì?"

Anh nói cũng không phải là không có đạo lý.

Ninh Tụ Thủy nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ cổ treo trên tường, kim đồng hồ tích tắc đi tới số chín. "Anh nên nghỉ ngơi rồi."

Kỳ Trà Thần gật đầu, nghiêng đầu nói với Si Mị: "Nếu như đã trở về, cũng đừng mang mọi việc ném cho Đường Diệc Nghiêu làm một mình. Ngày mai cậu phải bắt đầu đi đến công ty!"

"Hả?" Về mặt Si Mị không cam tâm tình nguyện: "Vậy còn anh?"

Kỳ Trà Thần liếc nhìn bóng lưng Ninh Tụ Thủy, đôi mắt ung dung dịu dàng như nước mênh mông, sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc, hạnh phúc nói: "Cùng vợ dạo phố."

". . . ." Đầu Si Mị xám xịt, Kỷ thiếu cái người tôi tớ xuất sắc cho vợ này, không thể thiếu hạnh phúc được à!

Hai tay Hạ Tĩnh ôm cổ anh cười khanh khách, giậu đồ bìm leo. "Cũng có lúc chủ nô bị người chèn ép nha."

Si Mị tức giận, bàn tay đánh vào hông cô mấy cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trở về phòng xem anh trừng phạt em như thế nào!"

Trong đôi mắt phượng của Hạ Tĩnh lóe lên tia sáng vui vẻ, không sợ anh bạo quyền chút nào còn uy hiếp. Thời gian vui vẻ như thế quá ít, chớp mắt một cái ba tháng đã trôi qua từng ngày từng ngày rồi, cũng không còn lại bao nhiêu nữa. Thời gian cô có thể ở cùng một chỗ như thế này, một giây cũng không muốn lãng phí.

Kỷ Trà Thần từ trong phòng tắm ra ngoài, tóc còn ướt, từng giọt nước dọc theo lọn tóc chảy xuống; dừng xe lăn ở trước mặt Ninh Tự Thủy, cô cũng chưa lấy lại tinh thần.

"Đang suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy?"

Ninh Tự Thủy phục hồi lại tinh thần, ánh mắt nhìn anh cười dịu dàng, cầm quần áo gấp chưa xong trong tay, để sang một bên. Cầm khăn lông sạch sẽ lau nước trên tóc cho anh, giọng nói thân nhiên: "Em đang nghĩ, nếu lúc trước anh không đi Melbourne tìm em thì bây giờ chúng ta sẽ như thế nào."

Kỷ Trà Thần nhún mày, trong mắt thoáng qua một chút phức tạp, nắm lấy tay cô, để cô ngồi trước mặt mình. Nhỏ giọng khàn khàn hỏi: "Em làm sao vậy? Đột nhiên lại nghĩ những chuyện đã qua không đâu vào đâu này?"

Nhìn vẻ mặt khàn khàn của anh, Ninh Tự Thủy không nhịn được khẽ cười, hai tay bưng lấy khuôn mặt anh tuấn của anh lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là cảm xúc bất chợt, con người khi còn sống có thể gặp được người mình yêu mến nhất là có thể ở cùng nhau thật sự không dễ dàng. Mà chúng ta, lại có thể ở cùng một chỗ ba đời. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không có buông bỏ đối phương. Trà Thần, cảm ơn anh, cảm ơn anh dù từng tổn thương em, lại vẫn yêu em như thế."

Tìm Kỷ Trà Thần thất lại, những chuyện quá khứ kia anh nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Kéo cô vào ngực, ngồi trên hai chân tàn phế của mình, cúi đầu hôn trán cô. "Đừng nói nữa... Em nói trong lòng anh lại bắt đầu run sợ, giống như em phải rời khỏi anh vậy. Giá như, em vĩnh viễn đừng rời khỏi anh. Anh đã đồng ý kiếp sau để em đi cùng anh ta thì cả đời này em hãy an tâm ở lại bên cạnh anh."

"Ngốc quá." Đôi mắt thâm tình dịu dàng của Ninh Tự Thủy nhìn người tổn thương mình sâu nhất, thật sự làm cho mình không thể nào bỏ được người đàn ông này. Đầu ngón tay phác họa một chút đường nét trên khuôn mặt anh, mím môi nói: "Em yêu anh thế nào cũng cảm thấy không đủ, làm sao lại rời khỏi anh? Dù cả đời không thể yêu anh, em cũng sẽ nhớ anh."

Kỷ Trà Thần cúi đầu hôn đắm đuối thâm tình cặp môi thơm kia, hôn say sưa, nhiệt tình triền miên.

Dù kiếp sau em có đi cùng anh ta, anh cũng sẽ nhớ em, cũng sẽ tiếp tục yêu em. Đổi lại phương thức khác đến yêu em, giống như, anh yêu em, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vĩnh viễn không hối hận.

"Em bỗng nhiên rất nhớ Tịch Nhượng, ngày mai đi Đức thế nào đây?" Ninh Tự Thủy bị anh hôn không thờ nổi, thật vất vả mới có thể hô hấp không khí, má ửng đỏ, đôi môi mê người.

Kỷ Trà Thần vén tóc ngang trán che mắt cô ra, cúi đầu chạm nhẹ vào mũi cô, giọng nói vô cùng cưng chiều: "Được, chỉ cần em vui vẻ, chân trời góc biển anh cũng đi theo em." Cơ thể anh đã tốt hơn rất nhiều rồi nên dù thời gian bay dài cũng không có vấn đề gì.

Và lại thời gian hai năm qua, Tịch Nhượng từ lâu liên tục oán trách hai người nói mẹ không còn thương bé nữa. Làm sao có thể không thương đây? Chẳng qua là để cho thiếu niên Trạc Mặc bá đạo kia có thời gian chiêm giữ bé nhiều một chút, bọn họ không tiện quấy rầy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: NGOẠI TRUYỆN: CÂY MUỐN LẠNG MÀ GIÓ CHẰNG MUỐN NGỪNG, ANH MUỐN YÊU NHƯNG EM LẠI TỪ BỎ (1)

Không tới hai ngày thì Kỷ Trà Thần và Ninh Tự Thủy bay đi Đức, chuyện còn lại đều giao cho Đường Diệc Nghiêu và Si Mị xử lý, bây giờ trách nhiệm còn lại của anh là chăm sóc vợ, cưng chiều vợ, yêu vợ. Có nói hớ phách là loại hàng tốt đi nữa cũng không quan trọng.

Phần lớn ban ngày Si Mị đều ở công ty, buổi tối mới ở cùng Hạ Tĩnh, dường như cô cũng không để ý. Dù sao ban ngày cô ở nhà cũng không có việc gì khác, không phải ngủ thì là ngắm người. Ánh mắt Si Mị nhiều lần nhìn cô tràn đầy cưng chiều và yêu thương, muốn nói bộ dạng của cô hừ mình toát mồ hôi lạnh lại thôi.

Thỉnh thoảng anh cùng Đường Diệc Nghiêu uống rượu, đáng vẻ hơi say rượu trở về ôm cô đầy thân mật triển miên, giầy vò cô đến sức cùng lực kiệt, kêu gào cầu xin tha thứ mới chịu bỏ qua. Như đêm nay chính là một đêm tra tấn hành hạ khổ sở dữ dội và vui vẻ.

Hạ Tinh mệt mỏi, mi mắt nặng trĩu không mở lên nổi, nhưng đầu óc lại vô cùng minh mẫn, lại không ngủ được. Ở trong ngực anh không đáng hoàng một chút nào, luôn nhích tới nhích lui, nhắm trúng lửa dục đốt lên trên người Si Mị làm anh phải nắm eo cô nói: "Có phải mới vừa rồi anh không đủ sức, em không hài lòng đúng không?"

Hạ Tinh cố gắng mở mắt buồn bực nhìn anh, dùng giọng khàn khàn làm nũng nói: "Đầu có đau."

Si Mị cup mắt xuống nhìn môi mọng đỏ thắm của cô, cúi đầu chạm nhẹ một cái, tối nay lời nói giấu ở trong lòng đã lâu cũng không nhận được nữa thổ lộ ra ngoài: "Gã cho anh, làm vợ anh, chúng ta mãi mãi ở cùng nhau có được hay không?"

Hạ Tinh không trả lời anh, nhưng cả người rõ ràng ngẩn ra, ngẩng đầu, ánh mắt hơi kinh ngạc có vài phần hoảng hốt và bối rối nhìn anh, cắn môi dưới trầm mặc không nói.

"Tình Tình, chúng ta sau khi kết hôn có thể vĩnh viễn vui vẻ ở cùng nhau như thế này, chúng ta sẽ hạnh phúc như Kỳ thiếu và Tụ Thủy. Chúng ta kết hôn được không?" Giọng nói Si Mị trầm thấp hơi mang theo cầu xin đến mức không thể nhận ra được, đôi mắt đầy thâm tình, khẩn trương, mong đợi, lại lo sợ.

Mấy ngày này bọn họ chung sống rất vui vẻ, như vợ chồng thật. Mỗi ngày mình ở công ty làm việc, cô thì ngoan ngoãn ở nhà. Hết giờ làm trở về, cô tựa như con chim nhỏ bay tới, cầm quần áo cho anh, rồi tới giường. Sau đó hai người cùng nhau ăn tối, cùng xem tivi, cùng nhau tắm, cùng nhau.

Trừ thiếu tờ giấy kia, bọn họ đã chính thức là vợ chồng không có khác biệt gì rồi. Anh rất muốn rất muốn hạnh phúc ở lại mãi mãi như thế này, có thể cầm tay cô, đến đầu bạc. Nhưng cô giống như một con gió, làm cho người ta không bắt được. Kinh thánh nói, yêu như bắt gió, gió sẽ không ở lại một chỗ quá lâu, cuối cùng cũng phải đi. Anh cũng rất sợ Hạ Tinh rời khỏi mình.

Bất chợt, ngay cả mình cũng không phát hiện, hoá ra mình đã yêu cô trước rồi.

Hốc mắt Hạ Tinh ửng đỏ, bờ vai hơi run rẩy như đang cố gắng che giấu điều gì, dùng sức đến môi cũng bị nứt ra, mùi máu tươi trong khoang miệng tràn ra. Lòng mảy mảy xuống, giọng nói áy náy: "Thật xin lỗi, em không thể gã cho anh."

Trong mắt Si Mị thoáng qua mắt mát lớn, đột nhiên ngồi dậy, lồng ngực trần trụi lộ ra trong không khí. Cầm lấy cánh tay cô kéo lên, thô lỗ kim chặt cầm cô, về mặt lạnh lùng đầy tức giận, ánh mắt tràn đầy khó hiểu. "Nói cho anh biết, vì cái gì? Tình Tình, chúng ta như thế này không phải rất vui vẻ sao? Tại sao không thể gã cho anh? Tại sao?"

Sức của anh rất lớn, lớn đến nỗi cô đau không la lên được, vì anh mạnh mẽ bức bách cô thậm chí ngay cả ánh mắt né tránh cũng không thể, khóe miệng giật mấy lần, mới khó khăn nói ra một câu: "Bởi vì em không yêu anh."

Chợt bùng tình, anh buông ngón tay xuống, ánh mắt không thể tin nhìn cô chằm chằm, gượng cười, lạnh lùng mở miệng: "Em không yêu anh? Em không yêu anh tại sao phải ở lại bên cạnh anh? Em không yêu anh tại sao cùng anh ăn ở? Em không yêu anh sao lại dịu dàng và quan tâm anh?"

Hạ Tinh cúi đầu xuống, nắm chặt hai tay lại giấu ở trong chăn, giọng nói lạnh nhạt trả lời: "Anh đã quên, em đã nhận của anh ba trăm tệ. Ba tháng, em muốn ở bên cạnh anh ba tháng."

"Tiền. Tiền. Tiền. Em thiếu tiền như vậy sao? Vậy em nói đi em có thể bán đứt mình bao nhiêu tiền? Anh muốn mua em cả đời. Chỉ cần em ra giá, anh sẽ chi tiền ra. Em nói đi?" Đôi mắt đỏ của Si Mị híp lại, không kim chế được hết lên.

"Thật xin lỗi. Em chỉ bán đúng ba tháng, sau này dù có chi bao nhiêu tiền em cũng không bán. Si Mị, giữa chúng ta không thể nào có kết quả." Hạ Tinh hít mũi một cái, ngửa đầu, đôi mắt bình tĩnh không có bất kỳ khác thường, không khác ngày thường.

"A." Ánh mắt Si Mị chợt lóe lên, khóe miệng nhếch lên cười lạnh: "Hạ Tinh em xem anh là kẻ lừa đảo giỡn chơi rất vui sao? Em từ trước đến giờ không thiếu tiền, ba trăm tệ là em chơi đùa trêu chọc anh. Em ở đây trả thù anh lúc đầu không chịu cùng em kết hôn, cho nên bây giờ em muốn hành hạ anh. Dùng cách này để trả tấn anh."

"Tùy anh nói sao cũng được. Tóm lại, em không thể nào ở chung với anh." Giọng Hạ Tinh vô cùng kiên quyết và chắc chắn.

Si Mị lập tức xuống giường, mặc quần áo vào, quay đầu lại nhìn cô một cái, tràn đầy hận ý cùng oán giận: "Hạ Tinh, anh sẽ không để cho em được như ý đâu. Anh yêu em, nhưng cũng có thể không yêu em. Em có tin không, anh có thể kết hôn cùng những người phụ nữ khác?"

"Em tin. Tốt nhất ngày mai anh cùng những người phụ nữ khác kết hôn đi. Như vậy em có thể giải thoát rồi." Hạ Tinh nói chuyện, giọng nói run rẩy một chút, lòng đau như dao cắt. Nếu không phải móng tay bấm vào lòng bàn tay, đau đớn đang nhắc nhở chính mình, nước mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống.

"Được, rất tốt. Hạ Tinh hy vọng em không phải hối hận." Giọng nói lạc đi, bóng lưng dứt khoát rời đi.

Hạ Tinh nghe được tiếng cửa vang vọng, trong màn đêm yên tĩnh không ngừng lờng lự, giống như cái búa hung hăng đập vào ngực, tim chấn động như bị cắt đứt. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, nước mắt tràn ra hốc mắt, vuốt đôi mắt đầm lệ nhìn qua cánh cửa khép chặt, nghẹn ngào nói không ra một câu. .

...

Thật xin lỗi. Si Mị. Thật xin lỗi, Em thật sự không thể gả cho anh. Em thật không có cách nào gả cho anh.

Nếu em có thể nghĩ được nhiều như vậy, mãi mãi ở cùng một chỗ với anh, nhưng em không thể. Thật xin lỗi, Si Mị. Nếu như có thể sớm biết như thế, em nhất định sẽ không trở về, nhất định sẽ không để cho anh yêu em, nhất định không để anh đau lòng, khó chịu như vậy.

Thật xin lỗi ---.

Dưới lầu truyền tới tiếng động cơ ù ù, Hạ Tĩnh như bị cái gì đó làm bùng tỉnh, đi chân trần xuống giường muốn đi tới bệ cửa sổ nhìn xe anh, lại bị chặn quần lấy chân, ngã trực tiếp từ trên giường xuống đất. Ngã rầm một tiếng, trước mắt biến thành màu đen, đầu óc hôn mê nhất thời không có ý thức. Dừng lại hơn mười giây, lúc hai tay đè trên sàn nhà muốn đứng lên lần nữa, sau sống lưng đau đớn kịch liệt.

Trong phút chốc sắc mặt tái nhợt, trán rỉ ra mồ hôi, tay phải vòng ra phía sau lại đau dữ dội không chịu được. Thân thể không ngừng run rẩy, cố sức cắn môi giữ cánh tay giữ chặt ga giường, thử đứng lên, nhưng đầu gối rời khỏi vị trí sàn nhà không tới một cm thì ngã xuống đất lần nữa, cô đau gần như ngất đi.

"Si Mị. Si Mị." Nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt chậm rãi chảy xuống, làm thế nào cũng không ngăn được, ánh mắt lướt qua rồi ngừng lại trên cửa sổ thủy tinh, bên ngoài hoàn toàn đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng ong ong càng ngày càng xa.

Hạ Tĩnh nắm ga giường bò từ từ đến chỗ đầu giường, mở ngăn kéo ra, lấy hộp trang sức ra, mở ra là một hộp thuốc màu trắng, bên trong chỉ còn lại một viên thuốc. Nước mắt trào ra lần nữa.

Hoá ra ba tháng đến nhanh như vậy. Thì ra ba tháng đã không còn thấy nữa. . . .

Lúc nào thì qua nhanh như vậy, nhanh đến nỗi cô chưa chuẩn bị tâm lý, không nhận ra, chuyện xảy ra giống như chỉ là một cái nháy mắt, giống như mình mới gặp anh ở nước ngoài ngày hôm qua, ánh mắt bị một đầu tóc đỏ rực của anh hấp dẫn, làm cho mê muội.

Thì ra tất cả hạnh phúc đều có điểm dừng. Hạnh phúc của mình chỉ tồn tại vào tối nay mà thôi, qua tối nay mọi thứ đều kết thúc.

Nước mắt như thủy triều cuốn tới, cuộn trào mãnh liệt như vậy, giống như qua đêm nay e rằng quyền được khóc mình cũng không có. Cơ thể mảnh mai không chịu nổi đau đớn hành hạ ngã xuống đất, trong tay cầm duy nhất viên thuốc nhưng chưa kịp nuốt vào, giờ phút này nuốt hay không nuốt cũng không có gì khác biệt.

Sàn nhà lạnh lẽo xuyên qua da thịt thấm vào trong cơ thể, theo máu chạy toàn thân, làm cho tế bào toàn thân cũng lạnh như băng. Linh hồn được phóng thích, đêm đen như mực, cuối cùng chỉ còn lại vô số nước mắt và tiếc nuối.

Đêm nay, anh sẽ không trở về nữa.

Giống như có người đóng đinh sắt vào trong sống lưng cô, đau tim rách phổi, đau đến không muốn sống, lúc này chỉ mong mình chết đi. Chết rồi, sẽ không đau đớn nhiều như thế. Nhưng trong lòng quá đau khổ, không nỡ đi tìm cái chết. Chết rồi thì sẽ không nhìn thấy mặt anh nữa, không còn nhìn thấy anh cười, không chạm vào được khuôn mặt ấm áp của anh.

Không bỏ được, thật không nỡ.

Hạ Tĩnh im lặng nằm trên sàn nhà, cố gắng cắn môi chịu đựng đau đớn. Da thịt toàn thân cũng bị mồ hôi thấm ướt rồi, mí mắt nặng nề cuối cùng chống đỡ không nổi từ từ khép lại, sau đó. Chìm vào trong bóng tối khôn cùng.

Mở mắt đã là mười giờ sáng, gian phòng vắng vẻ chỉ có một mình cô. Si Mị chưa từng trở về, cũng không có ai đến xem qua cô. Con đau xé tim rách phổi tới hôm qua dường như chỉ là một cảnh trong mơ, không thật sự tồn tại. Cô vô cảm đứng lên, không quan tâm cơ thể lạnh như băng, máy móc lấy quần áo từ trong tủ quần áo ra mặc vào trên người mình.

Lúc ánh mắt dừng lại vào tủ quần áo lần nữa thì ngây ngẩn cả người, từ lúc nào quần áo mình lại nhiều như vậy? Dường như mỗi một món đều là Si Mị mua cho mình, anh nói mua quần áo cho người phụ nữ của mình nhiều một chút là thành tựu lớn nhất của một người đàn ông.

Hốc mắt đỏ lên lần nữa, những thứ này như dòng chảy ngọt ngào thân thiết, lại là loại cảm giác này, đau nhói và hạnh phúc, không cách nào mở miệng.

Đóng tủ treo quần áo lại, ra khỏi phòng, căn phòng vắng lạnh, chỉ có một người giúp việc vào thu dọn đồ đạc, những người khác dường như đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua phòng khách, cửa không đóng, truyền đến giọng nói yêu kiều ôn ền: "Đừng như vậy nha. ghét anh ghê."

"Ghét anh sao? Tại sao không thích vậy cùng anh kết hôn đi."

"Anh biết rõ còn hỏi." Cô gái lại làm nũng một lần nữa.

Giống như sấm sét giữa trời quang, cả người Hạ Tĩnh cứng đờ, biết rõ mình không nên nhìn, không nên suy nghĩ lại không nhịn được xoay người lại, tay dừng lại trên tay nắm cửa như dùng hết sức lực mới có thể đẩy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùm Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 216: NGOẠI TRUYỆN: CÂY MUỐN LẠNG MÀ GIÓ CHẲNG MUỐN NGỪNG, ANH MUỐN YÊU NHƯNG EM LẠI TỪ BỎ (2)

Si Mị đứng cách cửa không tới ba bước, ôm trong ngực một cô gái. Dáng người xinh đẹp được bao bọc bởi lễ phục màu hồng, trang điểm nhạt, khuôn mặt tươi cười lại có má lúm đồng tiền, thân thể hai người dính chặt vào nhau, chặt chẽ không rời. Khóe miệng Si Mị ngậm nở nụ cười tươi tắn, tay ôm lấy cô gái cúi cằm xuống hôn thắm thiết

Nếu như có thể, lúc này Hạ Tinh tình nguyện hai mắt mình bị mù, để không nhìn thấy, vậy thì giờ phút này mình không phải thấy một mảng tan nát cõi lòng đến thế. Tới hôm qua liều chết trên miền hơi ẩm còn lượn lờ trên da thịt, hôm nay anh lại thân mật ôm người phụ nữ khác trong phòng khách.

Phải chăng nên cảm ơn anh nhân từ, không ở trong phòng của bọn họ trình diễn một màn như vậy.

Si Mị đưa lưỡi ra cạy mở hàm răng cô gái, hôn say mê cô gái trong ngực, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lướt qua bóng dáng đứng ở cửa, trong mắt thoáng qua một nụ cười lạnh. Hạ Tinh, như vậy em cũng không đau lòng sao, sẽ không cảm thấy khó chịu, đúng không?

Hạ Tinh lặng lẽ đứng yên tại chỗ, nắm tay mình thành quả đấm giấu ở phía sau, đôi mắt tỉnh táo nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, cố gắng không để cho mình mất khống chế. Không để chất lỏng yếu đuối trong hốc mắt cuộn cuộn rơi xuống, cắn chặt khóe môi, nín thở.

Đừng khóc, Hạ Tinh! Tuyệt đối không thể khóc, không thể khóc trước mặt anh. Như vậy cũng tốt, rốt cuộc anh có thể chết tâm, có thể tự do.

Hạ Tinh, buông tay đi! Đừng có luyến tiếc nữa.

Anh mắt Si Mị nhìn lướt qua khuôn mặt không biểu tình của cô, chân mày nhíu chặt lại, giờ bàn tay ấm áp lên dừng lại trên bờ vai cô gái, đầu ngón tay linh hoạt tháo dây thắt ở cổ cô ta, quần áo trong nháy mắt rơi xuống bị giấu dưới chân. Cô gái có chút thẹn thùng trốn vào trong ngực anh, giống như không có người ôm cổ anh, chủ động đưa cặp môi đỏ mọng của mình ra.

Đôi mắt thâm tình của Si Mị nhìn chăm chăm người đáng yêu trong ngực, khóe miệng nhếch lên nụ cười: "Chẳng lẽ cô còn muốn xem tôi và bà xã ân ái thế nào sao?"

Bà xã.

Hai chữ này làm cho ánh mắt Hạ Tinh ngẩn ra, đôi mắt không dám tin nhìn chăm chú nửa người của cô gái trong ngực anh, như thể xa lạ, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua người phụ nữ này lại là vợ của anh.

Anh, thật sự kết hôn.

"Bé cưng, em để ý sao?" Si Mị nắm cầm cô ta, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà ác.

Cô gái ngửa mặt lắc đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Sẽ không! Không phải anh nói không thích cô ấy ở trên giường phản ứng như con cá chết mới cùng em kết hôn sao? Em đều gả cho anh, một con cá chết thì còn gì tốt để cho em phải để ý."

Tiếng nói của cô ta ngọt ngào như vậy, lại tràn đầy châm chọc, từng câu từng chữ mỉa mai Hạ Tinh ở trên giường phản ứng như khúc gỗ.

Đúng vậy! Từ trước đến giờ ở trên giường đều là Si Mị chủ động, mình luôn bị động, anh làm sao có thể thích chứ!

Muốn nói, trong cổ họng giống như có đồ vật gì đó vừa vụn bị kẹt lại, không nuốt vào được, lại không phun ra được. Đôi mắt tỉnh mạch không thấy rõ, mất đi tiêu cự, lúc này giống như bị mù rồi, không nhìn thấy bất kỳ vật gì. Thế nhưng nhìn thấy rất rõ ràng! Anh ở trước mặt mình hôn vợ của mình, ngón tay anh lưu luyến trên da thịt nõn nà kia, bọn họ hôn say mê liều chết trên miền, làm như không có người nào.

Anh đang hôn vợ của anh, chẳng qua vợ anh không phải mình mà thôi.

Trong lòng giống như có vô số cây kim châm vào hết lần này đến lần khác, đau rất ít, nhưng không có thuốc chữa, đau đến muốn lập tức đi tìm cái chết. Rõ ràng chỉ một bước ngắn nhưng nhiệt độ bên trong phòng thì nóng hổi, mình ở bên ngoài phòng lại rét run.

Hoá ra yêu một người lại làm cho người ta trở nên điên cuồng, cũng trở nên vô cùng tầm thường, nhỏ bé không nhìn thấy.

Ngón tay anh dọc theo phía sau lưng nhấn bóng của cô ta, thăm dò địa phương xinh đẹp, muốn tự trải nghiệm hành trình kỳ diệu, lộ trình như vậy bọn họ đã từng ôn tập hàng đêm, khó có thể lãng quên .

Đủ rồi, Hạ Tĩnh! ! Như vậy là đủ rồi, dù anh không thương mày, cũng sẽ hận mày! Anh hận mày thì sẽ không quên mày.

Chỉ cần anh có thể nhớ mày, dù chỉ một ngày cũng tốt rồi.

Buông tay thôi, Hạ Tĩnh! Tình mệnh đi, mọi thứ đã kết thúc. Sẽ không có người làm cho mày đau lòng nữa, đây là kết quả mà mày đã chọn, bắt luận đau đốn đến đâu, cũng chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Môi mông đỏ thẫm rịn ra máu tươi, đóng đóng mở mở nhiều lần, chỉ im lặng nói ra một câu: Chúc anh hạnh phúc, Si Mị!

Hạ Tĩnh không đành lòng nhìn tiếp, một mảng tình ái như vậy, một mảng thân mật như thế, mỗi một giây đều giống như dao găm đâm mù đôi mắt cô; mỗi một động tác của anh cũng đủ để phá hủy tất cả kiên cường của cô. Bóng dáng gầy yếu phản chiếu trên sàn nhà, lao đảo xuống lầu, mỗi một bước cũng hết sức nặng nề, mỗi một bước đi đều là máy móc vô cảm. Thậm chí có nhiều lần thiếu chút nữa bước hụt, té xuống từ trên cầu thang.

Ra khỏi biệt thự, mây đen đầy trời tích tụ dày đặc, gió lạnh thổi vù vù, dường như cũng đang cười nhạo cô ngu dại, sao có thể nhìn nhập tâm như vậy, sao có thể quên từ lâu hạnh phúc đã không thuộc về mình. Bước từng bước dọc theo đường cái trống trải đi về phía trước, không có phương hướng, không có mục đích.

Thế giới này lớn hơn nữa thì thế nào, từ đầu đến cuối không có chỗ thuộc về mình.

Mưa, tí tách rơi xuống, vô tình tạt vào gương mặt cô, càng ngày càng nhiều, phút chốc đã thấm ướt tóc và quần áo cô, dán vào trong thân thể cô. Bất chợt nước mắt lại vỡ oà, chảy dọc theo đôi má và mưa hoà vào cùng nhau.

Trời mưa, là khoảng thời gian ông trời làm cho người ta khóc thút thít ní non.

Sắc mặt trắng bệch không một chút máu, đôi đồng tử trống rỗng mờ mịt nhìn về phía trước, giống như đang tìm kiếm người yêu đã mất ở phương xa, nhưng lại không tìm thấy! Cũng tìm không được nữa rồi. Bước chân bỗng nhiên dừng lại, không nhận được lấy tay bịt miệng lại, cổ họng nức nở nghẹn ngào phát ra thành tiếng.

Thật là đau, thật sự rất đau.

Thông minh như cô, làm sao không biết đó là một con hát Si Mị tìm về để diễn trước mặt mình? Anh muốn cùng mình kết hôn, anh thật lòng yêu mình đó sao, nhưng tất cả những thứ này cô đều không cho được, thật sự không có cách nào cho được.

Ước muốn của anh, là bị thương của cô. Phải làm sao, như thế nào mới có thể không tàn nhẫn tổn thương lẫn nhau.

Thân thể suy yếu trong bão táp giống như cánh bướm lộn nhào, lao đảo muốn ngã, bỗng nhiên một trận ho khan mạnh, cổ họng đã tuôn ra mùi máu tươi nồng đậm, giống như mùi gỉ sét. Trần ra nhuộm đỏ từ giữa kẽ tay, rơi trên mặt đất hoà vào cùng với nước mưa vẫn đục không thể tả.

Thời gian ba tháng, tất cả hình ảnh của hạnh phúc đều tan thành như bong bóng.

Bởi vì yêu anh, nên em phải rời khỏi anh.

Hạ Tĩnh mở lòng bàn tay ra, năm ngón tay đều đang run rẩy, trong lòng bàn tay là một cục chất lỏng đỏ tươi được nước mưa rửa sạch sẽ; khóe miệng nhếch lên nụ cười thê lương --

Như giễu cợt, như thỏa mãn, như hạnh phúc, như tiếc nuối, giá như.

Bùm--

Thân thể không phòng bị ngã trên mặt đất, mưa rất to, trong lúc nhất thời dòng chảy không thông, cô dường như bị ngâm trong nước, mãi mãi an giấc, không tỉnh lại nữa. Lông mi bị nước mưa thấm ướt hơi run rẩy, môi mông được mưa thấm vào nhưng vẫn khô như trước, giống như ngọn đèn dầu, đã cạn.

Lúc Si Mị phục hồi lại tinh thần thì đã không thấy bóng dáng cô ở cửa. Một giây kế tiếp thu lại nụ cười trên mặt, đôi mắt âm u lạnh lẽo hiện lên vẻ chán ghét nhìn cô gái chằm chằm. Móc từ trong ví ra một xấp tiền nhét vào trong ngực cô ta, lạnh lùng mở miệng: "Cô diễn xong rồi, có thể đi."

Cô gái không quan tâm thái độ nhục nhã của anh, nắm chặt tiền trong lòng bàn tay, khom lưng nhặt quần áo trên đất lên mặc vào. Xoay người đi tới cửa thì chợt dừng bước lại, giọng nói sạch gọn không giống với giọng nói ôn ền vừa rồi. "Tuy rằng tôi không biết các người lúc trước xảy ra chuyện gì, nhưng tôi nhìn ra cô ấy thật sự yêu anh! Các người, đang tổn thương tình yêu lẫn nhau. Quá ngốc!"

Si Mị đứng trước cửa sổ thủy tinh, mưa to dữ dội tạt vào cửa sổ, như oan hồn bắt tán dữ tợn. Nổi giận nhìn bóng lưng cô ta đi trong mưa mờ mịt, nhìn xa xa lại yêu ốt và cô đơn như vậy.

Tại sao?

Tay cầm đồ trang sức nói. Tại sao cô tình nguyện rời khỏi cũng không muốn hỏi một câu? Vì sao đối mặt với sự nhục nhã cũng không mĩa mai một câu, Hạ Tĩnh không phải như vậy! Rốt cuộc Hạ Tĩnh đường hoàng kêu ngoa kia đi nơi nào?

Vì cái gì cô thù chết, cũng không muốn ở lại bên cạnh anh?

Hạ Tĩnh, rốt cuộc em muốn hành hạ anh như thế nào mới cảm thấy đủ?

Hạ Tĩnh mở mắt, hoàn cảnh xa lạ, hơi thở lạ lẫm, nhìn chung quanh một vòng mới nhìn đến Chiêm Dực Dương ngồi một mình trên ghế sa lon, đang chống cằm như có điều suy nghĩ, đôi mắt nhìn mình chằm chằm. Hai tay dè lên giường, muốn đứng dậy, hơi cổ sức. Chẳng qua cô vẫn làm được.

Khỏe miệng Chiêm Dực Dương nhếch lên nụ cười ý tứ sâu xa: "Tôi tìm bác sĩ tới xem cho cô, cô còn sống đến bây giờ thật sự là một kỳ tích."

"Cám ơn đã khen." Có lẽ vì nôn ra máu, cổ họng đau như bị lửa đốt, giọng nói khàn khàn như tiếng đàn ông. Nhưng, lúc này cũng không quan tâm.

"Lần trước cô định mua kế hoạch JK là muốn cho Si Mị uống, muốn anh ta quên hết, còn cô an tâm đi chết, có phải hay không?" Tuy nghi ngờ, nhưng giọng nói lại khẳng định. Ánh mắt cũng càng thêm sắc bén và khó hiểu.

Hạ Tĩnh ho nhẹ vài tiếng, vẻ mặt tiêu tụy rõ ràng, trên trán nhả lại không xua đi được vẻ mệt mỏi. Gật đầu, không e dè thẳng thắn thừa nhận: "Tôi cũng là bác sĩ, biết mình còn lại bao nhiêu thời gian. Lẽ nào còn muốn người khác nhớ mình cả đời sao? Để người ta đau khổ cả đời sao?"

"Cô không cảm thấy làm như vậy đối với anh ta rất tàn nhẫn sao?" Chiêm Dực Dương thờ dãi thật sâu. Mấy người này đều là hồng trần si mê mà, ngu xuẩn mà.

Hạ Tĩnh cup mắt xuống, khỏe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hỏi ngược lại: "Trước đây Liên Phụng Vũ giấu kín mình bị mù, sống không quá nửa năm thì rời khỏi Tự Thủy chẳng lẽ cũng không tàn nhẫn sao?"

"Ít nhất Tự Thủy và anh ta trải qua một một quãng thời gian cuối cùng, đó là kỷ ức quý báu nhất của cô ấy."

"Anh ấy cũng cùng tôi hoàn thành sinh mệnh ba tháng cuối cùng, tôi rất thỏa mãn. Anh ấy không nên nhớ tôi... sau này tôi đi qua thực anh ấy sẽ không hạnh phúc." Hạ Tĩnh nhỏ giọng lầm bầm, giống như đang nói cho anh nghe, cũng như đang thuyết phục chính mình.

"Hạ Tĩnh."

"Chiêm Dực Dương." Cô dường như đoán được anh muốn nói gì, ngửa đầu, nhìn anh cười yếu ớt: "Tôi cũng là bác sĩ, nếu như có thể sống sót, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Khó u tuy sống, ác tính thời kì cuối, cho dù là Hoa Đà còn sống cũng không có biện pháp."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: NGOẠI TRUYỆN: CÂY MUỐN LẠNG MÀ GIÓ CHẴNG MUỐN NGỪNG, ANH MUỐN YÊU NHƯNG EM LẠI TỪ BỎ (CUỐI)

"Tôi chỉ có thể chết tâm cam chịu số phận, tôi không vĩ đại. Nếu như có thể tôi thật sự rất hy vọng được anh nhớ cả đời, nhưng. Vậy thì thế nào đây? Tôi đi rồi, rời khỏi thế giới này, cũng sẽ không trở về nữa rồi. Chẳng lẽ muốn anh chờ một người vĩnh viễn sẽ không trở về sao?"

Chiêm Dực Dương trầm mặc, im lặng.

"Khi quay về tôi coi thời gian như liều thuốc, tôi không còn nhiều thời gian nữa. Cuối cùng tôi không muốn chết ở trước mặt anh ấy, hãy giúp tôi. Chiêm Dực Dương, dẫn tôi đi, không cần nói cho bất kỳ người nào, kể cả Ninh Tự Thủy." Đôi mắt trong veo của Hạ Tĩnh nhìn anh chăm chú, van nài, giọng nói cũng tràn đầy cầu xin.

Chân mày Chiêm Dực Dương nhíu lại vặn thành một cụm: "Tôi không thể lừa dối Tự Thủy."

"Anh chỉ cần nói cho cô ấy biết tôi một mình đi rong chơi rồi, điều này cũng không tính là lừa gạt."

Chiêm Dực Dương trầm mặc hồi lâu, nhìn vào đôi mắt khẩn cầu của cô, cuối cùng không đành lòng từ chối lời cầu xin của cô, gật đầu đồng ý.

"Cám ơn."

"Nghỉ ngơi cho tốt đi."

Nghỉ ngơi, sau này vẫn còn rất nhiều thời gian có thể nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại cô thật không ngủ được. Nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trên

lá cây dính giọt nước óng ánh, bầu trời trong xanh xa xa không có bóng mây, thật sạch sẽ giống như được người gột rửa qua một lần.

Si Mị đợi suốt một ngày một đêm cũng không đợi được Hạ Tinh trở về, cuối cùng không nhẫn nại được đi ra ngoài tìm. Vừa tới cửa khách sạn, lại nhìn thấy Chiêm Dực Dương ôm Hạ Tinh từ trong thang máy khách sạn đi ra.

"Hai người. . . ." Si Mị ngây ngẩn cả người, nhìn Chiêm Dực Dương nói không ra lời.

Ánh mắt Hạ Tinh nhìn anh cũng sững sờ, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười, hai tay ôm lấy cổ Chiêm Dực Dương, giọng nói khàn khàn: "Nếu như bị anh thấy rồi, tôi cũng không muốn tiếp tục giấu giếm nữa. Nguyên nhân tôi không thể giả cho anh chính là anh ấy đấy."

"Tinh Tinh, đừng làm rộn." Đôi mắt Si Mị bình tĩnh nhìn cô, mím môi nói: "Ngày hôm qua là anh không tốt, không nên tìm phụ nữ về chọc tức em. Là anh lừa em, anh từ trước đến giờ không có kết hôn cùng cô ấy, nên em cũng đừng vì giận anh mà cùng với anh ta diễn trò."

"Chúng tôi không có diễn trò." Chiêm Dực Dương nhỏ giọng mở miệng, ra sức ôm chặt lấy Hạ Tinh, nghiêm túc nói: "Chúng tôi thật lòng yêu nhau."

"Câm miệng. Tôi và Tinh Tinh nói chuyện không có phần anh mở miệng." Si Mị tức giận gào lên, ánh mắt dữ tợn nhìn Hạ Tinh chăm chăm: "Tinh Tinh, tới đây, cùng anh về nhà."

Sau khi nghe lời anh nói về mặt Hạ Tinh lạnh nhạt, cười yếu ớt, giống như đang nghe chuyện cười. "Si Mị, hai năm sau người tôi yêu, không phải anh, mà là anh ấy. Hiểu chưa?"

"Em."

Lời Si Mị còn chưa kịp nói xong, chỉ có thể trở mắt nhìn Hạ Tinh ngẩng đầu chủ động hôn lên môi Chiêm Dực Dương.

Giơ tay phải lên chỉ chiếc nhẫn, ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn kim cương gần như muốn chọc mù mắt anh, giọng nói Hạ Tinh hạnh phúc: "Tôi và anh ở cùng nhau không phải là để làm cho anh ấy tức giận, mà vì liên quan đến tuổi tác nên anh ấy từ chối tôi. Nhưng mà bây giờ không cần thiết, anh ấy đã cầu hôn tôi. Hơn nữa nguyện ý cả đời cùng tôi đi du lịch khắp nơi, ngắm phong cảnh, không rời xa tôi nữa. Si Mị, tôi muốn làm vợ của anh ấy rồi, xin anh hãy chúc phúc cho tôi."

"Nói láo!" Đôi mắt màu đỏ của Si Mị nhìn cô chăm chăm, cuồng loạn: "Không thể nào! Em làm sao có thể thích anh ta? Tuổi anh ta cũng gần bằng ba em rồi!"

"Anh ấy rất dịu dàng, còn hiểu tôi hơn so với bất kỳ người nào. Si Mị, hạnh phúc lớn nhất cả đời người phụ nữ chính là tìm được một người đàn ông yêu thương và hiểu tất cả về cô ấy. Chiêm Dực Dương chính là người đàn ông mà tôi cần, anh hiểu chưa? Bây giờ yêu không liên can đến tuổi tác, thân phận, địa vị. Chỉ đơn thuần là anh ấy yêu tôi, tôi yêu anh ấy, như thế mà thôi."

"Không phải như vậy!" Si Mị kích động hét lên, tiến lên nắm hai cánh tay cô kéo xuống, giữ chặt bờ vai cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô nói: "Người em yêu là anh, Tinh Tinh em không lừa được anh đâu. Anh không hiểu, thật sự không hiểu, rõ ràng em yêu anh, vì cái gì lại không muốn ở bên cạnh anh? Em có biết hay không, trước giờ chúng ta như vậy là đang tổn thương tình yêu lẫn nhau. Em có biết không?"

"Anh buông tay ra, anh làm đau cô ấy!" Chiêm Dực Dương bắt lấy cánh tay anh, thấy sắc mặt Hạ Tinh tái nhợt không khỏi đau lòng.

Rõ ràng yêu nhau, lại không thể ở cùng nhau. Thế gian không có gì làm cho người ta bị thương hơn so với chuyện như vậy.

"Anh dứt ngay! Đây là chuyện của tôi và Tinh Tinh, không liên quan gì đến anh." Si Mị trở tay hất tay anh ta ra, trong đôi mắt ung tràn đầy giận dữ và đối kháng, nếu không phải vì Tự Thủy, anh đã sớm đánh nhau với Chiêm Dực Dương rồi.

Không có bất kỳ người nào có thể giành Hạ Tinh với anh.

Ánh mắt Chiêm Dực Dương phức tạp nhìn lướt qua Hạ Tinh, mím môi không lên tiếng.

Khóe miệng Hạ Tinh khẽ giật một cái, hai tay bỗng nhiên ôm lấy cổ anh, nhón chân lên giống như chuồn chuồn dừng lại trên mặt nước, môi chủ động áp vào kiềng môi của anh. Không chỉ Chiêm Dực Dương, mà ngay cả Si Mị cũng ngây ngẩn cả người. Đôi mắt vui mừng, bàn tay giữ cái ót cô lại, một tay giữ chặt bờ eo cô, lưỡi chủ động di chuyển cạy mở hàm răng, như không có người hôn cô thấm thiết.

Liều chết nghìn miền, như muốn mang tất cả nhiệt tình trong lòng, thâm tình, quyến luyến, tiếc nuối đều dồn vào trong nụ hôn này, để cô có thể dễ dàng cảm thụ được.

Hạ Tinh đáp lại nụ hôn của anh, mở mắt, đôi mắt ảm chứa nước mắt cuối cùng không nhịn được rơi xuống. Đầu lưỡi đẩy một viên thuốc giấu ở dưới lưỡi đưa tới trong miệng anh, mạnh mẽ trực tiếp đẩy vào cổ họng anh.

Đôi mắt Si Mị chợt mở to, kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, tràn đầy hoảng hốt.

Nước mắt trượt vào khóe môi, đắng chát, lặng lẽ tràn ra, hai tay cô giống như dây leo quấn lấy cổ anh, để anh buông tay cũng không có cách nào hất cô ra, buộc anh nuốt viên thuốc xuống. Khóe miệng nhếch lên nụ cười thê lương, hơi rút tay ra, hạ xuống, trượt xuống giữa không trung vắng lặng.

"Em." Si Mị mới vừa nói ra một chữ, chỉ cảm thấy đầu vầng nắng hoa, cảnh tượng trước mắt, kể cả khuôn mặt mình quyến luyến toàn bộ đều mờ

hồ. Cả người lão đảo, mềm nhũn không có sức, bắt chập vài giây ngán ngủ, cơ thể liền ngã ra sau. Đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm, nghi hoặc, không cam lòng, còn có oán hận.

"Thật xin lỗi, còn nữa, em yêu anh." Nước mắt bất chợt đã rơi đầy mặt Hạ Tĩnh từ lâu, chất lỏng trong suốt chứa đầy trong hốc mắt làm tầm mắt mờ hồ, nhìn không rõ khuôn mặt anh tuấn của anh, tóc màu đỏ hiện lên trong mắt cũng từ từ mất đi màu sắc.

Thịch ... một tiếng, anh ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Hạ Tĩnh hít nước mũi, tiến lên một bước, chậm rãi ngồi xổm người xuống. Ngón tay vuốt nhẹ bộ dáng anh, thâm tình ngắm nhìn như muốn khắc dáng vẻ của anh vào trong xương tủy. Như thế cho dù là địa ngục hay thiên đường, cũng sẽ không quên anh.

"Hạ Tĩnh." Chiêm Dục Dương đứng ở bên cạnh cô, giờ phút này bất kể lời an ủi nào đều như thể vô dụng.

Hạ Tĩnh xoa qua loa nước mắt trên gương mặt, tháo một bông tai màu xanh dương từ trên lỗ tai của mình xuống, đeo lên tai trái của anh. Cúi đầu hôn lấy lỗ tai anh, hôn bông tai, màu xanh dương lóe lên hơi thở đau buồn, tràn ngập quanh mình.

"Chiêm Dục Dương, làm phiền anh chăm sóc cho anh ấy. Sau khi tỉnh lại, anh ấy cũng sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì. Anh có thể nói cho anh ấy biết bất cứ chuyện gì, duy nhất không thể nói là đã từng có một cô gái tên Hạ Tĩnh yêu anh ấy, cũng đừng nói anh ấy đã từng yêu cô ta."

Hạ Tĩnh đứng lên, quay đầu lại nước mắt trong hốc mắt còn chưa lui, giọng nói nghẹn ngào nhờ cậy anh.

Chiêm Dục Dương nhíu mày, tâm tình lúc này vô cùng nặng nề và bất đắc dĩ: "Vậy còn cô làm thế nào?"

Khóe miệng Hạ Tĩnh nhếch lên lộ ra một nụ cười thân thiện: "Tôi tự biết mình nên đi đâu, bất kể thiên đường hay địa ngục, tôi đều nhớ đến các người, rất nhớ các người."

"Hạ Tĩnh."

Chiêm Dục Dương còn muốn nói điều gì, Hạ Tĩnh đã tiến lên một bước vươn tay ôm lấy anh, môi tựa vào bên tai anh, thì thầm: "Cũng đừng nói gì nữa! Xin nhờ anh rồi, đừng nói với bất kỳ ai, tôi chết đi. Tôi sẽ dùng một phương thức khác trở lại bên cạnh các người, trước khi tôi quay về, giúp tôi chăm sóc anh ấy thật tốt."

Giọng nói lạc đi, cô nhanh chóng buông tay, tự nhiên xoay người, không còn bất kỳ lưu luyến và tiếc nuối, chỉ xoay người trong nháy mắt, nước mắt chảy ra lần nữa, không ngăn được rơi xuống, thu hút người đi đường dừng chân lại đứng lặng hồi lâu nhìn qua, một mảng khó hiểu này.

Chiêm Dục Dương đứng yên tại chỗ, xương cốt cứng ngắc, nhưng không có cách nào tiến lên một bước nắm lấy tay cô giữ cô lại. Trơ mắt nhìn bóng lưng gầy gò của cô hoà tan vào trong biển người, dần dần mất hẳn trong tầm mắt. Ánh mắt nhìn xuống Si Mị không còn ý thức nằm trên mặt đất, trên tai trái lóe lên ánh sáng màu xanh dương huyền bí, giống như cắt đi một đoạn tình yêu đã mất.

Cô, cũng sẽ không trở lại nữa.

Trong lòng Chiêm Dục Dương đều rõ hơn so với bất kỳ người nào, rốt cuộc cô gái đường hoàng ngang ngược, vẻ mặt sáng láng, kỳ quái tàn ác đó cũng sẽ không trở về nữa.

Vĩnh viễn, sẽ không quay về rồi.

Một năm sau.

Chiêm Dục Dương ngồi trên ghế sa lon căn hạt dưa, Si Mị và Đường Diệc Nghiêu đang thảo luận chuyện công ty, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, đi vào là một cô gái mặc quần áo nhân viên chuyển phát nhanh, khoảng chừng hai mươi tuổi. Đôi mắt sáng như nước, nụ cười ngọt ngào và lạnh lợi.

"Xin hỏi nơi này có một vị tiên sinh nào tên Chiêm Dục Dương không?"

"Là tôi." Chiêm Dục Dương giơ tay lên, khi đôi mắt lướt qua dừng lại trên khuôn mặt người vừa tới thì không khỏi ngây ngẩn cả người, gương mặt này, giống như đã từng quen biết.

"Xin chào, tôi là nhân viên chuyển phát nhanh công ty Tình Yêu. Là một cô gái làm ở vị trí người đưa thư, làm phiền anh ký nhận một chút, được không?" Cô cười rộ lên, khóe miệng có má lúm đồng tiền nhân nhật, đôi đồng tử thanh tịnh trong veo không nhiễm một chút bụi trần.

Về mặt Chiêm Dục Dương và Đường Diệc Nghiêu hơi biến đổi, Si Mị ngẩng đầu, quan sát nhìn tiểu nữ sinh có lẽ chừng hai mươi tuổi lộ ra nụ cười tà mị: "Em gái nhỏ rất đẹp nha. Có muốn anh trai mời ăn kẹo hay không, em có thể nói cho anh biết số điện thoại di động của em được không?"

Cô khẽ cười duyên, thành thật trả lời: "Được."

Si Mị ngây ngẩn cả người, chỉ thuận miệng nói, đùa giỡn em gái đơn thuần này một chút, hoàn toàn không nghĩ tới cô lại có thể đồng ý.

Cô cúi đầu móc từ trong túi tiền ra một tờ giấy viết soàn soạt soàn soạt một chuỗi dãy số, đi đến trước mặt anh nhét vào túi áo ngực anh, giọng nói nghiêm túc: "Vậy anh nhớ nhất định phải gọi điện thoại cho em, mời em ăn kẹo. A, đừng quên em không thích ăn chocolate. Ha ha, cảm ơn."

Xoay người cầm tờ danh sách Chiêm Dực Dương đã ký xong, lễ phép nói tiếng cảm ơn, quay đầu lại cho Si Mị một nụ cười ngọt ngào sạch sẽ sau đó rời khỏi phòng làm việc.

Si Mị im lặng nhìn Đường Diệc Nghiêu một chút, hồi lâu không nhận được nói thầm: "Con gái bây giờ thật là ghê gớm."

Chiêm Dực Dương mở cái hộp ra, lại phát hiện là đồng hồ cát, nhưng bên trong đựng không phải cát chảy (vùng sa mạc), mà là bột phấn màu trắng hình gì đó. Mặt đồng hồ cát dán một tờ dán tiện lợi, phía trên là nét chữ xinh đẹp viết một câu đơn giản: Tôi đã trở về.

Mũi Chiêm Dực Dương đau xót, không nhận được cúi đầu sụt sịt. "Là cô đôi phương thức như thế ở bên cạnh chăm sóc anh ta sao?"

"Này, cái gì vậy? Đồ chơi này kỳ lạ quá." Si Mị tiến lại gần tò mò nhìn bột phấn bên trong thủy tinh chăm chăm, mơ hồ cảm thấy rất gần bó. Muốn cầm một chút.

Khóe miệng Chiêm Dực Dương nhếch lên nụ cười tà mị: "Cho anh quà tặng đặc biệt này đó, giữ nó thật tốt nha!"

"Mẹ nó!" Ánh mắt Si Mị khi dễ anh ta, giọng nói xem thường: "Không cho tôi nhà cửa, xe và gái đẹp, cứ nhiên đưa cái đồ chơi này! Ai mà thèm hả!"

Nói thì nói thế, nhưng anh lại cầm đồng hồ cát quyền luyện không rời, sâu xa bên trong có chút cảm giác quen thuộc, không nỡ buông tay.

Chiêm Dực Dương và Đường Diệc Nghiêu nhìn nhau một chút, nghi ngờ trong mắt anh đã được giải đáp, thì ra "Cô" đã trở lại. Ngày này năm trước, cô đã rời khỏi Si Mị, cũng làm cho Si Mị quên lãng cô. Nên lần này cô quay về, trả lại cho Si Mị một phần tình yêu đã mất.

Tiếp sau đó:

Một năm sau Si Mị cưới nữ sinh đưa thư trước đây, cô rất khéo léo và nghe lời, nhưng hoàn toàn có bản lĩnh quần người, quần đến Si Mị bực mình, cuối cùng Ninh Tự Thủy và Kỳ Trà Thần thuyết phục rốt cuộc mới chịu cúi đầu đi vào phần mộ hôn nhân.

Tên của cô gọi là Thanh Thanh, phát âm rất giống Tinh Tinh, nhưng Đường Diệc Nghiêu và Chiêm Dực Dương cho tới bây giờ không ai nhắc đến.

Cô và Ninh Tự Thủy quan hệ rất tốt, Tự Thủy hầu như xem cô như là em gái ruột mà đối đãi. . . .

Một năm sau nữa, Thanh Thanh sinh cho Si Mị một bé gái, Si Mị thương yêu bé cưng như mạng, lúc cục cưng được một tuổi Chiêm Dực Dương tặng đồng hồ cát của mình lại cho bé cưng.

Về đoạn quá khứ kia, về cái tên đó, không có ai nhắc tới. Giống như chuyện chưa từng xảy ra, chưa bao giờ xuất hiện. Về phần còn thừa lại vật lý chứng minh đã biến mất và biến mất theo thời gian, mất hẳn không thấy bóng dáng.

Ninh Tự Thủy và Kỳ Trà Thần vì Tịch Nhượng về sau định cư ở Đức, cũng không trở về nữa. Cô đã từng phái người điều tra tung tích của Hạ Tinh nhưng không có kết quả, sau đó nhận được một bức thư của Hạ Tinh nên không đi tìm nữa, biết được cô đang sống ở một thành phố rất tốt, nên không còn lo lắng nữa.

Kỳ Trà Thần bị liệt chưa từng sống dễ chịu, nhưng vì kiên trì rèn luyện thân thể nên cũng không tệ, anh đồng ý sẽ cùng cô sống đến đầu bạc, sau này trăm tuổi già, để Tịch Nhượng mang tro cốt hai người chôn chung. Nếu kiếp sau không thể ở cùng nhau, vậy kiếp này chết cũng không muốn xa cách.

Sau khi con của Si Mị ra đời Chiêm Dực Dương liền rời đi, lại bắt đầu một mình đi du lịch khắp nơi ngắm cảnh, thỉnh thoảng sẽ gửi một ít đặc sản cho Si Mị và Tự Thủy, nhưng chưa từng quay về. Nghe nói, anh đi qua một trấn nhỏ ở nước Mỹ, nơi đó có một ngôi mộ lẻ loi trơ trọi. Trên bia mộ không khắc bất kỳ chữ gì, chung quanh cỏ dại mọc thành bụi cũng không có người cúng tế. Chỉ dừng lại hơn 10 phút, anh liền rời đi, không thấy trở lại nữa.

Đường Diệc Nghiêu suốt đời không lập gia đình, quản lý công ty Kỳ Trà Thần giao cho mình đầu ra đó rõ ràng, làm ăn phát triển không ngừng, không thua năm cường thịnh của nhà họ Kỳ.

Về, chuyện đã qua kia rất nhiều cũng đã mai một trong cõi trần. Những thứ mơ hồ, vĩnh viễn cũng không cách nào nói rõ, như dòng chảy ngầm trong lòng mỗi một người, đến chết cũng không quên.

Hạnh phúc nhất là em được yêu anh, đau khổ nhất là yêu anh nhưng lại rời xa anh; buồn nhất là không thể cùng chung sống, không thể ngủ cùng, chết cũng không cùng huyết, cuối cùng đau lòng nhất vẫn là chia tay, tình mình nhìn lại trà đã lạnh rồi.

Hồng trần sâu nặng, duyên đến duyên đi, cô đơn lạnh lẽo biến thành vui mừng, yêu thâm thành thương.

Kỷ Hy Yên: Kéo dài lâu như vậy, cuối cùng cũng viết xong kết cuộc rồi. Thở ra, hít sâu, trước tiên cảm ơn mọi người ủng hộ phần ngoại truyện, lại cảm ơn mọi người làm bạn trong thời gian dài! Đây được coi là bi kịch không? Hay hài kịch nhỉ. Ha ha (cười trộm).

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Trí Mạng: Gặp Gỡ Trùng Máu Lạnh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

